

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BASIL LIDDELL HART BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI TARİHİ

Çeviren: Kerim Bağrıaçık

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

ASKERİ TARİH

BASIL LIDDELL HART
BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI TARİHİ

ÖZGÜN ADI
HISTORY OF THE FIRST WORLD WAR

COPYRIGHT © LIDDELL HART 1930, 1934, 1970

İNGİLİZCE ÖZGÜN METNİNDEN ÇEVİREN
KERİM BAĞRIAÇIK

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2014
Sertifika No: 29619

EDİTÖR
ALİ BERKTAY
EMİR YENER

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ VE DİZİN
NECATİ BALBAY

GRAFİK TASARIM UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

I. BASIM: EYLÜL 2014, İSTANBUL

ISBN 978-605-332-242-9

BASKI
YAYLACIK MATBAACILIK
LİTROS YOLU FATİH SANAYİ SİTESİ NO: 12/197-203
TOPKAPI İSTANBUL
(0212) 612 58 60
SERTİFİKA NO: 11931

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek
metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz,
yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

Basil Liddell Hart

Birinci Dünya Savaşı Tarihi

Çeviren: Kerim Bağrıaçık

Yayına Hazırlayanlar: Edip Gölbaşı - Ülke Evrim Uysal

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

<i>Real War</i> 'un [Gerçek Savaş] Özgün Önsözü	IX

<i>Birinci Dünya Savaşı Tarihi</i> 'ne Önsöz	XI

I

Savaşın Nedenleri	1

II

Savaşın Ülkeler	37

III

Rakip Savaş Planları	53

IV

1914: Savaş Başlıyor	65
Sahne 1: Gerçekleşmeyen Ama Savaşın Gidişatını Değiştiren Muharebe: Marne	101
Sahne 2: Efsanevi Bir Muharebe Meydanı: Tannenberg	125
Sahne 3: Ordularla Oynayan ve Onları Lemberg'de Mağlubiyete Terk Eden Adam	137
Sahne 4: Gerçek Muharebe ve Cephe Gerisinde Cereyan Eden (hayali) Muharebe: "Birinci Ypres Muharebesi"	152

V

1915: Çıkılmaz	173
Sahne 1: Bir "Planın" Doğuşu: Çanakkale Boğazı	205
Sahne 2: Gelibolu Çıkartması, 25 Nisan 1915: Evdeki Hesap Çarşıya Uymadı	221
Sahne 3: Ypres'teki Gaz Bulutu - 22 Nisan 1915	238
Sahne 4: İstenmeyen Muharebe: Loos, 15 Eylül 1915	250

VI

1916: Yıpratma Savaşı	265
Sahne 1: Kıyma Makinesi: Verdun Muharebesi	282
Sahne 2: Brusilov Taarruzu	294
Sahne 3: Somme Taarruzu	298
Sahne 4: Tankın Artan Sorunları	328
Sahne 5: Romanya İstila Edildi	340
Sahne 6: Bağdat'ın Ele Geçirilmesi	346
Sahne 7: Körebe Muharebesi: Jutland	351

VII

1917: Kader Yılı	381
Sahne 1: Duraklama ve Aksak Taarruz: Arras, Nisan 1917	405
Sahne 2: Muazzam Bir Kuşatma Muharebesi: Messines	415
Sahne 3: Passchendaele'e Giden "Yol"	421
Sahne 4: Cambrai Tank Baskını	432
Sahne 5: Caporetto	447
Panorama: Gökyüzünde Savaş	454

VIII

1918: Kırılma	463
Sahne 1: Birinci Yarma Taarruzu	492
Sahne 2: Flanders Yarma Taarruzu	511
Sahne 3: Marne Taarruzu	520
Sahne 4: İkinci Marne Muharebesi, Temmuz 1918	528
Sahne 5: 8 Ağustos 1918: Alman Ordusunun "Kara Günü"	539
Sahne 6: Megiddo (Nablus) Muharebesi: Türk Ordularının İmhası	549
Sahne 7: Gerçekleşmeyen Rüya: Saint Mihiel Muharebesi	560
Sahne 8: Kâbus Muharebesi: Meuse-Argonne	572

Sonsöz	583
Zaman Dizini	591
Kaynakça	599
Dizin	617

HARİTALAR

Harita 1.....	68-69
Harita 2.....	88-89
Harita 3.....	103
Harita 4.....	127
Harita 5.....	139
Harita 6.....	222
Harita 7.....	239
Harita 8.....	251
Harita 9.....	284
Harita 10.....	299
Harita 11.....	342
Harita 12.....	347
Harita 13.....	353
Harita 14.....	378
Harita 15.....	407
Harita 16.....	423
Harita 17.....	434
Harita 18.....	449
Harita 19.....	491
Harita 20.....	513
Harita 21.....	521
Harita 22.....	529
Harita 23.....	541
Harita 24.....	551
Harita 25.....	562
Harita 26.....	574

Real War’un [Gerçek Savaş] Özgün Önsözü

Bu kitabı bitirirken kusurlarının farkındaydım. Okumaya değer her kitabın kusurlu olduğu deyimi benim için bir teselli oldu. Bu kitabın en azından bir erdemi vardır: Birçok savaş “tarihine” zıt gider. Kitabın sayfalarında tasvir edilenler kusurlarını nasıl saklamıyorlarsa benim de kitabın kusurlarını gizleme amacım yoktur. Hakikati arayış yolunda yazdığım bu kitap, bir “zevk meselesi” haline sokulmuş iyi yüzlü bir ciladan uzaktır. Bana göre değerlere ilişkin verilen kararlarda gerçek bir karar için ortaya konulan malzeme, bireysel itibarları korumak uğruna birçok hayatın mahvolmasına neden olacak şekilde rahatsız edici gerçeklerin örtbas edilmesinden çok daha önemlidir. Tarihe geniş bir bakış açısı ile bakıldığında, bir avuç çürük elmanın itibarının bir ulusun ve bir neslin kaderinin yanında önemsiz olduğunu açıklamaktan pişman değilim.

Öte yandan, popüler olma uğruna bireylerin kusurlarını abartmak veya bütün bir ulusun hatalarını onlara yüklemek gibi bir isteğim de yoktur.

Tarihçinin haklı görevi, deneyimi gelecek nesillere bir ilaç gibi değil tıbbi bir uyarı olarak damıtmaktır. Tarihçi bu görevi en iyi şekilde, dürüstlikle yerine getirmelidir; böylece amacına ulaşmış olur. Gelecek nesillerin bu uyarıyı özümsemekte zorlanacağını düşünüyorsa, gözü pek ve iyimser olmalıdır. En azından tarih tarihçiyeye bir ders vermiş olur.

Bu kitabın başlığı iki anlamlıdır ve kısa bir açıklamaya gereksinim duyar. Bazıları savaşın bu kitapta “gerçek bir savaş” olarak betimlenmediğini söyleyebilir. Bu gerçeklik kişilerin parçalanmış bedenlerinde ve zihinlerinde bulunabilir. Gerçeğin bu boyutunu inkâr etmek ya da yadsımak benim amacıma çok uzaktır. Ancak bu kitapta benim aradığımı arayan herhangi bir kişi, savaşı insanlık tarihinin bir safhası olarak görür ki bu ikincil bir öğedir. Savaş kişileri derin bir biçimde etkilediği, bu kişilerin sayısı milyonlarla ifade edildiği ve onların kaderleri tarihin derinliklerine gömüldüğü için savaşı geniş bir bakış açısıyla görmek ve savaşın insanlığın sefaletinin yol açtığı kazalardan kaynaklanmış başlıca öğelerini çözmek gereklidir. Belki de bu teşebbüs yakın zamandaki savaş literatürü göz önüne alındığında daha makul ve arzu edilen bir yoldur. Bu yöntem kişisel değildir fakat geçen dört yıla odaklanır. Bu nedenle bölüm özetleri 1914’te Almanların Fransa’ya ilerlemesi, Rusya’ya yapılan Alman-Avusturya saldırısı ve 1915’te Balkanların durumu; 1916’da Filistin’in durumu, Batı Cephesi’nde 1917 Bahar harekâtı ve Almanların 1918’deki hücumuna baskın çıkan Müttefiklerin tartışmalarını kapsamlı bir biçimde incelemektedir. Ancak kitabın içeriğindeki başlıca genişleme ve yeni materyallerin büyük bir kısmı bilhassa Verdun, Somme, Passchendaele, “İlk Yarma” ve “Flanders’deki Yarma” adlı “sahnelerde” ele alınmıştır. O kadar olmasa da Brusilov, Arras, Messina ve Cambrai taarruzları ile İkinci Marne Muharebesi’ne dair yeni gerçekler ortaya çıkarılmıştır.

Kitabın yeniden yazılması ihtiyacı büyük değildir. Bununla birlikte geçtiğimiz dört yılda yeni kanıtlar ortaya çıkmıştır. Bu kanıtlar beni Verdun’deki Alman stratejisi, Avusturya’ya karşı yapılması beklenen hamleler, Nivelle’in 1917’deki başarısızlığının nedenleri, Versailles komitesi ve 1918’deki Alman saldırısını göğüslemek için yapılan hazırlıklar gibi konularda görüşlerimi değiştirmeye sevk etti. Birçok konuda bilgilerin bütünlüğü, önceki görüşlerin yerini aldı ve hem yapılan hataları hem de bu olayların nedenlerini aydınlattı. Ayrıca belli kısımlardaki özgün yorumlarımı çıkardım ya da değiştirdim. Bunların yerine olaylara neden olan kanıtlardan alıntı yaptım ve gerçekleri sonuç kısmını oluşturmak için kullandım.

Birinci Dünya Savaşı Tarihi'ne Önsöz

Real War'un yayımlanmasının [1930] üzerinden dört yıldan fazla bir zaman geçti. Bu başlık yukarıda açıklanan sebepler dolayısıyla seçildi. Başlık amacını yerine getirdi ancak aradan geçen zaman bu başlığa duyulan ihtiyacı ortadan kaldırdı. Savaşın belli başlı gerçeklerine getirdiğim yoruma karşı çıkılmadı ve hatta bu yorumum, çeşitli ülkelerde olaylara yakinen şahit olanlar tarafından da uygun bulundu. Bu durum benim için de hoş bir sürpriz oldu. Bugün savaşın başlamasından bu yana yirmi yıl geçmiş ve savaşa dair anıları bulunmayan yeni bir nesil doğmuştur. Savaş artık tarihtir. Vakit geldiği ve savaşa dair mazeretler bilindiği için, bu başlığı benimsemek artık zamana uygun bir nüans değildir. İçeriğin genişlemesi bir başka nedendir. Bununla birlikte başlık hâlâ eksiksiz olmaktan uzaktır. Bence en ideal başlık Dünya Savaşı “tarihi” olacaktır. Böylece eser Dünya Savaşı'nın giderek genişleyen *tarihi-ne* de katkıda bulunabilir.

Eser, belli konular ve safhalar üzerinde yoğunlaşmış bir dizi monografik incelemeyi kapsayan özgün ciltten türetilmiştir. Kişisel deneyimlerim, 1914-1918 dönemine dair, daha yavaş gelişen bir yöntem kullanarak, tatmin edici bir tarih hazırlanmasının olanaklı olup olmadığının sorgulanmasına neden olmuştur. Bugün elimize geçen çok sayıda kanıtlarla aniden yüzleşme, bir yandan net

bir görüşü sürdürmeyi zorlaştırırken, bu kayıtların getirdiği ağır yük aynı zamanda kurgunun çarpılmasını kolaylaştırmaktadır. Kendi adıma uzun yıllar boyunca edindiğim pratik bir yöntem, bana her yeni kanıt giderek genişleyen bir çerçeveye oturtmama yardımcı oldu.

Real War'un gitgide gelişen mevcut cildinde bazı düzeltmeler olmakla birlikte, cildin kapsamı daha da genişlemiştir. "Hasım Kuvvetler ve Planlar" kısmı artık ayrı bölümlerde ele alınmış ve her bölüm yeni materyallerce zenginleştirilmiştir. 1914'ün öyküsünü daha karmaşık bir hale getirmek amacıyla iki yeni "sahne" eklenmiştir: sahnelerin biri Avusturya ve Rusya ordularının başlangıçtaki çatışmalarını ele alırken, diğeri Ypres'deki güz çarpışmasını ve Manş Denizi limanlarının ele geçirilmesini sağlayan Yser'deki çatışmaları incelemektedir. Savaşın genel gidişatı "Panorama" başlığı altında irdelenmiştir. Ancak kapsamdaki en büyük genişleme, mevcut bölümlerin ve "sahnelerin" yeni kanıtlarla birlikte savaştaki bazı piyonların düşünce ve duygularına odaklanmasıdır. Şurası bir gerçektir savaş paraya dayanır ve gidişatta belirleyici olan kuvvetlerin fiziksel çarpışmasından çok bireylerin zihinleridir. Ancak bu belirleyici kararlar, piyade erleri arasında veya yasa bürünmüş evlerde değil, kabinelerde ve askeri karargâhlarda alınmıştır.

Başlığın bir diğeri (ve kasıtlı) anlamı "gerçek" bir savaş tarihini mümkün kılacak zamanın geçmiş olmasıdır. Hükümetler arşivlerini, devlet adamları ve generaller ise kalplerini, eşi görülmemiş bir insan sevgisi ile açtılar. Savaşa dair elimizde bulunan belgelere dayalı kanıtların büyük bir kısmının yayımlandığını söylemek veya araştırmacıların erişimine sunulduğunu iddia etmek doğru olacaktır. Ancak bu bilgiler hâlâ kamuoyunun bilgisine açılarak harmanlanmamıştır.

Belge, günlük ve hatıra sayısının çokluğu çok önemli bir avantajı beraberinde getirir. Bu belgeler, hâlâ savaşın bunalımlarında ve kritik tartışmalarında rol oynayan şahitler tarafından sınanabilecekleri bir zamanda ortaya çıkmışlardır. Birkaç yıl sonrası çok geç olabilirdi. Ancak bu sınama, tarihin hakikate olabildiğince yak-

laştığı ihtimalinin ardında yatmaktadır. Herhangi bir tarih yazarı, tarih yazıldığı zaman hazır veya tarihi yazanlarla iletişimde olduğu müddetçe tetikte olursa, yalnızca resmi belgelere dayanan tarihin yüzeyselliğini o derece kavrayabilir. Tarih çoğu zaman “mitolojinin” ne yaptığından habersiz cariyesidir.

Savaşın Nedenleri

Avrupa'yı patlamaya hazır hale getirmek için elli yıl harcan-
dı. İnfilak ettirmeye ise beş yıl yetti. Çatışmanın temel nedenleri-
ni oluşturan patlayıcı malzemelerin yapımını incelemek, kısa bir
Dünya Savaşı tarihinin ne kapsamı ne de alanı içerisindedir. Bir
tarafтан Prusya'nın *Reich*'in oluşumundaki etkisini, Bismarck'ın
siyasi görüşlerini, Almanya'daki felsefi eğilimleri ve ekonomik du-
rumu izlememiz gerekmektedir. Bütün bu faktörler çeşnisi, Alman-
ya'nın ne yazık ki elde edilmesi zor ticari pazarlara açılmaya yöne-
lik doğal arzusunu, bir dünya gücü olma tasavvuruna dönüştürdü.
Ortaçağ'ın Avusturya-Macaristan olarak bilinen bu heterojen ka-
lıntısını tahlil etmemiz, onun karmaşık etnik sorunlarını, idari ku-
rumlarının yapaylığını, unutulması güç iç karışıklık korkularının
üzerine kurulmuş yüzeysel hırslarını ve kaçınılmaz sonu çılgın bir
şekilde erteleme arayışlarını incelememiz gerekmektedir.

Diğer taraftan Rusya'nın siyasetini yönlendiren ihtiras ve idea-
lizmin garip bir bileşimini ve bu ülkenin sınırlarının ötesinde, özel-
likle Alman komşularının arasında yarattığı korkuyu incelememiz
gerekmektedir ki bu ikincisi belki de nihai patlamanın en öldürücü
unsuruydu. Fransa'nın 1870'ten beri mustarip olduğu daimi yeni

saldırı korkusunu anlamak, onu başka tehlikelere direnmesi için güçlendiren güven duygusunun yeniden oluşmasını incelemek ve Almanya'nın bir nokta müdahalesiyle elde ettiği Alsace-Lorraine'in Fransa'da açtığı yaraları aklımızda tutmak zorundayız. Nihayet, Britanya'nın Avrupa sisteminin bir üyesi olmak için tecrit politikasından tedrici olarak uzaklaşmasını ve Almanya'nın kendisine yönelik hislerinin yavaş yavaş farkına varışını da incelememiz gerekmektedir.

Avrupa tarihinin yarım yüzyıllık bir dönemini incelerken yapılacak bir genelleme, bir defaya mahsus olarak, en ayrıntılı tarihten daha doğru olabilir. Çatışmanın temel nedenleri üç kelimeyle özetlenebilir: Korku, açlık, gurur. Bunların yanında 1871 ve 1914 arasında meydana gelen uluslararası "vakalar" çatışmanın sadece belirtileridir.

Burada yapılması mümkün ve akla yatkın olan, patlamaya yol açan nedenler zinciri içinde yer alan en önemli dönüm noktalarının izini sürmektir. Bu zincir Bismarck'ın 1871 yılından sonra kurduğu ittifaklar yapısı içinden geçer. Ne gariptir ki, Bismarck bu ittifakları bir cephanelik olarak değil, kendi eseri olan Alman İmparatorluğu'nun barış içerisinde gelişmesini sağlayacak koruyucu bir kalkan olarak düşünmüştü. Zira, her ne kadar felsefesini 1868 yılında dile getirdiği "zayıf, güçlü tarafından yutulur" ifadesinde özetlese de, Bismarck'ın açlığı, üç öğünden sonra, 1870-1871 arasında cereyan eden Sedan Muharebesi'nden sonra yatışmıştı. Bismarck, gözlerinin karnından daha büyük olmasıyla suçlanamaz. Kendi ifadesiyle, Almanya'nın, artık "doymuş" bir devlet olduğunu düşünen Bismarck'ın anafikri, bundan böyle genişleme değil, fakat bir birlik olmaydı. Bismarck yeni Almanya'nın birliği için ihtiyaç duyulan zaman ve sükûneti teminat altına almak için Fransa'yı intikam savaşı açamayacak kadar güçsüz bir durumda tutmayı hedefledi. Fakat sonuç iki yanlının bir *Reich* (imparatorluk) etmeyeceğini gösterdi.

Bismarck, Fransa'yı sürekli olarak doğrudan bir şekilde tehdit etmek yerine, Fransa'nın rahatsız edici derecede hızlı toparlanmasına, onu dostlarından ve destekleyenlerinden mahrum bırakmak

gibi dolaylı bir yöntem uygulamaya çalıştı. Bismarck'ın bu amaca yönelik ilk girişimi, Almanya ile müşterek bir bağ kurdurmak suretiyle Avusturya ve Rusya'yı bir araya getirmek olurken, oluşturulan ittifakta herhangi tehlikeli bir zorlamadan kaçınmak için, Balkanlar'da barışın tesisi için çaba harcadı. Bismarck'ın politikası birkaç yıl boyunca Avrupa'nın diplomatik değişim sürecinde kendisinin hiçbir tarafta yer almadığı ve "tarafsız arabulucu" rolünü oynaması şeklinde devam etti. Fakat Rus başbakanı Gorçakov ile meydana gelen sürtüşme ve 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nın (93 Harbi) neden olduğu sorunlar, antlaşmayı Rusya'ya bir "ihamet" olarak niteleyen ve hatta tahttan feragat edeceği tehdidini savuran eski imparator I. Wilhelm'in itirazlarına rağmen Bismarck'ın Avusturya ile bir savunma ittifakı kurmasına neden oldu. Bu kesin yükümlülüğün muazzam sonuçları olacaktı. Yine de Bismarck 1881'deki diplomatik başarısı olan Rusya, Avusturya ve Almanya'nın bütün Balkan meselelerinde birlikte hareket etmeyi üstlendikleri ünlü "*Üç İmparatorlar Ligi*" ittifakı ile önemli konumunu geçici olarak yeniden kazanmıştı. Her ne kadar ittifak (*Üç İmparatorlar Ligi*) 1887 yılında geçersiz hale geldiyse de, Almanya'nın Rusya ile yakınlığı, iki devletin bir üçüncü devlet ile savaş durumunda birbirine karşı hayırhah (iyiliksever) tarafsızlığın idamesi konusunda anlaştıkları gizli "*Teminat Antlaşması*" çerçevesinde güçlenmişti. Ancak bu hüküm Almanya'nın Fransa'ya ya da Rusya'nın Avusturya'ya taarruz etmesi durumunda uygulanmayacaktı. Müthiş bir düzenbazlıkla gerçekleştirilen bu ikinci parlak başarıyla Bismarck, o sırada Rusya ile Fransa arasında bir an meselesi olan ittifakı da önlemiş oldu.

Bu arada, Almanya ile Avusturya arasındaki ittifak, 1882 yılında İtalya'nın katılmasıyla genişletildi ve *Üçlü İttifak* adını aldı. Amaç Rusya ile bir savaş durumunda Avusturya'nın arkadan ihanete uğramasını önlemektir ve bunun karşılığında İtalya'nın yeni müttefikleri, Fransa'nın taarruzu karşısında İtalya'ya yardıma geleceklerdi. Fakat İtalya, Britanya ile olan eski dostluğunu ve kendi kıyılarını korumak için, antlaşmanın hiçbir koşulda Britanya'ya karşı işlemeyeceğini belirten özel bir protokolü

antlaşmaya eklemişti. 1883 yılında Romanya, Romanya kralının yaptığı şahsi ve gizli bir antlaşmayla yeni Üçlü İttifak'a katıldı. Sırbistan bile, Avusturya ile yaptığı ayrı bir antlaşmayla geçici olarak ittifaka katıldı. İspanya da İtalya ile aynı çerçevede bir antlaşma imzaladı.

Britanya ile ilgili olarak, Bismarck'ın hedefinin Britanya'yı Almanya'dan dostça ve Fransa'dan ise düşmanca bir şekilde uzak tutmak olduğu gözükmemektedir. Bismarck'ın Britanya'ya karşı duyguları dostluk ve hakir görme arasında gidip geliyor ve Britanya'nın siyasi parti sistemi bu görüşlerinin eksenini oluşturuyordu. Bismarck'ın "eski Yahudi" Disraeli'ye, gerçek bir saygısı vardı, fakat Gladstone yanlısı liberallerin bakış açılarını ve küçümsediği mütereddit eylemlerini anlayamıyordu. Disraeli iktidardayken Bismarck'ın zihninde Britanya'yı ittifaklar zincirine dahil etmek vardı. Her ne kadar Kraliçe Victoria yakınlıkla "Almanya'nın her bakımdan en güvenilir müttefik olduğundan" emin olsa bile, kraliçe, Bismarck'a çok fazla güvenmiyordu ve Disraeli de onun kuşkularını paylaşıyordu. Bismarck, bundan sonra bildiğini okuyarak Britanya'yı Rusya ve Fransa'ya karşı kışkırtma politikasına devam etti. Son derece kurnazca bir hesaplama Britanya'nın Mısır'ı işgalini destekledi çünkü işgal Britanya ile Fransa'nın arasını açmıştı. Almanya sömürgeciliğinin yayılması lehine artan yaygaraya "Bizim sömürgecilğe dayalı milliyetçiliğimizin iştahı, ihtiyacımız olan ya da tatmin edebileceğimizden çok daha fazladır," diyerek direndi. Almanya'nın sömürge elde ederek dünyaya açılması, Britanya ile gelecekte karşı karşıya gelmenin habercisi oldu. Fakat Bismarck, Almanya'nın kendisinin bile göz ardı edemeyeceği kadar güçlü sömürge çıkarlarının iştahını bastıracak denizaşırı imtiyazlar elde etmek için Britanya'ya Mısır'da destek verdi. Muhafazakârların Britanya'da tekrar iktidara gelmesi ve Fransa ile anlaşmazlığın şiddetlenmesi, Almanya ile bağların yeniden sıkılaşmasına yol açtı. Bismarck'ın resmi ittifak önerisi, sadece Parlamento'nun dış işleri konusunda itiraz edeceği korkusundan dolayı çekinmiş gibi görünen Salisbury Kabinesi tarafından çok iyi karşılandı. Bununla beraber Bismarck gayri resmi anlaşmadan yararlanarak bir nesil

sonra Alman deniz harekâtları için hayati önem taşıyacak Heligoland'ı çok küçük bir bedel karşılığında devraldı.

Böylece Bismarck'ın büyük düzeni 1880'lerin sonunda tamamlanmış gibiydi. Almanya Üçlü İttifak tarafından desteklenmekteyken, antlaşmaya ancak yarı bağlı olarak nitelendirilebilecek durumdaki Rusya ve Britanya, Almanya'ya yük olmadan ittifaktan yarar sağlıyorlardı. Almanya bu güvenli zemin üzerinden ticari açıdan genişlemeye hazırdı. Ve Bismarck, Fransa'yı yalnızlık ve siyasi yalıtılmışlıkla kuşatmıştı.

Fakat 1890'ların başında sistemdeki ilk çatlak, ittifakın kurucusunun azline yakın bir zamanda belirdi. Genç imparator II. Wilhelm'in 1888 yılında tahta çıkması, onun "aşırı samimiyetinden" hoşlanmayan ve niyetlerine güvenmeyen Çar III. Aleksandr'ın hoşuna gitmemişti. Bununla birlikte dostluğun ihlali, Aleksandr'dan değil II. Wilhelm'den geldi. Bismarck'ın kontrolü tıpkı genellik olmayı bıkırdığı gibi imparatoru da bıkırtmıştı. Bismarck, yetiştiği askerler içinde o denli doğal müttefikler buldu ki, bunun kendisi için yeni bir ayak bağı meydana getirdiğini fark etmedi.

"Rus yanlısı" başbakanın görevinden alınmasından sonra ilk sonuç halefinin (General Caprivi) Rusya ile Teminat Antlaşması'nı yenilemeyi reddetmesi oldu. İlkini tabii bir devamı olan ikinci sonuç, çarın cumhuriyetçiliğe karşı olan nefretini sineye çekme-siydi. Çar 1891'de Fransa ile bir yıl sonra bir taarruz vukuunda uygulanacak karşılıklı askeri yardım sözleşmesine dönüşecek olan antlaşmayı yaptı. Bu askeri antlaşmadaki önemli bir nokta, Üçlü İttifak'ın herhangi bir üyesinin birliklerini seferber etmesi durumunda, hem Fransa hem de Rusya derhal seferberliğe geçeceklerdi. En azından çar ne olduğunu anlamadığı için şikâyet edemezdi; zira Fransız müzakereci General Boisdeffre "seferberliğin savaş ilanı demek olduğunu" çara açıklamak için çok çaba harcamıştı.

Çar bu durumda Britanya ile Almanya'nın ittifak yapmak üzere oldukları korkusuyla seferberlik konusunu bir seferde mideye yuvarlamıştı; ancak bu konu midesine oturmuştu, bu nedenle ittifakın Fransa için diplomatik bir değer kazanması uzun bir zaman aldı.

Yine de Fransa, “yalnızlıktan” kurtulmuştu. Bundan böyle Avrupa’da bir değil, iki siyasi grup vardı. Güçleri henüz muntazam olarak dengelenmemekle birlikte, biri gevşek diğeri küçük olmakla beraber, bu iki grup kuvvet dengesini tesis etmişti.

Almanya’nın yeniden birleşmesine ilişkin Rusya ile yapılan gizli antlaşmanın çok önemli bir yönü, konuyu gözden geçiren Berlin’deki konseyin, sadece Avusturya’ya değil fakat aynı zamanda Britanya’ya sadık kalmadığı gerekçesiyle antlaşmanın aleyhinde karar vermesiydi. Başarısızlıkları ne olursa olsun, Kayzer Bismarck’tan daha samimiydi ve çelişkili ifadelerinde görülen samimiyetsizlik, aşırı açıksözlülük ile kolaylıkla karar değiştirmesinin birleşiminden meydana gelmiş gibi gözükmektedir. İki insan arasındaki temel fark, birisi sürekli hilekârlık yaparak güven sağlarken, diğerrinin ise düzensiz ve ara sıra gösterdiği bir dürüstlikle güvenilmezlik kazanmasıydı. İngiltere’ye gösterilen ilgi Kayzer’in görüşleriyle uyum içerisindeydi. Zira Kayzer, Rusya’ya karşı Bismarck’ın tutumunu tersine çevirmekle birlikte, belki de daha samimi ve daha az siyasi etkenlerden dolayı Britanya’ya karşı Bismarck’ın dostça tutumunu devam ettirdi. Şahsi bir ihtilafın kaynağı ise, Kayzer ve daha sonra Kral VII. Edward olacak olan amcası Galler Prensi arasındaki karşılıklı nefretti. Ve tuhaftır ki Bismarck ailesi bu kişisel çatışmayı derinleştirmek için çalışıyordu.

Fakat bu konu daha büyük nedenler söz konusu olmadan milli bir ihtilafa dönüşemezdi. Daha doğrusu bu, muhtelif uzantıları olan bir meseleydi. Bunun kaynağı ve temel nedeni, Almanya’nın siyasetini iç yayılmacılıktan dış yayılmacılığa doğru değiştirmesinde yatmaktadır. Ticaretinin ve nüfuzunun dünya çapında büyümesi kaçınılmaz olarak Almanya’nın ve Britanya’nın çıkarlarını birçok noktada karşı karşıya getirmişti. Bu temasın ustalıklı bir biçimde ya da Bismarckvari kurnazlıklarla halledilmesi, kıvılcım çakacak kadar sürtüşme yaratmayabilirdi; zira Britanyalı siyasetçiler olağandışı bir şekilde duyarsızdı. Britanya’nın imparatorluğunun gücünün en çok farkında olan bir grup, imparatorluk Almanya’sına sempati duyar hale gelmişti. Fakat Bismarck yoktu ve yeri ustalıklıla doldurulamamıştı. Büyük adamların çoğunlukla başına

geldiği gibi, müritleri Bismarck'ın ilkelerini unutmuşlar ve sadece kılıç ve kan yöntemini hatırlamışlardı. Bununla beraber Kayzer'in kendisi dostça davranabildi ve böyle yapmakla sıkça kızdırılmasına rağmen, sadece İngiltere'de gözde kalmayı sürdürmekle kalmadı fakat yeni ve sevimli Çar II. Nikolay'nın nezdinde güçlü bir yer edindi. Böylece Kayzer, belli bir süre boyunca hiçbir yükümlülüğe girmeden nüfuz sahibi olmuştu.

Britanya ile geleceğe gölge düşüren ilk sürtüşme Türkiye yüzünden meydana gelmişti. 1892'de, Grey'in aktardığı gibi, "aniden Berlin'den bizim Türkiye'deki demiryolu ruhsatı için Almanya ile rekabeti durdurmamızı talep eden ultimatoma benzeri bir şey geldiğinde," liberal bir hükümet tekrar iktidardaydı. Müteakip yıllarda Kayzer yayılan Alman ticaret ağının merkezinde keskin dişli bir örümceğin olduğunu vurgulamak için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Kayzer'in 1895'teki müdahalesi, Rusların Japonları Çin ile savaşta elde ettikleri ganimetlerden mahrum bırakmasına neden oldu. 1896 yılında Britanya ile daha ciddi bir sürtüşme meydana geldi. Ne gariptir ki, bu sürtüşmenin kaynağı İngilizlerin Bismarck türü bir emperyalizme duyduğu ateşli hayranlıktı. Rodeyalılar tarafından rahatsız edilen ve aynı derecede kendisine hayran olunan Kayzer, İngilizlerin Güney Afrika'daki Rodeya yayılma planları neticesinde giderek daha da rahatsız olmaya başlamıştı. Kayzer kendisine iletilen şikâyetler ve Transvaal Boerlerinin teşviklerinden sonra, Jameson'un Transvaal Boerlerine saldırısında kışkırtıcı bir bahane olduğunu anlamıştı. Kayzer 3 Ocak 1896 günü konseyde Transvaal'ın himaye altına alınması ve oraya asker gönderilmesi gerektiğini ileri sürdü. Başbakan Hohenlohe buna "bu İngiltere ile savaş demektir" diyerek itiraz ettiğinde Kayzer bunu zeki bir şekilde cevapladı: "Evet, fakat sadece karada." Daha az zorlayıcı bir seçenek olması nedeniyle Kayzer, Başkan Kruger'e sadece İngiltere'yi oldukça rencide etmeyen, fakat aynı zamanda Transvaal üzerindeki İngiliz hâkimiyetini kabul etmeyen bir kutlama telgrafi göndermesi için ikna edildi.

Her iki ülkede popüler duygular galeyana gelmişti; birinde kontrolü zor bir kıskançlık, diğerinde ise geleneksel dostlukta yeni

bir rekabeti keşfetmenin verdiği buruk şaşkınlık vardı. Almanlar, geç kalanın hak talebinde bulunmayı umabileceği dünyanın bu bölümünde, mevcut durumda birçok sömürgeye sahip olan Britanya'nın, daha fazla sömürge elde ediyor olmalarından dolayı doğal bir hayal kırıklığı yaşamaktaydılar. İngilizler öylesine bir sömürgecilik alışkanlığı elde etmişlerdi ki kibarca bunun sadece John Bull'un figürüne yakışabileceğini varsaymışlardı ve geleneksel rakipler olan Fransa ve Rusya'nın dışında kimsenin endişeli olabileceğini anlamamışlardı. Ne kadar kıskırtmış olursa olsun sıradan bir görüşme ve verilen soğukkanlı bir güvence buhranda yatıştırıcı olmuş ve bir krizi büyük ölçüde önlemişti. Aslında savaşla ilişkin tedbirler Almanya tarafından alınmıştı ve Almanya Britanya'ya karşı Fransa ve Rusya'ya birlik önermişti. Bu ülkelerden cevap gelmemesi, Salisbury hükümetinin sessizliği ve kendi deniz kuvvetlerinin zayıflığını sezmeye Almanya'yı tahdit etmiş ve yakın tehlikeyi barışa dönüştürmüştü.

Fakat tehlikenin kuvvet yetersizliği nedeniyle ötelenmesi, tehlikenin ortadan kalkması anlamına gelmiyordu. Bu andan itibaren Kayzer'in 1897 yılındaki "gladyatör mızrağı (denizleri kontrol gücü) avucumuzun içinde olmalı" sözlerinde ve Amiral Tirpitz'e gemi (gladyatör mızrağı) inşa etmeyi emretmesinde ifadesini bulan Alman deniz gücü ihtirasının gerçek büyümesi başladı. Müteakip yıl ilk büyük deniz programı başladı. Ayrıca ertesi yıl Kayzer Şam ziyareti sırasında kendisini Müslümanların koruyucusu ilan etti – bu Britanya ve Fransa için doğrudan bir kıskırtma idi. Ve bu kıskırtma yalnızca onlar için geçerli değildi. Zira Kayzer'in Türkiye'nin aziz hamisi rolünü açıkça kabulü, Rusya ile uyumu açısından çok tehlikeliydi. Kayzer'in gölgesi şimdi Rusya'nın rüyalarının hedefi İstanbul'u görmesini engelliyordu. Napolyon'un alay ettiği rakipleri gibi Kayzer, siyasetinde başarısız oldu çünkü "birçok şeyi aynı anda yapmak istedi" ve Bismarck'ın yaptığı gibi, birbirine düşürdüğü güçleri daima yalnızca Almanya'nın kuvvet politikasını kabul etmeye zorladı. Bununla birlikte 1898'de Britanya, Güney Afrika'da Chamberlain'in tam da Bismarck'ın boşuna aradığı ittifak teklifini öne sürmesi nedeniyle aşağılanmıştı. Fakat öneriden

kuşkulama sırası şimdi Almanya'da idi. Öneri, Almanya ile eski doğal yakınlık bilincine dayanmakla birlikte İngiliz tarafında yaratılan yeni yalnızlık ve zayıflığın bilincinde olmanın verdiği zorluluktan doğmuştu. Fakat bu durum kısmen zayıflığın bir itirafı gibiydi ve bu zayıflık yeni Almanya'ya cazip gelen bir özellik değildi. Ve Bismarck'ın haleflerine kalan birkaç mirasından birisi Britanya'nın gücünü küçümsemek ve Rusya'nın gücünü abartmak alışkanlığıydı.

1898 ve 1901 arasında Almanya'nın Chamberlain'in önerilerini defalarca reddetmesindeki hâkim unsur, Holstein'in kişiliğiydi. Dışişleri Bakanlığı'nın "reel politikasına" riayet etmesi sonucunda gerçek gücünü artırdığı için belirsizliği seven, her ne kadar resmi bilgilerini özel spekülasyonları için kullanmaktan korkmasa da, kendine yeni bir takım elbise almayan, öğrenci gibi davranıp patronunun azlinde entrika çeviren bu huysuz, kuşkucu ve cimri memuru, Bismarck'ın sadece ahlaka aykırı yöntemlerini miras aldığı Bismarck'ın manevi vârisi olarak hürmet ve hayranlıkla karşılanıyordu. Her şeyden önemlisi Holstein, Bismarck'taki güven duygusundan yoksundu.

Sonuçta Holstein, her ne kadar İngiliz tekliflerini kabul etmekten memnun olacak olsa bile, Almanya'nın Britanya'nın maşası olmasından ve Rusya'ya karşı tampon haline gelmesinden çekindi. Öte yandan Holstein, Britanya'nın kendileriyle yakın bağ kurma umutlarını muhafaza etmesini sağlarken, ona karşı mesafeli davranarak ve onu tavize zorlayarak Britanya'nın zayıf durumundan istifade edebileceğini hissediyordu. En azından bu görüş Başbakan Bülow tarafından ve Bülow'a söylediği şu sözlerle kendi bakışını özetleyen Kayzer tarafından pekâlâ destekleniyordu: "Ben şimdi İngilizleri kıvrınmalarına ve kıvırmalarına rağmen istediğim noktaya getirdim." Ayrıca 1900'de yeni baştan büyümeye başlayan Alman donanması, baskıyı daha da artırmanın bir vasıtasıydı.

İngiliz hükümeti müteakip birkaç yılda ve özellikle Güney Afrika krizi ve savaşı esnasında Almanların sağladığı destek nedeniyle değil, fakat sadece Alman tehdit ve hakaretlerinin eyleme dönüşmemesinin sağlayacağı çıkarlar için ağır bir bedel ödemek

zorunda kalmıştı. Salisbury'nin hükümeti Portekiz sömürgeleri Samoa ve Çin (Macau) konusunda öylesine hakir görülecek zayıflık gösterdi ki neredeyse Kayzer'in onları "süzme salaklar" olarak tasvir etmesini haklı çıkarıyordu. Bu yılların diplomatik arşivlerindeki açıklamalar üzüntü vericidir. Aslında bu arşivlerden nihai çatışmanın dolaylı sorumluluğu görülebilir, çünkü Kayzer ve danışmanlarının kılıç ve kan (kuvvet) politikasından yararlandıkları teyit edilmektedir. Kayzer, güç politikasını fiili savaşa kadar sürdürme arzusundan aklanabilir, ancak bu sadece savaştan nefret etmesinden değil, üstünkörü karar verme eğiliminde olduğu için de böyledir. Sınırlı tehdit politikası tehlikeye girmeden savaşın kazançlarını o denli bariz temin ediyordu ki yapılan sadece onun zihniyetine başvurmaktı.

Kayzer'in savaştaki sorumluluğu bu yıllara dayanmaktadır. Ve aslında bu en büyük sorumluluktur. Kayzer kavgacı söz ve tutumlarının güvensizlik ve tehlike yarattığı her yerde Avrupa'yı barutla doldurmuştu. Kıvılcımı son olarak ateşleyenleri asıl suçlu olarak nitelemek, savaşın nedenlerini araştırmayı kıvılcımların parladığı kısa bir aya sıkıştırmak kadar akıldışı olur.

Bir tepki olarak Kayzer'i savaşı çıkarmaya ve hatta savaşı planlamaya çalışan birisi olarak tanımlamaya çalışan tarihi olmayan (*unhistorical*) propaganda ise, sarkacın ucunun bu sefer diğer tarafa fazlaca kaçması anlamına gelir. Kayzer'in tutarsız iyi niyetlerini anlamak, kendisinin yol açtığı kötü sonuçları küçümsememize yol açmamalıdır. Ve bu sonuçlar, esasen Kayzer'in eylemlerinden ve kendisinden çok fazla memnun olmasından meydana gelmektedir. Kayzer kendisini "bir kahraman gibi" görürken aslında Puck'ın kıyafetini giymekteydi. Kayzer nifak tohumları ekmenin savaşa yol açtığını ispatlamıştı.

Kayzer ve Bülow bütün İngiliz önerilerinin kabulünü geciktirmekle kendilerini güvende hissetmişlerdi. Onlar zahmetsiz bir ahbaplık kurmanın ortak zorluğunun etkilerini hafife almışlardı. Aşırı bir güvenle "balina ve ayının arasında" gerçek bir birlik olamayacağını ileri sürdüler ve tutumlarıyla bu birliği zorunlu kıldılar. Geçmişe bakıldığında en olağanüstü durumun Britanya'yı

Almanya'dan uzaklaştırmak ve uyumsuz İkili İttifak'ın kucağına sürüklemek için gerekli oyunlar olduğu görülmektedir. En azından Almanya bundan tamamen haberdardı; zira Chamberlain Almanya'yı 1898'de ve tekrar 1901'de, "İngiltere'nin muhteşem inziva dönemi geride kaldı... Almanya'ya ve Üçlü İttifak'a katılmayı tercih ederiz. Fakat bu mümkün olmazsa o zaman biz de Fransa ve Rusya ile yakınlaşmayı düşünürüz," diyerek uyarmıştı.

Almanların bu dostça yakınlaşmanın imkânsızlığına ilişkin kanaati yanlış çıktı. Bu kanaat Holstein'in şu sözlerinde özetlenmekteydi: "Rusya ve Fransa'ya tehdit edici bir yaklaşımda bulunmak tamamen bir İngiliz aldatmacasıdır... Bana göre İngiltere ile makul bir antlaşma ancak oradaki mecburiyet duygusu daha genel hale geldiği zaman gerçekleşebilir." Holstein fazlasıyla zekiydi. "Makul antlaşma" ile eşitler arasında bir ittifak değil, fakat efendi ve uşak arasındaki ilişkiyi kastetmişti. İngiliz hükümeti zayıf davranmakla ve "kılıç ve kan" felsefesiyle dolu olan birisine daha da zayıf görünmekle birlikte, bu zafiyet Holstein'in hayret verici varsayımını açıklamak için yeterli değildi. Bu, aslında Almanya'daki asıl sorunun ve sorunlarının nedeninin gerçek bir Makyavelist düşünce değil, fakat sadece çocukça bir tabirle özetlenen "burnu büyüklük" şikâyetinin göstergesidir.

Britanya'nın diğer cephelerdeki durumunu güçlendirmek için ilk teşebbüsü 1902'deki Japon ittifakı olmuştu. Bunun Avrupa açısından önemi, Britanya'yı Almanya'dan uzaklaştırmamasıydı, fakat bu girişim Britanya ile İkili İttifak arasına yeni bir engel oluşturma eğilimindeydi. Bu, Chamberlain'in Birleşik Devletler ile yakın temasta bulunarak önerdiği Britanya, Almanya ve Japonya arasındaki asıl antlaşmadan doğmuştu. Almanya bu konuda mesafeli davranmış, hemen hemen Japonya da aynı tutumu izlemişti. Zira Japon devlet adamı Marquis Ito, Rusya ile ittifak arayışını tercih etmişti, ancak bu amacından vazgeçti çünkü Londra'daki Japon büyükelçisi Hayashi ve İngiliz Dışişleri Bakanı Lansdowne arasındaki müzakereler nedeniyle St. Petersburg'a gelişinin hükmü kalmamıştı. Daha o zaman bile Marki Ito'nun baskısı altında bulunan Japon Emekli Devlet Adamları Heyeti, Rus-Japon Savaşı'nın başlamasına dolaylı olarak etki edecek olan İngiliz ittifakını

kabul etmeden önce bocalamıştı; bu sonuç ne Britanya tarafından arzu edilmiş ne de Britanya'nın hoşuna gitmişti.

Zira 1904 yılına gelindiğinde Avrupa'da çarpıcı değişiklikler meydana gelmişti. Daha beş yıl önce Fransa, Fashoda (bugünkü Kodok) nedeniyle İngilizlere karşı o kadar sert davranmıştı ki Fransızlar neredeyse Alsace-Lorraine'i unutmuşlardı. Fakat 1901 yılında Chamberlain Almanları uyarma görevini yerine getirdiğinde, daha köklü olan Alman korkusu Fransız devlet adamlarını çözüme zorlamıştı. İngiliz Dışişleri Bakanı Lansdowne ile Fransız Büyükelçi Paul Cambon arasındaki nihai müzakerelerin ilk adımı, en hassas konu olan deniz aşırı bölgelerdeki sürtüşme nedenlerini ortadan kaldırmak olacaktı. En büyük engel, Fransa'nın hâlâ çok arzu ettiği hedef olan Mısır'dı. Britanya'nın Mısır'ı işgalinin tanınması karşılığında Fransızların Fas'ı işgal etme hakkının tanınması, şayet gerçekleşebilirse, pek mükemmel bir diplomatik başarı olurdu. Antlaşma, Nisan 1904'te imzalandı. Her ne kadar Kral VII. Edward'ın antlaşma konusunda sorumluluğu olduğuna ilişkin yaygın fikir tamamen hayal ürünü olsa da, bundan daha da gözde olan başka bir fikir, onun Almanya'nın başına Makyavelist bir ağ ördüğü, Paris'i ziyaret etmesinin antlaşmanın imzası için ortam yarattığı idi. Başlangıçta kabul töreni soğuktu, fakat kralın nabza göre şerbet vermesi ve halden anlayan tutumu, Fransızların samimi cumhuriyetçiliği ile kraliyet sevgisiyle birleştirmesi buzların erimesini hızlandırdı. Bunu izleyen ziyaretler müşterek bir zemin yarattı. Böylelikle yeni antlaşmayı (*entente*) yapmış olduğu doğru olmasa da, onu samimi (*cordiale*) hale getirdiği kuşkusuzdu.

Fakat bu konuda Kayzer de yardımcı olmuştu. İlerlemesini Almanya'nın hakir gördüğü aşığının, bir başkasına daha kur yapmaya cesaret etmesinden dolayı derin hayal kırıklığına uğrayan Kayzer'in fesatlığı şimdi iki kat artmıştı. Kayzer'in çabaları Fransız-İngiliz antlaşmasını bozmayı hedeflemişti. Bu zamana tesadüf eden Rus-Japon Savaşı bu fırsatı verdi. Kayzer'in ilk teşebbüsü başarısız oldu, zira barışsever çar, Kayzer'in Karadeniz Donanması'nı Britanya'yı hiçe sayarak Çanakkale Boğazı'ndan geçmesine ilişkin tavsiyesini reddetti. Fakat Rusya'nın son deniz kozu olan

Baltık Donanması, Uzakdoğu'ya gitmek için denize açıldığında bir torpido gemisinin Kuzey Denizi'nde pusuya yattığına ilişkin asılsız bir bilgi almıştı – Ruslar daha sonra bu asılsız bilginin Alman kaynaklarından geldiğini iddia etmişlerdi. Bu panik sonucu Ruslar yanlışlıkla İngiliz balıkçı gemisine ateş açtılar ve bir an için Rusya ve Britanya'yı savaşın eşiğine getiren bu hareket nedeniyle telafi edici hiçbir girişimde bulunmadılar. İngiliz Manş Donanması Rusya'daki savaş yanlılarının taleplerinin aksine, çardan gelen özür mesajı sonucu gerilim yatışana kadar Rusları birkaç gün takip etti. Çar aşağılayıcı duygular içinde olmasına rağmen Kayzer'in çok memnun olacağı şekilde "İngiliz ve Japon kibrini ve küstahlığını ortadan kaldırmak için" Rusya, Almanya ve Fransa birliğini önerdi. Kayzer, Rusya ve Almanya arasında hazırlanan antlaşma taslağını derhal çara gönderdi, fakat, "Antlaşma gerçekleştiğinde müşterek gücümüz Fransa'nın üzerinde çok etkili olacaktır," diyerek çarın bu antlaşmayı Fransa'ya açıklamamasını istemiş ve, "İngiliz küstahlığını ve mütehakkim tutumunu yatıştırmanın en mükemmel yolu İran-Afganistan sınırında bazı askeri tatbikatlar icra etmektir," diye eklemişti. Fakat konuyu enine boyuna düşüncüne sonuça vazgeçen çar olmuştu.

Bundan sonraki Alman hamlesi bilhassa yersizdi ve bundan Kayzer sorumlu değildi. Kayzer iş işten geçmişken, tehditle Fransa'yı Britanya'dan ayırmak yerine ona kur yapmak istedi. Fakat Kayzer, Bülow ve Holstein tarafından Fas'taki Fransız iddialarına karşı "meydan okuyan" konuşması için Tanca'ya yolcu edilmişti. Bunun ardından Bülow, Fas'ın geleceğini görüşmek üzere bir konferans topladı. Bu meydan okuma müşkül bir zamana denk gelmişti. Fransız ordusu dönemsel bunalımlarından birini yaşıyordu, Rusya'nın Japonya ile başı dertteydi ve Fransız başbakanı Rouvier İngiliz desteğinin hem garantisi hem de değeri hakkında kuşkuluydu. Bu nedenle Fransız Dışişleri Bakanı Delcassé feda edildi ve Fransa talebi kabul etti. Tehdit (kaba kuvvet) yine kazanmıştı fakat bu korku Britanya ve Fransa'yı birbirine daha çok yakınlaştırmıştı.

Üçüncü hamle Kayzer'in hamlesiydi. Kayzer Temmuz 1905'te Björkö'da (Finlandiya) çarın yatındayken derhal bir ittifak metni

hazırladı ve melez “Willy-Nicky” İngilizcesiyle sordu: “İmzalamak ister misiniz? Buluşmamızın çok hoş bir armağanı olurdu.” Kayzer, Nikolay’nın cevabını şöyle anlatır: “‘Evet imzalayacağım,’ dedi. Sevinç gözyaşları döküyordum, heyecandan ürpermiştim.” Ve Kayzer “dedesinin” de dahil olduğu bütün atalarının ve “eski Prusya tanrısının” kendisine hayır duası ettiklerini hissediyordu. Sonuçları ciddi olmakla birlikte kraliyet diplomasisinin bu safhası mizahtan yoksun değildi. Mektuplarının birinde hoş bir şekilde ticari konuya değinilmişti: “Sevgili Nicky, mademki donanmanın yenilenmesine ilişkin program yayımlandı, yetkililere Stettin, Kiel ve diğer başka yerlerdeki büyük firmalarımızı hatırlatacağını unutmayacağını umuyorum. Eminim onlar güzel muharebe gemileri numuneleri hazırlayacaklardır.” Fas’taki Fransız karşıtı çıkarlarıyla çatıştığı için istifa ile tehdit eden Bülow’a gönderilen Kayzer’in mektubuna aşırı duygusallığın ağır bastığı mağduriyet damgasını vurmuştu. Mektupta, “İstifanızın ulaştığının ertesi sabahı İmparatorunuz Kayzer artık bu dünyada olmayacak! Zavallı karımı ve çocuklarımı düşünün,” denmekteydi.

Fakat çarın bakanları antlaşmayı gördüklerinde bu antlaşmanın Fransız ittifakıyla uzlaşamayacağından ve bu antlaşmadan Fransa’nın güçlü protestolarına neden olacak kadar ipucu sızması nedeniyle antlaşmaya itiraz ettiler. Bu nedenle bu “şaheser” antlaşma sessizce diplomatik çöp sepetine atıldı.

Her ne kadar uzun süredir amaçlarına tehdit yoluyla ulaşma alışkanlığına büyük ölçüde bir tepki olsa da, o dönemde Britanya’ya karşı şahsi kızgınlığının bazı nedenleri olduğu konusunda Kayzer’in hakkını teslim etmek gerekmektedir. Kayzer’in şiddetli fevriliğinin bir benzeri henüz Birinci Deniz Lordu (amiral) olan ve sürekli olarak *önleyici savaştan* söz eden ve şayet Almanya deniz gücünün büyümesi sınırlanmadığı takdirde donanmasının, Nelson’un örneğinde olduğu gibi, baskına uğratılması gerektiğini sakınmadan öneren John Fisher’da vardı. Böylesine sert öneriler doğal olarak Berlin’de Londra’da olduğundan daha fazla etkili olmuştu. Kral VII. Edward’ın bu olaydaki tahrik payı siyasi olmaktan ziyade toplumsal ve şahsiydi. Yeğeninın patavatsızlığına

karşı biraz daha hoşgörölü olması ilişkileri yumuşatmaya yardım edebilirdi. Lansdowne, “Kral, kardeşi hakkında insanın tüylerini ürpertecek şekilde konuşuyor ve yazıyordu,” diye belirtmişti. Bu şahsi münaferetin ve can sıkıcı durumun, meşruti kralın ve ayrıca mizah duygusunun var olduğu İngiliz tarafında önemi yoktu, kralın politikayı kati olarak belirlediği ve mizah duygusunun olmadığı Kuzey Denizi’nin Alman tarafında derin etkisi vardı. Ayrıca Kayzer’in yeni entrikalar çevirmesi ve tehditkâr davranışlarda bulunması için tahrik edilmesi, Britanya’da yeni Campbell-Bannerman liberal hükümetinin bile görmezden gelemediği büyük bir tepkiye neden oldu ve Britanya istemeyerek Fransa’nın kollarına itildi.

Her ne kadar hükümet, Britanya’nın Fransa ile resmi bir ittifak yapmasını reddettiye de Fransızların saldırıya uğraması halinde İngiliz kamuoyunun müdahale yönünde tavır alabileceklerine ilişkin umudunu koruyordu. Ve Fransızlar mantıklı bir şekilde uygulama yöntemi düşünölüp tasarlanmadıkça acil yardımın bir yararı olmayacağını ileri sürdüklerinde, Campbell-Bannerman iki genelkurmay arasındaki görüşmelere yetki vermişti. Her ne kadar bu görüşmelerin nihai savaş kararı üzerine bir etkisi olmadıysa da savaşın icrasında büyük etkisi olacaktı. Ayrıca 1905’te yeni Alman savaş planının 100.000 kişilik İngiliz Seferi Kuvvetleri’ni hesaba katması anlamlıdır. Bu miktar tam da Fransızların talep ettiği ve Fransız tarafında mevcut olan miktardır.

Fransa ile Rusya’yı Britanya’ya karşı birleştirme fikrinden vazgeçen Kayzer, şimdi Fas meselesi nedeniyle Fransa’ya karşı tavır almıştı. Bununla beraber Kayzer “teknik ve askeri açıdan” koşulların uygun olmadığına ve Türkiye ile “Müslüman birliklerin tümünü tam anlamıyla Prusya liderliği altında komutasına verecek” ittifaka ve içeride güvenli bir duruma sahip olmanın gerekli olduğuna ilişkin hazırlıklar yapılmasına karar verdi. Dengesiz zihniyetini çok iyi gösteren bu örnek Bülow’a yazdığı 31 Aralık 1905 tarihli mektupta yer almakta ve şöyle sona ermektedir: “Önce sosyalistleri vurun, kafalarını kesin, güçsüz bırakın –gerekirse tümünü katledin– ve ondan sonra dışarıyla savaşın! Fakat ondan önce dışarıyla savaşmayın ve acele etmeyin.”

Ancak Avrupa'nın vaziyetindeki müteakip değişiklik onun kararlarının temellerini güçlendirmeyecek ve buna karşılık çarın şahsında onun Rusya üzerindeki nüfuzunu zayıflatacaktı. Ne kadar gariptir ki değişiklik yeni İngiliz hükümetinin ve onun antipatisinin sağlanmaya çalışıldığı despot Rusya'dan geldi. Liberal hükümet kısmen genel olarak pasif kalmanın sonucu nedeniyle ve kısmen de Alman tehditlerine duyulan doğal tepkinin zorlamasıyla Rusya ile sürtüşmenin geleneksel kaynaklarını ortadan kaldırmak için Lansdowne tarafından başlatılan teşebbüsü devam ettirdi. 1907 yılında ihtilaflı konular bir antlaşma ile giderildi. Her ne kadar kesin bir antlaşma yoksa da İngiltere ile Rusya arasındaki yakınlık doğal olarak Avrupa'da işbirliğini kolaylaştıracaktı. Britanya herhangi bir resmi antlaşmayla Fransa'ya ya da Rusya'ya bağlı değilse de onların tarafına sadakat bağlarıyla bağlıydı ve artık bu nedenle İngilizler onlara karşı ihanet kuşkusu olmaksızın tavır alamazdı. Böylelikle Britanya'nın krizdeki bağımsız nüfuzu kaybolup gitmişti.

Bu ikilem fark edilmiş ve Dışişleri Bakanı Edward Grey'in 20 Şubat 1906 tarihli muhtırasında çok güzel özetlenmişti:

Sanırım her ülkede bizim alçakça hareket ettiğimize ve Fransa'yı yüzüstü bıraktığımıza dair genel bir kanaat vardı. Birleşik Devletler bizi hakir görecek, Rusya bizimle Asya konusunda dostluk antlaşması yapmayı değerli görmeyecek, Japonya kendisine başka yerlerde teminat arayacaktır; biz dostsuz ve dost edinme gücünden yoksun bırakılıyorduk ve Almanya bütün bu durumdan bizim aleyhimize olacak şekilde yararlanacaktı... Öte yandan bir Avrupa savaşı ihtimali ve bizim o savaşa sürüklenmemiz korkunç bir şeydi.

Bundan böyle büyük güçler ismen olmasa da fiili olarak iki rakip gruba bölündüler. Müteakip birkaç yıl zarfında saldırgan ve basiretsiz politikaları nedeniyle, şaşılacak şekilde ilginç bir karşı grup (Fransa-İngiltere-Rusya) yaratan Almanya, bu politikasında bir kartopunun sıkıştırıldıkça sertleşmesi gibi, bu grubun kenetlenmesinde Avusturya'ya yardım edecek ve ondan yardım görecekti. Fakat ayrıca Almanya kendi yarattığı gruptan da zarar görecekti. Britanya'nın yeni gruba katılması, İtalya'yı kuşkulu bir pakt üyesi

yapması nedeniyle eski ittifakı zayıflatmıştı. Bunun sonucu olarak Almanya, eskiden öncülük ettiği paktın diğer üyesi olan Avusturya'ya daha sıkı sarılmak zorunda kaldı. Almanya savaş istediği takdirde bu bağlılık bir avantajdı, fakat barış isterse tıpkı Britanya gibi engellenirdi.

Avrupa'nın yeni gruplaşması eski güç dengesi değil, ancak sadece güçler arasında bir engeldi. Üstelik bu engel infilak maddeleriyle doldurulmuştu – bu silahlar şu anda ihtirastan ziyade korkuyla hareket eden birkaç ülke tarafından acele ile çoğaltılmıştı. Diğer talihsiz bir sonuç da ani bir infilak korkusunun otokratik güçlere en azından bu silahların askeri tasarruf yetkilerini tehlikeli bir şekilde tam yetkiyle vermelerine yol açmasıydı. Korku, Temmuz 1914'ten çok önce aklın önüne geçmişti.

İlk kıvılcım 1908'de Balkanlar'da parladı. Bulgaristan, Türkiye'deki devrimden, Türk hükümlanlığından kurtulmak suretiyle yararlandı ve Avusturya 1879 yılından bu yana idaresi altında bulunan Bosna ve Hersek vilayetlerini ilhak etti. İlhak Avusturya ve Rus dışişleri bakanları Ahrenthal ve İsvolsky arasında görüşüldü ve İsvolsky bu ilhaka Avusturya'nın Çanakkale Boğazı geçişi için desteğini teminat altına alma karşılığında razı olmaya istekliydi. Fakat İsvolsky, Fransa ve Britanya'nın nabızlarını yoklayamadan ilhakı ilan etti. Bu ilhak, haklı olarak İtalya'da hakaret, Sırbistan'da ise bir tehdit olarak kabul edildi. Fakat Rusya'daki etkisi, Alman elçisinin Avusturya ve Almanya'nın müşterek taarruz tehdidi altında, Rusya'nın bu ilhakı kabul etmesini isteyen mutlak talebiyle daha kötü olmuştu.

Tek başına hareket ederken yakalanan ve iki taraflı tehdit edilen Rusya, korkuya boyun eğdi. Balkanlar'daki itibarını kaybetmenin duygusuyla zedelenen Rusya kızgınlığa terk edildi. Rus büyükelçisi İsvolsky kendisinin sadece gözünün korkutulmadığını fakat kandırıldığını anladı ve istifasından hemen sonra Alman İttifakı'na küskün bir düşman olarak Paris elçiliğine gitti. Bu da bir başka kişisel unsurdu. Ve Almanya'nın kuvvet diplomasisini taklit etmekteki ilk başarısıyla pohpohlanan Avusturya buna devam etmesi için yüreklendirildi.

Ahrenthal'in Bosna'daki hilekârlığı, savaşın ani nedenleri arasında çok belirgin bir biçimde göze çarpmaktadır. Onun müdahalesi çok daha talihsizdi çünkü 1906-1914 yılları arasında Almanya'nın resmi ilişkileri, en azından Fransa ve Britanya ile, gelişmiş durumdaydı. Alman deniz kuvvetlerinin devam eden tehditkâr büyümesi olmasaydı, ilişkiler daha belirleyici olmuş olabilirdi. Tirpitz'in Britanya'nın deniz silahlanmasına karşı çıkışının şimdi Kayzer tarafından desteklenmesi büyük ölçüde bir gösteriştii; fakat o sırada bu meydan okuma daha tutarlı görünüyordu. Tirpitz bu hasarı onarmaya çalıştığı zaman Kayzer onun yönteminden memnun olmamıştı. Kayzer'in İngilizlerin gönlünü alma tarzı, ünlü *Daily Telegraph*'ın 1908 yılındaki mülakatında İngilizlerin "son derece ürkek" oldukları ve dostluğunu tanımadıkları ve kendisinin "İngiltere'nin dostu olmayan" bir ülkede azınlık olduğunu ileri sürmek şeklinde olmuştu. İngiliz korkularının yatıştırılmaması, Almanya'da Bülow'un protestosuna neden oldu. Ve bunun sonucunda Kayzer'in Almanya'da savaş yanlılarını kontrol etme gücünü zayıflatmıştı.

Fakat en azından bu olay Kayzer'in, Bülow'un yerine başbakan olarak, barışı idame ettirme konusunda daha az yetenekli olsa bile barışı daha çok arzu eden, iyi niyetli Bethmann-Hollweg'i getirmesine yol açtı. Bethmann-Hollweg derhal İngiliz-Alman antlaşması görüşmelerini başlattı. Bu girişim Britanya'da 1910 seçimleriyle tekrar iktidara gelen liberal hükümet tarafından hevesle karşılandı. Fakat somut sonuçlar, önce Tirpitz'in deniz silahlarındaki herhangi bir düzenlemeye karşı çıkmasıyla, ikinci olarak bütün antlaşmaların Britanya'nın Fransa'ya yardımını önleyecek şekilde kılme alınmasını öngören Alman talebi nedeniyle engellenmiş oldu.

Bunun stratejik bir hareket olduğu çok aşikârdı. İngiliz Dışişleri Bakanı Edward Grey mümkün olan tek cevabı vermişti: "Kimse eski dostların (Fransa) terk edilmesine değecek yeni dostluklar kurmaz."

Yine de gerilim yatışmıştı. Alman kamuoyu, basın ve Kayzer –yazılı yorumlarının gösterdiği gibi– büyük ölçüde hedeflerinin engellendiği duygusundan ve Kral VII. Edward'ın muazzam derecede

düşmanca bir kuşatma planı yaptığına ilişkin İngiliz düşmanlığı korkusundan hâlâ mustariptiler. Belki en açıklayıcı tepki, kralın 1908 yılında İmparator Francis Joseph'i ziyaretinin Avusturya'yı Almanya'dan ayırmak için bir hareket olduğuna inanmalarıydı. Halbuki şimdi biz Avusturya arşivlerinden kralın aslında İmparator Francis Joseph'ten Britanya ile Almanya arasındaki sürtüşmenin azaltılması konusunda yardım istediğini ve ittifakı müşterek bir bağ olarak önemseydiğini öğreniyoruz. Fakat görüşmeler, İngiliz ve Alman dışişleri bakanları arasındaki ilişkilere yardımcı olmuş ve onların birkaç anlaşmazlık konusunun çözümünde işbirliği yapmalarına yol açmıştı. Ayrıca ilişkiler, Fransa ve Almanya arasındaki Fas konusunun çözümüne de yardımcı olmuştu.

Tipik bir şekilde bu çözümün ardından yeni bir kriz meydana geldi. Gariptir ki bu kriz diğer zamanlarda barışsever birisi olan Alman Dışişleri Bakanı Kiderlen-Wachter tarafından tırmandırılmıştı. Kriz, Kayzer'in karşı çıktığı ve Alman politikasının çok tehlikeli bir özelliği olan, öngörülemez iki başlılığı gösteren bir başka olaydı. Kiderlen-Wachter, Fransa'yı Afrika'da taviz vermeye zorlamak için Haziran 1911'de Agadir'e (Fas) bir savaş gemisi gönderdi. Daha önce Boer Savaşı'na muhalefet eden ve İngiliz Kabinesi'nde önde gelen uzlaşmacı bir siyasetçi olan Lloyd George, kamuoyuna cevaben yaptığı bir konuşmada barışa karşı böylesi tehditler konusunda Almanya'yı uyardı. Fransa'yı kararlı bir şekilde destekleyecek bir hazırlığın işaretleriyle birlikte ele alındığında, bu konuşmanın etkisi kıvılcımı söndürecekti. Fakat bu hoşnutsuzluk Almanya'daki kamuoyunu her zamankinden daha fazla parlamaya hazır hale getirmiş ve kamuoyu Alman donanmasındaki bir başka büyümeyi coşkuyla onaylamıştı. Yine de Fas konusundaki müteakip çözüm, Fransa ile Almanya arasındaki sorunun kaynağını ortadan kaldırmış ve böylelikle Haldane'in 1912 yılında Almanya'daki görevi için daha iyi bir resmi ortamın tesisine dolaylı olarak katkıda bulunmuştu. Lakin her ne kadar korkularını sadece kabinedeki meslektaşlarına söylese de Haldane bile kendisinin "manevi yurdu Almanya'nın" bir "cephanelik" haline geldiğini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Bununla beraber Almanya'da savaş

yanlılarının artması, sosyalistler arasında çok belirgin olan barış unsurlarının dayanışmasının artmasıyla birlikte yürümekteydi ve barış yanlısı başbakanın varlığı yeni görüşmeler için muhtemel bir yolu açık bırakıyordu.

Fakat işte tam da bu sırada Balkanlar'da yeni bir barut fitili döşenmişti. Türkiye'nin zayıflığı ve İtalya'nın Trablusgarp'ı işgal etmesinde teşkil ettiği örnek, Bulgaristan, Sırbistan ve Yunanistan'ı Türklerin Avrupa'dan atılmasında bir adım olarak Makedonya'nın özerkliği talep etmesi için cesaretlendirdi. Türkler çok çabuk mağlup edildi. Sırbistan'ın savaş ganimetindeki payı, Kuzey Arnavutluk olacaktı. Fakat zaten Sırbistan'ın emellerinden korkan Avusturya'nın, bir Slav devletinin Adriyatik Denizi'ne açılmasına izin vermeye niyeti yoktu. Avusturya birliklerini seferber etti ve Sırbistan'a karşı girişilen bu tehdide, doğal olarak Rusya tarafından da benzer bir hazırlıkla karşılık verildi. Şans eseri Almanya tehlikeyi önlemek için Britanya ve Fransa'ya katıldı. Ne yazık ki onların çözümü yeni bir buhranın nedeniydi. Zira Arnavutluk'u yeni bir bağımsız devlet olarak kurmakla savaş ganimeti paylaşımını altüst etmişlerdi. Sırbistan şimdi Makedonya'nın bir kısmında hak iddia ediyordu; Bulgaristan bunu sadece lafta değil aynı zamanda kuvvetle de reddediyordu. Bununla beraber Sırbistan ve Yunanistan, müştereken Bulgaristan'ın üstesinden geldiler. Diğer yandan Romanya da birliğe dahil olmuştu ve Türkiye "it dalaşının" kaldırdığı toz bulutunun arasında kaybettiği toprakları elde etmek için geri çekildi.

Sonuçta Sırbistan asıl kazanan, Bulgaristan asıl kaybeden oldu. Avusturya bundan hiç hoşnut değildi ve 1913 yazında Sırbistan'a ani bir taarruz yapılmasını teklif etti. Almanya, Avusturya'yı ılımlı olmasını tavsiye ederek frenlemiş, ancak kendisi Türk ordusu üzerindeki nüfuzunu genişleterek Rusya'yı gücendirecek yeni bir unsura yol açmıştı. Rusya, Çanakkale Boğazı rüyasının kaybolmakta olduğunu görmüş ve bakanları bu rüyanın ancak genel bir Avrupa savaşı çıkarsa canlanabileceği sonucuna varmışlardı ki bu tehlikeli bir tutumdur. Şimdi Rusların ilk hedefi, Balkanlar'da sarsılan nüfuzlarını yeniden kazanmaktır ve bunu Romanya üzerinden

elde etmek için ilk adım olarak yeni Balkan ittifakını inşa etmeye koyuldular. Bu ihtimal, imparatorluktaki farklı ırklara mensup tebasının gerginliğinden dolayı zaten dikkati dağılmış olan Avusturya'da yeni bir korku yaratmıştı.

Kuvvet, Avusturya'nın ilhak ettiği eyaletlerdeki Sırp ve Hırvatları ve Transilvanya'daki Rumen tebaalarının hoşnutsuzluklarını baskı altına almak için kullandığı yöntemdi. Avusturya'nın emeli, aynı çözümü zamanla bütün memnuniyetsiz unsurları bünyesinde toplayan dış devlet Sırbistan'a uygulamaktı. Avusturya'nın liderleri, sınırlarının dışındaki savaşın içerideki anlaşmazlıkları susturmanın en iyi yolu olduğunu anlamışlardı. Bu duygularında yalnız değillerdi. Kuvvet ve sürgünle ancak kısmen bastırılan Rusya'daki kargaşa ve Almanya'daki genel seçim hakkı nedeniyle meydana gelen genel hoşnutsuzluk, her iki ülkedeki savaş yanlılarının savaşı bir emniyet supabı olarak görmelerini sağlamıştı.

Geçen yıl boyunca bütün taraflarda tahrikler –saldırgan söylevler, makaleler, söylentiler ve sınır ihlalleri– çoğalmıştı. Başkan Wilson'un danışmanı Albay House, Berlin'den, askerlerin ilk fırsatta savaşa kararlı oldukları ve taleplerine karşı gelirse Kayzer'i tahttan çekilmeye zorlayacakları kanaatiyle ayrılmıştı. Almanların telaşı, Fransızların Alman ordusunun son gelişmeleri karşısında insan gücü olarak zayıf kalmalarına karşı bir çözüm olarak yasa-laştırdıkları Üç Yıllık Zorunlu Askerlik Hizmeti Yasası nedeniyle kesinlikle artmıştı. Fakat Alman büyükelçisi, Şansölye (başbakan) Bethmann-Hollweg'e şöyle bildiriyordu: “Birçok çevrenin aşırı milliyetçi tutumuna ve kaybedilen vilayetlerin tekrar ele geçirilmesi rüyasına rağmen, bir bütün olarak Fransız milletinin barış arzusunda olduğu söylenebilir.” Söylenebileceklerin en fazlasını bizzat Başkan Poincaré bile, “Fransa savaşı istemiyor ama ondan da korkmuyor,” diye ifade etmişti. Bununla beraber başka yerlerde kıtanın yüzeyi barutla kaplıydı artık. Ve her tarafı ağır bir kadercilik havası kaplamıştı.

Öldürücü kıvılcım, 28 Haziran 1914'te Bosna'nın başkenti Saraybosna'da ateşlendi. Savaşın ilk kurbanı kaderin bir cilvesiydi. Davalarını Francis Joseph'in vârisi Arşidük Franz Ferdi-

nand'ı öldürerek sürdüren ateşli Slav milliyetçileri, Avusturya'da nüfuzu olan bir arkadaşlarını seçtiler. Zira Franz Ferdinand'ın da birkaç milletin esaret bağı ile değil federasyon şeklinde bir arada bulunacağı yeniden inşa edilmiş bir imparatorluk rüyası vardı. Fakat Bosnalı Slavların birçoğuna göre, o sadece zalim bir kimseyi temsil ediyordu ve ölümünü tertipleyen aşırı milliyetçiler ondan daha fazla nefret ediyorlardı, çünkü onun imparatorluk içerisindeki uzlaşma rüyası Slavların imparatorluktan kopup daha büyük bir Yugoslavya kurmak için Sırplarla birleşmelerini engelleyebilirdi.

Bir avuç dinamik suikastçı, "Kara El" olarak bilinen Sırp gizli cemiyetinden yardım istedi ve aldı. Bu örgüt, büyük ölçüde Sırbistan'daki mevcut hükümete düşman bir grup oluşturan subaylardan meydana gelmişti. Suikast söylentileri bakanların kulağına gelmiş gibiydi ve suikastçıların takibi için sınırlara emir gönderildi; fakat sınırdaki muhafızlar "Kara El" örgütünün üyeleri olduğu için, doğal olarak önlemler başarısız oldu. Ayrıca, kesin olmamakla birlikte, Viyana'ya müphem bir uyarı gönderilmiş gibiydi. Kesin olan bir şey varsa o da Avusturyalı yetkililerin Arşidük'ü korumada gösterdikleri inanılmaz dikkatsizlik ve bu pek de sevilmeyen veliahtın başına gelen felakete gösterdikleri alaycı kayıtsızlıktı. Bosna'nın askeri valisi ve Sırbistan'a karşı gerçekleştirilecek taarruzun gelecekteki komutanı, suikasta göz yummuş olsaydı, suikastçıların görevini bundan daha fazla kolaylaştıramazdı. Bu nedenle bunu onun yaptığına ilişkin daima bir kuşku mevcut olsa gerek.

Arşidük'ün belediye sarayına girişi esnasındaki ilk teşebbüsün başarısızlığa uğramasından sonra, Potiorek dönüş yolculuğunda o kadar beceriksiz davrandı ki Arşidük'ün arabası durmak zorunda kaldı ve iki el silah atıldı. Arşidük öldürücü şekilde yaralanırken ve asil olmayan karısı da (*morganatic consort*)* hayati şekilde yaralanmıştı. Arşidük saat 11:00'da, gelecekte olacakları haber veren bir saatte öldü. (28 Temmuz saat 11:00'da Avusturya, Sırbistan'a savaş ilan etti.)

* *Morganatic marriage* (dengi dengine olmayan evlilik): Krallık ailesinden birisinin aşağı tabakadan biriyle unvan ve miras hakkı vermemek şartıyla evlenmesi (ç.n.).

Cinayet haberi Avusturya ve Sırbistan dışındaki bütün ülkelerde korku ve infiale yol açtı. Sırbistan basını memnuniyetini gizlemek için çok az çaba gösterdi. Hele Sırp kamuoyu bunu bile yapmazken, Balkan Savaşları'ndan yorgun düşen, kazançlarını birleştirmek için her türlü barış imkânı olan Sırp hükümeti, tebaasının suç ortaklığını soruşturmayı veya bunu teklif etmeyi aptalca bir şekilde savsakladı.

Keza Avusturya polisinin soruşturması da ağır bir şekilde yürütüldü ve on beş gün sonra bu tahkikat için görevlendirilen Weisner, her ne kadar Sırp toplumu ve yetkililerinin suça karıştıkları ima ediliyorsa da, "Sırbistan hükümetinin suça iştirakine ilişkin hiçbir kanıt yok... Aksine buna inanmanın imkânsız olduğuna ilişkin gerekçeler var," diye rapor vermişti.

Fakat olayın takibinde uzun bir gecikme olmakla birlikte Avusturya'nın kararı hızlıydı. Ahrenthal'den miras aldığı aldatma geleceğine zarif bir hava katan Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Dışişleri Bakanı Berchtold, Avusturya'nın ve kendisinin kaybolan itibarını ele geçirmek için bu fırsatı incelikli bir şekilde ve memnuniyetle eline geçirdi. Berchtold, cinayetin ertesi günü Genelkurmay Başkanlığı'na artık Sırbistan meselesini halletmenin zamanı geldiğini ileri sürdü. Conrad von Hötzendorf'a göre bu sözler kendisinin savaş konusunda defalarca tekrar ettiklerini destekler nitelikte gibi gözüküyordu. Fakat Berchtold, ahlaki açıdan değil de menfaat gereği şiddetli bir itirazda bulunan Avusturya-Macaristan başbakanı Tisza'nın beklenmedik tepkisiyle karşılaştı. Tisza, "İhtiyaç duyulduğunda uygun bir *casus belli* (savaş nedeni) bulmak zor değildir," diyordu. Keza Conrad, siyasi çıkarları gözeterek Berchtold'a şunu söylemişti: "Her şeyden önce, Almanya'ya, bizi Rusya'ya karşı himaye edip etmeyeceğini sormamız gerekmektedir." Berchtold'un da iki yıl önce itibarını zedelemiş olan Almanya'dan ters bir cevap almak gibi bir arzusu yoktu. Bu nedenle yaşlı İmparator Francis Joseph, Kayzer için şahsi bir mektup eşliğinde bir muhtıra imzalaması için ikna edildi.

Fakat Kayzer kimseden bir şey talep etmemişti. Zira Almanya'nın Avusturya büyükelçisi Tschirschky, Kayzer'e Berchtold ile

30 Haziran'da yaptığı görüşmede kendisinin Berchtold'u düşünce-siz adımlara karşı uyardığına ilişkin raporu yolladığında, Kayzer raporun kenarına not düşmüştü: "Bunu yapmaya onu kim yetkili kıldı? Aptalca bir şey... Bu onu ilgilendirmez... Tschirschky bu ah-maklığı durdurabilecek kabiliyette olsa gerek. Sırp engelini bir an evvel ortadan kaldırmalıyız." Zavallı Tschirschky, imparatoruyla aşık atacak kapasitede değildi. Tahrik etme konusunda öncele-ri daha faal olan Tschirschky, muhtemelen iki yıl önce kendisine temkinli olmayı tavsiye eden efendisinin sesini hatırladı ve şimdi tutumunu değiştirmek suretiyle Kayzer'in arzusunu yerine getir-mekte olduğunu düşündü – ancak Kayzer'in de değişmiş olduğunu gördü. Bunu nasıl izah edeceğiz? Büyük ihtimalle Kayzer'in tekrar zayıflıkla suçlanma korkusu ve kraliyet kanının dökülmesi konu-sundaki karakteristik öfkesi ve ayrıca öldürülenin bir arkadaşı ol-ması nedeniyle olaydan daha fazla etkilenmiş olmasıydı.

Alman büyükelçisi Tschirschky, 5 Temmuz'da Avusturya'nın mektubunu iletecek olan dışişleri yetkilisi Hoyos'a Avusturya'nın "Almanya'nın tam desteğine güvenebileceği" teminatını vermişti. "Kayzer'in fikrine göre hiçbir gecikme olmaması gerekiyordu..." Her ne kadar Kayzer, Rusya "hiçbir bakımdan savaşa hazır değil" diye eklese de "Avusturya-Macaristan ve Rusya arasında bir savaş çıkması durumunda Almanya'nın onların saflarında olacakların-dan emin olabilirlerdi." Almanya hazırды – bu nedenle Hoyos da ikna edilmişti. Kara ve deniz danışmanlarıyla acele olarak yapılan bir dizi müzakereden sonra çeşitli önleyici tedbirlerin alınması için emir verildi. Bu arada Kayzer planlandığı gibi Norveç'i ziyaret etti. Birkaç gün sonra 17 Temmuz'da Genelkurmay Başkan Yardımcı-sı General Waldersee, dışişleri bakanına, "Burada baskın yapmak için hazır bekliyorum. Hepimiz hazırız," diye bildirmişti.

Alman başbakanı Bethmann-Hollweg tarafından onaylanan ve bütün sonuçların kabul edildiğini belirten bu telgraf (*Blank Cheque*), savaşın en temel ve ani nedenleri arasında çok belirgin bir şekilde göze çarpmaktadır. Avusturya, harekete geçmek için acele ediyordu ve Tschirschky temkinli olma konusundaki büyük hatasını tamir etmeye dünden razıydı. Sonraki kararlardan farklı

olarak sakin bir ortamda alınmış bu karar, savaş iradesinin değerlendirilmesi için özel bir önem arz etmekteydi. Ayrıca önemli olan Almanya ve Avusturya'nın yaklaşan herhangi bir hareketin kuşkusunu yatıştırmada gösterdikleri özendi – Conrad'ın sözleriyle “barışsever niyetler harekete geçirilmeliydi.” Almanya, Avusturya'nın taleplerinin makul bir çerçevede tutulması için hiçbir tavsiyede bulunmazken, İtalya, Bulgaristan, Romanya ve Türkiye'nin desteğinin sağlanması gerektiğinin endişesini duyuyordu. Niyetlenen hareket tarzı konusunda İtalya'ya bir ipucu verilmeyecekti, ancak savaş başladığında Avusturya'nın Almanya'yı desteklemesinin ödülü olarak hazır olmaları teşvik edilmişti.

Şimdi Almanya'nın desteğinden emin olan Berchtold'un müteakip sorunu Sırbistan'a kabul edilmesi imkânsız bir ultimatoma hazırlamaktı. Bu biraz zaman aldı ve Berchtold 10 Temmuz'da Tschirschky'ye hâlâ “ultimatoma ne gibi talepler konabilir ki bu Sırbistan'ın kabul etmesini tamamen imkânsız hale getirsin” diye düşündüğünü itiraf etmişti. Tek aykırı ses Tisza'nındı fakat ona, “diplomatik başarı önemsiz olur” dendi. Tisza, desteğini esirgemekle tehdit etti, fakat Berchtold onu “gecikmenin neden olacağı askeri zorluklar” konusunda uyardıktan sonra aniden fikir değiştirdi ve Berchtold “Almanya'nın bizim bu darbeyi indirme fırsatını neden ihmal ettiğimizi anlamayacağının” altını çizmişti. Şayet Avusturya zayıflık gösterirse Almanya ile ortaklığı bozulabilirdi.

Ültilatoma hazırlandı ve yaşlı imparator onu okuduktan sonra, “Rusya bunu kabul edemez... Bu genel bir savaş demektir,” dedi. Fakat ultimatoma verilmesi çeşitli savaş hazırlıkları tamamlanana kadar geciktirildi ve Poincaré, çarı ziyaret etmekte olduğu St. Petersburg'dan deniz yoluyla ayrıldı. Ayrıca Viyana'daki Rus büyükelçisi de barış konusunda teminat verilerek izne ayrılması hususunda ikna edildi. Fakat Alman buharlı gemileri Avusturya'nın ultimatoma vereceği gün ani “gelişmeler” için hazır olmaları konusunda uyarıldılar.

Ültilatoma, Sırbistan hükümetine başbakan dışarıdayken 23 Temmuz 1914 saat 18:00'da verildi. Ültilatoma koşulları Sırp yetkililerinin sadece Avusturya'ya karşı her türlü propagandayı

baskı altına almasını değil fakat Avusturya'nın Sırbistan'da önemli görerek belirlediği isimlerin görevden alınması ve kendi yetkililerinin atanması haklarını talep ediyordu. Ültimatom, Sırbistan'ın bağımsızlığını doğrudan ihlal ediyordu. Ültimatomon kabul edilmesi için sadece kırk sekiz saat tanınmıştı. Ertesi gün Alman hükümeti, St. Petersburg, Paris ve Londra'ya Avusturya'nın taleplerinin "makul ve uygun" olduğunu belirten birer nota verdi –Alman hükümeti bunu hiçbir endişe duymadan yazarken ultimatomu görmemişti bile– ve "herhangi bir müdahale... Öngörülemeyen sonuçlara yol açacaktır" diyerek tehdit unsurunu da eklemişti. Nota Londra'da şaşkınlığa, Rusya'da şiddetli infiale yol açmıştı.

Fakat Sırların cevabı, ultimatomon süresinin dolmasına iki dakika kala Avusturya büyükelçisine iletildi. Avusturya büyükelçisi cevabı okumadan Sırbistan ile ilişkileri kesti ve talimatlar uyarınca Belgrad'dan gelen trene bindi. Üç saat sonra Avusturya'nın Sırp cephesindeki kısmi seferberliği için resmi emir yayımlandı. Aynı anda Almanya ve Rusya'nın seferberlikleri için tedbirler alındı.

Bununla beraber Sırp notası bağımsızlığını mutlak olarak ihlal eden iki madde hariç Avusturya'nın bütün taleplerini kabul etmişti. Kayzer, 28 Temmuz'da dönüşünü müteakip notayı okuduğunda şu yorumu not düştü: "Sadece kırk sekiz saatle sınırlı bir süre için parlak bir başarı... Viyana için büyük bir moral zafer; fakat bunun sonucunda savaş için bütün gerekçeler ortadan kalkmış oluyordu." Ve Avusturya'nın kısmi seferberliğiyle ilgili olarak şunu ilave etti: "Buna dayanarak asla seferberlik ilan etmemem gerekirdi." Kaba kuvvet bir kez daha zafere ulaşıyor ve Kayzer kuşku duyanlara karşı kazanılan şöhretle yetinmeye istekli, kuvvetli bir adam olduğunu göstermiş oluyordu. Krallık onuru tatmin edilmişti. Fakat Kayzer hiç de zekice olmayan bir şekilde talepleri yerine getirilinceye kadar Avusturya'nın Sırbistan'ın bir bölümünü pekâlâ işgal edebileceğini ileri sürdü – bu Rusya'nın asla izin vereceği bir hareket tarzı değildi. Başbakan Bethmann-Hollweg Kayzer ile aynı görüşteydi ve 28 Temmuz sabahı Viyana'ya, "Şayet Avusturya bütün arabuluculuk ve hakemlik önerilerini reddetmeyi sürdürürse, Alman halkının gözündeki dünya savaşının utancının sorumluluğu Alman hükümetine ait olacaktır," mesajı iletildi.

Fakat tutumun değişmesi telafi edilemeyecek bir şekilde gecikmişti. Bizzat Almanya bu önerileri en uygun dönemde engellemiştir. 24 Temmuz'da Alman notası Rusya'ya verildiğinde Fransa'nın destek teminatı da hemen Rusya verildi. İngiliz Dışişleri Bakanı Edward Grey, Britanya'nın kendileriyle dayanışma içerisinde olduğunun ilan etmesi için müttefiklerinin baskısı altındaydı. Fakat kamuoyu desteğinin belirsizliğinin yanı sıra, parlamento sorumluluğu ve kabinenin fikir ayrılıkları onun bu yönde herhangi bir açıklama yapmasını engelledi. Grey ayrıca böyle bir davranışın Rusya ve Almanya'daki savaş taraftarlarını güçlendirebileceğinden korktu. Onun yerine arabuluculuk yolunu açmayı denedi. İlk teşebbüsü 24 Temmuz'da Berlin aracılığıyla Avusturya'nın ultimatoomunun süresini uzatmayı ikna etmek olacaktı. Bu teşebbüs, Berlin'de hiçbir destek bulamadı ve gecikmiş bir vaziyette ultimatoomun süresinin sona ermesine iki saat kala Viyana'ya geçti ve derhal reddedildi. Grey, 25 ve 26 Temmuz tarihlerinde Almanya, Britanya, Fransa ve İtalya'ya başka müşterek arabuluculuk önerileri götürdü, bu süre zarfında Avusturya, Rusya ve Sırbistan askeri harekâtlardan kaçınacaklardı. Paris ve Roma'dan hemen kabul cevapları geldi. Başlangıçta bu fikirle mesafeli olan St. Petesburg'daki Rus Dışişleri Bakanı Sazonov şimdi fikri prensip olarak kabul etmiş ancak önce doğrudan Viyana ile müzakereyi denemeyi tercih etmişti. Berlin reddetti. Kayzer kendisine ulaştırılan raporlara bilinen tahrik edici yorumlarını not düşüyordu: "Bu İngiliz küstahlığının müthiş bir örneğidir. Benim Grey'in yaptığı gibi Avusturya İmparatoru'nun onurunun nasıl korunacağını göstermem gerekmez." Savaşın çıkması durumunda İngiltere'nin tarafsız tutumuna güvenmesi için Alman kamuoyunun cesaretlendirdiğine ilişkin çok kanıt vardır. Fakat 27 Temmuz tarihli gazetelerde İngiliz hükümeti manevralar için toplanmış bulunan donanmanın dağılmamasını emrettiği haberini yayımlamıştı. Bu ipucu, Sırbistan'ın cevap tarzıyla birleşince önceki gün Alman Genelkurmayı'nın elinde Belçika'ya teslim edilmek üzere hazır bulundurdıkları ultimatoomu Dışişleri Bakanlığı'na göndermişlerdi. Bu ultimatoom Berlin'de resmi tutumun değişmesine neden olmuştu.

Bu nedenle Almanya 27 Temmuz günü Grey'in önerilerini Viyana'ya iletmeye karar verdi. Almanlar önerileri Viyana'ya ilettiklerinden dolayı "Alman hükümetinin Grey'in umutlarını belli ölçüde paylaştıklarını" bildirmiş oluyorlardı. Fakat Avusturya büyükelçisi Alman dışişleri bakanını gördükten sonra Viyana'ya çektiği telgrafta, "Alman hükümeti hiçbir şekilde kendilerini Avusturyalılarının yerine koymadıklarını gösteren yetersiz bir barış teminatı öneriyorlar, fakat buna karşılık onların görüşlerine katıyetle karşılar ve onlarla sadece İngilizleri tatmin etmek için görüşüyorlar... Alman hükümeti bu şekilde hareket ediyor çünkü Almanya açısından şu anda İngiltere'nin Rusya ve Fransa ile işbirliği yapmaması çok önem taşımaktadır," demişti. Daha önce de gördüğümüz gibi 28 Temmuz'da Kayzer, Sırbistan'ın cevabını gördükten sonra daha serinkanlı bir hal almıştı. Fakat Bethmann-Hollweg'in o gün Viyana'ya gönderdiği ilk uyarıcı mesaj için çok geç kalınmıştı ve mesaj hiçbir aciliyet ve heyecan taşımıyordu.

Yine 28 Temmuz'da saat 11:00'da (Arşidük Ferdinand suikast sonucu 28 Haziran saat 11:00'da ölmüştü!) Avusturya'nın Sırbistan'a savaş ilanı telgrafla bildirildi. Ve aynı gün Avusturya Dışişleri Bakanı Berchtold, Rus Dışişleri Bakanı Sazonov'un doğrudan görüşme önerisini şu anda savaşın ilan edilmiş olduğunu gerekçe göstererek reddetti. Avusturya'nın düşünülmeden alınmış kararının hem nedeninin hem yönteminin altında acı bir mizah yatmaktadır. Ordu daha 12 Ağustos'a kadar seferber olmadığından, askeri açıdan fiili savaş ilanının geciktirilmesi için her türlü neden mevcuttu. Fakat Almanya'dan gelen mesajlar Avusturya'yı acele etmeye sevk ediyordu; Berchtold ve Conrad, oyalandıkları takdirde Almanya'nın desteğini ve savaş fırsatını kaybedeceklerinden korkuyorlardı. Berchtold 27 Temmuz'da imparatora durumu alaycı bir tutumla özetleyerek, "Sanırım İtilaf Devletleri'nce barış yanlısı bir çözümü meydana getirecek yeni bir girişim savaş ilan edilmedikçe mümkün görülmektedir," dedi. Berchtold ayrıca, savaş ilanı için imparatorun imzasını almak amacıyla Sırbistan'ın Avusturya birliklerine taarruz ettiği gerekçesini devreye sokmuş ve böylece bütün kuşkuları gider-

mişti. Berchtold amacına ulaştıktan sonra bu hayali taarruza gönderme yapan cümleyi silmişti.

“Askeri zorunluluğun” ivmesiyle uçuşuma doğru giden akın şimdi durdurulamaz bir hız kazanmıştı. Avrupa’nın genelkurmayları devasa ve hantal mekanizmalarını (ordularını) meydana getirirken savaşın ilk ilkesi olan esnekliği unutmuşlardı. Kıtanın zorunlu askerlik sistemleriyle meydana getirilen orduları hem seferberlikte ve hem sevk ve idarede neredeyse kontrol altına alınamamışlardı. Olayların çok geçmeden gösterdiği gibi, ordular harekete geçirilebildiler ancak etkili bir şekilde sevk ve idare edilemediler; direksiyon kilitleri yetersizdi. Şimdi barış için tehlike olan bu eksiklikleriyle ordular, hem zamanın donanmalarına hem de geçmişin küçük profesyonel ordularına karşı bir zıtlık meydana getirmiş oluyorlardı.

Generallerin bu kritik günlerdeki tek düşünceleri ordularını harekete geçirmektir. Savaş arzusu ve gafil avlanma korkusu iç içe geçmişti. Bu nedenle Avusturya’da olduğu gibi Almanya ve Rusya’da da devlet adamları arasındaki bütün barış arzuları generallerin orduları harekete geçirmek için mukabil ricalarıyla ve şayet teknik tavsiyeleri göz ardı edilirse meydana gelebilecek müthiş sonuçların tahminleriyle karşılaştı. Zaten Avusturya’da generaller Berchtold ile savaşı başlatmış olmak gibi ciddi bir görevi paylaşmışlardı.

Generaller, askeri yönden vasat bir ülke olan Rusya’da başarılı oldular. Avusturya’nın savaş ilanı Rusya’da kesin bir değişikliğe neden oldu. Sazonov o âna dek generalleri elinde tutmuştu. Şimdi kaçınılmaz durumu kabul etmeye başlamış ve kısmi seferberliğin sadece Avusturya cephesindeki birliklere tatbik edilmesi gerektiğini belirtmişti. Genelkurmay bunun “teknik nedenlerden” dolayı uygulanabilir olmadığını ve orduyu altüst olmaktan ancak genel seferberliğin kurtarabileceğini ileri sürdü. Genelkurmayın ileri sürdüğü gerekçeleri kabul etmeye istekli olmayan, ancak onları reddetmek de istemeyen Sazonov geri adım attı. Çarın imzalaması amacıyla biri kısmi diğeri genel seferberlik için olmak üzere iki *ukaz* (Rus hükümet emirnamesi) hazırlandı ve hangisinin imzalanacağına ilişkin karar ertelendi.

Fakat genelkurmay ikincisi üzerinde çalışıyordu. Ertesi sabah seferberlik daire başkanı çar tarafından şartlı olarak imzalanmış bulunan genel seferberlik emrini aldı ve bakanların gerekli imzalarını temin etmeye çıktı. Bakanlardan bir tanesi akşama kadar bulunamadı. Bu arada Alman büyükelçisi saat 18:00 civarında Sazonov'u çağırdı ve ona Başbakan Bethmann-Hollweg'in, "şayet Rusya seferberlik tedbirlerini devam ettirirse Almanya seferberliğe geçecektir ve seferberlik savaş demektir" mesajını ilettili. Mesaj "bir tehdit değil, fakat dostça bir görüş" teminatıyla iletildi. Sazonov'a göre bu daha ziyade tehdidi andırmaktaydı. Mesaj, Avusturya cephesindeki kısmi seferberliğe bile engel olunmasını içeriyordu. Sazonov'un genel bir hoşnutsuzluk içinde bulunan genelkurmayına karşı muhalefeti zayıftı ve kurmay başkanı Yanuşkeviç'le yaptığı görüşmeden sonra anlaşıldığı kadarıyla genel seferberliğe rıza gösterdi ve çarın onayını aldı.

Bir an için gözümüzü Berlin'e çevirelim. Orada da aynı gerilim mevcuttu ve aynı güç mücadelesi devam ediyordu. Fakat şimdi Kayzer ve siyasi danışmanları Avusturya'nın hareket tarzının kendilerini suçlu taraf olarak göstereceğinden ciddi bir biçimde telaşa kapılmışlardı ve bu durum İtalya'nın desteğine mal olurken, Britanya'nın da kendilerine karşı olan pakta girişini temin edecekti. Bu nedenle genelkurmayın acil seferberlik talebi reddedildi. Akşamın ilerleyen saatlerinde Bethmann-Hollweg, İngiliz büyükelçisiyle görüştü. Bethmann-Hollweg İngiltere'nin tarafsızlığı için pazarlık yapmaya çalıştı ve karşılığında Fransa'nın hiçbir bölgesini ilhak etmeyeceğini teklif etti – fakat ona Fransız sömürgelerini ilhak etmeyeceğine ilişkin, "Böyle bir teminat veremez," dedi. Büyükelçi, başbakana teklifin kabul edilmesinin hayli imkânsız olduğunu söyler ki bu görüşü kâhinliğini doğru çıkarmıştır. Almanya'nın Londra büyükelçisi Lichnowsky'nin Londra'dan İngiliz görüşünün kararlılık gösterdiğine ilişkin yaptığı uyarılar Kayzer'i çileden çıkartmıştı. Kayzer, Grey'e "adi bir dolandırıcı" diyerek "İngiliz riyakârlığı" hakkında hakaretamiz sıfatlarla baştan savma bir şeyler karalamıştı ve daha da tuhafı Bethmann-Hollweg'in önerisini göz önüne alarak İngilizleri "alçak bir madrabazlar sürüsü"

olarak adlandırmıştı. Fakat Lichnowsky'nin Grey'in tekrar ettiği arabuluculuk önerilerine ilişkin gönderdiği rapor en azından Bethmann-Hollweg'i Viyana'ya, Almanya'yı aleyhine olacak şekilde savaşa sürüklemesini diye, Avusturya'nın isteklerini açık bir şekilde reddetmelerine devam etmemeleri konusunda uyarıcı bir dizi telgraf göndermek için cesaretlendirdi. Ayrıca Kayzer, çara çektiği telgrafta Viyana'yı "samimi müzakerelere" onay vermeye ikna etmeye çalıştığını söylüyordu. Bu telgraf, çarın benzer uzlaştırıcı bir telgrafıyla aynı âna denk geldi ve Kayzer'in, "Avusturya-Sırp meselesini Hague Konferansı'na havale etmek doğru olacaktır. Bilgiğinize ve dostluğunuza güveniyorum," mesajının yer aldığı ikinci bir telgrafıyla cevaplandırıldı. Kayzer'in telgrafın kenarına düştüğü "zırva" yorumu samimiyeti konusunda şüphe uyandırmıştı. Fakat Kayzer, "bir felaketi başlatacak..." içerikli, askeri tedbirlerin durdurulmasını rica eden ikinci bir telgraf da göndermişti. Bunun fiili bir sonucu oldu.

Çar, Saat 22:00 sularında genelkurmayla telefon etti ve Yanuşkeviç'in şu anda emirlerin verilmiş olduğunu belirten dehşetli itirazlarına rağmen ona emirleri iptal etmesini ve yerine kısmi seferberlik emrinin verilmesi talimatını verdi.

Fakat genelkurmay, sınırları bozalsa da, pes etmedi. Ertesi sabah durumu düzeltmek için yeni gerekçelerini ve bütün ağırlıklarını ortaya koydular. İlk önce çarın huzuruna çıkmayı denediler, fakat o Savaş Bakanı'nı görmeyi reddederek baskılarından kurtuldu. Ondan sonra Yanuşkeviç, Sazonov'u aradı ve genel seferberlik konusunda herhangi başka bir gecikmenin ordunun bütün sistemini "altüst edeceği" ve Rusya'nın güvenliğini tehlikeye düşüreceği konusunda ısrar etti. Yanuşkeviç ayrıca savaş başladığında kısmi seferberliğin Rusların Almanların taarruzu karşısında Fransızların direnmesine yardımcı olamayacağı izlenimi yaratacağını ileri sürdü. Şu anda savaşın muhakkak olduğunu kabul eden Sazonov o gün öğleden sonra çarı ziyaret etmeye razı oldu. Solgun ve endişeli olan çar, Sazonov'un kendisine yatıştırıcı bir şekilde ne olursa olsun kendisinin vicdanının rahat olacağına ilişkin güvence verdikten sonra boyun eğdi ve emri verdi. Sazonov emri telefonla Yanuş-

keviç'e bildirdi ve ona çarın tereddüdünden dolayı ihtiyati tedbir olarak "günün geri kalan kısmında ortalıkta görünmemesini" tavsiye etti. Sazonov, önce genel seferberliği herhangi bir şekilde ilan etmeksizin mümkün olduğunca gizli tutmayı denemeyi düşündü fakat teknik olarak bunun imkânsız olduğunu anladı. Seferberlik ertesi sabah 31 Temmuz'da emirname (*ukaz*) ilan edildi. Aynı gün fakat birkaç saat sonra Avusturya genel seferberlik emri verdi. Bundan böyle "devlet adamları" telgraf çekmeye devam edebilirlerdi, fakat onlar sadece çöp sepetine atılacaklardı. Ordular idareyi tamamen ele almışlardı.

Gerçekten 30 Temmuz'da ordular, sadece Rusya'da değil diğer ülkelerde de idareyi ele almışlardı. Alman Genelkurmay Başkanı General Moltke, saat 14:00'da ataşeleri aracılığıyla Avusturya Genelkurmayı'na, Rusya'nın askeri önlemleri, "Almanya ile Avusturya'nın ittifakını (*casus foederis*) gerektiren bir şekle dönüşecek... Büyük Britanya'nın yenilenen tekliflerini barış adına reddedin. Avrupa savaşı Avusturya-Macaristan'ı kurtarmak için son şanstır. Almanya, Avusturya'yı kayıtsız şartsız desteklemeye hazırdır," diyen bir mesaj göndermişti. Moltke arkasından doğrudan Conrad'a telgraf gönderdi: "Rusya'ya karşı derhal seferberliğe geçin. Almanya seferberliğe geçecek. İtalya'yı müttefik olarak görevini yapması için tavizler vererek ikna edin." Böylelikle Moltke, Bethmann-Hollweg'in mütereddit telgraflarının etkisini bertaraf etmişti. Avusturya'nın askeri ve sivil liderlerinin cesaretlendirilmeye ihtiyaçları yoktu, sadece Almanya'dan destek teminatına ihtiyaçları vardı ve Almanya desteğini geri çekmek için tehdit etmediği sürece, arabuluculuk için hiçbir öneriye boyun eğmeye niyeti yoktu. Ve şimdi artık "Almanya" Genelkurmay demekti.

Rusya'nın seferberlik emri Berlin'e ulaşır ulaşmaz seferberliğin ilk adımını kapsayan "savaş tehlikesi hali" ilan edildi. Savaş tehlikesi halinin ilanı, seferberliği açığa vurmadan üstünlüğü elde etmek için atılan zeki bir askeri adımdı. Aynı anda hem St. Petersburg'a hem Paris'e ultimatoma verildi. Almanya, Rusya'ya verdiği ultimatomla "Avusturya ve bize karşı bütün savaş tedbirlerinizi on iki saat zarfında durdurmalısınız" ve "bundan bizi mutlaka haberdar

edin” talebini iletmışlerdi. Sazonov cevabında, seferberliği durdurmanın teknik olarak imkânsız olduğunu fakat müzakereler devam ettiği sürece Rusya’nın taarruz etmeyeceğini bildirdi. Çar, bu ifadeyi Kayzer’e çektiği başka bir telgrafla destekledi: “Seferberliğe geçmek zorunda kaldığınızı anlayışla karşılıyoruz fakat benim size bu tedbirlerin savaş anlamına gelmediği ve müzakerelere devam edeceğimiz güvencesini verdiğim gibi sizin de bize aynı garantiyi vermenizi arzu ediyoruz...” Fakat Alman hükümeti, ultimatolarına verilecek cevabı beklemeden resmi olarak kaleme alınmış olan savaş ilanını, 1 Ağustos günü akşamın ilk saatlerinde ultimatomon süresi dolduktan sonra, usulüne uygun bir şekilde teslim alan St. Petersburg’daki büyükelçilerine gönderdi. Neredeyse tesadüfen aynı zamanda Alman seferberliği başlamıştı.

Bununla beraber General von Chelius zeki bir şekilde şu haberi bildirmişti: “Buradaki insanlar yaklaşımakta olan olayların korkusuyla seferberliğe geçtiler, sadece kendilerini savunmayı düşünüyorlardı (savaşacaklarını beklemiyorlardı) ve halihazırda sonuçtan korkmaktadırlar.” Ve Kayzer şöyle not almıştı: “Doğru, işte gerçek bu.” Lakin şimdi aynı şekilde korkmuş bulunan ve savaşı durdurmaya istekli olan Kayzer, kendi ordusunu durduramadı. Zira Moltke “Fransa’nın askeri koşullarının çok sıkıntılı olduğunu; Rusya’nın asla kendinden emin olmadığını; üstelik yılın bu zamanının elverişli” olduğuna işaret ederek, “Bu görülmedik uygun şartlar taarruz etmek için kullanılmalıdır,” diyerek ısrar etmekteydi. Hiç olmazsa Rus Genelkurmayı’nın telaşı “gerginlik” nedeniyle mazur görülebilirdi, fakat Moltke’nin telaşı pek haklı görülemezdi. Şayet bu dönemde savaşta rol oynayan kişisel nedenleri öne süren üç kişinin belirlenmesi gerekiyorsa, bunlar Berchtold, Conrad ve Moltke’dir. Fakat Moltke gerçekten bir limitet şirketti; muazzam bir genelkurmay başkanıydı.

Ancak Moltke’nin hareketleri kasıtlı ise de, fikirlerinin arka planında sadece askeri ihtiras değil, aynı zamanda korku vardı. Avusturya Genelkurmayı’ndaki korku, Sırbistan’ın Balkan Savaşları’nda kazandığı topraklar sonucunda Sırbistan ordusunun iki katına çıkmış olmasıydı. Alman Genelkurmayı’ndaki korku ise,

Rus ordusunun 1905'teki hastalığından, Sukhomlinov'un yönetiminde umulmadık bir biçimde hızlı bir şekilde toparlanmış olmasıydı. Moltke şimdi iki ayağı bir pabuca girmiş, önce suya itip ardından kurtaran çekme yolu kahramanı gibi, şimdi Avusturya'yı savaşa itiyordu. Böylece onun sudan kurtulmasına yardım edip, karşılığında kendisine yardım edeceğinden emin olacaktı.

Fransa'ya verilen Alman ültimatomunun, Fransa'nın "Rus-Alman" savaşında tarafsız kalıp kalmayacağına ilişkin bir talep içeriyordu. Fransa'ya bunun için on sekiz saat süre tanınmış ve ültimatoma "seferberliğin kaçınılmaz bir şekilde savaş demek" olduğu tehdidi de eklenmişti. Alman büyükelçisine, Fransa'nın tarafsızlığı kabul etmesi durumunda Fransa'ya kabul etmesi imkânsız olan Verdun ve Toul müstahkemlerini rehin olarak vermesi gerektiğini bildirmesi talimatı verilmişti. Zira Moltke'nin planı iki cepheli bir savaş için hazırlanmıştı ve şayet tek bir hedef ortaya çıkarsa hedefi altüst olacaktı! Askerler daha aptal olabilirler miydi?

Alman büyükelçi Fransa'nın cevabı için 1 Ağustos'ta çağrıldı ve kendisine sadece Fransa'nın "çıkarlarının gerektiği gibi hareket edeceği" iletilti. O gün öğleden sonra Fransız seferberliği için emir verildi fakat Cumhuriyet Fransası'nda hükümet hâlâ genelkurmay hâkimdi. 30 Temmuz'dan bu yana sınır birlikleri barışçı bir jest amacıyla ve sınır çatışmasının savaş için bir gerekçe meydana getirmesi tehlikesine karşı bir tedbir olarak hududun on kilometre içine doğru geri çekilmişlerdi. Askeri açıdan elverişsiz bir durum olmakla birlikte bu geri çekilmenin siyasi başarısı Alman devriyelerinin fiili sınırı 30 Temmuz'da ve Almanların resmi olarak kabul ettikleri 31 Temmuz'da tekrar geçmiş olmalarıydı. Böylece Almanya 3 Ağustos'ta Fransa'ya savaş ilan ettiğinde sadece bir Fransız pilotunun "Karlsruhe ve Nürnberg yakınlarındaki demiryoluna bomba attıklarına" ilişkin bir somut mazeret ileri sürebildi. Bu söylenti zaten savaş ilan edilmeden önce Almanya'da yalanlanmıştı.

Savaşın fiili olarak ilanı neden iki gün geciktirildi? Birincisi, İngiliz Dışişleri Bakanı Grey'in Rusya ile Avusturya arasında bir anlaşma şansı olduğu sürece Almanya ve Fransa'nın herhangi bir taarruzdan kaçınmaları gerektiğini ileri süren yeni önerisi nede-

niyleydi. Öneri müphem bir şekilde kaleme alınmıştı. Barış için çok istekli olan Almanya'nın Londra büyükelçisi Lichnowsky, telgrafında bunu ayrıntılı bir şekilde açıklayarak Berlin'e göndermiş ve, "Anlaşılan biz Fransa'ya taarruz etmezsek İngiltere tarafsız kalacak ve bu da Fransa'nın tarafsızlığını garanti edecekleri anlamına gelmektedir," demişti. Kayzer ve başbakanı buna dört elle sarıldılar. Kayzer Moltke'ye, "Biz de o zaman bütün birliklerimizle sadece doğuya taarruz ederiz," demişti. Moltke anılarında yazdığı gibi cevapladı: "Bu imkânsızdı. Milyonlarca askerden meydana gelen orduların ilerlemesi ... yıllarca süren zahmetli çalışmaların sonucuydu. Bir kez planlandı mı değiştirilebilmesi ihtimal dahiinde değildir." Kayzer sert bir şekilde mukabele ederek, "Amcanız bana farklı bir cevap verirdi," dedi. Moltke Fransa'ya karşı yığınak yapma konusunda fikrini kabul ettirmiş fakat Fransa ve Lüksemburg'un hudutlarının fiili geçiş zamanının yirmi dört saat bekletilmesi emredilmişti. Moltke bunu hazin bir şekilde nakleder: "Sanki kalbime bir şey saplanmış gibi benim için büyük bir şok olmuştu." Bununla beraber çok geçmeden kalp krizi hafiflemişti; zira akşam geç saatte gelen diğer telgraflar Britanya'nın tarafsızlık sözü vermediğini göstermişti. Birliklerin bekletilmesi için verilen emir kaldırılmıştı. Ve bu erteleme Moltke'nin planlarında kimi gecikmelere neden olsa da, aslında öncü birliklerinden bazıları o gün planlanan zamandan önce Lüksemburg'a girmişlerdi.

Buna rağmen İngiliz Kabinesi hâlâ tereddüt içerisindeydi. Üyelerinin çoğunluğu barış için o kadar istekliydi ve kamuoyunun tutumu hakkında o kadar tereddüt içerisindeydiler ki Alman başbakanı Bethmann-Hollweg'in savaş yanlılarına karşı direnmesi için yetersiz olan çabalarında onu güçlendirebilecek kesin bir ikazda bulunamadılar. Şimdi artık çok geçti ve ordu kontrol altındaydı. 31 Temmuz'dan sonra hiçbir şey savaşı önleyemezdi. Bu nedenle, her ne kadar doğal ve takdir edilmeye değer olsa da, İngiliz Kabinesi'nin süregelen kararsızlığı sadece terk edilme korkusu yaşayan Fransa'nın endişesini artırmıştı.

Almanya imdada yetişti. Almanya'nın çok daha önceden hazırlanmış olduğu savaş planı uyarınca uzun süredir ellerinde bulunan,

Belçika'dan serbest geçiş hakkı talep eden ultimatom 2 Ağustos akşamı verildi. Belçika hükümeti tarafsızlığının ihlal edilmesini kararlılıkla reddetti. Alman birlikleri 4 Ağustos günü işgale başladı. İşgalden önce bile bilinen tehdit, genelkurmayın doğru tahmin etmiş olduğu gibi harekâtı kaçınılmaz kılmış olsa bile, İngiliz kamuoyunun görüşlerini müdahale noktasına getirme konusunda pekiştirici olmuştu. Almanya'ya Belçika'nın tarafsızlığına saygı göstermesi gerektiğine ilişkin ultimatom verildi ve ultimatomu alan Bethmann-Hollweg, Britanya'nın "sadece bir kâğıt parçası" için savaşa girmesinin çok gereksiz olduğunu bildirdi. Ultimatomun süresi Almanya saati ile 23:00'da sona erdi. Britanya da savaş-taydı. İtalya daha önceden 31 Temmuz'da tarafsızlığını ilan etmiş olduğu için savaşın dışında kalmıştı.

Böylece savaşın daha önceki safhalarında olduğu gibi nihai safhasında da "teknik askeri gerekçeler" tayin edici unsurlar olmuşlardı. Almanya ordusu, Britanya'yı karşısına alacağı kesin olsa da, Belçika'ya girmek zorundaydı. Askeri stratejinin barışta savaşı kazanmakta ne kadar maharetli olduğu; savaşta ise zafer kazanmakta ne kadar aciz olduğu, çok geçmeden ortaya çıkacaktı.

Savaşan Ülkeler

Milletler savaşa geleneksel bakış açısıyla ve sadece 19. yüzyılın olaylarıyla değişikliğe uğrayan 18. yüzyılın sistemiyle girdiler. Ülkeler, siyasi açıdan savaşı geleneksel diplomatik ittifaklar sistemine dayalı, rakip koalisyonlar arasında bir mücadele ve askeri açıdan ise, kıtadaki zorunlu askerlik sistemiyle büyüyen profesyonel ordular arasındaki bir yarışma olarak düşündüler. Ancak bu savaş esasen profesyonel askerler arasında cereyan ederken, halk kitleleri savaşı kendi dışlarında kabul ederek adeta amfitiyatrodaki koltuklarında kendi askerlerinin mücadelelerini izliyorlardı. Almanlar gerçeği anlamışlardı, fakat ileriye gören bir-iki kişinin haricinde 19. yüzyıl süresince geliştirilen “Seferberlik Hali” (milletin silahaltına alınması) teorisi, milleti ordunun da içinde olduğu birçok tali kuvvetin karıştığı kudretli bir nehir olmaktan ziyade, imkânlarını orduya akıtan bir depo gibi tahayyül etmişlerdi. Onların düşündükleri Seferberlik Hali’ydi, ancak bu, bir bütün olarak bir ulusun topyekûn savaşa hazır olması hali değildi. Bugün bile bu temel gerçeğin bütünüyle kavrandığı ve bütün sonuçları anlaşıldığı söylenemez. 1914-1918 yılları boyunca savaşan uluslar yavaş yavaş bilim insanlarının araştırmalarının, mühendislerin yaratıcı

gücü ve teknik hünerlerinin, ağır endüstri işçiliğinin ve propagandacıların medya desteğini sağlamışlardı. Birçok kuvvetin bir arada kaynaşması uzun bir süre kargaşa yarattı; eski düzen  okm ş, yenisi henüz ortaya çıkmamıştı. Çalışma için işbirliği ancak ağır ağır ortaya çıkmıştı ve son safhada bile birliklerin işbirliğinin üst koordinasyon seviyesine ulaşıp ulaşmadığı tartışmalıydı – burada istenen bütün kuvvetlerin aynı hedefe sevk edilmesi idi.

1914 yılının Alman ordusu, Napolyon Savaşlarında doğdu. Başlangıcında Prusyalı Mareşal Gneisenau ve Prusyalı General Scharnhorst tarafından ve gençlik dönemlerinde Yaşlı Moltke ve Roon tarafından sevk ve idare edildiler. Alman ordusu, 1870 yılındaki savaşta yetersiz şekilde donatılan, kötü sevk ve idare edilen profesyonel Fransız ordusu karşısında verdiği sınavdan muzaffer çıktığında olgunluğa erişmişti. Bedenen sağlam her yurttaşın askerlik yükümlülüğü vardı. Devlet istediği sayıda yurttaşı askere alıyor, ordudaki muvazzaf hizmet için kısa dönem eğitim veriyor ve daha sonra sivil hayata geri gönderiyordu. Sistemin özelliği, aynı zamanda hedefi savaşta muvazzaf (faal) orduyu besleyecek devasa ihtiya-tın (yedek g  lerin) meydana getirilmesiydi. Asker, ordudaki sınıfına bağlı olarak iki ya da üç yıl sürekli görev yapıyor ve bu görevi müteakiben beş ya da dört yıl ihtiyatlık görevinde bulunuyordu. Asker, daha sonra on iki yıl boyunca Landwehr'de görev yapıyor ve nihayet otuz dokuz yaşından kırk beş yaşına kadar Landsturm'a (seferberlikte silahaltına alınmak üzere) geçiyordu. Ayrıca askerlik hizmetine  ağırılmayanlardan *Ersatz* ihtiya-tı teşkil ediliyordu.

Savaşın ilk büyük s rprizinin sırrı ve hatta neredeyse belirleyici unsuru, ordunun teşkilatının ve eğitiminin mükemmel olmasıdır. Zira Almanlar, ihtiyatlarını niteliklerinden kuşku duydukları, sadece yardımcı rol ya da garnizon görevine uygun birlikler olarak kabul etmek yerine, seferberlik esnasında neredeyse cephe-deki (birinci hat) bütün kolordularını, bir ihtiyat kolordusuyla takviye edebildiler. Olayların da haklı çıkardığı gibi, çarpışmanın başlangıcında bunları kullanma cesareti gösterdiler. Bu sürpriz, Fransızların hesaplarını altüst etti ve bu nedenle Fransa'nın bütün sefer planını bozdu.

Almanlar birçok yanlış hesapları nedeniyle kusurlu bulunmuşlardır; önsezilerinin birçoğunun doğruluğu konusunda kendilerine pek adil davranılmamıştır. Bugün herkesçe kabul edilen genel bir doğruyu sadece Almanlar fark etmişti: Ancak oldukça eğitilmiş bir lider kadrosuyla, kısa dönemli bir askere alma faaliyeti sonucunda –erilmiş sınıfının bir kalıba dökülmesi gibi– bir askeri mekanizmayı süratli bir şekilde meydana getirebilmişlerdi. Alman modeli, Avrupa kıtasında kendi teknik bilgi standart ve kabiliyetlerinde, benzersiz bir profesyonel subay ve astsubay teşkilatıydı. Fakat her ne kadar bu teşkilat eğitim sonucunda meydana getirilse de, sağlamlığını başka bir süreçten almıştı. Psikolojik unsur “milli orduda” profesyonel orduda oynadığından bile daha fazla rol oynamıştır. Birlik ruhu yeterli değildir; yurttaşların vatanlarını savunması için büyük bir moral gücünün desteği gereklidir. Bu, yurttaşların savaşa katılmalarında çok köklü bir politikadır. Almanya’nın liderleri, nesillerdir ülkelerinin kaderinin büyüklüğüne inanan vatansever bir halk yaratmak için çalıştılar. Her ne kadar 1914 yılında rakipleri muharebeye ülkelerinin davalarına bu kadar güçlü inançla iştirak etmiş olsa da, bu ateşli vatanseverliğin Almanya’da daimi öfke ve hiddet yıllarının yarattığı gibi böyle disiplinli bir düzeni bir araya getirmeye zamanı olmamıştı. Alman halkı sert disiplinine rağmen başka bir yerde görülmedik bir biçimde ordusuna yakınlık besliyor ve onunla gurur duyuyordu.

Bu eşsiz araç, çok zorlu bir seçim ve eğitim sonucunda teşkil edilen ve her ne kadar bütün mesleklerin özelliği olan sabit fikirlere maruz kalsa da, profesyonel bilgi ve yetenekleri emsalsiz olan genelkurmay tarafından sevk ve idare edilmişti. Sevk ve idare kabiliyeti eğitimin bir sonucudur. Daimi eğitim ya da tekrarlanan süreçler, kaçınılmaz bir biçimde aklın yaratıcılığını ve esnekliğini öldürür. Ayrıca profesyonel bir teşkilatta kıdeme göre terfi, kaçınılması zor bir kuraldır. Genellikle Almanların uygulamada gerçek gücü genç kurmaylara bırakan karargâh kontrol sistemine eğilimli oldukları doğrudur. Savaş anılarının ve belgelerinin gösterdiği gibi, çeşitli ordu ve kolorduların kurmay başkanları, büyük kararları neredeyse komutanlarına danışmadan alıyorlardı. Fakat böyle bir

sistemin büyük sakıncaları vardı ve bu sakıncalar normalde çok iyi bir şekilde çalışan Alman savaş mekanizmasının çarkları arasında yer alan ve bu mekanizmanın çalışmasına sıklıkla engel olan taşlar olarak görülebilir.

Almanlar savaşa taktik açıdan iki önemli silahın üstünlüğü ile başladılar. Yalnızca Almanlar ağır obüsün (topçu silahları) imkânlarını değerlendirdi ve bu silahtan yeterli miktarda temin ettiler. Diğerleri makineli tüfeklerin tam anlamıyla “piyadenin yardımcısı” olduğunu fark etmemiş ve bu hâkim ateş gücü kaynağını tam anlamıyla geliştirmemişti. Almanlar bu konuyu diğer ordulardan daha fazla incelemişler ve onlardan önce bu silahın muharebe alanına hâkim olma özelliğinden yararlanabilmişlerdi. Ağır topçunun ve makineli tüfeklerin önemini sezmiş olan Alman Genelkurmayı, Mançurya’da Japon ordusunda görev yapan genç ataşe kurmay Yüzbaşı Hoffmann’ın dikkatli değerlendirmelerinden büyük ölçüde etkilenmiş gibiydi. Ayrıca stratejik olarak Almanlar demiryolu ulaşımının tetkik edilmesine ve geliştirilmesine bütün rakiplerinden daha fazla önem vermişlerdi.

Avusturya-Macaristan ordusu ne kadar Alman modelini esas almışsa da, yetersiz bir orduydı. Avusturya-Macaristan ordusunu Alman müttefikinden ayıran, sadece zaferden ziyade mağlubiyet geleneği olması değil, fakat aynı zamanda moral birliğine engel olan etnik bir karışıma sahip olmasıydı. Bu nedenle eski profesyonel ordunun evrensel zorunlu askerlik sistemine dayanan yeni orduyla yenilenmesi, etkinlik standardını yükseltmekten ziyade düşürmüştü. İmparatorluğun sınırları içindeki birlikler, genellikle etnik olarak sınır dışındakilere yakındılar ve bu durum Avusturya’yı aynı etnik kökenden olanların birbirleriyle savaşmamaları için birlikleri askeri olarak değil siyasi olarak teşkil etmeye zorlamıştı. Avusturya’nın insan yönünden elverişsiz durumu coğrafya açısından daha da olumsuzdu; yani savunulması gereken muazzam büyüklükte sınırları vardı.

Liderleri bazı istisnalar dışında mesleki açıdan Almanlarla aynı seviyede değildi. Ayrıca Almanlarla müşterek çalışmaları gerektiğini anlasalar da, onlardan talimat almaktan pek mutlu değillerdi.

Bununla beraber, bütün bu aşikâr zayıflıklara karşın, etnik grupların gevşek dokulu karışımı savaşın şokuna ve yüküne, düşmanlarını şaşırtacak ve yıldırarak şekilde, dört yıl boyunca dayanıldı. Bunun izahı, karmaşık etnik dokunun sağlam Alman ve Macar çatısı üzerine örülmüş olmasıdır.

Merkezi Devletler'den İtilaf Devletleri'ne geçiyoruz. Fransa'nın, Almanya'nın muhtemel 9.750.000 kişilik ordusuna karşılık bu ordunun ancak yüzde altmışı kadar, 5.940.000 kişilik ordusu vardı ve bu açık Fransa'yı her sağlam erkeği askere çağırmak zorunda bırakmıştı. Bir erkek yirmi yaşında askere alınıyor, üç yıl muvazzaf olarak askerlik yapıyor, sonra on bir yıl ihtiyatta kalıyor ve nihayet her biri yedi yıl süren iki dönemde Teritoryal (Gönüllü) Ordu ve Teritoryal (Gönüllü) İhtiyat Ordusu'nda görev yapıyordu. Bu sistem savaşın başlangıcında Fransa'ya Almanya'nın beş milyon askerine kıyasla yaklaşık dört milyon eğitilmiş asker sağlamıştı; fakat Fransa, ihtiyatların muharebe niteliklerine pek güvenmemişti. Fransız komuta heyeti, kısa olacağını umdukları ve buna göre hazırlandıkları savaş için mevcudu sadece yaklaşık 1.000.000 kişi olan yarı profesyonel birinci hat (cephe) birliklerine güvenmişti. Bundan başka Fransızlar, düşmanlarının da benzer bir hareket tarzını benimseyeceğini varsaymışlardı – sonuç felaketti. Fakat bu başlangıçtaki sürprizin dışında, çok daha elverişsiz bir durum ise, savaşın uzun sürmesi durumunda Almanya'nın 65.000.000 milyon olan nüfusuna karşılık nüfusunun 40.000.000 milyon olması nedeniyle, Fransız ordusunun büyüme kapasitesinin yetersiz olmasıydı. Sonraları ünlü olacak olan Albay Mangin, çok büyük bir ordu meydana getirmek için Afrika'daki birliklerin kullanılmasını savunmuştu; fakat hükümet böyle bir politikanın tehlikelerinin, avantajlarına ağır basacağını düşündü ve nitekim savaş tecrübesi, bunun siyasal risklerinin yanı sıra askeri risklerinin de olduğunu gösterecekti.

Fransız Genelkurmayı, Alman Genelkurmayı'ndan teknik açıdan daha az mükemmel olmakla birlikte Avrupa'da en ünlü askeri düşünürlerinden bazılarını yetiştirmişti ve düşünce düzeyleri pekâlâ Almanlarla mukayese edilebilirdi. Fakat Fransız askeri zih-

niyeti, mantık yönündeki başarısını yaratıcılık ve esneklik yönünden kaybetmeye yatkındı. Savaştan önceki yıllarda da müşterek hareket tarzıyla sonuçlanmayan keskin görüş ayrılıkları doğmuştu. Daha da kötüsü yeni Fransız savaş felsefesi sürekli moral unsurunu düşündüğünden, birbirinden ayrılmaz önemli unsurlar olan malzemeden (teçhizat, silah, cephane) daha da uzaklaşmıştı. Çok azimli olmak silahlardaki mutlak eksikliği telafi edemezdi ve fark edildiğinde ikinci unsur (teçhizat, silah, cephane) kaçınılmaz olarak birinciye (moral) etkileyecekti. Fransızlar malzeme yönünden çok değerli bir silaha, dünyanın en iyi seri atışlı 75 milimetrelik sahra topuna sahiplerdi, fakat bu topun çok değerli olması Fransızları hareket harbine aşırı güven duymaya sevk etti ve bunun sonucu olarak ortaya çıkan savaş tarzına (siper harbi) göre teçhizat ve eğitim ihmal edildi.

Rusya'nın imkânları maddi alanda (topraklarının büyüklüğü, insan gücü), aksaklıları ise fikir ve moral alanındaydı. Her ne kadar başlangıçtaki gücü Almanya'dan fazla değilse de, insan gücü kaynağı muazzamdı. Ayrıca birliklerinin cesareti ve dayanıklılığı ünlüydü. Fakat yozlaşma ve ehliyetsizlik, liderlik kadrolarına nüfuz etmişti, eratin öğrenme ve anlama yeteneği ve bilimsel savaş için teşebbüs kabiliyeti eksikti – güçlü bir ordu meydana getirmişlerdi fakat bu ordunun esnekliği azdı. Teçhizat ve cephane üretim kaynakları büyük endüstri ülkelerinin çok altında kalmıştı. Bu elverişsiz durum, coğrafi koşullarla daha da olumsuz hale gelmişti, zira Rusya müttefiklerinden buzullarla ya da düşmanla kaplı denizlerce tecrit edilmiş ve muazzam kara sınırlarını muhafaza altına almak zorunda kalmıştı. Başka temel bir aksaklık unsuru, başarıya ulaşmada çok elzem olan insan gücünü harekete geçirmek için gerekli olan demiryollarının yetersizliğiydi. Moral alanında Rusya'nın koşulları daha belirsizdi. Rusya'nın iç sorunlarının kötü şöhreti vardı ve bu neden (savaş) Rusya'nın ilkel ve bağdaşmaz kitleleri için kutsal bir savaş çekiciliği yaratmadıkça, bu sorunlar Rusya'nın çabalarına engel olsa gerekti.

Almanya, Avusturya, Fransa ve Rusya'nın askeri sistemleri arasında yakın bir ilişki vardı; farklılıklar temel olmaktan ziyade

ayrıntıdaydı ve bu benzerlik, Avrupa'nın diğer büyük gücü Britanya'nın sistemi ile büyük bir zıtlık meydana getirmişti. Esasen Britanya bütün modern zamanlar boyunca bir deniz gücü olmuştu; Britanya karadaki meselelere, kendi profesyonel ordusundan sağladığı küçük katkılarla askeri faaliyetlerini desteklediği müttefiklerine, geleneksel diplomatik ve mali destek politikasıyla müdahale etmişti. Bu düzenli kara ordusu, özellikle Hindistan olmak üzere başlıca denizaşırı sömürgelerin korunması ve kontrolü için besleniyordu ve bu amaçla daima asgari kuvvette tutulmaktaydı. Britanya çok üstün bir donanmaya sahip olma kararlılığıyla kara ordusunu daima ihmal etmiş ve aslında aç bırakmıştı. Ordu ve donanma arasındaki dikkat çekici zıtlığın nedeni, kısmen Britanya'nın denizi kendisi için hayati önemde bir deniz güzergâhı ve asıl savunma alanı olarak görmesine yol açan bir ada olması ve kısmen de kaynağı Cromwell'in askeri hükûmetine uzanan neredeyse unutulmuş mantıkdışı bir önyargı olan, orduya karşı anayasal güvensizlikti. Kara ordusu küçük olmakla birlikte kıta ordularından farklı, çeşitli savaş tecrübeleri yaşadı. Kıta ordularıyla kıyaslandığında, her ne kadar komutanları sömürge muharebelerinde küçük birlikleri sevk ve idare etmekte kabiliyetli olsa da, Britanya kara ordusunun en belirgin profesyonel dezavantajı, büyük savaşlarda büyük birlikleri sevk ve idare etmek için hazırlıklı olmamasıydı.

Fakat böyle bir tecrübenin önemi ve İngilizlerin dezavantajı, ehliyetli kişilerce kolayca abartıldı. Zira tecrübeye göre birlik ne kadar büyük olursa, komutanlığa düşen fırsat ve ona duyulan ihtiyaç da az olurdu. Marlborough ve Napolyon'un muharebe öncesi ve sırasındaki çok geniş şahsi teşebbüs gücüyle kıyaslandığında, 1914-1918 yılları arasında ordu komutanının kararları, ister istemez az ve belli başlıydı. Komutanın rolü çok büyük bir mağaza müdürünün rolüne yakındı. Bütün liderlerin bilgi ve yeteneklerinin çok kısa sürede aşıldığı ve kendilerini toparlamalarının zaman aldığı bir savaşta sezgi kabiliyeti, barış zamanındaki tatbikatlarda edinilen teorik teknikten daha fazla önem taşımaktaydı. Bunlar özellikle Fransız ordusunda da, uzaktan emir yayımlamanın, onu muharebe alanında icra etmekle aynı şey olduğu yanlışına neden olmuştu.

Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcında savaşa iştirak eden küçük İngiliz ordusunda belli bir süre kişiliğin önemi çok fazlaydı. Ve ona çok şey bağlı olacaktı. Ne yazık ki Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcındaki durum liderlik için uygun olan subayları birliklere atarken seçici davranılmadığı ortaya çıkacaktı. General Haig'in Fransa'ya giderken General Charteris'e (askeri sekreteri ve gelecekteki istihbarat şube başkanı) Güney Afrika'da sağ kolu olarak görev yaptığı Fransa'daki İngiliz Seferi Kuvvetleri Komutanı John French hakkındaki endişelerini anlatmış olması önemlidir: "Douglas Haig bugün içini döktü. *İngiliz Genel Karargâhı*'nın yapısından büyük ölçüde endişeliydi. John French'in bu kriz zamanında komutanlık için oldukça yetersiz olduğunu düşünüyordu... French'in askeri görüşlerinin isabetli olmadığını, savaş tecrübesi taşımadığını, inatçı olduğunu düşünüyordu ve bilindik hataları yapanları bile yanında tutmayacaktı. İyi bir taktik bilgisinin olduğunu, cesur ve azimli olduğunu kabul ediyordu. General Murray'ın French'in önerdiği her şeyi kabul etmekten başka hiçbir şeye cesaret edeceğini düşünmüyor. Her halükârda John French'in, Murray'ı dinlemeyeceğini fakat çok daha kötü sonuçlar doğuracak olan Wilson'a güveneceğini düşünüyor. General Douglas Haig, Wilson'un bir asker değil bir politikacı olduğunu düşünüyor ve Douglas'a göre 'politikacı' hileli işler ve gerekli niteliği taşımamak ile eşanlamlıydı." Bu hüküm seçkin bir askeri tarihçi olan başka bir generalin görüşüne benzemektedir: "Güney Afrika Savaşı'na ve 1914'te Birinci Dünya Savaşı'na iştirak ettiğimiz genel karargâhlardan daha kötüsü teşkil edilemezdi."

Fakat seçimde yapılan hataların dışında subayların fiili görevleri için uygun olarak tayin edilip edilmediği sorusu vardı. 1912 yılında French'in bizzat kendisi, "Haig'in mutlaka ve Grierson'un belki; kendini göstereceğini ve komutan olmaktan ziyade çok üstün karargâh subayı olacağına" ilişkin görüşünü ifade etmişti. Grierson, astlarını rahatlatan Allah vergisi yeteneğinin yanı sıra, Alman ordusu hakkındaki rakipsiz bilgisi ve Fransızlarla samimi ilişkisinden dolayı, French için özellikle iyi bir kurmay başkanı olacaktı. Bununla birlikte "Grierson -manevralarda kurmay baş-

kanıydı- bazı önerilerinin imkânsızlığını John French'e gösterdiği zaman derhal Murray ile değiştirilmişti." Grierson, bunun yerine Fransa'ya kolordu komutanı olarak gitti. Hareketsiz bir hayatı olan elli beş yaşındaki ve fazla kilolu Grierson'un bünyesini, çok fazla yemek içmek ile çok çalışmanın karışımı olan bir hayat zayıf düşürmüştü; Grierson bitkin düştü ve cepheye giderken öldü. Bu, ordu için büyük bir kayıp olmakla birlikte Murray'ın 26 Ağustos'ta Le Cateau'da kritik gündeki müteakip çöküşünden daha az bir tehlike arz etmişti. Daha da kötüsü, bu görev için gerçekte hâlâ yetersiz olmasına rağmen, Murray'ın yeterli bir şekilde görev yapacağını düşünmesiydi. Bunlar, enerjilerinin azalmakta olduğu ve savaşın artan yükünden daha fazla etkilendikleri bir yaşta subayları yüksek kademelere getiren sistemin neden olduğu en göze çarpan sorunlardan sadece ikisiydi. Sonuçta talihli bir durum olarak en azından düşman da bu olumsuz durumdan ağır bir şekilde zarar görmüştü; aslında yakın zamanlarda tedavi görmekte olan Alman ordularının Genelkurmay Başkanı Moltke, savaşın tam da ilk günlerindeki yarı bitkin haliyle maiyeti arasında korkuya neden olmuştu.

Diğer İngiliz kolordu komutanı Haig, böyle bir korkuya neden olmamak için kendine aşırı derecede dikkat ediyordu. Elli üç yaşındaydı ve fizik olarak fevkaladeydi. Güney Afrika Savaş'ında mükemmeliyetçi ve sistemli olması, onu John French için ideal bir karargâh subayı yapmıştı; fakat daha sonra Haig'e seyyar bir birliğin komutası verildiğinde o nitelikler tam anlamıyla yeterli gelmemişti. "Eşsiz bir istihbarat ve keşif subayı olan" Albay Woolls-Sampson'a Haig'in müfreze komutanı olarak atandığı bahsedildiğinde, onun açıklamaları hatırlamaya değerdi: "Haig fena sayılmazdı, fakat aşırı temkinliydi. Boerlere hiç fırsat vermeye kararlıydı, daima savunmada kalıp, fırsatları kaçıırıyordu," demişti. On üç yıl sonra Albay Woolls-Sampson'ın görüşü haklı çıkmıştı. Zira bir nesil sonra gözden geçirilmiş olarak yayımlanan 1914 yılının Resmi Harp Tarihi, Haig'in kolordu komutanı olarak karanlıkta giriştiği önemsiz bir çarpışma olan ilk ciddi tecrübesinde, geçici olarak kontrolü kaybettiğini, bunun sonucunda "acil

durum” raporu göndermiş olduğunu ve gerçekten çok zor durumda olan komşu birliğinden sürekli yardım talep ettiğini açıklamıştı. Ayrıca Aisne Nehri’ne ulaşmaktaki aşırı temkinli tutumu, önemli bir fırsatın kaçmasına ve düşmanın ilerideki mevzilerde dört yıllık bir cephe tesis etmesine olanak sağlaması Resmi Harp Tarihi’nde yer almıştı. Bununla beraber, her ne kadar komutanlık Haig’in doğal sıfatı olmasa da, diğerlerinde noksan olan nitelikleri geliştirdi. Cephe sabit hale geldiğinde, savaşın koşulları komutanın rolünün üstün bir karargâh subayına dönüşmesine önayak olmuştu.

Planlama hatalarının bedeli, icraattan doğan hataların bedelinin daha ağır olacaktı. Etkileri liderlerin seçiminin de ötesinde, Güney Afrika Savaşı’nın dersleri göz ardı edilmişti. 1914-1918 yıllarının koşulları değerlendirildiğinde, “Güney Afrika Savaşı Kraliyet Komisyonu huzurunda verilen ifade” profesyonel bakış tarzının nasıl ağaçlara bakıp ormanı gözden kaçırabildiğini şaşırtıcı bir şekilde ortaya koymaktadır. Müteakip savaşın liderlerinin geleceğin asıl sorunu olan savunma ateşinin baskın gücü ve mermilerin taradığı alanlarındaki olağanüstü geçiş zorluğunu anladıklarına ilişkin pek az ipucu vardı. Sadece Ian Hamilton buna gerekli önemi vermişti ve o bile, bu konunun üstesinden geleceği konusunda fazla iyimserdi. Ancak önerdiği çözüm doğru istikametteydi. Zira Hamilton, savunmanın avantajlarını geçersiz hale getirmek için sadece baskın ve sızma taktiklerinin değerini değil fakat piyadeyi desteklemesi için ağır sahra topçusuna duyulan ihtiyacı da ileri sürmüştü. Hamilton daha da büyük kehanette bulunarak, piyadenin tarafsız bölgeyi geçebilmesi ve düşmanın mevzilerinde tutunabilmesi için “tekerlekli çelik kalkanlarla” (tank) donatılabileceğini önermişti.

The Times’ın savaş tarihi yazarı Amery, hâkim Avrupa teorisinin zayıf noktasını araştırarak, şimdi artık üstün kabiliyete sahip olmanın daha fazla askere sahip olmaktan önemli olduğunu ve bunun öneminin malzeme gelişimiyle orantılı olarak artacağını ileri sürmüştü. Aynı konu, bunun geliştirilmesinin yolunun subaylara gençken sorumluluk verilmesinden geçtiğini vurgulayan General Baden-Powell’in da dikkatini çekmişti. Baden-Powell bunu kanıt-

lamak için İzci Teşkilatı'nda fırsat bulduysa da aynı imkânı orduda bulamadı.

Haig, bindirilmiş piyadeden ziyade “motorize piyadeyi” tercih ettiğini söylerken, Paget ve Hunter adlı iki general savaşta motorlu araçların gelecekteki kullanımı ve önemi hakkında ileriye gören fikirlere sahipti. Motorun 1903 ve 1914 yılları arasındaki gelişimi göz önüne alındığında, müteakip savaşın başlangıcında ve hatta sonunda bile çok az kullanılmış olması oldukça ilginçtir!

Fakat Kraliyet Komisyonu'nun en dikkate değer özelliği, John French ve Haig'in süvari taarruzuna devam edildiği sürece savaşın icrasında kesici silahların (*arme blanche*) fevkalade önem teşkil ettiğine dair söyleviydi. Ateş gücünün benzer ve çarpıcı bir şekilde hafife alınması, Haig'in “aslında topçunun sadece acemi birliklere karşı etkili olması mümkündür” şeklindeki durum değerlendirmesinde yer almıştı. Haig, açılıшта kendinden emin olarak “süvarinin gelecek savaşlarda daha geniş faaliyet alanı olacağını” ileri sürmüştü. Ve anlatmaya devam ederek, “Muharebe öncesinde, sırasında ve sonrasında kullanılmış olmanın dışında biz süvarinin stratejik olarak daha geniş kapsamlı kullanılması gerektiğini ummalıyız,” dedi. Bu beklentiyle gerçek arasında ne büyük zıtlık meydana gelecekti! Savaşın başında Fransız, Alman, Rus ve Avusturyalıların eşi görülmemiş sayıda hazır süvari birlikleri vardı. Fakat başlangıç safhasında kendi taraflarında düşmana çıkarttıklarından daha fazla sorun çıkardılar. 1915 yılından sonra süvarilerin etkileri, kendi ülkelerinin ikmal kaynaklarına yük olmanın dışında önemsizdi: Nispeten az sayıdaki İngiliz süvarisine rağmen, yem cephaneyi bile aşacak şekilde en fazla denizaşırı sevk edilen ikmal malzemesi kalemeydi ve bu da denizaltı tehlikesini en fazla arttıran unsur oluyordu. Bu arada muazzam sayıdaki süvari atlarının beslenmesinde nakliyenin neden olduğu sorunun, Rusya'nın çöküşünü meydana getiren önemli bir unsur olması güçlü bir kanaat oluşturunuyordu.

Ayrıca İngiliz ordusunda bu yanılının talihsiz bir sonucu, süvari okulunun revaçta olduğu savaşın hemen öncesindeki yıllarda daha gerçekçi fikirleri öne süren muvazzaf subayların o bilindik cezalandırma eğilimine maruz kalmasıydı. Bu nedenle daha ge-

niş çevreler sessiz kalmak zorunda bırakıldılar. Bu çok acınacak bir durumdu çünkü süvarinin hareket imkânları gerilediği ölçüde onun hareket anlayışına duyulan ihtiyaç hayati bir hale geliyordu. Ancak dönemini tamamlamış olan süvarinin, söz konusu imkânları yeniden kazanması için gösterilen aşırı çabalar işe yaramıyordu. Süvari görevini yerine getirecek durumda değildi.

Fakat diğer yönlerden Güney Afrika Savaşı'nın acı dersleri, ordunun profesyonelleşmesiyle birlikte yükselen katı zihniyete ve geleneksel yönetime bir ölçüde baskı yapmak suretiyle yarar sağlamıştı. Zira İngiliz Ordusu 1914'ten önceki yıllarda teşkilatında meydana gelen gelişmelerden ve ayrıca kısmen eğitim görmüş olan yurttaşların meydana getirdiği ikinci hat birlikleri olan Teritoryal (Gönüllü) Ordu'nun kuruluşundan dolayı Haldane'e* çok şey borçluydu. Lord Roberts zorunlu askeri eğitim için ısrarla taleplerde bulundu, fakat gönüllük ilkesi milletin zihninde bu süreçte kabul edilemeyecek kadar derin yer etmişti. Haldane, Britanya'nın askeri etkinliğinin geliştirilmesini, geleneksel politikasıyla belirlenmiş sınırları içerisinde, akıllı bir şekilde çözümlemeye gayret etti. Sonuç olarak 1914 yılına gelindiğinde, İngiltere diğer bütün ülkeler içinde en iyi eğitilmiş vurucu güç olan 160.000 kişilik bir seferi kuvvete sahipti – bu adeta tırpanlar arasında bir kılıçtı. Bu seferi kuvveti tam gücüyle idame ettirmek için, eski milis kuvveti askere alındı ve kuvvet özel ihtiyat gücüne dönüştürüldü. Seferi kuvvetin bulunduğu birinci hat birliklerinin arkasında, anayurt savunması için askere alınan Teritoryal birliklerin yerini aldıkları düzensiz gönüllü kuvvetlerden farklı olarak daimi bir muharebe teşkilatı vardı. İngiliz ordusunun savaş silahları arasında olağanüstü etkili bir silahı yoktu, fakat dünya ordularına kıyasla piyade tüfeğinin atış standardı eşsizdi.

Orduyu Kıta Avrupası modelleriyle aynı hizaya getiren reformların, Üçlü Antlaşma'dan bu yana İngiliz ve Fransız genelkurmayları arasında tesis edilen yakın ilişki tarafından karakterize edilen bir kusuru vardı. Bu kusur, iki genelkurmay arasında “Kıta Av-

* Haldane, Savaş Bakanlığı'na atanması Kral Edward tarafından şiddetle desteklenmiş olan Haig'in şahsında ateşli bir yardımcı bulmuştu.

rupası'na ait" bir düşünce alışkanlığına neden olmuştu ve onları, yetersiz kuvvetlerinin bir müttefik ordusuyla birlikte muharebe etmesi için uygun olmayan bir rolü üstlenmeye yönlendiriyordu. Bu durum denizlerdeki hâkimiyeti sayesinde elde ettiği hareket kabiliyeti sonucunda İngiliz ordusunun geleneksel olarak iştirak ettiği amfibi harekâtlarında elde ettiği başarıyı genişletebilme imkânını gölgelemişti. Küçük fakat oldukça eğitilmiş bir birliğin hayati bir noktaya "aniden" taarruzu, çapının çok üstünde stratejik bir etki yaratabilir.

Son tez bizi Britanya ile Almanya donanmalarının arasındaki dengeleri değiştiren deniz gücünün kıyaslamasına sevk etmektedir. Britanya'nın çok uzun süredir devam eden tartışmasız deniz üstünlüğüne, son yıllarda güçlü bir donanmanın, ticaretinin ve artan nüfusunun çıkış yolu olarak arzu ettiği sömürge imparatorluğunun en önemli unsuru olduğu sonucuna varan Almanya tarafından meydan okunmaktaydı. Donanmanın meydana getirildiği gibi bu emel tehlikeli bir dâhi kabul edilen Amiral von Tirpitz tarafından desteklendi. Nihayet İngiliz halkı, donanma rekabetinin kışkırtmasına, ne pahasına olursa olsun "ikili gücü" idame ettirme kararlılığı ile cevap verdi. Her ne kadar bu tepki akla dayanmaktan ziyade içgüdüsel ise de, onun bilinçaltındaki hikmet, bu gerekçenin haklı gösterildiği slogandan ya da hatta istilaya karşı savunma ihtiyacından bile daha sağlam temele sahipti. İngiliz Adaları'nın endüstriyel gelişimi, İngilizleri yiyecek için deniz aşırı ikmal kaynaklarına ve deniz yolu ithalat ve ihracatının emniyetli bir şekilde sevk edilmesine bağımlı hale getirmişti. Donanmanın kendisi için bu rekabet, temel meselelere yoğunlaşmayı sağlayan arındırıcı bir faktördü. Topçuluk sistemi geliştirildi ve gösterişe daha az önem verildi. Savaş gemisi tasarımı ve silahlandırılması dönüşüme uğradı. Büyük çaplı toplara sahip olan yeni muharebe gemisi Dretnot (*Dreadnought*) donanmada yeni bir devir açtı. 1914 yılına gelindiğinde Britanya'nın, Almanya'nın on sekiz ana muharebe gemisine karşılık, yirmi dokuz adet ana muharebe gemisi vardı. Benzer bir şekilde Almanya'nın dokuz adet inşası devam eden gemisine karşılık on üç adet yapımı devam eden ana muharebe gemisi bulunmaktaydı.

Ayrıca, Britanya donanması, asıl toplanma bölgesi Kuzey Denizi olmak üzere, akıllı bir şekilde tertiplenmişti.

Birkaç donanma yetkilisinin öngörülerinde eleştiriye daha açık husus ise, Britanya'nın denizaltının potansiyel tehdidini nispeten ihmal etmiş olmasıydı. Burada Almanların görüşü, halen seferde olanlardan ziyade inşa halinde olan denizaltıların miktarıyla gösterildi. Deniz geleneğinden yoksun olsalar da, donanmalarının doğal malzemelerden ziyade suni malzemelerden inşa edilmiş olması, Alman deniz kuvvetlerinin teknik hünerinin onu İngiliz gemisi için çok güçlü bir rakip ve belki bilimsel atış tekniğinde daha üstün hale getirmesi, Almanya lehine kaydedilecek bir başarıydı.

Fakat mücadelenin ilk safhasında donanma birliklerinin dengesi savaşı kara kuvvetlerindeki dengenin çok daha az etkileyecekti. Zira donanmanın tabiatında tahdit edici bir unsur vardı – donanma denizin himayesine bağlıydı ve bundan dolayı düşmana doğrudan taarruz edemezdi. Bu nedenle donanmanın temel amacı, ülkenin deniz ulaşımını korumak ve düşmanın yolunu kesmekti. Her ne kadar muharebede zafer gerekli bir başlangıç olsa da, abluka donanmanın nihai amacıydı. Ve silah olarak abluka kendini ağır ağır hissettirdiğinden, onun etkisi ancak orduların her şeyin bel bağlandığı karada sonucu hızlı bir şekilde sağlayamadıkları zaman belirleyici olabilirdi. Bu savaşın kısa süreceğini öngören fikir, aynı zamanda ekonomik güçleri nispeten göz ardı ediyordu. Çok az insan modern bir milletin çok geniş çaplı bir çatışmanın yüküne dayanabileceğine inanabiliyordu. Gıda ve paranın temini, mühimmatın ikmal ve üretimi, üzerinde fazla durulmayan sorunlardı. Muharip devletler arasında Britanya ve Almanya'nın dışında, bütün ülkeler kendini besleyecek durumdaydılar. Almanya'nın ülkesinde yetişen ikmal maddelerinin eksikliği ancak savaş durumunda kritik olabilirdi. Fakat dışarıdan gelen ikmal maddelerinin sevkini kesilmesi durumunda, Britanya üç ayda açlıktan ölürdü.

Her ne kadar savaş için üretimin artırılması amacıyla gerekli bir hazırlık safhası var ise de, mühimmat ve diğer savaş malzemelerinde Britanya'nın endüstriyel gücü, bütün devletler arasında en büyük olanıydı ve yine bütün bu endüstri Britanya'nın deniz

ulaşımının güvenliğine bağlıydı. Ulaşım güvenliği açısından Fransa zayıf, Rusya daha da zayıftı, fakat Fransa, Rusya'dan farklı olarak Britanya denizlere hâkim oldukça dışarıdan gelen ikmal maddelelerine güvenebilirdi. Nasıl Britanya bir ittifakın endüstriyel mihveriye diğer ittifakın mihver ülkesi de Almanya idi. Ayrıca büyük üretici bir ülke olarak Almanya –özellikle 1870 savaşı sonrasında Lorraine demir yataklarını ilhak ettikten bu yana– hammadde yönünden zengindi. Fakat savaşın uzun sürmesi nedeniyle dışarıdan gelen ikmal maddeleri olumsuz bir unsur oluşturmuş ve başlangıçtan bu yana kauçuk gibi tropik malzemelerde ciddi bir sorun olmuş olmalıdır. Bundan başka, Almanya'nın asıl kömür ve demir yatakları doğuda Silezya'da ve batıda Westphalia ve Lorraine'deydi. Bu gölgeler sınırlara tehlike arz edecek şekilde yakındı. Bu nedenle Merkezi Devletler için çabuk bir karar vermek ve taarruza geçmek, İtilaf Devletleri'nden daha zorunlu bir haldi.

Benzer bir şekilde mali kaynaklar da savaşın kısa süreceğine ilişkin tahminlere göre hesaplanmıştı. Esasen bütün kıta devletleri özellikle savaş amacıyla biriktirilen altın stoklarına bağlıydı. Yalnızca Britanya'nın savaş sandığı yoktu, fakat Britanya, banka sisteminin gücü ve çok sayıda ticaretle uğraşan insan arasında bölüştürülmüş mevcut zenginliği “savaş için gerekli kaynakları,” savaş öncesinde birkaç iktisatçısının anladığı şekilde, tedarik edecekti.

Her ne kadar ülkelerin savaş tahminlerinde ekonomik unsurlar ihmal edilse de, tamamen askeri olan yönü bir kenara koyarsak, psikolojik unsurlar da araştırılmamış bir alandı. Hatta fiziki unsurlarla kıyaslandığında moral unsur da çok az incelendi. 1870'teki savaşta hayatını kaybeden asker-felsefeci Ardant du Picq, muharebelere has kahramanlık imgesinin örtüsünü kaldırdı ve tehlike karşısında normal bir insanın tepkisini tasvir etti. Birkaç Alman eleştirmen, muharebe morali gerçeğine 1870'teki savaşta gösterildiği şekliyle tanık oldular ve taktiklerin, korku ve cesaretin daimi ve dengeleyici unsurlarına nasıl dayandırılması gerektiği sonucuna vardılar. Yüzyıl biterken bir Fransız askeri düşünürü olan Albay Foch, her ne kadar öğretisi düşmanın iradesini tereddüde sevk etmekten ziyade komutanın iradesini takviye etmekle ilgili olsa da,

moral unsurun yüksek komuta kademeleri üzerindeki etkisinin ne kadar önemli olduğunu göstermişti. Fakat konunun sadece yüzeyine nüfuz edilmmişti. Meselenin sivil cephesine hiç ilişilmemişti. Savaşın ilk haftalarında milli psikolojinin genel olarak yanlış anlaşılması, Britanya'da basının Kitchener yüzünden susturulmasıyla gösterilecekti. Aynı derecede aptal bir başka uygulama ise, *communiqué* denilen resmi bildirilerin dağıtılmasıydı. Bu bildiriler gerçeği öyle bir gizlemişti ki kamuoyu bütün resmi bildirimlere karşı güvensiz hale gelmiş ve dedikodu/tevatür çok daha zarar verici sonuçlar doğurmuştu. Akıllıca hesaplanmış bir halkla ilişkiler faaliyetinin ve propaganda silahının gerçek önemi, ancak birçok büyük hatadan sonra öğrenilecekti.

Rakip Savaş Planları

Bir tarih incelemesinde haklı olarak yalnızca 1914 yılında savaşın saatinin akrep ve yelkovanını hareket geçiren asıl etken olduğu için değil, fakat savaşın gidişatına yön vermiş olduğu bile söylenebileceği için, Alman planının önceliği olmalıdır. Hakikaten bu gidişat, dışarıdan bakıldığında 1914 yılı sonbaharından itibaren Merkezi Devletler'in muazzam bir şekilde "kuşatılması" şeklinde gözüktü ki bu bizim kullanmış olduğumuz kavramlarla bağdaşmayan bir görüştür. Fakat her ne kadar ekonomik açıdan doğru olsa da, Alman ittifakı'nın kuşatılmış bir taraf olarak ifade edilmesi, onların stratejileri ile çelişen bir inisiyatif kaybı iddiasında bulunmak anlamına gelir. İlk plan hedefine ulaşamadı ancak plan başarisiz olurken bile daha sonraki harekâtların genel gidişatını tayin etmişti. Muharebelerin birçoğu, taktik olarak kuşatma harekâtlarına benziyordu. Ancak karadaki asıl strateji, taktik koşullarla uyum içinde olmaktan ziyade o koşulları göz ardı etmesi nedeniyle uzun süre hatalıydı.

Almanlar kendilerinin ve Avusturya'nın müşterek kuvvetlerinin, Fransa'nın ve Rusya'nın kuvvetlerinden belirgin bir şekilde yetersiz olması sorunuyla karşı karşıya idiler. Bununla beraber

aleyhlerine olan bu durumu dengelemek için merkezi bir pozisyona sahiplerdi. Rusya'nın seferberliğinin savaşın ilk haftalarında ciddi bir baskıya imkân tanımayacak kadar yavaş olacağını tahmin ediyorlardı. Her ne kadar bu varsayım Rusya'ya hazır olmadan evvel kati darbenin indirilebileceğini akla getirse de, Rusya'nın asıl kuvvetlerini bu şekildeki bir Alman taarruzunun ulaşamayacağı kadar gerilerde tertipleyeabilmesi aynı ölçüde muhtemeldi. Napolyon tecrübesi, muazzam mesafeleri ve yetersiz ulaşım sistemi nedeniyle Rusya'nın derinliklerine girmeyi cesaretlendiren bir örnek değildi. Bu nedenle Almanya'nın uzun süreden beri benimsemiş olduğu plan, Rusya'nın öncü kuvvetlerini uzakta tutarken, Fransa'ya karşı çok süratli bir şekilde taarruza geçmeyi öngörmüştü. Fransa imha edildikten sonra Rus ordusunun icabına bakılacaktı. Ancak bu plan, Fransız hududunun düşmanın önüne çıkardığı doğal ve suni engellerle karmaşık hale gelmiş oluyordu. Fransız sınırı yaklaşık 240 kilometre genişliğinde dar bir sınırdı. Bu sınır manevraya ya da hatta Almanya'nın düşmanına planladığı taarruz için tertipleyeceği birliklere bile küçük bir alan bırakıyordu. Hududun güneydoğu ucu İsviçre sınırına dayanmış ve Belfort Boşluğu olarak bilinen düzlük araziden sonra Vosges Dağları boyunca yüz kilometre uzanmaktaydı. Bu doğal setin arkasında ve devamında yer alan Epinal, Toul, Verdun boyunca neredeyse aralıksız olarak uzanan bir savunma hattı mevcuttu. Verdun'un otuz beş kilometre ötesinde sadece Lüksemburg ve Belçika sınırları değil, ayrıca çetin Ardenler arazisi uzanıyordu. Belfort ve Verdun kaleleri tarafından kuvvetli bir şekilde savunulan ilerleme istikametleri dışında bu savunma engeli zincirinde en elverişli gedik, başlangıçta Almanların önce yakalanabilecekleri ve ondan sonra Fransız karşı taarruzuyla imha edilecekleri bir stratejik tuzak olarak açık bırakılan Epinal ve Toul arasındaki Trouée de Charmes (Fransa) idi.

Böylesine zihinsel ve fiziki olarak aşılmaz bir engelle karşılaşıldığında mantıklı bir askeri hareket tarzı, Belçika'nın üzerinden geniş bir manevra yaparak engelin etrafından dolanmak olacaktır. 1890 yılından 1905 yılına kadar Alman Genelkurmay Başkanı olan Graf Schlieffen, Fransız ordularının kuşatılacağı ve çabuk bir

zafer kazanacak olan bir plan tasarladı ve geliştirdi. Bu plan nihai şekliyle 1905 yılında yürürlüğe girdi. Schlieffen Planı hedefine ulaşmak amacıyla asıl Alman birliklerini devasa manevra için sağ kanatta tertiple ve Fransız hududu karşısındaki sol kanadı muhtemel en zayıf şekilde tutarak bilerek tehlikeyi göze aldı. Tahkim edilmiş bölge olan Metz-Thionville mihveri üzerinde bulunan ve mümkün olan en süratli şekilde Landwehr ve Ersatz birlikleriyle desteklenecek asıl kuvvetler (sağ kanat) elli üç tümendenden meydana gelecekti. Bu arada sol kanatta bulunan tali ordu (sol kanat) sadece sekiz tümendenden teşkil edilecekti. Bizatihi sol kanadın zayıflığı asıl taarruza (sağ kanada) yardım edecekti, zira şayet Fransız taarruzu sol kanadı Rhine istikametinde geriye püskürtmek için hamle yaparsa, Belçika'dan Fransız sol kanadına yapılacak taarruzun savuşturulması çok daha zor olurdu. Bu dönen bir kapı gibi olacaktı – birisi bir tarafa kuvvetli bir şekilde yüklendiğinde diğer taraf dönüp adamın arkasına çarpacaktı. Bu incelikli plan sadece coğrafi olarak dolambaçlı olması değil, gerçek bir ustalığı yansıtmaktadır.

Almanların kuşatmayı gerçekleştirecek asıl kuvvetleri, Belçika'dan ve Kuzey Fransa'dan geçecek ve çok büyük bir alanı enlemesine yay şeklinde kat ederek yavaş yavaş doğuya dönecekti. En sağdaki kanadın Paris'in güneyini ve Rouen yakınlarında bulunan Sen Nehri'ni geçmesinden sonra bu birlikler, Fransızları geriye Lorraine savunma mevzileri ve İsviçre sınırlarıyla teşkil edilen iki ateş arasında kalacakları Moselle'e püskürteceklerdi.

Schlieffen Planı, Fransızların imhası esnasında Rusların kontrol altında tutulması için on tümen tahsis etmişti. Bu Schlieffen'in uzağı olmasa da yakını görebildiğinin (taktik olarak başarılı, fakat stratejik olarak değil), Britanya'nın müdahalesini hesap etmiş olduğunun ve bu nedenle "Fransızlarla müşterek harekâta katılan" 100.000 kişilik bir seferi kuvvetin varlığını tahmin etmiş olduğunun bir kanıtıdır. Ayrıca Schlieffen Planı uyarınca, Landwehr ve Ersatz birliklerini harekâtlarda kullanmış ve ulusun imkânları ordu için birleştirilmişti. Ölürken, "Bu plan savaşla sonuçlanacak, o nedenle sağ kanadı kuvvetli tuttum," dediği söylenmektedir.

Almanya için ne talihsizliktir ki “genç” Moltke, selefi Schlieffen gibi uluslararası ahlak kurallarını göz ardı ederken, onun manevi cesaretinden yoksundu. Moltke, Schlieffen’in planını muhafaza etmiş fakat planın en hayati kısmını çıkarmıştı. 1905 ile 1914 yılları arasında teşkil edilen dokuz yeni tümenenden sekizini sol kanada yerleştirmiş ve ancak bir tanesini sağ kanada tahsis etmişti. Bir başka tümeni Rus cephesinden aldığı doğrudu. Ancak bu önemsiz artışın bedeli ağır olmuştu; zira 1914 yılının Rus ordusu Schlieffen’in planının yürürlüğe girişinden sonra daha güçlü bir tehdit haline gelmişti. Sonuçta Ağustos muharebeleri krizi esnasında Fransız harekât alanından iki kolordu Doğu Cephesi’ni takviye etmek için alınmıştı. Halefi, Schlieffen’in ölüm döşeğindeki yakarılarına kulak asmamıştı.

Moltke ayrıca planda büyük siyasi önem teşkil eden bir değişiklik yaptı. Schlieffen sağ kanadı sadece Belçika sınırı boyunca yığmayı değil fakat Hollanda sınırı boyunca, Crefeld’e kadar tertiplemeyi planlamıştı. Alman birlikleri “Maastricht Bölgesi” olarak bilinen Hollanda toprak şeridini geçmek suretiyle Ardenler bölgesinin kuzeyindeki dar Belçika girişini engelleyen Liège kalelerini (müstahkem mevkillerini) çevirebileceklerdi. Schlieffen, Alman diplomasisinin Hollanda’dan geçmek için izin temin edebileceğini umut etmiş ve ahlaki açıdan kusurlu bulunmaktan kaçınabilmek amacıyla Belçika ya da Hollanda’nın topraklarını ihlal etmeyi arzu etmemişti. Zira Schlieffen’in hesaplamalarına göre birliklerin bir kısmının orada açıkça tertiplenmeleri, Fransızları Belçika’nın güney sınırını geçmeye sevk edecek kadar korkutacak ve Fransızlar Namur’un güneyindeki Meuse Vadisi’nde bulunan doğal savunma hatlarını işgal edeceklerdi. Böylelikle Almanlar Schlieffen’in planına tarafsız bölgede ilerlemeleri için bir bahane temin etmiş olacaktı. Şayet bu kurnaz tuzak başarısız olsa bile Schlieffen asıl harekâtının ilerlemesinde hiçbir duraklamaya neden olmayacak şekilde, Liège’i zamanında ele geçirebileceğini hesaplamıştı. Schlieffen ayrıca Alman devletinin mütecaviz suçlamasından kurtulması için çok hızlı hareket etmeye niyetliydi.

Böylesine yaratıcı bir hüner, Moltke’nin kapasitesini aşıyordu. Moltke Liège’in, savaşın başlamasından sonra *ani bir baskınla*

alınması gerektiğine karar vermişti. Bu nedenle Moltke, askeri güvenlik için arzu edilen desteği vermek yerine, Belçika'yı direnişe kışkırtacak şekilde tarafsızları kınamaya davet etmiş ve Britanya'nın ağırlığını kendi kuvvetlerinin karşısına almıştı. Moltke'nin düşmanı "karşısına alma" yöntemi, kesinlikle Schlieffen Planı'nın bir karşı teziydi. Ve bu tez stratejinin politikaya hâkim olmasına izin verildiği takdirde tehlikelerin ve hatta askeri tehlikelerin bile ortaya çıkabileceğinin çarpıcı bir örneğiydi.

Nihai Alman planının kusuru cesaret noksanlığı ise, Fransız planın kusuru da aşırı cesaretti. Ayrıca Fransızların planında kafa karışıklığının bozucu etkisi savaşın tam öncesindeki yıllarda liderliği kaplamış gibiydi. Fransız komutanlığı 1870 Sedan felaketinden sonra sınırdaki kalelerin yer aldığı bir savunmayı ve daha sonra onu takip edecek kati bir karşı taarruzu planlamıştı. Bu amaçla büyük savunma sistemleri inşa edilmiş ve Trouée de Charmes gibi büyük boşluklar, işgali karşılamaya hazır birlikleri "yönlendirmek" için bırakılmıştı. Fakat 1914'ten önceki on yılda taarruzun Fransız karakterine ve geleneğine daha uygun olduğunu ve bu taarruza dayalı hareket tarzını, hareket kabiliyeti ve atış sürati eşsiz olan "75 milimetrelik" sahra topuna sahip olmanın taktik olarak, Rusya ve Britanya ile gerçekleştirilecek ittifakın da stratejik olarak mümkün kıldığını ileri süren yeni bir düşünce okulu doğmuştu. 1870'in derslerini ihmal eden Fransızlar *yığıtliğin* kurşun geçirmez olduğunu düşündüler. Napolyon'un çok alıntı yapılan, "Moral, maddi koşullardan üç kat daha önemlidir," sözünün burada anlatacağı çok şey var. Bu, askerlerin moral ile maddi koşulların ayrı ayrı unsurlar olduğunu düşünmelerine yol açmıştır, oysa her zaman biri diğerine bağlıdır. Cesaret olmadan silahlar bir işe yaramazlar, ancak aynı zamanda yeterli silahı olmayan en cesur birliklerde kendilerini ve morallerini koruyamazlar. Askerler silahlarına olan güveni kaybedince cesaret çok geçmeden tükenir.

Sonuç felaketti. Öncüsünü Albay de Grandmaison'da bulan bu yeni ekol, 1912 yılında genelkurmay başkanı olarak atanan General Joffre tarafından desteklenmişti. Sonuna kadar taarruz yanlıları Joffre'nin yetkisinin örtüsü altında Fransız ordusunun kontrolünü

ele geçirdiler ve eski doktrini bir kenara iterek şimdi ünlenmiş ya da adı çıkmış olan XVII Numaralı Plan'ı hazırladılar. XVII Numaralı Plan tarihi tecrübenin, aslında sağduyunun reddi ve ikili bir yanlış hesaplamanın üzerine inşa edilmişti – kuvvet ve yer. Yer konusunda yapılan hata, kuvvet konusunda yapılan hatadan daha vahimdi. İhtiyat birliklerini savaşın başında kullanabileceklerini düşünerek, Alman ordusunun batıdaki gücünü en fazla atmış sekiz piyade tümeni olarak tahmin etmişlerdi. Gerçekte Almanlar Batı Cephesi'ne Landwehr ve Ersatz ihtiyat birlikleri de hesaba katıldığında seksen üç tümene tekabül eden bir kuvveti yığmışlardı. Fakat Fransızlar bu ihtimalden kuşku duymaya devam ettiler. Öyle ki bu kuşku sonucunda rakip ordular yığınak yaptığı ve ileri harekete geçtiği çok önemli günler esnasında, Fransız İstihbarat Teşkilatı'nın düşmanın gücü hakkındaki tahmini ancak kırk beş faal tûmendi (düşman kuvvetinin ancak yarısını hesap eden büyük bir hata). Şayet plan daha az bir tahmin hatası üzerine hazırlanmış olsaydı bu değerlendirmeye durumu bağışlatmaz – daha ziyade temel yanlışlığı artırır. Zira tarih, taarruz eden tarafın kendi cephesinden herhangi bir destek almazken, tahkim edilmiş sınır bölgesini destekleyen düşmana karşı, sadece eşiti kadar kuvvetle cephe taarruzunu gerçekleştirecek bir plana zerre kadar haklılık payı tanımaz.

Her ne kadar Almanların Belçika üzerinden geçecekleri ihtimali kabul edilse de, ikinci hata yer konusunda idi. Almanların harekâtlarının manevra genişliğine ilişkin tamamen yanlış bir kanaate varılmıştı. Almanların, Fransız ulaşım sistemlerine kolaylıkla darbe indirebilmek için Ardenler bölgesindeki zor güzergâhtan gelmesi bekleniyordu.

Ani ve genel bir taarruz fikrine dayanan plan, Birinci ve İkinci orduların Saar'dan Lorraine'e girmelerini öngörüyordu. Bu orduların sol tarafında, Metz'in karşısında Üçüncü Ordu ve Ardenler'in karşısında ise ya Metz ve Thionville arasında taarruza geçecek ya da şayet Almanlar Lüksemburg ve Belçika üzerinden gelirlerse kuzeydoğu istikametinde kanatlarına taarruz edecek Beşinci Ordu vardı. Dördüncü Ordu merkezin yakınında stratejik ihtiyat olarak tutuldu. İki ihtiyat tûmeni her iki kanadın arkasında tertiplenmiş-

lerdi – ihtiyat tümenlerinin böyle pasif bir role havale edilmesi ihtiyat birliklerinin kapasitesi hakkında Fransızların görüşünü yansıtmaktadır.

Britanya'nın bu plana sağladığı askeri katkı, geçen on yılda askeri teşkilatında gerçekleştirilen “Avrupalılaştırılmadan” daha azdır. Kıta Avrupası'nın askeri teşkilatındaki nüfuzu, Britanya'yı Fransa'nın sol kanadının uzantısında yer alan bir görevi bilinçsizce ve üstü kapalı bir şekilde kabul etmeye ve deniz gücünün sağladığı tarihi hareket kabiliyeti başarısından uzaklaşmaya sevk etmişti. 5 Ağustos'ta toplanan Savaş Konseyi'nde Britanya Seferi Kuvvetleri'ne komuta edecek olan John French “daha önceden hazırlanmış plan” hakkındaki şüphelerini dile getirdi ve seçenek olarak seferi kuvvetlerin Belçika direnişini güçlendireceği ve çark eden Alman birliklerinin kanadını tehdit etmiş olacağı Belçika'ya sevk edilmesini önerdi. Haig de benzer görüşe sahip gözüküyordu. Fakat plan, değişikliğe neden olmadı ve zaten genelkurmay ne olursa olsun Henry Wilson vasıtasıyla Fransa ile doğrudan işbirliğinde bulunmak için söz vermişti. İki ülkenin genelkurmayları 1905 ile 1914 yılları arasında gayri resmi toplantılarını gerçekleştirirlerken, İngiltere'nin yüzyıllardır süren savaş politikasının hiçbir İngiliz'in tahayyül etmediği şekilde tersine döndürülmesinin zeminini hazırlıyorlardı.

Olağanüstü dönemde Savaş Bakanlığı'na henüz getirilmiş olan Kitchener'in, Alman planı hakkında son derece isabetli sezgileri vardı ve seferi kuvvetin düşman taarruzuna daha az maruz kalacağı Amiens yakınlarında tertiplenmesini savunarak tehlikeyi önlemeye çalıştı. Fakat şimdi John French, Wilson ile uyum içerisindeydi ve Wilson'un Fransız planını kuvvetli bir şekilde desteklemesi Kitchener'in geri çekilmesine neden oldu – Kitchener ise gösterdiği muvafakati sonradan hatalı bir zafiyet olarak kabul etmiş ve duruma üzülmüştür. Kitchener, riskleri azaltmayı amaçlayarak John French'e talimatlar vermişti, ancak bunlar meseleyi karmaşık hale getirmiş ve hatta meselenin zorluğunu daha da artırmıştı. Zira her ne kadar French'e verilen görevin amacı “Fransız ordusunu desteklemek ve işbirliği yapmak” olmakla birlikte bu görev

“birlikleriniz tamamen düşmanın harekâtına maruz kaldığında ... muharebeye iştirak etme konusunda en önemli karar size havale edilecek” şeklinde, bir ölçüde çelişkili ifadelerle şarta bağlanmıştı. Ayrıca “hiçbir surette herhangi bir müttefik generalin emrine girmeyeceksin” talimatı verilmişti.

Seferi kuvvetin Fransa’ya intikalindeki (asıl birlikler 12-17 Ağustos 1914 tarihleri arasında intikal etti) muntazamlık ve gizlilik, ulaşımındaki düzenlemelerin ve karşı casusluk tedbirlerinin ispatından ziyade Almanların basiretsizliğinden kaynaklıydı. Alman İstihbarat Teşkilatı sadece Britanya Seferi Kuvvetleri ile fiilen karşılaşana dek haber alamamış değildi, fakat yüksek komuta kademesi de İngiliz ordusunun bulunduğu yere hiç ilgi göstermemişti. Moltke’ye, İngiliz birliklerinin intikaline donanmanın müdahale etmesini arzu edip etmediği sorulduğunda, “Şayet Batı Cephesi’ndeki ordu, 160.000 İngiliz askerleriyle birlikte diğer düşmanların aynı zamanda hakkından gelebilirse gerçekten mükemmel olur,” diyerek bu fikir karşısında hiçbir heyecan duymamıştı. Hem genelkurmay ve hem deniz kuvvetleri, yığınak prensibine bilgiççe bağlı olmaları nedeniyle dikkati başka yere çekmenin önemini göz ardı etti. Ve her biri, diğerinin ne yaptığına az ilgi göstererek ve kendi niyetleri hakkında irtibat kurmak için pek arzulu olmayarak kendi sığ alanlarında kaldılar.

Genelkurmayın akli Manş’ın limanlarını tehlikeli olmaktan çıkartıp, kesin sonuçlu bir muharebeye kazanmaya yoğunlaşmıştı; bu nedenle Manş için tahsis ettiği birliklerin kendi asıl harekâtının korunmasını engelleyen olumsuz hayati sonuçları olmuş ve düşmanı zora sokmamıştı. Deniz kuvvetlerinin hâkim görüşü ise donanmanın Kuzey Denizi’nde gelecekteki ihtimallere hazır fakat olaylara pek müdahale etmeyecek tarzda tertiplenmesiydi. Donanmanın tutumu gönülsüz bir şekilde birkaç denizaltı göndermekle sınırlıydı. Her ne kadar en ufak ihtimal bile İngiliz askeri gücünün önemli bir bölümünü alıkoymaya yetmekle birlikte, İngiliz sahiline çıkarma yapmak fikri ya da şaşırtma harekâtı bile düşünülmemiş gibiydi. Genelkurmay Britanya’yı uzaktan zora sokmak amacıyla yerli isyanlar için planlar da yapmamıştı. Alman Genelkurmayı’nın

dışarıda karşılaşılan bütün bu zorluklar karşısındaki çözümü asıl ordularla ana harp harekât alanında çok çabuk bir zafer kazanmaktı. Bu düşünce onları savaşı daha geniş boyutlarıyla düşünmelerinden alıkoymuştu.

Her ne kadar Batı Cephesi harekât alanında olduğu gibi planlar üzerindeki durum muhakemesi (kimin kazanıp kimin kaybettiği) çok hızlı olsa da, Rus cephesindeki muharebe planları daha esnek ve daha az ayrıntılıydı. Rusya'nın öngörülebilir şartları coğrafyasıydı; asıl öngörülemeyen Rusya'nın yığınak yapma hızıydı. Rus Polonyası muazzam büyüklükte bir ülkeydi ve üç tarafı Alman ya da Avusturya topraklarıyla çevrilmişti. Rus Polonyası'nın kuzey kanadında Doğu Prusya, ötesinde Baltık Denizi uzanıyordu. Güney tarafında Avusturya'nın eyaleti olan Galiciya, Macaristan düzlüklerinin meydana getirdiği yaklaşıma istikametini koruyacak şekilde Karpat Dağları'yla güneye doğru uzanıyordu. Batıda Silezya vardı. Alman sınırları stratejik demiryolu ağlarıyla donatıldığından, Rusya'nın yanı sıra Polonya'nın da dağınık bir ulaşım sistemi vardı. Alman ittifakı Rusya'nın ilerlemesini karşılamak için yığınak yapmanın avantajlarından çok büyük yarar sağladı. Fakat Alman orduları Polonya'nın ya da Rusya'nın içlerine doğru ilerledikçe bu avantajı kaybedebilirlerdi. Bu nedenle en yararlı strateji, bir taarruz başlatmaktan ziyade Rusya'yı karşı taarruza uygun bir vaziyete getirerek, tuzığa düşürmek olacaktı. Bu şekildeki bir Pön stratejisinin sakıncası ise Ruslara yığınak yapmaları, hantal ve köhne mekanizmalarını harekete geçirmek için zaman tanımak olacaktı. Bu stratejiden dolayı Almanya ile Avusturya'nın görüşleri arasındaki ilk çatlak ortaya çıkmıştı. Hem Almanya hem Avusturya, Almanya'nın Fransa'yı imha etmesi nedeniyle geçecek altı haftalık sürede Rusya'nın kontrol altında tutulması gerektiğinde hemfikirdiler. Bu suretle Almanlar, Ruslara kati darbeyi vurmak için kuvvetlerini Avusturyalılarla birleştirmek amacıyla doğuya kaydırabileceklerdi. Görüş farklılığı yöntem üzerindeydi. Fransa'ya saldırmaya kararlı olan Almanlar, doğuda asgari miktarda bir kuvvet bırakmak istiyorlardı. Almanların, Doğu Prusya'yı tahliye etmelerini ve Vistül hattında tutunmalarını sadece milli bir toprağı

işgale maruz bırakmanın siyasi isteksizliği önlüyordu. Fakat Genelkurmay Başkanı Conrad von Hötzenndorf'un etkisi altında olan Avusturyalılar, ani bir taarruzla Rus ordusunu yenilgiye uğratmak istiyorlardı. Moltke, Fransa muharebeler esnasında yenilgiye uğratılırken ve bu durum Rusları tamamen oyalayacağından, bu stratejiyi uygun buldu.

Conrad'ın planı, daha doğuda sağ kanatlarında bulunan iki ya da daha fazla ordu tarafından korunan iki orduyla, kuzey istikametinde Polonya'ya taarruz etmektir. Taarruz eden iki ordu daha sonra doğuya dönecek ve dördü birden müştereken Rusları Karadeniz'e sürecektir. Başlangıçta tasarlanan bu plana, Doğu Prusya'da bulunan Almanlar tamamlayıcı unsur olarak katılacak ve güneydoğu istikametinde taarruz edeceklerdir. İki kuvvet öncü Rus birliklerinin Polonya "uzantısında" kuşatılması için birleşeceklerdir. Fakat Moltke bu taarruz için yeterli Alman birliğini temin edemedi.

Conrad'ın kendi taarruzu, değişken ruh hali ve esnek olmayan hareket tarzının bir araya gelmesiyle zayıflayacaktı. Avusturya'nın kuvvetleri üç gruba ayrılmıştı: "A Kademesi" (28 tümen) Rus cephesinde tertiplenecekti; "*Minimum Balkan Kademesi*" (8 tümen) Sırp cephesinde tertiplenecekti; "B Kademesi" (12 tümen) koşullara göre kullanılacaktı. Bu nedenle planın kâğıt üzerindeki intibak kabiliyeti diğer orduların planlarından daha fazlaydı. Ne var ki plan yetersizdi. Conrad'ın Sırbistan'ı mağlup etme arzusu, Rusya'nın müdahale ihtimaline rağmen oraya "B Kademesi" ile harekete geçmesine yol açmıştı. Conrad daha sonra, 31 Temmuz'da fikrini değiştirdi ve bu intikali durdurmaya karar verdi. Fakat "Sahra Demiryolları Başkanı, Conrad'ı tam bir keşmekeşten kaçınmak isteniyorsa 'B Kademesi'nin asıl istikameti olan Tuna sınırına sevk edilmesi gerektiği ve buradan da Galiçya'ya nakledilebileceği konusunda bilgilendirdi." Sonuçta birliklerin Tuna Nehri'nden geri çekilmesi Sırbistan'a girilecek taarruzu zayıflatmış gibi geç kaldığı için Rusya'ya girilecek taarruz için de yardımcı olamamıştı. Böylelikle Avusturya Komuta Kademesi'ndeki hedefler konusundaki çatışma Avusturya ve müttefiki Almanya arasındaki çıkar çatışmasının olumsuz sonuçlarını öne çıkardı.

Keza karşı tarafta da bir müttefikin istekleri, diğerinin stratejisini hayati bir şekilde etkilemişti. Rus komutanlığı hem askeri nedenler hem de ırk mülahazalarıyla önce desteksiz durumda olan Avusturya'ya karşı yığınak yapmak ve Rus ordusu tam anlamıyla seferberliğe geçene kadar Almanya'yı yalnız bırakmak istemişti. Fakat kendi üzerindeki Alman baskısından kurtulmak isteyen Fransa, Rusya'ya Almanya'ya karşı eşzamanlı bir taarruz düzenlenmesi konusunda ısrar etmiş ve Rusları ne sayı ne de teşkilat olarak hazır oldukları fazladan bir taarruza rıza göstermeleri için ikna etmişti. Güneybatı cephesinde iki ordunun iki kısmı Galiçya'da Avusturya birlikleriyle; kuzeybatı cephesinde iki ordu Doğu Prusya'da Alman kuvvetleriyle buluşacaklardı. Herkes tarafından bilinen yavaşlığı ve köhne teşkilatı nedeniyle temkinli bir stratejiye gerek duyan Rusya, geleneksel hareket tarzını terk etmek ve ancak yüksek hareket kabiliyeti ve teşkilatı olan bir ordunun başarabileceği umut edilen bir kumara kalkışmak üzereydi.

Denemeye tabi tutulduklarında bütün komutanların planları çok hızlı bir şekilde başarısızlığa uğradı. Yüzeysel incelemede, kusurun liderlerin kafalarındaki bölünmüş hedeflerden dolayı olduğu gözükcektir – liderlere atfedilen başarısızlık kendilerine öğretilen “yığınak” prensibini idame ettirmemeleriydi. Bu şekilde nasıl başarısız olduklarını belirtmek kolaydır – askeri uzmanlar tarafından yazılan birçok kitapta bu şekilde yapılmıştır. Fakat böyle bir yargı fazlasıyla akademik olur. Hatanın bütün taraflarda müşterek olması daha derin bir açıklamanın gerekliliğini akla getirmektedir. Liderlerden hiçbirisi teorik olarak yığınak prensibinin sadık bir savunucusu değildi; sorun bu teoriyi gerçeğe, stratejinin yer aldığı siyasal ve taktik koşullara uygulamayı denediklerinde ortaya çıkıyordu. Planlarını fiili duruma uyarlamadaki başarısızlıkları barış dönemi eğitiminde oluşturulan zihin yapısında bulunabilir. Muharebenin anafikir olduğu harp oyunları ve plan tatbikatlarında teamüller, gereğinden fazla askeri idi ve durum muhakemeleri tamamen birlik miktarına dayanıyordu. Yığınak konusunu sadece asker sayısındaki üstünlük gibi ele almakla, yığınağın düşmanın dikkatini başka yöne çekme ve dış müdahalelere maruz kalmadan

tertiplenme imkânı sağlaması özelliği yaygın bir şekilde gölgede bırakılmaktadır.

Barış dönemindeki eğitimler gerçekçi olmaktan ziyade idealist olma eğilimindeydi. Zira savaş, politika gibi bir uzlaşmalar dizisi-
dir. Bu nedenle savaş öncesi hazırlık döneminde intibak ihtiyacının
öngörülmesi, uyum sağlama gücünün geliştirilmesi gerekmektedir.
Bu, karargâh eğitimiyle yetişen 1914'ün liderlerinde nadir görülen
bir özellikti. Bu liderler, gerçek tarihin içinde yer alan tecrübelere
göre değil de revaçta olan duruma uymaları için, tarih parçacık-
larıyla desteklenen birkaç tarih teorisi esasına göre eğitilmişlerdi.
Bunun elde edilebilmesi için ilk önce eleştirel bir akıl gereklidir;
fakat böyle bir kabiliyet, her ne kadar 18. yüzyılın birçok liderinde
göze çarpsa da, 19. yüzyılın askeri geleneğince hoş görülmemişti.

1914: Savaş Başlıyor

Almanların Fransa'yı işgali, beklenmeyen duraklamaların zaman çizelgesini altüst etmemesi için sistemli bir harekât olacak şekilde tasarlanmıştı. Almanya'daki demiryolu sistemi, askeri rehberlik ve denetim altında o kadar titizlikle geliştirildi ki ne bir dar hat ne de bir normal (geniş) demiryolu hattı genelkurmayın onayı olmadan dönebildi. Bunun sonucu olarak 1870 ve 1914 yılları arasında batı sınırına kadar işleyen çift hatlı demiryolu adedi dokuzdan on üçe çıkartılmıştı. 6 Ağustos'ta büyük yığınak başladı; günde 550 tren Ren köprülerinden geçiyordu. 12 Ağustos'a gelindiğinde 7 Alman ordusu (1.500.000 asker) harekâta hazır. Savaşın ilk on beş gününde Köln'deki Hohenzollern Köprüsü'nden her gün on dakikada bir tren geçmişti. Bu muazzam demiryolu faaliyeti bir teşkilatlanma harikasıydı. Ancak yığınak 17 Ağustos'ta tamamlanıp ileri harekete geçildiğinde savaş konusundaki anlaşmazlık çok geçmeden Alman ordusu ve kontrolündeki zafiyetleri ortaya çıkarmıştı.

Moltke tarafından gözden geçirildiği şekliyle, Belçika'daki direnişe karşı koymak amacıyla hazırlanan Alman planı, Alman sınırının ardında toplanan ve ilerleme emrini almış harekete hazır

asıl ordular için, General von Emmich'in emrinde olmak üzere Meuse Geçidi'nden Ardenler'in kuzeyindeki Belçika düzlüğüne çıkacak yolu açmak için hazır durumda bir birlik bulundurulmasını temin etmişti. Liège'in daire şeklindeki kaleleri (müstahkem mev-kileri) bu ilerleme istikametlerine hâkim bir durumdaydı. Ancak 5 Ağustos'taki ilk duraklamadan sonra bir Alman tugayı kaleler arasından geçerek kenti işgal etti. Bu ustalığın dikkat çekici tarafı, İkinci Ordu'nun kurmay başkanlığı görevine atanmış, adı yakın zamanda dünyaca ünlü olacak Ludendorff'un inisiyatifini kullanmış olmasından ileri geliyordu. Kalelerin kendileri inatçı bir direniş unsuru olmuşlar ve Almanları, tahrip gücü Dünya Savaşı'nın ilk taktik sürprizini meydana getirecek ağır obüslerin gelmesini beklemeye zorlamıştı.

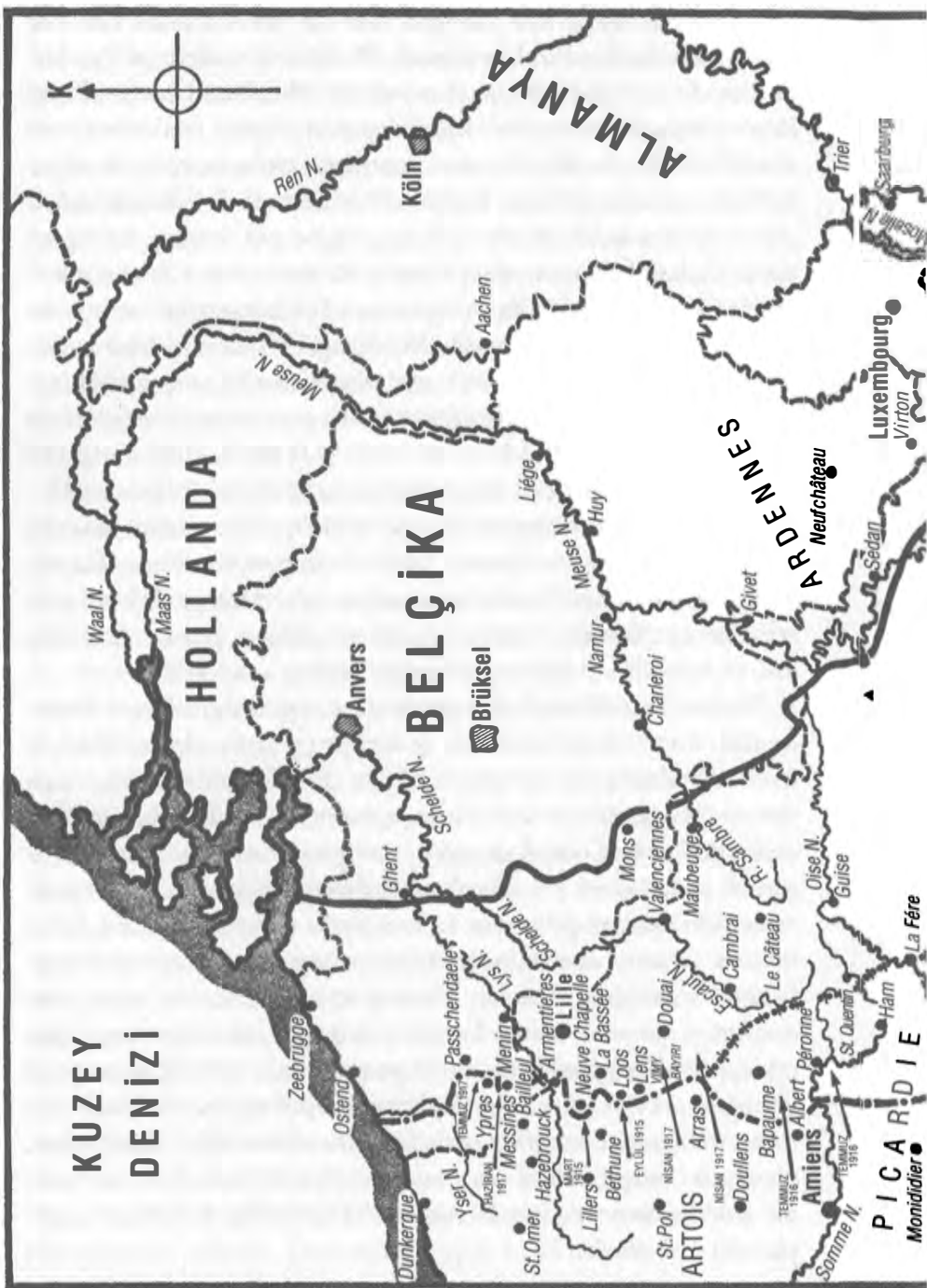
İlk direnişte Belçikalıların tam başarısı, asıl Alman birliklerinin gücünü gizledi ve Müttefik istihbaratını yanılttı. Belçika Sahra Ordusu, Gette'nin arkasında Brüksel'i örtecek şekilde tertiplenmişti ve hatta Liège kaleleri düşmeden önce bile Alman Birinci ve İkinci ordularının öncü muhafız birlikleri bu hattı baskı altına almışlardı. Fransızların hatalı planı ve İngilizlerin de bu plana mutabık olmaları nedeniyle destekten mahrum kalan Belçikalılar, ordularını muhafaza etmek için en azından bulundukları bölgenin Alman ikmal yollarına örtülü bir tehdit oluşturacak tahkimli Antwerp ordugâhına geri çekmeye karar verdiler. Almanlar 20 Ağustos'ta o anda önlerindeki mevcut en iyi güzergâhtan Brüksel'e girdiler ve aynı gün Fransa'ya girişi engelleyen Meuse Nehri'nden önceki son kale olan Namur'a ulaştılar. Almanların ilerleyişi, Belçika'nın direnişine rağmen programa ayak uyduruyordu. Bununla birlikte dört ya da beş gün daha ileride olabilirlerdi. Belçika'nın kanatlara doğru geri çekilmesi bir an için hızlanmış olsa da, sonuçta bu geri çekilme Almanları engellemiş ve bir muharebede yapılabilecek en büyük fedakârlığı meydana getirmişti.

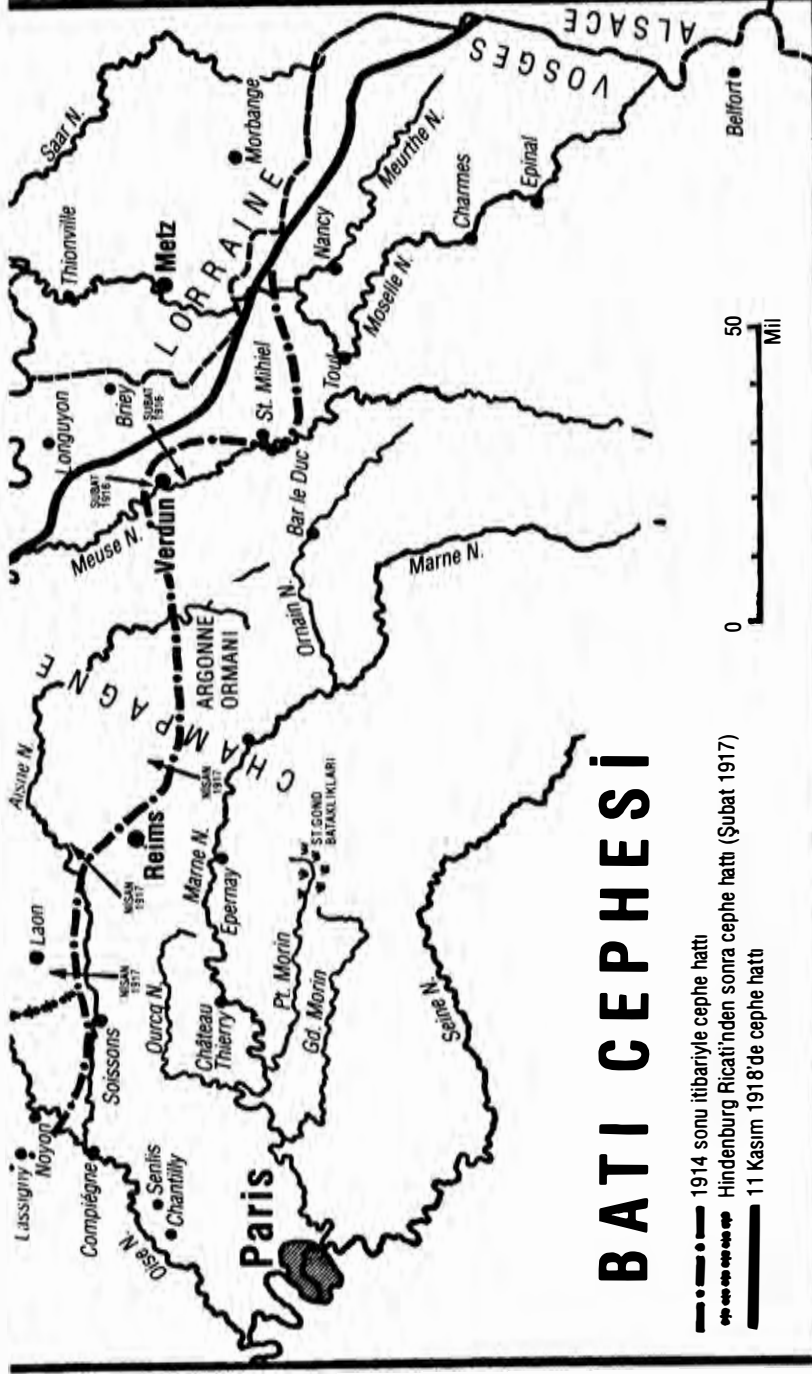
Bu arada 7 Ağustos'ta uzakta bulunan diğer kanatta, amacı kısmen askeri açıdan dikkati başka yöne çekmek, kısmen de siyasi olan bir Fransız taarruzu müfrez bir kolordunun Yukarı Alsace'a ilerlemesiyle başladı. Taarruzun gerçek hedefi Basle'deki Alman

üssü ve onun aşağısında bulunan Ren köprülerini imha etmekte. Çok geçmeden durdurulan taarruz, 19 Ağustos'ta General Pau komutasında çok daha büyük kuvvetlerle tekrarlandı ve gerçekten Ren'e ulaştı. Fakat başka yerlerde meydana gelen felaketlerin yarattığı baskılar, bu teşebbüsten vazgeçilmesine ve kuvvetlerin diğer birliklere sevkine yol açtı. Dağıtılan birlikler takviye olarak batıya sevk edildiler. Bu arada Lorraine'e girilen asıl taarruz, 14 Ağustos'ta Dubail komutasındaki Fransız Birinci ve de Castelnau komutasındaki İkinci orduların toplam on dokuz tümenlik bir kuvvetiyle başlamış ve 20 Ağustos'ta Morhange-Sarrebourg Muharebesi'nde bozguna uğramıştı. Bu bozgunda Fransızlar, silah ve teçhizatın moralden üstün olabileceğini ve taarruz anlayışına duydukları şevk yüzünden bütün geleneksel savaş mekanizmasının dengesini altüst edecek modern silahların savunma gücünü göz ardı ettiklerini anladılar. Schlieffen ya da Ludendorff, Alman karargâhında sürekli karar değiştiren fırsatçı Moltke'nin yerinde olmuş olsaydı, sonuçsuz kalan bu Fransız taarruzunun gerçekleşme ihtimali pek zor olacaktı. Bununla birlikte Moltke'nin Alman planları üzerinde dolaylı bir etkisi olduğunu belirtmek yerinde olacaktır.

Moltke'nin, Schlieffen'in planı ile kıyaslandığında sol kanadındaki kuvvetlerini neredeyse iki katına çıkarmış olması, Schlieffen'in tasarlamış olduğu plandaki gibi geri çekilmeye imkân tanıyan ve "davetkâr" savunma tarzı göz önüne alındığında, gereksiz derecede kuvvetli olmak demektir. Bu ise ezici bir karşı taarruz için gerekli üstünlükten yoksun olmak anlamına geliyordu. Fakat Lorraine'deki taarruz gelişmeye başladığında ve Moltke Fransızların tahkim edilmiş siperlerinden fırlayıp üzerlerine yürümeye başladığını anladığında, bir an için sağ kanattaki kısaç hareketini ertelemeyi ve onun yerine Lorraine istikametinde bir taarruz gerçekleştirmeyi düşündü. Bu ani durum, Moltke'nin sağ kanadının ağırlığını takviye etmek amacıyla yeni teşkil edilmiş bulunan altı Ersatz tümenini Lorraine'e sevk etmesine neden oldu. Moltke eski planından vazgeçmeden önce bu yeni planını (Lorraine taarruzunu) pek düşünmemişti ve 16 Ağustos'ta Schlieffen'in "döner kapı" planına geri döndü.

Harita 1

Fakat Moltke ayrıca sol kanat komutanlarına biraz müphem bir şekilde mümkün olduğunca fazla Fransız birliğini ele geçirmeleri gerektiğini söylemişti. Bavyera Veliht Prensi Rupprecht, bunun ancak taarruzla gerçekleştirebileceğini ileri sürünce Moltke kararı prence bıraktı. Alman Veliht Prensi William ilerlerken, Rupprecht'in geri çekilerek (birliğin taktik gereği kendi isteğiyle geri çekilmesi) zafer şansını kaybetmek istemediğini düşünebiliriz. Fakat hiçbir şey başkomutanın davranışından daha aptalca bir belirsizlik taşıyamazdı. Zira, Rupprecht kati emir verilmedikçe duraklamayı reddetmişti. Moltke'nin yardımcısı Stein telefonda Rupprecht'in kurmay başkanı Krafft von Delmensingen'e, "Taarruzu yasaklayarak sizi zor durumda bırakmayacağız. Sorumluluğu siz almalısınız. Kararınızı vicdanınıza göre veriniz," demişti. Vicdan, strateji için tuhaf bir ilke gibidir. Ve Krafft sert bir şekilde, "Karar zaten verildi, taarruz ediyoruz," dediğinde, Stein anlamsız bir şekilde, "Öyle mi! O zaman hücum edin ve Tanrı sizinle olsun," dedi.

Bu nedenle Rupprecht, 17 Ağustos'ta geri çekilmek ve Fransızları üstlerine çekmek yerine muharebeye girmeye hazır bir şekilde Altıncı Ordu'suna mola verdirdi. Fransız taarruzunun yavaş geliştiğini gören Rupprecht, taarruzu kendi taarruzlarından biriyle karşılamayı planladı. 20 Ağustos 1914'te Heeringen komutasındaki Yedinci Ordu'yu sol tarafına alarak birlikte taarruza geçti. Fransızlar şaşkınlığa uğradılar ve Morhange-Sarrebourg hattından geri çekildilerse de, Alman karşı taarruzunun kuvvet üstünlüğü (iki ordunun şu anda toplam yirmi beş tümeni vardı) ya da bunu kati unsur haline getirecek bir stratejik üstünlüğü yoktu. Ayrıca Vosges'in içinden geçerek Fransız sağ kanadını kuşatma teşebbüsü çok geç başlamış ve bu nedenle başarısız olmuştu. Böylece elde edilen stratejik sonuç sadece Fransızların, hem direniş güçlerini eski durumuna getirdikleri hem ve takviye ettikleri bu tahkim edilmiş siperlere geri püskürtülmesi olmuştu. Ve bunun sonucunda Fransızlar batı kanatlarını takviye edebilmişlerdi – yeniden tertiplenen bu birlikler, belirleyici Marne Muharebesi'nde sonucu etkileyecek kadar önemli bir rol oynayacaklardı.

Metz ve Thionville arasındaki mihverde bulunan Beşinci Ordu'ya komuta eden Alman Veliaht Prensi William, kendisine savunmada kalması emredildiğinde, aynı şekilde üst komuta kademelerini dikkate almadan taarruz etmişti. Albay Foch'un ifadesiyle Almanya'nın başarısızlığında "itaat disiplini" eksikliği affedilemez bir unsur olacaktı. Bu disiplinsizlik, büyük ölçüde generallerin hırsları ve kıskançlıklarından kaynaklanacaktı.

Lorraine'de bu "akıbeti her an değişebilen" muharebe devam ederken kuzeybatıda daha kesin sonuçlu olaylar cereyan ediyordu. Liège'e yapılan taarruz, Joffre'nin Almanların taarruzu Belçika üzerinden yaptıklarını anlamasına neden olmuş, ancak harekâtın genişliğinin farkına varmasını sağlamamıştı. Ayrıca Liège'in şiddetli direnişi, Joffre'nin Alman sağ kanadının Liège'in güneyinden Meuse ve Ardenler arasından geçip gideceği fikrini teyit etmişti. XVII Numaralı Plan, böyle bir hareketi öngörmüş ve karşı hamle hazırlamıştı. Bir kez daha hayallere sarılan Fransız Komuta Kademesi, bu fikri o kadar hararetle benimsedi ki karşı taarruzu hayali bir *kati darbeye* dönüştürdü. Fransızların Ruffey komutasındaki Üçüncü Ordu'su ve de Langle de Cary'nin komutasında ihtiyatta bulunan Dördüncü Ordu, kuzeydoğuya hareketle Ardenler'den geçerek Belçika'ya doğru ilerleyen Almanları arka kanatlarından vuracak ve böylece Almanların kuşatma manevralarını bozacaktı. Lanrezac'ın komutasında sol kanatta bulunan Beşinci Ordu daha ileriye, kuzeybatıya Givet ve Charleroi arasında Sambre ve Meuse nehirlerinin arasında kalan bölgeye sevk edildi. Beşinci Ordu, Britanya Seferi Kuvvetleri'nin sol tarafına gelmesiyle Meuse kuzeyinde bulunan düşman kuvvetleriyle başa çıkmaya çalışacak ve Ardenler'den taarruz edeceği varsayılan asıl Alman kuvvetlerine yaklaşacaktı. İşte burada çok tuhaf bir durum vardı: Müttefik kuşatmasının kısıkaçları olayın farkında olmayan Almanları çembere alacaktı! İşin tuhafı Almanların da rolleri değişmiş bir şekilde ve daha iyi gerekçelerle aynı kısıkaçvari bir manevra düşünceleri vardı.

Fransız planındaki temel kusur, Almanların Fransız İstihbarat Teşkilatı'nın tahmininden iki kat daha fazla birliği, daha büyük bir kuşatma harekâtı için yığınak yapmış olmasıydı. Bundan başka

Fransızlar sayısı 100.000'i bulan süvarilerine güvenmişlerdi. Ancak "bu muazzam büyüklükteki süvari düşman ilerleyişi hakkında hiçbir bilgi edinememiş ... ve Fransız orduları her yerde baskına uğramışlardı." Ardenler'de bulunan, güya askerce zayıf olduğu düşünülen Almanların merkez cephesine şuarsuzca saldıran yirmi tümendenden oluşan Fransız Üçüncü ve Dördüncü orduları, 22 Ağustos'ta yirmi bir tümendenden oluşan Alman Dördüncü ve Beşinci orduları karşısında sisle birlikte büyük hata yaptılar. Virton-Neuf-Chateau civarında cereyan eden karşı taarruz muharebeleri sonucunda çok şiddetli bir şekilde geri püskürtüldüler. Birlikler süngülerle nerede olduklarını bilmeden hücum ettiler ve makineli tüfek ateşleriyle biçildiler. Neyse ki Almanlar, ellerindeki fırsattan yararlanacak kadar durumun farkında değillerdi.

Fakat kuzeybatıda bulunan Fransız Beşinci Ordusu (on tümen) ve İngilizler (dört tümen) Joffre'nin emirleriyle Alman birliklerinin burunlarının dibine kadar girmişlerdi. Alman Birinci ve İkinci orduları kuzeyden, Üçüncü Ordu doğudan olmak üzere toplam otuz dört tümen Fransızlara doğru yaklaşıyordu. Sadece Lanrezac gizli bir tehditten kuşkulandı. Lanrezac başından beri Alman manevrasının genişliğinden kuşku duymuştu ve bu ısrarı nedeniyle ordusuna kuzeybatıya kadar ilerleme izni verilmişti. Lanrezac'ın Sambre Nehri'ni geçme konusundaki temkinli davranışı, İngilizlerin Alman İstihbaratı Teşkilatı'nın bilgisi dışında kendi sol taraflarına gelmeleri ve Alman İkinci Ordusu'nun vaktinden önce taarruza geçmeleri sonucunda müttefik kuvvetler zamanında geri çekilmiş ve kuşatılmaktan kurtulmuşlardı.

Marne'a Geri Çekilme. İlk dört İngiliz tümeni Maubeuge yakınlarında tertiplendikten sonra 22 Ağustos'ta müttefiklerin sol kanat taarruzunun bir parçası olarak Belçika'nın içlerine girmeye hazır bir şekilde Mons'a intikal etmişlerdi. Bununla beraber John French geldiğinde Lanrezac'ın 21 Ağustos'ta taarruza uğradığını ve Sambre Nehri'nden geçemediğini haber almıştı. Bu durum ileri mevzilerini açıkta bırakmakla birlikte French, Lanrezac'ın sol tarafını örtmek için Mons'ta kalmayı kabul etti. Ancak ertesi gün, 23 Ağustos'ta Lanrezac Namur'un düşmesinin an meselesi

olduğunu ve Hausen komutasındaki Alman Üçüncü Ordusu'nun Meuse üzerinde Dinant yakınlarında açık mevzide bulunan sağ kanadında belireceğini haber almıştı. Bu nedenle French, o gece geri çekilme emrini verdi. İngilizler gün boyunca altı Alman tümenine direndikten sonra müttefikleriyle uyumlu bir şekilde geri çekildiler. Çok geçmeden Alman Birinci Ordusu'nun geri kalan kısmı onların açık mevzide bulunan sol kanadını kuşatmak için daha da batıya doğru ilerliyordu.*

Fakat her ne kadar İngilizler geri çekilmeye müttefiklerden daha sonra başlamış olsa da, onlardan daha hızlı bir şekilde ve daha geriye çekilmişlerdi. Bu talihsiz bir durumdu ve asıl olarak John French'in düşünce ve duygularındaki ani değişikliğin sonucuydu. French, neredeyse Kitchener'in verdiği talimatları yerine getirmeyecek kadar ileri gitmişti. French, kafasında talimatların gereğini yerine getirmenin sorunlarıyla meşgul olarak döndü. Bu değişiklik Almanlardan ziyade Fransızlar nedeniyle meydana gelmişti. Sorun, Joffre'nin yaklaşan tehlikeden habersiz olması nedeniyle sinirlenen Lanrezac'ın amirine gösteremediği öfkesini yeni gelen komşusundan çıkarmasıyla başladı. Bu ruh hali, Lanrezac'ın kurmay Başkalarının John French'in beraberinde Lanrezac'ı ziyarete gelen Fransız irtibat subayı Huguet ile selamlaşmasında belli olmuştu: "Nihayet gelebildiniz; şayet yenilirsek bunun hepsini size borçlu olacağız!" Ve John French kendisine heyecanla Almanların Meuse Nehri üzerinde bulunan Huy'a ulaştıkları söylendiğinde Almanların ne yapabileceklerini sordu. Lanrezac sinirli bir şekilde: "Oraya niye geldiler? Tabii ya, nehirde balık tutmaya!" diyerek cevapladı. Bu

* Neyse ki Ağustos'un 20'sinden son kalelerin düştüğü 25'ine kadar Namur'un ele geçirilmesi altı Alman tümeni ve 500 topunu meşgul etmişti. Zaten Antwerp'i muhafaza etmek için görevlendirilmiş olan bu müfreze kuvveti Charleroi ve Mons muharebelerinde taarruz etmek ve Müttefik sol kanadını ağır bir yenilgiye uğratmak istediğinde, bu kritik günler zarfında Alman sağ kanadını ciddi bir şekilde zayıflatmıştı. Namur'un ilkel ve ihmal edilen savunma sistemi sonucunda maruz kalınan ve görülen o ki meydana gelen çok küçük bir gecikme 7 Eylül'e kadar teslim olmayan aynı derecede ihmal edilmiş olan Fransız Maubeuge Kalesi'nin direnişine katkıda bulunmuş ve iki buçuk tümeni Marne Muharebesi'ne katılmaktan alıkoymuştur. Ne yazık ki bu müfreze kuvveti Aisne'in kuzeyinde Chemin -des- Dames sırtına ulaşması için tam zamanında serbest bırakılmıştı – bu kuvvet 12 Eylül'de İngiliz öncü muhafızları çıkagelmeden birkaç saat önce Kluck ve Bülow arasındaki gedigi işgal etmişti (bkz. s. 132).

alaycı tutum çeviride hafifletilmişti. Fakat John French'in Fransızca konusundaki bilgisizliği bile, onun Lanrezac'ın tartışmalarında gösterdiği sabırsızlığı ve kabalığı anlamasını önleyemedi. Bu olaya hemen tepki gösteren French'in bu hoşnutsuzluğu Fransızların geri çekildiklerini ve kendisini yalnız bıraktıklarını öğrendiğinde paniğe dönüşmüştü. Bundan böyle John French, Fransızların kendisini ortada bıraktıkları fikrine saplanmış ve onları terk etmeyi düşünmüştü. Müteakip birkaç günün tecrübesi, French'in bağımsız olarak Havre'ye geri çekilme ve orada, yarımada "Üç Torres Vedras Hattının" modern bir versiyonunu yapma fikrini pekiştirmişti. John French, Wilson'un şaka yollu kandırmacası ve yanı sıra Kitchener'in ivedi ve pek incelikli olmayan müdahalesiyle, fakat daha ziyade olayların şekil değiştirmesiyle, bu talihsiz niyetinden vazgeçirildi.

Fransız sol kanadının alelacele geri döndürülmesi, nihayet Joffre'nin gerçek durumu ve XVII Numaralı Plan'ın tam olarak çöktüğünü anlamasını sağlamıştı. O şimdi bu enkazdan yeni bir plan toparlamaya çalışıyordu. Joffre Verdun'u mihver yaparak merkez ve sol kanadını geriye çekmeye ve bu arada sağ tarafında bulunan Alsace'tan birlik getirip ve bu birliklerle sol tarafında yeni bir Altıncı Ordu teşkil etmek suretiyle geri çekilmekte olan birliklerin taarruza iştirak etmelerini sağlamaya karar vermişti.

Almanların hataları olmasaydı Joffre'nin çok geçmeden kaybolacak olan iyimserliği yine hataya neden olabilirdi. İlk hata, Moltke'nin akılsız bir davranışla Maubeuge ve Givet'in abluka altına alınması ve Antwerp'in gözetim altında bulundurulması görevinin Schlieffen'in planlarında yer aldığı şekliyle Landwehr ve Ersatz birliklerince icra edilmesi yerine, yedi tümeni müfrez (ana birlik kuruluşundan ayrı) olarak görevlendirmesiydi. Moltke'nin daha da kaygı verici olan kararı, 25 Ağustos'ta dört tümeni Doğu Prusya'daki Rus ilerlemesini durdurmak için göndermesiydi. Ayrıca bu kuvvetler sağ kanattan alınmıştı (gerçekte Namur'u ablukaya alan kuvvetlerden) ve Alman Komuta Kademesi'nin sonradan gösterdiği mazeret kesin zaferin zaten kazanılmış olmasıydı! Ayrıca Alman Komuta Kademesi, ilerlemekte olan ordularla teması kaybetmiş ve

bu orduların komuta ve kontrolünde kopukluklar meydana gelmeye başlamıştı.*

Keza İngiliz II. Kolordusu Komutanı Smith-Dorrien'in amirinin emirlerine aykırı olarak Le Cateau'da mevzi alması ve John French'in yardım etmesini yasakladığı Lanrezac'ın Guise'deki I. Kolordu'sunun hızlı mukabelesi, Almanların kuşatmayı icra eden kanadını durduran unsurlardı ve bu unsuların her birinin daha da büyük dolaylı sonuçları vardı. Zira anlaşılan Le Cateau'daki muharebe, Alman Birinci Ordu Komutanı Kluck'u İngiliz ordusunun tamamen imha edilebileceğine ikna etmişti ve Guise Muharebesi ise İkinci Ordu Komutanı Bülow'un Kluck'tan destek istemesine neden oldu. Bunun üzerine Kluck, Fransız sol kanadının cephesine yanlardan yüklenmeyi düşünerek içeri doğru çark etti. Sedan fikri Almanlar için bir takıntı haline gelmiş ve onların meyveyi olgunlaşmadan kopartmalarına neden olmuştu. Paris'e ulaşmadan önce zamansız bir şekilde çark edilmesi, Schlieffen Planı'nın terk edilmesiydi ve Almanların sağ kanadını kuşatmaya açık bir hale getirmişti.

Ayrıca Moltke Schlieffen Planı'nı değiştirerek, bir başka bölgede Sedan rüyasına feda ettiğinde, bu düşüncesiz harekât devam ediyordu. Moltke, Verdun'un her iki yanını bir kısaç gibi sarması için merkez ve sol kanadına emir vermişti, bu arada sağ kanat dışa dönecek ve kıskacın kollarına bir siper olacak şekilde yüzünü Paris'e çevirecekti. Bu ani istikamet değişikliği ve rolün tersine dönmesi, kaygan bir yol üzerinde sert bir şekilde frene basıp arabayı ön tekerlekleri üzerinde döndüren bir şoförün akılsızlığına benziyordu. Belirtilmesi gereken bir diğer, belki de en önemli unsur

* Bu hayati önemi haiz çökmenin nedeni, aslında Alman Komuta Kademesi'nin iyi tesis edilmiş bir muhaberenin önemini kavrayamamasıydı. Muhabere Komutanlığı'na başkomutanlığın yeri bile bildirilmemişti. Ve Alman sivil telgraf ve telefon hizmetinde bulunan birçok eğitimli operatörden yararlanmak için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Alman Resmi Harp Tarihi, orduların bu ilerlemesi esnasında, "Uygulamada Lüksemburg ve orduların sağ kanadı arasındaki yetersiz muhabere hatlarını vakit kaybetmeden uzatmak için hiçbir şey yapılmadı ya da telsiz, telli hat, motor ve uçak gibi çeşitli yardımcı teknik muhabere araçlarından yararlanarak geliştirme yoluna gidilmedi," demektedir. Bundan başka ilerlemeye öncülük eden süvari, hiçbir ayrım gözetmemiş ve "dikkatsizce hem hatları hem muhabere araçlarını imha etmişti."

ise şudur: Almanlar o kadar süratli hareket ederek kendi zaman çizelgelerinin önüne geçmişti ki ikmal maddelerinin hızı kendilerine ayak uyduramadı ve meydana gelen açlık birlikleri daha çabuk yordu.* Aslında muharebeye tutuşmaları gerektiğinde neredeyse yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi ve bu durum Fransızların geri çekilirken gerçekleştirdikleri tahriplerle çok daha olumsuz hale gelmişti. Sözüün kıyası, Alman makinesine çok taş girmişti, en ufak bir sarsıntı işe yaramaz hale gelmesi için yeterli olacaktı. Bu durum Marne Muharebesi'nde ortaya çıktı.

Gidişat Değişiyor. Fırsatın farkına, geri çekilmeye devam edilmesini emreden Joffre değil fakat yeni teşkil edilen Altıncı Ordu'nun ihtiyatta tutulduğu Paris Askeri Valisi Galliéni varmıştı. Galliéni, 3 Eylül'de Kluck'un içeriye doğru çark etmesindeki niyeti anladı ve Maunoury komutasındaki Altıncı Ordu'ya savunmasız durumda bulunan Alman sağ kanadına taarruza hazır olmaları emrini verdi ve ertesi günü zorlukla Joffre'nin onayını aldı. İkna olan Joffre kararlı bir şekilde davrandı. Bütün sol kanada geriye dönmesi ve 6 Eylül 1914'te başlayacak genel taarruza hazır olmaları emredildi. Zaten Maunoury 5 Eylül'de harekete geçmişti. Onun baskısı Almanya'nın savunmasız kanadını tehdit ediyordu. Kluck tehdit altında bulunan kanadını desteklemek için önce ordusunun bir kısmını, daha sonra da kalan kısmını geri çekmek zorunda kaldı. Bunun sonucunda Kluck ile Bülow'un orduları arasında kırk beş kilometrelik bir boşluk doğmuş oldu. Bu boşluk ancak süvariye verilen örtme göreviyle kapatıldı. Kluck'un, karşısında bulunan İngilizlerin hızla geri çekilmesinden ve art bölgelerinin hâlâ düşman taarruzuna maruz kalmasından dolayı risk alması gerekiyordu. İngilizler halen bu bölgeden geri çekilmekteydiler. Hatta Fransızlar 5 Eylül'de her iki kanatta aksi istikamete dönerken, İngilizler bir gün ileride oldukları güney istikametindeki yürüyüşlerine devam ediyorlardı.

* Bir alay ceridesinde (*regimental history*) daha hızlı ilerlemek için birliklerin sahra mutfaklarını yanlarına almadıklarından ve dört gün ekmek dağıtılmadığından bahsedilmektedir. Açlıktan tükenmiş birlikler bir ülkede ne bulurlarsa talan etmek zorunda kalmışlardı. Ve Marne'a ulaştıklarında bir askerin "bir dilim ekmek, bir tas çorba, bir fincan kahve, ham meyve ve çiğ şalgam" peşinde kırk sekiz saat koşmuş olduğu yerde birliklerin bitkin olmaları hiç de şaşırtıcı değildi.

Fakat bu “ortadan kayboluş” istemeden zafere neden olmuştur. Zira İngilizler geri döndüklerinde yürüyüş kollarının gediğe doğru ilerledikleri hakkında verilen rapor 9 Eylül’de Bülow’un ordusuna çekilme emri vermesine yol açmıştı. Mevcut durumda kendi seçtiği hareket nedeniyle tecrit edilmiş bir halde bulunan Kluck’un Birinci Ordu’su, Maunoury’ye karşı elde ettiği geçici üstünlüğün bir hükmü kalmamış ve aynı gün geri çekilmişti. Bu geri çekilme harekâtı 11 Eylül’e kadar bağımsız olarak ya da Moltke’den gelen emirler doğrultusunda bütün Alman ordularına yayılmıştı.

Verdun’u eksen alarak kısmi bir kuşatmayı hedefleyen teşebbüs zaten başarısız olmuştu. Altıncı ve Yedinci ordularca oluşturulan kısılcacın çeneleri Fransız doğu sınırındaki savunma mevzilerinde dişlerini dökmüştü. Rupprecht’in Altıncı Ordu’sunun Grand Couronné’ye Nancy’yi örtmek suretiyle gerçekleştirdiği taarruz özellikle bedeli ağır olan bir başarısızlıktı. Alman Komuta Kademesi’nin hazırlıksız bir şekilde bir cephe taarruzuyla başarı elde edilebileceğine nasıl olup da ümit bağlayabildiğini anlamak zordur.

Özetle, Marne’in kaderi bir sarsıntı ve bir gedikle belirlenmiş oldu. Sarsıntı, Maunoury’nin Alman sağ kanadına gerçekleştirdiği taarruzla meydana gelmiş, bu da Alman hatlarının en zayıf noktasında çatlağa neden olmuş ve açılan bu çatlağın yarılması da Alman Komuta Kademesi’nin moralinin bozulmasına yol açmıştı.

Sonuç taktik yenilgiden ziyade stratejik bir yenilgiydi. Bu nedenle Alman sağ kanadı bu gediği yeniden kapatabildi ve Aisne hattında çok sağlam bir şekilde tutundu. Müttefiklerin zaferlerinden büyük yararlar sağlayamaması kısmen Maunoury’nin kanat taarruzlarının nispi zayıflığından ve kısmen de İngilizlerin ve şu anda General Franchet d’Esperey komutasında bulunan Fransız Beşinci Ordusu’nun gediğin açık olduğu zamanda hızla buradan geçememiş olmasındandı. İlerleme istikametleri nehirlerin çok sık bulunduğu bölgedeydi. Bu elverişsiz durum üstlerindeki şevksizlik nedeniyle daha da artıyordu – her biri komşu birliklere ve kanat birliklerine ürkekçe bakıyordu. Duyguları uygun bir dörtlükle en iyi şöyle tasvir edilebilir:

Lord Chatham kılıcı kınında
Sir Richard Strachan'ı bekliyor:
Sir Richard da ona hasret
Bekliyor. Kimi dersiniz? Lord Chatham

Ayrıca anlaşılan Galliéni'nin ileri sürdüğü gibi Almanların cephesi yerine arka kanat bölgelerine taarruz etmek için daha fazla çaba gösterilmiş ve bu amaçla takviye birlikleri Paris'in kuzeybatısına sevk edilmiş olsaydı, çok daha iyi sonuçlar elde edilebilirdi. Bu görüş Alman Komuta Kademesi'nin kendi ulaşım şebekelerini tehdit edebileceğini düşündükleri Belçika kıyısına çıkarma yapıldığına ilişkin haberlere gösterdiği hassasiyetle birlikte güçlenmişti. Bu haberlerin neden olduğu tehlike, Alman Komuta Kademesi'nin sağ kanattaki birliklerini Marne Muharebesi başlamadan önce bile geri çekmeyi düşünmelerine yol açmıştı. Rivayet edilen bu birliklerin moral yönünden etkisi incelendiğinde, Almanların Belçika'dan gelecek bir saldırı korkusuyla bu ülkede birlik alıkoymalarına neden olduğu görülmektedir. Bu durum kararın yönünü büyük ölçüde John French'in geçici olarak önerdiği seçenek lehine değiştirecek gibiydi. Britanya Seferi Kuvvetleri bu hareket tarzıyla muharebeyi sadece dolaylı olarak değil fakat doğrudan etkileyebilir ve harekâtı sadece olumsuz değil fakat olumlu şekilde kesin sonuca kavuşturabilirdi.

Ancak Marne Muharebesi'nin cereyan tarzını göz önüne aldığımızda, müttefiklerin sonucu tayin edecek kanatta on üç Alman tümeni karşısında yirmi yedi müttefik tümenini konuşlandırmalarının sonucunda, Moltke'nin ilk olarak nasıl Schlieffen'in planından tamamen saptığını, ikinci olarak Joffre'nin çok şiddetli baskı altında nasıl birliklerini yeniden iyi düzenlediğini ve üçüncü olarak da, böylesine büyük bir kuvvetin gerçekte tasarlanandan çok daha büyük bir kuşatmaya olanak sağladığını görebiliriz.

Maunoury, Alman kanadına yapılan bindirme teşebbüslerinin faydasız olduğu gördü. Cephe istikametinde yapılan takip harekâtı, 17 Eylül'de, Joffre'nin de Castelnau komutası altında Alman kanadını kuşatan bir manevra yapmak için yeni bir ordu

teşkil edilmesine karar vermesi öncesinde, Aisne hattında durduruldu. Bu süre zarfında Alman orduları düzeni sağladılar. Alman Komuta Kademesi şimdi artık aşikâr hale gelen böyle bir manevrayı bekliyordu ve onu karşılamaya hazırdı. Bununla beraber müttefik komutanlar, harekât konusunda temkinli davranırken tahmin konusunda tedbirsizlerdi. Eleştirmenler onların yeterince becerikli olmadıklarından şikâyetçi olabilirler, ancak bu komutanların tecrübesiz oldukları kesindi. John French ve Joffre'nin akıl hocaları Wilson ve Berthelot, 12 Eylül'de Alman sınırını geçecekleri muhtemel tarihi tartışıyorlardı. Wilson daha yanlış bir hesaplamayla o andan itibaren sınırı dört haftada geçebileceğini tahmin etti. Berthelot, Wilson'un karamsar olduğunu düşündü ve sınıra bu tahminden bir hafta önce varılacağını hesap etti.

Belirsizlik ve Durgunluk. Ne yazık ki, onların hesaplarının aksine, siperler sonraki yıllardaki koşullarına kıyasla ilkel olsa da, Aisne hattındaki savunmanın taarruza üstün geldiği bir kez daha ortaya çıkmıştı. Bunu, tek seçenek olan ve popüler ancak yanlış olarak “denize doğru yarış” adıyla bilenen bir safha, taraflardan birinin diğerinin batı kanadına peş peşe bindirme yapma ve onu kuşatma girişimleri, izledi. Bu ortak plan yeni ve hükmedici bir stratejik özelliği ortaya çıkardı: İhtiyat birliklerinin demiryolu ile bir cepheden bir başka cepheye paralel olarak kaydırılması. Bu sevkıyatın mantıki sonucu alınmadan yeni bir unsur devreye girdi. Belçika ordusunun bulunduğu Antwerp, Alman tarafı için hâlâ bir sorundu. 14 Eylül'de Moltke'nin yerine geçen Falkenhayn bu sorunu Fransa'da kuşatma görevini icra eden kanadın bir uzantısı olan Alman süvari birliklerinin Belçika kıyıları boyunca sürdürdüğü harekâtıyla bertaraf etmeye karar verdi. Savaşta Alman tarafının en hayret verici özelliklerinden ve en büyük hatalarından birisi, müttefik orduları tüm hatlarıyla geri çekilirken, Moltke'nin kendi insafına kalmış olan Manş limanlarını emniyete almak için bir girişimde bulunmamış olmasıdır. İngilizler, Calais, Boulogne ve Havre'ye kadar bütün sahili tahliye etmişler ve hatta üslerini Biskay Körfezi'ndeki Saint Nazair'e nakletmişlerdi. Bu adım onların sadece karamsarlıklarının boyutunu ortaya çıkarmamış, fakat

takviye birliği olan 6. Tümen'in gelişini Almanların Aisne hattında güçlenmesini sağlayana kadar geciktirmişti. Ayrıca müttefikler geri çekilirken, Alman Mızraklı Süvarileri (*Uhlands*) Fransa'nın kuzeybatısında istedikleri gibi at koşturmuş ve Amiens'te sanki daimi kiracı gibi yerleşmişler, ancak önem arz eden limanları kendi halinde ve sükûnet içerisinde bırakmışlardı. Alman Komuta Kademesi, Clausewitz'in, "Savaşta yalnız tek bir aracımız var: Çarpışma," dogmasından o kadar büyülenmişti ki "belirleyici çarpışmayı" kazanmadan önce muharebenin gerektirdiği ganimetleri emniyet altına almak için hiçbir neden görememişti. Bir ay sonra, başlangıçta hiçbir bedel ödmeden emniyet altına alabileceklerini kazanmak için, on binlerce askeri beyhude harekâtlarda feda edeceklerdi.

Burada duraklayıp, Belçika ordusunun asıl harekât hattından ayrılarak Antwerp'e geri çekildiği andan itibaren, Belçika'daki harekâtın gidişatını anlatmak zorundayız. Belçikalılar 24 Ağustos'ta İngiliz ve Fransızların sol kanadındaki baskıyı hafifletmek için Alman sağ kanadının arka bölgesine ani taarruza geçtiler. Daha sonra Mons'ta ve Sambre Nehri boyundaki muharebelere katıldılar. 25 Ağustos'ta Fransız-İngiliz birliklerinin Fransa'ya geri çekildikleri haberi gelince taarruz kesildi. Ancak Belçika ordusunun (altı tümen) baskısı, Almanların üç Landwehr tugayından başka dört ihtiyat tümenini Belçika ordusunu baskı altında tutması için tahsis etmesine neden oldu. Belçika komutanlığı 7 Eylül'de Almanların kuvvetlerinin bir kısmının Fransa cephesine sevk edildiğini haber aldı. Bunun üzerine Kral Albert, Marne Muharebesi'nin en hayati günü olan 9 Eylül'de yeni bir taarruz başlattı. Bu taarruz kararı, hemen civarında bulunan muharebe alanının dışındaki fırsatlara tuhaf bir şekilde az ilgi göstermiş olan Joffre'ye danışılmadan alınmıştı. Taarruz, Almanların bir tümeninin sevkini iptaline ve Fransa'ya sevk edilecek diğer ikisinin gecikmesine neden olmuş ancak Belçikalılar çok geçmeden geri püskürtülmüşlerdi. Yine de bu olayın Alman Komuta Kademesi üzerinde, her ne kadar Almanların Birinci ve İkinci ordularının Marne'dan geri çekilmesinin başlamasıyla çakışmakla birlikte, gerçek bir moral bozucu etkisi olmuştu. Ayrıca Antwerp'in Almanların ulaşım sistemine tehlike

arz edecek kadar yakın olması, Almanları herhangi yeni bir kesin sonuçlu muharebe öncesi hazırlık amacıyla Belçika kıyıları boyunca kaleleri bertaraf etmeye ve muhtemel İngiliz çıkarma yerlerini ele geçirmeye sevk etmişti.

Manş'taki limanların Almanların eline geçtikleri takdirde İngiltere için tehdit olacağı aşikârdı. Her ne kadar Amirallik Birinci Lordu Winston Churchill, Marne Muharebesi'nden bile önce bu gerekliliği öne sürmüş olsa da, İngiliz komutanlığının Almanların hatasını tekrarlayarak tehlikeye karşı önceden önlem almayı ihmal etmiş olması ilginç bir düşünceydi. Alman topları 28 Eylül'de Antwerp'i bombardımana tabi tutmaya başladıklarında İngiltere için farkına varmış ve Churchill'in stratejik önsezisini gecikerek de olsa kabul etmişti. Churchill'e, savunmadaki birliklerin takviyesi için bir deniz piyade tugayı ve yeni teşkil edilen ve denizci gönüllülerden meydana gelen iki tugayın gönderilmesi izni verildi. Bu arada Rawlinson'un komutası altında 7. Tümen (Düzenli Ordu) ve 3. Süvari Tümeni ablukayı kaldırmak için kara harekâtı amacıyla Ostend ve Zeebrugge'e çıkmışlardı. İngiltere'de on bir Gönüllü (Teritoryal) tümen vardı fakat Almanların yaklaşımının aksine Kitchener bu birlikleri faal görev için hâlâ yeterli nitelikte görmüyordu. Yetersiz olan takviye birlikleri direnmiş fakat Antwerp'in 10 Ekim'de teslim olmasını önleyememişti. Rawlinson'un yardım birliği, Belçika ordusunun Flanders kıyısından aşağı doğru kaçmasını sağlayan örtme görevinden ötesini yapamayacak kadar geç kalmıştı.

Lakin tarihsel açıdan değerlendirildiğinde, Batı Cephesi'nde Britanya'nın amfibik gücünden yararlanarak girişilen bu ilk ve son harekât, Almanlar için bir fren görevi görmüştü. Aynı zamanda batı Cephesi'nde zafer kazanmayacağını anlayan Almanlar da ikinci harekâtı kendiliklerinden durdurmuştu. Bu hareket tarzı Aisne bölgesinden müttefik hattının yeni sol kanadına nakledilen asıl İngiliz birliklerinin gelmesi için zaman kazandırmıştı. Her ne kadar Fransızların ve Belçikalıların Yser Nehri boyunca denize kadar destek oldukları İngilizlerin Ypres Muharebesi'ndeki kahramanca savunması Almanlar için etten bir duvar oluştursa da, bu o kadar kıl payı başarılmıştı ki bu nedenle Antwerp seferi tayin edici bir unsur olarak kabul edilmelidir.

Nasıl oldu da asıl muharebe alanı Fransa'dan Flanders'e kaydı? Her iki tarafın da batı kanatlarını kuşatmak için giriştikleri birçok belirgin harekât, Marne Muharebesi'ni takip eden aya damgasını vurmuştu. Almanlar başlangıçtaki takip harekâtını hemen kurnaz bir planla değiştirdiler. Ancak Fransızlar, asıl planlarıyla tuhaf bir benzerlik taşıyan bir planda sonuna kadar ısrar ettiler. 24 Eylül'de Castelnau'nun kanat manevrası Somme'da durdu. Ondan sonra de Maudhuy'un komutasında yeni teşkil edilen Onuncu Ordu, 2 Ekim'den başlayarak biraz daha kuzeye doğru ilerlemeyi denedi. Ancak Alman kanat bölgesinin etrafından dolaşabilmek yerine çok geçmeden kendini Arras'ta tutunmak için amansızca mücadeleye ederken buldu. O sırada Britanya Seferi Kuvvetleri, İngiltere ile olan ulaşımını kısaltmak için Aisne hattından kuzeye intikal etmekteydi. Joffre bu durumdan Alman kanadına gerçekleştirilecek üçüncü kuşatma harekâtının bir parçası olarak yararlanmaya karar verdi. Bu yeni manevrayı koordine etmek için kuzeyde General Foch'u yardımcısı olarak tayin etti.

Foch, Joffre'nin Belçikalıları bu büyük çark hareketine katılmayı ikna etme girişimine devam etti lakin Kral Albert, daha temkinli ya da daha gerçekçi bir şekilde davranarak kıyı bölgesini terk ederek içeriye doğru ilerlemeyi tedbirsizlik olarak nitelendirdiği için, bu teklifi kabul etmedi. Tedbirsizlik olduğu doğrudur. Zira Antwerp'in düşmesinden dört gün sonra 14 Ekim'de Falkenhayn, müttefiklerin bundan sonra girişeceklerini öngördüğü müteakip kuşatma manevrası için stratejik bir kuşatma planladı. Lorraine'den nakledilen birliklerin meydana getirdiği bir ordu, beklenen müttefik taarruzunu baskı altında tutarken, Antwerp'in düşmesiyle serbest kalan birlikler ve yeni teşkil edilen dört kolordu Belçika kıyılarına inecek ve taarruz eden müttefiklerin kanat bölgelerini imha edecekti. Hatta Falkenhayn, Müttefik Komutanlığı'nı vaktinden önce alarma geçirmemesi için Belçikalıları kovalayan birlikleri bile durdurmuştu.

Bu arada müttefiklerin yeni harekâtı yavaş yavaş geliyordu, çünkü kolordu güneyden trenle sevk ediliyordu ve bu birlikler tedrici olarak genişletilen bir "tırpan" oluşturmak için doğru istikame-

tine çark etmişlerdi. Şu anda üç kolordu* kuvvetinde olan Britanya Seferi Kuvvetleri, Rawlinson'un birlikleriyle irtibat oluşturdular. La Bassée ve Ypres arasında birbiri ardında konuşlanmışlardı. Onun ilerisinde yeni Fransız Sekizinci Ordusu tertiplenmekteydi. Belçikalılar, Yser'den denize uzanan hatta tertiplenmeye devam etmişlerdi. Her ne kadar İngilizlerin sağ kanadı ve merkezde bulunan kolorduları gecikmiş bulunmakla birlikte Britanya Seferi Kuvvetleri Komutanı John French kendi istihbarat teşkilatınca Almanların kuvvetini az tahmin eden bilgileri bile dikkate almadan sol kanatta Haig'in komutasında bulunan kolordusuna Ypres'ten Bruges istikametinde taarruza geçmesini emretmişti. Bu taarruz harekâtı ölü doğmuştu zira 20 Ekim'deki Alman taarruzuyla çakışmıştı. Ancak bu bir-iki günlük süre zarfında John French taarruz ettikleri inancında ısrar ederken, birlikleri ise ancak bulundukları mevzilerde tutunmaya çalışıyorlardı.** Bu konuda durumun farkına varınca bu kez diğer bir aşırı karara yöneldi ve endişeli bir biçimde Boulogne yakınlarında "bütün seferi kuvvetleri barındırabilecek" devasa bir müstahkem ordugâh inşasını talep etti. Fakat daha güçlü bir irade French'in depreşen geri çekilme arzusuna üstün geldi ve belki de güçlü kişiliğinin yanı sıra sahte saygılı davranış içerisinde olup ve devamlı bir yanılgı içinde olan Foch, şimdi French üzerinde

* Her ne kadar daha sonraları kolordular üç ve hatta dört tümeninden meydana geldilerse de bu dönemde kolorduların kadrolarında iki tümen vardı.

** John French'in yanılgıya çabuk düşmesinin bir nedeni, General Gough'un onunla muharebeden kısa bir süre sonra, yeni tecrübenin gözlerini açmış olması gereken bir dönemde yaptığı konuşmada yer almaktadır. "O savaşın üç ayda biteceğini ve Almanların bu baskıya artık dayanamayacağını düşünmüştü... Bu, John French'te temenninin düşünceye baskın geldiğini ve düşüncesinin olayların dikkatli bir değerlendirmesinin sonucu olmadığını gösteriyor gibidir. Her ne kadar hoş olmasa da, bütün büyük adamlarda bu görülür. Ayrıca bana göre bir ölçüde gücünün azaldığını göstermektedir. Artık bir şey yapmak istemiyordu, düşünce veya irade olarak daha fazla çaba ortaya koyacağı görevleri omuzlamak istemiyordu. Bizler burada pasif olarak dururken savaşın Rusya tarafından sona erdirileceğini umuyordu. Ve bu nedenle umutları düşünceleri haline gelmişti." Diğer bir neden ise sağlık yönünden iyi bir durumda olmamasıydı. Altmış iki yaşında olan John French, yakın zamanda şiddetli bir kalp krizi geçirmişti ve doktor kontrolü altındaydı. Kurmay Başkanı Murray, Mons'tan geri çekilme harekâtının ilk safhasında, Le Cateau Muharebesi'nin kritik gününde savaşamayacak duruma gelmişti. II. Kolordu'nun asıl komutanı Grierson, Fransa'ya giderken yolda aniden ölmüştü. Bu tür olaylar insanları nispeten ileri yaşlarında üst komuta mevkilerine getiren terfi sisteminin tehlikelerini akla getirmektedir.

kuvvetli bir nüfuza sahip olmuştu. Ayrıca French'in Foch'a olan hayranlığı, Kitchener'ın Foch'a French'i Ian Hamilton ile değiştirmek istediğini önerdiğini kendisine yapmacık bir şekilde ve gizli olarak ilettiğinde artmıştı. Bu savaşta birliklerin düşmanla savaşırken, liderlerin de birbirleriyle uğraşması çok sık görülmüştü.

Komutanların durumu kavramadaki başarısızlığı nedeniyle, muharebenin gerçek anlamdaki sevk ve idaresini Haig ve onun tümen komutanlarına bırakmıştı. Komutanlar ihtiyat birliklerinin eksikliğinden dolayı cephenin çökmekte olan kısmını tutmaları için zar zor bulabildikleri ihtiyatları göndermekten ve bitkin ama yenilmez birlikleri mevzilerinde tutunmaları için cesaretlendirmekten başka pek bir şey yapamıyorlardı. Bu nedenle esasen Ypres Muharebesi, tıpkı Inkerman gibi "asker gibi askerlerin muharebesiydi." Zaten Yser'de bulunan Belçikalılar, 18 Ekim'den bu yana ayın sonunda baraj kapaklarını açarak kıyı bölgesinde su baskınına yol açmak suretiyle nihayet bertaraf edilen bir felaketin baskısı altındaydılar. Daha sonra Ypres'te bir kriz meydana gelmiş, 31 Ekim ve 11 Kasım tarihlerinde bu kriz, mücadelenin dönüm noktalarını oluşturacak şekilde tekrar etmişti. Müttefiklerin cephesi düşman tarafından dövülmüş, hırpalanmış ve zorlanmıştı. Ancak cephe, İngilizlerin inatçı direnişleri ve vaktinde yetişen Fransız takviye kuvvetleri sayesinde yarılmamıştı.

Bu Ypres müdafaası, İngiliz Düzenli Ordusu için iki yönden çok büyük bir abide niteliği taşır, zira burada ordunun subay ve erleri paha biçilmez bir disiplin ve uzun süren bir eğitimin sonucu elde edilen eşsiz standartta isabetli bir atıcılık mahareti göstermişlerdi ve mezar taşları buradaydı. "Meşaleyi güçleri tükenen ellerinden" İngiltere'de yurtseverlikten doğan "Yeni Ordu'ya" devrettiler. Avrupa (kıta) devletlerinin, yurttaşlarını millî orduları içerisine dahil etmeleri, zorunlu askerlik sistemlerinin doğal bir sonucuydu. Fakat İngiltere'de bu bir evrim değil devrimdi. Ayrıca Kitchener, hem hükümetlerin hem genelkurmayın aksine savaşın muhtemel süresini mükemmel bir uzak görüşlülükle kavramıştı. Ancak daha da belirsiz bir durum, Kitchener'ın Britanya'nın geleneksel yarı zamanlı askerlik stratejisini terk etmesi ve kıtanın düşünce alışkanlıklarının

kazanılmasını ileri sürmesi sonucunda, Britanya'nın ancak kitlesel ordular meydana getirmek suretiyle kati bir üstünlük kazanacağı görüşünde karar kılmış olmasıydı. Britanya halkı Kitchener'ın silahaltına alınma çağrısını kabul etti ve asker alma merkezlerinin önlerini doldurdu. Yılın sonunda yaklaşık 1.000.000 kişi askere alınmış ve İngiliz İmparatorluğu'nun silahaltındaki asker sayısı toplam 2.000.000 olmuştu.

Kitchener, bu muazzam büyümeye karar verdikten sonra, mevcut Gönüllü (Teritoryal) teşkilatı kullanmaktan ziyade yeni bir sistem kurmayı tercih etti. Gönüllü (Teritoryal) birliklerin anavatan savunması için teşkil edildiğini ve başlangıçta bu teşkilattaki mensupların daha kapsamlı görevleri kabul etmelerinin gönüllülük esasına dayandığını belirtmek doğru olacaktır. Birliklerin ve teşkilatın aynı sistemle genişletilmesi kuşkusuz bir gecikme nedeni ve boşa zaman kaybıydı. Ayrıca Kitchener, gönüllülük esası yerine zorunlu askerlik sisteminin konmasındaki isteksizliği nedeniyle eleştirilmişti, fakat bu eleştiri gönüllülük sisteminin İngiliz kurumlarında ne denli kökleştiğini ve kalıcı değişikliklerin kurumlardaki yavaşlıktan etkilenebileceğini dikkate almamıştı. Her ne kadar Kitchener'ın yöntemi kendine has bir yöntem ise de, aslında bu İngiltere'nin tipik bir özelliğidir. Bu yöntem, systemsiz olmakla birlikte geçmişteki "gladyatör" savaşlarıyla şimdi iştirak edecekleri milli savaş arasındaki uçurumu İngiliz halkı üzerinde çok kesin bir biçimde göstermesi için planlanmıştı. Fransa'daki Genel Karargâh'ta görüldüğü gibi bunun İngiliz askeri düşünce tarzını etkilemesi daha bile uzun zaman almıştı. Henry Wilson, Kitchener'ın "yirmi beş kolordudan meydana gelen ordusu Avrupa'daki her askerın maskarasıdır... Hiçbir şart altında bu grup iki yıldan evvel muharebe alanlarında olamayacak. Öyleyse bunların yararı ne" diye yazmıştı. Zira onun hesaplarına göre, İngiliz ordusu neredeyse Berlin'e varmak üzereydi.

Ypres Muharebesi psikolojik bir dönüm noktası olduğu kadar aynı zamanda askeri bir dönüm noktasıdır. Zira Almanların yarım taarruzlarının püskürtülmesiyle birlikte siper tahkimatı, İsviçre sınırından denize kadar inşa edilmişti. Modern savunmanın gücü

taarruza karşı zafer kazanmıştı ve bunu iki tarafın hareketsiz kaldığı dönem izledi. Müteakip dört yıl boyunca Fransız-İngiliz ittifakının askeri tarihi, bu kilitlenmeyi ya engelleri zorlayarak bizzat yarmak ya da etrafından dolanarak aşmanın bir yolunu bulma çabalarının hikâyesidir.

Bununla beraber Doğu Cephesi'nde orduların arasındaki büyük mesafeler ve teçhizatlarındaki büyük farklılıklar, Batı Cephesi'nde eksik olan hareket kabiliyetini mümkün kılmıştı. Burada siperler inşa edilebilirdi fakat bunlar çok geniş bir alanı örten sert bir engellerden başka bir şey değillerdi. Bu siperleri imha etmek zor değildi. Siperler bir kez yarılmış eski sistemin seyyar harekâtları mümkün hale gelmişti. İtilaf Devletleri bu hareket kabiliyetinden yararlanamadılar fakat merkezi konumundan dolayı Almanya'nın başka seçeneği vardı. Falkenhayn istekli olmamakla birlikte Kasım 1914'ten itibaren Fransa'da savunmada kalmayı seçerken aynı zamanda taarruzi hareket tarzıyla Rusya'yı mağlup etmeye gayret ediyordu.

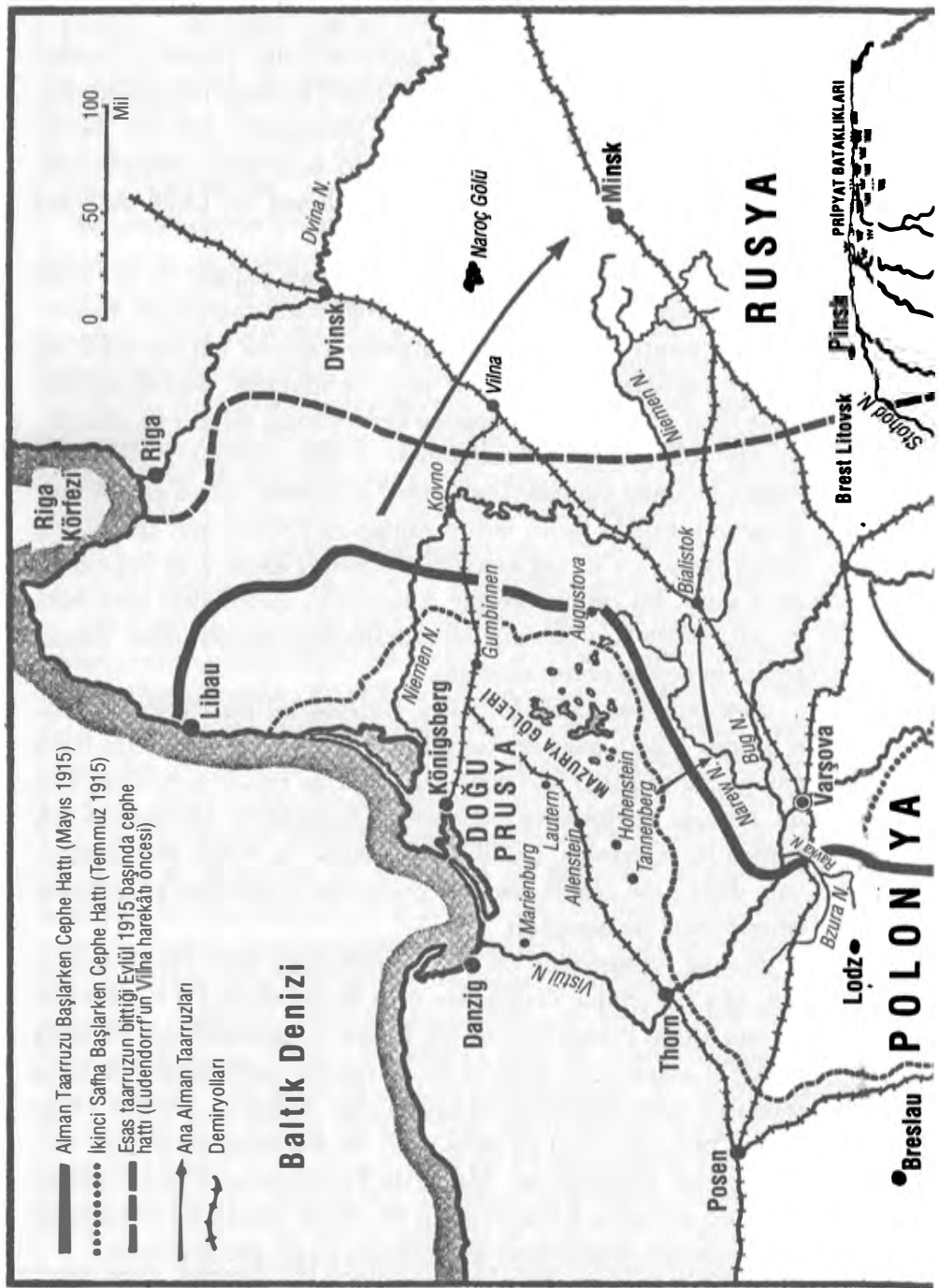
Rus Cephesi. Doğudaki ilk çarpışmalar, herhangi kati bir avantajdan ziyade şansın süratle bir oradan bir buraya gidip gelmesiyle karakterize olmuştur. Avusturya komutanlığı, Sırbistan'ı ezmek amacıyla sonuçsuz bir çaba uğruna kuvvetinin bir kısmını ayırmıştı. Avusturyalıların Polonya "uzantısının" irtibatını kesmek amacıyla planladıkları başlangıçtaki taarruz, Alman tarafındaki kısılcacın (harekâtın) gerçekleşmemesi nedeniyle bozuldu. Aslında bu teşebbüs, Rusya'nın çift kısılcacının (kuşatmasının) tehdidi altındaydı, zira Rus başkomutanı Büyük Dük Nikolay, Fransız müttefiki üzerindeki baskıyı hafifletmek için Birinci ve İkinci ordularının yığınağının tamamlanmasını beklemeden Doğu Prusya'yı istila etmelerini istiyordu. Rusların üstünlüğü bire karşı ikiden daha fazla olduğundan, birleşik bir taarruz iki ordu arasında bulunan Almanları her şekilde imha etmeyi garantilemişti. 17 Ağustos'ta Rennenkampf'in Birinci Ordu'su (altı buçuk tümen ve beş süvari tümeni) Doğu Prusya sınırını geçti ve 19-20 Ağustos tarihlerinde Gumbinnen'de Prittwitz'in Sekizinci Ordu'sunun büyük kısmı (yedi tümen ve bir süvari tümeni) ile karşılaştı ve onları geri püskürttü. Prittwitz, 21 Ağustos'ta Samsonov komutasındaki Rus

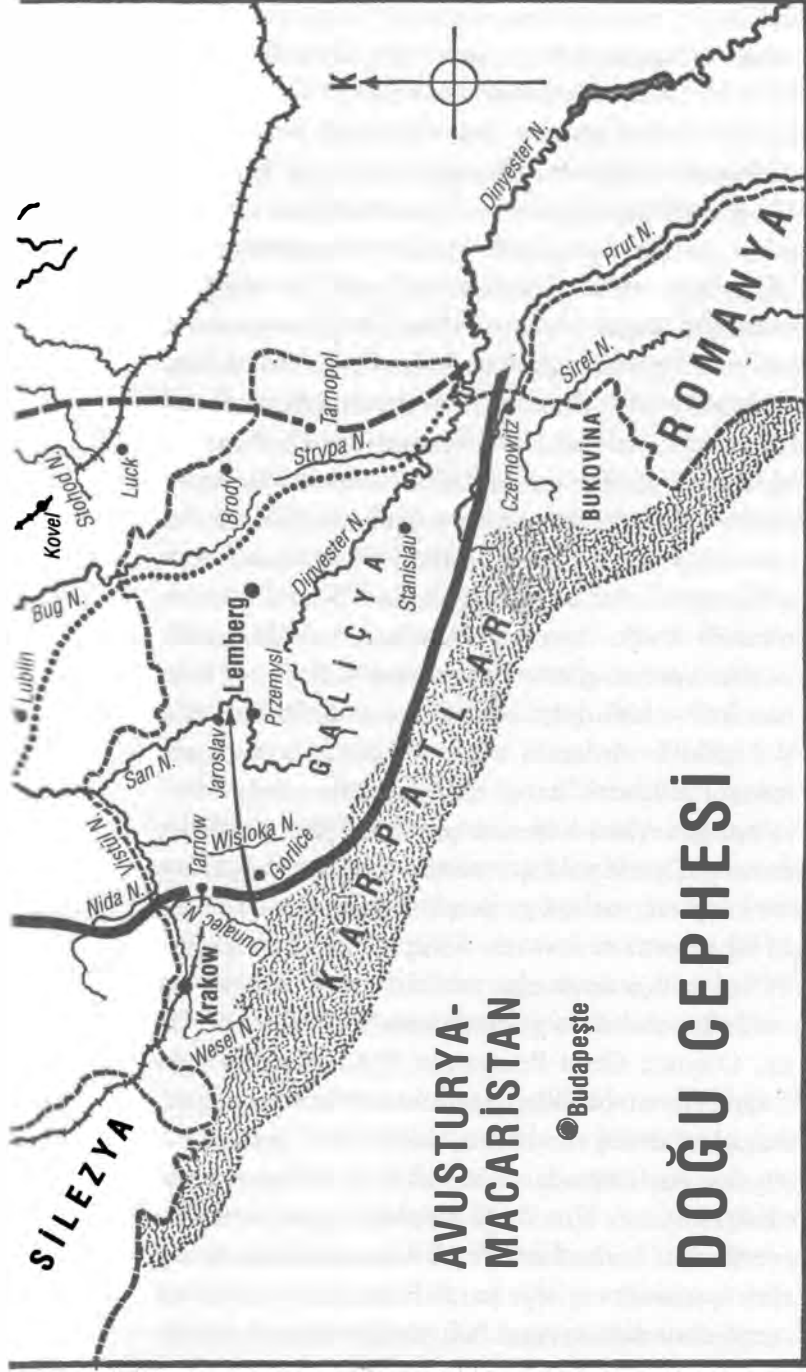
İkinci Ordusu'nun (on tümen ve üç süvari tümeni) geri bölgesinde bulunan ve üç süvari tümeniyle korunan Doğu Prusya'nın güney sınırını geçmiş olduğunu haber aldı. Panik halindeki Prittwitz, telefonda bir an Vistül Nehri'nin gerisine çekilmekten bahsetti. Bunun üzerine Moltke, Prittwitz'in yerine o sırada emekliye ayrılmış olan Hindenburg'u getirdi. Kurmay başkanlığına da Liège taarruzu kahramanı Ludendorff atandı.

Ludendorff, zaten gerekli ön çalışmaları yapmış ve Sekizinci Ordu karargâhında görevli Albay Hoffmann tarafından başlatılan, Samsonov'un sol kanadı karşısına yaklaşık altı tümenlik bir kuvvet yığınağını öngören bir plan hazırlamıştı. Ruslarınkinden daha zayıf olan bu birlik, sonucu tayin edecek bir kuvvet olamazdı. Bununla birlikte Rennenkampf'ın hâlâ Gumbinnen yakınlarında olduğunu öğrenen Ludendorff o cephede örtme görevi olan süvarinin dışında kalan bütün Alman birliklerini geri çekerek ve onları Samsonov'un sağ kanadının karşısına kaydırarak hesaplı bir riske girdi. Bu cesur harekete Almanların dinledikleri muhabere kanallarından Rus komutanların tedbirsizce gönderdikleri şifresiz telsiz emirleri yardımcı olmuştu.

Samsonov'un kanat birlikleri, birleşen bu taarruzların baskısı altında çöktü, merkezi kuşatıldı ve ordusu hemen hemen imha edildi. Her ne kadar bu fırsat yaratılmaktan ziyade lütfedilmiş olsa da, bu kısa çarpışma ve daha sonra Tannenberg Muharebesi adı verilen bu muharebe, teknik terim olarak "iç hatlar prensibinin" yani daha basit olarak merkezi konumun avantajının kullanılmasının önemli bir örneğidir.

Fransız cephesinden iki yeni kolordusunu alan Alman komutan, ağır bir şekilde ilerlemekte olan Rennenkampf'a taarruz etti ve onu Doğu Prusya'dan sürdü. Rusya bu muharebeler sonunda 250.000 askerini ve şimdi daha az takviye edebileceği çok fazla miktarda savaş malzemesini kaybetmişti. Fakat en azından Doğu Prusya'nın işgali Batı Cephesi'nden iki kolordunun doğuya sevkine neden olduğundan, Marne'da Fransızların toparlanmasına yardımcı olmuştu. Kaderin garip bir cilvesi olarak bu kolordular, Tannenberg'e muharebeye giremeyecek kadar gecikmişlerdi.

AVUSTURYA-
MACARISTAN

● Budapeşte

DOĞU CEPHESİ

Ancak Tannenberg'in etkisi azalmıştı çünkü Galiçya'daki güney cephesinde dengeler Merkezi Devletler'in aleyhine dönmüştü. Avusturya Birinci ve Dördüncü ordularının Polonya'ya karşı giriştikleri taarruz, başlangıçta ilerleme kaydetti fakat bu ilerleme Rus Üçüncü ve Sekizinci ordularının Avusturya'nın sağ kanadını muhafaza etmekle görevli zayıf İkinci ve Üçüncü ordularına karşı gerçekleştirdikleri taarruz neticesinde etkisiz hale gelmişti. Bu ordular, 26-30 Ağustos tarihleri arasında çok ağır bir yenilgiye uğradılar ve Lemberg'in dışına püskürtüldüler. Böylece Rusların sol kanadının ilerlemesi, Avusturya'nın başarılı olan sol kanadının geri bölgesini tehdit ediyordu. Conrad da bunun karşılığında sol kanadını çark ettirerek, Rus kanadını çevirmeyi denedi fakat bu hamlesi savuşturuldu. Daha Rus sağ kanadının yeniden ilerlemesi karşısında birlikleri düzensiz bir şekilde yakalanan Conrad, bu zor durumdan kurtulmak için 11 Eylül'de genel bir geri çekilmeye mecbur oldu. Eylül sonuna kadar ise neredeyse Krakow'a kadar geri çekilmek zorunda kaldı. Avusturya'nın içerisinde bulunduğu çıkmaz, Almanları yardım göndermek zorunda bıraktı. Doğu Prusya'da bulunan kuvvetlerin büyük bir kısmı yeni Dokuzuncu Ordu olarak teşkil edildi ve ordunun istikameti güneye, yenilenen Avusturya taarruzuyla müşterek hareketle Varşova'ya doğru ilerledikleri Polonya'nın güneybatı köşesine çevrildi. Fakat şimdi ise Ruslar sefer kadrosu güçlerine yaklaşıyorlardı; birliklerini yeniden gruplandırarak ve karşı taarruzlara girişerek ilerlemeyi püskürttüler ve bunu güçlü bir taarruz neticesinde Silezya'nın istilası izledi.

Büyük Dük Nikolay, üçü öncü olan ve ikisi her iki kanadı da koruyacak yedi ordudan meydana gelen devasa bir ordular grubu teşkil etti. Ayrıca, Onuncu Ordu Prusya'nın doğu köşesini işgal etmiş ve oradaki zayıf Alman birlikleriyle muharebeye tutuşmuştu. Adı çok duyulmuş olan altmış tümenenden oluşan Rus "buldozerinin" heybetli ilerlemesi başladığında müttefiklerin umutları artmıştı. Bu harekâta karşı koymak için Doğu Cephesi Hindenburg'un sorumluluğuna verilmişti. Ludendorff ve Hoffmann, Hindenburg için Alman sınırları içerisinde cepheye paralel uzanan demiryolları ve ayrıca kendi cephelerindeki savaşın belirsizliğini büyük ölçüde

dağıtan bilgiye dayanarak, ustalıkla bir harekât planı hazırladılar. Çünkü Rus Genelkurmayı tarafından gönderilen telsiz mesajlarının devamlı olarak dinlenmesi, Alman liderlerine “düşmanın durumu nasıl değerlendirdiği ve niyetlerinin ne olduğu konusunda kesin bir bilgi” veriyordu. Üstün bilgi, cesaret adına paha biçilmez bir garanti olmanın yanı sıra, zayıf bir kuvvet için de bir telafi unsuru olmuştu.

İlerleyen Rus birliklerinin önünden geri çekilen Dokuzuncu Ordu Polonya’da yetersiz olan ulaşım şebekelerini sistemli bir şekilde tahrip ederek onları yavaşlattı. Baskı altında olmaksızın kendi sınırlarına ulaşan Alman birlikleri önce kuzey istikametine Posen-Thorn bölgesine döndü, ondan sonra 11 Kasım’da Rus sağ kanadını koruyan iki ordunun arasında bulunan bölgeye karşı, sol kanadı Vistül Nehri üzerinde olmak üzere, güneydoğu istikametine taarruza geçti.

Ludendorff’un kaması iki orduyu ayırmıştı. Birinci Ordu’yu Varşova’ya çekilmeye zorlarken, Lodz’ta hemen hemen kuşatılmak üzereyken öncü görevinde bulunan Beşinci Ordu’nun çark ederek kurtarmaya teşebbüs ettiği İkinci Ordu ise, neredeyse bir başka Tannenberg’e neden oluyordu. Sonuçta, Alman kuşatma birlikleri neredeyse Ruslar için planladıkları kadarı paylaşacaklardı, ancak asıl büyük kısımla buluşmayı başardılar. Almanlar kati taktik başarıyı elde edememekle birlikte, bu manevra, nispi olarak küçük bir kuvvetin hayati noktalara taarruz etmek için hareket kabiliyetini kullanmak suretiyle kendisinden birkaç kez üstün bir kuvvetin ilerlemesini felce uğratmanın klasik bir örneği olmuştu. Rus “buldozeri” yara almıştı ve bir daha asla Alman topraklarını tehdit etmedi.

Ypres taarruzunun başarısızlıkla sonuçlandığı Batı Cephesi’den bir hafta içerisinde dört yeni Alman kolordusu gelmişti ve her ne kadar kaçan kati zafer fırsatını elde etmek için çok geç kalınsa da, Ludendorff, bu kolorduları Rusları 15 Aralık tarihine kadar Varşova önlerindeki Bzura-Ravka Nehri hattına kadar geri çekilmeye zorlamak için kullanabildi. Bu aksilik ve mühimmat ikmalinin kesilmesi, Büyük Dük Nikolay’yı Krakow yakınlarında cereyan etmekte olan

ve akıbetinin ne olacağı belli olmayan muharebeyi kesmeye, Nida ve Dunajec nehirleri boyunca uzanan kış mevsizlerine çekilmeye ve Polonya uzantısını düşmanın eline bırakmaya itti. Böylece Batı’da olduğu gibi Doğu Cephesi’nde de siperler hareketsiz hale gelmişti. Her iki taraf da birbirlerine üstünlük sağlayamıyorlar, siperlerin savunma sistemi aşılamıyordu. Fakat buradaki siperler daha az güçlüydü ve Ruslar mühimmat stoklarını o derece tükettiler ki yetersiz derecede endüstriye sahip olan ülkeleri bunu telafi edemedi.

Denizlerdeki Hâkimiyet. Üçüncü olarak, aslında savaşın başında meydana gelmiş olan denizlerdeki harekâtları ele alacağız. Bu ertelemenin nedeni, ancak karadaki savaşlar için yapılan ilk planların boşa çıkmasından sonra deniz gücünün önce sadece hâkim bir unsur ve sonra ana hâkim güç haline gelmiş olmasıdır. Askeri liderlerin bekledikleri çabuk harekâtlar geliştirilmiş olsa da, deniz gücünün harekâtları etkileyip etkileyemeyeceği tartışma konusudur. Almanya’nın kesin zaferi nasıl kıl payı kaçırdığı ve bunların pek akla yatkın olmayan hangi büyük hatalardan meydana geldiği artık tarihin ışığında bellidir. Britanya’nın savaşı yardım almadan devam ettirebileceği ya da ettirmiş olacağı mümkün olmakla birlikte, Ağustos 1914’teki durumun gerçek bir milli (topyekûn) savaştan ziyade, herkesçe desteklenen bir profesyonel savaş olduğunu; İngilizlerin müdahalesinin Britanya’nın varlığı için bir ölüm kalım mücadelesinden ziyade, hâlâ hakları ihlal edilmiş Belçika’nın imdadına yetişmek için girişilen onurlu bir çaba ya da Fransa’ya meydan okuma olarak nitelendirildiğini hatırlamamız gerekmektedir. Ve bir arkadaşınız kaplanın pençelerinin arasında yüzükoyun yatıyorsa, kaplanı kandırmak için herhangi bir şansınızı kullanmak yerine, kaplanla mücadele etmeyi seçerseniz bu hatalı olmuş olur – arkadaşınızı kaplana yem etmiş olursunuz.

Ancak şans eseri 1914’te kaplanın uzakta tutulması sayesinde kazanılan bu sürede, Britanya’nın geleneksel silahı olan deniz gücünü kullanma fırsatı olmuştu. Savaşta deniz gücünün etkisi, rakibinin üzerine aniden inen yıldırıma benzemedi fakat ihtiyacı olanların kendine gelmesini sağlayan ısının düzenli olarak yayılmasına ve düşmanın kaynaklarını tüketmesine benzerlik gösterdi.

Deniz gücünün etkileri uzun süreye yayılmış ve giderek artmış olsa da, bu gücün kullanılması, neredeyse elektrik düğmesinin çevrilmesine benzetilecek şekilde ani oldu. Bu basit, fakat belki de savaşın en belirleyici unsuru olan olay, savaşın fiili olarak patlak vermesinden önce, 29 Temmuz sabah yedide Büyük Armada, İngiliz Büyük Donanması, Scapa Flow'daki savaş üssüne gitmek üzere Portland'dan ayrıldığında meydana gelmişti. Donanmanın geçişini çok az kişi gördü, Kuzey Britanya ile Norveç arasındaki geçidi kontrol eden, kuzeydeki Orkney Adaları çevresindeki donanmanın istikametini çok az kişi biliyordu. Ancak o andan itibaren Almanya'nın can damarları 21 Kasım 1918 tarihine kadar asla rahatlayamadığı, görünmez baskılara maruz kalmıştı. Alman donanması kendisini dört buçuk yıl boyunca süren belirsiz bir mücadelede birkaç donanmadan başka bir şey göremediği kuzeydeki aynı sulara teslim olmak için gelmişti.

Bu benzeri görülmemiş çatışma türünün temel nedeni, mayın ve denizaltı gibi yeni silahlardaki gelişmelerdi. Bu silahlar kara muharebelerinde temel unsur olduğu gibi deniz muharebelerinde de savunmanın taarruza karşı aynı hâkimiyetini temin etmişti. Bununla beraber dolaysız neden, Alman Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın Britanya'nın muhtemel stratejisinin kısmen yanlış değerlendirilmesi sonucunda kabul edilen stratejiydi. İngiliz donanmasına oranla güçsüzlüğünü ve hazırlıkları göz önüne alındığında sürpriz bir darbenin imkânsızlığını kabul eden ve düşmanın Nelson geleneği uyarınca baskın tarzında muharebe etmeyi saplantı haline getirdiğine inanan Alman komutanlığı, Uyturma (Fabian) stratejisini benimsedi. Almanlar mayın dökücü gemileri ve denizaltıları İngiliz deniz kuvvetlerinin gücünü zayıflatana, bu yakın ablukanın baskısının üstün donanmayı yıpratmaya başlamasına ve belki baskın bir darbe fırsatı sağlamasına ve Britanya'nın müttefiklerinin karada istila edilmesinin İngilizlerin durumunu daha zor duruma sokana kadar çatışmaya girmeyi reddetmeyi hedeflemişlerdi.

Bu planın en azından sağlam bir coğrafi temeli vardı, çünkü Alman kıyılarının yapısı ve şekli bu stratejiye elverişliydi. Kuzey Denizi'nin kısa sahil şeridi çok girintili ve çıkıntılıydı. Denizde

zorlu kanalların olduğu haliçler vardı ve bu haliçler bir dizi ada tarafından perdeleniyordu – Heligoland Adası Wilhelmshaven, Bremerhaven ve Cuxhaven'deki deniz üsleri için kuvvetli şekilde tahkim edilmiş bir kalkan görevi gören adaydı. Bunların en iyisi Elbe halicinin Baltık Denizi'ne ve Kiel Kanalı'na arka ağızlarının olmasıydı. Baltık Denizi'ndeki donanma çok süratli bir şekilde takviye edilebilirken, düşmanın karayla çevrilmiş denizlere doğru açılmasının engellenmesi sırf yaklaşma istikametlerinin tarafsız sularda olmasından değil fakat Danimarka adalarının dar kanalları arasından geçerken denizaltı ve muhrip saldırılarının tehlikesine maruz kalabilmesindendi. Almanya'nın deniz sınırlarının doğal savunma gücü taarruzu imkânsız hale getirmiş ve buna karşılık bu sınırlar –Büyük Britanya'nın büyük bir dalgakıran gibi dış denizlere açılmayı daraltan kıyı şeridinin meydana getirdiği coğrafi açıdan elverişsiz durumunun dışında– Almanya adına baskın tarzındaki harekâtlar için mükemmel bir üs teşkil etmişti.

Bu Fabian (Uyutma) stratejisinin bariz bir kusuru, Almanya'nın dış ticaretini hemen terk etmesi ve Britanya ile müttefiklerinin deniz yoluyla taşınan ikmal maddelerine müdahale ihtimalini azaltmasıydı. Ayrıca Almanların giderek artan yıpratma planının etkisi İngiliz Amirallik Dairesi'nce düşmanı doğrudan arayıp bulmayı hedefleyen direk doktrin yerine kabul edilen dolaylı doktrin “hazır filo” stratejisini benimsemesiyle zayıflatılmıştı. Mayın ve denizaltının, Almanya'nın doğal avantajlarıyla birleştiğinde yakın bir abluka tehlikesi oluşturduğunu anlayan Amirallik Dairesi uzaktan gözetleme stratejisini benimsedi. Buna göre muharebe filosunu Kuzey Denizi'ne hâkim olacak ve düşman görüldüğünde aniden müdahale edecek konumda bulunduracak ve hafif tekneleri nispeten yakın gözetleme için kullanacak ancak çok yakın temasta bulundurmayacaktı. Bu, arzulu bir şekilde yeni bir Trafalgar zaferi bekleyen sivil İngiliz halkına görüldüğü kadar, pasif bir strateji değildi. Bu strateji, Britanya'nın denizdeki genel hâkimiyetinin müttefik davasının can damarı olduğunu ve bu hâkimiyeti karşılanamayacak kayıplara maruz bırakarak tehlikeye atmanın bu olağanüstü unsuru ortadan kaldırmak olduğunu gösteriyordu. Bu

nedenle Amirallik Dairesi, muharebeyi arzu etmekte ve bunun için hazırlanırken, sessizce asıl görevleri olan okyanus güzergâhlarının emniyete alınmasının idamesini, bu güzergâhlarda ara sıra vuku bulacak olan tehditlerin üstesinden gelmek ve üçüncü olarak da Britanya Seferi Kuvvetleri'nin Fransa'ya intikali için güvenli bir yol sağlama işlerine girişmişti.

Donanma tarafından tatbik edilmekte olan ekonomik baskı düşüncesi hâlâ başlangıç aşamasındaydı. Ancak sonraki safhada bu ekonomik baskı, resmi bir doktrin haline geldi. “Abluka” terimi yeni ve daha geniş bir tanıma kavuştu. Ticari gemi saldırılarının İngiliz donanmasının geleneğinde köklü bir yeri vardı. Bu nedenle düşman bir ülkenin hayatına –yiyecek ikmal maddelerine, ham-maddelerine– yönelen dolaylı taarruz doktrinine geçiş neredeyse fark edilmeyen bir gelişmeydi. Bu baskı, İngiltere'ye karşı yeni bir şekilde ve yeni bir silahla –denizaltı– tatbik edilmeye başlandığında, mantıklı olmamakla birlikte bunu vahşet olarak nitelendirmesi insani bir durumdu. Muhafazakâr bir zihniyet için, bir hükümet politikaları savaşından *Clausewitz*'in “sonuna kadar savaş” sloganlarıyla kendinden geçmiş halkların yürüttüğü gerçek anlamda savaşa geçişle birlikte, ilkel içgüdülerin ortaya çıkması sonucu belirsizleşen askeri şövalyelik geleneğinin ortadan kalkmak zorunda olduğunu anlamak kolay değildi. Fakat 1914'te bu “mutlak” savaş hâlâ sadece bir teoriydi ve başlangıçtaki harekâtlar üzerinde çok az etkiliydi.

Denizdeki mücadelenin tarihi, uluslararası bulanık durumu göz önüne alan Amirallik Dairesi'nin Portland'da teftiş amacıyla bulunan donanmaya dağılmama emrini gönderdiği 26 Temmuz 1914 tarihinden itibaren başlatılmalıdır. Her ne kadar teftiş iyi bir fırsat olsa da, ondan yararlanmak savaşın en belirleyici hareketlerinden ve en akıllı kararlardan biri olmuştu, çünkü hareket tarzı ordunun seferberliğini gerektiren herhangi bir duruma mahal vermeden Britanya'yı denizlerdeki durumun otomatik kontrolünü sağlar hale getirmişti. Bunu, donanmanın 29 Temmuz'da göze çarpmadan Kuzey Denizi'ndeki savaş üslerine doğru denize açılmaları ve ülke dışında seyir halinde bulunan bütün filolara gön-

derilen ikaz telgrafları izledi. Savaş ve siyaset bilimiyle ilgilenenler için burada alınacak ders, diğer kısıtlamalar ne olursa olsun, profesyonel bir birliğin (donanmanın), milli birliklerin (İngilizlerin düzenli ordularının dışında kalan birlikler) kaçınılmaz olarak taşımadığı, kışkırtıcı olmadan hazır halde bulunma gücüne sahip olduğudur. “Seferberlik,” barışçı iddiaların solduğu ve öldüğü ortamı yaratan bir tehdittir. Müzakereler ve seferberlik arasında bir uçurum, seferberlik ve savaş arasında belirsiz bir çizgi vardır ve herhangi sorumsuz bir adamın davranışı bir ülkeyi çizginin öbür tarafına geçirebilir.

Büyük Donanma’nın yeni komutanı Amiral Jellicoe’nin henüz için başında mücadele etmesi gereken bir zafiyeti vardı: Scapa’daki üssü torpido saldırılarına karşı savunmasızdı ve Rosyth’ta hazırlığı devam eden müstahkem üs hâlâ tamamlanmamıştı. Tarihsel olarak İngiliz deniz gücünün toplanma merkezi, en iyi hazırlanmış ve en iyi şekilde savunulan limanların olduğu Manş kıyılarıydı. Hükümet yığınak bölgelerindeki değişikliklere eşlik edecek Kuzey Denizi’ndeki üsler için mali destek sağlama konusunu ağırdan almıştı.

Her ne kadar savunma sistemi Manş Donanması’nın eski muharebe gemileri tarafından doğrudan korunan seferi kuvvetlerinin Fransa’ya nakli sırasında Forth üssüne kadar uzansa ve Kuzey Denizi’nin güney sularında derinliğine tesis edilen devriye sistemleriyle korunsa da, mevcut tehlike Amiral Jellicoe’yi donanmasını Orkney Adaları’nın batısına çekmeye zorladı. Seferi kuvvetlerinin emniyet içerisinde intikali deniz kuvvetlerinin ilk doğrudan başarısıydı. Bundan sonraki başarı 29 Ağustos’ta geldi. İngiliz Muharebe Kruvazörü Filosu komutanı olan Amiral Beatty’nin kruvazör filosu ve Amiral Tyrwhitt’in muhrip filotillası, Heligoland Körfezi’ne ani saldırı düzenledi ve birkaç Alman hafif kruvazörünü batırdı. Bu baskın, Almanların çok katı bir savunma stratejisi uyguladıklarını dolaylı şekilde teyit etmeyi başarmıştı –talihin garip bir cilvesi olarak bu katı savunma sistemi Almanların yararına olmuştu– çünkü bu Almanların denizaltı saldırılarına yoğunlaşmalarına yol açmıştı. Bu çatışmanın dışında 1914 yılında Kuzey Denizi’ndeki olayların hikâyesi bir tarafın teyakkuzda, diğer tarafın ise küçük

denizaltı ve mayın döşeme başarı ve kayıplarının olduğunun aralıksız hikâyesidir.

Akdeniz'deki savaş çok uzun dönemli siyasi sonuçları olacak bir hatayla başladı. Almanya'nın en hızlı gemilerinden ikisi, muharebe kruvazörü *Goeben* (Yavuz) ve hafif kruvazör *Breslau* (Midilli) Akdeniz'deydi ve Berlin'den İstanbul'a doğru seyretmeleri için emir almışlardı. Bu gemiler kısmen Amirallik Dairesi'nin talimatlarını yorumlamada gösterilen katı tutum nedeniyle, İngilizlerin kendilerini takip çabalarından kurtulmuşlardı.

Açık denizlerdeki kovalamaca daha uzun sürmüştü. Almanya'ya kendi kara sularından ticari muhripler gönderme imkânı tanınmamıştı, fakat birkaç aydır dış görevde bulunan birkaç kruvazör, İngiliz donanması için bir sorun olmuştu. Kuzey Denizi'nde tertiplenen donanma birliklerinin ihtiyaçlarını, Hindistan ve Dominyonlardan Anavatan'ı (Büyük Britanya) desteklemek için birliklerin yanı sıra ikmal maddelerinin sevk edildikleri muazzam uzunluktaki deniz güzergâhlarının devriye ve koruma göreviyle bağdaştırmak kolay değildi. 9 Kasım'da *Emden*'in (hafif Alman kruvazörü) imhasıyla Hint Okyanusu nihayet temizlenmişti fakat bu başarı Amiral Cradock'un kruvazör filosunun Amiral von Spee'nin daha kalın metalle kaplı zırhlı kruvazörleri *Scharnhorst* ve *Gneisenau* tarafından imha edildiği felaketle dengelenmişti. Bununla beraber bu yenilgi, Amirallik Dairesi'nin Amiral Sturdee'yi iki muharebe kruvazörü *Inflexible* ve *Invincible* ile birlikte yıldırım hızıyla güney Atlantik'e, diğer muharebe kruvazörü *Avustralya*'yı da Fiji Adaları'ndan aşağı doğru Amiral von Spee'nin geri bölgesine göndermesiyle hemen telafi edildi. 8 Aralık'ta, bu çok iyi düşünülmüş sürpriz planla Falkland Adaları'nda tuzağa düşürülen Spee ile birlikte Alman deniz gücünün okyanuslardaki son varlığı batırılmıştı.

Bu tarihten sonra Britanya'nın ve müttefiklerinin okyanustaki deniz ulaşımı, ticaret, ikmal maddeleri ve birlik nakli için emniyete alınmıştı. Fakat okyanustaki bütün güzergâhlar için bir kara terminali (duracakları son durak) olması gerekiyordu; denizaltılardaki gelişme, bu güvenliği Sturdee'nin zaferinin ertesinde giderek göründüğünden daha az etkili hale getirmişti.

Denizdeki savaşın mahiyeti 1915 yılının başlarında muayyen değişikliklere uğramaya başlamıştı. Britanya ilk safha sırasında denizlerdeki hâkimiyetini Almanya'ya karşı bir ekonomik silah olarak kullanamayacak kadar denizlerin temizlenmesi ve güzergâhlarının güvenliğinin idamesiyle meşguldü. Her halükârda, savaş patlak verdiğinde İngiliz hükümetinin görülmemiş bir düşüncesizlikle denizlerde uygulama esası olarak kabul edeceklerini ilan ettikleri 1909 yılındaki Londra Uluslararası Deniz Konferansı'na dahil edilen, ablukaya konan suni sınırlamalar ile Britanya'nın deniz gücü engellenmişti. Kendi istekleriyle maruz kaldıkları bu sınırlamalardan kurtulmaları Almanlar sayesinde olmuştu.

Alman muharebe kruvazör filosu 2 Kasım 1914'te, Norfolk kıyılarına Britanya'nın deniz savunmasının çapını öğrenmeyi amaçlayan keşif amaçlı bir baskın düzenledi. Bunu 16 Aralık'ta Yorkshire kıyısının, Scarborough, Whitby ve Hartlepoons'un bombardımanı izledi. Almanlar her seferinde güvenli bir şekilde kaçtılar, fakat 24 Ocak'ta üçüncüsüne kalkıştıklarında Amiral Beatty komutasındaki İngiliz muharebe kruvazör filosu onları Dogger Bank açıklarında çevirdi ve *Blücher*'i (ağır kruvazör) batırdı ve *Derrfflinger* ve *Seydlitz*'i (muharebe kruvazörleri) ağır yaraladı. Her ne kadar bu darbe tam bir başarıyı kaçırmakla birlikte Almanları yıpratma stratejilerinin boşuna olduğuna ikna etti ve Açık Deniz Donanma Komutanı Ingenohl'un yerine Falkenhayn'a başarılı olmak için sınırsız denizaltı savaşını öneren Pohl getirildi.

Bunun sonucunda Almanya, 18 Şubat'ta Britanya Adaları'nın etrafını savaş alanı olarak ilan etti. Düşman ya da tarafsız olsun bütün gemilerin görüldüklerinde batırılacağını bildirdi. Bu, Londra Uluslararası Deniz Konferansı koşullarını gevşetmek konusunda Britanya için bir vasıta olmuştu ve cevabında Almanya'ya malzeme taşıdığından kuşkulanan bütün gemileri durdurma, yakalama ve araştırmak için İngiliz limanlarına getirme hakkının olduğunu ilan etmişti. Ablukanın daha sıkı bir şekilde uygulanması tarafsız ülkelerle, özellikle Amerika ile ciddi zorluklara yol açtı. Ancak Almanya 7 Mayıs 1915'te büyük İngiliz transatlantığı (yolcu gemisi) *Lusitania*'yı torpille batırarak sorunu kolaylaştırdı. Bazı Amerika-

luların da dahil olduğu 1.100 kişinin boğulması dünyanın vicdanını sarsan korkunç bir vahşet olmuş ve Amerikan kamuoyunu Belçika'nın yalnız bırakılmasından bile daha fazla ilgilendirmişti. Daha sonra ortaya çıkacak olaylarla birlikte bu tutum, her ne kadar trajediden sonra ve beklendiğinden geç de olsa, Birleşik Devletler'in savaşa girmesi için zemin hazırlamıştı.

Britanya'nın erken tesis ettiği deniz hâkimiyetinin bir sonucu bunun Britanya'ya Almanya'nın denizaşırı sömürgelerini çok az engelle karşılaşılarak ya da çok az birlik kullanarak ele geçirme fırsatı vermiş olmasıdır. Sömürgelerin ele geçirilmesi, müttefiklere savaşta elverişsiz ya da olumsuz sonuçlarla karşılaşmaları durumunda pazarlık için önemli imkânlar sağlaması bakımından değerliydi. Ağustos'un sonunda Yeni Zelanda'ya düzenlenen seferde Samoa, Eylül'de Avustralya'ya düzenlenen harekâta ise Yeni Gine ele geçti. Ayrıca Avustralya donanması, Pasifik Adaları'ndaki önemli birkaç Alman telsiz istasyonunu temizledi. Japonya, Britanya safında savaşa girince Çin kıyısında bulunan Alman kalesi Tsing-tao'yu kuşatmak için deniz filosuyla birlikte bir tümen gönderdi. İlk çıkarma 2 Eylül'de gerçekleşti ve 23 Eylül'de küçük bir İngiliz askeri birliği geldi fakat savunma tesisleri moderndi, kara yaklaşma istikametleri dardı ve fiili kuşatma 31 Ekim'e kadar başlamadı. Yedi günlük bombardımanı oldukça zayıf bir direnişten sonra garnizonun teslim olmasına yol açan bir hücum izledi.

Ağustos'ta Afrika'da Togo işgal edildi. Kamerun'un (Batı Afrika'daki eski İngiliz ve Fransız sömürge bölgeleri) ekvator ormanları çok ciddi engeldi ve Alman birlikleri 1916 başlarında İngiliz ve Fransız müşterek birlikleri tarafından uzun süren ve etkin bir biçimde icra edilen bir seferden sonra mağlup edildiler. Bir zamanlar İngiltere'ye karşı silahlanan Güney Afrika başbakanı General Botha, şimdi İngiltere için Güneybatı Alman Afrikası'nı istila eden bir birlik teşkil etmişti. Botha hemen hemen aynı vakitlerde 1916 yılında meydana gelen İrlanda Paskalya Ayaklanması dışında zorlu geçen dört buçuk yıl zarfında imparatorluk sınırları içindeki tek isyan olan muhalif Boerlerin isyanını bastırarak İngiliz davasına daha da büyük bir yardımda bulunmuştu.

Sadece Almanya'nın mevcut en büyük ve en zengin sömürgesi olan Doğu Alman Afrikası, ülkenin zorlu tabiat yapısından ve Alman komutan General von Lettow-Vorbeck'in yetenekleri sayesinde, 1917 yılının sonuna kadar tam anlamıyla ele geçirilemedi. Kasım ayında bu bölgeye yerel Doğu Afrika İngiliz birliklerini desteklemesi için bir seferi kuvvetler gönderildi. Bu birlikler Tanga'da püskürtüldü. Alman komutan von Lettow-Vorbeck, birlik eksikliğini gidermek için mahalli halk içerisinde müttefikler buldu ve bu akıllı taktikleri Hint taburları arasında paniğe neden oldu. Daha büyük problemlerle meşgul olan İngiliz hükümeti, 1915 yılının sonuna kadar bu zorlu duruma ne zaman ne de kuvvet ayırabildi.

1915 yılı, İngiltere'de orduların gerçekleştirdiği savaşın, halkların savaşına dönüştüğü gerçeğinin anlaşılmasına öncülük eden savaşın bir başka yeni biçiminin ortaya çıkışına tanıklık etti. Ocak ayından başlayarak İngiliz kıyılarına Zeplin baskınları başladı. Bu saldırılar 1916 yılının yaz ayları sonunda zirveye ulaştı. Zeplin saldırılarını uçak taarruzları takip etti. Havadan askeri ve sivil hedeflerin fark edilmesinin zorluğu, mazeret ile başlayan ve samimi itirafla biten bir gelişmeyi kolaylaştırmıştı. Bu itiraf, bir varoluş savaşında sadece düşman askerlerin bedenlerinin değil, o ülkenin iradesinin de kaçınılmaz bir hedef olduğudur. Her ne kadar 1915 ve 1916 yıllarında yanlış yönlendirilen Zeplin baskınları az malzeme hasarına ve iki binden az zayıata neden oldularsa da, yarattığı kargaşa sonucunda "toplam normal mühimmat üretiminin yaklaşık altıda birinin tamamen gerçekleştirilemediği" tahmin ediliyordu.

Dünya Savaşı'nın ilk psikolojik belirtisi, birçok insanın düşündüğü gibi, inanılmaz ölçüde bir rahatlama hissiydi. Avrupa halkları emniyet supabı üzerinde çok uzun mu oturmuştu? Bugünün savaş yorgunu zihinleri, gerilim ve endişeyi, gerginlik ve umutla beklemenin huzursuzluğunu ve ne barışın ve lakin ne de savaşın olduğu uzun barış yılları korkusunu yeniden tasavvur edemezler. Bu, belki ruhun yeknesaklığa karşı bir isyanı olarak anlaşılabilir ve her günün aleladedeliği geçmiş savaş anıları kaybolduğunda psi-

kolojik dönemin tamamlanması ve insanda başlangıçta var olan “avcılık” içgüdüsünün ortaya çıkmasına ve canlanmasına zemin hazırlamıştır.

Bu ilk heyecan safhasını, “milletin silahlanmasıyla” geliştirilen bir avam ruhu biçiminin şekillendirdiği, doğal savaş şiddeti anlamına gelen tutku safhası takip etti. İngiliz ordusu profesyonel karakterinden dolayı nispeten bu durumdan muaftı, halbuki bu coşku Alman halkının ruhunu çok daha canlı bir şekilde taşıyan Alman ordusunda genelkurmayın soğukkanlı savaş teorisi mantığında yer bulmuştu. Sonbaharın gelmesiyle birlikte üçüncü safha, özellikle savaşanlar arasında daha belirgin hale geldi. Bu Noel Günü meydana gelen arkadaşlıkla simgelenen hoşgörü ruhunun (Noel ateşkesi) bir anlık filizlenmesiydi, fakat bu da savaşın gerilimi hissedilmeye başladıkça ve var olma mücadelesinin gerçeği savaşan taraflarca idrak edildikçe kaybolacaktı.

Sahne 1: Gerçekleşmeyen Ama Savaşın Gidişatını Değiştiren Muharebe: Marne

Hiçbir muharebe Marne Muharebesi'nden daha fazla tartışmaya neden olmamış, bu kadar kısa sürede bu denli yayın ortaya çıkarmamış ya da daha fazla ilgi çekmemiş ve bu ölçüde efsaneye dönüşmemiştir. Aslında bu 1914 Eylül krizi, Alman planının çökmesine neden olmuş ve bu nedenle tarihin akışını değiştirmişti. Şayet bu doğruysa ki kısmen doğrudur, Almanya bu muharebeyi kaybettiğinde savaşı da kaybetmişti. Doğaldır ki bunu bilmenin onuruna sahip çıkmayı iddia edenler çok olacaktır.

Ortaya çıkan ilk efsane, Foch'un muharebeyi Almanların merkezinde bulunan kuvvetlerini Saint Gond bataklıklarına sürmek suretiyle kazanmış olduğuydu. Bu görüş bugün bile Fransa dışındaki saygın tarihçiler tarafından muharebenin ayrıntıları ve dönemi tümüyle göz ardı edilmek suretiyle kabul görmektedir.

Fakat bu hikâyenin dalgacıları suya atılan bir çakıltaşının dalgaları gibi hâlâ yayılırken, Fransa'da konuya çok iyi vakıf olan kamuoyu, başarının Başkomutan Joffre'ye mi ya da eski amiri ve

sonradan astı olan, Kluck'un Paris'e girmeden çark ederek açık mevzide bıraktığı ordusunun kanat bölgesine Paris önlerinden müdahale eden Galliéni'ye mi ait olup olmadığını hararetle bir şekilde tartışıyordu. Bir ekol, Joffre'nin karşı taarruzu tasarladığını ileri sürmüş ve Galliéni'nin fırsatı sezmedeki inisiyatifinin Joffre'nin taarruz kararında bir etken olduğunu gerçeklerin baskısı altında, zoraki bir şekilde kabul etmişti. Diğer ekol ise, Joffre'nin Somme hattında tasarladığı ilk karşı taarruz teşebbüsünün başarısızlığa uğramasından sonra yakın bir tarihte yeni bir harekât fikrinden tümüyle vazgeçmiş olduğunu ve Galliéni'nin çok kararlı ve ikna edici tutumu olmasaydı geri çekilmenin devam etmiş olacağını ileri sürmüşlerdi. Şimdi serinkanlı bir hükme varmak mümkündür. Her ne kadar Joffre'nin karar verme konusunda üzerine düşen çok ağır sorumluluğunu kabul etmekle birlikte, deliller Galliéni'nin taarruzun hem yerini hem de çabuk olması gerektiğini belirlediğini göstermektedir. Ayrıca bu görüş, Galliéni'nin taarruzu başlatmakla Joffre'nin savunduğu alternatif teşebbüsün başarısını engellediği iddiasını çürütmektedir; zira biz yirmi dört saatlik bir gecikmenin Almanların birliklerini koruyucu maksatlı yeniden tertiplenmelerine imkân vermiş olacağını biliyoruz. İşte Galliéni tam da bunu engellemiştir.

Geri çekilmenin bir hata olup olmadığı ve Kluck'un Birinci Ordu'sunun, Bülow'un İkinci Ordu'sunun ya da başkomutanlığın temsilcisi Albay Hentsch'in bu talihsiz vahim karardan sorumlu olup olmadıklarına ilişkin benzer bir tartışma, Alman cephesinde bütün şiddetiyle hüküm sürüyordu.

Birçok tartışma en azından Marne'in muharebe alanında kazanılan bir zaferden ziyade psikolojik bir zafer olduğunu göstermesine hizmet etmişti. Tarihin birçok ölümsüz zaferlerinde olduğu gibi muharebenin tali önemi olmuştur. Çünkü savaşın en derin gerçeği, muharebelerin akibetinin kendi askerlerinin değil genellikle rakip komutanların kafalarında kararlaştırılmasıdır. En iyi tarih çalışması, âdet yerini bulsun diye onları görünür kılan olayların arka planıyla birlikte, komutanların duygu ve düşünceleri kaydeder. Fakat bunun aksine, muharebenin ayrıntılarıyla dolu ve zaferin nede-

nini savaşa iştirak edenlerin miktarının istatistiki hesaplarıyla ele alan tipik askeri tarih, yanılgıya öncülük etti.

Marne o kadar belirgin bir psikolojik konuydu ki komutanların kafası durum tespitleriyle meşguldü. Fakat yine de “muharebe saplantısı,” tahlil yapacak askerlerin kafalarını insanların çarpıştığı muharebe alanıyla sınırlandırıyordu. Bu nedenle bazı ilgili kanıtlar dikkatten kaçmıştı. Bu kanıt belki şaşırtıcı bir soruyla ifade edilebilir: Zafer asıl olarak bir İngiliz demiryolu görevlisinin ateşli hayal gücünden mi ya da Ostend’e giden geçici ziyaretçi grubundan dolayı mı kazanılmıştı? Ya da en azından bu mütevazı ileri gelenler Galliéni ile birlikte zaferin ana nedenini mi meydana getirmişlerdi?

Alman komutanların düşünce ortamlarını incelediğimizde, iddianın ileri sürüldüğü kadar hayret verici olmadığı görülür. Komutanlar bu krizden önce ve kriz esnasında Belçika ve Kuzey Fransa’da durmadan uzayan ulaştırma hatlarına karşı girişilecek müttefik taarruzunun korkusu içerisinde sürekli endişeli bir şekilde Belçika istikametini kolluyorlardı. Ne yazık ki müttefikler cephesinde bu huzursuzluğa hak verdirecek sebep azdı. İngiliz Seferi Kuvvetleri’nin Belçika kıyısına çıkarma yapması için gecikmiş olan bu talep Wilson’un teminatı ve bu konuyu Fransız sol kanadıyla irtibatlandıran bir politikayla ret edilmişti. Bununla beraber her ne kadar Belçika Sahra Ordusu Antwerp’te Almanların gözetiminde bulunmakla birlikte en azından Alman birliklerinin ciddi bir bölümünü bu ordunun kontrolüne tahsis etmesine neden olmuştu – ve dahası Almanlar için daimi sinir bozucu bir unsurdur.

Ayrıca Churchill’in verimli zekâsı iş başındaydı. Kaynaklar yetersizdi fakat o Tuğgeneral Aston komutasında bir deniz piyade tugayını orada bulunanlara tüm güçlerini hissettirmeleri emriyle Ostend’e (Belçika) gönderdi. 27 Ağustos’ta karaya çıktılar ve 31 Ağustos’a kadar kıyıda kaldılar.

Şimdi “tepenin öte yanına” dönelim. Fransız birlikleri Kluck’a taarruz etmek için ilerledikleri 5 Eylül’de, başkomutanlık temsilcisi Albay Hentsch, tehlike altında bulunan orduya şu tehdit edici ve umutsuz uyarıyla geldi: “Haberler kötü. Altıncı ve Yedinci ordular hareket edemez durumda. Dördüncü ve Beşinci ordular

kıpırdayamıyorlar... İngilizler Belçika kıyısına devamlı yeni kıtalar çıkarıyor. Aynı kafileler içerisinde Rus seferi kuvvetleri olduğuna ilişkin raporlar var. Geri çekilme kaçınılmaz hale geliyor.” Diğer kaynaklardan edindiğimiz bilgilerden Alman komutanlığının gözünde 3.000 deniz piyadesinin 40.000, Rus birliklerinin ise 80.000 olarak büyütüldüğünü biliyoruz.

Bu nedenle Almanların kanatta bulunan ordusunun geri bölgesi ciddi biçimde tehlike altında kaldığından muharebe etmek için burada kalmıştı ve başkomutanlık her ne olursa olsun geri çekilmeyi tasarlıyordu. Böylesine bir bilgi bu gerginlik döneminde az da olsa sinsî bir şekilde moralleri bozmuş olmalıydı. Başkomutanlık Belçika’dan gelen haberlerden kuşkulanmaya başladıysa eğer, bir de geri çekilme fikriyle meşgul hale geldi. Ve 9 Eylül’de Hentsch tam yetkili olarak geriye doğru hareketi koordine etmek için tekrar geldiğinde, sadece geri çekilme başlamamış fakat aynı zamanda bu harekât Belçika’dan gelen yeni can sıkıcı haberlerle çakışmıştı. Zira, her ne kadar o gün Belçika’nın Antwerp’ten gerçekleştirdiği taarruz kısa süreli olsa da, kriz anındaki tehditkâr haberin pek çok psikolojik sonucu olmuştu. Almanların geri çekilmesi hız kazanmış ve yayılmıştı. Ve bu geri çekilme savaşın gidişatını değiştirmişti.

Tarih Churchill’in parlak fikrinin ve General Aston’un “kordon boyunda gezintiye çıkan bir avuç deniz piyadesinin” haklarını teslim etmelidir. Fakat bununla aynı derecede yardımcı olan bir diğer unsur, çok esrarengiz bir şekilde yaratılan ve yayılan inanılmaz “Rus” efsanesiydi. Churchill’in gerçekten bu tarzda bir Rus seferi kuvvetinin getirilmesini önerdiğini biliyoruz. Öneri acaba dışarı sızdı ve gerçekleşme aşamasında abartıldı mı? Bununla birlikte genel kanı, uzun bir süreden beri efsaneyi geceleri Galce konuşan birliklerin sevki esnasında bir demiryolu görevlisinin hararetili hayal gücüne atfetmektedir. Şayet böyleyse, Whitehall’daki (Londra’da hükümet dairelerinin bulunduğu cadde) “Meçhul Demiryolcu” anıtı için geç kalınmış demektir.

Bu dış unsuru aklımızın bir kenarında tutarak gerçek muharebe sahasındaki olayların akışını izlemeye dönelim. İlk olaylar zinciri Fransız ve İngiliz ordularının Joffre’nin planı nedeniyle hudutta

düşükleri tuzaktan geri çekilerek kurtulmasıyla başlar. *Sınır muharebelerindeki* ordu komutanlıklarından gönderilen hayli yanıltıcı ilk raporlar, Alman başkomutanlığında kati zafer izlenimini yaratmıştı. Moltke, bu yanıltmanın etkisiyle 25 Ağustos'ta dört tümenini neşe içerisinde ve gereksizce, zaten yedi tümeni terk edilmiş müstahkem mevkiileri kuşatması için sevk edilen ve gerçekten başarısız bir teşebbüs nedeniyle zayıflatılmış halde bulunan sağ kanat birliklerinin aleyhine Rus sınırına sevk etmişti. Daha sonra ele geçirilen nispeten az sayıdaki esirler Moltke'nin kafasında bazı şüpheler uyandırmış ve onu daha ciddi bir durum muhakeresi yapmaya sevk etmişti. II. Wilhelm'in sorumsuz iyimserliği artık onu rahatsız etmişti: "Zaten Kayzer ölüm kadar nefret ettiğim coşkun bir ruh hali içerisinde." Moltke'nin yeni karamsarlığı ile ordu komutanlarının tazelenen iyimserliği, felaketin tohumlarını barındıran yeni bir plan değişikliğini ortaya çıkardı.

Almanların en sağ tarafında ya da dış kanadında bulunan Kluck'un ordusu İngilizleri hemen ardından takip ediyordu ve o kadar yakınlarındaydılar ki "en dışarıda" bulunan Smith-Dorrien komutasındaki İngiliz kolordusu durmaya ve muharebeye zorlandı – iç kısımda Kluck'un yanında bulunan Bülow, Lanrezac'ın Fransız Beşinci Ordusu'nu takip ediyordu. İngiliz sol kanadı 26 Ağustos'ta Le Cateau'da (Kuzey Fransa) fena halde hırpalanıp güneye doğru geri çekildiğinde, Kluck tekrar güneybatıya dönmüştü. Her ne kadar bu istikamet kısmen İngilizlerin seçtikleri geri çekilme hattı olmakla birlikte –yani İngilizlerin Manş'taki limanlara çekildikleri düşüncesinin yanlış yorumlanması nedeniyle– Kluck'un bu dönüşü asıl planda yer alan çok geniş manevra rolüne de uygundu. Ve bu harekât, Kluck'u yeni teşkil edilen Fransız Altıncı Ordusu'nun ilk bölüklerinin Alsace'tan "çark edişinden" sonra henüz trenden yerlerine intikal etmek üzere oldukları Amiens-Péronne bölgesine yönlendirmesinin sonucunda, Altıncı Ordu'yu apar topar Paris savunma sığınaklarına doğru çekilmeye zorlayarak Joffre'nin taarruza bir an önce dönme planını bozmuştu.

Fakat Kluck güneybatı istikametine döner dönmez tekrar içeri çark etmesi istendi. Çünkü Joffre İngilizlerin üzerindeki baskıyı

hafifletmek için Lanrezac'a durmasını ve kendilerini takip eden Almanlara taarruz etmesini emretmişti ve bu tehlikeden telaşa kapılan Bülow Kluck'tan yardım istedi. Lanrezac'ın 29 Ağustos'taki taarruzu Bülow'un Kluck'tan talep ettiği yardıma ihtiyaç duymadan durduruldu, fakat Bülow yine de Lanrezac'ın geri çekilmesinin önünü kesmesi için Kluck'tan dönmesini istedi. Kluck kabul etmeden önce Moltke'ye danıştı. Bu talep Moltke'nin genel olarak Fransızların kuşatmadan ve özellikle İkinci Ordu (Bülow) ve diğer kanatta bulunan Dördüncü Ordu'ya yardım etmek için zaten güneybatıdan güneye dönmüş bulunan Üçüncü Ordu (Hausten) arasında açılan gedikten kaçmakta olduğundan dolayı huzursuz olduğu bir anda geldi. Bu nedenle Moltke Kluck'un Paris'in uzağından geniş biçimde dolanmayı öngören, kaçınılmaz olarak asıl planın terk edilmesi anlamına gelen istikamet değişikliği talebini onayladı. Şimdi çark eden Alman hattının kanat birlikleri Paris'in yakınından geçecek ve ondan sonra Paris savunmasının önlerinde olacaktı. Moltke güvenlik uğruna cephe genişliğini küçültmek suretiyle asıl planda yer alan geniş kuşatma manevrasının imkânlarını feda etmiş oluyordu. Ve sonradan ortaya çıktığı gibi, riski azaltmak yerine kendini çok tehlikeli bir karşı taarruza maruz bırakmıştı.

2 Eylül gecesi Moltke sağ kanat birlik komutanlarına plan değişikliğini teyit eden ve yeni bir planı haberdar eden bir mesaj gönderdi: "Fransızların Paris'ten güneydoğu istikamette çekilmeye zorlanması gerekiyor. Birinci Ordu, İkinci Ordu'nun arkasında kademede bulunacak ve bundan sonra bu kuvvetin kanat emniyetinden sorumlu olacak." Fakat Birinci Ordu, İkinci Ordu'nun tam bir günlük yürüyüş mesafesi önündeydi: Şayet Kluck mesajın ikinci kısmını yerine getirmeye çalışırsa, ilk kısmını ihmal etmiş olacaktı. Bu nedenle Kluck yürüyüşe devam etmeye karar verirken, bu arada eksik İhtiyat Kolordusu ve bitkin süvari tümenini yancı olarak görevlendirdi. Ayrıca Kluck'un Paris'ten gelecek herhangi bir tehlikeyi ne kadar hafife aldığı, kanatların savunması için uçakların tahsis edilmemesinde ve batı istikametinde hava keşfi emri verilmemesinde görülmektedir.

Bu arada Moltke'nin morali giderek bozuluyordu ve asıl planın terk edilmesine ilişkin kesin karar 4 Eylül'de verildi. Moltke, o planın yerine Fransız kuvvetlerinin merkez ve sağ tarafını daha dar bir manevra ile kuşatmayı öngören harekât planını ikame etti. Kendi merkezi (Dördüncü ve Beşinci ordular) güneydoğu yönünde ileri harekete devam ederken, sol kanadı (Altıncı ve Yedinci ordular) Toul ve Epinal arasındaki tahkimli engelleri yarmak için güneybatı istikametinde taarruza teşebbüs edecekti ve bunun sonucu olarak Verdun'un her iki tarafı da kuşatılacaktı. Bu arada Moltke'nin sağ kanadı (Birinci ve İkinci ordular) dışarı tarafa dönecekler ve batı yönündeyken Fransızların Paris civarından girişebilecekleri herhangi bir karşı taarruzu engelleyeceklerdi. Moltke'nin emri, güneye doğru gelişen harekette Kluck'un Bülow'un önünde olduğunu öngörüyor ve halihazırda Marne'ı geçtiğini görmezden gelmeye devam ediyordu. Çünkü bu emir Kluck'a sadece "Paris'in doğu yakasına bakmasını" (yani batıya dönmesini) değil aynı zamanda Bülow batı istikametine Marne ile Sen Nehri arasındaki hatta dönerken Marne'ın kuzeyinde kalması talimatını veriyordu. Kluck, bu şekildeki bir emri yerine getirmek için Bülow'un kendisini yakalayıp ve geçerken, sadece durmak zorunda değil, fakat bir şekilde dönmek zorunda kalmıştı. Bu tür dışarıya dönerek yapılan manevralar büyük bir ordunun dengesini bir dereceye kadar bozmaktadır. Bahsettiğimiz örnekte, yeni plan henüz yürürlüğe girmeden Moltke'nin önlem almak istediği Fransız karşı harekâtı zaten başlamıştı. Üstelik bu olayın sonucunda kati zaferin bir unsuru olma şansından mahrum olması nedeniyle gönülsüz olan Kluck, güneye Sen Nehri istikametine doğru ilerlemeye devam etti ve 5 Eylül'de, "Batı istikametindeki harekât istenildiği zaman yapılabilir," dedi. Kluck, yine de şimdilik üç tugay ve bir küçük süvari birliğinden meydana gelen müfrez bir kuvveti kanat birliklerini koruması için bıraktı. Ertesi sabah bu müfrez birlik Paris'ten harekete geçen Fransız Altıncı Ordusu'nun taarruzuna uğradı.

Bugünler zarfında Fransız-İngiliz birliklerinin geri çekilmesi devam etmişti. Verdiği geri çekilme emriyle başkent Paris'in terk edildiğini görmesi üzerine telaşa kapılan hükümetin baskısına bo-

yun eğen Joffre, 30 Ağustos'ta Maunoury'nin Altıncı Ordu'sunu Paris garnizonunu takviye etmek için tahsis etti. Altıncı Ordu'nun sevk edilmesi Joffre'nin kanatlardan yapılacak karşı taarruzdan vazgeçmesi anlamına gelmişti, çünkü Altıncı Ordu bu karşı taarruzun icrası için topladığı kuvvetti. Ayrıca aynı gün hazırlanan bir muhtıra, "daha önceden kuzeydoğu istikametinde girişilen ve Meuse Nehri'nden açık araziye çıkacak şekilde bir yarma harekâtını başarmayı umut eden" Joffre'nin düşüncesinin Alman merkez cephesine gerçekleştirecek bir karşı taarruz yönünde değiştirdiğini göstermektedir. Joffre, 1 Eylül'de müttefik ordularının geri çekilme harekâtının Seine, Aube ve Ornain nehirlerinin güneyindeki hatta kadar devam edeceğine ilişkin emirler yayımladı. Bu emirler uyarınca ordular sadece buradan uzaklaşıp ve Paris'in güneydoğusuna sevk edilmeyecek fakat aynı zamanda erken bir karşı taarruzu düşünen bir komutan ile düşmanın arasında nehir engel olmayacaktı. Ertesi gün birkaç ordu komutanına gönderilen başka bir mesajda ise bu hattı Joffre'nin hemen şimdi değil ama daha sonra kalkışacağı bir karşı taarruz için "tesis ve tahkim" etme niyetinde olduğu bildirildi. Joffre aynı gün John French tarafından önerilen ve savaş bakanına (Alexandre Millerrand) iletilen Marne hattında tutunma konusundaki teklife cevap verdi:

"Marne'da bütün kuvvetlerimizle genel bir harekâtı planlamanın mümkün olacağına inanmıyorum. Fakat Paris'in savunmasında İngiliz ordusu ile işbirliği yapmanın yararlı sonuç verecek tek yol olduğunu düşünüyorum."

Joffre, savaş bakanı ve Galliéni'ye karşı da aynı görüşü tekrarladı. Ateşli taraftarlar karşı taarruz fikrinin Joffre'nin aklının bir köşesinde olduğunu söylediklerinde, tarihçiler bu fikre katılabilirler. Bu deliller dizisi, Joffre'nin Marne'da muharebe etmek niyetini ya da onun dengeyi büyük ölçüde değiştireceği karşı taarruzu planladığı efsanesini ortadan kaldırmaya fazlasıyla yetmektedir.

Cevabının kesinliği daha önemliydi çünkü 1 Eylül'de Lanrezac'ın ordusunun bir karargâh subayı ölü bir Alman subayının cüzdanında Almanların istikamet değişikliğini gösteren bir emir bulmuştu. Bu emir ertesi sabah erkenden Joffre'nin karargâhına

gönderildi. 3 Eylül sabahı, Kluck'un yürüyüş kollarının değişiklik yapılan güneydoğu istikametinde olduğu tespit edildi. Yürüyüş kolları İngiliz havacılar tarafından rapor edildi. Havacılar öğleden sonra bu yürüyüş kollarının Marne'ı geçmekte olduğunu bildirmişlerdi. Akşam saatlerinde Maunoury Paris-Senlis hattının batısındaki bölgede hiçbir Alman birliği kalmadığını bildirdi. Rapor edilen bütün bu bilgiler Joffre'nin planlarında 2 Eylül gecesi çekilme hattını daha da güneye çekmesinin dışında hiçbir değişikliğe neden olmadı!

Fakat Paris'in yeni askeri valisi Galliéni, 3 Eylül gecesi elde edilen çok az bilgi sonucunda bile hemen harekete geçmişti. Galliéni, Maunoury'ye 4 Eylül sabahı hava aydınlanır aydınlanmaz hava ve süvari keşfi yapmasını emretti. Almanların kanatlarını açık mevzide (düşmanın taarruzuna maruz) bırakarak Paris savunma mevzilerinin önünden cepheye paralel olarak geçtiklerini gösteren bu ilk raporlardan çok çabuk ikna olan Galliéni, aynı hızla harekete geçmişti. Sabah saat dokuzda, Maunoury'nin ordusuna Almanları kanatlarından vurmak amacıyla doğu istikametinde harekete hazır olması için emir verdi. Ondan sonra hazırlık hareketleri konusunda telefonla Joffre'ye bilgi verdi ve karşı taarruzu resmi olarak onaylaması için onu cesaretlendirdi. (Bu onay, sadece müşterek işbirliğini sağlamak için harekâtı teminat altına almak amacıyla değil aynı zamanda Joffre'nin yeni savaş bakanı Alexandre Millerrand'ı Galliéni'yi kendisinin astı olduğunu iknası için de gerekliydi.)

Galliéni'nin şevk ve heyecan verici tezleri muharebe alanındaki ağır düşünen başkomutanını etkiledi, ama hepsi bu kadardı. Joffre hâlâ düşünüp taşınırken, Galliéni zaman kazanmak ve İngilizlere yeni durumu açıklamak amacıyla acele motora atlayıp Melun'a gitti. Mümkün olursa İngilizlerin işbirliği yapmalarını sağlayacaktı. Ne yazık ki John French karargâhında yoktu ve Galliéni, başlangıçta John French'in kurmay başkanı Archibald Murray'ı bile bulamadı. Bu, tuhaf bir manzaraydı. Galliéni kendi görüşüne göre İngilizleri şaşkın ve moralleri bozuk bulmuştu. İngilizlerin Fransız ordusunun durumunu bilmiş olsalardı savaşa girmemiş olacakları-

nı söylemekte tereddüt etmedi. İngilizler, taranmamış bıyıklarıyla gözlüklü ve dağınık, siyah düğmeli postal ve sarı tozluklarıyla bu hiç askere benzemeyen askeri dehanın temel niteliklerini pek ayırt edecek ruh durumunda değillerdi. Pek kuşku yok ki belki de keskin mizah anlayışına sahip seçkin bir asker “hiçbir İngiliz subayı böyle bir komedyen ile konuşurken görülmeyecek” diye düşünmüştür.

Galliéni, Almanların sağ kanadını açık mevzide bırakmak suretiyle kendilerine sağladıkları fırsattan yararlanmanın hayati önemde olduğu konusunda Murray’ın dikkatini çekti ve Murray’a zaten “Paris Ordusu’nun” Alman ordusunun kanat kısmına doğru harekete geçtiğini söyledi. İngilizlerin geri çekilmeyi durdurması ve ertesi gün taarruza iştirak etmesini rica etti. Ancak Murray, “Fikirlerinizden hiç hoşlanmadım,” dedi ve komutanının yokluğunda hiçbir şey yapamayacağını bildirdi. Galliéni, John French’in gelmesini üç saat boyunca boşuna beklemesinin ardından, sadece daha sonrası için bir telefon mesajı sözü olarak akşam saat 5’te ayrılmak zorunda kaldı. Bunun bir yararı olmadı, çünkü bu, İngilizlerin ertesi gün geri çekilmelerine devam edeceği anlamına geliyordu. İngilizlerin kararı, Joffre’den aldıkları o sabah yazılan bir mektupla teyit edilmişti. Joffre şöyle diyordu: “Mevcut durumda sizlere bildirmekten şeref duyduğum amacım, Sen Nehri’nin gerisine çekilmek ve sadece seçilen bir hat üzerinde toplanan bütün kuvvetlerle muharebeye tutuşmayı öngören planın yerine getirilmesini icra etmektir.” Kluck’un istikamet değişikliği haberinin yarattığı yetersiz etki müteakip paragrafta yer almaktaydı: “Alman ordularının hareketlerinin tam güneydoğu istikametinde devam etmesi durumunda... Belki de hareketinizin nehrin sağ yakasında Marne ve Sen arasında en etkili şekilde icra edilebileceği konusunda mutabık olacaksınız.” Kati açılış cümlesinde yer alan bu üstünkörü niteleme, İngilizleri Galliéni’nin cesur önerisine katılmaları için pek cesaretlendirmemişti. Joffre’nin ağır çalışan, tedrici ancak çok yavaş yön değiştiren kafa yapısıyla Galliéni’nin çevik *bakışı* ve ani tepkisi arasında çarpıcı bir zıtlık vardı.

Joffre, Galliéni’nin sabahki mesajından sonra saat 12:45’te Franchet d’Esperey’e (Lanrezac’ın yerine Beşinci Ordu komutan-

lığına atanmıştı) gönderdiği telgrafta şöyle diyordu: “Şayet ordunuzun taarruzda başarılı olacağını düşünüyorsanız lütfen bana bildirin.” Bu ne hayati bir fırsat öneren ne de harekete geçmeyi cesaretlendiren bir teklifti. Bu teklif, Franchet d’Esperey’e John French’in kurmay başkan yardımcısı Henry Wilson ile birlikteyken geldi ve müzakerelerden sonra cevap kaleme alınarak “muharebe ertesi günden evvel cereyan edemez” ve Beşinci Ordu ertesi gün geri çekilmeye devam edip 6’sında taarruz edecek mesajı iletilti. Franchet d’Esperey bu mesaja kendi eliyle daha az cesaret verici bir not ilave etti: “Harekâtın başarılı olabilmesi için gerekli koşullar şunlardır: (1) 6’sı sabahında Ourcq Nehri’nin sol yakasında açık araziye çıkacak olan Altıncı Ordu’yla yakın ve mutlak işbirliği. Altıncı Ordu yarın Ourcq Nehri’ne ulaşmalı... ya da İngilizler yerlerinden kıyılamayacak: (2) Benim ordum 6’sında savaşabilir, fakat durumu pek parlak değil. İhtiyat tümenlerine güvenilemez.”

Deneme niteliğindeki önerisine karşılık böylesine cesaret kırıcı bir cevabın Joffre’nin üzerinde ne gibi bir muhtemel sonucu olabirdi ki? Tereddüdünü artırmak...

O tereddüt çok doğaldı, çünkü başdanışmanı Berthelot, geri çekilmenin devam etmesini ve asıl planın uygulanmasını şiddetli bir şekilde destekliyordu. Ondan sonra ikinci vaktinin ilk saatlerinde Alman birliklerinin Marne Nehri boyunca ilerlemeye başladıklarına ilişkin tehlikeli mesaj geldi. Joffre’nin kendi anılarında nakledildiği gibi: “Bu Berthelot’un hücumu devam etmesi için gerekçe oluşturacak nedendi.” Anıların Joffre’nin sadece taarruzu ertelemeye devam ettiğini ileri sürdüğü doğrudur, fakat anılar, Joffre’nin Berthelot’un planlarıyla uyum içerisinde yeni talimatlar yayımladıklarını kabul etmektedirler. Daha da önemlisi, karargâhın elli kilometre daha güneye intikaline karar verilmesiydi. O sırada Joffre erken akşam yemeğini yerken Franchet d’Esperey’in mesajı geldi.

Olaylar zincirinin sonraki halkası başarıyla yerine oturmuştu. Çünkü her ne kadar bu fırsatı yaratan Galliéni’nin inisiyatifi olsa da, bizzat kendisinin söylediği gibi, Marne Muharebesi’ni kazanan “telefon müdahaleleriydi.” Galliéni Paris’teki karargâhına döndüğünde Joffre’nin gönderdiği, kendisinin karşı taarruz önerisini

uygun bulan gecikmiş mesajını buldu, fakat Joffre mesajında karşı taarruzun düşmanın kanatlarına ve gerisine indirilecek darbeye çok daha müthiş sonucun elden geçirilmiş olacağı bölge olan Marne'in güneyinden gerçekleştirilmesini tercih etmişti.

Galliéni telefonu kapıldığı gibi Joffre'yi aradı ve sonunda savunduğu fikirlerinin isabetiyle ve gücüyle "Paris Ordusu"nun sol kanttta yer alan orduların genel karşı taarruzlarının bir parçası olarak Marne'in kuzeyinde hücumla katılmasının onayını aldı. Joffre, İngilizlerin işbirliğini temin edeceğinin sözünü vermişti. Galliéni derhal (20:30'da) takviye ettiği Maunoury'nin ordusuna emirler yayımladı. Birkaç saatlik gecikme sonrasında Joffre'nin 6 Eylül'deki taarruza ilişkin emirleri yayımlandı. Artık bu emirler 5 Eylül için çok geçti ve hatta genel anlamda etkili olması açısından 6'sı için bile geçti. Gecikmenin çok önemli sonuçları oldu, ancak bu sonuçların hepsi de kötü değildi.

5 Eylül'de Maunoury'nin birlikleri doğruya, düşman birliklerine doğru ilerlerken hem İngilizlerin hem Franchet d'Esperey'in birlikleri onların asıl emirleri uyarınca düşmandan ve hatta birbirlerinden uzaklaşarak güneye doğru ilerliyorlardı. Galliéni olmasaydı onların o zaman açtıkları boşluk tehlikeli olabilirdi. Ertesi gün döndüklerinde önlerinde kat edecekleri çok mesafe vardı ve dönerken durumun gerektirdiği kadar süratli değillerdi. İngilizlerin bu "ortadan kayboluşu" durumdan hiç haberi olmayan Kluck'a sadece imkân tanımakla kalmadı, aynı zamanda ordusunun asıl kısmının yarısını (II. ve IV. kolordular) Maunoury'nin Alman geri bölgesini tehdit eden ilerlemesine karşı koymaya çalışan zor durumdaki kanat savunma birliklerini takviye etmek amacıyla İngilizlerin bulunduğu bölgeden geri çekmek için cesaret verdi. Bu yeni birliklerin gelmesi 7 Eylül'de Maunoury'nin ilerlemesini durdurmaya başladı ve Galliéni Maunoury'yi güçlendirmek için zar zor toplayabildiği bütün ihtiyatları ileri sürdü.

Burada ünlü, efsanevi "Paris taksileri" olayı meydana gelmişti. Yeni bir tümen Paris yakınlarında trenden henüz indirilmişti, fakat cephe buradan altmış beş kilometreydi. Şayet oraya yaya olarak intikal ederlerse çok geç olacaktı ve tümenin ancak yarısını alabi-

lecek yeterlilikte tren vardı. O ikinci vakti, polis sokaklardaki taksileri durdurdu, kimi durumlarda yolcuları apar topar indirdi ve 600 taksi toparladıktan sonra onları askerlerin bindirildiği Gagny (Paris) banliyösüne gönderdi. Galliéni bu başarıyı görmeye geldi ve memnuniyet ve keyifle karışık bir şekilde, “Pekâlâ hiç olmazsa sıkıcı bir şey değil,” dedi! Geleceğin motorize kollarının öncüleri gece boyunca her bir seferinde 3.000 asker taşıyarak sadece Paris taksilerinin geçebileceği sapa köylerin arasından ve şaşkın köy sakinlerinin önlerinden geçerek iki sefer yaptılar. Ne yazık ki bu taksiler, sürati güvenliğe tercih ettikleri geleneksel tutumlarını devam ettirdiler ve geliş ve gidişleri o denli karmaşık hale geldi ki 8 Eylül sabahı tümen taarruza başlayamadan önce askerlerin düzene konmaları için birkaç saat harcanmıştı.

Arka kanadına gerçekleştirilen harekât nedeniyle Almanların üzerlerindeki baskı daha da artmıştı. Galliéni günler öncesinden talep etmiş olduğu ve ancak peyderpey gelmekte olan iki kolorduyu daha önce almış olsaydı, Marne’in güneyinde bulunan Alman birlikleri kuşatılmış olabilir ve muharebe stratejik olduğu kadar, taktik açıdan da kesin bir sonuca ulaşabilirdi. Mevcut durumda bile tehlike o kadar büyüktü ki Kluck 6 Eylül saat 22:00’da kalan iki kolordusunu geri çağırarak ve bunun sonucunda kendisiyle komşu Bülow’un ordusu arasında elli kilometrelik bir mesafe (boşluk) meydana getirmişti. Bu boşluğu doldurmak için sadece iki zayıf süvari kolordusu ve birkaç hafif piyade (*jager*) taburu bırakılmıştı ve Kluck bu zayıf örtme kuvvetini tek bir komuta altında toplamayı başaramamıştı. Sonuçlar vahimdi. Her ne kadar Kluck mevzide tutunabilmeyi başarabilip ve hatta Maunoury’nin birliklerini geri püskürtse de, güney cephede bıraktığı boşluk Bülow’un kanadını tehlikeye açık hale getirmişti. Her ne kadar Franchet d’Esperey’in 7 Eylül’deki yavaş ilerlemesi sonucunda hâlâ birlikleriyle temasa geçmemiş olsa da kanat kısmı için endişeli olan Bülow sağ kısmını Petit Morin Nehri’nin kuzey yakasına çekti. Ve İngilizlerin gediğin merkezine doğru ilerledikleri haberi geldiğinde bu 9 Eylül’de başlayan Alman geri çekilmesi için bir işaret olmuştu. Her ne kadar 5 Eylül’deki İngiliz geri çekilmesinin devam etmesi ezici zafer şansını

mahvetmiş olmakla birlikte, geri çekilmeleri sonucunda “zaferi” kazanmaları kaderin hoş bir cilvesiydi.

Bununla beraber cephenin diğer taraflarındaki durumları da göz önüne almak gerekmektedir çünkü başka yerdeki Alman niyetlerinin önüne geçilmediği sürece, Joffre’nin zaferi imkânsız ve yenilgisi muhtemel olacaktı. Doğudaki, ya da Lorraine bölgesindeki, sol kanat hücumunun başarısız olmasına asıl katkıyı yapanlar bizzat Almanlardı, çünkü Fransızları kendi tahkim edilmiş siperlerine püskürterek, yarma taarruz harekâtını zaten neredeyse imkânsız hale getirmişlerdi. Marne’da yaşanan “talihsizliklerden” bir diğeri de, püskürtülmelerini muhakkak kılmıştı; çünkü Dubail ve de Castelnau’nun ordularının Morhange-Sarrebourg Muharebesi’ndeki yenilgisinden sonra, hazırlıksız geri çekilmelerini sona erdirdiklerinde, cephe içeri doğru bel vermişti ve asıl Alman taarruzu meydana gelen bu cebe* (girintiye) isteksizce gerçekleştirildi. Almanlar tam da Fransızların önceki yıllarda kendilerini karşılamak için beklemiş oldukları “Charmes gediğine” doğru ilerlediler.

Böylece Fransızlara Alman kanatlarına etkili olarak taarruz etmeleri için fırsat doğmuş oldu. Fransızlar bu suretle 27 Ağustos’ta durma noktasına gelen asıl Alman taarruzunu geçici olarak aksatmış oluyorlardı. Bu, Fransızlara sadece mevzilerini güçlendirmek için rahat bir nefes alma fırsatı tanımış olmuyor, fakat aynı zamanda Joffre’ye kuvvetlerinin bir kısmını emniyet içerisinde sağ kanattan daha kritik olan sol kanada nakletme imkânı veriyordu. Birliklerin bu nakil haberleri, Moltke’nin 5 Eylül tarihli yeni planını tasarlaması için bir ilham kaynağı olmuş ve Altıncı Ordu komutanı Bavyera Veliht Prens Rupprecht’in itirazlarına rağmen onu Fransızların tahkimli engellerine karşı giriştiği bir başka sonuçsuz taarruza çekmişti. Bu yeni taarruz Charmes gediğinin kanat desteğini meydana getiren Grand Couronné de Nancy sırtına cepheden yapılmıştı. Ayrıca İmparator II. Wilhelm, beyaz zırhları içerisinde davet bekleyen bir aktör gibi, Nancy’ye zafer yürüyüşü yapmak için gelmişti. Ancak yeterli hazırlıklar yapılmadan birbiri ardına

* Cep: Bir cephe hattında, düşman harekâtı ya da birliklerin geri çekilmeleri sonucunda meydana gelen kama şeklindeki girinti (ç.n.).

gerçekleştirilen taarruzlar Fransız topçusunun iyi tanzim edilmiş ve üstün ateş gücü altında çöktü. Moltke 8 Eylül'de Altıncı Ordu komutanı Bavyera Veliht Prensi Rupprecht'e taarruzu ve boş yere insan kaybını durdurmasını emretti. Rupprecht, topçu danışmanı Binbaşı Bauer'a duyduğu aşırı güven sonucunda ağır obüs toplarının Belçika'nın eski kalelerinde olduğu gibi burada da aynı etkiyi göstereceğine ilişkin kendi kanaatinin aksi yönündeki görüşe ikna olup taarruza kalkışmıştı. Lakin tuhaftır ki şimdi itirazlar neticesinde taarruzdan vazgeçmişti – 1914-1918 yıllarının askeri liderlerinin kararları aşırı güven dolu (*micawberish*)* idi.

Verdun'un batısında bulunan Alman merkez birlikleri (Beşinci ve Dördüncü ordular) Moltke'nin tadil edilmiş planındaki sağ kanat rolünü tıpkı mengene gibi yerine getirmek için yeterli değillerdi. Verdun bölgesinde Sarraill, Ruffey'nin yerine Fransız Üçüncü Ordu Komutanlığı'na getirildi. Sarraill'in aldığı ilk emirler sadece geri çekilmeye devam etmenin değil, fakat Verdun'u terk etmenin talimatlarını içeriyordu. Bununla beraber Sarraill farklı düşünüyordu ve mümkün olduğunca Verdun'u mihver alıp tutunarak, batıdaki Dördüncü Ordu'yla teması kaybetmemeye kararlıydı. Bu, isabetli bir inisiyatif alma örneğiydi ve bunun sonucunda Alman veliaht prensi komutası altında bulunan Beşinci Ordu'nun güneydoğu istikametine doğru ilerlemesini frenlemiş olması Moltke'nin planını altüst eden temel unsur olmuştu. Sarraill'in birliklerinin kararlı direnişi ve topçusunun öldürücü ateşi, Alman veliaht prensinin birliklerinin sadece ilerlemesini durdurmakla kalmadı aynı zamanda düzenini bozdu. 9 Eylül'de bu çıkmazdan kurtulmak için gece taarruzuyla gerçekleştirilen gecikmiş hareket, Almanların birbirlerine ateş etmesi neticesinde, son derece tehlikeli bir felaketle sonuçlanmıştı. Bununla beraber Sarraill, kendisinin direnişini Verdun'un batısından Alman kanatlarına doğru tehlikeli bir karşı taarruza dönüştürmeye imkân sağlayabilecek takviyeleri boşuna talep etmişti, çünkü Sarraill Verdun'da tutunmak suretiyle bir ta-

* *Micawberish*: Wilkin Micawber, Charles Dickens'ın ünlü *David Copperfield* eserindeki bir roman kahramanıdır. Micawber isim olarak, İngilizcede fakir ancak daha iyi bir gelecek umudu besleyen, iyimser, aşırı güven dolu kimse anlamında sözlüklerde yer alırken, sıfat olarak *Micawberish* ise bu niteliklere gönderme yapmaktadır.

rafında kendisinin ve diğer tarafında da Maunoury'nin olduğu bir alanda Alman ordularını kuşatmıştı.

Hausen komutasındaki Alman Üçüncü Ordusu, Alman merkezi ve sağ kanadı arasında bir hat meydana getirdi ve ikisinden birini desteklemek için hazır olmak gibi belirsiz rol ile görevlendirildi. Belki de bu rol, Saksonlardan meydana gelen Prusyalıların görevini küçümsemeye yatkın olmalarının kısmen bir yansımasıydı. Bu nedenle Üçüncü Ordu fiilen bölünmüştü. Sol taraf, Alman Dördüncü Ordusu'na yardımcı olmak amacıyla General de Langle de Cary komutasındaki Fransız Dördüncü Ordusu'na girilen ve başarısız olan taarruzda kullanıldı. Bu belki de bütün muharebenin en şiddetli çarpışmasından sonra Fransız topçusu tarafından püskürtülen bir taarruzdu. Sağ taraf ise Fransız kuvvetlerinin merkezinde General de Langle de Cary'nin ordusundan alınan kuvvetlerle teşkil edilen Dokuzuncu Ordu'nun komutanlığını devralan Foch'a karşı düzenlenen taarruz için Bülow'un ordusunun sol kanadına katıldı.

Marne hakkında doğan tüm efsaneler arasında en kapsamlı ve en az temelli olanları, Foch'un etrafında dolananlardır. Halen yaygın bir şekilde inanılan ilk iddia, Foch'un bütün muharebeyi Prusya Muhafızları'nı "Saint Gond bataklıklarına" püskürten bir karşı taarruzla kazandığı iddiasıdır. Fakat aslında Almanlar, batıda sonuç alındıktan sonra hiçbir müdahaleye uğramadan çekip gitmişlerdi. İkincisi ve daha ihtiyatlı olarak ileri sürülen iddia, Foch'un Almanların Fransız merkezine yapacağı yarma taarruzunu önlemek suretiyle zaferi mümkün kılmış olmasıydı. Bu bile doğru değildir çünkü Almanlar cepheyi buradan yarmaya çalışmıyorlardı. Bülow sadece koruma amacına yönelik olmak üzere cephe hattını batıya çark ettirmeye çalışıyordu. Ve bu dönüş süresince doğal olarak sol kanadı Foch'un cephesiyle temas etmişti.

Diğer bir çelişki ise, her ne kadar Foch taarruzlar için mükerrer emirler yayımladıysa da, gerçekte ise birlikleri Foch'un emirlere itaatsizliği nedeniyle, gereksiz yere umutsuz bir savunma yapmaktaydı.

Foch, 6 Eylül saat 01:30'da Joffre'nin ünlü genel "geri dön" emrini almıştı. Bu emri diğer ordulardan farklı olarak Saint Gond

bataklıklarının güney çıkışlarını tutarak Franchet d'Esperey'in kanat taarruzunu korumaya imkân tanıyacak zamanda almıştı. Foch, bunun yerine zayıf XI. Kolordu'yu bataklığın doğusundaki geniş ve savunması zayıf bölgeyi tutması için bırakarak kuvvetlerinin büyük bir kısmını bataklıkların kuzeyindeki taarruz için tertiplemişti. Birlikleri yorgundu. Çok zorlu bir geri çekilme sonucunda birliklerin çoğu eksilmişti ve taarruzları hızlı şekilde dağılmıştı. Geriye çekilme esnasında bataklıkların güney çıkış bölgelerinde sağlam bir şekilde tutunamadılar. Bu nedenle Foch, asıl kuvvetini o kanatta tuttu. Fakat Almanlar sadece dar geçitlerden geçebildiler ve dolayısıyla yana doğru ilerlediler – bunu daha önce de yapabilirlerdi. Almanların 7 Eylül'de bataklığın doğusunda giriştikleri taarruz, Fransız topçu ateşi altında dağıldı. Bundan kurtulmanın tek yolu olarak şafaktan önce alacakaranlıkta süngü taarruzu düzenlendi. Bu süngü taarruzu, Foch'un sağ kanadını gafil avladı ve kanat süratle dağıldı. Neyse ki Almanlar süratli bir şekilde takip harekâtına girişmediler ve sonuçta başlarını ağrıtan birkaç topu ele geçirdiler. Yine de durum ciddiye. Foch yardım talep etti; Franchet d'Esperey Foch'un sol kanadını desteklemek için bir kolordu tahsis etti ve Joffre ise şimdi sağ kanadında büyüyen boşluğu kapatmak için diğer bir kolorduyu gönderdi. Devam etmekte olan Alman taarruzu, 9 Eylül'de Foch'un sağ kanadına yeni bir hamlede bulundu ve az bir direnişle karşılaştı – bu taarruz saat 14:00'dan kısa bir süre önce Bülow'un meşhur genel geri çekilme emriyle durduruldu. Almanlar taciz edilmeden ve gözetim altında tutulmadan geri çekildiler. Foch daha önceki acil duruma karşı tedbir almak için, sağlam olan sol kanadından 42. Tümen'i aldı ve sağ tarafına kaydırıldı. Ancak bu tümen yalnızca düşman çekildikten sonra alacakaranlıkta toplarını ateşleyebilmişti – bu ise tümenin Alman yarma taarruzunun kanat bölgesine girilen gözde kati karşı taarruz efsanesiyle çelişen bir durumdu. Her ne kadar Bülow çark ederken kanadını açık mevzide bıraktıysa da, Foch'un sadece cepheden karşı taarruzu düşündüğü belirtilmelidir. Bir bütün olarak ele alındığında bu muharebede Foch'un aldığı asıl ve en ciddi sonuç, asıl taarruzu örtmeye yardımcı olmak yerine onu engellemiş olmasıydı.

Muharebe cephesini tayin edici öneme sahip batı kanadına kadar inceledik. Gözlerimizi Alman cephesinin gerisindeki çeşitli karargâhlara yoğunlaştıralım ve Almanların geri çekilmesiyle sonuçlanan değişken fikirleri inceleyelim. Başkomutanlık, 30 Ağustos'ta bulunduğu Koblenz'den Lüksemburg'a geri gelmişti ve ordularla irtibat açısından telsiz muhaberesine bağlıydı. Bu muhabere ara sıra motosikletli karargâh subaylarının ziyaretleriyle tamamlanıyordu. Düzenli bir motor ya da motosikletli posta sistemi tesis edilmemişti ve telsiz muhaberesi, sadece mesaj şifrelemek ya da şifre çözmek yüzünden zaman kaybettirmiyor, aynı zamanda Paris'teki Eyfel Kulesi'nden kaynaklanan parazitlerden de çok sıkıntı çekiyordu. 1870 geleneğine sadık ordu komutanları, kontrol konusunda çok kıskanç oldukları için, haber verecekleri ve abartacakları başarı dışında, enformasyon yavaş olduğu kadar seyrekti. 7-9 Eylül tarihleri arasında cereyan eden muharebe krizi süresince, cepheden önemli tek bir haber bile gelmemişti. 12 Eylül'e kadar Moltke'nin, Kluck'un ordusunun başına ne geldiğinden ya da nerede olduğundan haberi yoktu. Belki bu bilgisizliğin pek önemi yoktu çünkü 5 Eylül'de o zaman Lüksemburg'da savaş bakanlığı görevinde olan Falkenhayn, günlüğüne şöyle not düşmüştü: "Kesin olan sadece bir şey var: Genelkurmayımız başını tamamen kaybetti. Schlieffen'in bıraktığı bilgiler artık daha fazla imdadına yetiştiriyor ve sonuç olarak Moltke'nin zekâsı tükendi."

Bundan başka zaten Moltke yenildiğini kabul etmişti. Lüksemburg'daki umutsuzluk 8 Eylül'de Yarbay Hentsch'in Moltke'nin temsilcisi olarak Verdun'un batısındaki beş orduyu sırasıyla ziyaret etmek üzere ayrıldığında pekâlâ belli olduğu için, Hentsch geri çekilme için gereken hareketleri koordine etmek amacıyla tam olarak yetkilendirilmişti. Hentsch hiçbir faaliyete rastlayamadı. Beşinci, Dördüncü ve Üçüncü orduların karargâhlarında güven unsurunun az olduğunu görmüştü. Yoluna devam ederken 8 Eylül gecesini Bülow ile geçirdi ve orayı öylesine sıkıntılı buldu ki sabah ayrılırken en azından bir noktada güven duyabiliyordu – pek yakında geri çekilme emri verilecekti. 9 Eylül sabahı yaklaşık saat 9'da hava raporları altı düşman kolunun (beş İngiliz ve bir Fran-

sız süvarisi) Marne'a yaklaştığını ve gediğin ağız kısmına doğru ilerlediklerini Bülow'a bildirmişti. Bülow saat 11:00'da ordusuna 13:00'dan itibaren geri çekilmesini içeren emri yayımlamıştı ve bu hareket tarzını Kluck'a haber verdi.

Yollardaki barikatlar ve paniklerden geciken Hentsch, neredeyse öğlene kadar Kluck'un karargâhına varamadı. Bulgularına göre orada geri çekilme için emirlerin çoktan verilmiş olduğunu tespit etmiş ve emirleri teyit amacıyla sadece geri çekilmenin istikameti olan kuzeydoğuyu eklemişti. Fakat Kluck'un kurmay başkanı Kuhl, bu emirlerin sadece bir ast hatası olduğunu ve kendisinin sadece İngilizlerin neredeyse arkalarında olmalarını göz önüne alarak sol kanadının geri dönmesini emretmiş olduğunu iddia etmektedir. Kuhl ayrıca Bülow'un durumunu göz önüne alan Hentsch'in ona geri çekilme emri verdiğini söylemektedir. Hentsch onunla çeliştiğinin farkında değildir. Ancak geri çekilmenin saat 14:00'da başlaması, gerideki yolların temizlenmiş olması, ne Kuhl'un ne de Kluck'un yazılı emri sorun etmesi ve yola çıkmaya bu kadar istekli olduklarını göstermeleri Hentsch'i desteklemeye yetmektedir. Aslında Kuhl, İngilizlerin ve Franchet d'Esperey'in yarma taarruzlarının an meselesi olmasının, geri çekilmeyi kaçınılmaz kılmış olduğunu kabul etmektedir. Ayrıca, İngilizlerin yaptığı girinti sonucunda, Kluck'un ordusu kuzey istikametine doğru geri çekilmek zorunda kaldı ve bu nedenle de meydana gelen boşluk hâlâ açık durumdaydı.

Marne Muharebesi'nin hayati önem içeren birçok olayından en garip olanı, Napolyon'un mükemmel muharebe tarzının tesadüfi olarak taklit edilmiş olmasıdır – bu Napolyon'un birkaç kez icra ettiği muharebe taktiğidir ve General Camon ve savaşı inceleyen diğer kişiler de bu taktiğin normalde Napolyon'un zihninde olduğuna inanmışlardı. Bu hareket tarzının özellikleri, düşmanı cephe de kontrol altında tutarken kanatlardan birine kati olmayan fakat nihai darbeye imkân sağlayacak bir manevranın gerçekleştirilmesidir. Çünkü kuşatılma tehdidi, düşman cephesinin savunulması amacıyla genişlemesine neden oluyor ve böylece kati darbenin indirileceği zayıf bir bölge yaratılmış oluyordu. Galliéni, Marne Muharebesi'nde cephenin bu şekilde genişlemesini sağladı ve İngilizler

de bu noktayı yardılar. Az çok rastlantı olmakla birlikte bu hareket tarzı mükemmel icra edilmişti.

Bu nedenle 5 Eylül'de İngilizlerin geri çekilmesinin devam etmesi ve 6 ve 7 Eylül tarihlerindeki yavaş bir şekilde ilerleyerek istemeden neden oldukları gecikmelerin –Napolyon olsa bunları bilerek yapmış olurdu– stratejik olarak çok değerli olduklarını kesin olarak anlayabiliyoruz. Şayet onların “kati” taarruzu daha önceden belli olmuş olsaydı, 8 Eylül'ün ilk saatlerine kadar yine de Bülow tarafından geciktirilen Kluck'un son iki kolordusunun alınması sonucunda o bölgenin zayıf düşmesi pek mümkün olmazdı. Bu iki kolordu kendisine doğru hâlâ ilerlemekteyken Maunoury'nin hücumunun kesin olarak durdurulması, onun taarruzunun tek başına kati sonucu yaratamayacağının yeterli bir kanıtıydı.

Fakat 8, 9 ve 10 Eylül günlerinde İngilizlerin hâlâ yavaş ilerlemesi, Napolyon harekât tarzının inkârıydı. Bu yavaş ilerlemenin Alman geri çekilmesini bir felakete dönüştürme fırsatından mahrum bıraktığı ortaya çıkmıştır. Bu suretle bu hareket, dört uzun yıl süren siper savaşının zeminini hazırlamıştır. Bu kısmen art arda akan nehirlerin meydana getirdiği engeller ancak çoğunlukla kuvvet eksikliği ve kötü sevk ve idare nedeniyleydi. John French başarılı olacağına ilişkin pek umutlu görünmüyordu ve müttefiklerin çabalarına inancı daha da azdı. Sonuç olarak John French, sağ kanadındaki ve hatta geri bölgesindeki süvari birliklerinin büyük bir kısmını takip harekâtında* okbaşı birliği olarak görevlendirmek

* Takip harekâtı: 6 Eylül günü kat edilen ortalama mesafe on sekiz kilometreydi; 7 Eylül'de on iki kilometreden azdı; 8 Eylül'de on yedi kilometre; 9 Eylül'de on bir kilometreydi. Resmi Harp Tarihi, bu koşullar altında “daha fazlası beklenemezdi” diyordu. Bu görüş muharebeye iştirak eden birçok subay tarafından paylaşılmadı. Bu nedenle General Charteris'in günlüğündeki 7 Eylül'e ilişkin notta şöyle deniyordu: “Gerçekte her ne kadar askerlerimiz istekli olsalar da birliklerimiz anlamsız bir şekilde yavaş hareket ettiler... Süvari en kötüsüydü, çünkü onlar piyadenin hemen arkasındaydılar.” General Charteris ayrıca General Haig'in “bir tümen karargâhından diğerine giderek onları ileri doğru ilerlemeleri için cesaretlendirmeye çalışıyordu,” fakat tümen günlükleri tersini ima ediyordu; Haig'in 9 Eylül'de birliklerine Marne Nehri'ni geçtikten sonra, uçakları “tehlike geçti alarmı” verene kadar, birkaç saat mola verdiği kesindi. Ondan sonra Haig, John French tarafından durduruldu. General Gough ilerlemenin yavaş olmasının nedenini, “Genel Karargâh'ın düşmana kati bir taarruz için şimdi olağanüstü fırsatın mevcut olduğunu kolordu ve tümen komutanlarına açıklamak için hiçbir girişimde bulunmamasına” bağlamaktadır.

yerine, komşu Fransız birliğiyle irtibat için görevlendirdiği gibi, bir de gaz pedalı yerine frene bastı. Aslında süvari fiili olarak 11 Eylül'e kadar takip harekâtına başlamadı. Franchet d'Esperey'in ilerlemesi daha bile temkinliydi: sağ tarafı Foch ile irtibat halindeydi; merkezdeki kuvvetler yavaşça takip etti, fakat Bülow'un çekilen kanadına temas etmedi; sol kanadı ise tamamen açık olan istikametten devam etmeyi ihmal etti.

Bununla beraber bir başka gecikme nedeni de, taarruzda kullanılan taktik yöntemdi. Eski bir sistem olan aynı hizada bulunmayı içeren hareket tarzı, 1918 yılına kadar hüküm sürdüğü gibi hâlâ geçerliydi. Bu nedenle bir kolordu ya da bir tümen durdurulduğu takdirde komşu birlikte durma eğilimi gösteriyordu. Velhasıl geçici olarak meydana gelen bir direnişi kuşatmak ve ilerlemenin hızını devam ettirmek için çok sık fırsat kaçıyordu. İngilizler ve Fransızlar bu fırsatı kaçırdığından –bu fırsat ancak 1918'de tabiatın kurallarını uygulayacak olan Almanlara kalacaktı– herhangi bir akıntı ya da sel en az direnen mecrayı bulacak, engellerden geçecek ve daha sonra akmaya devam edecek, bu arada ters akıntılar ise artık münferit halde bulunan engeli sürükleyip götürecekti.

Ayrıca belki bu taarruzun yaratıcısı (Galliéni) işin başında komutanlıktan alınmamış olsaydı, zafer daha kesin sonuçlu olabilirdi ve böylece savaşı kısaltabilirdi. Zaten Joffre, Galliéni'nin taarruz gücünü sınırlandırdıktan sonra onu harekâtı sevk ve idare gücünden mahrum bırakmak için ilk fırsatı eline geçirmiş oluyordu. Keşke Joffree rakip ordunun zafiyetlerinden yararlanmada da bu kadar hızlı davranmış olsaydı! Çünkü Joffre 11 Eylül'de Galliéni'yi, Paris hudutlarında, içi büyük bir sıkıntıyla kaplı vaziyette, ağır düşünen amirinin ellerinin arasından zaferin meyvelerinin kayıp gitmesini seyretmeye terk ederek, ona Maunoury'nin ordusunun sevk ve idaresini üstlendiğini bildirdi. Her ne kadar Joffre tarafından birkaç kez karşı çıkmış olsa da, Galliéni'nin muharebe boyunca anafikri bütün ihtiyatları kuzeye, düşmanın arka bölgesine sevk etmek olmuştur. Galliéni'nin aradan çekilmesiyle ilerleme tamamen cepheye yöneldi; bu da Almanlara tekrar tertiplenmek ve Aisne Nehri hattı üzerinde tutunmak için rahat bir nefes alma

fırsatı vermişti. Joffre, 17 Eylül'e kadar Almanların geri bölgesine demiryoluyla yığınak yapmak suretiyle yeni bir manevra düzenleme konusuna dikkat vermedi. Sonuçta, sözde "Denize Doğru Yarış" esnasında siperlerin inşası denize ulaşana kadar Fransızların daima, "birlik miktarları çok az olmuş ve bir gün geç kalmışlardı."

Fakat Joffre'nin başarısızlığı, Alman hatları gerisindeki geçici kargaşa durumundan ve kararsızlıktan yararlanma konusundaki yegâne başarısızlık değildi. İngiliz resmi harp tarihçisi General Edmonds'un mantıklı kanaatine göre, "On dört İngiliz Gönüllü (Territorial) tümeninden birkaçı ve hâlâ İngiltere'de bulunan 6. Tümen'le birlikte, on dört süvari tugayı Alman ulaştırma tesislerine ve gerilerine hücum etmek için Manş kıyısındaki limanlara çıkmış olsalardı, kati taktik sonuç elde edilebilir ve savaş bitebilirdi."

Aisne hattına ulaşıldığında bile savaşı bitirmek için hâlâ fırsat varken, bu fırsat da kaçırılacaktı. Aslında Resmi Harp Tarihi, "Yarma taarruz şansı asla 13 Eylül sabahından daha parlak olmamıştı," diye belirtmişti. Almanların dikkatsizliği ve çeşitli ast birlik komutanlarının inisiyatifleri sayesinde her iki kanatta bulunan birlikler nehirde başarıyla geçmişti. "General Haig'e temin edilen bütün bilgilerde, Marne Muharebesi'nin başından beri Alman Birinci ve İkinci orduları arasında mevcut olan boşluğun kapanmadığı bildirilmişti." Fakat yarış, komuta kademesinin "durum muhakemesindeki başarısızlığı nedeniyle" kaybedilmişti. 13 Eylül'de "tümenler oldukça temkinli ve ağır ağır ilerlemişti" ve "Genel Karargâh emirlerinde zamanın önemine ilişkin hiçbir ipucu yoktu."

"13 Eylül akşamında durum tamamen değişmişti. Alman takviye birliklerinin gelmiş olduğu öğrenildi. 14 Eylül'de ciddi bir direniş bekleniyordu; bununla beraber Genel Karargâh sadece 'ordu takip harekâtına devam edecektir' reçetesini tekrar ediyordu." "Plan, hedef ve işbirliği için hazırlık yoktu ve tümenler muharebe içerisinde yalpalıyorlardı." Onların başarısızlıklarının sonucunda, belirsizlik aşıkâr hale geldi ve onu kilitlenme - durgunluk (mevzi savaşı) takip etti.

Daha da büyük bir fırsat doğuda Fransızlar tarafından heba edildi; çünkü Aisne hattına ulaşıldığında Conneau'nun süvari ko-

lordusu ve bir grup ihtiyat tümeni, Alman cephesindeki on beş kilometrelik boşluğun karşısındaydılar. Süvariler nehri geçtikten sonra yirmi kilometre kuzeye Sissonne'ye doğru ilerlediler – fakat o sırada kuşatılma “tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarının anlaşılması” üzerine, “köprülere doğru geri çekilme emri verildi.” Bu utanç verici tedbir duygusu, süvariye Batı Cephesi'nde asla elde etmeyeceği bir fırsattan yoksun bırakmıştı. Çünkü Conneau'nun süvari kolordusu Sissonne'de geri çekilen Alman İkinci Ordusu'nun kanadının on beş kilometre kuzeyinde ve Alman Üçüncü Ordusu'nun bulunduğu hattın altmış beş kilometre gerisindeydi. “En azından korku ve karışıklık yaratması için sadece düşman ulaştırma hatları boyunca doğu istikametinde ilerlemesi gerekmekteydi.”

Şayet Fransa'nın bir Napolyon'u olsaydı, siper savaşı meydana gelir miydi gelmez miydi sorusu sıkça ortaya atılmıştır. Her ne kadar modern silahların hesaba katılmayan savunma gücü ve 1914'ün hantal birlikleri savaşın hareket kabiliyeti ve tayin edici unsuru karşısında terazinin kefesinde ağır bassa da, Galliéni'nin hamlesi kuşku yaratmıştı. Çünkü Galliéni sadece 1914-1918 yılları arasında Batı Cephesi'nde tanık olunan “Napolyon dönemine ait bir hareket tarzının” icrasını sağlamış değildi. Aynı zamanda onun sezgisi, cesur manevrası ve ani karar verebilmesi diğer Fransız, İngiliz ve Alman liderlerine kıyasla o denli belirgindi ki, son anda siperlerden yapılacak bir manevrayla bir zafer kazanmanın mümkün olacağını akla getirmişti. Galliéni muharebe alanına yakın olduğu için, bu harekâtı bunu planlayan üst kademeleri beklemeden yapabiliirdi.

Galliéni'nin talimatının en kısıtlayıcı koşullarda bile uygulanması, bu varsayımı güçlendirmişti. Bir kalenin sevk ve idaresi, çok katı savunma rolünü öngören kurallar ve kısıtlamalar ile belirlenmişti, komutana ordulara yardım edilmesini reddetme yetkisi dahi veriyor ve kendisinden, asıl sorumluluğu olan kale savunması dışında, daha geniş bir alanda görev alması istenmiyordu. Muharebe alanındaki başkomutanın genel bir kuşatma muharebesini sevk ve idare etmiş olması; bir kale komutanının, savaşın en tayin edici manevrasını planlayıp gerçekleştirmiş olması talihin cilvesiydi. La-

kin savaş, “joker”in önemli olduğu bir oyundur ve Joffre bu kozu elinde tuttuğunda Galliéni “joker”i oynadı. Galliéni’nin daha sonra yarı nükteli, yarı acı bir şekilde belirttiği gibi, “Marne Muharebesi cereyan etmedi. Joffre’nin talimatları Sen Nehri’ne çekilmeyi, Verdun ve Nancy’nin tahliyesini öngörmüştü. Sarraill itaat etmedi, Verdun’u kurtardı; Castelnau Grand Couronné’de tutundu, Nancy’yi kurtardı. Ben taarruza geçtim. Şimdi ben taarruza geçmişken geri bölgeye kadar gitmiş olan başkomutanın bütün muharebeyi, icra ettiği, öngördüğü ve her şeyi düzenlediği iddiasına gelince... Buna inanmak zor!”

Galliéni’nin ifadelerinin en doğrusu ilkiydi: “Marne Muharebesi cereyan etmedi.” Ne de 1870’teki Sedan “Muharebesi” olmuştu. MacMahon’un Birinci (Yaşlı) Moltke karşısında yaptığı akılsızlık buradakine benzerdi ve hatta düşmanlar ile engeller göz önüne alındığında İkinci (Genç) Moltke akılsız davranış ve yanlış kararlarında MacMahon’u geride bırakmıştı.

Sahne 2: Efsanevi Bir Muharebe Meydanı: Tannenberg

Marne Muharebesi’nde olduğu gibi, büyük Alman Tannenberg zaferinin gözde hikâyesi de muazzam bir yanlışlık abidesidir. Çünkü gerçekte bu zafer, kilden bir kaide üzerinde efsane ile parlatılmış bir ağaç figüründen meydana gelmiştir.

Bu efsanelerden ilki ve en gözde olanı, emeklilik yıllarındaki özel merakını gelecekteki bir Rus işgali için devasa bir kuşatma tasarlamakla, Rus kalabalıklarının içerisine gömüleceği bataklıkların yollarını keşfetmek ve derinliğini ölçmekle geçiren ve daha sonra savaş başladığında rüyasını gerçeğe dönüştüren eski bir generalin romantik bir tanımlamasıdır. Ludendorff’un gölgesinden doğduğu gibi, Hindenburg şahsiyetinin ardında ortaya çıkan sonraki efsane, Ludendorff’u göstermelik amirini almak için Doğu Prusya’ya götüren trende ikinci bir Cannae olması için tasarlanan ve belirlenen mükemmel bir plandı. Yazık ki tarih ikisini de ziyan etmiş olmalı.

Çünkü asıl olarak bir halk karışımı olan Almanlar, kendi Galliéni’lerini genç bir kurmay subayın zekâsı ve eski bir kolordu komu-

tanının enerjisinin birleşiminde buldular. Bundan sonra Almanların işi epey kolaylaştı çünkü Rusların sevk ve idaresi Moltke ve Joffre'nin hatalarını birleştirmişti. Aslında modern Rusya'nın askeri tarihi, Doğu Prusya'nın işgalinin kısa öyküsünde özetlenmektedir.

Dikkatsizce bir icradan büyük ölçüde sorumlu olan kişi, aynı zamanda feci bir işgalden ve bu işgalin Rus birliklerinin hazır olmasından evvel gerçekleştirilmesinden de sorumluydu. Bu kişi 1913 yılına kadar genelkurmay başkanı olan General Jilinsky'ydi. Zira Jilinsky, seferberliğin on beşinci gününde Fransa ile bir askeri antlaşma yapmış ve Rusya'nın 800.000 askeri muharebeye hazır bulunduracağını taahhüt etmişti. Bu antlaşma, hantal Rus askeri savaş mekanizması harekete geçtiğinde, birçok çatlağa ve bölgesel başarısızlıklara neden olmasına yol açmıştı. Ayrıca bu durum, kararlarını telaş içinde almalarına neden olan Rus karargâh personeli için de bir zafiyet unsuru olmuştu. Fakat antlaşma verilen bu sözle bitmedi, çünkü yeni plan Avusturyalılara karşı icra edilecek asıl tarruz ile birlikte Almanlara karşı bir hücumu öngörüyordu.

Planın, hazırlanmasında görev almayan, hatta özellikle üzerinde herhangi bir nüfuzunun olmaması sağlanan Savaş Bakanı General Sukhomlinov tarafından icra edilecek olması sakıncaları artıracaktı. Gerçekte Sukhomlinov komutayı bizzat almak için entrikalar çeviriyordu. Sukhomlinov kendisinde komutanlık için ilahi yetenek olduğuna inanan tek kişi değildi. Rakibi de ilahi bir yeteneğe sahip olduğunu iddia ediyordu. Zira çar savaş patlak verdiğinde komutayı kendisinin üstlenmesini önermiş, bakanlarını telaşa düşürmüştü. Çar, bakanların baskısı altında üzüntüyle de olsa, en azından eğitilmiş bir asker olan Büyük Dük Nikolay'yı atadı, ancak iki önemli yardımcısını da atayarak onu zora soktu. Bunlardan biri orduda pek tutulmayan dalkavuk bir general olan Yanuşkeviç idi. İkinci yardımcısı Danilov, yetenekli fakat geleneksel görüşlere sahip bir askerdı ve gerçekten de Rus stratejisini yönlendirdi.

Büyük Dük, Ağustos ayının ilk günlerinden beri Rus Dışişleri Bakanlığı vasıtasıyla üzerlerindeki Alman yükünü hafifletmeleri için Fransızların ardı arkası kesilmeyen baskısı altındaydı. Fran-

Harita 4

sızlar bunun süratli bir şekilde yapılmasını istiyorlardı. Bu nedenle her ne kadar Rusya'nın Doğu Prusya'yı işgali söz verilen tarihten önce başlamadıysa da, Rusya hazır olmadan başlamıştı.

Doğu Prusya Niemen Nehri karşısında Rusya'nın enine doğru uzanan uzun bir toprak parçasını meydana getirir ve kuzeyde Baltık Denizi ve güneyde Rus Polonyası tarafından çevrilmiştir. Kara sınırı boyunca iki ordu, Birinci Ordu ya da Vilna Ordusu Rennenkampff ve İkinci Ordu ya da Varşova Ordusu Samsonov'un komutası altında tertiplenmişti. Bu iki ordu Jilinsky'nin daha üst seviye kontrolü altında bir grup teşkil etti. Jilinsky'nin planına göre Rennenkampff'ın Doğu Prusya'nın doğu ucu istikametinde ilerlemesi gerekiyordu, böylelikle Alman savunma birliklerini kendisine doğru çekecekti. Böylece iki gün sonra Samsonov güney sınırını geçecek ve Alman geri bölgesinin her iki yanında belirerek Alman birliklerinin Vistül Nehri'ne girişlerini önleyeceklerdi. Bu planın hatası tasarlanmasında değil fakat icrasındaydı. Planın önemi, tehdit ortaya çıktığında Alman karargâhında neden olduğu korkuyla, aslında yarattığı büyük kargaşa ile iyi bir şekilde kanıtlanmıştı. Ancak planın hatalı sevk ve idaresi ile askeri yönden hazırlıksız olmasının dışında, iki doğal engeli vardı. İlki, iki ordunun yetmiş beş kilometrelik Masurya Gölleri zinciriyle ayrılması ve ayrıca bunlar Rennenkampff'ın ilerleme istikametini batıda bulunan tahkimli Königsberg bölgesiyle birlikte sadece altmış kilometre kadar bir alana sıkıştırmasıydı. İkincisi, Rusya'nın güneyden kalkıştığı işgalin ülke sınırlarını yetersiz demiryolu ve kötü yollarla birlikte çorak bir şekilde Alman işgaline karşı bir engel olarak bırakmasıydı.

Rennenkampff, 17 Ağustos'ta doğu sınırını altı buçuk tümen ve beş süvari tümeniyle geçti. İki taraftan girilen böylesine bir taarruza karşı koymak amacıyla uzun süredir incelemeler devam etmekteydi ve Schlieffen'in çözümü, bölgenin engellerini özellikle Masurya Gölleri'ni kullanarak hangi Rus ordusu menzile önce girerse ona çok şiddetli ve var gücüyle taarruz etmek ve ondan sonra diğerine yönelmekti. Ancak Doğu Prusya'daki komutan Prittwitz, hesaplı bir riske girme korkusu yönünden amiri Moltke'ye benzi-

yordu. Samsonov'u oyalamak amacıyla doğal engelleri tamamlayıcı unsur olarak kullanmak için, Landwehr (yedek) ve garnizon birliklerine bel bağlamada isteksiz olan Prittwitz, Scholtz'un XX. Kolordu'sunun iki tümenini güney cephesinde bıraktı. Kendisinin Sekizinci Ordu'sundan arta kalan yedi tümeni ve bir süvari tümenini Rennenkampf'a karşı koyması için tertipleledi. Süratli ve kati neticeler elde etmek için –düşmanın vaziyetini hatalı olarak tahlil etmesi nedeniyle– Ruslara cepheden taarruza geçerek kendisini daha büyük bir tehlikenin içine soktu.

Bu taarruz 20 Ağustos'ta Gumbinnen yakınlarında gerçekleşti. Alman kuvvetlerinin merkezinde Mackensen'e bağlı bulunan XVII. Kolordu, doğrudan taarruzda bulunmak zorunda kaldı; şiddetli bir şekilde püskürtüldü ve en azından psikolojik olarak her iki kanattaki kolorduların başarılarını boşa çıkartmıştı. Yine de Rennenkampf, merkezdeki birliklerini kuşatmadan kurtarmak için geri çekilme emri vermek üzereyken, ertesi sabah Alman birliklerinin geri çekilmekte olduklarını öğrendi.

Çünkü Samsonov, Gumbinnen'e taarruz edildiği gün sınıra ulaşmıştı; Jilinsky tarafından o kadar acele ettirilmişti ki birlikler yorgun ve açtılar, ulaşimleri tamamlanamamıştı, ikmal hizmetleri bir keşmekeş içerisindeydi. Samsonov'la birlikte sekiz tümen ve üç süvari tümeni vardı ve iki tümen de peşlerindeydi.

Samsonov'un gelişi XX. Kolordu tarafından Prittwitz'e bildirildi. Samsonov'un birlikleri küçümsenmişti. XX. Kolordu'nun olmasa da Prittwitz'in cesareti kırılmıştı. O akşam karargâh subaylarından ikisi, General Grünert ve Yarbay Max Hoffmann, Prittwitz gelip kendilerini makamına çağırdığında güney sınırına tedirgin edecek yakınlıkta bulunan Neidenburg'daki karargâhtaki bürolarının dışında konuşuyorlardı. Orada ayrıca bir başka meşhur kararsız, Kurmay Başkanı Kont Waldersee vardı. Prittwitz yüzündeki endişeli ifadeyle, "Baylar sanırım siz de güney cephesinden gelen bu yeni haberi aldınız? Ordu muharebeye kesiyor ve Vistül Nehri'nin gerisine çekiliyor," dedi.

Her iki küçük rütbeli karargâh subayı önce Gumbinnen'deki taarruzun püskürtülmesi gerektiğini, bunun için yeterli zaman ol-

duğunu ve her ne olursa olsun çarpışmadan başlatılacak bir geri çekilmenin Vistül Nehri'nin çok yakınında bulunan Samsonov'a asıl Alman birliklerini kuşatma fırsatını vereceğini ileri sürerek itiraz ettiler. Ancak Prittwitz sert bir şekilde karar verme yetkisinin onlarda değil kendisinde olduğunu söyledi. Ondan sonra konuyu Waldersee ile tartışmaya devam etmeleri için makamını terk etti ve ancak subaylar sonunda Prittwitz'i daha cesur tedbirler alması için ikna ettiler. Zaman ve hareket kabiliyeti amacıyla yer kazanmak için, Samsonov'un sol ya da batı kanadına taarruz edilmesine karar verildi. Bu amaçla üç tümenin XX. Kolordu'yu desteklemek için Gumbinnen bölgesinden trenle geri getirilmesi ve orada kalan diğer kuvvetlerin (I. İhtiyat Kolordusu ve XVII. Kolordu) karayoluyla batıya doğru geri çekilmeleri gerekiyordu. İşte bu Tannenberg manevrasının esasıydı.

Prittwitz karargâhına döndüğünde onların hareket tarzlarını kabul etti ve artık Vistül Nehri'nin gerisine çekilmekten bahsetmedi. Ertesi gün birliklerinin Rennenkampf'ın cephesinde emniyet içerisinde muharebeyi kestiğini ve Samsonov'un neredeyse durma noktasına geldiğini öğrenince, Prittwitz'in neşesi yerine gelmişti. Ancak 22 Ağustos'ta karargâh kuzeye Mühlhausen'e intikal ettiğinde, özel bir trenle yeni Komutan General von Hindenburg ve yeni kurmay başkanı Ludendorff'un gelmekte olduğunu haber veren telgraf bir bomba gibi patlamıştı. Yarım saat tehirlen gelen telgraf Prittwitz ve Waldersee'nin azledildiklerini bildiriyordu.

Hayrete düşen karargâh ancak daha sonra bu dramatik karışıklığın ipucunu keşfetmişti. Aslında Prittwitz, 20 Ağustos'ta karargâh dışında bu konuyu tartışırken sadece Mackensen ve Ulaştırma Hat yetkililerine telefon edip Vistül Nehri gerisine çekileceğini söylememişti, fakat aynı zamanda o sırada Rhine'da Koblenz'de bulunan başkomutanlığa da telefon etmişti. Hatta Moltke'ye, kendisine takviye kuvvet verildiği takdirde, Vistül hattında tutunabileceğini söylemişti. Üstüne üstlük döndüğünde karargâhına telefon konuşmasını haber vermeyi unutmuştu ve böylece de kendisinin yaptığı plan değişikliğinin Moltke'ye iletilmesini önlemiş oldu. Cesaretini kaybeden ve gelecek konusunda karamsarlığa kapılacak

olan Moltke, astlarını cezalandırmakta dikkat çeken bir hızla hareket edecekti.

Moltke derhal çevresinde kararlı bir adam aramaya başladı ve o adamı Liège'deki yenilgiyi zafere çevirmiş olan Ludendorff'un şahsında buldu. Moltke daha sonra Koblenz'e çağrılan Ludendorff'a göstermelik bir amir tayin etti. 22 Ağustos'ta Koblenz'e gelen Ludendorff, Doğu Prusya'daki durum hakkında kendisine izahat verilince, ilk emirlerini doğrudan talihsiz Prittwitz'in kordoru komutanlarına gönderdi ve yeni "komutanlık" görevi için trene atlayıp "komutanı" Hindenburg'u Hannover'den aldı.

Şimdi burada bu hoş ve eğlenceli Alman komuta sistemi üzerinde düşünmek için ara verelim. Kukla komutan, Hannover'de "kayıp eşya bürosunda" sahipsiz beklerken, önce karargâh subayı (kurmay başkanı) seçiliyor ve tek başına istişarede bulunuyor; kurmay başkanı telgrafla *emirlerini* gönderiyor ve yolda "bagajını" hazırlıyordu. Ancak işin en mizahi yanı ise, planın zaten hazırlanmış olması, gerekli hareket tarzlarının ve Ludendorff'un maiyetinde harekât şubesinin başkanı olarak çalışacak daha da küçük rütbeli bir kurmay subayın, Hoffmann tarafından belirlenmiş olmasıydı.

Üstelik planda öngörülen cesaretin ortaya koyulması, büyük ölçüde Hoffmann'ın önceki tecrübesiyle mümkün oldu. Çünkü Schlieffen, zekice bir sezgiyle birçok kişinin sadece zeki bir *aylak* olarak kabul ettikleri bu cin gibi parlak genç yüzbaşığı Rusya'ya karşı savaşta Japon birlikleriyle birlikte gözlemci olarak iştirak etmesi için seçmişti. Hoffmann orada sadece General Rennenkampf ve General Samsonov'un Mukden demiryolu peronundaki kavgalarını değil, Rus ordusu hakkında çok şey de öğrenmişti. Bu nedenle onun fikrine göre Rennenkampf Samsonov'a Gumbinnen'den yapacağı baskıyla sağlayacağı yardımda acele etmeyecekti. Hoffmann ayrıca Mançurya'da Rusların yöntemlerinin inanılmaz dikkatsiz yönlerini öğrenmişti ve bu bilgi onu Ağustos 1914'te "şifresiz" olarak gönderilen Rus telsiz emirlerinin gerçek olduklarını kabul etmesi gerektiğini öğrenmesini sağlamıştı. Halbuki Hoffmann'ın üstleri bu emirlerin kurnazca bir aldatma olduğu kuşkusunu taşıyan bir eğilim içerisindeydiler.

Çelişkili görünmekle birlikte Hoffmann'ın planının icrası ve Ludendorff tarafından geliştirilmesi –bu Ludendorff'u dünya çapında üne kavuşturacak plandı– Ludendorff'un ilk emirleriyle geciktirilmişti. Çünkü Ludendorff, Prittwitz'in yetkilerini budamak için Koblenz'den birkaç kolordu komutanına telefon ederek kendisi gelene kadar (Prittwitz'den) müstakil hareket etmelerini söylemişti. Rennenkampf'ın cephesinde bulunan I. İhtiyat Kolordusu ve XVII. Kolordu bu emirden batı istikametinde gerçekleştirmekte oldukları geri çekilmeye bir gün mola vererek yararlandılar. Hızlı hareket esnasındaki bir başka duraklama ise yeni komutanları karşılamak için Sekizinci Ordu'nun bütün karargâhının geriye Marienburg'a intikal etmek zorunda kalmalarındandı.

23 Ağustos'ta Marienburg'a varan Ludendorff, halihazırda devam etmekte olan hareketlerin (intikal, yürüyüş ve geri çekilme) kendisinin kısmi olarak hazırlanmış planlarıyla uyum içerisinde olduklarını görmekten memnun oldu ve Hoffmann'ın düzenleme ve hazırlıklarını onayladı. Ertesi gün Rennenkampf'ın takip harekâtı için ileri harekâta bulunmadığı kesinleşti ve Ludendorff Below'un komutasındaki I. İhtiyat Kolordusu'nun geri çekilmesini hızlandırarak planını genişletti ve böyle yapmakla Samsonov'un sağ kanadına taarruz edebilirdi. Daha sonra 25 Ağustos'ta yakalanan bir telsiz mesajı Ludendorff'a Rennenkampf'ın hareketlerinin yavaşladığını gösterdi ve ayrıca Ludendorff Rennenkampf'ı gözetlemesi ve gözünü boyaması için sadece süvariye bırakarak, Mackensen komutasında bulunan XVII. Kolordu'yu kullanabileceğini düşünmeye başladı. Böyle yaparak Samsonov'un sadece bir değil aynı zamanda iki kanadına çok şiddetli bir şekilde taarruz edebilir ve çift taraflı kati bir kuşatmanın üstesinden gelebilirdi. Maalesef şu anda hazır hale gelen bu plan, istirahatle kaybedilen günü cebri yürüyüşle bile kazanamazdı.

Bu arada Samsonov, yeterince düşünmeden Almanların Prittwitz'in tasarladığı plana göre Vistül Nehri'ne çekildiği kanaatine varmış olan Jilinsky'nin telgraftaki azarları sonucu birliklerini ileri doğru kademelendirmişti. Jilinsky Samsonov'u Alman birliklerini kuşatmakla görevlendirmekle sadece Rennenkampf'ın

hareketini hızlandırmayı ihmal etmekle kalmayıp ve hatta aynı zamanda onun Königberg'e taarruz etmesini emretmekle enerjisini başka yöne çevirmiş oldu. Bu arada Samsonov'un ordusu yaklaşık doksan kilometrelik bir cepheye yayılmış ve sağ kanadı, merkezi ve sol kanadı birbirinden çok fazlaca uzaklaşmıştı. Şayet bu kanatlar, birbirleriyle irtibatlarını sağlayacak bir hareket kabiliyetine sahip olmuş olsaydı, bu genişlik bir avantaja dönüşebilirdi. Ancak ağır hareket eden birlikler ve kötü yolların varlığıyla bu durum tehlikeli bir hal aldı. İlerleme esnasında daha batıya doğru girilen yan hareketleri yer değiştirme girişiminin kendini imhaya yol açmasına neden olmuştu.

Scholtz'un XX. Kolordu'su yavaş yavaş geri çekiliyordu ve Rus merkez birliklerinin (XIII. ve XV. kolordular) Allenstein-Osterode hattına ilerlemesinden önce, geriye (batıya) doğru çark ediyorlardı. Daha fazla geri çekilmenin yaratacağı baskıdan ve sonuçlardan korkan Ludendorff, 26 Ağustos'ta François'un I. Kolordu'suna taarruz etmesini ve Usdau yakınlarında bulunan Rus sol kanadını (I. Kolordu ve iki süvari tümeni) yarmasını emretti. François, birliklerinin bir kısmı, sahra toplarının dörtte üçü, bütün ağır silahları ve cephane kolları henüz gelmediği için emre itiraz etti. François ayrıca cepheden taarruz etmek yerine Rus kanadının etrafından dolanması gerektiğini ileri sürdü. Ludendorff bu itirazları süratle reddetti.

Belki Ludendorff'un zamanlama yeteneği, taktik gerçeklik yeteneğinden daha üstündü. Ancak Mackensen'in Gumbinnen'deki tecrübesini tekrarlamaya hiç niyeti olmayan François Ludendorff'un emirlerine pasif bir şekilde direnerek Rusların aktif direnişinden sakındı ve uzaktaki sırtı ele geçirmekle yetindi. Scholtz'un XX. Kolordu'su Samsonov'un yorgun birliklerinin hareketsizliğinden dolayı –örneğin bir kolordu on iki gün zarfında sadece yoğun kumla kaplı olan yollarda 225 kilometreyi aşkın yürümüştü– herhangi bir tehlikeye maruz kalmadı.

Ancak 26 Ağustos günü zorlu bir muharebeye tanıklık etti. Çünkü ordunun geri kalan unsurlarından iki günlük yürüyüş mesafesi uzakta bulunan Rus sağ kanadı (VI. Kolordu ve süvari

tümeni) Lautern yakınlarında Doğu Cephesi'nden geri dönmekte olan iki Alman kolordusuyla karşılaştı. Rus sağ kanadı büyük bir kargaşa halinde geri püskürtüldü fakat Below ve Mackensen'in taarruzları çok kötü koordine edilmişti, birlikleri cebri yürüyüş sonucunda yorgundu ve takip harekâtına devam etmediler. Böylece her ne kadar düzensiz bir durumda olmakla birlikte Rus sağ kanadı emniyet içerisinde geri çekilebildi. Ancak, bir tümenin bir kısmının arkasında Bössau Gölü bulunuyordu. Panik esnasında bazı askerler boğuldu. Bu küçük hadiseden Hindenburg'un Samsonov'un ordusunu göllere ve bataklıklara döktüğü ve binlercesinin boğulduğu efsanesi doğdu.

Bütün muharebenin gerçek krizi 27 Ağustos'ta meydana geldi. Çünkü o sabah yeterli miktarda topçu mermisi ikmal yapmış bulunan I. Kolordu Komutanı François, Usdau yakınlarındaki Rus sol kanadının bulunduğu mevzileri çok şiddetli bir bombardımana tabi tuttu. Rus birlikleri aç karınlarının üstüne bir de yüksek infilaklı mermilere dayanamadılar ve Alman piyadesini beklemeden geri çekildiler. François, Neidenburg'a doğru yapılacak takip harekâtıyla Rus merkez bölgesinin arkasına geçilmesini emretti, fakat açıkta bulunan kanadına girilen bir Rus karşı taarruzu François'un güney istikametine, Soldau'ya dönmesine neden oldu. Bununla beraber 28 Ağustos günü şafak vakti, bitkin durumda bulunan Rus sol kanadının alelacele Soldau'dan sınırı geçmiş olduğunu öğrendi ve birliklerini bir kez daha doğu istikametine, Neidenburg'a döndürdü.

François'un 27'sinde kaybetmiş olduğu zaman, Rusların kendilerini ölüme mahkûm etmeleri sonucunda telafi edilmişti. Zira her ne kadar Samsonov önceki gece sağ kanadının bitkin durumda ve sol kanadının tehlike altında olduğunu bilmekle birlikte merkezdeki birliklerine tekrar kuzey istikametinde taarruz etmelerini emretmişti. Kendine duyduğu aşırı iyimserlikten dolayı suçlanamayacağından, bu olayın iki muhtemel açıklaması vardır: Ya emirlerine görevini yerine getiremeyecek kadar katı bir şekilde bağlıydı ya da eski düşmanı Rennenkampf ilerlerken geri çekilmekte isteksizdi. Samsonov'un hücumu muhtemelen Alman-

ları yenilgiden kurtarmıştı zira Scholtz François'un taarruzuna yardım etmesi için Ludendorff'tan emir almıştı. Bu nedenle Rus merkez kuvvetleri, daha da bitkin düşmeleri pahasına, Scholtz'un cephesinde birkaç çatlak meydana getirmişti. Cephedeki bu darbeler geçici bir süre Ludendorff'un sinirlerini bozmuş gibiydi, zira François'a hem geriye yardım göndermesini hem de koldusunun geri kalan kısmıyla kuzeydoğuya Lahna'ya, Rus merkez bölgesinin tam arkasına doğru ilerlemesini emretti. Sık ormanlık bölgeyi enine kat eden bu istikamet, François'a Rusların geri çekilme hattını önlemek için daha az şans ve fırsat vermiş olacaktı. Neyse ki François yine onun emirlerini dikkate almadı ve Neidenburg'a doğru ilerlemesine devam etti. Ludendorff, öğleden hemen sonra Rusların cephede meydana gelen gedikleri genişletmek için girişimde bulunmadıklarını, fakat daha ziyade geri çekilme belirtileri gösterdiklerini keşfetti. O nedenle François'a, sadece Neidenburg'un üzerine yürümesini değil fakat içinden devam ederek doğu istikametinde Willenburg'a ilerlemesi için yeni emirler gönderdi. François'un birlikleri 29 Ağustos gecesi Neidenburg ile Willenburg arasında bulunan, aralarında tahkim edilmiş mevzi zincirlerinin meydana getirdiği ve şu anda geriye doğru kaçmakta olan Rusların çekilme hattı önünde engel oluşturan ve François'un kaçındığı orman labirenti içinde karmakarıklık hale gelen yolu tutmuştu. Geri bölgesi kapalı ve yolları tıkanmış olan Rusların merkezinde bulunan birlikler (XIII. ve XV. kolordular ile XXIII. Kolordu'nun yarısı), ateş çemberine karşı takatsizce dövüşen aç ve yorgun bir kalabalık haline gelmişlerdi. Daha sonra binlercesi esir alındı.

Bu trajedinin en önemli sahnesi 27 Ağustos'ta, Neidenburg'dan muharebeyi kontrol için gelen, oysaki kendisini geri çekilmenin girdabında bulan bizzat Samsonov tarafından oynanmıştı. Hiçbir şey yapamayan Samsonov, 28 Ağustos'ta çark ederek tekrar güneye doğru hareket etti ve ormanın derinliklerinde kayboldu. Karanlıkta yoldan saptı ve yokluğu tek bir silah sesi çınlayana kadar karargâhı tarafından fark edilmemişti. Samsonov felaketten sağ çıkmaktansa hayatına son vermişti.

Fakat o öldüğünde, felaket onun umutsuzluğu kadar büsbütün olmadığı gibi, kesin de değildi. Eğer Rus merkez birlikleri, hedefledikleri yarma taarruz harekâtı için kendilerini yeniden organize edebilmiş olsalardı, harekât pekâlâ başarılı olabilirdi. Çünkü François'un barikatı zayıftı ve bizzat kendisi dışarıdan gelecek tehlikeye maruz durumdaydı. Tehdidin kaynağı Usdau'daki yenilgiden ve sınırdaki geri çekilmeden sonra takviye edilmiş olan Artamanov'un I. Kolordu'suydu. Artamanov, kurtarma harekâtı için geri dönmüştü. Hava raporları François'u 29 Ağustos'taki tehlike için uyardı. Ancak François, Neidenburg'da ilerleyen Rusları durdurmak için elinde olan bu tür birlikleri sevk etmekle birlikte cesur bir şekilde "ablukasından" vazgeçmeyi ret etti. Yine de kasaba 30 Ağustos'ta kaybedildi fakat Ludendorff zaten takviye göndermekteydi ve Artamanov avantajını kollamak için biraz çaba gösterdikten sonra 31 Ağustos'ta bir kez daha güneye geri çekildi.

Bununla birlikte François'un zafiyetinin ve Samsonov'un ordusunun bir kısmının kaçmasının nedeni Mackensen ve Below'un doğudan gelip François'la buluşamamış olmalarıydı. Bu nedenle engel ne sağlam ne de beklendiği gibi tamamdı. Mackensen ve Below arasındaki hatalı işbirliği ve üst karargâhın sevk ve idare konusunda net bir tutum içinde olamayışlarının eksikliği nedeniyle kolorduları, Rus sağ kanadını takip etmekten vazgeçti ve kuzeye Allenstein istikametine döndü. Hannibal'ın hareket tarzında olduğu gibi düşmanın arkasından ustaca dolanmak yerine tipik bir Alman tarzıyla "topların sesine doğru" ilerledi. Rennenkampff'ın ilerlemesine karşı duyduğu korku ile Samsonov'u imha etme arzusunun ikileminde kalan Ludendorff, Mackensen ve Below'un arapsaçına çevirdiği birliklerine çekidüzen vermeye yardımcı olmayan bir dizi çelişkili emirler yayımladı. Sonuç olarak Ludendorff daha fazla riske girip ve daha az kazanmış oldu. Çünkü muharebe alanındaki cephe hattına varmakta gecikmiş ve güneydoğuda Rus XIII. Kolordusu'nun bir kısmının gerçekten kaçtığı bir gedik bırakmıştı – şayet Mackensen kendi kararıyla gedigi kapatmak için tekrar güneye dönmemiş olsaydı, Rusların çoğunluğu kaçabilirler ve şuursuzca paniğe kapılmazlardı.

Buna rağmen 92.000 esir alındı, iki kolordu ve bir kolordunun yarısı imha edildi. Samsonov'un ordusunun diğer yarısı çok ciddi bir şekilde, özellikle moral bakımından yıprandı. Almanlar kuşkusuz, düşmanın aptalca hatalarından istifade etmişlerdi – her şeyden önemlisi bu hatalardan yararlanarak şifresiz telsiz mesajlarının yardımıyla belirli aralıklarla savaşın bilinmezliğini, belirsizliğini dağıtmışlardı. Bununla beraber, şayet belli aralıklarla önümüzü görmek istiyorsak, bu vahşi bölgenin “körlüğünü” ve zorluklarını da hesaba katmamız gerekmektedir. Tannenberg zaferi büyük bir başarıdır, çünkü savaş tarihinde eşsizdir. Fakat ne Ludendorff ne de Hindenburg zaferin planlayıcısıydılar. Her ne kadar, sırasıyla Prittwitz ve Ludendorff'un planı kabul etmeleri nedeniyle ve Ludendorff'un da ayrıntı niteliğinde katkıları olsa da, planın asıl başarısı Hoffmann'ındır. Ludendorff, zaferin etkili bir unsuru bile değildi, çünkü asıl katkıda bulunan François'du. Ludendorff'un bu muharebedeki payına karşı olarak, Koblenz'den çektiği ilk telgrafın, Samsonov'un kuşatılmasının tamamlanmasındaki başarısızlığın asıl ve temel nedeni olduğu ortaya konmalıdır. Çünkü Tannenberg, çok sıkça iddia edildiği gibi, ayrıntılarıyla planlanan bir ikinci Cannae Muharebesi değildi. Hedef, Rus işgal kuvvetlerini durdurmaktı, Rus ordusunu kuşatmak değildi. Çift taraflı kuşatma fikri, icrası ancak Rennenkampff hareketsiz halde kalmaya devam ettiğinde, sonradan akla gelen bir fikirdi. Tam da zafere verilen isim gibi, sonradan akla gelmişti. Çünkü 28 Ağustos'ta Ludendorff'un takip harekâtına “*Frögenau*” adı verildiğinde Hoffmann, Ludendorff'a önlerinde bulunan kasabanın adı olan Tannenberg'i kullanarak, 1410 yılında Cermen şövalyelerinin uğradığı tarihi bozgunun Alman tarihindeki lekesini yerinde bir davranışla silebileceğini ileri sürmüştü.

Sahne 3: Ordularla Oynayan ve Onları Lemberg'de Mağlubiyete Terk Eden Adam

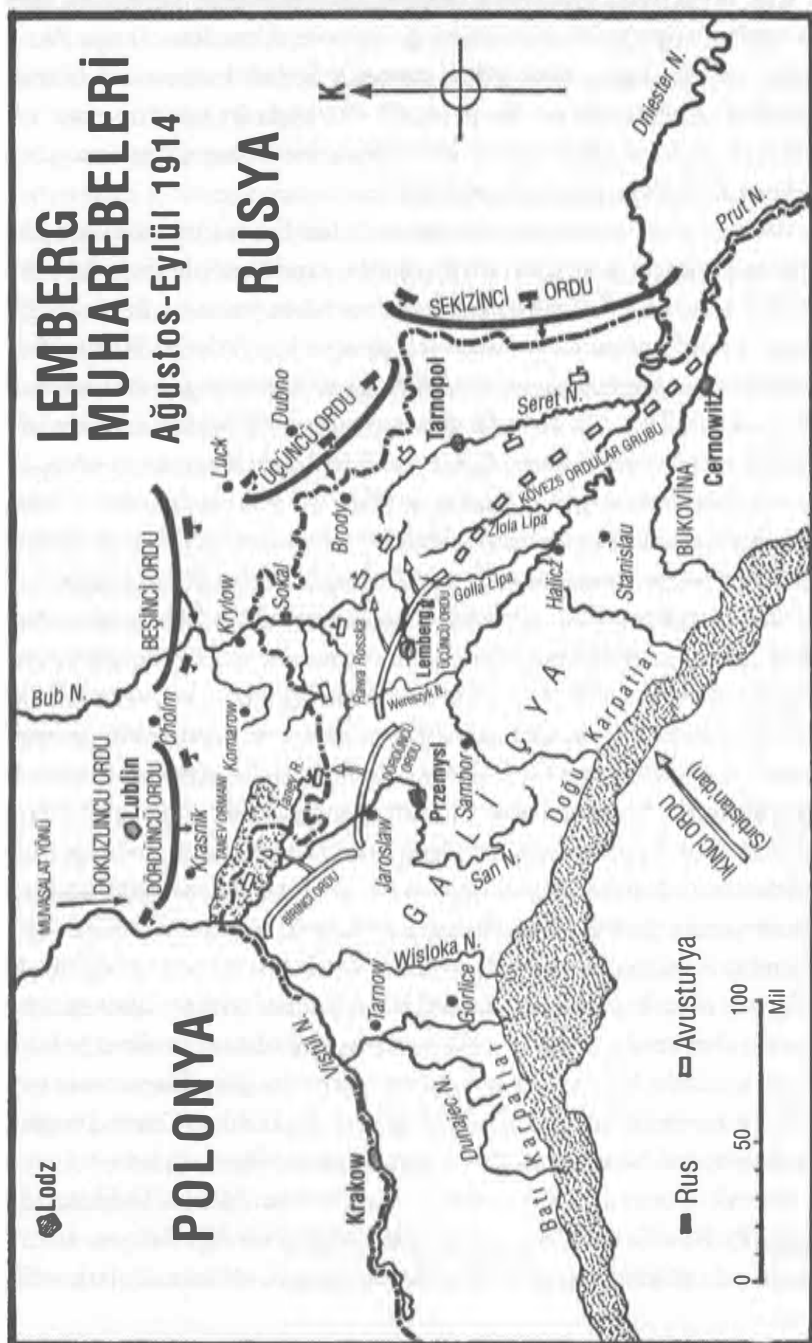
Avrupa'da savaş için hiç kimse, Avusturya-Macaristan Orduları Genelkurmay Başkanı Conrad von Hötzendorf'dan daha fazla

çalışmamıştır. İsteklilik konusunda da kimse onu geçmemiştir. Orduların ilk çarpışmasında kader, onu bütün askeri liderler arasında en ağır yenilgiye uğratmıştı. Lakin belki de Conrad von Hötendorf, aralarındaki en güçlü strateji adamıydı. Moltke, Joffre ve Büyük Dük Nikolay, belirgin mizaç farklılıkları olan ancak *tempoları* olmayan vasat askerlerdi. Onlar ağır hareket eden ve ağır düşünen askerler iken, Conrad hareketliydi ve cesur manevralar yapmak kabiliyetine sahipti. Onun stratejisi sanatçı ruhuyla bir akrobatın atikliğini harmanlamıştı. Her ne kadar Hötendorf'un fikirleri 19. yüzyıl savaş ekolleriyle sınırlandırılmış olsa da, o fikirler bu dönemin en iyilerini temsil etmişti. Bunun yanı sıra bu fikirlerin en kötü kusuru, maddi unsurların modern savaşta oynadıkları artan rolün önemini değerlendirmedeki başarısızlığıdır. Taktik gerçeklik kavramını sezmedeki eksikliği nedeniyle ordusu için yapısal bakımdan uygun olmayan, stratejik ustalık gerektiren başarıları elde etmeye girişecekti. Ordusu yük altında eğildiğinde, onu mahvoluncaya kadar daha da zorlamaya devam etmişti.

Avusturya ordusu, teçhizat bakımından Merkezi Devletler arasında en modası geçmiş teçhizata sahip orduydu. Sahra toprakları sayıca azdı ve menzilleri kısaydı. Tüfeklerin yaklaşık üçte ikisi eski model, dörtte biri yüzyıllıktı. İhtiyatları o kadar yetersizdi ki Eylül ayında bile Karpatlar'daki geçitleri tutan birliklere tek ateşli tüfek dağıtmak zorunda kalınmıştı. Ulaşımı o kadar yetersizdi ki yolları tıkayan hantal yük arabalarıyla ikmal edilmek zorunda kalınmıştı. Bununla beraber fazla hareket kabiliyeti gerektiren bütün bu engellere rağmen Avusturya-Macaristan ordusunun eğitimi, tamamen taarruza adanmıştı. Taktiksel imkânsızlığa duyulan bu aşırı hayranlık, ordunun eğitildiği talimnameleri bizzat derleyen Conrad von Hötendorf'un nüfuzundan kaynaklanmış gibi görünüyor.

Bu planın taktik yapısı hassas olmakla birlikte stratejik temelinin içi boştu. Avusturya ve Alman topraklarının çenelerinin arasına derin bir şekilde sokulan Polonya muharebe hattı çıkıntısı harita üzerinde o kadar davetkâr bir lokmaydı ki herhangi bir amatör stratejist onu ısırpı koparmak fikrinin üzerine atlardı. Bu Conrad'ı

Harita 5

temkinli olamayacak kadar heyecanlandırmıştı. Conrad, kendisini Rus birliklerini Polonya'nın geniş düzlüklerinde kuşatmak için ordularını Galiçya'dan taarruza geçiren ve Almanları Doğu Prusya'dan aşağı doğru sevk eden stratejik Sedan kahramanı olarak tahayyül etmişti. Fakat bu projenin iki başlı ittifak yönetimi tarafından sevk ve idare edilen iki cepheli bir savaşın icra sorunları nedeniyle uyarlanması kolay değildi.

Almanya, ilk taarruzlarını çok önceden Fransa'ya karşı gerçekleştirmeye karar vermişti. 1909 yılında yapılan toplantıda Moltke (Yaşlı), Conrad'a Fransa'yı altı hafta zarfında yenmeyi umut ettiğini ve sonra Avusturya'yı desteklemek için kuvvetlerini Rus cephesine kaydıracağını söylemişti. Almanların kararını göz önüne alan Conrad, akıllıca bir kararla takviyeler gelene kadar savunmada kalmaya karar verebilirdi. Şayet Conrad böyle davranmış olsaydı, zaman kazanması için coğrafya şartları ve Rus ataleti onun lehine çalışmış olacaktı. Karpatlar'dan kuzeye akan nehirler ve dereler bir dizi oyalayıcı engel meydana getirmiş olacaktı. Rus ordularının yığınak oluşturmadaki yavaşlığı da erken tehlikeyi önleyecekti. Ancak Conrad zaman kazanmak için bile sadece tek bir hareket tarzı düşünebildi: Taarruz. Rusya'nın seferberliğinin uzun sürmesi, bu takıntısının gerekçesi olmuştu. Ne kadar erken taarruz ederse karşısında o kadar az kuvvet bulacaktı. Seferberliğin yirminci gününde (18 Ağustos) Rusların otuz bir tümeninin, seferberliğin otuzuncu gününde elli iki tümeninin Avusturya sınırında olacağı hesaplanmıştı. Conrad ilk tarihte Ruslarınkı kadar kuvvete sahip olacağına güveniyordu, halbuki seferberliğin otuzuncu günündeki ikinci safhasında, Rusların kuvveti karşısında kendi kuvvetinin oranı dörde karşı üç olacaktı. Her ne kadar 1914 yılının iyimser askerlerinin dışında, herkese için sadece kuvvetlerin eşit olması ve niteliği böylesine kuşkulu bir kuvvetin kati bir taarruzu gerçekleştirmek için yetersiz bir üstünlük gibi görünmüş olsa da, birlikte Conrad'a göre bu durum ani bir taarruz için cesaretlendirici bir durumdu.

Ancak Conrad, 1909 yılında Moltke'nin Alman birliklerinin Doğu Prusya'da taarruza geçeceğine ilişkin verdiği belirsiz sözün gücüne de güveniyordu. Her ne kadar hiçbir talimattan bahsedil-

mese ve hatta verilen söz unutulsa da, Conrad böyle bir taarruzun vukuu bulacağını varsaymaya devam etti.

Alman Genelkurmayı onu ikaz etme konusunda gösterilen başarısızlığın sorumluluğunu taşısa da, Moltke onun yerine “yük arabalarını Pripet bataklıklarına sürmeyi ve orada boğulmalarını” çocukça bir şekilde tavsiye etme hevesine kapılmıştı. Conrad maharetini gösterme fırsatından vazgeçmektense, kesinlikle kendini kandırmaya istekliydi. Conrad’ın güçlü iki ordusu, Birinci ve Dördüncü Ordular, kuzeye doğru yapacakları harekât için Galiçya’daki hattın solunda tertiplenmişlerdi, bu arada ise Üçüncü Ordu onların doğu kanadını örtmüştü; nihayet İkinci Ordu Sırbistan cephesindeki “ring seferinden” döndüğünde Üçüncü Ordu’ya katılacaktı. Conrad, Rusların Polonya’daki muharebe çıkıntısında kuşatılacak şekilde tertiplenmek yerine kendi doğu kanadına taarruz edecek şekilde yığınak yapabilecekleri ihtimalini kabul etmişti. Bu durumda Conrad, ordularının yönünü çevirip, Lemberg’deki hatta Rusların karşısında tertiplenmeyi teklif etti. Ancak böyle bir ihtimal arzularıyla bağdaşmadığından bu teklifi göz ardı etmeye çoktan razıydı. Bu, itibar ettiği hatalı bilgi kaynakları sayesinde zor olmadı. Conrad’ın yüz bini aşkın süvarisine karşılık sadece kırk iki uçağı vardı ve bu uçaklardan ancak birkaçı hizmete elverişliydi.

15 Ağustos’ta Avusturya ordusunun ilerlemeye başlamasından önce yüz elli kilometrelik alandaki bir görev için 400 kilometre genişliğindeki bir cepheyi taramak (sistematiik keşif) amacıyla “çok büyük bir süvari birliği” ileri sevk edildi. Birkaç gün içerisinde “o kadar çok atın sırtında yara açıldı ki birkaç tümen tümüyle saf dışı kaldı.” Birliklerin ancak küçük bir bölümü süvari örtme kuvveti kullanmayan düşmanın menziline girdi. Böylelikle Avusturya süvarisi kendilerine ağır zayıat verdiren Rus piyadesiyle karşılaşmış oldu. Avusturya Resmi Harp Tarihi, “süvarinin uzakta gerçekleştirdiği keşfin sonucunun verilen zayıata değmediğini” dürüstçe ifade etmiştir.

Fakat gözlediği birkaç belirti Conrad’ı Rusların kendi planına göre tertiplenmekte oldukları yönünde tatminler yürütmeye yet-

mişti. Bu nedenle Conrad, kuzey istikametinde Polonya derinliklerinde gerçekleştirilecek taarruz için 20 Ağustos'ta o uğursuz emrini vermişti. Avusturya piyadesi karanlıkta el yordamıyla Lublin'e doğru ilerlerken, Conrad meydan okuma edası içinde "sağ kanadına karşı doğu istikametinden girilebilecek herhangi bir Rus hareketi belirtisi olmadığı" kanaatini ifade etmişti.

Yanıldığı çok geçmeden ani bir şekilde ortaya çıkacaktı; zira eksiksiz iki Rus ordusu sağ kanat bölgesine doğru ilerliyordu. Bilmeden girdiği tuzaktan kurtulmak için gerekli hareket tarzını yeterince çabuk öğrense de, Almanların aksine Conrad, düşmanın telsiz emirlerini dinleme fırsatı için çok geç kalmış gözüküyordu.

Buna karşılık Rus planı kurnaz ve basitti. Bu planın esas itibarıyla iki farklı seçeneği vardı, fakat başlangıçtaki tertiplenmeler her ikisine de uyacak şekilde hazırlanmıştı. Her halükârda Varşova'nın batısında bulunan ve muharebe alanı olan bütün Polonya çıkıntısı ve Vistül tahliye edilecekti. Rus kuvvetleri iki gruba bölünmüştü. Bir grup Doğu Prusya'nın karşısında kuzeybatı cephesinde ve diğeri de Doğu Galiçya'nın karşısında güneybatı cephesinde tertibat almışlardı. Her grup, üç ordu ve dış kanatlarını muhafaza altına alan bir dördüncü ordudan meydana geliyordu. Şayet Almanlar Rusya'ya karşı bir taarruz için yığınak yaparlarsa, Rus birliklerinin Brest-Litovsk'taki kuzey-güney hattına geri çekilecekleri ve gerektiğinde Sibirya ve Türkmenistan'dan gelecek birliklerin onları bütün güçleriyle karşı taarruza geçirebilecek kuvveti getirene kadar, daha da geriye çekilmeyi içeren alternatif G Planı (Almanya) benimsenecekti. Şayet Almanlar asıl taarruz için Fransa'yı seçerlerse ve doğuda hareketsiz kalırlarsa A Planı (Avusturya) yürürlüğe girecekti. Bu planda güneybatıdaki ordular grubu kuzeybatıdaki bir ordu grubunun takviyesinde Avusturyalılara taarruz edecekti; kuzeybatıdaki grubun geri kalan kısmı ise Doğu Prusya'yı işgal edecekti.

Geleneksel teorinin ışığında, birbirinden çok uzak noktalara ve zıt istikametlerden ikili bir taarruz gerçekleştirmek akılsızca gözükabilir – ve hemencecik kınanabilir. Bu planın gerekçesi, Almanların Doğu Prusya'daki birliklerinin zayıf olmasında ve olayların da gösterdiği gibi, Fransa'ya karşı girişilen taarruzda dikkati başka

yöne çekmenin taşıdığı önemde yatmaktadır. Ayrıca bu plan, asıl taarruzun kanadı için kalkan görevini yerine getirecek ve şayet taarruz başarılı olursa cepheyi küçültecekti. Ayrıca bu hareket tarzı ana orduların nihai olarak Silezya'ya ilerlemesi için zemin hazırlayacaktı. Buradaki gerekçeler çok kuvvetliydi. Üstelik yetersiz ulaşım imkânları nedeniyle Galiçya bölgesinde daha fazla birliğin etkili olarak kullanılması çok zor olmuş olacaktı. Planın genel tasarımındaki kusurları kuzeydeki taarruzun icrasından ve kullanılan araçların ilkel olmasındaki kusurlarından daha azdı. Ne yazık ki bu kusurlar Fransızların Rus Komuta Kademesi'ne hareketlerini daha çabuklaştırmaları için uyguladıkları baskı neticesinde artmıştı.

Büyük Dük Nikolay, Fransızların kendi birliklerinin kanatlarındaki düşmana aldırmandan doğrudan Silezya'ya ilerlemesi gerektiği önerisine direnmişti; fakat müttetiklerine olan sadakati nedeniyle bu harekât için en kısa zamanda merkezde iki ordu tertiplemeye başladı. Nikolay ayrıca mevcut hareketlerini de hızlandırdı ve bu suretle Rus ordusuna güvenle taşıyacağından daha fazla görev yüklemiş oldu. Her ne kadar Doğu Prusya cephesinde "Tannenberg"e yol açan sonuçlar çok zararlı olsa da, onların etkileri Galiçya cephesinde daha önceden hissedilmişti.

Burada, Avusturyalıların olduğu gibi Rusların da düşmanlarının planları hakkındaki fikri gerçeğin tam tersiydi. Rusların bu bilgileri doğrulatmak için ellerinde Avusturyalılardan fazla bir imkân yoktu. Güneybatıdaki ordular grubuna komuta eden İvanov, düşmanın doğu istikametinde hareket ettiğini düşünüyordu. Düşmanın kendisinin batıya doğru ilerleyen güçlü Üçüncü ve Sekizinci ordularınca karşılanacaktı ve daha sonra Dördüncü ve Beşinci orduları kuzeyden inerek geri bölgelerine sarkacaktı. Bu çok iyi bir durumdu. Her ne kadar durum yanlış algılandıysa da, tam tersi gerçekleştirilmek üzereydi.

Bununla beraber başlangıçtaki durum elverişsizdi. Büyük Dük Nikolay'nın baskısı altında ve İvanov'un isteğinin aksine, en batıda bulunan Dördüncü Ordu seferberliğini tamamlamadan aşağıya doğru harekete geçti. 23 Ağustos'ta Dördüncü Ordu bu hazırlıksız haliyle kuzeye doğru ilerleyen Avusturya Birinci Ordusu'yla çar-

pıştı. İki taraf da şaşkındı. Ancak yapılan Krasnik Muharebesi'nde kuvvet üstünlüğü Avusturya tarafındaydı ve bu üstünlük General Dankl'ın Rusların kanatlarını çevirmesini ve püskürtmesini sağladı.

Hezimet haberi Büyük Dük Nikolay ve İvanov için tatsız bir şoktu; fakat gözleri hâlâ ilk fikre çakılı kalmış olan Ruslar, Avusturya kuşatmasının sadece kanatlardan gelen bir taarruz olduğu sonucuna varmışlardı. Plehve'nin Beşinci Ordu'suna, bu cüretli ve küstah davetsiz misafiri cezalandırmak için Avusturya Birinci Ordusu'nun kanat ve geri bölgesini çevirmesi ve böylece orduyu kuşatması için batıya çark etmesi emri verildi. Bu yeni bir gelişmeydi.

Ne yazık ki batıya doğru gerçekleştirilen bu çark etme hareketi, Rusların kanadını kuzeye doğru ilerleyen Auffenberg komutasındaki Avusturya Dördüncü Ordusu'na karşı açık hale getirmişti. Çatışma 26 Ağustos'ta meydana geldi. Komarov Muharebesi'nde Ruslar daha çok zayıt vermişti çünkü düşman kendilerini güneye dönmeye zorlarken, Rusların kendi komutanları batıya doğru çark etmekte ısrar ediyordu. İki taraflı baskı altında kalan Rus Beşinci Ordusu, özellikle kanat bölgelerinde zor durumdaydı. Aynı zamanda 28 Ağustos akşamı Auffenberg tarafından çok ciddi bir kuşatılma tehlikesi altında kalmıştı. Şayet Avusturya süvarisi kendi dikkatsizliklerinden dolayı Auffenberg'in ilerlemesini geçici olarak tereddüte düşüren paniğe kapılmamış olsaydı Beşinci Ordu çok geçmeden hezime uğramış olabilirdi. Kuşatmadaki bu hatanın çok önemli sonuçları oldu.

Zira asıl Rus harekâtının gri üniformalı askerleri, şimdi Auffenberg'in ikmal ve çekilme hatlarına tehlikeli arz edilecek bir yakınlıkta bulunan Lemberg'e doğru yaklaşıyordu. Rusların ilerlemeleri esnasında fren görevi gören temkinlilik ve hantallıkları, Conrad'ın yaklaşan tehlikeden habersiz olmaması konusunda yardımcı olmuştu. Ayrıca Conrad'ın mizacı bu durumu daha da kötü hale getirmişti. Kuzey istikametindeki ilk çatışmada elde ettiği başarıdan çoşan Conrad, Auffenberg'in kuvvetini artırmak için Lemberg yakınlarında bulunan zayıf durumdaki Üçüncü Ordu'dan üç tümeni çekmişti. Aynı zamanda geriye kalan birliklerin o istikamete doğru ilerlediği varsayılan küçük Rus birliğine saldırmak için, Lem-

berg'den doğu istikametine doğru ilerlemesi teklifini onaylamıştı. Conrad'ın Tuna boyunda bulunan İkinci Ordu'su, güneyde Stanislaw'daki olay yerine ancak yetişiyordu.

Üçüncü Ordu tarafından 26 Ağustos'ta, Zlota Lipa'ya karşı düşünmeden acele olarak düzenlenen harekâtı, beşe karşı iki oranında üstün kuvvete sahip Rus birliklerinin kolbaşılarcasına düzenlenen daha da ihtiyatsız, hazırlıksız ve düzensiz taarruzlar takip etti. Avusturyalılar karmaşa içinde Gnıla Lipa'ya geri çekildiler. Muharebe sahasının kırk kilometre gerisinde bulunan Lemberg o gece paniğe kapılan firarilerle dolmuştu. Ertesi günü Conrad, bitkin durumdaki Üçüncü Ordu'ya Lemberg'e geri çekilmesini emretti ve Auffenberg'e kendisinden ödünç aldığı üç tümeni sevk edeceği haberini gönderdi. Aslında Rusların kendilerini takip etmediği haberi geldiğinde Conrad, kuzeye doğru sevk edeceği orduları durdurmak üzereydi. Bunun üzerine Conrad fikrini ve ayrıca önceki emirlerini değiştirdi.

Hâlâ çok büyük Avusturya birlikleriyle karşı karşıya bulunduğu inanan İvanov kırk sekiz saatlik bir ara vermeye karar vermişti. Böylelikle kendi birlikleri birbirlerine yaşayabilir ve Gnıla Lipa'daki muharebe için tertiplenebilirlerdi. Şayet İvanov hemen ileri atılmış olsaydı, afallamış durumda bulunan Avusturyalıları kâğıt gibi yarabilirlerdi. Avusturyalıların durmuş oldukları haberini alan Büyük Dük, Lemberg harekâtının derhal devam etmesi için emirler gönderdi.

Uzakta bulunan bir başkomutan bir plan önerebilir, fakat bu planı icra edebilecek olanlar, emirleri altında birlikler bulunan sahadaki komutanlarıdır. Rus taarruzu 30 Ağustos'a kadar varlık gösteremedi ve hatta o zaman bile kati hareket tarzı Lemberg'in karşısında bulunan Ruzski'nin ordusundan değil, Sekizinci Ordu'sunun büyük bir kısmıyla geceleyin yana doğru hareketle kuzeye ilerleyen ve Avusturya cephesinin bir bölgesine sağ tarafında bulunan kolordusuyla ezici bir darbe indiren Brusilov'dan geldi. Bu kısımdaki cephenin çöküşü genel bir geri çekilmeye neden oldu. Gerideki yollar firarilerle tıkanmış, toplarla ve ulaştırma araçlarıyla içinden çıkılmaz bir hale gelmişti. Avusturya Resmi Harp Tarihi,

sadece “Kazaklar geliyor!” çığlıklarının çoğu zaman bir başka paniğe yol açmak için yeterli olduğunu açık bir şekilde belirtmektedir. Lakin hiçbir şey Avusturyalıların korkuları kadar hızlı değildi. Ruslar bir kez daha düşmanlarının toparlanmalarına zaman tanı-mıştı. Ruslar kaçmakta olan düşmanlarının bir günden daha az sürede kat ettikleri otuz kilometreyi yaklaşık üç günde almışlardı. Ondan sonra Rusların geciken ilerlemeleri yeni paniklere neden ol-muştu. Bu panikler düşman cephesinde öylesine gedikler meydana getirdi ki Conrad 2 Eylül’ün geç vakitlerinde Lemberg’i terk etme-ye zorlandı. Fakat Conrad’ın düşmanı, ona elde etmesi mümkün olmayacak bir zaman tanımıştı.

Conrad, bu zamanı gerekli tedbirleri almak için değil fakat her şeyi tehlikeye atarak kuzeydeki başarısını tamamlamak ve daha ağır bir batağa saplanmak için kullandı. Auffenberg burada 30 Ağustos tarihine kadar Plehve’nin kanatlarını pek başarılı bir şe-kilde çevirmiş, bu arada ise Dankl’ın sağ kanadı iki Rus ordusu arasına girmişti. İlk kararından emin olan Auffenberg, başarıya ulaşmak için iki günlük mühlet istedi. Muharebe bölgesinde bulu-nan bir komutanın bir talepte bulunması, Conrad’ın böylesine bir mühleti kabul etmesinden daha kolaydı. Conrad bütün sorumlu-luğu taşıyordu ve Ruzski ve Brusilov’un ordularını kuzeydeki or-dularının ulaştırma hatlarından ayıran sadece kırk beş kilometre mesafe ve panik içerisindeki kalabalığın yarattığı korkutucu ger-çekle karşı karşıya kalmak zorunda kalmıştı. Bu ümitsiz duruma rağmen Conrad, Auffenberg’in isteğini kabul etti ve fazla tümenle-ri uhdesinde bulundurmasına izin verdi.

Conrad, iki düşmanı tarafından sarılmış solak bir silahşör gibi sağ tarafını zayıf dayanaksız bir kalkanla muhafaza ederken, önündeki adama da var gücüyle saldıracaktı. Conrad’ın iradesi hayranlık uyandırmaktadır: Şayet kendi kendini kandırmadığına emin olunursa sınırsız hayranlık uyandıracaktı.

Ayrıca modern kitle savaşında başkomutanın iradesi, ne kadar kuvvetli olursa olsun, sevk ve idaresi altında olan askerleri denet-leyemediği ve kendi aklı ile astlarınınki uyumlu olmadığı sürece başarılı olmayacaktır. Hemen ardından gelen olaylarda Conrad’ın

fikri ve elindeki imkânın (ordunun) kapasitesi arasındaki uçurum belirgin hale gelmişti.

30 Ağustos gecesi tehlike altında bulunan Rus Beşinci Ordusu, içinde bulunduğu zor durumdan geri çekilme emriyle kurtulmaya gayret ediyordu. Şayet bu olayda talih ihtiyatlıdan yana olmamış olsaydı, o emir onu kurtarmada yararlı olamayabilirdi. Ertesi sabah kuşatmanın kısıkaçları kapanacağı yerine geri çekildi. Kıskaçın kollarını Joseph sağda ve Peter solda olmak üzere iki arşidük kontrol etti. Münferit hava keşfi yapan bir Avusturya uçağı, Joseph'in geri bölgesine doğru ilerleyen bir avuç Rus süvarisini abartıp bir tümen kuvveti olarak göstermişti. Joseph bu bilgi uyarınca geri bölgesini korumak için kuvvetinin büyük bir kısmını geri çekti. Diğer kanatta Avusturya süvarisi aynı derecede benzer bir asılsız tehlikeyi haber verdi, bunun üzerine Peter bütün kuvvetini geri bölgesini örtmek için geri çekti. Böylece Ruslar muharebe sahasını boş terk ederek emniyet içerisinde geri çekildiler. Ertesi sabah Auffenberg, çok süratli bir takip emri verdiği zaman iş işten geçmişti. Conrad'dan ise aksi yönde emirler gelmişti.

Bu yeni emirler endişeden ziyade umut doluydu. Plehve'nin ordusunun kuşatılmamış olması bir talihsizlikti fakat Conrad'a göre Beşinci Ordu bozguna uğratılmıştı. Conrad'ın düşmanın koşullarını sadece kendisinin umutlarını pohpohlamaya ve kendi başarılarını büyötmeye istekli astlarının temin ettikleri büyüteçten görebildiğini belirtmek adil olmanın gereğı olacaktır.

Conrad, Plehve'nin sahneden tamamen silindiğı görüşünden aldığı cesaretle, yeni ve daha büyük bir kuşatma planladı. Auffenberg'in geriye dönmesi ve Ruzski ve Brusilov'un ağır ağır ilerlemede olan ordularının üzerine kuzeyden saldırması gerekiyordu. Bu arada ise yeni gelen Avusturya İkinci Ordusu güneyden diğer kanadına hücum etmeli ve arkalarını çevirmeliydi. Bu, Napolyon'a layık olağanüstü bir cesaret içeren, ustalıklı bir plandı. Ne yazık ki Conrad'ın fikri rakiplerinin durumlarının gerçekleriyle çakışmamış ve onların planlarındaki bir değişiklikten etkilenmişti. İvanov Brusilov'un teyidiyle Ruzski'nin aşağı, kuzeye doğru hareket etmesini emretmişti, böylelikle Plehve'yi takip eden kuvvetleriyle yan ve

arka tarafına taarruz edebilirdi. Bu hareket tarzı sonucunda Ruzski'nin birlikleri, güneye giden Avusturyalılara kanadını vermek yerine onları cepheden zorlayarak Conrad'ın planını etkilemişti. Ayrıca bu hareket tarzı Auffenberg'in son hareketini etkilemiş ve rakibinin arasında manevra yapabileceği alanı daraltmıştı. Şayet Conrad'ın elindeki silahı Avusturya ordusu cesur ve hızlı bir manevra için uygun bir ordu olmuş olsaydı, manevra alanının dar olması bile önemli olmayabilirdi. Avusturya ordusunun bu elle tutulur elverişsiz durumu, Conrad'ın gerçekle arasındaki en kötü gediği meydana getirmişti.

Ayrıca yeni bir tehlike doğuyordu. Conrad'ın en sol tarafındaki birliklerinin karşısında artık bir yerine iki ordu vardı. Çünkü yeni teşkil edilen Rus Dokuzuncu Ordusu, Dördüncü Ordu'yu desteklemek için Vistül Nehri'nden aşağı sevk edilmişti. Dördüncü Ordu, Dankl'ın ordusunu baskı altında tutarken, Dokuzuncu Ordu Avusturya ordusunun kanadına taarruz edecek ve arkasını çevirecekti. Ondan sonra bütün Avusturya ordularının tabii çekilme hatlarıyla irtibatları kesilebilirdi. Böylece Conrad, İvanov'un birliklerinin bir kısmını ölümcül bir karşılaşmada yakalamaya çalışırken, İvanov Conrad'ın sol tarafına sarmak ve geri bölgesini kuşatmak için yan hareketlerle ilerliyordu.

Bu iki planın çarpışması devasa orduların daha öncesinde ve şimdiye kadar hiç girişmedikleri ve bu özel orduların hiç uygun olmadıkları bir dizi cambazlıkları ortaya çıkardı.

Auffenberg beklendiği gibi geriye döndü ve Arşidük Joseph'in tümenlerini artçı olarak bırakarak güneye doğru yürüyüşe geçti. Ayrıca yenildiği kabul edilen Plehve geri döndü ve takibe devam etti. 6 Eylül'de Ruzski'nin kanadına taarruz etmeyi bekleyen Auffenberg, Ruzski'nin Rava Russka'da kendi kanadına saldırmakta olduğunu tespit etti. Neyse ki Conrad şanslıydı, Ruzskide aynı derecede şaşırılmıştı. Bu şaşkınlık Auffenberg'e tam geriye dönme fırsatını verdi. Daha uzakta güneyde bulunan Conrad'ın kuşatma harekâtının diğer kolu artık etkili değildi. Avusturya İkinci Ordusu muharebeye henüz çok yeni gelmişti, fakat yol yorgunuydu. İkinci Ordu'nun topçu desteği olmayan taarruzu çok geçmeden geceleyin

panik dalgalarıyla sonuçlanan bir dizi düzensiz taarruzlara dönü-şerek dağıldı.

Düzen tesis edildiğinde Avusturya'nın İkinci, Üçüncü ve Dör-düncü orduları doğuya bakan bir hat meydana getirmişlerdi. Ke-sin olarak ortaya çıkan gerçek ise, Rus ordularının kuzeye doğru harekete geçtikleriydi. Conrad için bu durum, birliklerinin duru-munu dikkate almadığı bir başka taarruz planlamasının esin kay-nağı olmuştu. 8 Eylül gecesi Auffenberg'e karşısında bulunan Rus birliklerini baskı altında tutma görevi verildi, bu arada diğer iki ordu tahkim edilmiş savunma mevzilerini terk edecek ve kuzeye çark ederek Rus cephesine yanlardan yüklenecekti. Fakat 9 Ey-lül günü düş kırıklığına neden oldu. Keza Brusilov da taarruzda kararlı olunca iki taraf birbirine karşı cepheden taarruza geçmiş oldu. Avusturya birliklerinin durumu Rusların sayıca üstünlükle-rini ihtiyatla ele aldı ve muharebe her iki tarafı, birbirinin gücü hakkında abartılı bir izlenime sahip bırakarak, hiçbir tarafın üs-tünlüğüyle sonuçlanmadı.

Conrad zapt edilemeyen bir inançla o gece ordularına "Lem-berg cephesinde bulunan düşmana karşı aynı merkezden taarruza geçmeleri" için yeni bir emir gönderdi. Ertesi sabah kendi varlığı-nın cesaret verebileceği düşüncesiyle bizzat ileri harekât alanına gitti. Normal olarak Conrad'ın varlığı seksen kilometrelik bir ala-nın hiçbir noktasında, ya da daha geride, kayda değer hiçbir fark yaratmadı. İkinci Ordu komutanına "hiç durmadan, çok şiddetli bir şekilde ve zayıtı hiç dikkate almadan taarruz" etmesi için ivedi mesaj gönderdi. İkinci Ordu komutanı, emri birliklere gönderme-ye değer bulmadı. Böylesine emirler Dünya Savaşı boyunca sava-şan bütün taraflarda binlerce defa tekrarlanacaktı, sanki onu dile getirenlerin sihirli sözler söyleme erdemi varmış gibi gözükecekti. Daha az sözcük ona daha fazla güç katabilirdi. Bu tür emirlerin ve-rildiği kişilerin üzerinde herhangi bir sonucun görüldüğü enderdir, hele düşman üzerinde pek nadirdir.

Conrad'ın taktik olarak imkânsız olanı ısrarla takip etmesi sonucunda, talihleri yaver gitmediği sürece ordularını, kurtulma ümidi olmayan bir çukura saptırmıştı. Talih onlara merhamet etmiş ve bu merhametini de çekilmeyen bir telgrafla göstermişti.

Conrad'ın düzensiz halde bulunan birlikleri, bu emrin icrası için Lemberg yakınlarında bulunan Rus birliklerine taarruz eder ve bu konuda başları daha da derde girerken düşman birliklerinin karaltıları arkalarında belirliyordu. Daha uzakta kuzeybatıda tecrit edilmiş halde bulunan Dankl'ın ordusu kuzey istikametinden aşağı doğru ileri atılan iki katı kuvvetindeki Rus Dördüncü ve Dokuzuncu ordularını durdurmak için mücadele ediyordu. Dankl 9 Eylül'de Conrad'ı, artık onlara karşı direnemeyeceği konusunda uyardı fakat San Nehri'nin gerisine çekilmek zorundaydı. Daha da kötüsü Dankl'ın iç kanat bölgesiyle Ruzski'nin arasında kırk beş kilometrelik bir boşluk vardı. Plehve'nin Conrad'ın görmediği ve tahmin etmediği ordusu ve tam bir süvari kolordusu bu gediğe doğru ilerlemekteydiler.

Fakat saf Rus komutanlığı, Conrad'ın imdadına tam zamanında yetiştii. Avusturyalılar 11 Eylül'ün erken saatlerinde Rusların alışkanlıkları üzere şifresiz olarak gönderdikleri bir telsiz emrini ele geçirdiler. Emir, Plehve'nin sol kanadının o akşama kadar Rava Russka'nın epey gerisindeki bölgelere ulaşmasının beklendiğini gösteriyordu. Umutsuzluk içinde her çareye başvurmaya devam eden Conrad, diğer kanadında bir mucize olur diye birkaç saat gecikti ve bu arada Arşidük Joseph'in tümeninden kalan kuvvetlere bu davetsiz birlikleri geri püskürtmesi için bir emir gönderdi. Auffenberg, böyle bir emri birliklere yayımlamanın uygun olmadığını düşündü. Bu nedenle öğleden sonra hiçbir mucize haberi gelmediğinden sonunda Conrad orduların düşmanla muharebeyi kesmesini, mümkün olan en hızlı şekilde San Nehri'nin arkasına çekilmesini içeren emirler gönderdi.

Moltke, tarihin en ilginç tesadüflerinden biri olarak, Avusturyalıların geri çekilmesiyle neredeyse aynı saatte kaçınılmaz olanı kabul etmiş ve sağ kanadı için tatbik edilen zorunlu geri çekilme harekâtını, Fransa'da bulunan Alman ordularının genelini kapsayan bir geri çekilmeye dönüştürmüştü.

Bununla beraber Avusturyalıların geri çekilmesi, nihai bir geri çekilme olmasa da daha uzun ve daha zordu. Avusturya Resmi Harp Tarihi'nin etkileyici kelimelerinden bir alıntı yapacak olur-

sak, “Gece ve gündüz muazzam uzunluktaki nakliye kafilesinin arkasında başları eğik, lakin cesaretleri kaybolmamış piyade yürüyordu; topçu, bataklığa dönüşen yollarda dingillerine kadar çamura batmıştı... Süvari alayları kıyamet gününün atlıları gibi korkunç kargaşa içerisinde ilerlemeye çalışıyordu, varlıkları yüzlerce yedek atın iltihaplı yaralarının keskin kokusuyla uzaktan hissedilir hale geliyordu.”

Bereket versin ki yollardaki derin çamur tabiatları gereği ağır hareket eden Ruslar üzerinde bir fren görevi görmüştü. Ayrıca Rusların telsiz emirlerinden çıkan, muntazaman yanıp sönen titrek ışıkları, Avusturyalıların düşman dinlemesinden kurtulmalarında kılavuzluk yapmıştı. Fakat Auffenberg’in birlikleri telsiz takibinden kurtulmak için güney istikametine gereğinden fazla dönmüşler ve Üçüncü Ordu’nun geri çekilen kısmıyla birbirlerine girdiler. Conrad’ın Ağustos ayında kendinden çok emin bir şekilde ileri gönderdiği Avusturya birliklerinin üçte ikisinden daha az bir kısmı San Nehri mevzilerine ulaşmıştı. Orada bile oyalanmadılar. Bu birlikler, 16 Eylül’de ilk Rus birlikleri yaklaştığında muharebe etmek için o kadar elverişsiz durumdaydılar ki Conrad büyük Przemysl Kalesi ve garnizonunu Ruslara engel olarak geride bırakarak yüz yirmi beş kilometre batıda bulunan Dunajec’e yeni bir geri çekilme emri verdi. Şayet Conrad Lemberg yakınlarında son kalkıştığı nafile taarruzlarından kaçınmış olsaydı kendisini ve ülkesini bu acınacak durumdan neredeyse kesinlikle kurtarmış olacaktı. Fakat tozpembe hayalleri onu engellemişti.

Conrad savaştan sonra anılarını yazdığında bu konu kesinlikle yeniden gündeme gelmişti: “Avusturya-Macaristan orduları yenilmedi. Onlar, savaş devam ettiği takdirde pekâlâ bir yenilgiye yol açacak bir durumdan kurtulmak için geri çekilmek zorunda kaldılar. Böylece Ordular imha olmaktan kurtulmuş oldular!” Conrad ordularını imha olmaktan kurtarmıştı, lakin harap olmaktan kurtaramamıştı. Conrad 900.000 askerinden yaklaşık 350.000’ini kaybetmişti. Sağ kalanlar Galiçya vilayetini terk ederek 225 kilometre geri çekilmişlerdi. Fakat nihai sonuçlar, o anda görünen sonuçlardan daha kötüydü. Conrad, orduları becerik-

sizce sevk etmiş ve onları mahvetmişti. Her ne kadar parçaları toplayıp Alman tutkalıyla yapıştırdıysa da, ordular asla eskisi gibi sağlam olmadı.

Sahne 4: Gerçek Muharebe ve Cephe Gerisinde Cereyan Eden (Hayali) Muharebe: “Birinci Ypres Muharebesi”

Savaşın ilk dokuz ayında iki Ypres Muharebesi meydana geldi. Bunlardan “Birinci Ypres” bizatihi ikiz bir muharebeydi. Ypres Muharebesi’nin başlaması ve seyri, Ypres ile deniz arasındaki Yser Nehri boyunca aynı anda gelişen mücadeleyle çok yakından ilgilidir. Fakat ayrıca ikili bir *özelliği* vardı. Buradaki muharebe, Ypres önündeki sığ siperleri işgal eden müttefik birliklerince icra edilmişti. Ypres’in gerisindeki karargâhlarında bulunan başlıca iki müttefik komutanın muhayyilelerinde ise farklı bir muharebe cereyan ediyordu. Foch gölgelere taarruz ederken, Joffre’nin birlikleri kendini en acımasız gerçeklere karşı savunuyordu. Cephe manzarası ile cephe gerisindeki manzara pek nadiren birbirinden bu kadar farklı olmuştur.

Her ne kadar tam anlamıyla olmasa da, Ypres’teki çatışma Aisne Nehri’nde kenetlenen durumu takiben girişilen yanlardan kuşatma harekâtından sonra cereyan etti. Çünkü Joffre ve Foch bakışlarını Fransa’daki Alman hattının hemen batı kanadına, düşüncelerini ise müteakip bindirmeli hareket konusunda yoğunlaştırmaya devam ederlerken, Falkenhayn dikkatini Flanders bölgesine kaydırmış ve sahil şeridinin imkân verdiği genişlikte bir manevra planlamıştı. Lorraine’deki doğu kanadından alınan birliklerden meydana gelen yeni Altıncı Ordu, Joffre’nin müteakip hareketini karşılayacaktı. Bu arada başka bir yeni ordu, Belçika kıyısından aşağı doğru müttefik kanadının arkasına sarkacaktı. Dördüncü Ordu Antwerp’in düşmesiyle serbest kalan birliklerle beraber yeni tertiplenmiş dört kolordudan meydana gelmişti; bu coşkulu genç gönüllüler kalabalığı yüzde yirmi beş oranında eğitilmiş ihtiyatlarla beraber teşkil edilmişti.

Antwerp'in terk edilmesi ve onun muhtemel sonuçları, Foch'un görüş alanına girmedir. Foch, 10 Ekim'de kendisinin gelecekte öngördüğü vaziyeti kısaca tasvir etti: "Sol taraftaki kuvvetimizin (Onuncu Ordu) Lille üzerinden, Scheldt Nehri üzerindeki Tournai ya da Orchies kadar ilerlemesini, İngiliz ordusunun Tournai'den Courtrai'ye bir hat oluşturmamasını teklif ediyorum. Böylece bütün Fransız, İngiliz ve Belçika müfrez birlikleri Scheldt ya da Lys nehirlerinden birisinin sol yakasında toplanmış olacaklardır. Ondan sonra ne yapabileceğimizi anlayabiliriz."

Bu plan yerine getirilmiş olsaydı yeni Alman birlikleri güneye doğru hareketle onların arkalarına sarkarken, müttefik kuvvetler doğruya doğru hareket etmiş olacaklardı.

Foch, 13 Ekim'de Joffre'ye John French'in niyetlerine ilişkin şunları yazmıştı: "Mareşal ne pahasına olursa olsun Brüksel'e gitmek istiyor. Kendisini durdurmayacağım." Neyse ki müttefik birliklerinin şansına Kral Albert, akılcıca gösterdiği isteksizlik ile her ikisinin de kıyıya inmelerini ve iç bölgelere yapılacak intikal nedeniyle bindirme ve yükleme yapmalarını önlemiş oldu. Almanlar çok geçmeden, Kral Albert'in zekâsını teyit etmenin yanı sıra kısıtlayıcı denetimine katkıda bulundular.

İngiliz II. Kolordusu kendi sorumlulukları kapsamında bulunan çark hareketini icra etmek için ileri harekâta başladığında, Fransız sol kanat birliklerinin hâlâ geri çekilmekte olduğunu görmüşlerdi. İleri harekât 18 Ekim'e kadar Lille'e bile varmadan kendiliğinden durmuştu. III. Kolordu ve onun sol tarafından ilerleyen Allenby'nin Üçüncü Süvari Kolordusu aynı şekilde durduruldu ve 20 Ekim'de kendilerini düşman taarruzu karşısında direnirken buldular. 19 Ekim'de denizin yakınında bulunan Yser hattında Alman taarruzu başlamıştı.

Şu âna kadar Amiral Ronarc'h'ın Fransız deniz piyade tugayı tarafından takviye edilen zayıf altı Belçika tümeni, neredeyse denizden Ypres'e kadar uzanan hattı işgal etmekteydiler. Ancak Mitry'nin süvari kolordusu tarafından korunan iki Fransız Gönüllü tümeni, tam zamanında Ronarc'h'ın tugayını desteklemek ve Ypres'te bulunan Rawlinson'un birlikleriyle irtibat kurmak için Dixmude'a kadar uzanan cephenin sağ yarısını teslim aldılar.

Antwerp'te bulunan Beseler'in üç tümeni Belçika bölgesine taarruz etti. Son âna kadar bu taarruz tarafından perdelenen daha büyük bir kuvvet Dixmude-Ypres hattında birleşmek üzere ilerliyordu.

Foch, yaklaşan bu kriz anında doğu istikametinde yapacağı taarruz konusunda hâlâ kararlıydı ve onun asıl kaygılandırıcı İngiliz başkomutanının değişken tutumuydu. John French, birliklerini ancak uzun süren bir tereddütün ardından Flanders bölgesine sevk etti. French, Ağustos ayında Mons'ta olduğu gibi Fransızların solunda mevzilenmenin kendisini yine açık mevzide bırakabileceğinden endişeliydi. French bir kez harekete karar verince Foch'un incelikli davranışı ve bitmek bilmez övgülerinin desteğiyle hemen iyimserliğe kapıldı. Ancak daha sonra II. Kolordu'sunun Lille istikametinde ilk hareketinin karşılaştığı direnç, John French'in huzurunu kaçırdı: Boulogne'de bütün seferi kuvvetlerini koruyacak muazzam büyüklükte tahkim edilmiş bir ordugâhın inşasını düşünmüştü.

Rüzgârgülü kadar hassas olan John French'in fikri, 19 Ekim'e kadar Foch'un iyimser teşviklerinin etkisiyle değişmişti. Her ne kadar Rawlinson'un o gün doğuya Menin istikametinde gerçekleştirdiği ilerleme girişimi yararsız olsa da, John French Haig'in kolordusuna "Menin-Ostend (Belçika) hattındaki düşman kuvvetinin bir kolordudan daha fazla tahmin edilmediğini" söyleyerek, "Bruges'ü ele geçirmek hedefiyle" kuzeydoğuya ilerlemesini emretti. Bununla beraber French'in kendi istihbarat subayları bir tahminde bulundular ve düşmanın gücünü üç kolordu ve bir de yarım kolordu kuvvetinde olarak eksik tahmin ettiler. Subaylardan birisinin daha sonra açıkladığı gibi, "komutan (John French) sadece inanmak istediğine inanıyordu." Foch'un "tavsiye" gücü, şimdilik John French'in düşüncesine hâkimdi. Çünkü French iki gündür hâlâ taarruz etmekte olduğu inancında ısrar etmekteydi, oysa birlikleri aslında ancak mevzilerinde tutunmaya çalışmaktaydılar.

Düşündükleri taarruz tasavvur halinde kaldı çünkü bu taarruz Almanların Ypres'te giriştikleri ilk taarruzla ve Almanların İngiliz hattının güney kısmına eşzamanlı olarak yeniledikleri taarruza

denk gelmişti. İngilizler her tarafta savunmaya çekildiler ve birkaç yerde toprak kaybettiler. Fakat o akşam John French, belli ki kendi sol kanadının hâlâ düşmanın açık kanadını bulacağı fikriyle, taarruz emirlerini tekrar Haig'e gönderdi. Bu nedenle Haig'in kolordusu 21 Ekim'de beklendiği gibi Rawlinson'un yan tarafından geçmeyi denedi. Kolordu önce durduruldu ve sonrasında sol tarafı tehlikeye maruz kaldı. Birlikler tutundukları hatta tahkimata başladılar ve sol kanatları geriye çark etmiş olduğundan bu hareket tarzıyla şimdi ölümsüz bir anıyı teşkil eden Ypres muhabere çıkıntısı teşkil edilmiş oldu.

Joffre aynı gün yeni taarruzlar için cesaret vermek amacıyla French'i görmeye Flanders'e ziyaret gittiğinde, ona IX. Kolordu'nun sevk edilmesiyle birlikte Fransız müfrez birliklerinin artırılmakta olduğunu söyledi. Bununla birlikte rüzgârgülü (John French) şimdi önceki talimata dönüyordu. İngiliz komutan, Fransız takviyeler ulaşana kadar "düşmana karşı yarın girişilecek olan harekât şu anda üzerinde bulunan genel hat üzerinde devam edecektir" emrinden daha kapsamlı bir emir verme konusunda isteksizdi. Bu, savunmayı kabul etmenin kibarcasıydı!

Foch hâlâ taarruz fikrinde ısrar ediyordu. Her ne kadar düşmanın gücü besbelli olsa da, Foch 23 Ekim'de şu anda d'Urbal'ın Sekizinci Ordu'sunun çekirdeğini teşkil eden kendi birliklerine çok geniş bölgeye yayılmış üç istikamet olan Roulers, Thourout ve Ghistel's'e (Belçika) genel bir taarruza geçmeleri için emir verdi. Foch aynı zamanda Belçikalılar ve İngilizlerden bu taarruza iştirak etmelerini, İngilizlerin tekrar doğuya dönmesini istedi. Şayet İngilizler ve Belçikalılar böyle yapmış olsalardı, yan taraflarını açık mevzide bırakmış olacaktı. Neyse ki düşman onlara bunu deneme fırsatı vermedi.

Foch'un talebi Fransız taarruzunun başlaması gereken zaman birkaç saat kalana kadar İngiliz Genel Karargâhı'na ulaşmadı. Ayrıca durum, d'Urbal'dan İngilizlerin farklı bir istikametten taarruza geçme talebinin alınması ve d'Urbal'ın da sağ kanadına İngiliz cephesini geçmesine ilişkin verdiği talimatlarla karmaşık hale gelmişti. Resmi Harp Tarihi, ılımlı bir tavırla, böylesine önerilerin

“ciddiye alınamaz” olduğunu belirtmiştir. Haig bunları duyunca Genel Karargâh’a çektiği telgrafta, “durum yanlış anlaşılmış olmalı, müşterek hareket etmek için zaman yoktu ve büyük bir karmaşa ihtimali vardı” demişti. Fakat endişesi yersizdi. Öncü Fransız birlikleri öğleden sonraya kadar ortada görünmediler ve düşman ateşi ilerlemelerini derhal durdurdu. Ancak takviyeler savunma hattı için rahatlatıcı oldu. Takviyelerin gelişi iki tarafın birliklerini Ypres’ten denize kadar olan cephede miktar açısından eşit hale getirmişti.

Ertesi gün (24 Ekim’de) Fransız IX. Kolordusu’na “ilerlemeye devam” emri verildi. Foch, kolordu komutanı Dubois’e doğrudan telgraf çekerek gerçeği değil bir beklentiği bildirmişti: “IX. Kolordu’nun bütün birlikleri trenden inmişlerdir. Tertiplenmelerinizi bütün bu birliklerin bugün muharebeye iştirak edecekleri şekilde düzenleyin ve hareket yeni bir ivme kazansın. Kararlılık ve hareket olması gerek.” En azından sonuç Foch’un teorisine haklılık havası vermişti, zira Dubois’in askerleri nihai olarak durdurulana kadar bir kilometreyi aşkın ilerlemişler ve bu arada savunmadaki İngilizler biraz toprak kaybetmişlerdi. Fakat Alman kayıtları, uğranılan kayıp oranları dikkate alındığında savunmada olanların daha avantajlı olduğunu ve 24 Ekim gecesine kadar yeni Alman kolordusunun onların muharip kabiliyetlerini zayıflattıklarını ileri sürmektedir.

Taarruzlarının dağıldığının farkına varan Alman Dördüncü Ordusu komutanı, umutlarını “neticenin yakın görüldüğü” Yser bölgesine karşı girişilecek bir taarruza bağladı. Bu başarıldığı takdirde Dunkerque ve Calais (Fransa) güzergâhı açılacaktı. Almanlar 22 Ekim gecesi karanlıktan yararlanarak Yser Nehri boyunca Tervaete yakınlarında bir mevzi elde etmişlerdi. Almanları yerinden söküp atmak için girişilen karşı taarruzlar başarısız oldu. Bütün Belçikalı ihtiyatlar tükenmişti ve bu amaç için paha biçilmez bir değerde olmuş olacak olan Fransız 42. Tümeni maalesef Nieuport (Fransa) yakınlarındaki kıyı şeridinde beyhude bir taarruz için görevlendirilmişti. Almanlar 24 Ekim’de bu köprübaşını genişletmek için iki buçuk piyade tümenini Yser’in karşısına getirdiler. Belçi-

ka'nın merkezde bulunan birlikleri bu baskı altında geri çekildi. Şans eseri bu birlikler Fransız 42. Tümeni'nin direnişi zamanında takviye etmek için sevk edildikleri Dixmude-Nieuport demiryolu rampasında toplanmayı başardılar. Ayrıca Ronarc'h'ın deniz piyadeleri kilit nokta olan Dixmude'a art arda gerçekleştirilen hücumlara büyük başarıyla dayandılar.

Fakat durum hâlâ kritikti ve ertesini gün Kral Albert, Nieuport'taki baraj kapaklarının açılması suretiyle Yser ile demiryolu rampası arasında sudan engel yaratma girişimini onayladı. Bu düzenlemeler zaman aldı. Fakat neyse ki, 28 Ekim akşamı suyun kabarma vaktinde ("gel-git"in gel halinde) Belçikalı istihkâmcıların Nieuport'taki havuzlardan birisini açmayı ve suyu denize salmayı başarmalarına kadar, fazla zorluk çekmeden demiryolu rampası elde tutulmuştu. Her ne kadar salınan su araziye yavaş yavaş kaplasa da, her gün taşkına "Almanlar, sanki tüm ülke kendileriyle birlikte ve arkalarından batıyormuş gibi hissedene kadar" yeni sular eklendi. Almanlar, çaresizliğin verdiği güç ile taarruzlarını yenilediler ve Ramscapelle'deki (Belçika) toprak setin meydana getirdiği savunma hattında gedik açtılar. Fakat yükselen sular imdada yetişmiş ve Almanlar kuşatılmaktan kurtulmak için geceleyin Yser Nehri'nin karşısına geri çekilmeye başlamışlardı.

Yser'deki kriz, Ypres'teki daha büyük krizin öncüsüydü. Bu kriz, müttefiklerin giriştiği ve onları müteakip savunma mücadelesinde zayıf düşüren yeni bir taarruzdan sonra meydana gelmişti.

Ypres'teki kriz geçer geçmez, Foch kafasında asla vazgeçmediği taarruza devam etti. French'in Kitchener'a gönderdiği telgraf, Foch'un bu taarruzu kendi verdiği güvenceyle French'e tekrar telkin ettiğini çok açık gösteriyor: "Düşman var gücüyle son kozunu oynuyor." John French, 24 Ekim gecesi yine muharebenin "gerçekte" kazanıldığını ileri süren bir telgraf çekti.

Fakat müttefik taarruzu 25 Ekim'de yeni tahkim edilmiş tel örgülü Alman savunması karşısında gerçekte hiç ilerleme kaydetmedi. 26 Ekim'de Dubois ve Haig taarruza devam ettiler ancak sadece birkaç yüz metre ilerlediler. Buna karşılık Rawlinson'un askerlerinin (7. Tümen) tutunduğu muharebe çıkıntısının sivri güney

ucu Alman taarruzundan darbe yemiş ve kısa bir süre için aynı şekilde cephe hattında sivri bir cebe (girintiye) dönüşmüştü. Şans eseri mütecaviz başarısını devam ettirmedi. Hazırlık yapıyorlar ve büyük darbeyi perdeliyorlardı.

Fabeck komutasındaki yeni Alman ordusu, Dördüncü Ordu ile Altıncı Ordu arasına Ypres muharebe çıkıntısının güney tarafına taarruz etmek üzere getiriliyordu. Bu tertibi alacak kuvvet, topçu birlikleriyle güçlü bir biçimde takviye edilmiş altı tümenenden meydana gelmişti. Bu birliklerin 29 Ekim'de muharebeye iştirakiyle Almanlara bire karşı iki oranında bir üstünlük sağlanacaktı. John French, hiç umulmadık bir davranışla Kitchener'a, Almanların "herhangi bir kuvvetli ve sürekli taarruz için oldukça yetersiz" olduğuna ilişkin bir telgraf göndermişti.

Her ne kadar Dubois üçüncü bir tümen tarafından takviye edilseyse de, müttefik taarruzları iki gün daha bir sonuca ulaşmadan devam etti. Kuvvetli bir mevzi ile karşı karşıya kalan ve çok az cephaneyle ikmal edilen muharip komutanlar, cephe gerisinden aldıkları emirleri hafifletecek kadar zekiydiler. Bu emirler 28 Ekim gecesi tekrar taarruzu emretmişse de, cephedeki birlikler yaklaşan fırtınadan kuşkulanmışlardı. Alman taarruzu ertesi sabah saat beş buçukta İngiliz mevzilerindeydi. Şimdi siperdeki sığınaklarını terk etme ve kendilerini hedef olarak gösterme sırası Almanlardaydı. Silahıyla dakikada "on beş mermi" atacak şekilde eğitilen bir piyade, bu şekilde vuruş kabiliyetini kanıtlama imkânını bulmuş ve makineli tüfek eksikliğini iyi kapatan mukabil bir mermi yağmuru yaratmıştı ki Alman hücumcular, müttefiklerin çok fazla "makineli tüfeğe" sahip olduğunu sanmıştı. Almanlar "her çalı, çit ve duvar parçasının üzerinde dumanla birlikte mermi yağdıran bir makineli tüfek olduğunu" ileri sürmüşlerdi. Böylece günün sonunda İngiliz cephesi, Gheluvelt (Belçika) kavşakları dışında zarar görmemişti. Fakat artık üç tümenin tamamını uhdesine alan Haig'in elinde sağlam ihtiyatı kalmamıştı.

Gün içerisinde John French, Foch'tan başka yanlış tavsiyeler almak için Cassel'e (Fransa) gitti. Foch, French'e birliklerinin Ypres ve deniz arasındaki bölgeden "ilerlemesinden" tatmin olduğunu,

ancak kendisinin “faaliyetler konusunda iyi bilgilendirilmekten uzak” olduğunu söyledi. French döndüğünde İngiliz birliklerine ilerlemelerine devam etmeleri için emir verdi! Ayrıca Kitchener’a, “Şayet başarıyı devam ettirebilirsek, bu durum kati sonuca yol açacak,” diye telgraf çekti. Muharebe sahasını daha yakından bilen ve daha gerçekçi bir görüşe sahip olan Haig, birliklerine tahkimat yapmasını söyledi ve sabahleyin durumun ne olduğunu anlayana kadar “taarruzun kaldığı yerden devam edeceğine ilişkin emirleri” ertelediğini ilave etti.

Aynı zamanda düşman komuta kademesi “Günlük Emri”ni yayımlıyordu: “Yarma taarruzu kati önemde olacaktır. Bu nedenle istila edeceğiz, yüzyıllık mücadeleyi nihai olarak sona erdireceğiz ve en nefret ettiğimiz düşmanımıza en kati darbeyi indireceğiz. İngilizlerin, Hintlilerin, Kanadalıların, Faslıların ve çok şiddetli taarruza uğradıklarında diğer işe yaramazların, kitleler halinde teslim olan güçsüz hasımlarımızın işlerini bitireceğiz.”

Taarruz, Zandvoorde ve Messines sırtlarını hedef alıyordu. Böylelikle Kemmel Hill’e ulaşmak amacıyla muharebe çıkıntısının güney bölgesine yarma harekâtı yapılacaktı. Bu nedenle taarruzun asıl ağırlığı, 7. Tümen ve Haig’in birlikleriyle III. Kolordu’sunun irtibatını meydana getiren zayıf üç indirilmiş süvari tümenindeydi. Süvarilerin bulunduğu hat üzerinde tehlikeli bir gedik açılmıştı. Fakat savaş tecrübesi olan hücumcular, daha önce püskürtülen gönüllülerin aptalca cesaretini göstermedi ve başarıyı genişletmede gösterdikleri temkinlilik, Haig ve Allenby’ye boşlukları “takviye etme” olanağı verdi. Haig ayrıca Ypres’in güneyinde bulunan hattı güçlendirmek için kendi küçük ihtiyat birliğini sakınmadan gönderen Dubois’e müracaat etmişti. Gönderilen birlik, kuzeyde tasavvur halindeki taarruzu desteklemekten kesinlikle çok daha yararlı olmuştu.

Cassel Tepesi’ne dönen Foch’un ne olup bittiği hakkında pek fikri yoktu. Öğle saatlerinin sonuna doğru olaylara ilişkin ilk rapor kendisine iletilmişti, fakat Foch, “Onların önemini tam olarak tahmin etmem imkânsızdı,” diyor. Yaklaşık saat 22:00 civarında karargâhından bir personeli, “İngilizlerin süvari cephesinde asker

eksikliğinden dolayı kesinlikle dolduramadıkları bir gedikleri vardı. Şayet bu gedik çabucak kapatılamazsa, Ypres yolu açılacaktı” haberini getirdi. Foch daha ayrıntılı bilgi almak için derhal Saint Omer’de (Fransa) bulunan İngiliz Genel Karargâhı’na telefon etti fakat kendisine “daha kesin bir bilginin olmadığı” söylendi. Onun için Foch bizzat gece yarısından hemen önce Saint Omer’e doğru yola çıktı. French’in moralini düzeltmek ve gediği kapatmak için, şayet French bulunduğu hatta tutunursa şu anda Fransız bölgesine gelmekte olan 32. Tümen’in sekiz taburunu gönderme sözü verdi. Foch, sabahın ikisine kadar Cassel’e dönmedi. Hari-tayı göstererek bu âna kadar geçen faaliyetlerini özetledi: “Birçok yere birlik yerleştirdim; daha sonra Hollebeke’e (Belçika) birlik sevk ettim, İngiliz cephesi burada çok zayıftı ve yarıldı. Alman askerleri burayı ele geçirdiler.”

Şafaktan birkaç saat sonra bütün mücadelenin en kötü krizi meydana geldi. Bir kez daha bire karşı beş üstünlüğündeki asıl Alman taarruzu, Allenby’nin süvarisinin bel veren cephesini hedef aldı. Fakat şu anda birkaç İngiliz piyade taburu ve Dubois’in zamanındaki yardımlarıyla takviye edilen bu hat, geceleyin taarruzlar etkisini kaybedene kadar iyi dayandı. Foch’un cephenin bir kısmına söz verdiği yardımın ancak yarısı akşamleyin gelmişti.

Muharebenin krizi daha kuzeyde Ypres-Menin yolunda Gheluvelt’te meydana geldi. Alçak sırtın öndeki çıkıntısında yer alan ve Ypres’i örten Gheluvelt, kara gözetleyicilerinin gözlerinin düşman mevzilerini görebildiği, İngilizlerin elinde kalan son noktaydı. 1. Tümen’in cephesi artan baskı altında çöktü ve Gheluvelt öğleden kısa bir süre önce kaybedildi. Tümen Komutanı Lomax haberi duyunca karargâha döndü ve bu konuyu 2. Tümen Komutanı Monro ile paylaştı. Lomax, kısa ve öz konuştu: “Benim cephem yarıldı.” Yarım saat sonra kurmaylarıyla toplantı yaptıkları odaya mermi düştü. Lomax ve diğer birkaç kişi hayati derecede yaralandılar. Toplantıda bulunanlardan sadece bir kişi yara almadı. Kontrol geçici bir süreliğine kaybolmuştu.

Bu arada Haig, White Chateau'da bulunan karargâhından ayrılmış ve Menin yolu istikametinde "arkasında karargâhının bir kısmı olduğu halde atlarıyla tırışta, sanki teftişteymiş gibi" gidiyorlardı. Her ne kadar Haig'in görünmesi, yolda bulunan ve yürüyüş kolundan ayrılmış ilerleyen döküntü ve yararlılar için bir rahatlama sağlasa da, onların görüntüsü ve yakınlarına düşen düşman mermileri olayın önemini Haig'e göstermişti. Döndüğünde cephenin kesin olarak yarıldığı haberini aldı. Bu haber Haig'i birliklerini sadece Ypres'i örten gerideki bir hatta çekilmeleri ve şayet bulundukları noktada tutunamazlarsa o hatta sonuna kadar direnmeleri için emir yayımlamaya sevk etti. Ancak Haig'in haberi olmadan yakın tehlike önlenmişti.

Almanların Gheluvelt'i ele geçirmelerinden hemen sonra, 1. South Wales Borderers'ın geri kalan askerleri kanat bölgesindeki mevzileri tekrar ele geçirmişlerdi. Fakat bu durumun ancak yeterli takviye gelirse idame ettirilebileceği kesindi. Onun için 1. (Muhafız) Tugay Komutanı Tuğgeneral FitzClarence, elinde kalan birkaç döküntü askeri de gönderdi ve sonra tümen komutanını bulmak için hızla geri döndü. Lomax'ın kaynakları tükenmişti fakat o Monro ile yapmış olduğu bir düzenleme sonucunda cephenin yarılması durumunda 2. Tümen'in ihtiyatları kuzeyden düşmanın yan tarafına taarruz etmek suretiyle yardım edecekti. Sabahın ilk saatlerinde Lomax'ın emrine bir tabur (2. Worcestershires) verilmişti. Böylece Lomax ölümcül şekilde yaralanmadan yarım saat önce, FitzClarence'e durumdan kurtulması için gerekli imkânları sağlayabilmişti. Fitz Clarence çok süratli bir şekilde harita ve araziyi tetkik etti ve 2. Worcestershires Tabur Komutanı Binbaşı Hankey'e emirlerini verdi. Hankey'in karargâh subayı Yüzbaşı Thorne rehber olarak onlarla eşlik etti. Karşı taarruz, elde ettikleri başarılarından sonra Almanları istirahat ederken yakaladı ve ansızın, toparlanabilmelerine fırsat vermeden Gheluvelt'in dışına attı. Alman topçusu süratli bir şekilde hasar verdiyse de, Alman piyadesi onların yarattığı fırsatlardan yararlanma konusunda dikkate değer bir beceriksizlik göstermişti. Sayıca üstün olan birliklerin disiplinli uyumu, onlara zayıf müttefik savunmasını yarma imkânını ver-

di. Mevziye girince dağıldılar, müttefik siperlerini ele geçirmelerini sağlayabilecek inisiyatifini ele geçiremediler ve gereğinden fazla makineye benzer disiplinlerinin kurbanı oldular. Bu, hem sistemin hem de savaş öncesi eğitim ruhunun ciddi bir yansımasıydı.

Fakat düşmanın başlangıçtaki başarısı, doğal olarak, duyguların ister istemez gerçeklerden daha çabuk etkili olduğu müttefiklerin cephe gerisinde güçlü bir etki yaratmış ve bu etki genellikle belirleyici olmuştu. Öğleden sonra yaklaşık saat 2’de, John French White Chateau’daki karargâha geldi. Henüz kasveti dağıtacak daha iyi bir haber gelmemişti ve French’in kritik durum hakkında bilgi almaya pek ihtiyacı yoktu zira onu ortamdaki hissedebiliyordu. Haig’in kendisi, Mons’tan geri çekilirken, Landrecies gecesini hatırlatan bir ruh hali içindeydi. İhtiyatların hepsi kullanılmıştı ve French’in tahsis edeceği hiçbir ihtiyat kalmamıştı. Endişeden bembeyaz olan Haig, telaşla arabasını bulmak ve Foch’tan yardım talep etmek için fırlamıştı. Fakat tıpkı tam da Haig ona gitmek üzere hazırlanırken, Foch da yerinden henüz ayrılmıştı. İşte bu sırada Tuğgeneral Rice “bir baba hindi kadar kıpkırmızı ve bir domuz kadar terlemiş olarak Gheluvelt’in tekrar ele geçirildiği ve cephenin tekrar tesis edildiği haberiyle dörtlüye geldi.” Haig’in sekreteri General Charteris, “Sanki hepimiz idama mahkûm olmuş gibiydik ve aniden büyük bir sürpriz sonucu affedilmiştik,” diye ekliyor. Sadece Haig hiçbir tepki göstermemişti; bıyığını sıvazlayarak, “Umarım bu da bir başka yanlış rapor değildir,” dedi. Gerçi emir subayını haberi iletmesi için John French’e göndermiş olsa da Haig, Tuğgeneral Rice’ın teminatına rağmen hâlâ kuşkulu gibiydi.

Haig’in emir subayı, French’i tam arabaya binmek üzereyken yakaladı. Haberin ne derece ikna edici şekilde aktarıldığı ve French’in bu haberin önemini ne derece anladığı pek belli değildi. French arabasıyla yıldırım gibi Cassel’e doğru yola çıktı. Fakat arabası Vlamertinghe’den (Belçika) geçerken yavaşlayınca bir Fransız karargâh subayı kendisini tanıdı ve Foch’un Cassel’de d’Urbal ve Du-bois ile kasabanın salonunda toplantıda olduğunu söyledi. French, Foch’u yakalamaya oraya gitti. Yardım talebi için vaziyetin ve Haig’in kolordusunun kara bir tablosunu çizmişti. Gerçek kesinlikle

karanlıktı, fakat durum belki daha da karanlık gibiydi çünkü Foch ve French uzun süredir vaziyeti iyimser görmekte ısrar etmişlerdi. John French doğal olarak Haig'in geri çekilme emrini Foch'a ilettili ve Foch'un herhangi bir mahdud geri çekilme hareketini felakete eşdeğer görmesi çok doğaldı. Foch herhangi bir geri çekilme harekâtına hiddetli bir şekilde itiraz etti. Bağırarak, "Şayet kendi isteğinizle çekilirseniz fırtınadaki saman gibi savrulursunuz," dedi – Foch, Almanlar taarruzlarına devam ederken uğradıkları felaketi tasavvur edemiyordu.

Foch'a göre, French'in yorgun birliklerinin muharebeye devam etmesi istendiğinde verdiği cevap, "Benim I. Kolordu'yla birlikte taarruz etmekten ve ölmekten başka yapacak bir şey kalmaz," olmuştu. Bu çarpıcı mesajın çevirisinin daha da abartılmış olması mümkündür. Foch cevabında, "Ölümden değil, fakat kazanmaktan bahsetmelisiniz," desin ya da demesin, her zamanki çözümünün uygulanmasını önerdiği kesindir: "Sağ ve sol kanada taarruz edeceğim." Foch şafak sökerken 32. Tümen'in altı taburunun –aslında gece yarısı söz verdiğinden iki tabur eksik– I. Kolordu'nun sağ kanadına karşı taarruza kalkarken, Dubois'in kolordusunun bir kısmı da sol kanadına karşı taarruza geçeceğine ilişkin söz vermişti.

Foch ondan sonra oturdu ve bir mesaj hazırladı: "Kesinlikle *geri çekililmeyecek* ve bu gaye ile nerede olursanız olun tahkimat yapılacaktır. Bu, sizi Zonnebeke'de (Belçika) IX. Kolordu'nuzla birleşmeniz için geri bölgede mevzi hazırlamaktan alıkoymayacaktır. Fakat geri bölgede büyük birliklerle yapılacak herhangi bir hareket, düşmanın taarruzuna ve geri çekilen birlikler arasında kaçınılmaz bir karmaşaya yol açacaktır. Bu kargaşa mutlaka önlenmelidir." Foch bu önemli mektubu French'e şu sözlerle verdi: "Şayet orada senin yerinde olsaydım, Haig'e vereceğim emirler aynı olurdu."

Foch'un French üzerindeki nüfuzundan hiç kuşku yoktu. Bu etki şimdi French'in Foch'un muhtırasıyla birlikte Haig'e gönderdiği notta yer almaktaydı: "Şu anda bulunduğunuz arazinin elde tutulmasının *olağanüstü önemi* vardır. Bunu benim söylemem gereksiz çünkü bu bir insanın yapabileceği bir şey ise, bunu sizin ya-

pacağınızı biliyorum. Ben karargâha vardığımda size daha başka yardım gönderip gönderemeyeceğime bakacağım. O vakit Foch ile birlikte gelecekteki rolümüzün *ne* olacağı konusunu nihai olarak düzenleyeceğiz.”

Fakat Foch'un o zamanki muharebe durumu üzerinde fiili bir nüfuzu olduğuna ilişkin bir kanıt yoktur. 2. Worcestershires Taburu'nun karşı taarruzu Foch ve French'in konuşmalarından önce muharebeyi Foch'un nüfuzundan kurtarmıştı. Foch ve French'in mesajları Haig'e ulaşmadan önce Haig, yeni bir direniş hattı tesis etmişti. Haig taktik emniyeti sağlamak için 1. Tümeni Gheluvelt'in gerisindeki hatta çekmek suretiyle cephesini düz hale getirmeye karar verdi. Bu arada 2. Tümen mevcut hattında kalacaktı. Düşman baskısı durmuş olduğundan Foch'un söylediği zaten sadece olanın teyidiydi. Buna ilham veren ruha hayranlık duyabiliriz, fakat bu ünlü mesajı maddi ve tarihi açıdan belirleyici olarak nitelendiremeyiz.

Müteakip on gün süresince Haig'in cephesi sağ tarafındaki Fransız birliklerinin geriye doğru hareketlerine uyum göstermek amacıyla sağ kanadının çok küçük çapta geri çekilmesinin dışında değişiklik olmadan ve sağlam bir şekilde kaldı.

1 Kasım'da asıl Alman taarruzu muharebe çıkıntısının kanadına, cephe hattından kıvrıldığı kısmına karşı tekrar icra edildi. Almanlar bu kez hücumu gece yarısı saat 1'de karanlıktan yararlanarak denediler ve bu deneme Messines sırtının ele geçirilmesiyle karşılığını gördü. Allenby'nin cephesinde meydana gelen belin derinliği bir kilometreyi aşmıştı. Fakat her ne kadar girdiği karşı taarruz kaybedilen araziye telafi edememekle birlikte Fransız 32. Tümeni'nin şafaktan hemen sonra varması sıkıntıyı hafifletmişti. Ayrıca Haig'in sol tarafından yapılan diğer Fransız “taarruzu” dikkate değer bir ilerleme kaydetmemekle birlikte, bu taarruzun varlığı düşmanın taarruzunu devam ettirmesi konusundaki cesaretini kırdı.

Foch şöyle yazıyordu: “Muharebe devam ediyor. Durum bana daha sakın görünüyor. Sürekli bir şekilde daha fazla birlik geliyor. Birkaç gün içerisinde bütün gücümüzle taarruzu yenileyebileceğiz.”

2 Kasım'da Messines'te bel veren cepheyi düzeltmek için girişilen taarruz, Alman taarruzu tarafından önlendi. Bu, Fransızların geri çekilmesine ve bu sırada Wytschaete'nin (Belçika) kaybedilmesine neden olduğu gibi, burada bel veren kısım daha da derin hale geldi. Fakat Fransız 39. Tümeni'nin büyük bir bölümü ve Conneau'nun süvari kolordusunun yarısı buradaki zor duruma yardımcı olmak için güney bölgeden geldiler. Bu arada 43. Tümen trenden iniyordu. Şimdi Fransızlar Allenby'nin cephesinin büyük kısmını devralmışlardı. Bu nedenle Fransız birlikleri bu andan itibaren Ypres muharebe çıkıntısının ve Messines cep kısmının (cephenin bel veren kısmı) teşkil ettiği muharebe hattının üçte ikisini tutarken, yorgun ve birbirine karışmış birlikleri de merkez bölgenin idame edilmesi için Haig'in komutasına bırakmışlardı. Bunların arasında en büyük darbeyi, başlangıçta 12.300 piyade olan birlik mevcudu beşte birine, 2.400 askere düşen 7. Tümen yemişti.

Foch, sonraki birkaç gün zarfında hiç ilerleme sağlayamadan taarruzlarına devam etti. 1 ve 2 Kasım'daki taarruzların cüretkârlığı, düşmanın taarruz azmini azaltırken, sonraki taarruzların gözle görülür ilerleme eksikliğini telafi etme konusunda moral etkisi olmadı. Onun için Alman komutanlığı olduğu yerde beklemek suretiyle diğer bölgelerdeki cephelerini birleştirdi ve yeni bir taarruza geçmek için altı tümen daha getirebildiler. Bu harekâтта, taarruzun istikametleri pergelin uçları gibi içeri doğru birbirini izleyerek aynı noktada kavuşacaklardı. Başlangıçta Messines'te bel veren cepheyi derinleştirmekten vazgeçerek, birleşen taarruz noktalarını muharebe çıkıntısının cephe hattıyla temas eden her iki kıvrımına ulaştıracaklardı.

Bu arada Foch ve d'Urbal faydasız mevzi taarruzlarında düşüncesiz bir biçimde ısrar ederek düşmanın ekmeğine yağ sürüyorlardı. Bu beyhude hareketin devamı, Almanların nihai taarruzlarının hazırlığı niteliğinde olan yeni baskısı karşısında, 6 Kasım tarihinde güney kısımda gerçekleşen tehlikeli geri çekilme olacaktı. Saint Eloi'de (Fransa) gri (üniforma renkleri) dalgalar halinde gelen Alman birlikleri, muharebe çıkıntısının uç bölgesini tutmakta olan İngilizleri kuşatarak Ypres'in üç kilometre civarına kadar geldi.

Haig, kuşatılmaktan kurtulmak için bizzat Ypres'ten sonraki hat-
ta çekilmek zorunda kalacağı konusunda Foch'u uyardı. Bununla
beraber Foch, Haig'e kaybedilen araziye ertesi gün taarruzla tekrar
kazanacağına ilişkin teminat verdi. Foch 7 Kasım saat 09:30'da
Fransız hattının tekrar tesis edildiği mesajını gönderdi. Fakat as-
lında hiçbir şey yapılmamıştı. Askerleri emirleri yerine getireme-
yecek kadar bitkindiler. Nihayet taarruza geçmeleri için gayrete
getirildiklerinde, taarruz doğal olarak başarısızlığa uğradı ve bu-
nun sonucunda muharebe çıkıntısının kanadında tehlike arz eden
girintiden kurtulamadılar.

Haig 8 Kasım'da, French ile birlikte Cassel'de bulunan Foch'u
görmeye gitti ve onu her zamanki gibi kendinden fazlasıyla emin
buldular. Fakat Haig ve French'i daha düzenli ve güvenli bir hatta
geri çekilme niyetlerini yerine getirmekten alıkoyan, Foch'un te-
minatından ziyade belirsiz tutumuydu. Herhangi tatmin edici bir
gelişme elde edemeyen ve müttefiklerini ortada bırakmak isteme-
yen Haig, zar zor toplayabildiği insan unsuru macunuyla çatlakları
kapatmak için elinden geleni yapmaya mecburdu. Neyse ki, yanıltıcı
da olsa, İngiliz bölgesi sonraki iki gün nispeten sakindi. Fransız
bölgesi ise o kadar sakin değildi.

Çünkü düşman 10 Kasım'da muharebe çıkıntısının kuzey kıs-
mına ve Dixmude'a kadar uzanan bölgeye çok şiddetli bir şekil-
de saldırdı. Fransızlar sol kanatlarında bulunan birliklerinin geri
çekildikleri doğal Yser kanal hattından faydalanarak bu saldırıyı
savuşturdular. Onun daha önemli bir sonucu ise, Ypres'in kuzeyin-
de bulunan kendi hatlarının düşmanın nihai saldırısı için seçilmiş
olduğuna Fransız komutanlığını ikna etmesiydi. Ayrıca o bölgeye
zaten zayıf durumda olan güney kısmının aleyhine olacak şekilde
tahsis edebildikleri birkaç ihtiyat birliği sevk edildi.

Fakat Almanlar tarafından kuzey bölgesi için hazırlanan bu ta-
arruz, Gheluvelt ve güney bölgesine –güneyde Comines (Belçika)
Kanalı'na kadar– karşı hazırlanan saldırılarla birlikte eşzamanlı
olarak planlanmıştı. Bu, Prusya Muhafız Tümeni ve bir başka seç-
kin tümenin meydana getirdiği Plettenberg komutasında tertiple-
nen, yeni bir kolordunun gerçekleştireceği taarruzdu. Plettenberg
hazır olmadığından, sol taraftan girişilecek saldırı ertelenmişti.

Taarruz 11 Kasım'da, gri bir Kasım sisi içinde başlamış ve o âna kadar rastlanan en şiddetli bombardıman ile hazırlanmıştı. Fakat bütün taarruz iki noktanın dışında püskürtülmüştü. Bu noktalardan birisi cebin ulaştığı, daha sonra ünlü olan 60 numaralı tepede bulunan cephedeki bölgeydi. Orada bulunan Fransız müfrez birliği her iki tarafta bulunan Fransız ve İngiliz kolordularından yardım istedi ancak ne İngilizler ne Fransızlar herhangi bir ihtiyat birliği tahsis edebildi. Bununla beraber daima desteğe hazır olan Dubois, bir kez daha elindeki yegâne ihtiyatı gönderdi ve onun yardımıyla mevzi eski haline getirildi. Diğer ve daha derin olan yarma, Menin yolunun tam kuzeyinde bulunan İngiliz cephesinde meydana gelmişti. Alman 1. Muhafız Tugayı burada İngiliz 1. (Muhafız) Tugay'ın zayıf cephesini yardı - burada meydana gelen olay sadece İngiliz tugayında bırakılan muhafız taburlarından birisinden geri kalan askerler bile olmuş olsa tarihin ilginç bir tesadüfuydu. Fakat ormanda şaşkına dönen Prusya Muhafızları, başarılarını idame ettiremediler ve kanatlarından birisine girişilen karşı taarruzla geriye atıldılar. İmparatorluk Muhafızları'nın Waterloo'daki nihai taarruzlarının püskürtülmesinde olduğu gibi, 52. Hafif Piyade Tugayı düşmanın geri atılmasında öncü rolü oynamıştı.

Taarruz sırasında durum, 31 Ekim'den daha şiddetli olmakla birlikte, belki de genel olarak cephe gerisindeki komutanların kafasında daha zayıf bir tesir bıraktığından, asla çok kritik gözükmemişti. 11 Kasım'daki (kehaneti simgeleyen tarih) bu taarruz girişiminin başarısız olmasıyla Ypres'teki kriz nihayet atlatılmıştı. Alman Komuta Heyeti'nin kafasında yenilgiyi kabul etmeden önce hâlâ birkaç kuvvetli taarruzu gerçekleştirme fikri olduğu doğrudur. Alman Komuta Heyeti'nin emirlerini icra etmek için çağrılan askerlerin, artık böylesine zor harekâtları icra etme kapasiteleri ya da böyle umutsuz bir ihtimalin peşinden gitme eğilimleri yoktu. Bu nedenle sonraki hafta devam eden, esas itibarıyla Dubois'in cephesine karşı düzensiz ve ara sıra gerçekleştirilen taarruzlar sadece geçip gitmekte olan fırtınanın kaybolmakta olan kıpırdanmalarıydı. Haig tarafından çok uzun süreden beri talep edilen ve Foch tarafından "imkânsız" kelimesiyle reddedilen I. Kolordu'nun de-

ğiştirilme talebi, şimdi yerine getirildi ve Fransızlar bir süreliğine bütün muharebe çıkıntısını devraldılar.

Esasen “Birinci Ypres Muharebesi” Inkerman Muharebesi’nden daha büyük bir “asker gibi askerler muharebesi” olmuştu. General Edmonds, durumu unutulmaz bir cümlede özetlemişti: “İngiliz İmparatorluğu ile felaketin arasındaki hat bitkin, bezgin ve saçlı sakalı birbirine karışmış, yıkanmamış, çamura bulanmış ve çoğu paçavralardan biraz hallice elbiselerin içindeki askerlerden meydana gelmişti.” Bu anlatımın kesinlikten ayrıldığı tek nokta, onun çarpıcı bir yalınlıktan sapmış olmasında yatar. İngiliz İmparatorluğu’nun askerleri, muharebe sonucunda fiilen denize döküldüklerinde ve düşman Manş limanlarını işgal ettiğinde bile hayatta kalma başarısı göstermişti. Hiç kuşkusuz Britanya Seferi Kuvvetleri Ypres’te mağlubiyete uğramış olsaydı, Almanların onları felakete sürüklemek için nefeslerini enselerinde hissettirecek kapasiteleri vardı. Sonraki yılların ışığında, Haig’in Ypres’in içinden geçen kanal boyunca muntazam ve kuvvetli bir hatta geri çekilme fikrini yerine getirmemesine hayıflanmak için gerçekten geçerli bir neden vardır. Bu geri çekilme, zayıflık önlemiş ve savunmayı kolaylaştırmış olacaktı. Geri çekilmenin taarruz için imkânsız bir bölge olan Flanders’te sonra gerçekleştirilecek harekâtları engelleyici unsur olması da, ilave bir avantaj olabilirdi.

Foch, French ve d’Urbal’ın bu imkânsızlığın farkına varamamaları, “Birinci Ypres Muharebesi”ndeki tehlikeyi kesinlikle artırmıştı. Onların muharebe üzerindeki en önemli etkileri buradadır. Zira muharebenin gerçek anlamda sevk ve idaresi Haig ve Dubois’in sorumluluğuna bırakılmıştı. Haig ve Dubois bile ihtiyat yokluğundan savunmanın çöken kısımlarını, cephenin tehlikeli boyutlarda zayıf olan diğer bölümlerini çok tedbirli bir şekilde azaltmak suretiyle takviye etmekten fazla bir şey yapamadılar. Belki de Dubois’in, daha önce de yaptığı gibi, kendi ihtiyat askerlerini hesap edilmiş bir risk çerçevesi içinde elden çıkarması, savunma muharebesinde kazandığı yüksek komuta başarısından kaynaklanıyordur.

Foch kuşkusuz muharebe üzerinde moral yönden etkiliydi. Mantıklı gerekçeleri dinlemeyi reddetmedeki inatçılığı, boyun

eğmez irade gücünden hiç de az önemsiz değildi. Bu özelliği asla kaybolmadı. Şayet muharebe sahasındaki gelgitleri bir kenara koyarsak, kendisine kayıtsız şartsız hayranlık duyabiliriz. Kendisiyle teması olan herkes üzerinde bir etki bırakmıştır. Fakat kimse cephedeki askerleri etkilediğine dair herhangi bir iz keşfedememiştir. Ve muharip komutanlar üzerindeki etkisine gelince, sonuç yüceltme ve heyecan vermekten ziyade, öfke olmuş gibi görünmektedir. Kesin olan ise, Foch'un ilham verdiği yerin cephe gerisi, müttefik genel karargâhı olduğu idi. Her ne kadar Belçika'nın sevk ve idaresi için ileri sürdüğü bazı iddialar göz ardı edilse de, özellikle Kral Albert'e ilişkin olanlar göz ardı edilemez. John French üzerindeki etkisi daha belirlenebilir biçimdedir, fakat buradaki etkisi kaçınılmaz olarak John French'in muharebedeki etkisi kadar son derece küçüktür.

Alman planı bozulmuş ve Ypres, komuta kademesinin yanılgısına rağmen, cephe hattındaki askerler tarafından kurtarılmıştı. Alman taarruzlarına karşı Ypres'i savunanlar tam anlamıyla cephe birlikleriydi – savunma hatları derinlikten yoksun, çizgi halindeydi. Savunma hattının sıklığı, sayısal açıdan güçsüzlüğün bir ölçüsüydü, fakat aynı zamanda moral gücün de bir kanıtıydı. Geçmişteki “ince kırmızı hatlar”* hiç Ypres'te olduğu kadar zayıf ve takviyesiz olmamış – ve asla bu kadar zorlanmamıştı. Geçmişin süreleriyle kıyaslandığında, buradaki “zayıf haki cephe hattı” haftalarca süren bu baskıya dayanmıştı.

Askeri vakanüvislerin (tarihi hadiseleri kayda geçiren kişiler) kolayca içine düştükleri bir hata olarak, tarihin vatanseverce hislerle tahrif edilmesi sonucunda, çok sayıdaki “Birinci Ypres” anlatısı, bu muharebeyi neredeyse tamamen bir İngiliz muharebesi olarak sunmuştur. Askeri tarih yazıcılarının, haksız ve asılsız bir şekilde, tam da bir asır önce Waterloo Muharebesi'nin ana hatlarını tahrif ettikleri gibi, müttefiklerimizin oynadıkları büyük rolü ve Prusyalıların hayati katkılarını gözlemlenmişlerdi. Çarpıtmaları

* İnce kırmızı hat: Yazar bu deyimile Kırım Savaşı'ndan 1910'lara değin yaşanan değişime gönderme yapmaktadır. O yıllarda asker üniformaları kırmızıdan haki renge döndüğü için, cephelerin görünümü de kırmızıdan hakiye, toprak rengine doğru değişmişti (ç.n.).

düzeltilmek İngiliz birliklerinin başarısını azaltmak demek değildir. Askeri meziyet, sayıca üstün olmakta değil, nitelikte saklıdır. Britanya tarihi yıllıklarında yer alan hiçbir muharebe, muharebe kabiliyeti ve değerini “Birinci Ypres”ten daha belirgin bir şekilde göstermemiştir. Ypres Muharebesi, Britanya geleneğinin doğal çizgisinde yer alan bir muharebeydi – zamanında gerçekleştirilen karşı hamlelerle birleşen savunmacı bir yaklaşım. Dolayısıyla bu yaklaşım, onu icra eden askerlerin yapısına uymuştu. Her ne kadar bu hareket tarzı, Kıta Avrupası’nın taarruz temelli anlayışını taklit eden savaş öncesi eğitim anlayışına doğrudan uymasa da, muharebe sınavında onların yaradılıştan gelen güdülerine moda doğmalardan daha uygun gelmişti. Ve Kıta Avrupası’nın zorunlu askerlik sistemi üzerine kurulu ordularıyla kıyaslandığında, eğitimlerinin kapsamından dolayı her türlü hareket tarzında önemli hüneler kazanmışlardı. Bu, her şeyden önce, onların tüfekle nişancılık kabiliyeti için doğrudu. Nişancılık kabiliyetinin, savunmada taarruzdan daha geniş kapsamı ve etkisi vardı. Britanya piyadesi, dakikada “on beş mermi atma” konusunda o kadar kabiliyetliydi ki Almanlar, İngilizlerin “makineli tüfek bolluğu” içerisinde olduklarına inanmıştı; halbuki aslında her tabur Fransa’ya sadece iki makineli tüfekle donatılmış olarak gelmiş ve Ypres Muharebesi’ne kadar birçok çatışmada bunları kaybetmişlerdi. Böyle bir silah kullanma becerisinin düşmanın kafasında yarattığı yanlış, Müttefik Yüksek Komuta Kademesi’ndeki yanlışları telafi etti ve meselenin en tayin edici unsuru oldu. Gerçekten de, İngilizlerin makineli tüfekleri olduğuna ilişkin oluşan bu kanaat, bu silahları kullananların moralleriyle birleştğinde en kati unsuru meydana getirmişti.

Onların ortaklaşa dayanıklılıklarına ilham veren yenilmez ruhları için hiçbir övgü yeterli olamaz. Bir bakıma bu çok özel bir durumdu. Düşmanın cesareti noksan değildi. Onların disiplini de aynı derece kuvvetliydi – ve belki de kendi taktik etkinlikleri açısından gereğinden fazla kuvvetliydi. Fakat küçük İngiliz ordusunun eşsiz ortak kimlik bilinci vardı. Hizmet koşulları ve geleneklerinin yanı sıra, çok küçük oluşu da kimlik bilincine katkıda bulundu.

Britanyalılar cephesinden bakıldığında, “Birinci Ypres Muharebesi” sadece askerlerin savaşı değil, fakat yabancılara karşı bir “aile muharebesiydi.” Aile ruhu bunun temeliydi. Birlikler dağıldığında ve alaylar parçalandığında, kalanları bir arada tutan bu belirgin mucizenin temelini oluşturmuştu. Her iki anlamda da amaçlarına ulaşmışlardı. Ypres, eski Düzenli Ordu’nun kendini en iyi şekilde ispatladığına ve nihai fedakârlığına tanık olmuştu. Muharebeden sonra, muharebe ruhunun hatırası dışında, *çok az düzenli ordu mensubu* hayatta kalmıştı.

1915: Çıkmaz

1914 yılı sona ermeden önce, değişen derecelerde de olsa, Batı Cephesi'nde meydana gelen çıkmaz hali (siperlerin sabit hale gelmesi) savaşan ülkelerin hükümetleri ve genelkurmayları tarafından anlaşılmıştı ve her biri bu duruma bir çözüm arıyordu. Gösterilen tepki, farklı yetkililerin zihinsel kapasiteleri ve eğilimlerine göre şekil ve yapı olarak değişiyordu. Merkezi Devletler için Falkenhayn'ın fikri belirleyici unsurdu ve sadece eleştirilerinden değil fakat aynı zamanda kendi adına yaptığı açıklamalarından da elde edilen izlenim, hedef konusunda gerçekten ne fikrin ne de istikamet belirsiz olduğu idi.

Falkenhayn, Marne yenilgisinden sonra başkomutanlığa atanması üzerine hâlâ Schlieffen Planı'na bağlı kalarak batıda bir zafer peşindeydi. Ancak Schlieffen'in hayati önem taşıyan sağ kanadı sıklet merkezi yapmak için, sol kanadı zayıflatma yöntemine riayet etmedi. Ypres'e karşı sonbaharda gerçekleştirilen taarruz, büyük ölçüde acemi askerlerden oluşan birliklerce icra edilirken, muharebe tecrübesi olan birlikler Aisne ve Vosges arasında neredeyse boş duruyorlardı. Sahra Demiryolları Başkanı Albay Gröner, altı kolordunun sağ kanada nakledilmesine ilişkin ayrıntılı planı ver-

mek için Falkenhayn'a kadar gitmişti, fakat plan reddedildi. Ypres Muharebesi'nde İngiliz cephesinin çökme noktasına ne kadar yaklaştığını hatırladığımızda burada ancak Alman Yüksek Komutanlığı'nın müttefikleri ikinci kez kurtardığı söylenebilir. Ludendorff, bu kritik durumda da Lodz yakınlarında bulunan Rus kanadına taarruz ederek kesin darbeyi indirmek için takviye istemişti, fakat Falkenhayn takviyeyi Ypres yenilgisine kadar geciktirince fırsatı kaçırmış oldu.

Batı Cephesi'ndeki siperleri yarmak için yeni bir harekâttan istemeyerek vazgeçen Falkenhayn herhangi bir alternatif hedef konusunda kararsızmış gibiydi. Falkenhayn'ın savaşın nihai olarak Fransa'da sonuçlandırılması gerektiği yönündeki izlenimi, Rusya'ya karşı kazanılacak bir zaferin olabilirliğinden kuşku duyduğundan dolayı, bu taarruzun önemine ilişkin güvensizlik duymasına neden olmuştu. Bu nedenle her ne kadar yakın gelecekte Doğu Cephesi'nin taarruzlar için tek pratik harekât alanı olduğunu anlamakla birlikte Avusturya-Macaristan cephesindeki tehditkâr duruma müdahale etmek zorunda kalana kadar gerekli takviye birliklerini alıkoydu. Falkenhayn, başarıyı emniyet altına alacak kadar, fakat asla kati bir zafer için yeterli miktarda ve gerekli zamanda olmamak üzere, o zaman bile ihtiyat birliklerini tereddüt içinde ve zayıf bir şekilde azar azar sevk etti.

Bununla birlikte Falkenhayn'ın savaşın kaçınılmaz olarak uzun süreceğini anlaması ve bu nedenle Almanya'nın kaynaklarını böyle bir yıpratma savaşı için hazırlamaya girişmesi övgüye değerdir. Sahra tahkimat tekniği, diğer ordulardan daha üst seviyeye çıkarıldı. Askeri demiryolları ihtiyatların cepheye paralel yapacakları intikal ve hareketler için genişletildi. Mühimmat ikmali ve onların üretilibilmeleri için hammadde ikmali o kadar enerjik ve kapsamlı bir biçimde halledildi ki 1915'in baharından sonra –ki İngilizler bu sorunun ancak henüz farkına varıyorlardı– gerekli ikmal akışı sağlanmıştı. Buradaki esas, Almanya'nın İngiliz ablukasının baskısına direnme gücünün sırrı olacak olan ekonomik örgütlenmenin ve kaynaklarının kullanılmasıydı. Almanya, savaşta ekonomik alandaki bilimsel kavrayışından dolayı endüstrinin büyük lideri

Dr. Walter Rathenau'ya çok şey borçludur. Almanya ayrıca psikolojik alanda öncüydü, zira daha 1914 yılının sonbaharında Alman ajanları Asya'da İngiliz itibarını ve Britanya'nın Müslüman tebaasının sadakatini zayıflatmak için propaganda tertiplerine başlamışlardı. Alman propagandasının kusuru olan kabalık, ilkel halkları hedeflediği için, Avrupa ve Amerika'nın medeni halklarına tatbik edildiğinden daha az göze çarpıyordu.

Ayrıca aynı dönem, her ne kadar savaş öncesi dönemin sorunlarıyla askeri olayların birleşiminden meydana gelse de, Alman diplomasisinin büyük bir başarısı olan Türkiye'nin savaşa girmesine tanık oldu. Ülke, 1909 yılından beri, Britanya ile dostluk siyaseti de dahil, geleneklere muhalif olan Jön Türklerin (İttihat ve Terakki Partisi) kontrolü altındaydı. Bağdat demiryolunun sembol haline geldiği Ortadoğu'yu Almanlaştırma düşleri kuran Almanya, Türkiye'nin yeni idarecilerinin üzerinde hâkimiyet kurmak için bu fırsatı ustaca değerlendirdi. İttihat ve Terakki'nin lideri Enver Paşa, Berlin'de askeri ataşeydi. Alman yetkililer Türk ordusuna nüfuz ettiler ve Almanya ile Jön Türk liderleri arasında müşterek bir askeri tutum konusunda belirgin anlayış tesis edildi – bu ortaklığı harekete geçiren unsur, Rusya'dan gelecek tehlikeye karşı ortak bir bağ kurma gerekliliği idi. *Goeben* (Yavuz) ve *Breslau*'nun (Midilli) gelişleri Alman büyükelçisi Wangenheim için moral takviyesi olmuştu. Nihayet Türkler, 29 Ekim'de Odessa'da Ruslara ve Sina'da İngilizlere karşı savaş açtı.

Falkenhayn "savaşa iştirak eden Türkiye'nin tayin edici önemini" göstermişti: Türkler önce Rusya'ya yapılacak cephe hattında bir engel olacak ve ikinci olarak İngiliz ve Rus askeri kuvvetlerini meşgul edecekti. Türkler Almanların yönlendirmesiyle daha Aralık ayı ortalarında Kafkasya'da Ruslara taarruz ettiler, fakat Enver'in aşırı ihtiraslı planı Sarıkamış Muharebesi'nde felaketle sonuçlandı. Türkiye, bundan sonraki girişimi olan Britanya'nın ikmal yolu Süveyş Kanalı'nın doğu ile irtibatını kesme konusunda daha talihli değildi. Sina Çölü, işgallerin karşısına bütün gücüyle dikilen bir savunma unsuru olmuştu ve çölü geçen iki küçük müfrez birlik, her ne kadar başarılı biçimde geri çekildilerse de, İsmâ-

iliye ve Tussum'da kolaylıkla püskürtülmüştü. Fakat her ne kadar bu iki taarruz taktik bir başarısızlık olsa da, büyük çaptaki Rus ve İngiliz birliklerini baskı altında tuttukları için Almanya açısından büyük stratejik değeri olmuştu.

İtalya Türkiye'nin Merkezi Devletler'e katılmasına karşı bir denge unsuru olarak Eski Üçlü Antlaşma ile olan suni bağlarını attı ve İtilaf Devletleri'ne katıldı. İtalya Almanya'ya gedik vermekten kaçınmakla birlikte 24 Mayıs'ta ezeli düşmanı Avusturya'ya karşı savaş açtı. Asıl hedefi Avusturya idaresi altında Trieste ve Trento'da bulunan ırkdaşlarını kurtarma fırsatını ele geçirmek olmakla birlikte, İtalyanların ayrıca tarihsel geleneklerini hâkim kılmayı amaçlayan manevi arzuları vardı. Bununla beraber askeri açıdan İtalya'nın yardımının mevcut durum üzerine derhal ya da kapsamlı bir sonucu olamazdı, zira ordusu ani girişilecek bir harekâta hazır değildi. Ayrıca Avusturya hududu büyük tabii gücü olan, dağlık bir engeldi.

İtilaf Devletleri tarafında ise, siper savaşı gerçeği farklı ve çeşitli tepkiler doğurmuştu. Elde edilen topraklar üzerinde tutunma arzusu, Alman stratejisine hâkim idiyse, kaybedilen topraklarını kurtarma arzusu da Fransız stratejisinde çok önemli bir unsur haline gelmişti. Fransızların, düşünce (plan) ve malzeme yığınaklarını düşmanın asıl silahlı kuvvetlerinin bulunduğu Batı Cephesi'ne yığması askeri doktrinler açısından kabul gördüğü doğrudur, fakat siperleri yaracak herhangi bir anahtar olmadığından ordular sadece kendilerini tüketiyorlardı. Aisne hattı boyunca Artois'te, Champagne'de ve Woevre'deki (Fransa) kış taarruzları, Almanların siper savaşındaki kabiliyetleri karşısında çok pahalıya mal olmuştu. Joffre'nin ara sıra, düzensiz olarak giriştiği küçük taarruzlar genellikle bilançonun yanlış sayfasında bir yıpratmaya neden olmuştu. Yeni bir fikre (silaha) gelince Fransızlar fikir yönünden fevkalade verimsizlerdi.

İngilizlerin sorunu bir ölçüde aşırı verimlilikti ya da daha doğrusu bu fikir tohumlarını gerçekleştirme safhasına getirme ve seçmedeki karar eksikliğiydi. Bununla beraber bu kusur, büyük ölçüde uzman bir şekilde yol göstermekten ziyade tam bir muhalefete dönüşen, profesyonel fikirlerin bağınazlığıydı.

İngilizlerin siper savaşına ilham kaynağı olan çözümlerinden biri taktik, diğeri stratejik olmak üzere iki noktada belirginleşmişti. Birincisi (taktik), makineli tüfek ateşinden etkilenmeyen ve savunma gücünün taarruz gücüne üstün olması nedeniyle altüst olan taktik durumu, eski haline getirecek bir silah (tank) yapmak suretiyle siperleri yarmaktı. Bu belirli amaç için bir silah fikri Ekim 1914'te Albay Swinton tarafından tasarlandı, başlangıç aşamasında o zaman Amirallik Birinci Deniz Lordu olan Winston Churchill tarafından ilgiyle karşılandı ve himaye edildi. Nihayet resmi yetkililerin muhalefetiyle engellenen aylar süren deneylerden sonra 1916 yılında üretilen tank, en gelişmiş haline ulaştı.

Stratejik çözüm siperlerin etrafından dolanmaktı. “Batı Cephesi” ekolü karşısında “Doğu Cephesi” ekolü olarak bilinen bu çözümün savunucuları, düşman ittifakının bir bütün olarak görülmesi gerektiğini ve modern gelişmelerin mesafe ve hareket gücü kavramlarını çok değiştirdiklerini, savaşın kimi başka harekât alanlarındaki bir taarruzun düşmanın stratejik kanadındaki önemli bir taarruza karşılık geleceğini ileri sürüyorlardı. Üstelik böyle bir harekât Britanya'nın geleneksel amfibi (çıkarma) harekât stratejisine de uygun olacaktı ve şu âna kadar ihmal edilmiş olan deniz gücünün avantajlarından yararlanmasını sağlayacaktı. Ekim 1914'te Birinci Deniz Lordu Dairesi Başkanlığı görevine geri çağrılan Amiral Fisher, Alman kıyılarına çıkarma yapmayı öngören bir planı tavsiye etmişti. Ocak 1915'te Kitchener, İskenderun Körfezi'ne çıkarma yapmak suretiyle Türkiye'nin başlıca doğu ulaştırma hattını kesmeyi planlayan bir başka öneride bulundu. Hindenburg ve Enver'in savaş sonrasında yaptıkları yorumlar bu planın Türkiye'yi nasıl felce uğratmış olabileceğini göstermektedir. Bununla beraber bu proje pek yaygın bir ilgi görmedi ve kısmen Churchill'in stratejik sezgisinden ve kısmen koşulların baskısından dolayı yerini bir başka plana bıraktı.

Bu plan, hakkında çok şiddetli anlaşmazlıkların mevcut olduğu ve sadece Churchill'e atfedilmesi bazı eleştirmenlerce tartışma konusu yapılan Çanakkale Seferi'ydi. Bu bizzat Falkenhayn'ın kanaatiyle cevaplanmıştı: “Akdeniz ve Karadeniz arasındaki İs-

tanbul ve Çanakkale boğazları İtilaf Devletleri'nin trafiğine daimi olarak kapatılmasaydı, savaşın başarılı gidişatı hakkındaki bütün umutlar önemli ölçüde azalacaktı. Rusya askeri başarıdan daha emniyetli bir durum arz eden tecrit edilmiş konumundan kurtulmuş olacaktı... Er ya da geç bu devin gücü kendiliğinden felce uğramak zorunda kalacaktı.” Hata planda değil, planın icrasındaydı. Şayet İngilizler harekâtın sonunda azar azar kullandıkları birliklerini başlangıçta çıkarmanın taktik koşullarına uygun oranlarda kullanmış olsalardı, Türk kaynaklarında da açıkça görüldüğü gibi, bu çabaları zaferi taçlandırmış olacaktı.

Kuvvetlerin kısmi, azar azar kullanılmasının ve fırsatın boşa harcanmasının nedeni, John French'in desteğini alan Joffre ve Fransız Genelkurmayı'nın itirazlarıdır. Marne Muharebesi'ni müteakip meydana gelen olaylara, Almanların Ypres'teki başarısızlığına ve kendisinin Aralık ayındaki ihtirashı lakin tamamen etkisiz taarruzuna rağmen Joffre, Fransa'da erken ve kati bir zafer kazanmak için gücünden emindi. Joffre'nin planı, Artois ve Champagne'den gerçekleştirilecek taarruzların tahkim edilmiş Alman cephesinin ortaya çıkardığı büyük muharebe çıkıntısında birleşmesi ve bunu Lorraine'de düşman ordularının geri bölgesine düzenlenecek bir taarruzun takip etmesiydi. Bu fikir, Foch'un 1918 yılındaki planının bir benzeriydi, fakat hayati değişiklik mevcut koşullarda ve uygulanan yöntemlerdeydi. Belgelere bakıldığında, Joffre, onun Flanders bölgesinde yardımcısı olan Foch ve John French gibi – her ne kadar French'in görüşü gidip gelse de– kendilerinde inancın akıldan ayrıldığı iyimser bir üçlüye tarihte nadiren rastlandığı izlenimi doğmaktadır. Buna karşılık İngiliz hükümeti Fransa'daki siperlerin cephe taarruzlarıyla zapt edilemeyeceğini düşünüyordu. Hükümet, yeni ordulardaki askerlerin boşa harcanmasına şiddetle karşı çıkmıştı ve aynı zamanda Rusya'nın çökme tehlikesi karşısında da artan bir endişe duyuyordu. Bu görüşler Churchill, Lloyd George ve 2 Ocak 1915 günü John French'e mektup yazan Kitchener'in ortak görüşleriydi: “Fransa'daki Alman siperleri tam anlamıyla taarruz icra edilemeyen ve tam anlamıyla abluka altına alınamayan kaleler olarak düşünülebilir. O halde bu mevziler

karşısında savunabilecek başka kuvvetler bırakılarak, asıl harekât başka yerlerde yürütülebilir.”

Lloyd George hem Sırbistan'ın imdadına koşmak hem de düşman ittifakının geri bölgesine taarruz etmek için İngiliz birliklerinin büyük bir kısmının Balkanlar'a sevk edilmesini savunuyordu. 1 Ocak tarihli muhtırasında Selanik ya da Dalmaçya kıyılarını harekât üssü olarak teklif etmişti. İlginçtir ki aynı gün Galliéni, Yunanistan ve Bulgaristan'ı İtilaf Devletleri'ne katılmasını cesaretlendirecek kadar kuvvetli bir orduyla İstanbul üzerine yürümek amacıyla yapılacak bir çıkarma harekâtını, başlama noktası Selanik olacak şekilde Fransız hükümetine önermişti. İstanbul'un ele geçirilmesini, Avusturya-Macaristan içlerinde Tuna Nehri'ne kadar uzanan Romanya ile birlikte yürütülen bir diğer harekât takip edecekti. Franchet d'Esperey de benzer görüşler ileri sürdü. Ancak erken bir müttefik yarma taarruzu konusunda kendilerinden çok emin olan Batı Cephesi'ndeki komutanlar, ulaşım ve ikmal zorluklarına dikkat çekerek ve Almanya'nın bu tehdidi karşılamak için birliklerini kaydırabilmedeki rahatlığı konusu üzerinde ısrar ederek herhangi bir seçeneğe şiddetle itiraz ettiler.* İddiaları güçlü olmakla birlikte, askeri tarihin “en uzun yol çoğu kez en kısa yoldur” tecrübesini göz ardı etmeye yatkındı ve topografik (arazi koşullarıyla ilgili) zorluklar, iyi mevzilenmiş ve hazırlıklı bir rakibe karşı girişilecek direk bir taarruza kıyasla daima tercih edilmiştir.

“Batı Cephesi” ekolü baskın çıktı ve Balkan projeleri durduruldu. Ancak endişeler giderilmedi ve bu kritik durumda, her ne kadar zayıflatılmış bir şekilde olsa da, yeni bir Yakındoğu planını canlandıran bir durum belirmişti.

* Buna karşılık Almanlar, karargâh durum muhakemelerinde Müttefiklerin birliklerini Balkanlar'a denizden intikal ettirmesinin, Almanların birliklerini demiryolundan intikal ettirmelerinden daha kolay olduğunu belirtmişlerdir! Olaylar birliklerin Fransa'dan Selanik'e intikalinin ortalama bir hafta ve İngiltere'den yaklaşık on iki gün sürdüğünü göstermiştir, halbuki Almanların bir kolordusunu Fransa'dan Rus sınırına bile intikal ettirmeleri dokuz günlerini almıştı. Dikkate değer büyüklükte bir gücün Balkanlar'a sevk edilmesi bir ayı aşkın bir süre almış olacaktı. Şayet yeterli sevkiyat araçları mevcut olmuş olsaydı, Müttefikler deniz yoluyla çok daha hızlı sevkiyat yapabilirlerdi.

Çanakkale Boğazı. Kitchener 2 Ocak 1915'te Büyük Dük Nikolay'dan Kafkasya'daki Rus ordusunun üzerindeki Türk baskısını hafifletecek bir *şaşırtma* harekâtı için bir teklif aldı. Kitchener asker temin edemedi ve Çanakkale Boğazı'nda deniz kuvvetleriyle bir güç gösterisi yapılmasını tavsiye etti. Churchill ise, daha kapsamlı stratejik ve ekonomik konuları göz önüne alarak, bu projenin Çanakkale Boğazı'nı zorlayacak şekle dönüştürülmesini önermişti. Churchill'in deniz danışmanları, pek hevesli olmamakla birlikte öneriye karşı çıkmadılar. Çanakkale bölgesinde bulunan Amiral Carden, telgrafa cevaben müstahkem mevkiilerin sistemli olarak imha edilmesini ve mayınların temizlenmesini öngören bir plan arz etti. Esas olarak eski gemilerden oluşan donanma, Fransızların katkılarıyla bir araya getirildi ve hazırlık bombardımanından sonra 18 Mart 1915'te boğaza girdi. Bununla beraber serseri mayınlar birkaç gemiyi batırdı ve bu teşebbüsten vazgeçildi.

Çanakkale Boğazı'na girilen harekâtın hemen tekrarlandığı takdirde başarılı olmayacağına ilişkin görüş tartışmalıdır, çünkü Türk müstahkem mevkiilerinde cephane tükenmişti ve böyle durumlarda mayın engelinin üstesinden gelinebilirdi. Fakat yeni donanma komutanı Amiral de Robeck, askeri yardım gelmedikçe harekâta girişmemeye karar verdi. Zaten bir ay önce Savaş Konseyi müşterek bir taarruza karar vermiş ve Ian Hamilton komutasında askeri kuvvet göndermeye başlamıştı. Fakat yetkililer yeni projeye ilgilendikleri için, onlar da gerekli birliklerin sevinde gecikiyorlardı. Hatta yetersiz miktarda sevk edildiklerinde bile, İskenderiye'de taktik harekâta uygun bir şekilde ulaşım araçlarına dağıtılmaları birkaç hafta daha gecikmeye neden oluyordu. Hepsinden kötüsü bu beceriksiz hareket tarzı, neredeyse ele geçirilmesi imkânsız olan kıyılara yapılacak çıkarma için hayati önemdeki baskın şansını kaçırmıştı. Hazırlık bombardımanlarının yapıldığı Şubat ayında, boğazda sadece iki Türk tümeni vardı. Deniz taarruzu başladığında bu miktar dörde çıkartılmış ve nihayet Ian Hamilton çıkarma harekâtına başlayabildiğinde altı tümene çıkmıştı. Ian Hamilton'ın çıkarma için elinde sadece dört İngiliz ve bir Fransız tümeni vardı

– aslında savunmanın taarruz gücüne üstün olduğu bir durumda, düşman karşısındaki bu kuvvetlerin azlığı arazinin doğal zorluklarıyla daha da artmıştı. Ian Hamilton'ın asker yönünden zayıflığı ve donanmanın boğazdan geçişine yardımcı olma görevi, onu anakara ya da Asya kıyısına tercihen Gelibolu Yarımadası'nda bir çıkarma yeri seçmeye zorladı. Ayrıca dağlık kıyı şeridi Ian Hamilton'ın muhtemel çıkarma yerlerini sınırladı.

Ian Hamilton, 25 Nisan 1915'te yarımadanın güney ucuna Sedülbahir yakınlarına ve Anzak (Avustralya ve Yeni Zelanda) birlikleri Ege kıyısının yaklaşık yirmi beş kilometre yukarısında bulunan Kaba tepe yakınlarına; Fransızlar şaşırtma amacıyla geçici olarak Asya yakasında Kumkale'ye çıktılar. İngilizler, Türklerin tereddüdünden dolayı dikenli tel çekilmiş, makineli tüfek ateşi altındaki birkaç sahilde kıyıbaşı elde edebildiler. Böylece geçici taktik baskının değeri kaybedilmiş oldu. İkmal zorlukları muazzamdı. Bu arada Türkler ise hâkim tepeleri tutuyorlar ve ihtiyatlarını getirebiliyorlardı. İstilacılar kendileri için hassas olan iki kıyıbaşında tutunmayı başaramışlar fakat onları gerekli bir şekilde genişletmemişlerdi ve siper savaşı başlamıştı. İlerleyemiyorlardı ve milli itibarları geri dönmelerine mâni oluyordu.

Nihayet İngiliz hükümeti Temmuz ayında yarımada bulunan yedi tümeni takviye için ilaveten beş tümen daha göndermeye karar verdi. Bu tümenler intikal ettiğinde bölgedeki Türk kuvveti de artmış, on beş tümene yükselmişti. Ian Hamilton ikili bir çıkarma harekâtı yapmaya karar vermişti – bu, Kaba tepe'den başlayacak takviyeli bir taarruz ve birkaç kilometre kuzeyde bulunan Suvla Koyu'na yapılacak yeni bir çıkarmaydı – amaç yarımadaı ortadan bölmek ve boğazın en dar kısmının hâkim tepelerini emniyete almaktı. Ian Hamilton, Türk komutanlığını aldatıp 6 Ağustos'ta bir baskın gerçekleştirdi; fakat ilk taarruz başarısız oldu. İkinci hücum ise, birliklerin tecrübesizliği ve daha da önemlisi bölgede bulunan komutanların beceriksizliği ve hareketsiz kalmaları yüzünden mükemmel bir fırsattan yararlanamadı. Bu bölgeyi, ihtiyatlar yetişmeden önceki otuz altı saati aşkın bir süre boyunca, sadece bir buçuk tabur kuvvetindeki Türk birliği savundu. Ian Hamilton'ın

önceden talep ettiği enerjik komutanlar, iş işten geçtikten sonra gönderilmişti. İngilizler bir kez daha zayıf kıyıbaşlarına tutunmaya mahkûm olmuşlardı ve sonbahar yağmurları başladığında zorlukları artmıştı. Hükümet inancını kaybetmişti ve geri çekilmeye can atıyordu, fakat moral bozukluğunun yaratacağı etkinin korkusuyla kararlarını geciktirdiler. Bununla beraber Ian Hamilton'ın fikri soruldu ve hâlâ duyduğu güven nedeniyle seferin devamından yana olduğunu bildirince, yerine derhal tahliye kararını veren Charles Monro atandı.

Bu ani verilmiş kararlara dikkate değer bir örnekti. Monro, Anzak Koyu, Suvla Koyu ve Seddübahir'i sadece tek bir sabah süresince kıyıda içeri girmeden ziyaret ederken, kurmay başkanı da gemide tahliye için önerilerini hazırlıyordu. Churchill haklı olarak, "Geldi, gördü ve teslim oldu," dedi. Kitchener evvela çekilmeyi onaylamayı reddetti ve konuyu araştırmak için aceleyle gitti. Hükümet, Kitchener'ın gittiğini görmekle çok rahatlamıştı çünkü onun yokluğundan yararlanarak görevden azletmeyi umuyorlardı. Koalisyon Kabinesi'nin çoğunluğu, Gelibolu'nun tahliyesi sorununda bölünmüş olmakla birlikte, onun ketum olmasından ve yönetiminden memnun değildi. Muhafazakâr Parti'nin lideri Bonar Law, her iki sorunda da parti ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kaldı. Bununla birlikte Başbakan Asquith, halkın Kitchener'ın görevden alınmasına karşı göstereceği protestodan Bonar Law'un istifasından daha az korkuyordu. Bu nedenle Bonar Law'un tahliye talebine boyun eğerek ve Churchill'i Kabine'nin Savaş Komitesi'nin dışında bırakarak işi geciktirdi. Bu nedenle aslında tahliyeye daha Kitchener Gelibolu'ya varmadan karar verilmişti. Ülkedeki yeni fikir dalgası kuşkusuz Asquith'i de etkilemişti. Tekrar gündeme getirdiği İskenderun Körfezi'ne yeni bir çıkarma önerisi Savaş Komitesi tarafından veto edildikten sonra istemeyerek yön değiştirdi ve tahliyeye razı oldu.

Burada ilginç olan, son safhada tahliyenin önüne geçmek isteyen donanmanın olmasıydı. Zira Mart ayından bu yana ilave deniz taarruzlarına pasif olarak direnen Amiral de Robeck, şimdi sadece tahliyeye karşı çıkan değil fakat aynı zamanda Tuğamiral

Keyes tarafından hazırlanan ve “boğazları belirsiz bir süre için zorlamak ve kontrol altına almak” anafikrine dayanan planı icra eden Amiral Wemyss ile değiştirilmişti. Bu öneri çok geç kalmıştı. Ülkedeki muhalifler artık çok kuvvetliydi ve verilen geri çekilme emri, Suvla Koyu ve Anzak Koyu’nda 18 Aralık gecesi ve Seddül-bahir’de 8 Ocak gecesi yerine getirildi. Kansı bir geri çekilme çok ustaca bir teşkilatlanma ve işbirliğinin örneği olmakla birlikte bunun yanı sıra modern savaşta bu tür bir harekâtın çok kolaylıkla icra edilmesine bir örnek teşkil etmektedir. Sanki kaderin son bir cilvesi olarak bu maharet gerektiren tahliye ile alakaları olmayan Monro ve kurmay başkanı, en yüksek nişanları aldılar. Böylelikle icrasında neredeyse İngiliz tarihinde bile görülmemiş hata zincirleri nedeniyle zarar gören, çok iyi düşünülmüş ve ileri görüşlü bu projenin üzerine bir perde inmişti.

Alman Seferi. İngilizler Rusya’nın arka kapısını açmaya gayret ederken, Alman güçleri de direnişi büyük ölçüde kapalı Çanakka- le Boğazı’ndan ancak yabancıların ikmalleriyle telafi edilebilecek mühimmat eksikliği nedeniyle çökmekte olan Rusya’yı hırpalıyordu. Bu durum ve sonuçları Rusya’nın en güçlü rakibi tarafından büyük bir dikkatle kavranmıştı. Hoffmann, 1915 yılının sonbaharında Almanya’nın Rusya’ya karşı giriştiği harekâtların başarısının “Çanakka- le Boğazı’nın sıkıca kapalı” tutulmasına bağlı olduğunu vurgulayarak açıklamıştı. Çünkü “Ruslar buğdaylarını ihraç edecek ya da savaş malzemesi ithal edecek hiçbir yol olmadığını görürlerse, ülkede yavaş yavaş bir çöküş olurdu.”

1914 yılında Doğu Cephesi’ndeki sefer, Alman birliklerinin daha büyük Rus kuvvetlerini yenebileceklerini, fakat Ruslarla Avusturyalılar eşit koşullarda karşılaştıklarında zaferin Ruslardan yana olacağını göstermişti. Falkenhayn Avusturyalıları kuvvetlendirmek için gönülsüz bir şekilde takviye birlik sevk etmeye zorlandı. Bu nedenle doğuda kesinlikle belirlenmiş bir planı benimsemekten ziyade taarruzi bir harekâta sürüklenmişti. Buna karşılık Ludendorff, gözünü belirli bir hedefe dikmişti ve şimdiden itibaren hiç aralıksız Rusya’yı imha edecek tam bir harekâtı savunuyordu. Ludendorff’un ki katı bir stratejiydi, Falkenhayn’ın ki ise fırsatçı bir

yıpratma stratejisiydi. Birinde siyasi unsurlar pek az dikkate alınırken, diğesinde ise büyük önem teşkil ediyordu.

Bu iki adamın iradelerinin çatışmasında, Almanya'nın oldukça etkili ancak tayin edici olmayan, belirsiz nihai stratejisinin ipuçları yatmaktaydı. Bu irade çekişmesi, kendisini telgrafın "saldırganca" kullanılması ve sürekli telgraf hattı çekilmesinde gösteriyor ve baş kukla olarak Kayzer'i mimliyordu. Falkenhayn, Hindenburg'u devamlı olarak düşmana etkin olarak taarruz edecek kuvvetten mahrum bırakmaya çalışarak kendi ayağını kaydırması muhtemel birisini bertaraf etmeye çalışırken, Ludendorff, Hindenburg'u istifa tehdidiyle sıkıştırarak karşılık veriyordu. Entrikaları izleyen Hoffmann, haklı olarak günlüğüne şu notları düşüyordu: "İnsan nüfuzlu birilerine yakından bakıp birbirleriyle olan kötü ilişkilerini, çatışan ihtiraslarını gördüğünde, karşı tarafta Fransız, İngiliz ve Ruslar arasında kesinlikle daha kötüsü olduğunu aklına getirmelidir, aksi halde asabı iyice bozulabilir." Hoffmann'ın sezgisi doğrudu: "İktidar ve şahsi mevki yarışı, bütün insanların karakterini mahvediyor gibi. Onurunu koruyan tek yaratığın kayıtsız bir şekilde kendi toprağında oturan insan olduğuna inanıyorum; onun entrika çevirmeye ya da mücadele etmeye ihtiyacı yok – zira güzel bir hava için entrika yapmanın yararı yok."

1915 yılının Rus planı, tecrübelerden bazı dersler çıkarıyordu ve çok iyi bir şekilde düşünülmüştü, fakat imkânlar eksik ve icra kusurluydu. Büyük Dük Nikolay, Silezya'ya yeni bir taarruza kalkışmadan evvel, her iki kanadını da sıkıca emniyete almayı hedeflemişti. Ocak ayından Nisan ayına kadar Polonya muharebe çıkıntısının güney kanadında ağır kış koşulları altında bulunan Rus birlikleri, Karpatlar'ı ele geçirmek ve Macaristan düzlüklerine açılan geçitlere ulaşmak için büyük gayret göstermişlerdi. Alman birliklerinin desteğini alan Avusturya, Rus saldırısını savuşturdu ama verilen kayıp edinilen küçük kazançla orantılı değildi. Ancak sonunda uzun süredir abluka altında bulunan 120.000 askerle savunulan Przemyśl Kalesi 22 Mart'ta Rusların eline geçti. Ludendorff doğu istikametinde Rus sınırına karşı giriştiği yeni taarruzu, Rusların Kuzey Polonya'da Doğu Prusya'ya karşı girişecekleri

hamlenin hazırlığını engellemiştir. Taarruz, 7 Şubat'ta karla kaplı yollar ve donmuş bataklıklar üzerinde başladı ve Masurya Gölleri yakınlarındaki Augustovo ormanlarında bulunan dört Rus tümenin kuşatılması ve ele geçirilmesiyle sonuçlandı. Böylece daha batıdaki Rus taarruzunun gücü kırılmış oldu.

Bununla beraber bu hareketler, 1915 yılındaki gerçek dramın sadece "açılış çatışmalarıydı." Fakat buna dönmeden önce kısmen geleceği gösteren yol levhaları olması, kısmen Doğu Cephesi'ndeki etkileri nedeniyle önem arz eden Batı Cephesi'ndeki olaylara göz atmamız gereklidir.

Gelibolu'da siperleri aşmak için çözüm aranırken ve İngiltere'de yeni ilginç deneyler yapılırken, Fransa'daki Müttefik komutanlığı daha geleneksel çözümler deniyordu. Fransızlar Şubat ve Mart'ta Champagne'deki 500 metrelik Alman savunma mevzilerinde peyderpey 50.000 asker kaybettiler; Joffre raporunda taarruzun "sonuçta yine de başarılı" olduğunu ileri sürüyordu. Fransızlar Nisan ayında Saint Mihiel muharebe çıkıntısına karşı giriştikleri ve tamamen hezimete uğradıkları bir taarruzda 64.000 asker zayıat verdiler. Küçük ancak daha önemli olan bir taarruz da, 10 Mart'ta Neuve Chapelle'e girişilen İngiliz taarruzuydu. Sadece bir deneme olan bu taarruz felaketle sonuçlandı. Çünkü bu, yetersiz kaynaklarla dar bir cepheye girişilen münferit bir taarruzdu. Yabancı garnizonlardan gelen Hint Kolordusu ve Kanada 1. Tümeni'nden teşkil edilen birkaç yeni düzenli ordu tümeninin Fransa'ya varması, İngiliz gücünü seçilmiş Gönüllü (Teritoryal) taburların yanı sıra, on üç tümen ve beş süvari tümeni seviyesine çıkarmıştı. Bu artış, John French'i kuvvetlerini iki ordu şeklinde teşkil etmesine ve cephedeki katkılarını tedrici olarak artırmalarına olanak vermişti. Fakat Joffre, John French'in Fransızların Kasım ayında devraldıkları Ypres muharebe çıkıntısındaki birlikleriyle yer değiştirmesi gerektiğinde ısrarlıydı ve John French'in planladığı taarruzun bu değiştirmeye bağlı olduğunu belirtti. John French, her iki amaç için yeterli kuvvetinin olmadığını hesap etti ve o nedenle taarruzu tek başına yapmaya karar verdi. Bu kararı etkileyen diğer bir unsur da, French'in, Fransızların bitmek bilme-

yen “İngilizler üstlerine düşeni yapmıyorlar” eleştirisine alınmış olmasıydı.

Bununla beraber planlamada Haig’in Birinci Ordu’sunun sorumluluğuna tevdi edilen taarruz, hem yaratıcı hem de iyi düşünülp taşınılmıştı. 2.000 metrelik cepheden yapılan otuz beş dakikalık şiddetli bir bombardımanın ardından topçu menzilini uzattı ve İngiliz piyadesinin çok süratli bir şekilde ele geçirdiği mermiyle dövülmüş olan düşman siperlerini, takviyelerin ulaşmasını engellemek için ateş perdesi altına aldı.

Tam bir baskın gerçekleştirilmiş ve ilk hat siperlerinin çoğu ele geçirilmişti; fakat cephenin genişletildiği ikinci safhada, topçu desteği yetersiz kalmıştı. Ayrıca yetersiz istihbarat ve iki kolordu komutanının birbirlerini beklemesi nedeniyle, Almanlara yeni bir direnişi hazırlamak için tam beş saat kazandıran, uzun bir duraklama meydana gelmişti. Ondan sonra Haig çok geç ve hatalı bir şekilde “zayıat ne olursa olsun” taarruza devam edilmesi için emir verdi. Elde edilen yegâne sonuç zayıattı. Belirleyici unsur, düşmana taarruz edilen cephenin dar olması nedeniyle –her ne kadar bu kusur genel mühimmat, özellikle ağır silahlar ve onların yüksek infilaklı mermilerininin kıtlığından dolayı meydan gelmiş olsa da– düşmanın açılan gediği kapatmasını daha kolay hale getirmesiydi.

İngilizler Almanlara kıyasla bu yeni savaş tarzı için gerekli olan cephane ikmalinin çapını anlamakta geç kalmışlardı. Bütün bunlara rağmen sendikaların büyük ölçüde usta işçilerin yanına tecrübesiz, ustalaşmamış işçileri almayı engellemesi neticesinde, teslimatlar sözleşmenin çok gerisinde kalıyordu. Bunlar ancak çok uzun müzakerelerden sonra değiştirilebildi. Top mermisi kıtlığı 1915 yılının bahar ayında o kadar belirgin hale geldi ki *The Times*’ın askeri savaş muhabiri Albay Repington’un John French ile istişaresinden sonra kamuoyunda protestolara yol açtı. *The Times*’ın sahibi Lord Northcliffe, yüz karası olmayı korkusuzca umursamayarak gazetesinin bütün ağırlığını hammaddelerin hem ikmalini hem üretimini koordine etmek ve geliştirmeyi amaçlayan kampanya için kullanmıştı. Bu kampanya Lloyd George’un idaresinde Cephane Bakanlığı’nın kurulmasıyla sonuçlanmıştı. Bu basın kampanyası,

sadece daha fazla normal topçu mermisine değil, ancak daha fazla ağır topçu mermisine ihtiyaç duyulduğunu anlayamamasının yanı sıra kıtlığın bazı önemli nedenlerini tespit etmekte başarılı olmamıştı. Ancak kampanyanın genel etkisi öngörülemez kadar değerli olmuştu. Hiçbir şey insanları bu kadar harekete geçiremez ve engelleri ortadan kaldıramazdı. İngilizlerin, Almanlarla kıyaslandığında, mermilerin haricinde siperde kullandıkları bütün silahların ıkkelliği ve kalitesizliği böylesine kökten bir yeniden teşkilatlanmayı zamanı geçmiş hale getirmişti. Bu teşkilatın aciliyeti, Britanya'nın yeni milli ordularının muharebeye iştirak zamanları yaklaştıkça önem kazanıyordu. Görev geç bir şekilde üstlenilmişti. Ayrıca geçmişin ihmallerinden kaynaklanan kötü koşulların giderilmesi uzun zaman almış olmasına rağmen, görev büyük bir enerji ve mükemmellik içerisinde yerine getirilmişti. Emekle ilgili zorlukların dışında asıl hata, büyük ölçüde kendisini ihtiyaçları ve yenilikleri daimi olarak küçümseme eğilimiyle gösteren askeri basiretsizlikti.

1908'lerde Alman ordusundaki makineli tüfeğin artan kullanımı hakkındaki resmi gözlemci raporundan etkilenen Savaş Bakanlığı maliye sekreterinin, Ordudonatım Daire Başkanı'na, "Şayet konseyin askeri üyeleri ordu için daha fazla makineli tüfek isterlerse, şartlar ne olursa olsun Savaş Bakanlığı Maliye Departmanı hiçbir şekilde itiraz etmeyecektir," diye yazması önem taşımaktadır. Maliye sekreteri her tabur kadrosuna iki makineli tüfeğin yeterli olduğu cevabını alır. Hafif Silah Okulu'nun 1909'da bu miktarın altına çıkartılması yönündeki ısrarına rağmen Savaş Bakanlığı yetkilileri bu sayıya inatla bağlı kalmışlardır.

Makineli tüfekler muharebe meydanlarında pek belirgin bir üstünlük kazandıklarında bile Fransa'daki Genel Karargâh, makineli tüfeğin savaş öncesinde her tabur kadrosunda yetersiz olan iki adetlik miktarın artırılmasına mukavemet etti. Bir ordu komutanı olan Haig, bunun "fazla önemsenmiş bir silah" ve bu miktarın da "gereğinden fazla olduğunu" ileri sürdü. Kitchener bile, cephane bakanı makineli tüfek taraftarlarının imdadına yetişip ve cesur bir şekilde kadroyu on altıya çıkarana kadar, dört adedin azami ol-

duğunu, bunun fazlasının lüks olacağını ileri sürdü. Ayrıca Lloyd George'un sayesinde seri ateşli hafif Stokes tipi havanın resmi en-gellerin üstesinden gelme ve savaşta mükemmel ve yaygın bir siper silahı olma şansı oldu. Daha sonra Savaş Bakanlığı'nın bunaltıcı baskısı altındaki Cephane Bakanlığı, tanka fırsat tanıdı.

Yine de mühimmat başarısızlığı konusundaki nihai sorumluluk İngiliz halkına ve onun Parlamento'daki temsilcilerine aittir. Her ne kadar savaştan önce yeni İmparatorluk Savunma Komitesi epeyce bir hazırlık çalışması yapsa da, Parlamento ve halkın hem cimriliği hem de pasifliği artan savaş tehlikesi karşısında komitenin çalışmalarına çok sıkı sınırlamalar koymuştu. Hazırlıklar, akın halinde gelen tehdide doğru emekleyerek ilerliyordu. Hataların en temel olanı, bir savaş durumunda ülkenin endüstriyel kaynaklarının dönüşümünü ve genişletilmesini sağlayacak teşkilatlanmanın ihmal edilmesi idi. Muharip birliklerdeki artışın yarattığı tehdit havası, savaş tehlikesini hızlandırabilmekle birlikte, endüstri seferberliğine hazır olmak kışkırtıcı bir hareket değildir ve şayet savaş başlarsa onunla mücadele edecek güç için vazgeçilmez bir temeldir.

Savaş öncesindeki bu ihmal, 4 Ağustos 1914'te savaş ilan eden hükümete karşı yöneltilen ordu bütçesini artırmak ya da zorunlu askerliği getirmekte gösterilen başarısızlıklardan çok daha vahim bir suçlamadır. Ancak hükümetin, siyasal ve moral meselelerinin bilincinde olsa da, o savaşı ilan etmekle milletin kahramanlığını silah yokluğuna mahkûm ettiğinin bilincinde olmadığı anlaşılmaktadır. Herhangi bir hükümetin böylesine koşullarda savaş kararı almasının ve iktidarda kalmasının ne kadar haklı olduğu bir ahlak sorunudur. Tek mazeret halkın bu tür ihtiyaçlar karşısındaki kayıtsızlığıdır. Ne yazık ki buradaki tecrübe, kamuoyunu etkilemek için çaba gösteren demokratik hükümetin karşılaştıkları pratik zorlukları göstermiştir. Bu nedenle nihai sorumluluk İngiliz halkına aittir. Savaş sırasındaki gelişmeleri ve yeniden teşkilatlanmayı engelleyen askeri muhafazakârlık bile barış zamanındaki eğitimin ve subayların seçimindeki kamuoyu ilgisinin eksikliğine bağlanabilir. 1914-1918 yılları göz önüne alındığında bütün halk, çocuk katili

(savaşta ölen genç yaştaki askerlerin ölümü kastediliyor) olmanın lekesini taşıyordu.

Savaş zamanındaki hiçbir yoğun çaba, savaş öncesinin ihmallerinin yarattığı sonuçların üstesinden binlerce hayat boşuna heba oluncaya kadar gelemedi. Somme taarruzu bile sınırlı bir mühimmat ikmali ile önlenecek iken, bu kadar mühimmat alelacele üretilen fünyelerin bozuk olması yüzünden boş yere harcanmıştı. Nihayet 1916 yılında hâlâ artmakta olan mühimmat ihtiyacı, İngiliz liderlerinin stratejisindeki bir engel olmaktan çıkmıştı.

Neuve Chapelle'in taktik sonucunda meydana gelen muharebe daha az talihliydi. Küçük çaplı taarruzun başarıyı kıl payı kaçırdığı ve onun geliştirilmesi için fırsatın olduğu kesindi. Ancak İtilaf Devletleri birlikleri komutanları kısa sürmesini şiddetiyle telafi edecek bir bombardımanla elde edilebilecek ve gerçek anlamda ibret olacak bir baskın fırsatını kaçırmışlardı. Komutanlar taarruzda edinilen bölgenin düşman topçusunun hâkimiyetini ya da düşman ihtiyatının açılan gediği kapatmasını önlemeye yetecek genişlikte olması gerektiğini kısmen anlamışlardı. Oysa müttefikler, bundan başarının anahtarının sırf topçu ateşi üstünlüğü olduğuna ilişkin yüzeysel bir sonuç çıkartmışlardı. 1917 yılında kadar Neuve Chapelle yöntemine dönmediler. Almanlar bu tecrübeden Mayıs ayında Ruslar karşısında yararlanmışlardı.

Ancak bu olay meydana gelmeden önce Batı Cephesi'ndeki büyük askeri hataların sayısının artması mukadderdi. İlk önce, mevzi harp durumunun (siperlerin hareketsiz hale gelmesinin) aşılması için yeni bir çözüm bulma ve bu çözümü hatalı kullanma sırası Almanlardaydı. Bu fırsat zehirli gazın kullanımıydı ve ileride İngilizlerin tankı kullanmasından farklı olarak, panzehirin elde edilmesinin nispi kolaylığından dolayı fırsat bir kez kaçırılınca bir daha elde edilemedi. 27 Ekim 1914'te Neuve Chapelle bölgesinde Almanlar, mermilerin yanı sıra, göz ve burnu tahriş edici gaz içeren tapalı 3.000 adet şarapnel top mermisi kullanmışlardı. Bu, muharebe alanındaki ilk denemeydi. Ancak bu denemenin etkisi o denli zayıftı ki gerçek, Almanya savaştan sonra açıklayıncaya kadar bilinmedi. Almanlar daha sonra, 31 Ocak 1915'te Polonya'daki

bölgesel bir taarruzda gelişmiş göz yaşartıcı gaz mermileri denediler, fakat bu deneme çok şiddetli soğğun etkisiyle başarısız oldu. Sonraki girişimde kullanılan gaz öldürücüydü ve yetkililer mucit Fritz Haber'e mermilerin üretimi için yeterli imkânları sağlayamadıkları için silindirlere gaz sızmıştı. Dahası, başlangıçtaki düş kırıklığı zehirli gazın önemi konusunda Alman Komuta Kademesi'ne pek güven telkin etmemişti. Netice itibariyle 22 Nisan 1915'te Ypres'teki Fransız siperlerine karşı gaz kullanıldığında, gazın açtığı geniş gedikten içeri akacak ihtiyat yoktu. Tuhaf yeşil bir duman, ısırap içinde dalgalar halinde kaçanlar, düşman cephesinde sağ bir kişinin kalmadığı altı kilometre genişliğindeki gedik – gaz atıldığında olayların gelişimi bu şekilde olmuştu. Fakat Alman ihtiyatları mevcut değilken gediğin kanat tarafında bulunan Kanadalıların direnişi ve İngiliz ile Hint takviyelerinin hemen gelmesi sonucunda duruma hâkim olunmuştu.

İlk başta kullanılan zehirli klor gazı, inkâr edilemeyecek derecede korkunçtu, fakat süngü ve merminin bilinen etkisinden daha kötü değildi. Zehirli gaz daha sonra başarılı bir şekilde çeşitli türlerde geliştirildiğinde, hem yaşananlar hem istatistikler bunun modern silahlar arasında en az vahşisi olduğunu göstermişti. Ancak bu silah yeniydi ve bu nedenle suiistimallere göz yuman, fakat yeniliklerden nefret eden dünya tarafından vahşet olarak adlandırılmıştı. Bu nedenle Almanya hiçbir telafi edici avantajı olmayan yeni bir silahın kullanımına kaçınılmaz olarak eşlik eden ahlaki bir nefrete maruz kalıyordu.

İtilaf Devletleri tarafından bilgece bir davranış, mühimmat ikmal artana ve yeni İngiliz orduları hazır olana kadar bir bekleme dönemi geçirmek olacaktı. Ancak kaybedilen toprakları tekrar ele geçirmek arzusu ve Rusya'nın üzerindeki baskıyı hafifletmek görevi Joffre'yi vakitsiz taarruzlara sevk eden anlamsız bir iyimserlikle birleştirdi. Almanların zayıyatı abartılmış, savunmadaki kabiliyet ve gücü küçümsemiş ve bir dizi dağınık ve ahenksiz taarruzlar gerçekleştirilmişti. Asıl başarısız taarruz, Lens ve Arras arasında bulunan Fransızların Foch'un talimatıyla siperlerde etkili bir gedik açmada başarı olmayan ve önceki tecrübeyi tekrarlayan taarruzdu.

Taarruz 9 Mayıs'ta, on sekiz tümenden oluşan d'Urbal'ın ordusunca altı kilometrelik bir cephede başlatıldı. Taarruz, titiz bir hazırlık sayesinde P tain'in kolordusunun cepheyi    kilometre yarmasının dışında çok kanlı zayıatla çabucak durdurulmuştu. Fakat bu arada cephede elde edilen sızma bölgesi çok dardı. İhtiyatlar geç kalmıştı ve yetersizlerdi. Gedik kapanmıştı. Bununla beraber Foch, çok fazla zayıat karşılığında çok az toprak parçası elde eden beyhude taarruzlarda ısrar etmişti. Bu arada Haig'in Birinci Ordu'su, Fransızların daha büyük taarruzuyla eşzamanlı olarak Aubers sırtına (Fransa) taarruz etmişti. Plan, Neuve Chapelle'i kuzey ve güneyinden altı kilometre aralıkla iki noktadan yarmaktı –iki taarruzun toplam cephesi dört kilometreydi– ve daha sonra her iki yarma taarruzunun başarısını genişletme harek ti için iki taarruz buluşacaktı. Ancak Almanlar da Neuve Chapelle'in tecrübesinden yararlanarak savunmalarını geliştirmişlerdi. Bu nedenle taarruz Alman makineli tüfeklerinin  okluğ  ve İngiliz mermilerinin etkisizliğı nedeniyle çabucak dağıldı. Taarruz, Joffre'nin baskısıyla 15 Mayıs'ta Neuve Chapelle'in güneyinde Festubert bölgesinde tekrarlandı ve küçük hamleler halinde 27 Mayıs'a kadar devam etti. Lens ve Arras arasındaki büyük Fransız taarruzundan, Haziran ayının 18'ine, Fransızlar 102.500, yani Almanların yaklaşık iki katı kadar asker zayıatı verene kadar vazge ilmedi.

Ayrıca bu taarruzların sonucu, Batı Cephesi'nin gücü hakkında ve Fransız-İngiliz birliklerinden gelecek herhangi gerçek bir tehlikenin uzaklığı konusunda şüphe içinde olan Falkenhayn'ı bile ikna etmişti. Onun Doğu Cephesi'ndeki taarruzu zaten başlamıştı. Taktik açıdan sınırsız olan bu taarruzun stratejik hedefi başlangıçta sadece Avusturya cephesindeki baskıyı hafifletmek ve aynı zamanda Rusya'nın taarruz gücünü azaltmaktı. Conrad'ın  nerdiğı ve Falkenhayn'ın kabul ettiğı plana göre, Rusya'nın merkezini yarmak, bu amaç için en iyi hareket tarzı olacaktı. Bu planda Yukarı Vistül ve Karpatlar arasındaki Gorlice-Tarnow (Polonya) bölgesi harekât için çok az engel teşkil ettiğı ve yarma taarruzuna karşı kanatlara en iyi korumayı sağıladığı için seçilmişti.

Taarruz görevi kurmay başkanı, Alman ordusunu savaştan sonra yeniden inşa edecek Seeckt'in akıl hocası Mackensen'e verildi.

Mackensen'in birlikleri yeni teşkil edilen Alman On Birinci Ordusu –batıdan alınan sekiz tümen den meydana geliyordu– ve Avusturya-Macaristan Dördüncü Ordusu'ndan oluşmuştu. Ypres'te gerçekleştirilen gaz taarruzu ve Doğu Prusya'dan girilen büyük süvari saldırısı sadece altı Rus tümeniyle tutulan cepheye karşı on dört tümen ve 1.000 topla Dunajec'te yapılmakta olan yığınağı gizlemek için başlatılmıştı. Bu cephe birkaç siper hattından meydana geliyordu, fakat hatlar iyi tahkim edilmemişlerdi. Almanlar buradaki insanları herhangi bir haberin sızma tehlikesine karşılık bir tedbir olarak çıkartana dek iki hasım taraf arasında “insanların çiftliklerinde hâlâ yaşadığı, sığırların kimse tarafından rahatsız edilmeden otladığı” üç kilometre genişliğindeki tarafsız topraklar vardı.

Mackensen'in ordusu harekât bölgesine varmış ve Nisan ayının son haftası boyunca iki Avusturya ordusu arasında tahsis edilen bölgeyi teslim almıştı. Mackensen'in 30 kilometre cephesi olan taarruzunun her 40 metresi için bir sahra topu ve her 120 metresi için bir ağır topu vardı. Her ne kadar bu miktar sonraki standartlarla kıyaslandığında çok olmamakla birlikte Rusların düzenlediği bir tertibatı yarmak için yeterliydi. Sorunun büyüğü Rus ihtiyatları gelemenden ve mevzilerini takviye edemeden geri bölgelerine yapılacak taarruzun ilerleme hızını idame ettirmektir. Seeckt bu ihtiyacı karşılamak için “bütün karargâhın ilerlemeyi devamlı kılmak için elinden gelen bütün çabayı göstermesini” içeren talimatlar yayımladı. “Müteakip ilerleme durdurulabilir korkusuyla” kolordu ve tümenlere kesin günlük hedefler verilmedi. “Cephenin bir kısmının süratli bir şekilde ilerlemesi, cephede direnişin daha fazla olduğu bölümleri rahatlatacaktır. Derinlikte tertiplenme, bir bölgedeki başarının komşu cepheye doğru yayılmasını mümkün hale getirmelidir.” İhtiyatların esnek kullanımıyla birleşen bu farklı hızda ilerleme prensibi, bölgesel başarısızlığı telafi etmeyi denemek yerine başarıyı genişletme ilkesini benimseyen 1918'in ünlü “sızma” taktiğinin habercisi olmuştu. Rus Ordular Grup Komutanı İvanov, Almanların yararına olacak şekilde yaklaşan taarruza ilişkin haberlere inanmayacak ve bu nedenle ihtiyatları çok kötü bir tertiplenme içindeyken yakalanacaklardı.

1 Mayıs gecesi hücum kıtaları tarafsız topraklar boyunca ileri harekete başladı ve düşman cephesine yakın tahkimat yaptı. 2 Mayıs günü sabah saat 10'da Rus siperlerini döven dört saatlik şiddetli bombardımandan sonra, taarruz başladı. Piyade toz ve dumanın ortasında ileri fırladı. "Sağda solda toprak rengindeki figürler atlayıp zıplıyorlar ve gri kürklü kepleri, önü açık kaputlarıyla silahsız, çırpınarak geri kaçıyorlardı. Çok geçmemişti ki ortada onlardan kimse kalmadı. Aynı bir koyun sürüsü gibi büyük bir keşmekeş içerisinde kaçtılar." Baskın tesiri tam, başarıyı genişletme harekâtı çok hızlı olmuştu ve Wisloka Nehri'nin üzerindeki cesur tutunma gayretine rağmen Avusturya-Alman birliklerinin taarruz çıkış noktasından yüz otuz kilometre sonra 14 Mayıs'ta San Nehri'ne (Polonya) ulaşana kadar Karpatlar boyunca uzanan büyük Rus cephesine yarlardan baskı yapılmıştı. Jaroslav'da, San Nehri zorlanmaya başladığında Rus yenilgisi neredeyse felakete dönüşmüştü. Ancak taarruzun ilerleme ivmesinin gücü kısa bir süre zayıflamış ve ihtiyatları yetersiz kalmıştı. İtalya'nın Avusturya'ya savaş ilan etmesi yeni bir unsur olarak ortaya çıkmıştı, fakat Falkenhayn zor olmakla birlikte Avusturya komutanlığını Rus cephesi'nden birlik çekmemesi ve İtalyan cephesinde dağ engeliyle emniyete alınan sıkı bir savunma tertibini idame ettirmesi konusunda ikna etmişti. Falkenhayn, Galiçya'da geri çekilemeyecek kadar ileri gittiğini ve ancak Rus cephesine Fransa'dan daha fazla birlik getirmek suretiyle buradan oraya birlik nakledebilme hedefini gerçekleştirebileceğini anlamıştı. Zira bu ancak Rusya'nın taarruzu başarısızlığa uğrar ve Avusturya için teşkil ettiği tehdit ortadan kaldırıldığında mümkün olabilirdi. Bu takviyelerin desteğini alan Mackensen Avusturya ile müştereken taarruz etti. 3 Haziran'da Przemysl'i tekrar ele geçirdi ve 22 Haziran'da Rus cephesini iki ayrı kısma ayırarak Lemberg'i işgal etti.

Fakat ne Falkenhayn ne Conrad böyle bir sonucu öngörmüştü. Bu nedenle böyle uzun süren bir ilerleme için ikmali idame ettirmek amacıyla hiçbir düzenleme yapılmamıştı. Acele alınan önlemler, hazırlık eksikliğini telafi edemedi ve meydana gelen gecikmeler bol miktarda döküntü bırakmakla birlikte, düşmana dağılmadan geri çekilme imkânı tanıdı.

Ruslar, verilen 400.000 esir kaybını muazzam insan gücü kaynakları sayesinde hemen hemen telafi ettiler. Böylelikle Falkenhayn'ın Avusturyalı müttefikinin istikrarından duyduğu endişe, hâlâ sınırlı hedeflere sahip ve bir gözü Fransa'daki durumda da olsa, Seeckt'in ısrarını kabul ederek taarruza devam etmesine neden oldu. Bununla birlikte, Mackensen'in yönü doğudan kuzeydoğuya asıl Rus kuvvetlerinin bulundukları Bug ve Vistül Nehri arasındaki geniş koridor istikametinde değiştirilmişti. Hindenburg bu taarruzla birlikte Doğu Prusya'dan güneydoğu istikametine, Narew Nehri boyunca ve Bug Nehri'ne doğru taarruza geçme talimatı aldı. Ludendorff, planı çok fazla cephe taarruzunu kapsadığı için sevmemişti. Rusların iki kanadı kuşatılarak sıkıştırılabilirdi, fakat geri çekilmelerinin önü kesilmeyecekti. Ludendorff bir kez daha Kovno üzerinden Vilna ve Minsk istikametinde geliyecek, geniş bir kuşatma manevrasını içeren bahar planında ısrar etti. Conrad da aynı görüşü paylaştı. Falkenhayn daha çok birliğe ihtiyaç duyacağı ve düşmanla daha çok temas gerektireceği korkusuyla bu plana karşı çıktı. 2 Temmuz'da Kayzer, Falkenhayn'ın planından yana tavır aldı. Ancak sonuç Ludendorff'un tahminlerini haklı çıkardı – Büyük Dük Nikolay birliklerini Alman kuşatması tamamlanmadan Varşova muharebe çıkıntısından geri çekti. Öte yandan Falkenhayn Ludendorff'un bütün ağırlığını taarruzda kullanmadığını düşünüyordu. Bu ihtilaf daha da sertleşti. Hindenburg kendisinin Doğu Cephesi Başkomutan unvanının “hesaba alınmadığını” sadece Falkenhayn'a değil, aynı zamanda Kayzer'in Askeri Kabinesi'nin başkanına da yazdı. Falkenhayn, Hindenburg'u rencide edecek bir şekilde aynı fikirde olduğunu belirterek emrindeki ordularından birini alarak yeni bir ordu grubu teşkil etti ve böylece Hindenburg'un mevkisini düşürmüş oldu.

Ağustos ortasına kadar 750.000 esir alınmış, Polonya işgal edilmiş ve Falkenhayn Doğu Cephesi'nde geniş çaplı harekâtları kesme kararı almıştı. Şimdi Bulgarların savaşa girişi planlanmıştı. Falkenhayn Eylül ayında beklenen Fransız taarruzunu karşılamak için Batı Cephesi'ne birlik naklinin yanı sıra, Sırbistan'a karşı gerçekleştirilecek müşterek Avusturya ve Bulgaristan taarruzunu des-

teklemeyi arzu ediyordu. Bununla beraber Falkenhayn, kaybolan fırsatı yeniden elde etmek ve şahsi muhaliflerini yatıştırmak umu-
duyla, Ruslara karşı bir kez daha taarruz edilmesini onaylamak
zorunda kaldı. Ludendorff'a mevcut imkânlarıyla Vilna planını
icra etmesi için gecikmiş olan izin verildi. Bu arada Conrad da
"Gorlice"deki (Polonya) taarruzu tekrarlamak için Luck'ın (Lut-
sk, Polonya) doğusundan saldırıya geçip Rus birliklerini Pripyat
Bataklıkları'nın güneyinde kuşatmayı planlıyordu.

Ludendorff'un harekâtı 9 Eylül'de başladı. Below'un Niemen
Ordusu ve Eichhorn'un Onuncu Ordu'su, iki büyük boynuz şeklin-
de tertiplenmiş olarak biri doğuya Dvinsk'e ve diğeri güneydoğuya
Vilna'ya (Litvanya) doğru ilerliyorlardı. Ruslar birbirinden farklı
istikametlerde püskürtüldüler. Alman süvarisi boynuz şeklindeki
tertibindeki orduların arasında ilerleyerek Vilna'yı aşip ve Minsk
(Beyaz Rusya) demiryoluna sokuldu. Ancak Alman birlikleri ye-
tersizdi ve Ruslar bu münferit tehlikeye karşı rahatça tertiplenecek
durumdaydılar. Ludendorff güçlenen direniş ve azalan ikmal karşı-
sında harekâtı askıya almak zorunda kaldı. Durumun en can alıcı
noktası, Rus ordularının uzun süredir gecikmiş olan Vilna manev-
rası gerçekleştirilene kadar, neredeyse kuşatmadan kurtulmalarına
olanak tanınmış olmasıydı.

Avusturya hücumu 26 Eylül'e kadar bir varlık gösteremedi ve
ondan sonra müthiş bir başarısızlığa uğradı. Conrad akılsız bir
şekilde bu taarruzu yenilemekte ısrar etti ve Avusturyalılar Ekim
ayının ortasında genel duruma hiçbir şekilde katkısı olmayan
230.000 zayıat verdiler. Ruslar, kötü bir şekilde hırpalanmışlar, fa-
kat imha edilmemişlerdi ve her ne kadar bir daha asla Almanya'ya
karşı direk bir tehdit olmamakla birlikte 1918 yılına kadar batıda
iki yıl süreyle Almanya'nın tam bir yığınak yapmasını engelleyebil-
mişti. Falkenhayn'ın temkinli stratejisinin uzun vadede en tehlikeli
strateji olduğu ortaya çıkacak ve gerçekten Almanya'nın iflasına
yol açan zemini hazırlayacaktı.

Ekim ayında Rusların, Almanların sistematik olarak meydana
getirdikleri ve sonradan kuşatmak istedikleri muharebe çıkıntıla-
rından endişe yaratan kaçışlarından sonra geri çekilmeleri, Bal-

tık'ta Riga'dan Romanya'da Czernowitz'e kadar uzanan düz bir cephe üzerinde kati olarak durmuştu. Bununla beraber Ruslar, bu mühleti çok tahripkâr bir bedel karşılığında elde etmişti ve Batılı müttefiklerin, Rusların 1914 yılında onlar için yaptıkları fedakârlıkların karşılığını verme konusunda pek katkıları olmamıştı.

Zira 25 Eylül tarihli Fransız-İngiliz yardım harekâtı öncekilerden daha yararlı olmamıştı. Asıl harekât Fransızlar tarafından Artois'teki Lens'in her iki tarafında Fransız-İngiliz taarruzu ile bağlantılı olarak Champagne'de gerçekleştirildi. Bölgelerin tarafların birbirlerini etkileyemeyecek kadar uzak olması bir hataydı, fakat daha kötüsü komutanlığın iki uzlaşmaz unsuru uzlaştırmaya çalışmasıydı – bir yarma harekâtından önce baskın şansını ortadan kaldıran uzun süreli bir bombardımana girişmişlerdi. Joffre'nin planına göre her iki bölgedeki yarma harekâtı, Almanları Meuse Nehri ötesine “geri çekilmeye zorlayacak ve bunu muhtemelen savaş sona erdirecek” bütün Fransız-İngiliz cephesinde gerçekleştirecek genel bir taarruz izleyecekti. Bu, iflah olmaz bir iyimserlikti! Hem Champagne'deki hem de Artois'teki taarruzlar, Alman ileri mevzilerini yarmada bir güçlkle karşılaşmadılar, fakat ihtiyatları ileri bölgeye getirmekteki müteakip gecikme Alman ihtiyatların boşlukları kapatmasına olanak sağladı, taarruzun cephesinin darlığı ihtiyatların bu görevini kolaylaştırdı. Kazanılan küçük toprak parçaları hiçbir şekilde onlar için ödenen ağır bedeli telafi etmedi – müttefiklerin kaybı 141.000 Alman zayıatına karşılık yaklaşık 240.000 idi. Ve müttefikler daha fazla tecrübe kazandıysa, aynı şekilde Almanlar da savunma becerisi kazanmışlardı. Bununla beraber İngilizlerin bu taarruzdaki katkısı, Yeni Ordu'nun (Kitchener Ordusu) gücünü göstermesi açısından önemliydi, çünkü Loos'ta çok “kan dökmüşlerdi” ve her ne kadar tecrübesizlik etkinliklerini azaltsa da, onların cesareti ve itici kuvvetleri, Britanya'nın ana kıtanın çok iyi oluşturulmuş askeri mekanizmalarıyla kıyaslanabilir bir ulusal gücünün işaretleriydi.

Bu girişimin gidişatı pek güven telkin etmedi. John French yerini, başkomutanlığın tıpkı Eylül ayında Rus komutanlığının Büyük Dük Nikolay'dan alınıp moral simgesi olarak sözde çara fakat

aslında yeni Kurmay Başkanı General Aleksiyeve* verilmesi gibi, Douglas Haig'e bıraktı. Bu olayla eşzamanlı olarak, Henry Wilson'un kuvvetli tesirinden dolayı John French tarafından önemsenmeyen Kurmay Başkanı William Robertson, Britanya'nın genel stratejisi için daha güçlü bir istikamet tayin etmek amacıyla İmparatorluk Genelkurmay Başkanı olmak için İngiltere'ye döndü – ayrıca İngiliz stratejisinde Batı Cephesi'ne ağırlık verecekti. Haig biraz tuhaf bir şekilde o âna kadar Fransa'da hiç görev yapmamış olan eski bir arkadaşı Kiggell'i kendi Kurmay Başkanı olarak seçti.

İtalya'nın İlk Seferi. İtalya'nın müttefiklerin 1915 yılı bilanço hanesine askeri katkısı sadece hazırlıklı olmamalarından değil, fakat bir taarruzu başlatmanın zor olması ve emniyetli bir savunma için pek uygun olmayan sınırlarının elverişsiz stratejik durumu nedeniyle gerçekleşmemiştir. İtalya'nın sınır ili olan Venedik, Avusturya'nın içerisine doğru uzanıyordu. Kuzeyinde Avusturya'nın Trentino bölgesi, güneyinde ise Adriyatik Denizi bulunuyordu. Adriyatik kıyısına sınır olan Venedik, nispeten alçak olan Isonzo bölgesine uzanıyordu. Ancak sınır oradan çok geniş bir şekilde Julian ve Kärnten Alpleri'ne inerek oradan da kuzeybatıya dönüyordu. İtalya, doğu istikametine yapılacak herhangi bir harekâtta, Avusturya'nın Trentino'dan geri bölgesinde meydana getireceği muhtemel tehdidi nedeniyle, kaçınılmaz biçimde zarar görecekti.

Yine de yeterince zor olmakla birlikte, doğudaki bölge Avusturya'nın hayati önemdeki bölümünü tehdit etmenin yanı sıra, kuzey istikametine Alpler'e doğru bir harekâtta daha fazla başarı şansı vaat ediyor gibiydi. İtalya savaşa girmeye hazırlanırken komutayı üstlenen General Cadorna, planını doğu istikametine taarruz ve kuzeyde savunma esasına göre tasarlamıştı. Trentino'nun yarattığı daimi tehlike, Rusya ve Sırbistan'dan Avusturya'ya aynı anda ge-

* Rusya'nın en başarılı Generali Brusilov, onu "iyi bir stratejist" olarak tanımlamıştır. Asıl hatası kararsızlığı ve medeni cesaret eksikliğidir. "Şayet gerçek bir Başkomutan'ın Kurmay Başkanı olmuş olsaydı, o bu işi mükemmel bir şekilde yapacaktı diye düşünüyorum. Fakat adına karar verilmesi gereken ve zayıf iradesi güçlendirmek zorunda kalınacak Çar gibi bir komutan için, Aleksiyeve doğru bir adam değildi." Troçki onu daha hakir görecektir bir şekilde, "çok vasat, ordunun en yaşlı yazıcısı ... sadece işe olan sebatı nedeniyle bitkin düşmüş" birisi olarak tasvir etmiştir.

lecek baskı beklentisi nedeniyle zayıflamıştı. Fakat savaş ilanının arifesinde İtalya'nın bu umudu kaybolmuştu, Rus orduları Mac-kensen'in taarruzları karşısında gerilerken Sırbistan müttefiklerin taleplerine rağmen gösteri harekâtında bile bulunmadı. Bu baskının olmaması, Avusturyalıların yeni teşkil edilen üç Alman tümeniyle değiştirilen beş tümenlerini Sırbistan cephesinden Isonzo'ya nakletmelerine imkân tanıdı. Galiçya'dan üç tümen daha gönderildi. Yine de sayısal açıdan bire karşı ikiden daha üstün olan İtalyanların karşısındaki mevcut bütün tümenlerin miktarı, sadece on üç tümendi.

Kuzeyde iyi örtü sağlayan mevzileri emniyete almak için, Trentino bölgesine sınırlı bir ilerleyiş gerçekleştirildi, fakat sınırdaki muharebe çıkıntısının kuzeydoğu köşesine –Kärnten Alpleri'nde bulunan Tarvis'e (İtalya) doğru– yapılan taarruz önlenmişti. Bu bölgesel başarısızlığın daha sonra 1917 yılında talihsiz sonuçları olacaktı, zira bu durum Avusturyalıları Tagliamento Vadisi'ne girmek için stratejik açıdan tahkimli iyi bir geçit bırakmıştı.

Bu arada İkinci ve Üçüncü ordularca gerçekleştirilmekte olan asıl İtalyan taarruzu, Mayıs ayı sonunda başlamıştı. Ancak toplam yirmi dört tümenden sadece yedisi hazırды. Kötü hava koşullarının yarattığı olumsuzluklar artırmıştı. Isonzo Nehri taşmış ve çok geçmeden ilk hücum durmuştu. Isonzo cephesi de diğerleri gibi siper savaşına dönmüştü. Bununla beraber artık İtalya'nın seferberliği tamamlanmıştı ve Cadorna 23 Haziran'da hazırlıklı taarruzu başlattı. Birinci Isonzo Muharebesi çok az bir kazanç elde edilerek, 7 Temmuz'a kadar devam etti. On günlük bir aradan sonra başlayan yeni çarpışmalar dizisi daha fazla etkili olmadı. Cadorna sonbahardaki yeni ve daha büyük bir harekâta hazırlanırken, cephe o sırada siper savaşının düzensiz çatışmalarını gösteren karakteristiğine büründü. Ekim ayında taarruz başladığında Cadorna'nın sayısal açıdan bire karşı iki üstünlüğü vardı, fakat topçu yönünden zayıftı. Savunmadaki tarafın üstün tecrübesiyle birleşen bu eksiklik, yeni taarruzu önceki taarruzlar kadar sonuçsuz hale getirmişti. Bu taarruz gereğinden fazla bir inatla devam ettirildi. Nihayet Aralık ayında taarruz kesildiğinde İtalyanlar, altı aylık muharebe-

leri süresince genellikle Ruslarla karşılaştıklarında göstermedikleri çetin kararlılıklarını bu cephede gösteren Avusturyalılar karşısında düşmanın yaklaşık iki katı (toplam 280.000) zayıat vermişlerdi.

Sırbistan'ın İşgali. Siperlerin içerisinde göze çarpan değişiklikler olsa da, her iki tarafın birbirine üstünlük sağlayamama durumu hem Rus hem Fransız cephesinde bir kez daha yerleşirken, 1915 yılının sonraki ayları başka harekât alanlarında, savaşta öngörül-meyen sonuçları olacak olan, hareket kabiliyeti yüksek harekâtlara tanık olacaktı.

Müttefiklerin stratejisinin en dikkate değer “kusurlarından” birisi, çok hassas bir bölgede Avusturya-Alman ittifakını rahatsız eden ve daha sonra da dikkatini dağıtan bir unsur olarak Sırbistan'ın önemini algılayamamasıydı. Avusturya'nın geri bölgesini huzursuz eden böyle bir tehdit, bir bütün olarak düşman ittifakının birliklerini ve planlarını meşgul eden, çok değerli bir unsurdur. Aslında Sırbistan'ın müttefikleri ana harekât alanlarında etkili sonuçlara ulaşacak şekilde yığınak yaptığı takdirde, bu tehdit oyalayıcı bir unsurdur. Coğrafi koşullar Sırbistan'ı, Avusturya'yı siyasi ve askeri açıdan yumuşak karnı olacak şekilde muhtemel bir “Avusturya sorunu” haline getirmişti. Bu tehlikeli durumu sürdürmek için asker miktarının fazla olmasından ziyade nitelik açısından malzeme ve teknik yardıma ihtiyaç vardı. Gerekli olan, ulaşım tesisleri iyileştirilene kadar yeterince ikmal edilemeyecek olan büyük çapta müttefik birliklerin sevk edilmesi değil, fakat teknik birliklerin ve malzemenin tedarikiydi. Sırplar mükemmel muharip birliklerdi ve doğal olarak araziden yararlanıyorlardı. İhtiyaçları, etkili olarak muharebe etmelerini sağlayacak olan silah ve teçhizatı. Bu ihtiyaçların temini çok daha acildi ve Britanya'nın yeni teşkil edilen ordularının donatılmasından daha ekonomik bir adımdı. Müttefikler bu teçhiz edilme konusunu ihmal etmekle Avusturyalı-Alman rakiplerine bu sorunun üzerinde operasyon yapma ve ona nokta harekâtı imkânı tanımış oluyordu. Bu kusur, bu sorunun kendileri için daha büyük hale bir hale gelmesine yol açtı.

Avusturyalılar, İtalyanları Isonzo hattında tutmayı başarmışlardı. Avusturya komutanlığı yaz taarruzunun baskısıyla ve Rus teh-

likesi azalmaya başlayınca, Sırbistan sorununu kati bir şekilde halletmeyi arzu etmişti. Avusturya'nın Ağustos ve Eylül ve tekrar Kasım 1914'te giriştikleri istila taarruzları, Sırp karşı taarruzlarınca sert bir şekilde püskürtüldü. Bu kadar çok Slav tebaası olan büyük bir güç için böylesine askeri hezimetleri sineye çekmek hoş bir şey değildi. Avusturya'nın sabırsızlığı, Çanakkale'de zor durumda bulunan Türkiye ile direk demiryolu irtibatı kurmak isteyen Falkenhayn'ın talepleriyle çakışmıştı. Yaz mevsimi boyunca rakip koalisyonlar, Bulgaristan'ın desteğini sağlamak için pazarlık etmekteydi. Bu pazarlıkta İtilaf Devletleri'nin askeri başarısızlıktan dolayı moral dezavantajları ve Sırbistan'ın 1913 yılında Bulgaristan'dan yağmaladıkları Makedonya'nın hiçbir kısmından vazgeçmek istemediklerinden dolayı, maddi yönden elverişsiz durumları vardı. Avusturya'nın düşmanına ait olan bir toprağı teklif etmekte hiçbir itirazı olmadığı için, Bulgaristan Avusturya'nın teklifini kabul etti. Bu kuvvetin dahil olması, Sırbistan'a karşı taarruz şansını artırmıştı. Ağustos ayında Falkenhayn, Avusturya Üçüncü Ordusu'nu Rus cephesinde bulunan Gallwitz'in ordusuyla takviye etmeye karar verdi. Ayrıca iki Bulgaristan ordusu mevcuttu. Bu harekâtları sevk ve idare etmeleri için Mackensen ve Seeckt gönderildi. Sırbistan'ın bu yeni tehlikeyi karşılamak için kendisinin nispeten küçük kuvvetinin haricinde, sadece Yunanlarla yardım anlaşması ve İtilaf Devletleri'nin sözü vardı. İlki İtilaf Devletleri yanlısı Başbakan Venizelos'un düşmesiyle ortadan kayboldu ve ikincisi de her zaman olduğu gibi çok geç kalmıştı.

6 Ekim 1915 tarihinde Avusturya-Alman orduları, güney istikametinde hareket ettiler. Tuna Nehri'ni geçerek sağ tarafta bulunan Drina Nehri'ne çark edip, taarruz ettiler. Sırpların oyalama muharebelerindeki çetin direnişi ve ülkenin dağlık yapısının doğal zorluğu taarruzu durdurdu, fakat Fransız-İngiliz takviye birlikleri gelemeyen Bulgar orduları batı yönünde Sırbistan'ın güneyine, asıl Sırp ordularının geri bölgesine, taarruz etti. Bu taarruz, Sırplar ve Selanik'ten bu yana ilerleyen müttefikleri arasında derin bir boşluk meydana getirdi ve otomatik olarak kuzeydeki direnişi zayıflattı. Cephelerinin her iki ucu da muazzam büyüklükte bir yay şeklini

alana kadar bel vermişti. Cephenin bu vaziyetiyle her iki taraftan kuşatılma ve güneye doğru geriye çekilmelerinin önü kesilme tehlikesi altında kalan Sırp orduları, batı istikametinde Arnavut dağlarına doğru çekilmeye karar verdiler. Kış ortasında gerçekleştirilen geri çekilme harekâtının zorlu koşullarından sağ kalanlar, Korfu Adası'na nakledildiler ve yeniden teçhiz ve teşkil edildikten sonra 1916 yılının bahar mevsiminde Selanik'te İtilaf Devletleri'ne katıldılar. Sırbistan'ın işgali –fakat ortaya koyulduğu üzere Sırbistan'ın askeri gücünün değil– Avusturya'yı güney sınırındaki tehlikeden kurtarmış ve Almanya'ya Kuzey Denizi'nden Dicle Nehri'ne kadar uzanan devasa kuşak üzerinde serbest bir hareket ve kontrol imkânı vermişti. Bu sefer İtilaf Devletleri için askeri kaynaklarının üç yıl süreyle atıl ve faydasız bir şekilde akacağı bir çukur kazmıştı. Ancak bu çukur sonunda taşacak ve Merkezi Devletler'in payandalarından birisini alıp götürecekti.

Selanik Seferi. İtilaf hükümetleri, Ekim ayının başında Sırbistan tehlikesinin farkına vardıklarında İngiliz ve Fransız tümenleri büyük bir telaşla Sırbistan için biricik yardım kanalı olan Gelibolu'dan Selanik'e, oradan da demiryoluyla Üsküp'e sevk edilmişlerdi. General Sarraile komutasındaki bu öncü yardım birliği, Vardar'a ve oradan Sırp sınırına doğru yola çıkıp, Bulgarların meydana getirdiği boşluğun kendilerinin Sırplarla birleşmesini önlediğini gördü. Bu öncü yardım birliği, Bulgarların takibi altında Selanik'e geri çekilmeye zorlandı. İngiliz Genelkurmayı, askeri gerekçeler nedeniyle ısrarla Selanik'in tahliyesini talep ediyordu, fakat siyasal nedenler müttefikleri kalmaya sevk etti. Zaten Çanakkale başarısızlığı müttefiklerin itibarını zayıflatmıştı. Balkan devletlerinin Almanların yenilmezliğine ikna edilmesi Bulgarları savaşa girmeye ve Yunanistan'ı da Sırbistan ile antlaşmasını bozmaya sevk etmişti. Selanik'in tahliyesi bir başka itibar kaybı daha olacaktı. Halbuki müttefikler burada tutunarak Almanların Yunanistan üzerindeki etkisini durdurabilirler ve şayet beklendiği gibi kendi taraflarında savaşa iştirak ederse Romanya'ya yardım edecekleri bir harekât üssünü idame ettirirlerdi. Bu amaçla Selanik'teki birliklerin kadroları İtalya ve Rusya'dan getirilen askeri birliklerin yanı sıra

yeni İngiliz ve Fransız tümenleriyle takviye edilerek genişletildi ve ayrıca oraya yeniden teşkil edilen Sırbistan ordusu getirildi. Ancak Kasım 1916'da Manastır'ın ele geçirilmesi ve 1917 yılındaki beyhude bir taarruz dışında, 1918 yılının sonbaharına kadar İtilaf birlikleri hiçbir ciddi taarruzda bulunmadılar. İtilaf Devletleri'nin etkisinin zayıf olmasının nedeni, kısmen ülkenin dağlık arazi yapısının Balkanlar'a girişi engelleyen özellik göstermesi, kısmen müttefik hükümetlerin bu konuya duydukları yükümlülük anlayışı ve kısmen de tutumu ve siyasi entrikalara ilişkin şöhreti nedeniyle Sarraıl'ın böylesine karma bir birliğin "üstüne düşen görevi yerine getirmesi" için elzem olan güven ve işbirliği telkin etmeyen bir kişiliğe sahip olmasıydı. Almanların tarafına gelince, onlar bu konuyu Bulgarların muhafazası altında pasif halde bırakmaktan hoşnuttular, bu arada kendi birliklerini başka yerlerde kullanmak için muntazam bir şekilde geri çekiyorlardı. Almanlar, hafif bir alaycılıkla Selanik'i kendilerinin "en büyük enterne kampı" olarak nitelendirmişti. Yarım milyon müttefik askerinin 1918 yılına kadar burada hapis kalması, Almanların alaylarında biraz doğruluk payı olduğunu gösterir.

Mezopotamya. 1915 yılında Selanik "askeri kaynakları tüketmek için açılan tek" muharebe alanı değildi. Mezopotamya, birliklerin askeri sıklet merkezinden sevk edildikleri yeni bir alandı ve bunun için askeri gerekçeden ziyade ancak siyasi neden gerekçe gösterilebilirdi. Mezopotamya, Çanakkale ve Selanik'te olduğu gibi, zor durumdaki müttefiki rahatlatmak için üstlenilmedi ne de Çanakkale seferi gibi düşman devletlerden birisinin en hayati noktasını hedef almak gibi bir gerekçesi vardı. Mezopotamya'nın işgali, İngiliz itibarını artırabilir ve Türkiye'yi kızdırabilirdi, fakat direniş gücünü tehlikeye atamazdı. Bu seferin gerekçesi sağlam olsa da, İngiliz mekanizmasının savaşı icrasındaki yapısal hatasından dolayı İngiliz kaynaklarının boşa harcanmasına neden olan "hedefi olmayan bir sürüklenmeye" dönüşmüştü.

İran Körfezi yakınlarındaki petrol yatakları, İngiliz petrol ikmali için hayati öneme sahipti. Bu nedenle Türkiye ile savaş an meselesiyken, bir tümen kuvvetindeki küçük bir Hint birliği petrol

yataklarının muhafazası amacıyla sevk edildi. Bu görevi etkili bir şekilde yerine getirebilmek ve muhtemel yaklaşma istikametlerine hâkim olmak için, Basra Körfezi'nin başında bulunan Basra'yı işgal etmek gerekliydi.

21 Kasım 1914'te Basra ele geçirildi. Ancak Türk takviye birliklerinin artan sevkıyatı, Hint hükümetini ikinci bir tümeni sevk etmek zorunda bıraktı. 1915 yılının bahar mevsimindeki Türk taarruzları püskürtüldü. İngiliz komutanı General Nixon, güvenliği daha fazla sağlamak amacıyla tutunduğu bölgeyi genişletmek suretiyle bu durumu akıllı bir şekilde değerlendirdi. Townshend'in tümeni Dicle Nehri'ne doğru Kutü'l-ammare'ye ilerledi ve burada küçük ama parlak bir zafer kazandı. Diğer tümen ise Fırat Nehri'ne Nasiriye'ye doğru ilerledi. Güney Mezopotamya bu iki büyük nehrin teşkil ettiği tek ulaşım kanalının bulunduğu, yolu ve demiryolu olmayan çok büyük alüvyonlu bir ovardı. Bu nedenle Ammare ve Nasiriye'deki mevziler petrol yatakları için koruma sağlıyordu; ne var ki bu başarılardan ilham alan Nixon ve Hint hükümeti, Kutü'l-ammare'ye ilerlemeye karar verdiler. Bu ileri harekât İngilizleri 300 kilometre daha içerilere taşıdı, fakat Kutü'l-ammare'de Dicle Nehri'nden doğan Şattü'l-geraf, Türk ihtiyat birliklerinin bir nehir hattından diğerine nakledilebileceği Fırat Nehri'yle bağlantısı olması nedeniyle, bu hareket tarzının askeri gerekçesi kısmen hatalıydı.

Townshend Ağustos ayında ileri bölgeye gönderildi. Kutü'l-ammare yakınlarında Türkleri yendi. Süvarisi Türk birliklerini Kutü'l-ammare ile Bağdat'ın ortasında bulunan Aziziye'ye kadar takip etti. Coşku diğer başarısızlıklarını moralle dengelemeyi arzulayan İngiliz hükümetini de sarmıştı ve Nixon, Townshend'in Bağdat'a yürümesi için izin aldı. Fakat Selmanpak'ta (Ctesiphon) kati sonuca ulaşmayan muharebeden sonra Türk gücünün artan üstünlüğü, Townshend'i Kutü'l-ammare'ye çekilmeye mecbur bıraktı. Mezopotamya'ya gönderilmekte olan birkaç yeni tümen nedeniyle Kutü'l-ammare'de takviyesiz bir şekilde bulunan Townshend'in orada tutunması istendi. Kutü'l-ammare, 8 Aralık 1915'te Türkler tarafından kuşatıldı ve yardım için

gönderilen birlikler Dicle Nehri'nin her iki yakasındaki yaklaşma istikametlerini örten Türk hatları karşısında boşuna hırpalandılar. Koşullar kötüydü, ulaşım imkânları daha da kötüydü, sevk ile idare hatalıydı ve nihayet 29 Nisan 1916'da Kutü'l-ammare teslim olmak zorunda kaldı. Townshend'i bu maceraya gönderen strateji ne kadar kusurlu olursa olsun, onun bu küçük birliğinin üstün kuvvetler karşısındaki gerçek başarılarını vurgulamak adil bir davranış olur. Bu harekât yetersiz teçhizat ve ilkel ulaşım imkânları ve düşman ülkesinin merkezinde son derece tecrit edilmiş bir vaziyette askeri tarihin mükemmel bir sayfasını yazdı. Bu elverişsiz koşullar, bire karşı dört üstünlük ve nihai olarak Bağdat'ı ele geçiren kuvvetin oldukça gelişmiş ikmal sistemiyle kıyaslandığında, Townshend ve askerlerinin Türkler karşısında bulundukları dehşeti açıklamaktadır.

Cephe Gerisi (veya Sivil Cephe) 1915.* Mücadelenin “askeri” savaştan “topyekûn” savaşa geçişinde belki de en önemli dönüm noktalarından birisi, Britanya'da Mayıs 1915'teki Milli Koalisyon'un kurulmasıdır. Parlamentoların köklü parti sistemini terk etmesi ve savaşın sevk ve idaresini bir merkezde toplamaları, geleneklerin psikolojik olarak değiştiğinin ispatıydı. Liberal Başbakan Asquith değişmemişti fakat her ne kadar Lloyd George kamuoyu nezdinde böyle bir nüfuz kazansa da, gerçek liderlik elinden kayıp gitmiş, muhafazakâr unsurlar kabinde üstünlük elde etmişlerdi. İleri görüşlü olması nedeniyle Manş Denizi'ndeki limanların kurularılmasını sağlayan ve cephelerdeki siperlerin nasıl aşılabileceğinin gelecekteki çözümünü mümkün kılan Churchill, daha önce görevden uzaklaştırılmış olan seferi kuvvetlerin yaratıcısı Haldane gibi görevden uzaklaştırıldı.

Siyasal değişimler bütün ülkelerde yaygındı ve halkların yenden örgütlenmesinin bir belirtisiydi. İlk başta ortaya çıkan halk

* *Home Front* (cephe gerisi ya da sivil cephe): Geniş anlamıyla cephe gerisi, savaşa iştirak eden bir ülkede sivil nüfusun savaş için ortaya koyduğu destek ve faaliyetlerin tümüne ve bunların ortaya çıktığı maddi ve manevi ortama gönderme yapmaktır. Daha dar anlamda ise, muharebenin bizzat sevk ve idaresinin yapıldığı, karargâh ve planlama faaliyetlerin yer aldığı ve kimi zaman sadece birinci hat birliklerinin (siperlerin) hemen arkasına gönderme yapmaktır (ç.n.).

çoşkusu kaybolmuş ve İngilizler için doğalsa bile, Fransız mizacının, yüzeysel de olsa, popüler anlayışlarına acayip şekilde ters düşen bir kararlılıkla reddedilmişti.

Ekonomik sıkıntı henüz hiçbir ülke tarafından şiddetli bir biçimde hissedilmemişti. Mali kaynaklar savaşa beklenmedik bir uyum göstermiş, ne abluka ne denizaltı saldırıları yiyecek ikmalini ciddi bir şekilde etkilemişti. Almanya bazı sıkıntılar hissetmeye başlamakla birlikte, Alman halkının ordusunun azmini düşmanlarından daha fazla destekleyecek somut başarı göstergeleri vardı. Bununla beraber, 1915 yılı hasadının –kırk yılın en kötü hasadı– düşük olması nedeniyle, sıkıntılar 1916 yılında daha da artacaktı. Neyse ki Almanya’nın dayanma gücü sayesinde tehlike hafifletilecek ve Doğu Cephesi’nde buğday üreticisi olan ülkelerin kolaylıkla ele geçirilmesi sonucunda İngiliz ablukası kısmen hükümsüz kalacaktı. Ne gariptir ki Falkenhayn, neredeyse Alman halkının savaşma azmini Batı Cephesi’nde tekrarladığı taarruzla kan ve gözyaşı denizinde boğduktan sonra düşmanları (müttefikler) Romanya’yı savaşa girmesi için cesaretlendirmekle Almanya’ya bir can simidi atacaklardı.

Sahne 1: Bir “Planın” Doğuşu: Çanak kale Boğazı

Bir dev, üç gemi ve yağmalanma korkusu, Türkiye’yi geleneksel müttefiki Britanya karşısında savaşa sürükleyen ana unsurlardı. Bu dev, 1912 yılına kadar on beş yıl Almanya’nın İstanbul büyükelçiliği görevinde bulunmuş olan Baron Marschall von Bieberstein’di. Bir ırka karşı yegâne davranış ve hayranlık ölçüsü kudret olan, “centilmenliğini” sadece kudretliye gösteren Bieberstein’in heybetli yapısı, yaralı yüzü ve kaba tarzı, Almanya’nın artan gücünün yaşayan resmini teşkil ediyordu. Belki sadece tek bir kişi bu izlenime Britanya’nın daha olgun ve sakin gücüyle karşı koyabilirdi. Bu insan, bu görevden tuhaf bir şekilde hoşnut olmamış gibi görünen Kitchener’dı. Oysa bu kritik yıllar süresince bu görevde olan İngiliz Büyükelçisi’nin kişiliğinde olması gereken saygınlık ve güç yoktu – ve hatta kritik haftalar boyunca izinliydi.

Gemiler yeni Alman muharebe kruvazörü *Goeben* (Yavuz) ve İngiliz yapımı muharebe gemileri *Sultan Osman I* ve *Reşadiye* idi. 1914 yılının başlarında *Goeben*, Alman itibarını artırmak ve İngiliz nüfuzunun kalan tek tutunma noktasını, yani deniz kuvvetleri misyonunu zayıflatmak için, akıllıca bir tercihle İstanbul'a gönderildi ve uzun bir süre Haliç girişinde demirledi. Daha sonra Temmuz ayı sonlarındaki savaş ortamında, Rusların Çanakkale Boğazı ihtirasının Türkler üzerinde yarattığı daimi korku neredeyse panik noktasına varmıştı. Bununla birlikte, bu korkuya rağmen Türkler genişlemeyi arzu ediyorlardı. Almanya ile Rusya arasındaki savaşın muhakkak olması, Britanya'nın savaşa girişinin belirsizliği ve Alman yanlısı Enver Paşa'nın tahriki sonucunda, Türk sadrazam önceki Alman önerilerine, 27 Temmuz'da Ruslara karşı gizli bir ittifak yapma talebiyle karşılık verdi. Öneri ertesi gün kabul edildi ve 2 Ağustos günü Türk kabine üyelerinin birçoğunun haberi olmaksızın bir antlaşma imzalandı. Sonraki gün Çanakkale Boğazı'na ilk mayınlar döşendi. Zaten Enver kendi yetkisiyle Türk birliklerini harekete geçirmişti. Lakin İngiltere'nin savaşa girdiği haberi, yeni antlaşmayı neredeyse kâğıt balon gibi hükümsüz kılacak bir şoktu. Gerçekten bu konu üzerine müteakip birkaç gün içerisinde o kadar çok "boş laf" edildi ki, bir başka *palavra haber balonunu* patlatmaya yetti – bu Rusya'ya teklif edilen inanılmaz Türk ittifakıydı. Fakat bu öneri, cephanelerini Batılı müttefiklerinden alabileceği bir ikmal kanalı elde etme fırsatı vaat edildiği halde, Rusya'nın ihtiraslarıyla bağdaşmadı. Rusya ilhak rüyasını feda etme pahasına yalnızlık politikasını tercih etti ve bu öneriyi müttefiklerine bile bildirmedi.

Fakat Türkiye'nin ani tutum değişikliği ve Britanya'nın gücünden duyduğu korkunun Rus ihtiraslarından duyduğu korkuya ağır basması kısa ömürlü oldu. Güven duygusunun yeniden dirilmesi, büyük ölçüde Türkiye'nin kızgınlığından kaynaklanmıştı. Balkan Savaşları'nın yaralarıyla canı yanmakta olan Türkiye, çok büyük istek ve gururla iki modern muharebe gemisinin teslim edilmesini beklemekteydi, çünkü para halktan toplanmıştı. Ancak İngiliz hükümeti, 3 Ağustos'ta Türkiye'ye gemileri devraldığını bildirdi – ve

bu haber büyük bir öfke patlamasına yol açtı. Küçük paylarıyla katkıda bulunan herkes kendisini ihanete uğramış gibi hissetti. Bu toplu haykırış, 10 Ağustos'ta *Breslau* (Midilli) kruvazörü eşliğindeki *Goeben* (Yavuz), Sicilya yakınlarında bulunan İngiliz donanmasından kaçarak Çanakkale Boğazı'nın girişinde belirdiğinde doruğa ulaştı.

Alman Askeri Islah Heyeti mensubu Yarbay von Kress, Harbiye Nazırı Enver Paşa'ya haber verdi ve ona müstahkem mevkillerin bu savaş gemilerinin boğazdan girmelerine izin verip vermeyeceklerine ilişkin talimat istediklerini bildirdi. Ondan sonra burada hayati bir görüşme cereyan etti. Enver, "Ona şimdi karar veremem. Önce Sadrazam ile istişarede bulunmam gerekli," dedi. Kress, "Fakat derhal telgrafla haber vermemiz gerekli," diye yanı verdi. Bu, bir iç hesaplaşma anıydı. Daha sonra, "Onlara kabinenin izin vermesi gerekir." Kress'ten bir başka ve kurnaz bir soru: "Şayet İngiliz gemileri Alman gemilerini takip ederse ve ayrıca boğaza girmek isterse üzerlerine ateş açılacak mı?" "Mesele kabinenin kararına bırakılmalıdır." "Ekselansları biz böyle bir durumda maiyetimizi derhal açık ve kesin bir talimat yayımlamaksızın bu şekilde bırakamayız." "İngilizlere ateş açılacak mı, açılmayacak mı?" Bir başka duraklama. "Evet." Bu hayati önemdeki görüşmeye tanık olan Alman general Kannengiesser şöyle diyordu: "Çanakkale Boğazı önündeki kale kapılarının açılmasının şakırtılarını duyduk."

Uluslararası kanun göz ardı edilmiş, İngiliz itirazları boşa çıkarılmış, Türk gururu tatmin edilmiş ve Enver'in kuşkulu meslektaşları, bu savaş gemilerinin düzmece bir şekilde Türkiye'ye satılmasıyla yatıştırılmıştı. Türkiye henüz savaşa hazır olmadığı gibi savaşa da karar vermemişti. Britanya'nın ise savaştan kaçınmak için her türlü nedeni vardı.

Bu nedenle Britanya'nın müteakip haftalarda artan tahrikler karşısındaki edilgen tutumu, savaşa uzanan yol boyunca Türklere art arda imkânlar tanıdı ve onları cesaretlendirdi. Alman mürettebat alıkonuldu. Alman amiral, Türk donanmasının komutasına getirildi. İngiliz Deniz Kuvvetleri Heyeti'nin yetkileri alındı ve sonra geri çekilmeye zorlandı. İngiliz gemileri alıkondu, telsizleri

söküldü; Alman askerleri ve denizciler gizlice İstanbul'a sızdılar ve Boğazlar kapatıldı. Bu arada daima temelsiz güvenceler vermeye hazır olan Türk nazırlar, milyonlarca Müslüman tebaaya sahip bir güç olduğu için çekinceleri nedeniyle kendilerini aşırı korunmasız hisseden Britanya'nın bu saflıklarından yararlandıkları için kendilerini kutladılar. Ancak uzlaşma öyle bir aptallık noktasına gelmişti ki Türkiye'ye donanmanın ıslahı için gönderilen eski İngiliz Deniz Heyeti Başkanı Amiral Limpus'un, İngiliz Amirallik Dairesi tarafından İngiliz Çanakkale Filosu'nun komutanlığına atamasından Türkleri gücendirmemek için vazgeçilmişti! Ve uzlaşma ihtiyacı ortadan kalktığında, yanlış bir centilmenlik Türkleri ve Çanakkale Boğazı'nı çok yakından bilen tek adamın kullanılmasının engellenmesinde rol oynamış gibi gözükmektedir.

Mısır sınırına düzenlenen bir dizi baskı dahi Britanya'yı savaşa zorlayamadığında, Almanlar bile endişelenmeye başlamıştı. Bunun sonucunda Enver'in göz yummasıyla Alman amiral, Türk donanmasıyla birlikte Britanya'nın hassas müttefikine karşı baskın yapmak, Odessa ve Rus limanlarını bombardımana tabi tutmak için Karadeniz'e açıldı. Bu kışkırtmanın hikâyesi savaştan sonra D'Abernon'a anlatıldığı ve onun tarafından kayda geçirildiği şekliyle aydınlatıcıdır. Resmi onay, amiralin adına mühürlü bir zarf içerisinde Alman Elçiliği'ne geldi. Bir yetkili tedbirli davranarak zarfı açtı ve sadece emrin bir suretini ilgili yere gönderdi. İstanbul'a ulaşan ilk rapor *Goeben*'in (Yavuz) batırıldığını bildiriyordu ve sadrazam emrin gemiyle birlikte battığını düşünerek böyle bir emir verildiğini inkâr suretiyle Rusların protestolarına yatıştırıcı bir üslupla cevap vermişti. Bunun üzerine Alman Büyükelçiliği sadrazama: "*Goeben* ile birlikte battığını düşünmeniz nedeniyle varlığını inkâr ettiğiniz emir... Emin bir yerde... Alman Büyükelçiliği'nde... Türk hükümetinin Rusya'ya taarruz için emir verdiğini inkâr etmeyi bırakın." Böylece savaştan korkan sadrazam acz içinde kenara çekilmek zorunda bırakılırken, Alman zekâsı Üçlü İtilaf Devletleri'ne Ekim ayı sonunda savaştan kaçınmak için hiçbir mazeret bırakmıyordu.

Hem Britanya hem de Rusya için şimdi en iyi fırsat, derhal savaşa girmekti. Çanakkale Boğazı'nın savunma sistemleri (müstah-

kem mevkileri) eskimişti ve hâlâ eksikti. Türkiye'deki mevcut iki mühimmat fabrikası, İstanbul yakınlarındaki kıyı bölgesindeydi ve orada bulunan herhangi bir savaş gemisi tarafından imha edilmesi kolaydı. Bu fırsatın hatalı kullanılması Britanya açısından neredeyse inanılmaz tesadüflerin bir hikâyesi olurken, Rusya tarafında ise aynı şekilde bir basiretsizlik hikâyesidir.

3 Kasım 1914'te İtilaf donanması (Birleşik Filo) Çanakkale Boğazı'nın giriş tahkimatını kısa süreli bir bombardımana tabi tuttu. Bu kısa bombardımanın tek yararı Alman yetkililerin Türklerin savunma mevzileri konusundaki ataletlerinin üstesinden gelmelerine yardımcı olmalarını sağlamak olacaktı. Altı hafta sonra bir İngiliz denizaltısı mayınların altına daldı. Boğazda bir gemi batırarak ve yeni bir tehlike işareti vermek suretiyle komutanına Victoria Nişanı kazandırdığında, Türkler tekrar rehavete gömülmüşlerdi. Fakat bu uyarıların sonuçları abartılmıştı. Türklerin rehaveti İngilizlerin aptallığı kadar sonsuzdu. Türkler, Şubat ayı sonuna kadar Gelibolu Yarımadası'nda birden fazla tümen görevlendirmediler ve Mart ayına kadar boğazın en dar kesimlerinin yaklaşma istikametlerinin savunma sistemlerindeki ıslah çalışmaları tamamlanmadı. Bu savunma zafiyeti, kısmen boğazdan geçişi önlemeye çalışmanın –herhangi ciddi bir geçme girişiminin önlenemeyeceği nedeniyle– enerji kaybına neden olacağı duygusundan kaynaklanmış gibi gözükmektedir. Her ne kadar birkaç Alman ya da Türk uzman güçlerinin tamamıyla bir deniz taarruzunu durduracağından kuşkuları olmakla birlikte onların da müşterek bir taarruza direnme konusunda duydukları güven daha azdı. Türk genelkurmay harp tarihi açıkça şöyle söylemektedir: “25 Şubat tarihine kadar yarımada'nın herhangi bir noktasına başarıyla çıkarma yapmak mümkün ve boğazların kara birlikleri tarafından ele geçirilmesi nispeten kolay olmuş olacaktı.”

İtilaf Devletleri bir zamanlar kendi kaynaklarına dokunmadan miktar olarak böylesine nitelikte birlikler bulabilirlerdi. Zira Ağustos ayının ortalarında Yunan başbakanı Venizelos, ülkenin bütün birliklerini resmen ve şartsız olarak İtilaf Devletleri'nin emrine tahsis etmişti. Esasen bu teklif 1912 yılında Edward Grey'in, Yuna-

nistan'a duyduğu nefret herhangi bir düşmana duyduğu nefretten daha güçlü olan Türkiye ile düşmanlıktan kaçınmak arzusu nedeniyle kabul edilmedi. Fakat arzu edilmese de bu umut, çok geçmeden solmaya başladı ve ay sona ermeden Rusya, Yunanistan'a Çanakkale Boğazı'nı zorlamak için birlik gönderip göndermeyeceğini sordu. Kral Konstantin teklifi kabul etti ancak bir ihanete uğramamak için Bulgaristan'ın tarafsızlığının garanti altına alınması hükmünü ileri sürdü. Esaslı bir plan olan Yunan Planı'na göre 60.000 asker boğazları koruyan tabyaların arkalarını kuşatmak için yarımadanın ucuna çıkarlarken, diğer 30.000 asker berzalı (kıstak) ele geçirmek ve burada tutunmak için Bolayır yakınlarına ayak basacaklardı. Ancak Türkiye savaşa girdiğinde Konstantin zaten Bulgaristan'ın Almanya'ya teminat verdiği inananak gönülsüz olan rızasından vazgeçmişti.

İngiltere'de Çanakkale Cephesi'nin açılmasının önemini anladığını tutarlı bir şekilde gösteren tek lider Churchill'di. Churchill, Ağustos'tan bu yana çok sık bir şekilde meselenin birkaç yıldır baştan savma kabilinden bile olsa ele alınmadığı Savaş Bakanlığı'nın ilgisini çekmeye çabalıyordu. Churchill, Türkiye savaşa girdikten üç hafta sonra yeni Savaş Konseyi'nin ilk toplantısında konuyu tekrar ortaya attı, fakat bütün gözler hâlâ Fransız cephesindeydi ve Kitchener'dan hiç destek almamıştı. Türklere yeni bir istirahat fırsatı bahşedilmiş oluyordu. Ancak Aralık ayı esnasında İngiltere'de birçok, Fransa'da sayılı insan Batı Cephesi'ndeki durumun başarısız olduğunun farkına varmıştı. Aynı zamanda, teşkil edilen yeni orduların (Kitchener Ordusu) kullanımına ilişkin doğal bir soru gündeme gelmişti. Her ne kadar kesin olmamakla birlikte ortamı güçlendirecek iki unsur bir araya gelmişti. Yeni bir stratejik yaklaşım için çeşitli karargâhlardan öneriler sunuldu.

En kesin ve pratik stratejik yaklaşım, Fransa'daki cephelelerdeki tıkanmayı vurgulayan, dikenli tel tahkimatlarını ve siperleri yarmak için mekanize ve zırhlı silahların geliştirilmesini teşvik eden ve bunun yanı sıra Almanya'ya en kolay darbenin müttefikleri vasıtasıyla ve özellikle Türkiye üzerinden vurulabileceğinin yer aldığı, Savaş Konseyi Sekreteri Yarbay Maurice Hankey tarafından yazı-

lan 29 Aralık tarihli belgede yer alıyordu. Hankey, İstanbul'a karşı girişilecek bir taarruzda, sadece Türkleri yenmek ve Balkanlar'ın ağırlığını İtilaf Devletleri'nden yana kaydırmak için bir araç olarak değil fakat Rusya ile bir irtibat kurmak için yeni üç kolordunun mümkün olduğu takdirde Yunanistan ve Bulgaristan ile işbirliği çerçevesinde kullanılmasını savunuyordu. Ayrıca diğer yararlar buğday fiyatının düşmesi ve 350.000 ton buğday sevkıyatının sağlanması olacaktı. Bu sav, büyük bir stratejinin idrakini ortaya koyuyordu. Halbuki birçok askerin, özellikle yüksek rütbedekilerin ufkü taktik seviye ile sınırlıydı.

John French elbette Fransa'da kendi komutası dışındaki herhangi bir girişime itiraz edecekti, fakat bu kritik anda Büyük Dük Nikolay'dan İngilizlerin Kafkasya'daki Rus birliklerinin üzerindeki baskının hafifletilmesi için gösteri taarruzu yapması talebi geldi. Kaderin bir cilvesi olarak, düşün talebi ulaşmadan tehlike neredeyse geçmişti. Daha da garip olanı bu fevkalade halin nedeni John French'in asıl cepheden kuvvet tahsis edilmesine itirazıydı.

Kitchener'in cevabı böyle bir girişim için en iyi yerin Çanak-kale Boğazı olduğuydu. Ayrıca "raporlar İstanbul'un tehdit altında olduğu haberleriyle birlikte aynı zamanda yayılabilirdi." John Fisher, gösteri taarruzu değil fakat eski savaş gemileriyle birlikte "Çanakkale Boğazı'nı geçmeyi zorlayacak" geniş çaplı bir müşterek taarruz önerdi. Fisher konuyu karakteristik bir şekilde ve bir kâhin gibi, "Fakat büyük Napolyon'un söylediği gibi, 'Sürat – aksi halde başarısızlık,'" diyerek sonuçlandırdı. Churchill böyle geniş çaplı bir taarruz için birlik temin etmenin ne kadar umutsuz olduğunu biliyordu fakat hevesle deniz harekâtı ihtimaline sarıldı. Churchill, 3 Ocak günü ilerleyen saatlerde Fisher'in mutabakatıyla Çanakkale'de bulunan Amiral Carden'e telgraf çekti: "Boğazı sadece gemilerle geçmek icrası mümkün bir harekât mıdır?" Carden'in cevabı çok geçmeden geldi: "Çanakkale Boğazı'nın geçilebileceğini düşünmüyorum. Boğazlar çok sayıda geminin eşliğinde genişletilmiş bir harekâtla geçilebilir."

Carden'in ayrıntılı planı 13 Ocak'ta Savaş Konseyi'ne teslim edildi. Kötü sonuçlar doğuran bir karar tarihsel bir ortamda alı-

nacaktı. Strateji, siyasetin hizmetinde olması gereken, kör ve zalim bir efendi haline gelmişti. Hareket tarzının toparlanması için birçok taraftan acil talep vardı. Rusya, daha yoluna devam etmeden önce bile sendelemekteydi. Sırbistan istiladan ancak kurtulmuştu. Bulgaristan, Almanya'nın uzattığı eli yakalamak için ne kadar ileriye uzanıyorsa, Yunanistan ve Romanya da o kadar geriye yaslanıyor gibiydiler. İtalya kararsız durumdaydı. Birliklerin mevcut olduğu tek cephe Fransa'daydı ve oradaki mühimmat ise yeterli değildi – çünkü diğer harekât alanlarının ihtiyacına yeterli olacak miktar Fransa'daki siperlerde çentik bile açamazdı. Ancak strateji, John French'te şekillendiği kadarıyla siyasetin isteklerine direnmiş ve French, Kitchener tarafından mantık esasında ziyade sadakat anlayışıyla desteklendiğinden, kabinenin geri kalan kısmı umutsuzluk içindeydi. Bu nedenle onlar insansız tuğla yapma fırsatı öneren bu profesyonel fikre can havliyle sarıldılar. Ayrıca harekâta ilişkin sözler zihinlerinin karışıklığının ta kendisiydi: “Şubat ayında bir deniz taarruzuna hazırlanmak, İstanbul'u almak hedefiyle Gelibolu Yarımadası'nı bombardımana tabi tutmak ve ele geçirmek.” Gemilerin yarımadanın bir kısmını “ele geçirmesi” fikri pek hoş bir saflıktı.

Birkaç gün sonra Churchill, planını desteklemek amacıyla Büyük Dük Nikolay'ya Rusların İstanbul Boğazı'na eşzamanlı kara ve deniz taarruzlarına kalkışmaları gerektiğini önerdi. Önerisi stratejik olarak mümkün olanın en iyisiydi. Çelişki olarak gözükmekle birlikte, bu öneri hükümsüzdü çünkü buradaki siyasi veçhe Rus stratejistlerin düşüncelerine hükmediyordu! İstanbul'a sahip olma arzusu güçlü olsa da, bunu elde etmek için müttefikleriyle işbirliği yapma gibi bir niyetleri yoktu. Rus siyasetinin temeli, hem İstanbul hem Çanakkale boğazlarını ilhak etmektir. Dışişleri Bakanı Sazonov bu iddiayı boğazların Rusların kontrolüne verilmesine karşılık İstanbul'un uluslararası denetime tabi tutulmasını teklif etmek suretiyle müttefiklerine karşı daha kabul edilebilir bir hale getirmeyi denedi fakat askeri fikrin ağırlığı bu kısmi uzlaşma önerisini bastırdı. Bu nedenle Rusya'nın askeri açıdan, müttefiklerinin kendi hedefine yönelik hareketini kışkırtma ve kuşkuyla nite-

lendirmesi ve yardımını esirgemesi şaşırtıcı değildir. Sazonov bile şöyle not düşmüştü: “Ben boğazların ve İstanbul’un Rus birlikleri tarafından değil müttefiklerimiz tarafından alınabileceği fikrinden şiddetle nefret ediyordum... Müttefiklerimiz tarafından Gelibolu seferine nihai olarak karar verildiğinde... Bu haberin bana ne kadar ıstırap verdiğini gizlemekte zorluk çektim.” Rusya kendi nefes borusunun temizlenmesi konusunda bile yardımcı olmayacaktı. Rusya ihtirasından vazgeçmektense boğulmayı tercih etti. Ve sonunda boğuldu – bu karar bir *intihar* olsa gerekti.

İngiltere’de de yeni güçlükler belirdi. Churchill’in plana itirazı, planın kapsamının çok dar olmasıydı. Fisher’in endişesi ise planın çok kapsamlı bir hale gelebileceği ve bu nedenle onun Baltık projesini engelleyebileceğiydi. Bu görüş ayrılığı nedeniyle Amirallik Dairesi’nin siyasi (sivil) ve mesleki (askeri) iki başkanı arasında bir tartışma çıktı. Sonraki Savaş Konseyi toplantısında Fisher istifaasını sunmak istedi, fakat Kitchener müdahale etti ve onu kenara çekerek toplantının genel fikriyle uyuşması konusunda ikna etti. Böylelikle uzlaşma planının kabulü bile uzlaşmayla sağlanmıştı. En isabetli hüküm General Aspinall-Oglander’in resmi harp tarihi kitabındadır: “Batı Cephesi’ndeki harekâtlar, bir kuruş kazanma ihtimali için liralara yatırıldığı bir kumardır. Halbuki Doğu Cephesi’ndeki ise ‘asla kazanma umudunun olmadığı bir bahisti.’”

Deniz taarruzu 19 Şubat’ta boğazın giriş tahkimatlarının bombardımanı ile başladı – ilginçtir ki bu bombardıman Amiral Duckworth’un 1807 yılındaki boğazları geçmek için giriştiği başarılı harekâtın yıldönümüne rastlamıştı. Bombardımanlara o sıradaki beş günlük kötü hava nedeniyle ara verildi. 25 Şubat 1915’te bombardıman tekrar başladığında Türk tabyaları menzil dışındaydı ve Türkler geri çekildiler. Ertesi gün donanma, ara tahkimatları imha etmek için planın ikinci safhasına geçti – bu safha daha çetindi çünkü bu hedefler boğaz girişinin iç bölgelerinde olduğundan gözetlemesi daha zordu. Sonuçlar düş kırıklığı yarattıysa da yarımada’nın ucuna tahrip müfrezeleri çıkarıldı ve giriş tahkimatlarında terk edilen topraklar imha edildi. Bu münasebetle tarih en azından çarpıcı bir mukayese imkânı kazanmıştı. Zira 26 Şubat’ta bir avuç

deniz piyadesinin rahatlıkla hareket ettiği aynı yerde iki ay sonra binlerce asker hayatlarını kaybetmişti. Diğer çıkarmalar ertesi gün ve 3 Mart'ta tekrar gerçekleştirildi. Ancak müttefikler 4 Mart'ta hafif bir direnişle karşılaştılar ve tekrar gemilere bindiler.

Bu arada bombardıman oldukça gelişigüzel bir tarzda devam etti –bunun nedeni tamamen olmasa da kısmen hava koşullarıydı– ve balıkçı gemileri birinci mayın tarlasını taramak için oldukça zayıf birkaç girişimde bulundular. Bununla beraber gözetleme yapacak uçak ve atış tanzimi eksikliği büyük bir engeldi. 9 Mart'ta Amiral Carden, hava birlikleri takviye edilene kadar daha fazla bir şey yapamayacağını ve bu arada dikkatini mayınların temizlenmesi vereceğini bildirdi.

Fakat haftalar geçip gidiyordu ve Amirallik Dairesi, Carden'in ihtiyatlı tutumunun görevinin önemi ve süratiyle orantılı olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu. Bu nedenle 11 Mart'ta Carden'e daha kati hareketlere girişmesini ve bu alınan kati tutum nedeniyle meydana gelecek ciddi bir zayıat vukuunda hiçbir şekilde sorumlu tutulmayacağına ilişkin cesaretlendirici bir telgraf gönderildi. Carden telgrafı derhal cevapladı ve mayın temizliği perdesi altında genel bir filo taarruzu düzenledi. Taarruzun esasına göre muharebe gemileri sadece ya mayınsız ya da önceden mayından temizlenmiş sulara girecek ve oradan ateş edeceklerdi. Bu aşamada Carden hastalandı ve yardımcısı Amiral de Robeck komutayı devraldı.

Taarruz 18 Mart'ta başladı ve sadece gördüğü direnişten dolayı değil fakat dikkatsizlik yüzünden başarısızlığa uğradı. Zira küçük bir Türk mayın gemisi (aslen *Nusrat*, yaygın olarak bilinen adıyla *Nusret*) İngiliz muhrip devriyesinden kaçarak asıl mayın hattının uzağına, müttefiklerin daha önceki bombardımanlar sırasında mevzilendikleri Erenköy Koyu'na paralel yeni bir mayın hattı döşedi. Donanma, tabyaları bombardımana tabi tutmak için bu yeni mayın hattından geçerken mayınların farkına varılmadı ve kuşku lanılmadı. Saat 13:45'te tabyalar, muharebe gemilerinin ağır hasar görmesi sonucunda susturulmuştu ve şimdi mayın tarayıcılar asıl mayın tarlalarının temizlenmesi için ileriye gönderilmişti. Bu arada

öncü Fransız Muharebe Filosu geçici olarak geri çekilmişti. Bu filo, Erenköy'den geri çekilirken müthiş bir patlama duyuldu ve *Bouvet* zırhlısında yoğun bir duman bulutu görüldü. Zırhlı, iki dakikadan az bir süre içerisinde yan yattı ve hemen hemen bütün mürettebatıyla battı. Fakat değiştirme hattındaki muharebe gemileri, daha yakın menzillerden bombardımanlarına devam ettiler. Toplar yıkıntılar altında kaldığından ve telefon hatları kesik olduğundan tabyalardan kısa sürelerle tekrarlanan atışlar daha da seyrek hale geldiler. Bununla beraber yaklaşık 16:00 sularında *Inflexible* ve *Irresistible* aniden neredeyse aynı anda çok tehlikeli bir şekilde yan yatmışlardı. Böyle aniden yan yatmalarındaki muamma, moralleri çok etkilemişti.

Kimse yeni mayın hattının varlığından şüphelenmemişti ve gemilerin infilak etmesine ilişkin tahminler yüzer mayınların serbest kalıp akıntıyla birlikte sürüklenmesinden, kıyıdaki kimi gizli noktadaki torpidoların ateşlenmesine kadar çeşitlilik gösteriyordu. Bilinmeyen yarattığı korku, Amiral de Robeck'i hiç vakit yitirmeden genel bir geri çekilme emri vermeye sevk etti. Hatta bu geri çekilme esnasında bile *Ocean*, *Irresistible*'ın yardımına gönderildi ve bu gemi de aynı mayın hattına çarptı ve her ikisi de geceleyin battı. Her ne kadar bütün İngiliz filosu sadece altmış bir asker zayıt verdiyse de, malzeme kaybı çok fazlaydı, çünkü on sekiz müttefik muharebe gemisinden üçü batmış ve üçü de çok ağır hasar görmüştü. Ancak çok daha kötü bir kayıp, donanma yetkilileri arasındaki düşman cephesini değerlendirecek cesaretin ve durum muhakemesinin kaybolmasıydı. Aslında düşman büyük sıkıntı içerisindeydi ve çok daha fazla gerekçeleri vardı. Mühimmatının yarısından fazlası harcanmış ve yedek mayınları kalmamıştı. Top mürettebatının birçoğunun moralleri bozulmuştu. Hem Türk hem Alman subayları arasındaki yaygın görüşe göre, tekrarlanacak bir taarruza karşı koymak için pek umutlu değillerdi.

Fakat Türklerin beklentilerinin aksine, o taarruz asla tekrarlanmadı. Muharebeden sonra Amiral de Robeck, taarruzu tekrarlamaya çok niyetliydi. Kayıplarının yerine beş adet muharebe gemisinin gönderilmekte olduğunu söyleyen ve ayrıca "tabyaların

onarımına olanak tanınmamasının ya da harekâtın çok aşikâr biçimde askıya alınmasının belli edilmesiyle düşmanın cesaretlendirilmemesinin önemli” olduğunu ilave eden Amirallik Dairesi de taarruzun yenilenmesine niyetliydi. Fakat 23 Mart’ta de Robeck sadece kendi görüşlerinin değiştiğini gösteren değil, aynı zamanda askerlerin görüşünün ağırlığına boyun eğmek zorunda kalan –Churchill hariç– Amirallik Dairesi’nin de görüşlerini değiştiren telgrafi göndermişti. Zira, de Robeck’in yeni görüşüne göre donanma kara kuvvetlerinin yardımı olmadan boğazdan geçemezdi ve bunun dışında herhangi bir girişimin, bu harekât hazır olana kadar ertelenmesi gerekmektedir. Uygulamada bu görüş donanmanın, taarruzun bütün ağırlığını kara kuvvetlerine (ordu) devretmesi ve donanmanın ordunun herhangi yeni bir donanma taarruzunun takviyesi olmaksızın beyhude taarruzlarda yıpranmasını gözleyerek, hazırda beklemesi anlamına geliyordu. Belki de buradaki temel unsur, konuları duygusal olarak insan hayatından daha önemli nitelendiren, temeli totemizmde olabilen bir eğilimdir fakat ayrıca bu eğilim barış zamanındaki malzeme sıkıntısından ve kıtlığa bağlı kaynak yetersizliklerinden dolayı meydana gelen cezalar neticesinde artmıştır. Topçunun toplarını sevmesi ve toplarını kaybetmekten dolayı duyacağı utancı önlemek için hayatını fedaya hazır olması, denizcinin gemisine tapmasıyla benzer. Bu gemiler Çanakkale’deki eski ve modası geçmiş gemiler olsa bile bu duygu aynıdır. Bu duygu, mermi gibi geminin de sadece yararlı bir şekilde harcanacak bir silah olduğunu belirten sağduyulu görüşün benimsenmesine mâni oluyordu. Artık denizcilerin kararındaki güçlü yardımcı bir unsur ordunun (kara birliklerinin) varlığı ve onların yükü üstlenmelerindeki istekliliktir.

Zira İngiliz hükümeti deniz taarruzu hazırlığı ile çıkışacak şekilde, kendiliğinden bir kara taarruzuna doğru yöneldi. Bunun bir nedeni vardı. Bu gerekçeler doğrudan Çanakkale meselesiyle bağlantılı değildi, ancak ondan bağımsız bir şekilde yeni orduların (Kitchener Ordusu) Fransa’ya alternatif olarak nerelerde kullanılabileceklerine ilişkindi. Komite Sırbistan’a acil yardım amacıyla ve bu ülkenin Tuna Nehri’ne kadar Merkezi Devletler’in sırtında

esaslı bir hançer gibi durması için, Selanik'e asker sevk edilmesi kararını verdi. Bu görüş, Savaş Konseyi'nin 9 Şubat tarihli toplantısında Bulgaristan'ın Almanya ile borç anlaşması yaptığı haberinin yardımı ve Yunanistan'ın Sırbistan'ı desteklemesini cesaretlendirmek arzusu nedeniyle tasvip gördü. Ayrıca, Çanakkale planı için birlik bulamayacağını ileri sürmüş olan Kitchener, şimdi 29. Düzenli Tümen'ini Fransız tümeniyle beraber Selanik'e göndereceğini bildiriyordu. Bununla beraber elbette ki iki tümen, Yunan kuşkularını yatıştırmak için yeterli değildi. Yunanistan, Romanya iştirak etmeye ikna edilmedikçe teklifi kabule istekli değildi ve Romanya, Rusya'nın yaşadığı talihsizliklerin manzarası karşısında bekletildi.

Ancak gerçek ortada duruyordu ve 29. Düzenli Tümen'in mevcudiyeti Kitchener'ın esrar perdesi ve otoritesiyle Kabine'den artık daha fazla gizlenemedi. Kitchener tümenin alıkonmasına yönelik bir gayret göstermedi. Sonuçta Savaş Konseyi, 16 Şubat'ta bu birliğin "ihtiyaç vukuunda Çanakkale Boğazı'na girişilecek deniz taarruzunu desteklemek amacıyla" bütün birliklerin mevcut olması gerektiği düşüncesiyle "Mısır'dan gelen birliklerle beraber mümkün olan en kısa sürede" Ege Denizi'nde merkezi olarak konumlanan Mondros Limanı'na gönderilmesi gerektiğine karar verdi. Bununla beraber kimse müşterek harekâttan baskın ve daha büyük sonuç elde etmek için deniz taarruzunun ertelenmesi gerektiğini ileri sürmedi. Birlikler sadece donanmanın kazandıklarının nöbetini tutacaklardı.

Ancak 29. Tümen derhal "Doğu Cephesi" ve "Batı Cephesi" yanlıları arasındaki çekişmenin halatı haline geldi. Halatı batı tarafına doğru çeken sadece Fransa'daki İngiliz karargâhı değil, fakat aynı zamanda Joffre idi. Joffre'nin sezgileri daima ve sadece kendi özel alanı tehdit altında olduğu zaman çabuktu. Joffre, yeni teşkil edilen 29. Tümen'in Batı Cephesi yerine Doğu Cephesi'ne sevk edilmesinin sonucunda yeni ordunun (Kitchener Ordusu) tümenlerinin gönderildikleri cephelerin yarattığı endişe verici belirtileri görmüştü. Kitchener, John French için kolaylıkla bağrına taş basabilirdi, fakat Fransızlara karşı bunu yapamazdı. Kitchener'ın

Fransa'ya olan sadakati tıpkı doğuya olan sevgisi gibi bir içgüdüydü. Şimdi bu içgüdü doğu harekât alanına duyduğu inançtan daha ağır basmıştı. Kitchener sadece üç gün sonraki Savaş Konseyi'nin toplantısında fikrinden vazgeçti ve 29. Tümen'in tahsis edilemeyeceğini ileri sürdü. Onun yerine iki acemi Avustralya ve Yeni Zelanda tümeninin (Anzak Kolordusu) Mısır'dan sevk edilmesini önerdi. Hatta Churchill'den habersiz olarak Amirallik Dairesi'ne 29. Tümen'in gitmeyeceğini bu nedenle tümenin intikali için gerekli nakliye araçlarının toplanmasının durdurulmasını bildirdi.

Aynı gün deniz taarruzu başladı – ve bombardıman bütün Yakındoğu'da yankılandı. Giriş tahkimatlarının ele geçirildiği haberi geldiğinde, Türk hükümeti Küçük Asya (Anadolu) içlerine doğru kaçmaya hazırlanmıştı. Almanlar sadece müttefik donanmasının İstanbul açıklarında görüleceğini değil, fakat onların görünmesinin Enver'e karşı başlatılacak isyanın bir işareti olacağını ve bunun sonucunda Türkiye ile imzalanacak barış antlaşmasını bekliyorlardı. Çünkü zaten Türkler, yegâne mühimmat kaynağı olan İstanbul'u bir kez terk ettiklerinde bu savaşı sürdüremezlerdi. İtalya ve Yunanistan daha kuvvetli bir şekilde savaşı isterken, Bulgaristan savaştan uzaklaşıyordu. 1 Mart'ta Venizelos, 3 Yunan tümeninin Gelibolu Yarımadası'na çıkmasını teklif etti – fakat bu safhada Rusya, Atina'yı, "Yunan birliklerinin müttefiklerin İstanbul'a gerçekleştirecekleri taarruza iştirak etmelerine hiçbir koşulda izin vermiyoruz," diye uyararak ciddi bir şekilde müdahalede bulundu.

Bu olumlu haberlerin sadece belirsiz bölümleri Londra'daki Savaş Konseyi'ne ulaştı. Ancak bu haberler harekâta taraftar olanları cesaretlendirmeye yetti ve bu konuda tereddütleri olanları ikna etti. Deniz taarruzunun sadece bir deneme olduğu, zor geldiğinde vazgeçileceğini ileri süren asıl fikir şimdi önemini yitiriyordu. Bir kişi hariç herkes gerektiğinde taarruzun kara birlikleriyle müşterek icra edilmesinin zorunlu olduğu fikrinde mutabakata varmıştı. Tek muhalif ses, kara kuvvetlerinin "donanmanın kestanelerini ateşten almasına" itiraz eden Lloyd George idi. İlginçtir ki sadece Lloyd George başarısız olan taarruzların aynı hareket tarzıyla tekrarlanmaları halinde nadiren başarılı oldukları konusundaki tarihsel

gerçeğin altını çizmiş ve taarruzu yeni bir istikamete kaydırmanın daha iyi olacağını seslendirmişti.

Buna karşılık, Kitchener “bir kez boğazların zorlanması planına giriştikten sonra bu projenin terk edilmesinin söz konusu olmadığını” kesin bir dille bildirdi. Fakat Kitchener 10 Mart’a kadar 29. Tümen’in tahsisine ilişkin karar vermedi, belki daha da kötüsü 12 Mart’a kadar bu sefer için bir komutan tayin etmemişti. Bununla karşılık Fransızlar, Joffre’nin kıtada bulunan ordulardan takviye edilmesini reddetmesine rağmen geri bölgelerden bir tümen teşkil etmişler ve askerleri daha 3 Mart’ta gemilere bindirmeye başlamışlardı. Londra’da Savaş Bakanlığı’nda hazırlık niteliğinde tek bir adım atılmamıştı. Bu durumun bir sonucu olarak 13 Mart’ta Ian Hamilton ülkeden ayrıldığında yanında idari personelinden kimse mevcut değildi. Hamilton karargâh personeli olmadan gitmek zorunda kalmıştı. Ayrıca elindeki bilgi özeti, Türk ordusunun Çanakkale tabyalarının savaş öncesindeki bilgilerini ve hatalı haritasını içeren 1912 yılındaki elkitabından oluşmaktaydı. Bu eksikliği gidermek amacıyla karargâhından bazı subaylar İstanbul rehberleri bulmak için kitapçıları altüst ettiler.

Bu duraklama dönemindeki tek hızlı faaliyet, Hamilton’ın Çanakkale Boğazı’na gitmesiydi. Özel hazırlanan trenler ve hızlı deniz yolculukları Hamilton’ı barış zamanında Orient Ekspres’in gidebileceğinden daha hızlı bir şekilde oraya götürürverdi ve 17 Mart’ta, taarruzunun arifesinde donanmaya ulaştı. İlk tespiti Mondros Limanı’ndaki sığınak ve iskele eksikliklerinin yanı sıra su eksikliği nedeniyle Limni Adası’nın elverişli bir üs olmadığıydı. İkinci tespiti mevcut birliklerin ulaştırma araçlarına hatalı dağıtıldıkları ve açık vaziyette ve düşman sahilinde karaya ayak basmadan evvel yeniden gemilere bindirilmek ve yerleştirilmek zorunda kalınacak olmalarıydı. Bu nedenle 18 Mart’taki ilk adımı talihsiz bir şekilde üssünü İskenderiye’ye intikal ettirmesi ve bütün ulaştırma araçlarının oraya sevk etmek zorunda olmasıydı. İlk yükleme o denli hatalı planlanmış ve o kadar karmakarışık haldeydi ki taburlar kendi ilk hat nakliye araçlarından, atlar arabalarından, toplar cephanelerinden ve hatta mermiler tapalarından ayrı yerlerdeydi. Gerçekten

29. Tümen'in piyade taburlarından birisi dört gemiye dağıtılmıştı. İskenderiye'nin yeterli rıhtım ve ordugâhlarında bile indirme ve yükleme çok yavaş yürüyordu. Bu işlem geciken idari personelin gelmesiyle de hızlandırılmadı.

Ian Hamilton, deniz taarruzundan sonra ve İskenderiye için denize açılmadan önce 22 Mart'ta yardımcılarıyla birlikte de Robeck ile bir konferansta buluştu. "Oturduğumuz anda de Robeck bana şimdi kesin olarak bütün askerlerimin yardımı olmadan boğazı geçemeyeceklerini anladığını söyledi." Askerler (kara) bir talepleri olsa bile donanmanın hareket tarzını tartışamazdı ve böylece tartışılmadan orduya görev verilir. Ve ordu görevlendirilmiş olurdu. Çünkü Ian Hamilton nazik bir biçimde amirale tabyalara girişilecek taarruzun "sistematiik bir şekilde" desteklenmesi gerektiğini ileri sürmüş ve Churchill de benzer açıklamalarda bulunmuşsa da, Amirallik Dairesi'nde ve Çanakkale'de bulunan her iki amiral de kaya gibi pasif bir direnişte bulunuyorlardı. Bundan sonra donanma, Churchill'in yerinde bir şekilde ifade ettiğı gibi aşılmaz zihinsel engel olarak "Hayır" prensibine adanmıştı. Stratejik bir karmaşadan ve donanmanın eksikliğinin getirdiğı sonuçtan Gelibolu çıkarılması doğdu – ve harekât askeri açıdan yüzlerine gözlerine bulaştı. Bu keşmekeş içerisinde 16 Mart'ta Maurice Hankey tarafından başbakan için hazırlanan muhtıradan kesin tek bir şey ortaya çıktı. Hankey bu muhtırada "müşterek harekâtların diğerk askeri harekât tarzlarından çok daha dikkatli hazırlık gerektirdiğinin" altını çizmişti. Bütün tarihimiz boyunca bu tür taarruzlar, hazırlıklar yetersiz olduklarında başarısız olmuşlardı ve neredeyse bütün başarıların nedeni de önceden en dikkatli şekilde hazırlıklı olmak olmuştu. Savaş Konseyi'nin bu olayda hazırlıkların eksiksiz olarak düşünülmüş olduğundan emin olmak istediğı anlaşılmaktadır. "Başbakan baskın tesirinin zaten kaybolduğunu ve bunun sonucunda görevin çok daha çetin hale geldiğine işaret etmişti. Bu nedenle, Savaş Konseyi'nin donanmanın ve kara kuvvetlerinin yetkililerini sorgulayacağı pratik konuları içeren kapsamlı bir listeyi bir bir sıralamıştı. Sonuç olarak şunları söylüyordu: "Böylesine ayrıntılar... Çıkarma yapılmadan önce tam anlamıyla düşünüldüp tasarlanmazsa... Ciddi

bir felaket meydana gelebilir.” Tarihçinin aklına Hankey’in, İngiliz hükümetinin stratejinin esaslarını düşünüp taşınan tek uzman danışmanı olduğu gelebilir. Çünkü Kitchener’in her şeye vakıf tutumu nedeniyle soru sormakta isteksiz olan başbakan, tereddütlü bir şekilde herhangi bir planın hazırlanıp hazırlanmadığını sordu. Kitchener bu soruyu, “Bu konu harekât alanında bulunan komutanlara bırakılmalıdır.” şeklinde cevapladı ve bu suretle de bütün tartışmayı kestirip atmış oldu. Planın daha ayrıntılı safhalarına, askerlerin acil ve muhtemel ihtiyaçlarına, top, mühimmat ve ikmal maddelerine kulak asılmamış oldu. Sonuçta, Çanakkale seferi kıtı kıtına idare edilen, zamanında ikmal edilmeyen ve ucu ucuna yetebilen bir sefer olacaktı, lakin uzun sözün kısası, ihtiyaçlar başlangıçta başarı için yeterli olanın üzerine çıkmıştı.

Sahne 2: Gelibolu Çıkarması, 25 Nisan 1915: Evdeki Hesap Çarşıya Uymadı

Öncesinde meydana gelen beceriksizlik zincirine rağmen, Çanakkale’ye düzenlenecek gecikmiş bir kara taarruzunun hâlâ başarı şansı var mıydı? Tarihin verdiği hüküm olumludur. Her ne kadar tümüyle olmasa da, İngilizlerin kaybettikleri fırsatın bir kısmı Türkler tarafından onlar için telafi edilmişti.

18 Mart deniz taarruzunun neden olduğu panik ve Çanakkale Boğazı’nın geçilmesinin önlenemeyeceği duygusu, Alman Askeri Islah Heyeti Başkanı Liman von Sanders’in sözleriyle Türklerin “Gelibolu Yarımadası’nın dış sahiliyle hâkim tepelerinin ve Çanakkale Boğazı’nın girişindeki Asya sahilinin savunulmasından vazgeçilmesine” yol açan bir tertip ve düzen almasına neden olmuştu. Bu akla gelebilecek en zayıf savunma düzeniydi. Bunun yürürlüğe girmemesinin nedeni Liman von Sanders’in itirazları olmuş olabilir, ancak Enver verdiği cevapta Sanders’in bu fikrine katılmadığını bildirmişti. Ancak muhtemelen burada tertiplenmedeki gecikmenin nedeni, birliklerin tam bir atalet içinde olmalarıydı.

18 Mart’taki başarısızlıktan sonra deniz taarruzunun yenilenmemesi haklı olarak bir kara taarruzunun hazırlanmakta oldu-

Harita 6

ğunun işareti olarak kabul edilmişti. Bu algılama çeşitli Akdeniz limanlarından özellikle İskenderiye ve Port Said'den gelen çok sayıdaki raporlarla teyit ediliyordu. Kahire'de ve İskenderiye'de birliklerin halka açık törenler yapması ve en azından Ian Hamilton'ın karargâhından bir personelinin İngiltere'den normal posta yoluyla "İstanbul Sahra Kuvvetleri" adıyla resmi bir mektup alması göz önüne alındığında bu algılama daha az şaşırtıcı olmaktadır. Aslında birliklerin, Mısır'da gemilerden indirilmesi nedeniyle herhangi bir gizlilik şansı kaybolmuştu.

Bu durum, Enver'in 25 Mart'ta Çanakale Boğazı'nın savunması için ayrı bir ordu kurmasına ve ordunun komutasını Liman von Sanders'e vermesine yol açtı. Von Sanders, çok acele yapılan bir incelemeden sonra danışmanı Hans Kannengiesser'e, "Sanki İngilizler beni sadece sekiz gün yalnız bırakacaklar gibi," dedi. İngilizler Sanders'e dört hafta vakit bıraktılar. Sanders'in notlarına göre bu bir aylık mühlet, sadece "en vazgeçilmez düzenlemelerin tamamlanması ve Albay Nicholas komutasındaki 3. Tümen'in İstanbul'dan getirilmesi için yeterli oldu." Tümenin gelmesi Liman'ın gücünü Gelibolu'daki deniz taarruzundan evvelki mevcut gücünün altı katına çıkartarak altı tümene ulaştırmış olduğu anlamına geliyordu.

Fakat Sanders, bu kuvvetleri "kıyı savunma göreviyle" dağınık bir şekilde mevzilendirilmiş olarak buldu ve ilk adımı onları toparlamak oldu. Sanders'in birlikleri, etkili olarak mevzilenmeleri için çıkarmanın nereden beklendiğine karar vermek zorundaydı. Sanders, olası cephenin art bölgesi olan Asya (Anadolu) yakasını, taarruzun ve yaklaşma istikametinin kolay olduğu en büyük tehlike noktası olarak kabul ediyordu. Bunun için Beşigeler Kıyısı yakınlarına bu yakadaki tabyaları örtme görevini üstlenecek iki tümen yerleştirdi. Avrupa yakasına yapılacak çıkarma için en korktuğu bölge, Saros Körfezi sularının Marmara Denizi'nden sadece altı kilometrelik şeritle ayrıldığı Bolayır yakınlarındaki yarımadanın uç kısmıydı. Buraya yapılacak bir çıkarma Türklerin Trakya ve İstanbul ile irtibatını kesecekti, bunu ancak cesaretlerini kaybetmedikleri takdirde Anadolu yakasındaki ikmal maddelerini

boğazdan geçirmek suretiyle gerçekleştirebilirlerdi. Bununla beraber bu sadece bir ihtimaldi. Bu nedenle Liman von Sanders, Bolayır yakınlarına iki tümen daha yerleştirdi. Diğer iki tümeni de daha az tehlikeli noktalar olan, yarımada'nın onuncu kilometresinde bel kısmında bulunan Kaba tepe'den boğaz sahilindeki Maydos (Eceabat) kasabasına kadar uzanan geniş vadiye ve diğerini de yarımada'nın güney ucunda tedrici olarak yükselen Alçı tepe yamaçlarının İngiliz donanması tarafından ateş altına alınması ihtimaline karşı Seddülbahir yakınlarında mevzilendirmişti. Liman von Sanders, bir tümeni yarımada'nın bütün güney bölümünü savunması için burada dağıtarak mevzilendirirken, Yarbay Mustafa Kemal komutasında bulunan diğer tümeni yarımada'nın ortasında genel ihtiyatta görevlendirmişti. Savunma planı oynak savunma esasına dayanmaktaydı. İngilizlerin denizdeki hareket kabiliyetini karşılamamanın yanı sıra birliklerinin mevzilendirilme taktiğinden en yüksek yararı elde etmek için, bütün enerjisini yolların sayısının artırılmasına ve ıslahına tahsis etmişti.

Liman von Sanders'in tertiplenmeleri Ian Hamilton'un planlarındaki çıkarma yerlerinin isabetini göstermektedir. Çıkarma yerlerinin belirlenmesindeki temel unsurlar İngiliz birliklerinin küçük çapta olmaları ve görevleriydi. Bu kuvvet sadece beş tümendendi, Türklerin 84.000 askerine karşılık 75.000 askerden meydana gelmekteydi. Buradaki hedef, donanmanın Çanakkale Boğazı'ndan geçmesini sağlamaktı, yoksa müstakil olarak büyük stratejik önemi olan bir harekâta girişmek değildi. Her ne kadar bir açıklama içermiyorsa da Kitchener'in ana talimatları, Anadolu yakasında yapılacak taarruza "şiddetle karşı koyuyordu" ve çıkarmadan sonra donanmanın topraklarının o bölgede destek olamayacağını bildiriyordu. Saros Körfezi aşikâr biçimde en savunmasız stratejik noktaydı. Ancak bizzat Liman von Sanders'in işaret ettiği gibi, boğazın savunma sistemlerine karşı "doğrudan topçu avantajı sağlamıyordu." Ayrıca Bolayır yakınlarındaki kıyıları çok iyi tahkim edilmiş bölgeler olarak nitelendirilirken, Saros Körfezi'nin batı yakasına yapılacak çıkarma ise Bulgar sınırını rahatsız edecek kadar yakın olacaktı ve buradaki arazi enine yayılmak için elverişli değildi. Her iki durumda buraya

çıkacak küçük çapta bir kuvvetin, Trakya bölgesinden yan ve arka kısımlarına girişilecek bir taarruza maruz kalma tehlikesi olacak ve bu nedenle iki arada bir derede kalacaktı.

Bunu ve kendisi için elverişsiz koşulları iyice düşünüp değerlendiren Ian Hamilton, yarımada'nın güney ucuna ikili bir çıkarma yapmaya karar verdi. 29. Tümen yarımada'nın güney ucunda bulunan dört kıyıya çıkarma yapacak ve Alçı tepe'yi ele geçirecekti. Bu arada Fransızlar ise takviye için beklerken Anadolu yakasında bulunan Kumkale'ye şaşırtma taarruzu düzenleyecekler ve dikkatleri başka tarafa çekmek için bir alay göndereceklerdi. Birliklerinin ilk harflerinden meydana gelen "Anzak" kelimesiyle sözlükleri ve tarihi zenginleştiren Avustralya ve Yeni Zelanda Kordusu'nun iki tümeni, Kaba tepe'nin kuzeyine çıkarken, İngiliz Kraliyet Deniz Piyade Tümeni de Bolayır yakınlarında bir şaşırtma taarruzu yapacaktı.

Güvenlik gerekçesi, çıkarmayı yarımada'nın güneyinde yapmayı zorunlu kılmış gibi görünse de, oraya yapılan çıkarma sonucunda baskın gerçekleştirilecekti. Ve baskın için bıkmadan usanmadan çeşitli türlü yolların bulunmasına gayret sarf edildi. Yarbay Unwin Truva'nın yakın olmasından esinlenerek ölümsüz tahta atın –bu sefer denizati olarak– yeniden inşa edilmesi için yerinde bir öneride bulundu. Bir kömür gemisi olan *River Clyde* Ertuğrul Koyu'na (*V Beach* - V Koyu) yanaşacak ve askerleri lombar ağızlarından kıyıya boşaltacaklardı. Ian Hamilton plana –General James Wolfe'un Quebec'tekiyle (Kanada) bazı benzerlikler taşıyan– başka bir savaş hilesini ilave etti. Buna göre, iki müfrez tabur kıyının epey yukarısında görünüşte çıkılması imkânsız gibi olan bir noktaya çıkarılacaklardı. Bu bölgenin savunulması pek ihtimal dahilinde olmadığından, güney kıyılarını savunan Türklerin arkası tehdit edilebilirdi. Bu çıkarma noktasına Zığındere Koyu (*Y Beach* - Y Koyu) adı verildi. Ayrıca Fransız nakliye araçları, Beşige Koyu'na birlik çıkarıyor gibi yapacaklardı. Ian Hamilton aynı zamanda baskın tesirini bölgesel olarak da artırmak (bu donanmanın topçu desteğinden feragat etme anlamına gelse bile) için geceleyin çıkarma yaparak zayıat riskini azaltmak istedi. Ancak 29. Tümen Komu-

tanı General Hunter-Weston, kargaşadan kaçınmak için çıkarmayı gündüz yapmayı tercih etti. Hunter-Weston bu konudaki fikrini akıntının yaratacağı zorluk dikkate alınarak elde edilen donanmanın desteği sayesinde kabul ettirdi. Anzak Kolordusu Komutanı General Birdwood, Anzak Koyu çıkarması için akıllı bir tutumla bilinen riskleri almayı tercih etmişti. Aslında her ne kadar Birdwood'un çıkarması, karmaşa nedeniyle zorlukla karşılaşacak olsa da –ki daha ziyade bu karmaşa çıkarma anındaki karanlık nedeniyle istikameti kaybetmekten ziyade eğitim eksikliği nedeniyleydi– 29. Tümen'in verdiği ağır zayıttan kurtulacaktı.

20 Nisan'a kadar harekât için hazırlıklar tamamlanmış ve birlikler Mondros'ta nakliye araçlarında toplanmışlardı. Neredeyse birkaç haftadır sürekli kötü giden hava koşulları hem tayin edici hem de en belirsiz bir unsurdu. Kötü hava koşulları nedeniyle plan ancak 23 Nisan'dan sonra uygulanabilirdi. Zira çalar saat gibi bir mekanizma gerekliydi ve bu mekanizma harekâtın başlaması için otuz altı saat öncesine kurulmuştu.

24 Nisan akşamı İngiliz Kraliyet Deniz Piyade Tümeni'ni taşıyan on bir taşıt gemisi, gün doğarken Bolayır hatlarını hafif bir topçu bombardımanı ile döven muharebe gemileri eşliğinde, Saros Körfezi'ne doğru denize açıldılar. Birliklerle dolu olan nakliye gemileri dikkat çekici bir şekilde sallanıyorlar ve karaya çıkmak için sahile yaklaşıyorlar, kıyıya inen askerler, karanlık kendilerini gizler gizlemez gemilerine dönüyorlardı. Deniz Binbaşı B.C. Freyberg, geceleyin gemiden kıyıya üç kilometre yüzdü ve sahil boyunca aydınlatma fişegi yaktı. Freyberg'in başarısı ve yarattığı sonuç yeri geldiğinde savaşta askerlerin değil, bir askerin bin kişiden daha yararlı olabileceğini göstermesi bakımından olağanüstü bir kanıttı.

Kaba tepe'ye yapılacak çıkarma için kıyının beş mil açığındaki buluşma noktasına, üç muharebe gemisiyle 1.500 kişilik bir örtme birliği nakledildi. Bu birlikler saat 01:30'da tam ay batarken nakliye gemilerine bindiler. Ondan sonra artlarında örtme kuvvetini taşıyan yedi muhrip olmak üzere, muharebe gemilerinin yedeğinde kıyıya olan mesafe yarılanıncaya kadar sessizce ilerlediler. Yanaşma mevkillerinde filikalara bindirilen hücum dalgası birlikler, istimbol-

lar tarafından çekilen dörder filikalık on iki sıra halinde ilerlemeye devam ettiler. Ancak karanlık ve kuvvetli akıntı, hücum dalgalarını getiren on iki istimbotu çıkarmanın planlandığı kıyının bir mil kadar kuzeyine sürüklemişti. Bu nedenle birlikler, kıyının sarp kayalıklarla çevrili, dik yarıkların ve çalılıkların mevcut olduğu daha engebeli kısmına çıkmışlardı. Saat 04:25'te gün ağarırken kırk sekiz filika küçük ve şaşkına dönmüş halde bulunan birkaç mevziden açılan dağınık ve düzensiz tüfek atışları altında karaya oturuncaya kadar elli metre kürek çekmişlerdi. Daha sonra Avustralyalılar apar topar ve sürünerek kıyıdan içeri doğru ilerlemeye başladılar. Neredeyse yere düşen kimse olmamış, fakat birlikler çok kötü şekilde dağılmışlar ve çok geçmeden daha da kötü hale gelmişlerdi. Ardından gelen birlik, muhriplerden boşalmış ve en azından sol kanadı daha fazla zorlukla karşılaşmış fakat kıyıdan içeriye iki kilometreyi aşkın bir mesafe ilerlemişlerdi. Hatta bir grup önlerinde ve altlarında parlayan boğazı görecektir kadar ileri sızmışlardı.

Bu koyda karşı koyan Türk birlikleri sayıca biraz daha fazla olmakla birlikte Seddülbahir çıkarması daha az talihliydi. Alçı tepenin güneyindeki bütün bölgede sadece iki Türk taburu vardı ve seçilen beş çıkarma koyundan sadece ikisinde makineli tüfek yuvası ve dikenli tel engelleri vardı. Bunlar Seddülbahir'in her iki tarafındaki merkezi koylar olan Ertuğrul (V Koyu - *V Beach*) ve Teke (W Koyu - *W Beach*) koylarıydı. İngiliz Örtme Kuvveti, General Hare'in 86. Tugay'ının dört taburundan meydana gelmişti. Bu örtme kuvvetinin dışında yarım tabur kuvvetinde bir birlik, düşmanın geri bölgesinde tehdit oluşturmak için Ertuğrul, Teke ve İkiz koylarına, bir tabur Morto Koyu'na ve iki tabur Zığındere Koyu'na çıkacaklardı. Böylece başlangıçta sahile yedi buçuk tabur kuvvetinde bir birlik çıkacak ve bunu asıl kuvvetlere ait beş tabur takip edecek ve nihayetinde Fransız tümeni karaya çıkacaktı. Filikalar saat 05:00'da donanmanın çok şiddetli ateş desteği altında temkinli bir şekilde sahile ilerliyorlardı. İlk talihsizlik, doğu kanadında yer alan Morto Koyu'na çıkacak birlikleri taşıyan filikaların akıntıya karşı yavaş ilerlemek zorunda kalmaları nedeniyle, üç asıl koya çıkarma yapacak olan birliklerin yaklaşık saat 06:00'a ka-

dar beklemlerine neden olmasıydı. Yine de yarımada'nın batı ucu tarafında bulunan İkiz Koyu'na çıkacak birlikleri taşıyan filikalar, Türklerin beklemediği ve sadece on iki kişilik bir manganın karşı koyduğu alçak bir kayalık bölgenin altına zayıat vermeden çıkmışlardı. Ancak çıkarma birlikleri doğu istikametindeki müteakip çıkarma koyu olan Teke Koyu'nda, çok iyi tahkim edilmiş ölüm tuzaklarıyla karşılaştılar. Filikalar sıra halinde sahile gelene kadar tek bir kurşun bile atılmadı, fakat filikalar karaya oturduğunda mermilerle tarandılar ve filikalardan denize atlayan askerler suya gömülü olan dikenli tel engellerine takıldılar. Askerler ağır zayıata rağmen ileri atıldılar, Türkleri püskürttüler ve kayalıklarda tutundular. Fakat açık mevzide çok cesur bir şekilde dövüşen 86. Tugay Komutanı Hare yaralandı ve çatışma hafifledi.

Eski kale Seddülbahir'in yanında bulunan Ertuğrul Koyu'na yapılan çıkarma daha da kötü cereyan etti. İstilacılar burada gladyatörler gibi, tabiatın meydana getirdiği ve Türkler tarafından düzenlenen hafif yamaçlı, koltuklarında rahatça kuruldukları bu arenada birbirlerini katletmek için karşı karşıya geldiler. Akıntı ile sürüklenen filikaları *River Clyde* kömür gemisi yakaladı ve bu gemi karaya oturduğunda kıyamet koptu. Yaklaşmakta olan filikaların kürekleri kavrulmuş güve kanatları gibi düşerken, filikalar ölü ve yaralılarla dolu çaresiz bir şekilde sürükleniyordu. Birçok asker filikalardan atlıyor ve kendi kanlarıyla sulanmış denizde boğuluyorlardı. Birkaçı sahile ulaştı ve kıyıda bir sığınak buldu – bu safha bugünkü ilerlemenin sonu oluyordu. *River Clyde*'dan çıkmaya ve teknelerle sahile ulaşmaya çalışanlar artık talihli değillerdi ve yığılıp kaldılar. Kıyıda sağ kalan birkaç kişi ve *River Clyde*'da kalan bin asker kurtulmaları için ancak gecenin çökmesini bekleyebilirlerdi. Türklerin Ertuğrul Koyu ve Teke Koyu arasında mevzilenmiş bulunan iki bölüğü, asıl İngiliz çıkarmasını durdurmuştu.

Fakat Morto Koyu'nun diğer tarafında bulunan Hisarlık Koyu da, İkiz Koyu gibi çıkarmanın beklenmediği bir noktaydı. Bu nedenle Türklerin sadece bir takımıyla korunuyordu. Çıkarma yapan tabur, güvenli bir şekilde kıyıya ulaştı ve ondan sonra diğer kıyılardaki birliklerin ilerlemelerini beklemleri için ön talimat al-

miş bulunduğundan bu talimata harfiyen uydu. Bununla beraber Türklerin gücünün abartılmasından dolayı bu taburun harekete geçmemesi Hunter-Weston tarafından onaylandı. Aslında iki katta bulunan Morto ve İkiz koylarındaki sağlam iki tabur, Türklerin Ertuğrul ve Teke koylarını savunmakta olan birliklerinden sayıca dört kat daha fazlaydı ve içerilere doğru yapılacak bir taarruzla Türkleri arkalarından kuşatabilirdi.

Ayrıca çok geçmeden bu üstünlük artırılmış, lakin düşmana yapılan baskı artırılmamıştı. General Marshall komutasındaki 87. Tugay'ın iki taburu (diğer iki tabur Morto ve Zığındere koylarındaki asıl çıkarmalarda görev almıştı) saat 09:00'da İkiz Koyu'na emniyet içerisinde ayak basmışlardı fakat bu taburlar tümen ihtiyatı olarak tahsis edilmişlerdi. Tugay komutanı onları Hunter-Weston'dan talimat gelmedikçe tahkimatın dışında kullanmak için bir gerekli bir neden görmemişti. Bu talimatlar asla gelmedi ve bu nedenle İkiz Koyu'ndaki bu birlikler hareketsiz halde kaldılar.

Bu arada 88. Tugay komutanının öldüğü Ertuğrul Koyu'na girişilen bir başka sonuçsuz çıkarma teşebbüsünden sonra, asıl kuvvetlerden geriye kalan iki buçuk tabur kuvvetindeki bir birlik Teke Koyu'na çıkarıldı. "Ancak," Resmi Harp Tarihi'nin kibarca söylediği gibi, "sabahleyin cesurca elde edilen başarıların aksine cephenin bu kısmında şu anda toplamı en az 2.000'e varan askerin üzerine belirgin bir atalet çökmüş gibidir... Kıyıların ele geçirilmesi gibi... Çok katı bir görevle karşı karşıya bulunan... 29. Piyade Tümeni tarihte silinmez bir iz bırakmıştı." Fakat görevler yerine getirildikten sonra takım, bölük ve hatta tabur komutanlarının her biri kendi sorumluluk bölgelerinde yeni ve kesin emirler beklemişler ve kendi teşebbüsleriyle sabah elde edilen başarıyı genişletmek için pek bir şey yapmamışlar ya da düşmanla teması devam ettirmemişlerdi. Oysa siperlerinden söküp attıkları ve gerçeğin farkında olmasalar bile en azından altı kat daha üstün oldukları düşmana kendilerini durdurmaları için imkân vermişlerdi.

Ancak daha da büyük bir fırsat "2.000 askerin emniyet içerisinde gemilerden inip sahile çıktıktan sonra hiçbir engel ve karşı koyma ile karşılaşmadıkları" kıynın üç mil yukarı kısmında Ertuğrul

Koyu'nda kaçırılmıştı. "Düşman on bir saat boyunca bu birliklere müdahale etmedi ve bu süre zarfında onlar Alçı tepe'nin güneyinde bulunan bütün Türk kuvvetleriyle denkti. Bununla beraber başlangıçta elde edilen başarı 25 Nisan boyunca aynı kaldı. Müteakip gece birlikler, mevzilerine girilen çok şiddetli taarruzları cesurca püskürttüler. Fakat ertesi sabah bütün bu harekât aniden terk edildi ve tam da düşmanın kendisi bütün hatlarıyla geri çekilirken askerler tekrar gemilere bindirildi."

Fırsatın farkına varan tek adam, açıkta demirlemiş bir gemide bulunan Ian Hamilton'dı. Hamilton çıkarmanın harekât yetkisini 29. Tümen komutanına devretmiş ve yetkisinde hiçbir ihtiyat bırakmamıştı. Güney bölgesindeki duraklamanın durum muhakemesini muharebe meydanındaki komutandan çok daha çabuk yapmakla ve daha saat 09:21'de Hunter-Weston'a, "Ertuğrul Koyu'na biraz daha asker çıkarmak ister misin? Şayet ihtiyaç varsa balıkçı gemileri mevcut," diye sormakla birlikte tavsiye niteliği dışında, müdahalede isteksiz olması bir bakıma doğaldı. Ancak 29. Tümen Komutanı Hunter-Weston'un dikkati, düşmanın daha hazırlıklı olduğu kanlı koyalara çakılı kalmıştı ve taarruzunu oralarda yoğunlaştırmak istiyordu.

Zığındere Koyu'na yapılan çıkarma tek bir kurşun atılmadan ya da tek bir Türk'e rastlamadan gerçekleştirilmişti. Fakat komutan Albay Matthews yeni emirler beklemekle yetinmişti. "Birlikler uçuşumun kenarında üst üsteydi," ikinci vaktinin sonlarına doğru tahkimata bile başlamamışlardı. Karanlık olurken bir Türk taburu geldi ve iki İngiliz taburuna bir dizi karşı taarruza girişti. Defalarca püskürtülen Türkler sonunda saat 07:00'dan itibaren dağınık bir şekilde kaçtılar. Ancak Türklerin gece taarruzları İngilizler arasında çok fazla zayıat ile kargaşaya neden oldu ve bu nedenle panik yayıldı. Gemilere tehlikeye dikkati çeken birçok mesaj gönderildi ve birliklerinden ayrı düşmüş döküntü askerler kıyıya giderek yaralıları için gönderilen botlara akın ettiler. Bu durum Türkler çekildikten sonra bile devam etti. Acil takviye talebine hiçbir cevap alamayan Matthews, isteksiz bir şekilde birliğinden ayrı düşen döküntü askerlerin yaptıklarını örnek almaya karar verdi. Saat

11:30'a kadar birliklerin tümü gemilere bindirildi. Birkaç saat sonra Binbaşı Keyes'in komutasında bir donanma birliği kıyıya geldi ve uzun bir süre hiç ateş yemeden yaralı aradı.

Ancak ille de Matthews'un hareket tarzının ya da hiç harekete geçmemesinin gerekçesi sorgulanacaksa, bunun nedeni amiri Hunter-Weston'un ihmalleridir. Matthews'e arazide bulunduğu yirmi dokuz saat boyunca "tümen karargâhından hiçbir haber ulaşmamıştı." Onu ziyaret etmesi için hiç subay gönderilmedi, acil çağrılarına hiç cevap verilmedi. 26 Nisan 1915 günü sabahın erken saatlerinde Ian Hamilton bir kez daha altı taburdan oluşan bir Fransız tugayının gönderilmesini teklif ederek müdahale ettiğinde Hunter-Weston'un bu tugayı Teke Koyu'nda düşmanın karşısına çıkartmaktan başka fikri yoktu. Resmi Harp Tarihi'nin Teke Koyu'na çıkılması konusundaki dikkatli hükmü "Ian Hamilton birlikleri o noktada kıyıya çıkarma kararı vermekle bütün durumun bir çaresini tesadüfen bulmuş gibiydi... Savaşta her şeyin olabileceği gibi, 25 Nisan sabahı Teke Koyu'ndan cesur bir taarruz o sabah güneydeki kıyıları engellerden arındırmış ve 29. Tümen için kati zaferi temin etmiş olsa gerekti."

Daha o zaman tanınmayan Mustafa Kemal'in müdahalesi de çıkarmanın hedefine ulaşmamasında rol oynasa da, Anzak Koyu'nda da büyük bir fırsat kaybedilmişti. Bu sürpriz çıkarma saat 05:00'dan önce 4.000 askeri ve saat 08:00'dan önce diğer 4.000 askeri sadece bir Türk bölüğünün koruduğu kıyıya çıkarmıştı. Diğer bölük iki kilometre güneyde, iki tabur ve bir ihtiyat bataryası ise altı kilometre daha içerdeydi ve daha da uzakta sekiz tabur ve üç bataryadan oluşan Mustafa Kemal'in komutasındaki genel bir ihtiyat kuvveti vardı. Mustafa Kemal, arazide bir alayın eğitimini izlerken aniden birkaç şapkasız ve silahsız jandarma eri çılgınca ona doğru koşarak bağırıyordu: "Geldiler, geldiler." "Kimler geldi?" "İngliš, İngiliz." Mustafa Kemal dönüp sordu: "Merminiz var mı?" "Evet." "Tamam öyleyse. İleri." Kendisi bizzat bölüğün başına geçti ve alayın kalan kısmının kendilerini takip etmelerini emrederek sırtı geçmek ve öncü Avustralyalı birlikler batıdaki dik bayırlara tırmanırken onları durdurmak için tam

zamanında (saat 10:00'da) Conkbayırı'nın ölüm tepesine doğru ileri atıldı. O anda 8.000 Avustralyalı askeri durdurmak için ancak 500 Türk askeri vardı fakat bundan sonra Türkler akşam vaktine kadar muntazaman artarak altı tabur (belki 5.000 asker) kuvvetine ulaşacaklardı. Türkler, saat 16:00'dan itibaren Avustralyalıları püskürten fakat yeterince takviye edilmemiş eksik ve zayıf cephesini yaramayan karşı taarruzlar düzenlediler. Her iki taraf yaklaşık 2.000 zayıat vermişti, Türklerin zayıat oranı daha fazlaydı fakat acemi Avustralyalı askerler, bilinmeyen bir ülkede ilk kez ateş altında kalmışlardı ve düşmanın bir avuç topundan çıkan şarapnel parçaları, kendi topçusunun ateşinin yokluğunda morallerini daha da bozmuştu. Saat 18:00'a kadar 15.000 asker kıyıya çıktıysa da tutundukları cephe neredeyse zayıf ve çok karışık bir hat halindeydi ve sahil geriye doğru koşuşturan askerlerle doluydu – bu askerlerin birçoğu cesaretlerini kaybetmekten ziyade kendileri kaybolmuşlardı. Ancak cephe gerisinde olan komutanların korkularını mevcut manzara teyit etmişti ve Birdwood'a gönderdikleri rapor o denli karamsardı ki, Birdwood saat 22:00'da karaya çıktığında Hamilton'a şöyle bir mesaj gönderdi: "Her iki tümen ve tugay komutanlarım bana askerlerinin şarapnel ateşinden morallerinin çok bozulduğunu... Şayet birlikler yarın sabah tekrar şarapnel ateşine maruz kalacaklarsa felaket olma ihtimali var... Şayet tekrar gemilere bindirilmemiz gerekiyorsa bu hemen yapılmalıdır." Eldeki tüm botların kıyıya gönderilmeleri için emir verildi.

Mesaj komutana ancak bir şans eseri olarak ulaştı, zira telaşla mesajın üzerine kime olduğu yazılmamıştı; fakat sancak gemisine giden çıkarma birliği komutanı eline tutuşturulmuş olan bu mesajı oraya vardığında Amiral Thursby'a verdi. Thursby mesajı okuduktan sonra Birdwood ile görüşmek üzere karaya çıkmaya karar verdi fakat o anda sancak gemisi *Queen Elizabeth* Ian Hamilton ile birlikte ani olarak Seddülbahir'den dönüyordu, bu nedenle Thursby mesajı Birdwood yerine Ian Hamilton'a bildirdi. Böylelikle Birdwood'un hayati önemdeki mesajı mutlu aksilikler zinciri neticesinde Ian Hamilton'a zamanında ulaşmıştı.

Ian Hamilton'a bu olağanüstü zor kararda sezgisi yol göstermiş olmalı, zira başka bir rehber ya da destek mevcut değildi ve onu elde etmek için zaman yoktu. Yazdığı cevap, mesajın dipnotunda simgeleşmiştir: “Bu zor işin üstesinden gelmek zorundasınız. Şu anda yapmanız gereken kendinizi emniyete alana kadar sadece siper kazmak, kazmak ve kazmaktır.” Bu kesin ve cüretli emir şiddetli bir rüzgâr gibi sahildeki söylenti dolu ve kasvetli havayı dağıttı. Cephe gerisi, tahliye konusunu kapattı. Cephedekiler ise geride ne konuşulduğunu bilmiyordu. Ayrıca gün ağarmağa başladığında düşman da mola vermişti, zira Mustafa Kemal'in karşı taarruzlarını yenileyeceği daha başka ihtiyatı yoktu ve birkaç adet topundan atılan mermiler o anda emniyet içerisinde tahkimat yapan birlikler için artık tehlike arz etmiyordu. Aslında donanmanın topçu ateşinden, özellikle *Queen Elizabeth*'in 38 milimetrelilik top mermilerinden dolayı moralleri bozulan Türklerdi.

Kaybedilen fırsat yeniden elde edilebilir miydi? Tarihin cevabı “evet” idi. Bunun nedeni Ian Hamilton'ın orijinal planının düşman komutanının kafasında bıraktığı derin izde yatmaktadır. Liman von Sanders, 25 Nisan'da ilk güne ilişkin notlarında şöyle diyordu: “Sabahın ilk saatlerinde tekmil veren subayların birçoğunun solgun yüzlerinden, her ne kadar düşmanın çıkarma yapması beklenmekle birlikte birçok noktaya yapılan çıkarmaların onları şaşırttığı ve telaşlandırdığı anlaşılmaktadır.” “O zaman düşmanın gerçekten hangi koylara çıkarma yapacağının farkına varamadık.” Bu son cümle bir örtmecedir, zira Liman von Sanders aslında İngilizlerin sadece şaşırtma taarruzu yapmak için seçtiği bölgeleri asıl çıkarma yapacağı koylar sanmıştı. Sanders, soğukkanlılığını korumakla birlikte tahmin yeteneğini kaybetmişti.

Sanders'in ilk yaptığı, 7. Tümen'in Gelibolu'dan Bolayır'a intikali için emir vermek oldu. İkinci yaptığı kendisinin dörtlüye Bolayır'a gitmesiydi. Sanders Bolayır'dayken yarımadanın diğer ucunda (Seddülbahir) çok kritik muharebeler cereyan ediyordu. Sanders akşama kadar Bolayır civarında bulunan iki tümeninden beş taburu bile gerçek muharebe bölgesine intikal ettirmeyecek ve İngiliz çıkarmasından kırk sekiz saati aşkın süre geçinceye kadar kalan diğer birlikleri de serbest bırakmayacaktı.

Fakat fırsatın devam etmesi İngilizlerin işine yaramamıştı. Bu, birçok birliğin Batı Cephesi kasasında kilit altında tutulduğu bir zamanda, kısmen yeni birliklere duyulan ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Fakat ayrıca kısmen de çıkarma harekâtına katılanların yeterli çaba göstermemesindendi. 26 Nisan sabahı Hamilton'ın haklı iyimserliği ast birlik komutanlarınca paylaşılmamıştı. Pasif kalan sadece Anzak birlikleri değildi. Seddülbahir'de birliklerinin yorgunluğunu anlayan ama düşmanın zafiyetini değerlendirmeyen Hunter-Weston, Fransız takviye kuvvetleri gelene kadar bir taarruza geçme fikrinden vazgeçti. Bir Türk taarruzu bekleyen ve bunun sonuçlarından korkan Hunter-Weston bir emir yayımladı: "Her asker geri çekilmektense işgal ettiği mevzide ölecektir." Şu âna kadar yapılan taarruzlar neticesinde Türkler, Kirte önlerindeki hatta kadar çekilmişlerdi. Elbette çekilebilirlerdi. Bu doğaldı; zira Türklerin 27 Nisan'a kadar buradaki toplam kuvveti sadece beş taburdu ve verdikleri zayıat sonucunda gerçek kuvvetleri ancak tam kadrolu iki tabur kadar kalmıştı. 28 Nisan'a kadar yeni taarruza kalkışılmadı ve o zamana kadar Fransız-İngiliz birlikleri neredeyse sayı üstünlüklerinin avantajını kaybetmişlerdi ve taarruzu sağ taraftan ilerleyen hücumla birleştirerek karmaşık hale getirmelerinin yanı sıra araziye, susuzluğu ve artan yorgunluğu dikkate almamanın dezavantajlarını çekmişlerdi. Elde edilen küçük toprak parçaları, Türklerin karşı taarruzları neticesinde kaybedilmişti. Kıyının yakınlarında bulunan cephe gitti geldi ve sonunda yarıldı. Buradaki tehlike *Queen Elizabeth*'ten atılan tek bir mermiyle bertaraf edilmişti. Bu top mermisinin 24.000 şarapnel parçası ileriye doğru atılmış olan Türklerin tam ortasında patlamıştı. Toz ve duman bulutu ortadan kalktığı anda ortada hiçbir Türk görünmeyecekti. Lakin karanlık çökerken bütün 29. Tümen yine taarruz çıkış noktasındaydı. Bu arada Anzak Koyu'ndaki birlikler yeniden düzenleniyor ve cephelerini emniyete alıyorlardı. Ancak aynı düzenleme ve emniyete alma işlemlerini Türkler de yapmaktaydılar. Bunun sonucu olarak Anzak birlikleri, ancak iki kilometre uzunluğunda ve bir kilometre derinliğinde çok dar bir alana hapsedilmişlerdi, Türkler ise "çatıdan" tutuklu mütecavizlere bakar durumdaydılar.

Müttefiklerin başlangıçta hemen hemen boş olan kazançları şimdi Türklerin katkısıyla arttı. Sanders, Enver tarafından verilen “istilacıları denize dökün” kesin emrinin verdiği cesaretle, 1 ve 3 Mayıs gecelerinde çok büyük süngü taarruzları düzenledi. Müttefik cephesi önünde feda edilerek yığılan birkaç bin ölü, Fransız bölgesinde yalnızca kısa bir süre için bir tehlike yaratmıştı.

Türklerin verdirdikleri kayıplar çok geçmeden İngilizler tarafından telafi edildi. Anzaklardan iki tugay ve Mısır’dan yeni bir Gönüllü (Teritoryal) Tugay getirildi. Yine de Seddülbahir’deki müttefik kuvvetleri, Türklerin şu anda 20.000’e ulaşan gücüne karşılık ancak 25.000 muharip güce ulaşabilmişti. Muharebede güçlerini bile denememişlerdi. 6 Mayıs için planlanan müttefik taarruzu, muhtemel her dezavantajı taşıyordu. Bu taarruz, beş kilometrelik çok dar bir cepheden, yeri tayin edilmemiş mevzilere çok kıt mermilerle ve topçu atışlarını gözleyecek uçak sıkıntısı içerisinde tam anlamıyla bir cephe taarruzuydu ve taarruza hazırlık süresi çok kısaydı – Hunter-Weston’un emirleri saat 11:00’da başlayacak bir taarruz için daha 04:00’a kadar yayımlanmamıştı. Bir kez daha muharebenin ve diğer ihtiyatların kontrolü Ian Hamilton tarafından Hunter-Weston’a devredilmişti – “Her şey ona kalmıştı,” Resmi Harp Tarihinin de söylediği gibi, “başkomutanlık onun sorumluluğundaydı.”

Taarruzu, direnişten ziyade yorgunluk başarısızlığa uğratmıştı. Yorgunluk ve uykusuzluktan bitkin düşen birlikler, taarruzu idame ettirecek enerjiye bile sahip değildiler ve Türkleri ileri gözetleme mevzilerine kadar bile püskürtemediler. Hunter-Weston, istirahat ihtiyacına en iyi çareyi yeni bir taarruz emrini ertesi gün vermekle buldu. Bu taarruz da mühimmat stokunun tamamen tüketmekten başka işe yaramamıştı. Bu nedenle üçüncü sabah, üçüncü taarruz için emir verildi. Hiç olmazsa dokuz Türk taburunca tutulan mevziye karşı zayıf dört Yeni Zelanda taburuyla gündüz gerçekleştirilen bu taarruzda zayıt sınırlı kalmıştı. Ondan sonra üç tugayın hâlâ ihtiyatta tutulduğunu tespit eden Ian Hamilton bizzat devreye girdi. Bütün müttefik cephesi “süngü takıp, çapraz tutuşla ve saat tam 17:30’da Kirte’ye taarruz” edecekti. Bu taarruzun tek sonucu

ağır zayiata mal olmasıydı. Taarruz eden kuvvetler, üç gün zarfında güçlerinin üçte birini kaybettiler. Bundan sonra müttefiklerin elde ettikleri iki küçük köprübaşında kaçınılmaz olarak durgunluk meydana geldi. Buradaki durgunluk Türklerin hazırlıksız savunmalarını tahkimatlı siper mevzilerine dönüştürünce çok geçmeden iyice hareketsiz hale geldi.

Nihayet Ian Hamilton, artık takviye istemek ve kendi ciddi ihtiyaçları ve durumu hakkında hükümetin dikkatini çekmek zorunda kaldı. Ian Hamilton şimdiye dek birliklerinin yetersizliğinin bilincinde olmakla birlikte, Kitchener'a çok bağlıydı ve belki de bezdirici taleplerle canını sıkmayacak kadar eski başkanının keyfi usullerinin çok farkındaydı. İngiltere'yi terk etmeden önce kendisine 75.000 askerin yeteceği ve yetmesi gerektiği söylenmişti. Hatta 29. Tümen'in sadece ödünç verildiğini ve Kitchener'ın Mısır'daki komutan General Maxwell'i Ian Hamilton'a ilave birlikler göndererek yardımcı olması konusundaki uyarısı, Kitchener'ın kati talimatına rağmen Maxwell tarafından Hamilton'a iletilmemiştir. Mühimmat noksanlığı bir başka engeldi. Ian Hamilton bu noksanlığa dikkat çektiğinde Savaş Bakanlığı Hamilton'a sadece "taarruza devam etmek önemlidir" diye cevap vermişti. Bununla beraber 6-8 Mayıs tarihlerinde neredeyse aynı anda üç günlük beyhude taarruzlarında sadece 18.500 mermi kullanabilmişti. Oysaki Haig daha küçük sonuçlu ve küçük çaplı bir hedef ve iki katı zayıt karşılığında Aubers (Fransa) sırtlarında bir günde 80.000 mermi harcamıştı. Bir noktaya kadar Gelibolu'nun şaşırtıcı özelliği, Ian Hamilton'ın az kuvvet ve kaynakla başarıya nasıl bu kadar yaklaşmış olduğuydu.

Şayet doğaüstü güçlerin yardımıyla düşmanın kafasındakini ve tertiplerini bilebilmiş olsaydı bile, Ian Hamilton'ın sıkça eleştirilen çıkarma yerleri seçimi daha iyi olamazdı. Doğal olarak beklenenlerden kaçınmak suretiyle sıradan nitelendirilebilecek bir sevk ve idare kolaylığına düşmedi ve düşmanın dikkatini beklenen çıkarma yerlerine çekerek, toplam kuvveti Türklerden az olmakla birlikte asıl çıkarma bölgelerinde kendi birliklerine muazzam bir kuvvet üstünlüğü sağladı. Düşman komutanı Sanders, Bolayır böl-

gesine dikkatini o kadar verdi ki İngilizler kıyıya çıktıktan kırk sekiz saat sonra en yakınındaki Türklerin yeterli takviye talepleri reddedilmişti. Bu gerçek, Ian Hamilton'ın Bolayır'a taarruz etmesi gerektiğine dair eleştirilere en iyi cevaptır. İngiltere'de herkesçe çok iyi bilinen bu konu, ilginçtir ki düşman taraf için de aşikârdır. Revaçta olan bir başka eleştiri de, Ian Hamilton'ın birliklerini çok fazla noktaya dağıttığı ve taarruzunu küçük bir bölgede toplaması gerektiği yönündeydi. Bu eleştiriye sadece Liman von Sanders'in bahsettiği "soluk benizliler" değil, fakat aynı zamanda Batı Cephesi'nde müteakip üç sene boyunca tecrübe edilen bu beyhude yöntem cevap vermektedir – o tecrübe ki çok daha büyük bir bedel karşılığında elde edilmişti.

Belki ayrıca en az savunulan bölge içerisinde bulunan Suvla Koyu da alternatif bir çıkarma yeri olarak Ian Hamilton'ın çıkarma yerlerinin avantajlarını arz edebilirken, bu bölgelerden daha az dezavantajlı olabilirdi. Fakat Nisan ayında doğru bilgi eksikliği vardı ve Seddülbahir'e yapılacak deniz topçu ateşine duyulan güven çok abartılmıştı.

Bir diğer makul eleştiri ise, birlikleri durduruldukları bölgede çok şiddetli olarak muharebeye tutuşmadan evvel geri çekmek ve savunmasız çıkarma noktalarına ya da yeni bölgelere kaydırmak amacıyla İngiliz donanmasının hızlı hareket kabiliyetinin daha adanmaklı kullanılabileceği hakkındadır. Böylelikle "kaydırmalar" sayesinde ihtiyat eksikliği taze birlik meydana getirme gücüyle kısmen de olsa telafi edilebilirdi. Aslında bu yaklaşım çıkarmadan bir gün önce Genel Karargâh subayı olan Yüzbaşı Aspinall tarafından Kurmay Başkanı Braithwaite'e arz edilmişti. Aspinall, Anzak ya da Seddülbahir'e yapılan çıkarmaların birisinin ya da her ikisinin de başarısız olması durumunda bunun muhtemel durum planı olarak kabul edilmesi gerektiğini ileri sürmüştü. Plandaki bunun kadar ya da daha büyük bir hata ise savaşta en muhtemel vaka olan kısmi başarıya yer vermemiş ve başkomutanlığın elindeki kıyıya acil müdahale için "amfibi ihtiyat kitaları" bırakmamış olmalarıydı. Maalesef hem plan hem planın icrası, savaşın temel prensibi olan esneklikten yoksun olması nedeniyle çok zarar gör-

müştü. İlk safhadaki her iki çıkarmada kısmi başarı planın bu yönünde kuvvetlendirmesi yönünde bir eğilimi doğurdu ve ancak artık plan değiştirilmeyecek bir aşamaya gelmişti.

Çanakkale projesinin tasarım aşaması ve bunun sonucunda ortaya çıkan planla ilgili ihtilaf yıllardır devam etmektedir. Daha da üzücü olan, birlikler karaya çıktıktan sonra ziyan edilen fırsatlara dair sonradan yapılan açıklamalardır – şimdiye kadar kaçırılan bu fırsatlar, halkın Çanakkale Savaşları hakkındaki romantik tutumu nedeniyle görülememişti.

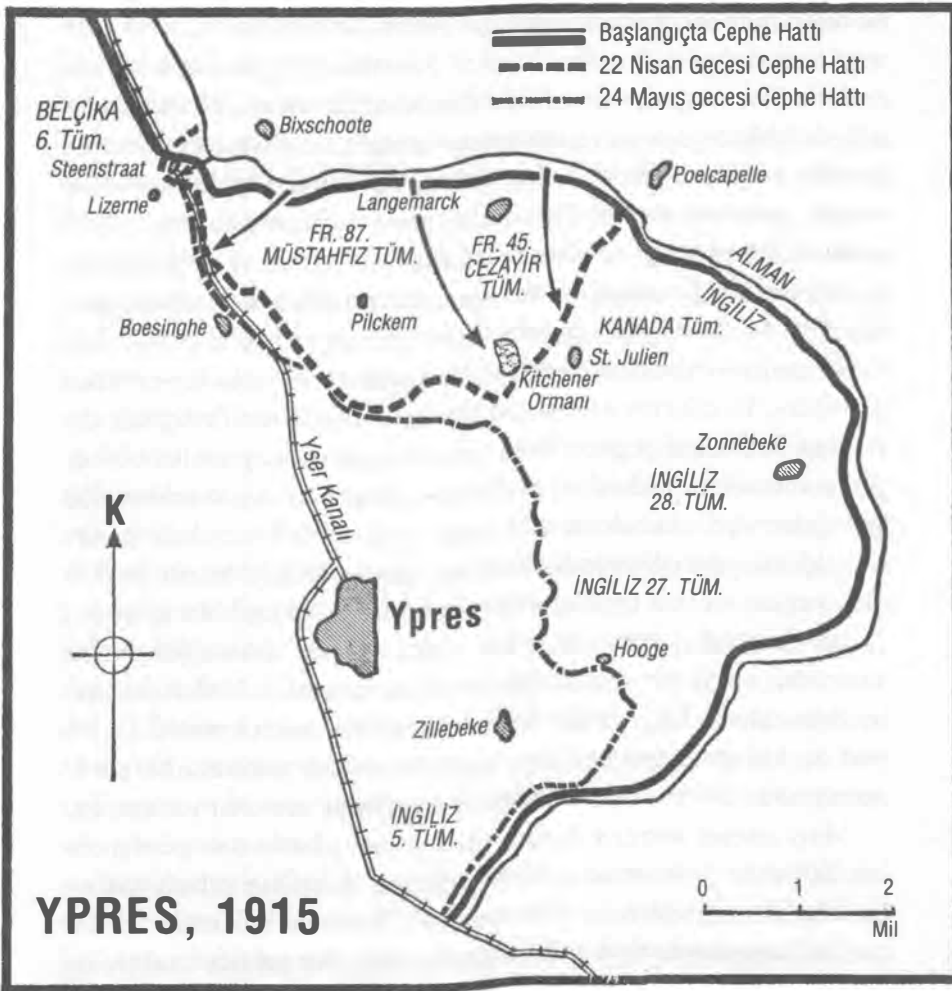
Sahne 3: Ypres'teki Gaz Bulutu, 22 Nisan 1915

Güneş Ypres'in ardında batıyordu. Onun bahar parlaklığı, o gün ölü kente ve onu koruyan harap olmaya yüz tutmuş siperlere hayat vermişti. Bundan bir ay sonra kent bütün uğursuz mehtap ışığıyla ihtişamlı bir kolezyum (büyük stadyum - amfityatro) olacaktı. Bundan üç yıl sonra ise sadece çok büyük bir viraneye dönecekti. Fakat o 22 Nisan 1915 günü sadece bahar güneşinin hoş kokusuyla kısa bir süre için rahatlayan kentte, tam olarak terk edilmeyişin bir hüznü vardı.

Solan güneşle birlikte o hoş koku kaybolurken, toplar bile susmuştu. Akşam sükûneti sanki huşu içerisinde duayı bekler gibi ortalığı kaplamıştı. Bu sükûnet aldatıcıydı; orgun çanları ve sallanan tütsü kaplarıyla tamamen şeytanın lanetinin başlangıcıydı. Saat beşte korkunç top gürlemeleri başlamıştı. Büyük çaplı toplar Ypres ve daha önce nadiren ya da hiç isabet almamış birçok köy üzerinde yankılanarak infilak ediyorlardı. Cephenin yakınlarındaki askerlerin burun deliklerine berbat bir tütsü kokusu gelmişti. Hâlâ Ypres'in kuzeyindeki siperlerin yakınlarında bulunan askerler, bir kütle haline gelene kadar yayılan ve ondan sonra mavi beyaz bir sise dönüşerek ilerleyen tuhaf iki yeşilimsi sarı sis hayaleti görmüşlerdi. İki Fransız, bir Cezayir ve bir İngiliz Gönüllü tümeninin ve bu birliklerin İngilizlerle birleştiği cephenin üzerinde, geldiği gibi asılı kalmış ve muharebe çıkıntısının sol tarafına yerleşmişti. Çok geçmeden İngiliz cephesinin gerisinde ve

kanal köprülerinin yanında bulunan subaylar şaşkın bir vaziyette insanların dehşet içerisinde akın akın geriye doğru kaçtıklarını gördüler. İngilizlerin en yakınındaki Afrikalılar öksürüyor ve kaçarken boğazlarını işaret ediyorlardı. Biraz sonra onlara karışmış bir şekilde atlar ve yük arabaları geldi. Fransız topları halen ateşe devam ediyordu, fakat saat 19:00'da bu toplar aniden ve uğursuz bir şekilde sustular.

Harita 7

Kaçanlar arkalarında, altı kilometreyi aşkın genişlikte sadece ölülerin ve büyük ıstırap içerisinde zehirli klor gazından boğulanların doldurduğu bir bölge bırakmışlardı. Bundan başka iki Fransız tümeni neredeyse tamamen yok olmuştu. Almanlar, gazın yardımıyla muharebe çıkıntısının kuzey kanadındaki düşmanı, sanki çenesinin bir tarafındaki arka dişlerini söküyormuşçasına, hünerli bir şekilde yok ettiler. Cephede ve güney kanatta kalan dişleri boşluğa en yakın olan Kanada tümeni (*Alderson*), 28. Tümen (*Bulfin*) ve 27. Tümen'inin (*Snow*) birlikte teşkil ettiği Plumer'in 5. Kolordu'sunu meydan getirmişti. Almanların Ypres'e ulaşmak ve bütün bu dişleri geriden baskı sonucu gevşetmek için sadece altı kilometre güneye doğru ilerlemeleri gerekti. Almanlar o akşam üç kilometre ilerlediler ve garip bir şekilde durdular. Kanada cephesinin tecrübesiz birliklerden meydana gelen kısmıyla ve muharebe çıkıntısı kavisini meydana getiren kanal arasında bulunan yedi kilometrelik mesafe, sadece ihtiyatta bulunan Fransız ve Kanadalı özel görev grubu tarafından hazırlıksız olarak işgal edilen birkaç küçük mevzi tarafından doldurulmuştu. Bu mevziler arasında sırasıyla 2.000, 1.000 ve 3.000 metrelik üç adet işgal edilmemiş boşluk vardı. Bununla beraber Almanlar, 1 Mayıs'ta ancak birkaç yüz metre daha ilerlediler. Ve nihayet muharebe Mayıs sonunda hafiflediğinde dışarıdan belli olan yegâne fark, esasen İngilizlerin gönüllü olarak geri çekilmesinin ardından, muharebe çıkıntısının uç kısmının düz hale gelmesiydi. Ancak burada garip olan normal tecrübelerin aksine, ağır kayıba uğrayan savunmada olanlardı. İngilizlerin 59.000 olan zayıtı, onlara taarruz eden Almanların yaklaşık iki katıydı.

Gaz taarruzu neden tam bir baskın tesiri yaratmıştı? Niçin Almanlar böyle bir baskından yararlanamadılar? Neden İngilizler Fransızların imhasından habersizken felaketten kurtuldular ve yine de Almanlar avantajlarını kaybettiklerinde orantısız bir şekilde zayıt verdiler? Bunlar "İkinci Ypres" in üç can alıcı sorusuydu.

Mart ayının sonuna doğru, muharebe çıkıntısının güneyinde esir düşen ve Fransızların elinde bulunan tutsaklar, zehirli gaz silindirlerinin siperlerdeki muhafaza şekillerini ve kullanma usullerini bütün ayrıntılarıyla anlatmışlardı. İlginç bir şekilde uzakta, Pi-

cardy'de (Fransa) bulunan Fransız Onuncu Ordusu'nun 30 Mart bülteninde ayrıntıları yayımlansa da, belki de birliklerin görev yerleri değiştirilmek üzere olduklarından Fransız komutanlar bu uyarıya ilişkin bir önlem almamışlardı.

Hatta daha eksiksiz ve bölgesel bir uyarı, 13 Nisan tarihinde o sırada bölgeyi elde tutan Fransız 11. Tümeni'ne Langemarck yakınlarında bir Alman firari asker teslim olduğunda ve "cephe boyunca boğucu gaz ihtiva eden silindirlerin kırk metre arayla her bataryaya yirmişer adet dağıtılmış olduğunu anlattığı zaman gelmişti." "Verilen bir işaretle –topçu tarafından ateşlenen üç kırmızı roket– silindirler açılacak ve açığa çıkan gaz uygun rüzgârla birlikte Fransız siperlerine doğru yayılacak... Gazla zehirlenmeye karşı Almanların hepsinde oksijenli bir yardım çantası bulunuyor" – firari asker verdiği ifadenin kanıtı olarak ilkel gaz maskelerinden birini teslim etmişti. Bu durumdan çok ciddi bir şekilde etkilenen Fransız tümen komutanı Ferry, solundaki Fransız tümenini, sağındaki İngiliz 28. Tümeni'ni ve iki gün sonra cephesinin bir kısmını devralacak Kanada tümenini –cephesinin kalan diğer kısmını Cezayir tümeni devralmıştı– uyardı. Daha da önemlisi Ferry kolordu komutanı Balfourier'i ve Joffre'nin karargâhından kendisini ziyarete gelen irtibat subayını uyarmıştı.

Bu iki önemli adam nasıl tepki göstermişlerdi? Balfourier, Ferry'yi saf bir budala olarak kabul etti ve bu zehirli gaz silindirlerinin imhası için Almanların siperlerinin bombardımana tabi tutulması ve cephede zehirli gaza maruz kalacak asker miktarının azaltılması gerektiği teklifini umursamadı. İrtibat subayı, konuyu sadece hayali bir hikâye olarak nitelendirip itibar etmemekle kalmadı, fakat ilkin İngilizlere doğrudan haber verdiği, ikinci olarak da Joffre'nin doktrinlerine aykırı olarak cephe hattındaki askerlerin sayısını azaltmak için adım attığı için, Ferry'ye bir serzenişte bulundu. Ferry Fransız ordusuna yaraşır (!) bir gelenek uyarınca, haklı olduğu için görevinden alındı.

İki tümeniyle birlikte muharebe çıkıntısının sol tarafını Balfourier'den devralan General Putz, her ne kadar 16 Nisan'da Belçika kaynaklarından yeni bir uyarı geldiyse de bu hikâyeye Balfou-

rier'den daha fazla inanmaya eğilimli değildi. Putz bu konudan Smith-Dorrien'in İkinci Ordu'sunun emir subayına alay ederek bahsetti, fakat anlaşıldığına göre konuyu kendi birliklerine iletme-ye değer bulmamıştı. O nedenle birlikler boğulana kadar habersiz bir şekilde beklediler.

Sadece İngilizler önlem almıştı. Hava keşfi yapılmış, fakat olağandışı bir şey tespit edilememişti. Plumer "ne olursa olsun" ikazını tümen komutanlarına ilette. Zehirli gaza karşı hiçbir öneri ortaya atılmadı ya da emir verilmedi –belki de bu "centilmence olmayan" bir yenilik gibi geldiği için– sonraki birkaç gün zarfında uyarı unutuldu. Bununla beraber Almanların bu bilgi kirliliği neticesinde taarruz edeceğini bilmek, İngilizleri, Almanların 17 Nisan tarihli "İngilizler dün Ypres'in doğusunda zehirli gaz içeren bomba ve mermiler kullandı" şeklindeki telsiz *bildirisinin* taşıdığı şeytani anlamdan kuşkulandırmış olabilir.

Ancak taarruz kuşkusunun kesinlikle akıldan çıkmasına neden olan unsur, Almanların ihtiyat yığınağı yaptığına ilişkin herhangi belirtinin olmamasıydı. Bu belirtilerin olmayışı, bu konuda özel olarak alınan tedbirler nedeniyle değil ancak ihtiyat birliklerinin eksik olması nedeniyleydi. Ve o münasebetle Almanlar, savaşın en mükemmel baskınının sunduğu fırsatı yitirmişlerdi.

Bilimsel açıdan düşmanları kadar dar görüşlü olan Alman Komuta Kademesi, yeni silahlara pek az güveniyordu. Öyle ki zehirli gazın mucidi Haber, tesis yokluğu nedeniyle silindirleri top mermileri yerine asıl olarak fişekler için kullanmak zorunda kalmıştı. Silindirlerden sızan gazın yayılması rüzgârın uygun olmasına bağlıydı ve batıdan ya da güneybatıdan esen rüzgâr Flanders bölgesinde çok sık görüldüğü için, Almanlar kendilerini talihe tutsak etmişti. Almanlar yeni silahlarını tam gelişmeden ve önemsiz bir vaka için ortaya çıkardıklarından, gaz silindirlerin yerine yeterli gaz mermileri üretene kadar düşmanlarına misilleme konusunda avantaj sağlamışlardı.

Yeni silaha inançları ne kadar zayıf olursa olsun, sonuç bu olmasaydı bile Almanların muhtemel bir başarıya hazır olmayı düşünmemiş olmaları inanılmazdır. Ne var ki aslında Falkenhayn,

taarruz için yeni ihtiyat birlikleri tahsis etmemişti ve hatta fazla mühimmat talebini bile reddetmişti. Falkenhayn'ın fikri zehirli gazı yalnızca Rusya'ya karşı hedeflenen bir taarruza sadece paravan olacak şekilde, deneysel bir destek olarak kullanmaktı. Şayet Ypres muharebe çıkıntısı ortadan kaldırılabilse isabet olurdu, fakat Falkenhayn ilerisini düşünmedi.

Esasen taarruz, XV. Kolordu tarafından muharebe çıkıntısının güney kanadına karşı gerçekleştirilecek ve zehirli gaz silindirleri 10 Mart'a kadar mevzilerde olacaktı. Fakat taarruz uygun rüzgâr olmaması nedeniyle defalarca ertelenmek zorunda kaldı ve Mart ayı sonlarına doğru muharebe çıkıntısının kuzey tarafına alternatif bir taarruz hazırlandı. 15 Nisan'da gerçekleştirilmesi düşünülen bu taarruz da bir hafta gecikti. O vakit taarruz XXVI. İhtiyat Kolordusu'nun iki tümeni ve XXIII. İhtiyat Kolordusu'nun bir tümeniyle, sağ kanat istikametinde başlatıldı. XXIII. İhtiyat Kolordusu'nun diğer tümeni asıl taarruza yardım amacıyla hem muharebe çıkıntısının dayanak noktası, hem Fransız ve Belçika kuvvetlerinin arasındaki birleşme noktası olan Steenstraat'a (Belçika) taarruz edecekti. Zehirli gaz desteği olmayan bu tali taarruz, küçük bir ilerleme kaydetti. Ordu ihtiyatında sadece bir tümen mevcuttu ve tümen ertesi güne kadar serbest bırakılmamıştı. Daha sonra bu ordu ihtiyatı önünde boşluk bulunan XXVI. İhtiyat Kolordusu'na değil, XXIII. İhtiyat Kolordusu'na tahsis edildi.

Ancak Almanların başarısızlığının temel nedeni ihtiyat eksikliği ise de, şimdiki neden birliklerin kendi zehirli gazlarından duydukları korkuydu. Alman askerlerine sadece en ilkel gaz maskeleri dağıtılmıştı ve askerlerin çoğu bunları takmıyordu. Hiçbir özel taktik düşünülmemişti. Alman askerleri Fransız siperlerinde ortalıkta yatan, kesik kesik soluyan ve acı içerisinde ıstırap çekenlerin arasından geçtikten sonra kendilerine verilen sınırlı emirlere uymaya ve kısa mesafeli hedeflerine ulaşır ulaşmaz siper kazmaya çok istekliydiler. Azalan aydınlık da Almanların başarılarının çapının ve sıralar halinde yollarının önüne çıkan birkaç cesur Kanadalı grubun zafiyetinin tespit edilmesini engellemişti. Sonraki günlerde Alman piyade birlikleri, topçu birliklerine katılan siviller gibi

görev yapmaya ve toplar ile zehirli gazlar mevzileri düşmandan temizledikçe ileriye doğru yaptıkları kısa hamlelerle bu yeni küçük arazi parçalarını işgal edip bu arazileri tahkim etmeye razılardı. İlk günlerde basiretsiz olmakla birlikte, önlerine fırsat çıktığında bu kuşatmaya dayalı muharebe tarzı, sonradan akıllı bir hareket tarzı haline gelmişti. Bu kuşatma savaşı bir yıl sonraki Verdun'daki hareket tarzının habercisi olmuştu. Foch'un sayesinde müttefikler, bu taktiğin Almanlar için yararlı bir hale gelmesini sağladılar.

O zaman Joffre'nin yardımcısı olan Foch Flanders, bölgesindeki Fransız birliklerinin kontrolünden sorumlu en yüksek rütbeli komutandı ve Fransız, İngiliz ve Belçikalı birliklerinin taarruzlarının koordinasyonundan sorumluydu. Almanların yarma taarruzunu haber alması üzerine, halen Belçika Müfrez Ordusu (22 Mayıs 1915'ten sonra XXXVI. Kolordu şeklinde teşkil edilmiştir) komutanı General Putz'a şu anda kanal hattı olarak nitelendirilen cepheyi sağlama almasını ve kaybettiği araziye tekrar ele geçirmesi için karşı taarruz düzenlemesini emretti. Ancak Fransızlar topçularını kaybetmişlerdi ve bütün yapabilecekleri ilk emri icra etmek olacaktı. Neyse ki Belçikalılar Almanların cepheyi yarma için giriştikleri taarruzu engellemişlerdi. Bununla beraber Putz, İngilizlere karşı taarruza geçeceğini ve ona yardımcı olmaları için iki Kanadalı taburun geceleyin karşı taarruza kalkacaklarını bildirmişti. Birlikler, yeni Alman cephesini yarıdılar ve Kitcheners Koruluğu'nu ele geçirdiler fakat geriden hiçbir Fransız taarruzu gelişmediğinden daha sonra geri çekilmek zorunda kaldılar. Ertesi gün İngilizler gücbele bir araya getirdikleri bir avuç ihtiyat birliğiyle yeni küçük çapta bir karşı taarruzlara giriştiler, doğal olarak bu taarruzlar gündüz icra edildiğinden ve Fransız topçusundan çok ehemmiyetsiz bir destek gördüğünden çok ağır zayıt vererek başarısız olmuşlardı. Bununla beraber 23 Nisan akşamı İngiliz birliklerinin geri bölgesi olan, Ypres'e uzanan geniş yol neredeyse tamamen doluydu – gerçi bu birlikler de sadece son derece zayıf durumdaki yirmi bir buçuk İngiliz taburundan (on ikisi Kanadalı) meydana gelmişti ve kırk iki Alman taburu ve kendilerinden beş kat üstün topçu birlikleri karşısındaydılar.

John French, 24 Nisan'da bu yararsız taarruzların devamı için emir verdi – fakat Almanlar bu taarruzu bekliyordu. Saat 03:00'da Almanlar Belçikalıların cephesinin “kıvrıldığı bölgeye” taarruz ettiler ve çok kötü bozguna uğradılar ve bundan böyle kanal boyunca küçük köprübaşını ne genişletebildiler ne derinleştirebildiler. Almanlar saat 04:00'da zehirli gazla birlikte Kanada cephesinin “zikzak” çizen bölümüne şiddetli bir taarruza kalkıştılar. O âna kadar henüz gaz maskeleri mevcut değildi. Tek korunma yöntemi siperlerde en kolay bulunan sıvıyla ıslatılmış mendil, havlu ve pamuk fişeklikleri ağza kapatmaktı. Birçok asker zehirli gazdan etkilenmişti ve ilk saldırıda cephede küçük bir gedik açılmış ve bu gedik giderek genişlemişti. Başarılı bir topçu ateşi belli bir süre için Almanların gedik için giriştikleri yoklama taarruzlarını önlemişti, fakat ikindi vakti Almanlar Saint Julien'in (Fransa) ötesine hamle yaptılar. Durum kritik gözüküyordu, fakat Kanadalı topçu bataryalarının açık nişangâh atışlarıyla yardımcı olduğu iki Yorkshire Gönüllü (Teritoryal) taburunun karşı taarruzu, öncü Alman birliklerini Saint Julien'e geri püskürttü. Bu püskürtülmenin buruk tadı, o gün için Almanların diğer taarruz için heveslerini kırmaya yetmişti. Fakat genel kargaşa içinde Almanların kararsız tutumu İngiliz komutanların gözlerinden kaçmıştı. Almanların mevzileri karşısındaki derme çatma bir cephede bulunan Kanadalı, İngiliz Düzenli, Gönüllü (Teritoryal) ve hatta Zuhafalara* mensup çeşitli tümen ve tugaylar, birbirlerine karışmış vaziyette, çökmekte olan bir duvarın üzerine sıvanmaya çalışılan çimento parçaları gibi, nereye sevk edilirlerse orada tutunmaya çabalıyorlardı. Almanların baskısı sonucunda muharebe çıkıntısı, şimdi on kilometre derinliğe sahip olsa da, ancak beş kilometre genişliğinde dar bir arazi haline gelmişti. Bu nedenle bu bölgeyi tutmak için çabalayan savunmadaki birlikler (müttefikler) o kadar kalabalık haldeydiler ki Alman topları için kolay bir hedef haline gelmişlerdi.

Bununla beraber Foch ve Putz'un iyimserliğinden ve iki yeni Fransız tümeninin kaybedilen toprakları yeniden ele geçirmek amacıyla gelmekte üzere olduklarının güvencesi ile aklı çelinen

* Zuhaf alayları: Afrikalı Müslümanların oluşturduğu alaylar (ç.n.).

John French, herhangi bir geri çekilmeyi onaylamakta gönülsüzdü. 25 Nisan'ın, Gelibolu çıkarmasının gerçekleştiği günün erken saatlerinde İngiliz Düzenli Ordusu'na ait yeni bir tugay getirilmiş ve ne olduklarını anlamadan Saint Julien yakınlarında taarruza iştirak ettirilmiş ve orada "makinelî tüfeklerin yan ateşleriyle mısır gibi biçilmişlerdi." 2.400 asker inanılmaz bir süratle tırpanla biçilmiş gibi tarandı – bu Ian Hamilton'ın ordusunun Gelibolu'nun kıyılarını ele geçirmesi esnasında verdiğinden daha fazla bir zayıttı. O akşam Kanadalı tümenlerin çok büyük bir bölümü Resmi Harp Tarihi'nin tanımladığı şekliyle sadece "Güney Afrika Savaşı'ndan kalan eski ve modası geçmiş" yetersiz toplarıyla desteklenen ve çok cesur bir şekilde zehirli gaz ve ağır silahlara karşı tüfekleriyle muharebe etme çabaları sonucunda, yaklaşık 5.000 askerini kaybettikten sonra geri çekilerek ihtiyata alındı. Kanadalı askerlerin değiştirilmesiyle bu mücadelenin yükü ortadan kalkmadı; sadece diğer omuzlara daha fazla yük bindi. Harekâtlar bir ay daha devam edecek ve sistemli Alman taarruzları systemsiz İngiliz taarruzlarıyla cevap bulacaktı.

Benim bu yararsızlığı aşırı vurguladığımı düşünülür diye, burada resmi tarihin ölçülü ve karamsar sözlerini alıntılamağa müsaade ediniz:

Ana fikir, Fransızların kaybetmiş oldukları hattı eski haline getirmeleri ve İngilizlerin onlara yardımcı olmaları gerektiği idi... General Foch şu anda icrası için müsait durumda olmayan General Putz'a ani karşı taarruz emri verdi. Bu arada İngilizlerin kendi sorumluluklarını samimi bir şekilde taarruza yerine getirme çabaları –ki burada ne gerçek bir karşı taarruz ne bir hazırlıklı taarruz kaideydi– taarruz durumu eski haline getirmeksizin ağır zayıt verilmesine neden oldu... Bu durum cephedeki İngiliz subaylarına, Fransızların daha görülmeye değer bir harekâta hazır oluncaya kadar zaman kazanmak amacıyla kendilerinin kurban edildikleri gibi gelmişti; fakat bu, şayet kazara niyetlenilmiş olsa bile gerçekleşmedi.

Trajedinin nedenini incelemek için bakışımızı cepheden geriye doğru çevirmemiz gerekmektedir. General Smith-Dorrien, Hint

Lahore Tümeni ve Northumberland Gönüllü (Teritoryal) Tugayı'nı 26 Nisan'daki bir başka sonuç alınamayan taarruzda 4.000 zayıt vererek kendini tükettikten sonra böylesine harekâtların yararsızlığını ve Fransızlarla işbirliğinin ihtimal dışı olduğunu anlamıştı. Bu nedenle 27 Nisan'da Britanya Seferi Kuvvetleri Kurmay Başkanı Robertson'a yazarak gerçek durumu komutanı John French'in önüne koymasını istedi ve, "Gerçekten Fransızlar büyük bir başarı elde edene kadar, bu Fransız toprağını tekrar ele geçirmenin daha fazla asker kaybetmeye değip değmeyeceği konusunda kuşkuluyum," dedi. Ayrıca Ypres yakınlarında cephenin daha az kavisli bölümüne doğru geri çekilmenin daha akıllıca olacağını teklif etti. Aldığı bütün cevap Robertson'un telefon mesajıydı: "Komutan durumu sizin mektubunuzda tanımladığınız kadar olumsuz olarak görmemektedir." Bununla beraber aslında Smith-Dorrien'in mektubu çetin koşulların ortaya koyduğundan çok daha iyimserdi. Ancak bu rahat ve uzaktaki sakin Genel Karargâh'tan gelen "rahatlatıcı" mesajı, şifresiz olarak gönderilen ve Smith-Dorrien'in Ypres'teki birliklerin komutasını General Plumer'e devretmesini ve ayrıca Plumer'in de Kurmay Başkanı General Milne'yi de göndermesini içeren daha kötü bir azarlama telgrafı takip etti. Smith ile John French arasındaki ilişkiler, Smith-Dorrien'in French'in Le Cateau'da Ağustos 1914'teki emrine rağmen duruma acil bir çözüm bulduğundan bu yana çok gergin bir hal almıştı. Şimdi John French de, bir Fransız yurttaşının alacağı tutum gibi Smith-Dorrien'i doğru bir durum muhakemesi yaptığından dolayı cezalandırmak için fırsat yakalamış ve herhangi bir şey yapmayı açıkça reddederrek Smith-Dorrien'e istendiği takdirde istifa edeceğini ima etmesi dışında başka bir seçenek bırakmamıştı. French, hemen bu durumdan yararlandı ve ona yetkileri kısılan komutasını devretmesini ve yurda dönmesini emretti.

Yine de Plumer'in, John French'ten aldığı ilk talimatlar tam da Smith-Dorrien'in geçici olarak teklif ettiği geri çekilme harekâtına hazırlanması yönünde olacaktı. Daha sonra John French, Cassel'de Foch'u görmeye gitti ve farklı bir görüşle döndü. Foch geri çekilmeye karşı şiddetle itiraz etmişti. Kaybedilen toprakların mevcut

birliklerle geri alınabileceğini söyledi ve geri çekilmenin “yasaklanması gerektiğini” ileri sürdü. John French’ten “ne pahasına olursa olsun Langemarck (Belçika) bölgesinin tekrar ele geçirilmesi” için 29 Nisan günü öğle saatlerinde başlayacak Fransız taarruzunu desteklemesini rica etti. Sonraki günler, cephe gerisi için bir komedi, cephedeki birlikler için ise bir trajedi olmuştu. French, muharebe eden astlarından (birlik komutanlarından) her gün askerlerin ısıraplarını ve hep söz verilen Fransız taarruzunun bir türlü gerçekleşmediğinin haberlerini alıyordu. Bunun üzerine French, geri çekilme eğilimi gösterecekti. Bu, Foch’un çok rahatlatıcı teminatları ve pohpohlayıcı ricalarının aksi yönünde çarpıcı bir değişiklikti.

Bir kez daha resmi tarihten alıntı yapalım:

Her ne kadar şimdi, savaşın başında Foch’un durumu kötü olmakla birlikte, savaşın son yılında iyi durumdaydı. General Foch tam bir taarruz adamıydı... John French başlangıçta bütün içtenliğiyle General Foch’un istekleriyle uyumlu olmakla birlikte, Fransız taarruzlarının önemsiz sonuçlarını –ya da daha doğrusu ilk taarruzlarının küçük çapta olmasının– ve çok dar muharebe çıkıntısındaki küçük *eğitim yerinde* sıkışık vaziyette birliklerinin verdikleri ağır zayıyatın ne anlama geldiğini takdir etmişti... İşte o vakit John French, birliklerini geri çekmek zorunda olduğuna ikna olmuş ve iyimserliği bırakıp karamsar olmuştu. Doğaldır ki ast birlik komutanları için en zoru John French’in ruh durumuna riayet etmeleri idi, özellikle iki düşünce arasında mütereddit kaldığı zamanlarda ve General Foch rica ettiğinde John French, birçok kez askerlerini geri çekmeden önce biraz daha beklemeyi ve bir karşı taarruz emri daha veremeyi kabul etmişti.

Bununla beraber John French, Foch 1 Mayıs’ın geç vakitlerinde Joffre’nin takviye birlikler göndermek şöyle dursun Ypres’ten Arras yakınlarındaki müteakip taarruzun güçlendirilmesi için birlik talep ettiğini itiraf ettiğinde, ümitsizlik içinde her çareye başvurdu. John French, Ypres’in yaklaşık beş kilometre uzağındaki bir hatta olsa da, uzun süredir planlanan geceleri kademeli olarak yürütülecek geri çekilmeyi hiç gecikmeden onayladı, böylelikle cephe düz kalmış olmasına rağmen muharebe çıkıntısı halini muhafaza etmişti. Bu durum muharebe çıkıntısının başlangıçtaki halini savun-

maktan ve kontrol etmekten daha elverişsizdi. Ypres'in kendisi ikmal ve ulaşım için çok tehlikeli dar bir boğaz meydana getirirken, muharebe çıkıntısının ön kısmı her taraftan gelecek atış ve topçu bombardımanlarına maruz olacak şekilde açık mevzide kalmış oluyordu. Arazinin, özellikle Belçika toprağının terk edilmesine karşı siyasi ve duygusal itirazlar ve gecikmiş herhangi bir Fransız taarruzunu kolaylaştırmak arzusu, John French'in kıtadaki komutanların Ypres siperlerinin ve kanalın meydana getirdiği tabii ve düz savunma hattına çekilme isteklerini reddetmesine yol açtı. Ve bu şekliyle onlar, "devasa bir topçu hedefi haline gelen" küçültülmüş bir muharebe çıkıntısında, ellerindeki kıt olan mühimmatları da tükenmeye yüz tutmuş vaziyette, Mayıs ayının dördüncü haftasında Almanların nispeten fazla olan topçu mermilerini tüketmeleri sonucunda yardım gelene kadar aralıksız bombardımana ve zehirli gaz taarruzuna maruz kaldılar. Zira Almanlar piyadenin hayatının tasarrufuyla topçu mühimmatının tasarrufu arasında bir tercihle karşı karşıya kaldıklarında, en azından akıllı davranıp taarruzlarını durdurmuşlardı. Fransızların bu arada bütün yaptıkları 15 Mayıs'ta kanalın batı yakasını temizlemektir. İngilizlerin Ypres'in doğusundan devam etmekte olan süngü hücumları, Almanların nihai küçük Fransız taarruzunu durdurmak için İngiliz bölgesinden birlik kaydırmasını bile önleyememişti – sonuçta dağ fare doğurmuştu. Arabuluculuk etmenin karşılığında verilen 60.000 zayıat sonucunda İngilizlere kalan, en elverişsiz durumdaki yeni muharebe çıkıntısı ya da hedefin süregiden masraflarla iki yılı aşkın bir süre boyunca elde kalmasıydı.

Zararlı bir işte ısrar etmek aptallıktır. Fakat insan hayatını, hiçbir makul avantaj şansı yok iken heba etmek cinayettir. Savaşın harareti içerisinde sevk ve idarede hatalar kaçınılmazdır ve oldukça haklı görülebilir. Fakat tabiatı gereği beyhude taarruzlar, sadece başarılı olabilirlerse yararlı olur düşüncesiyle emredildiklerinde, gerçek anlamda liderlik suçu doğmaktadır. Komutanlar, ister bilgisizlikten ister hatalı savaş taktiğinden ya da isterse manevi cesaret noksanlığından meydana gelmiş olsun, böylesi "kasıtsız cinayetlerden" millette karşı sorumlu tutulmalıdır.

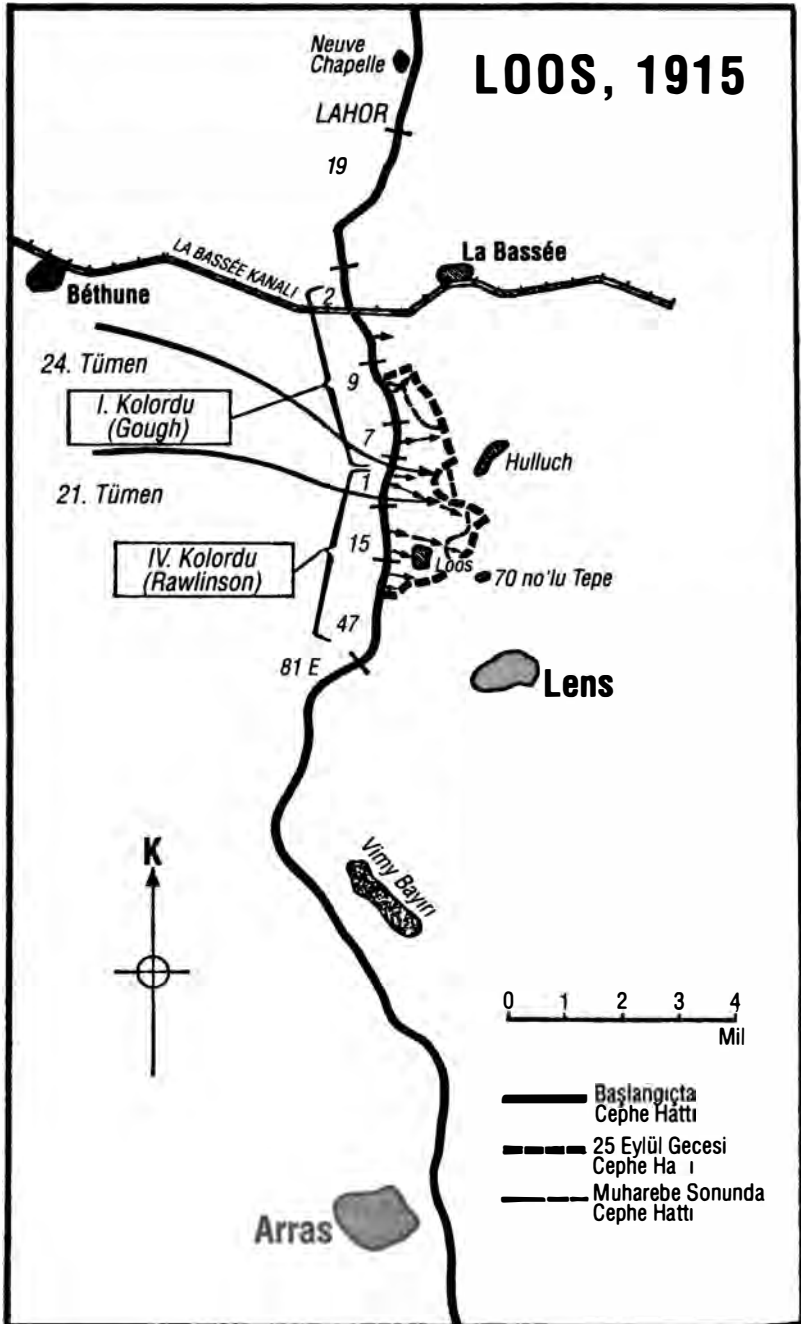
Sahne 4: İstenmeyen Muharebe: Loos, 15 Eylül 1915

Eylül ayı başlarında Fransa'da "cephe gerisi" Alman cephesini yerle bir edecek büyük bir Fransız-İngiliz taarruzu söylentileriyle çalkalanıyordu. Muharip birlikler arasında ortam gergin olsa da, sonuçta bu durum heyecan verici bir güven de yaratmıştı. Yeni Ordu(Kitchener Ordusu) ve Gönüllü (Teritoryal) Ordu ilk kez önemli bir görev alacaktı. Çok küçük bir kesim, İngiliz ve Fransızların birlikte giriştikleri müşterek tepeleme harekâtının başarısız olabileceğini, en azından yaklaşık bir yıldır devam eden sabit hale gelmiş siper savaşına son veremeyeceğini bekliyor gibiydi. Fakat bu kendinden emin havanın tam zıddının olduğu bir yer vardı – ve burası yüksek rütbeli İngiliz komutanların olduğu karargâhtı.

Çünkü talihsiz Loos taarruzu, Birinci Ordu komutanı olarak muharebeyi icra etmek zorunda kalan Haig'in görüşüne doğrudan karşı olacak şekilde kararlaştırılmıştı. Haig ağır topçunun ve mermilerin ikmalinin hâlâ yetersiz olduğunu, bu yetersizliğin temel unsur olduğunu ve bu eksiklikler giderilmedikçe taarruz için plan yapmanın pek faydası olmayacağını ileri sürmüştü. Çünkü Haziran ayında İngiliz ordusunun elinde 1.406 sahra topuna karşılık hâlâ sadece yetmiş bir ağır top vardı ve İngiltere'deki fabrikalarda, Fransızların 100.000 mermisi ile Alman ve Avusturyalıların raporlarına göre günlük 250.000 adet olarak bildirilen mermileriyle kıyaslandıklarında günde 22.000 adetten daha fazla mermi imal edilmiyordu.

Haig'in görüşü katiyen münferit bir görüş değildi. Britanya Seferi Kuvvetleri Kurmay Başkanı Robertson, bu fikri tümüyle onaylamıştı fakat komutanı John French'in üzerindeki nüfuzu, Fransız askeri kararlarının yanılmazlığına samimi olarak inanan Henry Wilson'ca zayıflatılmıştı ve Robertson John French'in yemek yediği gruptan bile dışlanmıştı. Bu arada John French'in arkadaşı ve danışmanı olan Wilson, Kitchener'a İngiliz ordusunun iki gruba ayrılmasını ve bunlardan birisinin John French'in Fransızlara müstakil olarak müdahale edemeyecek şekilde Lorraine'in uzağında tertiplenmesi gerektiğini teklif ediyordu!

Harita 8

Haig'in emrinde bulunan ve kolordusuyla asıl görevi ifa edecek olan Rawlinson aynı derecede kati ve karamsardı. Rawlinson günlüğüne şöyle not düşmüştü: "Benim yeni cephem avucumun içi kadar düzdü. Neredeyse hiçbir yerde örtü yoktu... Douglas Haig bana *aslında* bizim taarruz edeceğimizi, Fransızların da aynı şekilde taarruz edeceğini ve çok gayret gösterdiklerini söyledi. Bu bize çok pahalıya mal olacak ve biz çok ileri gitmeyeceğiz." Ancak kendisine askerlerinin ölme ihtimalinden başka bir seçenek bırakılmamıştı. Çünkü son derece haklı olarak tespit edilen bütün bu uyarılara rağmen, İngiliz komutanların doğru kararı Joffre'nin baskısına boyun eğmişti.

Daha sonra bu baskı unsurunun Kitchener olduğu ortaya çıkmıştı. Bu unsur batı Cephesi'nde siperlerdeki savaşın sabit hale geldiğini (mevzi muharebesi) tespit den ve bu geçilmez siperleri inatla geçme yollarını arama akılsızlığını hayretle karşılayan ilk İngiliz liderlerinden birisi için hayli tuhaf bir aydınlatıcı bilgiydi. Kitchener Ocak ayındaki kuşularının haklı çıktığını görmüş ve Fransız Cumhurbaşkanı Poincaré'nin kaydettiği gibi Haziran'da sert bir açıklamada bulunmuştu: "Joffre ve John French bana Kasım ayında Almanları sınırdan püskürteceklerini söylemişlerdi; aynı güvenceyi bana Aralık'ta, Mart'ta ve Mayıs'ta vermişlerdi. Ne yaptılar? Taarruzların bedeli çok ağır ve bir hiçle sonuçlanıyor." Bununla beraber şimdi katkıda bulunmayan bir tayin edici unsurdur.

Bu ilginç nedensellik zinciri nasıl şekillendi? Astı olan Foch'un ruh ikizi, iflah olmaz bir iyimser olan Joffre'nin bahar mevsiminde yaşadığı zor tecrübeler, onları bu sonbahar mevsiminde tekrarlamaktan caydırmıştı. Joffre'nin planında tek yönde buluşacak iki büyük taarruz vardı, bu taarruzlar birbirinden epeyce uzak mesafelerde bulunan Artois (Arras-Lens) ve Champagne (Reims-Argonne) (Fransa) bölgelerinden gerçekleştirilirken, Artois'teki taarruz orijinal planda niyetlenilen asıl taarruz rolünü üstlenecekti. Burası önemli bir noktaydı; zira çok sayıda değişikliğe maruz kalan bu taarruzun hayati bir etkisi vardı.

Hem Artois ve hem Champagne'deki başarılı bir yarma taarruzu, Batı Cephesi'ndeki bütün Fransız ve İngiliz ordularının kalkı-

şacağı bir genel taarruz için bir işaret olacaktı. Joffre'nin kendinden çok emin bir şekilde ileri sürdüğü gibi, bu taarruz "Almanları Meuse Nehri'nin ötesine çekilmeye zorlayacak ve muhtemelen de savaşı sona erdirecekti."

Ancak öyle bir durum oldu ki, bir tümen ve onun üçte biri kuvvetindeki Alman birliği, Lens'in kuzeyinde altı tümenlik İngiliz birliğinin taarruzunu etkisiz hale getirdi. Lens'in güneyinde beş tümendenden mürekkep Alman kuvveti karşısında, on dört tümen kuvvetindeki Fransız taarruzu bir varlık gösteremedi. Joffre'nin bu planı ne kadar da muhteşemdi ve modern savaşın maddi şartlarıyla ne kadar da ilgisizdi! Bu, profesyonel stratejinin son derece amatör bir strateji olabileceğini gösteren üzücü bir kanıttı.

Joffre'nin taslak planı 4 Haziran'da John French'e gönderildiğinde Britanya Seferi Kuvvetleri komutanı genel mutabakatını bildirmişti. Ondan sonra ana ast birlik komutanı Haig'den güçlü sağduyulu bir tepki geldiğinde, ordunun rüzgârgülü John French diğer yana savrulmuştu.

Haig La Bassée Kanalı'nın (La Bassée-Lens) (Fransa) güneyindeki bölgenin şahsi olarak bir keşfini yapmış ve bu bölgenin kesinlikle "taarruz için uygun olmadığını" ileri sürmüştü. Bu hükmü doğru çıkacaktı. Haig'in görüşüne göre Alman savunma hatları o kadar güçlüydü ki çok miktarda ağır topçu birlikleri temin edilene kadar bu savunma mevzileri ancak kuşatma taktiğiyle ele geçirilebilirdi. "Büyük bir bölümü çıplak ve açık olan arazi hem Alman cephesindeki siperlerden ve hemen arkalarındaki tahkim edilmiş birçok köyden makineli tüfek ve tüfek ateşlerine o denli açıktı ki süratli bir şekilde ilerlemek imkânsız olurdu." Haig, şayet Fransızların soldan taarruz etmesi zorunluysa, tali taarruzların sadece kanalın güneyinde yapılmasını ve asıl taarruzun kanalın her iki tarafında ve kuzeyinde gerçekleştirilmesi gerekli olduğunu ileri sürmüştü. Ancak Haig bunu, daha önceden de belirtildiği gibi, nahoş bir sürprizle sonuçlandırmıştı.

Bununla beraber Joffre, taarruzunun ertelenmesine ya da yerinin değiştirilmesine ilişkin gerekçeleri kabul etmeyecekti. Hatta geçmişte, ama sadece geçmişte hoşla giden hakimane bir yanılmaz-

lık hissiyle, “Taarruzunuz özellikle Loos ve Le Bassée arasında çok uygun arazi bulacak,” diye görüşünü belirtmişti! Bu, şüphesiz ki araziye tetkik eden Haig’in karşı fikirlerini hem basit hem hakimane bir şekilde dikkate almamaktı.

Bu arada Almanlar her ne kadar henüz bir taarruz bekleme-se de, savunma mevzilerini sağlamlaştırmak ve cephenin gerisinde ikinci bir savunma sistemi meydana getirmek için büyük bir enerjiyle çalışıyorlardı. Bu çalışma Temmuz ayı sonlarında tamamlanma aşamasına gelmişti ve bu bilgi Haig’in görüşünü tekrarlamasının etkisi sonucunda French’in kuşkularını artırmıştı. Bu nedenle Haig’in araziye ve düşman savunmasının gücüne bakmaksızın ordusunun asıl taarruzunu, Lens’in güneyinde bulunan Fransız Onuncu Ordusu’yla yakın bir işbirliği halinde, Lens’in kuzeyine gerçekleştirerek bu labirenti andıran maden kasabasını saf dışı etmesi gerektiğini ileri sürmesine rağmen, 27 Temmuz’da Frévent’de (Fransa) Foch ile bir konferans düzenlendi.

Haig ile French ve Joffre ile Foch arasındaki çekişme devam etti. John French sadece topçunun işbirliğini sağlayacak bir planla katkıda bulunmak için gayret etti. Ancak bu plan iptal edildi ve çekişme Kitchener’in müdahalesiyle sonuca bağlandı. John French’i Ağustos ayında ziyaret eden Kitchener ona, “Bütün enerjimizle hareket etmeli ve bu taarruzda en ağır zayıyatı versek bile Fransa’ya elimizden gelen yardımı yapmalıyız,” dedi.

Kitchener’in önceki tutumunun değişmesinde, o sırada Rus cephesinde meydana gelen felaketler ve Rus müttefiklerinin acil yardımlarına koşmak duygusunun, belki de Çanakkale Savaşları’nın düş kırıklığının yarattığı tepkinin, etkili olduğu aşikârdı. Fakat iki yanlış bir doğru etmediğine göre ve Kitchener’in uzun zamandan beri ileri sürdüğü gibi Batı Cephesi geçilmez olduğuna göre, Batı Cephesi’ndeki umutsuz bir taarruzun Ruslara nasıl yeni bir umut doğurabileceğini hissedebildiğini anlamak zordur.

Bununla beraber Kitchener, bu taarruzun İtilaf Devletleri’nin yeni bir başkomutana duyulacak ihtiyacı göstereceğini ve bu komutanın atanması için zemini hazırlayacağını hissetmiş olabilir. Resmi Harp Tarihi, tarihin örtüsünün bir köşesini ihtiyatlı bir şe-

kilde, şu ifadeyle kaldırmaktadır: “Bizzat Kitchener’in bu göreve atanmayı beklediğine inanılmaktadır.” Bu halde Fransızlara Loos konusunda verilen tavizlerin muhtemelen onların sonraki önerilerde anlayışlı olmaları için verildiği anlaşılmaktadır.

Fakat hemen ortaya çıkan sonuç için Resmi Harp Tarihi’ne bakalım:

Müttefiklerin genel durumundan dolayı Kitchener’dan gelen baskı ve İngiltere ve Fransa’daki bölgesel durum nedeniyle General Joffre ve General Foch’un baskısı yüzünden, İngiliz başkomutanı John French, kendisinin ve General Haig’in daha isabetli kararlarına karşılık en elverişsiz arazi koşullarındaki harekâtları hazır olmadan üstlenmek ve başarılı bir taarruz için gerekli gördüğü otuz altı tümenin yerine, dörtte birinden fazlası olmayan dokuz tümenle icra etmek zorunda kaldı.

Göreceğimiz gibi son başarı umudunu, bizzat John French kendisi söndürecek. Sondan bir önceki umut, Fransız planının nihai değişikliğiyle ortadan kalkmıştı. Champagne taarruzu Joffre’nin fikriydi. Artois’in yerine Champagne’nin asıl taarruz hedefi olmasının nedeni, arazi üzerinde ya da taarruz edenlerin güzergâhında daha az engel ya da köyler olmasıydı. İngiliz taarruzunun söz konusu olduğu bir yerde, stratejik unsurun yerine aniden taktik unsuru tercih etmek, kendi görüşüyle tuhaf bir çelişki içinde olduğunu gösterir.

Bu değişikliğin İngiliz taarruzu üzerinde yine zararlı bir etkisi olmuştu, zira hem İngiliz hem Fransız resmi harp tarihlerinin açıklığa kavuşturdukları gibi, Fransızların Lens’in güneyinde on yedi tümenle yirmi kilometrelik cephe boyunca 420 ağır topun desteğinde gerçekleştirdikleri taarruz, savunma mevzilerinin gücü fark edildiğinde şiddetli bir şekilde devam ettirilmemişti. Bununla beraber Fransızların İngilizlerden (İngilizlerin toplam 117 adet ağır topu vardı) iki katı fazla ağır topu vardı. Champagne’de yirmi yedi Fransız tümeni otuz kilometrelik cephe boyunca, 850 topun desteğinde taarruz için tertiplenmişti. Bu nedenle topçunun buradaki nispi desteği hâlâ yüksekti.

Loos'a taarruz edilmesi için kesin karar verildiğinde, Haig'in yükümlülüklerini ve muhtemel kayıplarını azaltmak için ilk niyeti, başlangıçta iki tümenle taarruz etmektir. Fakat silindirlerden "dalgalılar" halinde yayılan zehirli gazın başarılı olması ihtimali, görüşlerini tadil etmesine ve şayet rüzgâr istendiği yönde eserse zehirli gazların "kati sonucun" elde edilmesini bile temin edebileceği ve altı tümenin bulunduğu daha geniş cepheden –Rawlinson'un IV. Kolordu'su (47., 15. ve 1. tümenler) sağda ya da güneyde ve Gough'un I. Kolordu'su (7., 9. ve 2. tümenler) solda olmak üzere– taarruz etmesini haklı çıkaracağına inanmasına yol açmıştı.

Doğru bir durum muhakemesinin ardından, fırsatları isabetli bir şekilde değerlendirmenin verdiği cesaretle Haig, "Sonraki taarruzumuz koşullar ne olursa olsun zehirli gaz yardımı olmaksızın icra edilmeyecektir," dedi. Ancak Haig'in görüşü French ve Foch tarafından kabul edilmedi. Bunun üzerine Haig, taarruz hakkını muhtemel son dakikaya kadar saklı tutmak ve hava koşullarına bağlı olarak büyük ya da mahdut hedefli bir taarruz arasında seçim yapmak için izin aldı. Kaderin cilvesine bakın ki, Foch tarafından tespit edilen asıl taarruz günü olan 15 Eylül'de rüzgârın yönü zehirli gazın kullanılması için en elverişli gündü ve bu Haig'i umutlandırmıştı. Fakat ikili planın muhafazası topçunun cephenin üçte birine yoğunlaşması yerine bütün ordunun cephesine tahsis edilmesine yol açtı.

150 tondan fazla gaz barındıran 5.000'i aşkın zehirli gaz silindiri cephedeki siperlere taşındı. Silindirlerin tamamı düşman ateşinden isabet almadan emniyetli bir şekilde özel bölmelere yerleştirildi. Yine de düşman makineli tüfek nişancılarınca kullanılan koruyucu oksijen cihazını etkisiz hale getirmek için ihtiyaç duyulan, kırk dakikalık devamlı bir akışın sağlanması için gerekli gaz miktarının ancak yarısı mevcuttu. Bu nedenle silindirler aralıklı olarak kapatılmak ve açılmak zorundaydı. Temsili gaz çıkarmak için sis çıkaran mumlar, fasılalarla ve en sonunda savaşın ilk sis örtüsünü meydana getirmek için kullanıldı.

21 Eylül'de topçu bombardımanı başladı, mühimmatın idareli kullanılması amacıyla yirmi dört saat zarfında her bir ağır topa

doksan atım ve her bir sahra topuna 150 atım esasıyla tahsis edildi. Şu âna kadar tespit edilebilen tesirlerine göre sonuçlar cesaret verici değildi. Bu durum komutanları rüzgârı çok daha dikkatlice incelemeye sevk etti.

Son gece çok gergindi. Haig meteoroloji bölümünden gönderilen rüzgâr çizelgelerini defalarca inceledi. Saat 18:00'da bildirilen hava tahmini rüzgârın "elverişli ile elverişsiz ihtimali arasında gidip geldiği ve elverişli rüzgâr ihtimalinin çok az ağır bastığıydı." Saat 21:00'da hava tahmini daha iyiydi. Muhtemel değişikliğin zehirli gazı Alman siperlerine taşıyacak rüzgârın güneybatı ya da batı yönünde olacağını işaret ediyordu. Bunun üzerine Haig, her ne kadar önlem olarak her kolordu karargâhı personelinin telefonun başında kalmasını bildirse de, tereddütsüz bir şekilde tam kapsamlı zehirli gaz saldırısı için emir verdi. Saat 03:00'da pek cesaret verici olmayan bir başka rapordan sonra, güneşin doğuşunu (saat 05:50) gazın atılma saati olarak belirledi. Rüzgâr tahmin edildiği gibi daha karanlık saatlerde yön değiştirdi fakat sadece güneybatı yönünde esmeye başladı ve daha da kötüsü neredeyse sakın sayılabilecek kadar hafif bir şekilde esiyordu.

Haig saat 05:00 sularında, hava aydınlanır aydınlanmaz dışarı çıktı. Sadece çok temiz bir havayı hissedebiliyordu ve kıdemli emir subayından bir sigara yakmasını istedi. Duman küçük küçük yuvarlaklar halinde kuzeydoğu istikametinde uçtu gitti.

Bu, taarruzu göze almayı haklı çıkarır mıydı? Gaz sadece İngiliz siperlerinin üzerinde asılı kalır mıydı? Rüzgârın hızında hafif bir artış hissedildi ve saat 05:15'te Haig kesin "devam" emrini verdi ve tahta gözetleme kulesine çıktı. Fakat gelişme yanıltıcıydı ve birkaç dakika sonra karargâhından bir subay I. Kolordu'ya telefon ederek gazın ve taarruzun durdurulmasının mümkün olup olmadığını sordu. Gazın kullanımından sorumlu subaylar, böyle bir acil durum için yeterli düzenleme yapmışlardı. Fakat askerlik geçmişisi çok güçlü olan Gough bunun için artık çok geç kalınmış olduğu cevabını verdi.

Gazın asıl olarak atıldığı saat 05:50'de rüzgâr, gazı tam tesirini gösteremeyecek kadar yavaş ve hafif olsa da, sağ tarafta bulunan

Alman siperlerinin oldukça üzerine doğru taşıdı ancak soldaki siperlerde başarısız oldu, kimi yerlerde gaz geriye doğru tepti ve taarruzu altüst etti. Horne'nin 2. Tümen'ine bağlı 6. Tugay cephesinde gazdan sorumlu subay gaz silindirlerini açma sorumluluğunu kabul etmemişti. Fakat bu durum tümen karargâhına bildirildiğinde Horne, "program, koşullar ne olursa olsun icra edilecektir..." emriyle karşılık vermişti. Bu inat sonucunda birçok piyade kendi gazlarıyla zehirlenmişti. İlerleyebilenler ise derhal durduruldu ve gazla zehirlenmemiş Alman makineli tüfek nişancıları tarafından tarandılar. Horne yine de yeni bir taarruz için emir verdi, ancak tugay komutanlarının "boş yere insan hayatını kurban" vermeyi protesto etmelerinden sonra bu taarruzdan vazgeçecekti.

Genel piyade taarruzu saat 06:30'da başladı. Bu taarruza, mevzi ihtiyatlar hariç, Birinci Ordu'nun bütün birlikleri iştirak etti. Haig ve taarruza katılan iki kolordu komutanı ihtiyat ayırmamışlardı çünkü başkomutanlarının yarma taarruzu beklediğini ve genel ihtiyatıyla kendilerini derhal destekleyeceklerini sanmışlardı.

En sağda bulunan 47. Tümen'in savunma kanadını meydana getirmesi gerekiyordu. 15. Tümen'in hatları yarmasına yardımcı olacak bu görev hemen hemen yerine getirildi. 15. Tümen başlangıçta çok başarılıydı, fakat 47. Tümen 15. Tümen'in nerede olduğunu bilmiyordu. Bu nedenle 15. Tümen'in 70 numaralı tepenin ötesindeki mevzileri neredeyse yarmakta olan ilerlemesi başarısız olmuştu. Kitchener Ordusu'nun bu İskoçyalı askerlerinin taarruzları o kadar süratli ve derinlemesineydi ki, Alman komutanlığı bütün bölgeyi tahliye etmek için alalecele hazırlık yaptı. Bunun sonucunda Douai'ye (Fransa) kadar "iki sıra halinde teşkil edilmiş yürüyüşe hazır, sonsuz uzunlukta araç konvoyları vardı."

Bir başka olumsuz bir durum, 1. Tümen'in ilerlemesindeki uzun gecikmeden kaynaklandı, ancak bu gecikme kısmen telafi edilmişti. 1. Tümen'in soldaki tugayı da Horne'nin tümenine benzer bir sıkıntı çekti. Tümen ihtiyatının yanlarda meydana gelen boşluklardan sevk edileceği yerde, cephe taarruzunun beyhude bir şekilde tekrarlanmasıyla sabah vakti boşa harcanmış oldu. İngiliz harekâtının merkezindeki bu duraklama bütün İngiliz taarruzu-

nun ivmesini durdurma eğilimi göstermişti. Her ne kadar 9. Tümen, Kolordu Komutanı Gough'un soldaki tugayın yararsız cephe taarruzunu yenileme konusundaki hatasında ısrarı neticesinde hem fırsatı kaçırmış hem zayıt vermiş olmakla birlikte daha solda bulunan 7. ve 9. tümenler umut verici sonuçlar almışlardı. Buna karşılık 7. Tümen Komutanı Capper ise, sol tarafındaki ilerleme durduğunda ihtiyatlarını akıllı bir şekilde sağ tarafının başarılı bir hamlesiyle meydana getirdiği boşluktan çok çabuk bir şekilde geçirmişti.

Bununla beraber verilen herhangi bir sözün yerine getirilmesi, ihtiyatların hemen muharebeye sokulmasına bağlıydı. Bu, vaziye-
tin en kritik ânı ve başarısızlığın tayin edici nedeniydi. Joffre bile şayet John French ihtiyat tümenlerini çok geride tutarsa “öncü birliklerin elde ettiği başarıyı genişletme harekâtını icra edemeyecek kadar geç kalma tehlikesine maruz kalacaklarını, bu tümenlerin taarruzdan evvel General Haig'in mutlak komutasına verilmesinin kaçınılmaz olduğunu” söyledi. Haig defalarca, hiç olmazsa onların hemen arkalarında olacak şekilde tertiplenmelerinde ısrar etti. John French'in verdiği güvenceler hem tatminkâr olmayacak ve hem yanıltıcı olacak kadar belirsizdi. John French'in fikri her zaman olduğu gibi aşırı iyimserliğin ve karamsarlığın çelişkili etkileri altında belirlenmiş gibiydi.

John French'in genel ihtiyatı, süvari eğitimi almış komutanların fikirlerinin dışında modern koşullar altında önemsenmeyen süvari kolordusu ve XI. Kolordu'dan meydana geliyordu. XI. Kolordu'nun bünyesinde yeni teşkil edilen Muhafız Tümeni ve Fransa'ya yeni gelen 21. ve 24. tümenler vardı. John French, tuhaf bir kararla tecrübeli tümenleri sakın Somme cephesinde atıl olarak bırakmış ve bu iki acemi tümeni muharebenin kritik safhasında kullanmak için seçmişti. Üstelik bu tümenlerin, Haig'in kullanması için derhal el altında olması gerektiğini ima etmişti. Oysaki birlikleri yirmi beş kilometre geride tertiplemişti. Ve müteakip mesajında o birliklerin 25 Eylül saat 09:30'da Haig'in emrine verildiğini uydurmuştu. Gerçekte Haig'in saat 13:20'ye kadar bu emirden haberi olmamıştı, daha sonra dolaylı şekilde haberi oldu. Haig bu olayın

akabinde sert bir yorumda bulundu: “Şayet yakınımızda bir ihtiyat tümeni olmuş olsaydı, buradan geçip gidebilirdik. Genel Karargâh, ihtiyatların kontrolüne ilişkin savaşın öğrettiklerini tanımayı reddetmişti.” Haig’in kendine duyduğu güven, en azından bu kadar dar bir gediğin yaratacağı sonuç konusunda muhtemelen aşırıya kaçmıştı ve bizzat kendisi, Temmuz ayında bir ölçüde benzer bir yanılığa düşecekti. Ancak Haig’in John French’in uydurma emri neticesinde artan doğal nefreti, önce sert bir mektup trafiğine, daha sonra da uzlaşmaz bir kavgaya yol açtı. Haig bunun yanı sıra incinmiş ve isabetli önerisinin bir kez daha Foch’un etkisi altındaki John Fench tarafından reddedilmesinden çok rahatsız olmuş gibiydi. Buna karşılık John French, Haig’i ihtiyatları akılsız bir şekilde çok dar bir gedikten geçirmeyi denediği için suçlamıştı. Bu tartışmanın sonucunda Haig, French’in başarısızlığı ve yetersizliği hakkında şahsen Kitchener’a yazmış ve Haldane ile konuşmuştu. Bu münasebetle de French’in düşüşü ve onun yerine geçişinin hızlanmasına yardımcı olmuştu.

Bu tümenlerin uzun süre ve ağır bir şekilde devam eden ilerlemelerine gelince, trafiğin kötü şekilde düzenlenmesinin, seferi kuvvetler komutanı John French’in birliklere aldırıldığı tertiplerin meydana getirdiği felaketin tümenlerin tecrübesizlikleri nedeniyle artmış olmasından daha fazla sorumluydu. İngiliz Resmi Harp Tarihi yazarı General Edmonds’un dokunaklı bir şekilde söylediği gibi: “Bu, Londra sokaklarında belediye başkanının kfilesinin yolları açmadan ve trafiği durdurmadan ilerlemeye çalışması gibi bir şeydi.” Bir inzibat askeri, Béthune’nin (Fransa) dış mahallerinde 72. Tugay’ın tugay komutanını bölgeye giriş kartı olmadığı için durdurduğunda, ahmaklık maskaralığa dönüşmüştü.

“Acemi” tümenler, hayati önemdeki bir taarruza bundan daha zor bir şekilde ya da saçma bir tarzda ve bütün harekât alanları içerisinde durumun bundan daha yanlış olarak değerlendirildiği bir ortamda asla muharebeye iştirak ettirilmemişti. Bu hal, onların gecikmiş taarruzlarını nihayet 26 Eylül saat 11:00’da başlattıklarında meydana gelen müteakip başarısızlıkları yeterince açıklamakta ve o zaman yayılan düşüncesiz yargıları düzeltmek-

tedir – bu silinmesi zaman alacak bir lekeydi. Cesaretlerinin eksik olmadığı aşikârdı. Aynı şekilde cesaretlerinin karşılıklarını alamamaları da kendilerinin ve karargâh personelinin acemiliklerinden kaynaklanıyordu.

Yeni Ordu’nun bu tümeninin ve diğer tümenlerinin muharebede karşılaştıkları tecrübesizlik engeli aşırı derecede vurgulanmış olabilir. Bünyelerinde bulunan belirli taburların dışında düzenli ordu tümenleri bir bütün olarak muharebede daha etkili ya da sadece etkili bile olmuş gibi görünmüyor. “Muharebe sanatı” ender bulunan bir niteliktir, doğuştan gelen ve orijinal bir liderlik ürünüdür ve onun yokluğunda sırf cesaret bile genellikle sözde tecrübeden daha etkilidir.

Ayrıca Lens’in güneyinde yapılan, daha geniş çaplı Fransız taarruzunun yetersizliği, İngilizlerin şansını da etkilemişti. Zira Fransızlar, müttefiklerinin ilerlemesinden altı saat on beş dakika geçinceye kadar ilerlemediler. O zaman bile o kadar az ilerleme kaydettiler ki gösteri taarruzu bile yapmadılar. Bahar ve yaz mevsiminin acı tecrübeleri, muharebe alanlarındaki komutanların Foch’un taarruza olan inancını dikkate almamalarına ve sert emirlerini yer yer kibar bahanelerle geçersiz kılmalarına yol açmıştı. Joffre ayrıca Foch’u frenledi, zira ikinci sabah Joffre, Foch’a telefon ederek “temkinli olmasını” söyledi ve bunu, “Onuncu Ordu’nun taarruzlarını durdurun ve bunu yaparken İngilizler üzerinde onları tek başına taarruz etmeye terk ediyoruz izlenimi yaratmaktan kaçınmaya dikkat edin” uyarısı takip etti. Açıkça görölüyordu ki, şimdi Joffre’nin Champagne’deki taarruza bel bağlaması, ilk günün yarma harekâtının başarı vaat etmesinden ileri gelmişti.

Champagne ve ayrıca Artois’te taarruzun başlangıcında elde edilen kısmi başarının büyük ölçüde birçok kaynaktan ulaşan yeterli uyarıları ve ihtiyat taleplerini göz ardı eden Falkenhayn’ın algılama hatasındaki inatçılığından meydana geldiğini belirtmek önem taşımaktadır. Daha taarruz başlamadan iki saat önce Falkenhayn, Kayzer’i muharebe alanındaki komutanların “çok karamsar olduklarına” ve Fransızların taarruz edecek durumda olmadıklarına ikna etmişti.

Keza 25 Eylül'deki ilk raporlar, Haig'in başlangıçtaki başarılarını abartmasına neden oldu. Haig daha saat 10:30'da 3. Süvari Tümeni'ne ileri harekât emrini vermişti. Komutan, Haig'in hatasını hemen kavramıştı, fakat süvarinin gitmiş olduğuna inanan Haig, onları en kısa zamanda yakalayabilmeleri için 21. ve 24. tümenleri hemen yola çıkardı. Ancak onlar çıkagelmeden evvel mevcut durum değişmişti ve öncü iki tugay asıl taarruzda elde edilen hattı kuvvetlendirmek için alınmıştı. Haig, hâlâ Almanların sağlam olan ikinci savunma hattını yaracağını umuyordu. Bu amaçla tümenlerin geri kalan dört tugayı karanlıkta ve yağmurda, bu bilinmeyen arazi boyunca yürümeye devam ettiler. Yorgun, aç ve komutanları kadar şaşkın olan birlikler, ertesi sabah tesirli topçu desteği olmadan ve şimdi asıl birinci hattan daha kuvvetli tahkim edilmiş ve daha çok birlikle savunulan mevzilere karşı taarruza geçtiler. Zira Almanlar sadece takviye edilmekle kalmamışlar, ayrıca geceleyin kendilerini çok kalın bir dikenli tel tahkimatı ile muhafaza altına almışlardı. Taarruz, bu kesilmemiş dikenli tel engellerinde ya da daha oraya ulaşmadan başarısızlığa uğradı. Sağ kalanlar döndüler ve geriye doğru akmaya başladılar. Ortadan kaybolmaları, Muhafız Tümeni'nin doldurmak için geldiği Loos ve Hulluch (Fransa) arasında zikzak çizen İngiliz cephesinde boşluk bırakmıştı. Bu arada Alman karşı taarruzları, özellikle kanatlarda olmak üzere, tehlikeli bir biçimde artıyordu. Nihayet Foch, 28 Eylül'de sadece Loos yakınlarındaki İngiliz kanat bölgesini devralarak değil, fakat aynı zamanda onu durdurmaya gelen Alman Muhafız Kolordusu'nun büyük kısmını geri ittikleri Wimpy sırtında bölgesel bir başarı elde ederek imdada yetişmişti. Foch, John French ile işbirliği içerisinde 2 Ekim'de genel taarruzun tekrarlanmasını planladı. Aynı hareket tarzı Champagne'de, Fransızların üç gün boyunca boş yere muharebe ettikleri ve müthiş kayıp verdikleri Almanların ikinci hat mevzilerinde benimsenmişti. Şayet İkinci Ordu Komutanı Pétain üst makamlardan gelen emirlere aldırmayıp taarruzunu durdurmamış olsaydı durum daha da kötüye gitmiş olacaktı.

Fakat bu molayı, aynı noktadan taarruzun tekrarlanması takip edeceğinden, taarruzun tekrarı Almanlara sadece güçlenmek

ve kaynaklarını geride toplamak için zaman tanımıştı. Almanların karşı taarruzlarının yarattığı bölgesel sorunlar ve birliklerin yorgunluğu daha başka gecikmelere neden oldu ve taarruzun tekrarlanması defalarca ertelendi. Neticede bütün bu üç taarruz, sonuncusu 13 Ekim’de İngilizlerinki olmak üzere, farklı tarihlerde gerçekleştirildi. Resmi Harp Tarihi’nin ifadeleriyle, “genel durumu hiçbir şekilde iyileştirmede ve piyadenin gereksiz yere ölümünden başka bir şey getirmedi.” Tuhaftır ki Haig’in gerçekçilik duygusu, bu son safhada azaldı veya belki de daha doğrusu, onun keçi inadına boyun eğdi. Zira her ne kadar Joffre taarruzdan vazgeçse de, Haig 7 Kasım için yeni bir genel taarruz planı hazırlıyordu; bu taarruz kaçınılmaz olarak ödenecek bedelin hiçbir yeterli mazereti olmayacakmış gibi duran bir harekâtı. Neyse ki “General Kış ve Hava Koşulları” araya girdi. Ancak İngilizlerin zayıtı zaten 50.380’e ve Haig’in tali taarruzları da dahil edilirse 60.392’ye ulaşmıştı. Halbuki pahalıya mal olan karşı taarruzlarına rağmen, Almanların zayıtı ancak 20.000’di. Fransızlar Champagne ve Artois’te 191.797 subay ve asker kaybetmiş ve 120.000 zayıt verdimişlerdi – bu oran, bu taarruzların her ne kadar daha güçlü bir topçu desteğine sahip olsa da, İngilizlerin taarruzlarından daha iyi sevk ve idare edildiğini ima etmektedir. Her iki müttefik, hem İngilizler hem de Fransızlar, tecrübe kazanmışlar ancak bundan yararlanamamışlardı, fakat bu tür taarruzları etkisiz hale getirmeleri bakımından Almanlara daha da iyi bir tecrübe imkânı sunmuşlardı. 1916 yılında hem taarruz hem de savunma dersinden fazlasıyla yararlanan taraf Almanlardı.

1916: Yıpratma Savaşı

1914 yılında Dünya Savaşı'nın ağırlık merkezi Batı Cephesi'ndeydi. 1915 yılında Doğu Cephesi'ne kayan ağırlık, 1916 yılında bir kez daha Fransa'daydı. İtilaf Devletleri, kuvvetlerinin bir kısmını Selanik ve Mezopotamya'da boşa harcamış olsa da, İngiltere'nin yeni ordularının ve mühimmat kaynaklarının artan gidişatı, siper savaşında sabit hale gelmiş bulunan mevcut kenetlenmenin üstesinden gelmek için öncesinden çok daha güçlü hamleyi vaat ediyordu. Ayrıca yeni tümenlerin mevcutlarını tamamlamak (sefer kadrolarında tutmak) amacıyla önlemler alınmıştı. 1915 yılının sonunda Gönüllü (Teritoryal) tümenlerin yanı sıra "Kitchener Ordusu'nun" (Yeni Ordu) muharebe alanlarına iştirak etmesiyle birlikte, Fransa'daki İngiliz kuvveti otuz altı tümene yükselmişti. Gönüllü askere alma prensibi henüz terk edilmemiş olmakla birlikte bu yöntem sistematik bir hale getirildi ve nüfus kayıt esasına dayandırıldı. Ekim 1915'te Lord Derby'nin himayesinde başlatılan bu proje, ordunun talepleriyle endüstrinin ihtiyaçlarını bağdaştırmayı amaçladı. Bunun için ihtiyaç duyulduğunda önce bekâr olmak üzere erkekler gruplar halinde askere alındılar. Fakat bekâr askerlerin başvurusu bu kademeli sistemi sürdürmek için yeterli

olmadı ve Ocak 1916'da Mecburi Askerlik Kanunu'yla gönüllülük sistemi –sistem bunun için pek doğru bir terim değil– yerine mecburi askerlik geldi.

1915 yılı sona ererken müttefikler arasındaki ilk ciddi eylem birliği girişimi gerçekleştirildi. Fransız, İngiliz, Belçikalı ve İtalyan ordularının liderleriyle birlikte Rus ve Japon temsilcilerinin hazır bulunduğu Chantilly Konferansı, 5 Aralık'ta Joffre'nin karargâhında toplandı. Sonuç olarak 1916 yılında Fransa, Britanya, Rusya ve İtalya tarafından icra edilecek eşzamanlı bir genel taarruz prensibini benimsediler. İngiliz birliklerinin acemiliği göz önüne alınarak, eğitim için zaman tanınması gerektiği kabul edildi. Ayrıca Rusya yeniden araç, silah ve gereçle donatılması için zamana ihtiyaç duymuştu. Bunun sonucu olarak düşmanın gücünü yıpratmak için hazırlık taarruzlarının gerçekleştirilmesi umulmakla birlikte, taarruz 1916 yılının yaz mevsiminden önce başlayamadı. Fakat Ocak ayında hem Joffre ve hem Foch bu hazırlık görevini Haig'in icra edeceğini belirgin bir şekilde ima etmişlerdi ve Joffre ve Foch, Haig hazırlık taarruzlarını gerçekleştirene kadar genel taarruza geçmeye niyet etmediler.

Almanların hareketi bu planı bozacaktı. Harekâta sadece İngilizler tamamen katıldı ve o bile tam istendiği gibi olmadı. Bununla birlikte bu harekât, Fransızları bir kara mizah örneği gibi dolaylı bir şekilde bir yıpratma faaliyetine zorladı. Zira Falkenhayn uzun zamandır Batı Cephesi'ne karşı arzuladığı taarruz planını icra etmek üzereydi, gel gör ki bu plan karakteristik sınırlamaları barındırıyordu. Daima yıpratma stratejisine inanan birisi olarak Falkenhayn, şimdi bu hâkim fikri taktiğe dönüştürmüş ve sistematik safhalarla, her biri mahdut hedefli yeni bir taarruz şekli yaratmıştı. 1915 yılının Noel'inde yapılan durum muhakemesinde Falkenhayn, İngiltere'nin düşman ittifakının temel unsuru olduğunu ileri sürmüştü. “Hollanda, İspanya, Fransa ve Napolyon'a karşı İngiliz savaşlarının tarihi tekrarlanmaktadır. İngiltere hedefine ulaşmak konusunda en ufak bir başarı umudu beslediği sürece, Almanya bu düşmandan merhamet bekleyemez.” Bununla beraber denizaltı savaşının dışında İngiltere ve ordusuna müdaha-

le etmek mümkün değildi, çünkü cephelerinin bulunduğu alanlar hücumla dayalı harekâtlara elverişli değildi. “Savaşta baş düşmanımız hakkındaki duygularımız göz önüne alındığında, taarruz edemememiz kesinlikle kaygı verici, fakat İngiltere’nin Avrupa’daki harekâtının önemsiz olduğunu düşündüğümüzde, buna katlanılabilir. İngiltere’nin kıtadaki gerçek silahı Fransız, Rus ve İtalyan ordularıdır.” Falkenhayn Rus ordusunun zaten etkisiz hale geldiğini ve İtalya’nın askeri başarılarının durumu etkilemesinin muhtemel olmadığını kabul etmektedir. “Geriye sadece Fransa kalıyor.” “Fransa neredeyse askeri gücünün sonuna gelmiştir. Şayet Fransız halkı askeri açıdan umut edilecek bir şey kalmadığına kesin bir şekilde ikna edilirse, kırılma noktasına ulaşılır ve İngiltere’nin en iyi kozu elinden alınır.” Büyük bir yarma taarruzunun gereksiz olduğunu ve onun yerine Almanların “Fransız komutanlığının mevcut her askerini muharebeye sokmak zorunda kalacağı çok önemli bir yeri taarruz bölgesi seçerek” Fransızları yıpratmayı ve dolayısıyla bütün gücünü tüketmeyi hedeflemeleri gerektiğini söyledi. Bu tür hedef ise, ya Belfort ya da Verdun’dur. Taarruz için Verdun seçildi çünkü burası hem Alman ana ulaşım ağları için tehdit unsuruydu hem de muharebe çıkıntısı imkânı sunuyor ve böylelikle savunan tarafı engelliyordu. Buna ek olarak böylesine ünlü bir yerin Fransızlara kaybedilmesi halinde yaratacağı moral bozukluğu da düşünülmüştü. Ayrıca bu seçimde özellikle Almanların üzerinde yapacağı moral ya da moral bozukluğu unsuru rol oynamıştı. Çünkü Verdun, Alman göçebelerinin Galyalıları saldırmak için geçtiği eski batı kapısıydı. Aynı şekilde Almanlar, siperlerine *Nibelungen Destanı* kahramanları olan Siegfried, Brünhilde ve benzerlerinin adlarını vermişlerdir. Kayzer’in ordularına komuta etmesi için Genç Moltke’yi ve karargâhlarının asıl yerini 1870 yılında işgal ettikleri Koblenz kenti ve aynı oteli seçmesi, batıl inanç anlayışını daha da kesin olarak ortaya çıkarmaktadır.

Verdun’daki taktik planın temel düşüncesi, sürekli mahdut hedefli hamleler dizisiydi. Bu taarruzların yarattığı tehdit sonucunda Fransız ihtiyatları, Alman topçusunun kıyım makinesinin içine çekilecekti. Kayıplarının önlenmesi amacıyla bu ilerlemelerden

her birisi kısa fakat şiddetli topçu bombardımanlarıyla emniyete alınacaktı. Bu suretle hedef ele geçirilecek ve düşman ihtiyatlarını karşı taarruza geçirmeden evvel sağlamlaştırılıp, emniyete alınacaktı. Her ne kadar Fransız Genel Karargâhı'ndaki istihbarat şubesi, Alman hazırlıkları konusunda erkenden uyardıysa da harekât şubesi kendi taarruz planlarıyla o denli meşguldü ki uyarılar duymazlıktan gelindi. Ayrıca Belçika ve Rusya'nın kalelerinin kolayca düşmesi kalelerin eski olduğuna ilişkin yaygın bir kanaate yol açmıştı. Bir müstahkem mevki olarak Verdun'u Fransızları ikna ederek "tenzil eden" (önemli silahların tahliyesiyle ikinci sınıf bir kale haline getiren) Joffre, onu toplardan ve birliklerden yoksun bırakmıştı. Kaleler sadece sığınak olarak kullanılmıştı. Kalelerin yerini alan siperler yetersizdi ve onarıma muhtaçtı.

Alman bombardımanı 21 Şubat saat 07:15'te, yirmi beş kilometrelik bir cephede başladı. Saat 16:45'te ilk gün sadece yedi kilometrelik bir cephede de olsa, piyadenin ileri hareketi başladı. O andan 24 Şubat'a kadar savunmada bulunan birliklerin Meuse Nehri'nin doğu yakasındaki hattı met ve cezirde olduğu gibi dağıldı.

Joffre, şimdi Pétain'in kullanması için toplanmış bulunan ihtiyatları savunma gayesiyle Pétain'in sorumluluğuna vermek için harekete geçti. Almanlar 6 Mart'ta taarruzu Meuse Nehri'nin batı yakasına kadar genişletti; fakat artık savunma güçlenmeye başlamış, kuvvetler dengelenmiş ve Verdun için tehlike hali ortadan kalkmıştı.

Kısa bir duraklama oldu. Bu duraklama esnasında müttefikler Fransa'nın üzerindeki baskıyı hafifletmeye çalıştılar. İngilizler, Fransız Onuncu Ordusu'ndan Arras cephesini devraldı. Böylelikle cepheleri Yser'den Somme'a kadar kesintisiz bir şekilde uzanır hale gelmişti. İtalyanlar Isonzo cephesine beşinci kez taarruz ettirirse de bunun pek bir yararı olmadı. Ruslar eğitimsiz birliklerini elde ettikleri küçük toprak parçalarını çok geçmeden karşı taarruzlar neticesinde kaybettikleri Vilna (Litvanya) yakınlarındaki Naraç Gölü'ndeki (Beyaz Rusya) Alman cephesine aceleyle sürdüler. Bu olup bitenler Falkenhayn'ın Verdun'a karşı yıpratma taarru-

zunu devam ettirmesini önlemedi. İlerlemeler azdı, fakat toplam etkileri artıyordu ve kayıp dengesi kesinlikle savunmada olanların (müttefiklerin) aleyhine dönmekteydi. 7 Haziran'da Vaux Kalesi (Fransa) düştü ve Alman akınları Verdun'a her zamankinden daha fazla yaklaşmıştı. Conrad, Asiago (Venedik) bölgesinde İtalya'nın Trentino cephesinin kanadına taarruza geçti.

Rusya yine imdada yetişmişti. 1916 yılının baharında Rusya'nın 130 tümeni vardı fakat kırk altı Alman ve kırk Avusturya tümeni karşısında teçhizatı hâlâ kaygı verecek şekilde yetersizdi. Müttefik taarruzunun yapılacağı yılda planlanan rolü nedeniyle Rusya için yapılmakta olan hazırlıklar ve yeniden teşkilatlanma faaliyetleri Verdun'daki olağanüstü durum nedeniyle yarıda kesilmişti. Rusya müttefiki Fransa'ya yardım amacıyla Mart'ta Naraç Gölü'nde başlatılan ve büyük kayba neden olan ve inatla uzatılan bir taarruza geçti. Taarruz nihayet kesildiğinde, asıl taarruz için hazırlıklara devam edildi. Somme taarruzuyla tesadüfen çıkışacak olan bu taarruz, Temmuz ayında başlayacaktı. Bu arada güneybatı cephesi komutanı olan Brusilov düşmanın dikkatini asıl taarruzdan başka yöne çekmek için kendi kaynaklarını kullanarak düzenleyebildiği kadar bu şekilde taarruzlar düzenledi. Ancak İtalya'nın Avusturya'nın Trentino taarruzunu takviye etmesini önlemek amacıyla Rusya'ya yaptığı talebe karşılık 4 Haziran'da aldığı yardım dikkatlerin asıl taarruzdan başka yöne çekilmesi için yapılan planların vaktinden önce ortaya çıkmasına neden oldu. Brusilov'un birlikleri herhangi bir özel tertiplenme şekilleri olmadan Lutsk (Ukrayna) yakınlarında bulunan Avusturya Dördüncü Ordusu'na ve Bukovina (Ukrayna) yakınlarında ilk şokta direnişi çöken Avusturya Yedinci Ordusu'na karşı yürüyüşe geçti.

Rus ordusunun savaştaki son hayati taarruzunun önemli sonuçları oldu. Avusturyalıların İtalyanlara karşı gerçekleştirdiği ve zaten İtalyan hamlesiyle bozulan taarruzunu durdurdu. Bu, Falkenhayn'ı Batı Cephesi'nden birlik çekmeye zorladı ve böylece Verdun'u yıpratma umudunu kaybetmenin yanı sıra İngilizlerin Somme için hazırladıkları taarruz için planladıkları karşı taarruzdan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Rus taarruzu, Romanya'nın İti-

laf Devletleri safında savaşa katılmak için hayati önemde bir kararı almasına yol açtı. Ayrıca, Falkenhayn'ın komutanlık görevinden alınmasına ve yerine genelkurmay başkanlığı görevine Hindenburg ile birlikte asıl beyin olarak resmi sıfatı bütün Alman ordusunun (kara kuvvetlerinin) Harekât Başkanlığı (*First Quarter-Master General*) görevini üstlenmek üzere Ludendorff'un atanmasına neden olmuştu. Her ne kadar Romanya'nın savaşa girişi ani olmakla birlikte, bu ülkenin savaşa katılmasındaki temel neden, Falkenhayn'ın 1915 yılındaki net olmayan stratejisinin Rusların toparlanmasına olanak sağlaması ve bunun sonucunda Falkenhayn'ın 1916 yılındaki stratejisini çıkmaza sokmasıydı. Falkenhayn tarihin akılsızca yarım yamalak tedbirler alanların en son örneğiydi. Hesaplanmış riskleri almayı reddederek, ülkesini daima mahveden “kuruşun cimrisi, liranın cömerdi” en “muktedir” ve en “bilimsel” generaldi. 1916 yılında uzun zamandır arzu ettiği hedefini gerçekleştirmek için Batı Cephesi'ne geri döndü. Falkenhayn'ın stratejisi, düşmanın en güçlü ordusunu ve en güçlü mevzisini hedef olarak seçmek suretiyle geleneksel askeri esasları sadakatle yerine getirmişti. Stratejisi Fransızların ihtiyatlarını Verdun'da “katliama” uğratma hedefini kesinlikle başarmış ancak hiçbir kati stratejik sonuç elde etmemişti.

Falkenhayn, Conrad'ın daha önce Sırbistan'ı mağlubiyete uğratan tarzdaki bir yığınağın İtalya'ya karşı yapılması önerisini reddetmişti. Conrad'ın gerekçeleri “geleneksel düşmana” karşı bu şekildeki bir taarruzun Avusturya-Macaristan birliklerini güçlendireceği ve Trentino'nun güneyinden Isonzo'da muharebe eden İtalyan birliklerinin geri bölgesine gerçekleştirilecek bir saldırı için harp harekât alanının kati sonuçlar için elverişli olduğu yönünde olmuştu. 1917 yılındaki Caporetto'daki nispeten daha zayıf bir taarruzla elde edilen başarı onun iddiasına tarihsel katkıda bulunmaktadır. Fakat Falkenhayn planının hem tatbik kabiliyeti hem değeri konusunda kuşkuluydu ve hatta Conrad'ın Galiçya'daki Avusturya tümenlerine yardım için istediği dokuz Alman tümenini ödünç vermekte isteksizdi. Conrad bu yardımın eksikliğinden dolayı Galiçya'dan en iyi tümenlerini alarak planını tek başına uy-

gulama konusunda ısrar etti ve bu suretle İtalyan planını gerçekleştirmek için yeterli kuvvet temin etmeden cephesini Brusilov'un taarruzuna açık hale getirmiş oldu. Falkenhayn'ın Conrad'ın bu konudaki görüşlerine karşı için için duyduğu hoşnutsuzluk Galiçya felaketiyle alevlendi ve Viyana'da Conrad'ın görevden azledilmesi için duruma müdahale etti. Şu işe bakın ki Conrad'dan kısa bir süre sonra kendisi de görevden alındı.

Brusilov'un taarruzu üç ay oldukça başarılı bir biçimde devam etti fakat başarıyı hemen genişletmek için gerekli mevcut ihtiyat birlikleri yoktu ve daha ihtiyat birlikleri kuzeyden aşağı intikal ettirilemeden Almanlar boşlukları kapatıyorlardı. Brusilov'un sonraki çabaları asla çok tehlikeli olmadı, fakat mevcut tüm Rus ihtiyatları muharebeye çekilmişlerdi ve o vakit meydana gelen muazzam zayıflık Rusya'nın askeri gücünün mahvolmasına yetmişti.

Brusilov'un taarruzunun Alman stratejisi üzerindeki etkisi büyük olmakla birlikte Verdun üzerindeki sonucu o denli ani değildi. Fakat uzun zamandır planlanan Somme taarruzu imdada yetişti ve iase yokluğu nedeniyle Verdun taarruzu dağıldı. Yine de, Almanlar her ne kadar maddeten ve moral olarak hedeflerine ulaşmadılarsa da Fransız ordusunu o kadar takatsiz hale getirdiler ki Fransızlar müttefiklerin 1916 yılındaki planında ancak önemsiz bir şekilde görev alabildiler. Şimdi ise İngilizler mücadelenin en ağır yükünü üstlenmek zorunda kalmışlardı ve sonuçlar İtilaf Devletleri stratejisinin hem kapsamını hem de etkisini sınırlayacaktı.

Bir hafta süreyle devam eden bombardımandan sonra, İngiliz Dördüncü Ordusu (yakın zamanda teşkil edilen ve Rawlinson'un komutasına verilen) 1 Temmuz'da on üç tümenle Somme'un kuzeyinde yirmi beş kilometrelik bir cepheden saldırıya geçti. Fransızlar da beş tümenle Alman savunma mevzilerinin oldukça az tahkim edilmiş olduğu nehrin güneyine, on üç kilometrelik bir cepheden taarruza geçtiler. Açıkta yapılan hazırlıklar ve uzun süren bombardımanlar hiçbir baskın şansı bırakmamıştı. Taarruz sayıca az ama çok iyi teşkilatlanmış Alman direnişi karşısında, İngiliz cephesinin büyük bir bölümünde başarısız oldu. Kayıplar benimsenen yavaş ve katı "muharebe düzenlerinden" dolayı dehşet vericiydi.

Taarruz, Alman savunmasında sadece Fricourt ve Montauban yakınlarında bulunan İngiliz cephesinin güneyinde gerçek bir köprübaşı kazanmıştı. Daha az direnişle karşılaşan ve saldırılarının beklenmedik olması nedeniyle, Fransızların kazancı daha fazlaydı.

Bu aksaklık, Bapamue ve Cambrai'ye düşünülen asıl "yarma taarruz" fikrini zayıflattı. Haig belli bir süre Alman gücünü zayıflatmayı amaçlayan, sınırlı ilerlemeleri kapsayan yıpratma harbine başvurdu. Joffre'nin, birlikleriyle yeniden Thiepval (Fransa) savunma mevzilerine cepheden taarruz etme talebini reddeden Haig, önce sadece sağ kanadıyla taarruz etti. 14 Temmuz'da Almanların ikinci mevzilerinin yarılması, başarıyı genişletme şansı vermişti, ancak bu şans değerlendirilmedi. Taarruz bundan sonra sistematik bir şekilde fakat ağır kayıplara maruz kalarak devam etti. Harekâtlar, az bir yer işgal edilmesiyle sonuçlandı. Ancak erken kış yağmurlarının başlaması nedeniyle harekâtlar Kasım ayında askıya alındığında Alman direnişi ciddi bir şekilde zorlanır hale gelmişti. Bununla birlikte bu harekâtların sonucu abartılmış olabilir, çünkü bu harekât Almanların Romanya taarruzu için batıdan birlik çekmesini önlememişti.

Ancak Somme bir konuda geleceğe önemli bir şekilde ışık tutmuştur, çünkü 15 Eylül'de ilk tanklar görülmüştü. Az sayıda tankın erkenden kullanılması bir hataydı; tanklar büyük stratejik baskın fırsatını kaybettiklerinden, ayrıca taktik olarak yanlış sevk ve idare edildiklerinden ve küçük teknik kusurlardan dolayı sadece sınırlı bir başarı elde etmişlerdi. Her ne kadar yüksek rütbeli askeri yetkililer tanka olan inançlarını kaybetmekle ve kimileri ondan vazgeçilmesini desteklemiş olmakla birlikte, sezgisi daha güçlü gözler uygun bir şekilde kullanıldığında tankın siper engelini açabilecek bir anahtar olduğunu fark etmişlerdi.

Somme taarruzunun ayrıca dolaylı bir sonucu oldu, çünkü Verdun'daki baskıyı hafifletici katkısı Fransızlara 24 Ekim ve 15 Aralık'ta Mangin'in kolordusu tarafından çok az bir zayıyla gerçekleştirilen, kaybettikleri toprakların büyük bir bölümünü ele geçirdikleri karşı taarruzları hazırlama imkânı vermişti. Daha az kayıplarla elde edilen bu başarıların nedeni kısmen baskınlar, mah-

dut hedefli yöntemin daha esnek kullanılması ve topçunun yoğun ateş toplamasının sonucunda yumuşatılan mevzilerin çok az piyadeyle işgal edilmesi idi. Ancak Hindenburg'un yorgun birliklerini itibar uğruna biraz daha geride, daha emniyetli bir hatta çekmek yerine, eskiden elde edilen arazilerin elde tutulması yanlışında ısrar etmesi, Fransızların başarısına fazlasıyla yardımcı olmuştu. Hiç olmazsa Hindenburg 1917 baharında bu konudan müttefiklerin aleyhine olacak şekilde ders almıştı.

İtilaf Devletleri'nin davasına yakınlık duyan Romanya, onların safında savaşa girmek için uygun bir fırsat beklemekteydi. Brusilov'un başarısı, Romanya'ya sonu meçhul bir işe atılma cesareti verdi. Romanya komutanlığı bu şekilde müttefiklerin safında yer almanın Somme'a ve Selanik'e yapılacak baskıyla birlikte Alman ihtiyatlarını düzeltereceğini ummuştu. Ancak Romanya'nın durumunun birçok yapısal olumsuzlukları vardı. Topraklarının stratejik konumu kötüydü. Ana bölgesi olan Eflak, Avusturya-Macaristan ve Bulgaristan arasında sıkışmıştı. Romanya'nın ordusu dış görünüşüyle modern olmakla birlikte, çok önemli zafiyetleri vardı. Müttefiklerinden sadece Rusya Romanya'ya doğrudan yardım edebilirdi ve müttefikleri Romanya'yı yüzüstü bıraktı. Bütün bu olumsuzluklara rağmen Romanya, yan tarafını Bulgaristan'a karşı savunmasız bırakacak bir şekilde Transilvanya'ya taarruz etti.

İtilaf Devletleri tereddüt ederken, Almanlar harekete geçmişti. Plan çalışması Falkenhayn tarafından başlatıldı ve 28 Ağustos'ta başkomutanlığı devralan Hindenburg-Ludendorff ikilisi tarafından geliştirildi. Transilvanya'da bir ordu karşı taarruz için beklerken, Almanların Mackensen'in komutasında takviye ettikleri bir Bulgar ordusu Romanya'nın "arka kapısından" taarruzla Dobruca'yı işgal edecekti. Bu, Transilvanya'daki Rumen taarruzunu kendiliğinden durdurdu. Rumenler ihtiyatlarını çektiler. Eylül ayının sonunda Rumenler Falkenhayn'ın komutanlığa getirildiği Avusturya-Alman birliklerinin karşı taarruzuyla geri püskürtüldüler. Geri püskürtülen birlikler Romanya'nın batıdaki dağlık sınırındaki geçitleri Kasım ayı ortalarına kadar tutmayı başardılar fakat Falkenhayn bu bölgeyi kar geçitleri tıkamadan önce henüz yarmıştı.

Mackensen, asıl kuvvetlerini batıya kaydırды ve Tuna'yı şimdi iki ordunun birleştiği Budapeşte yakınlarında geçti. Budapeşte 6 Aralık'ta düştü ve geciken Rus yardımlarına rağmen Rumen kuvvetleri, kuzeye Moldova'ya sevk edildi. Çok parlak bir şekilde koordine edilen Alman stratejisi, Romanya'nın büyük bir bölümünü petrol ve buğdayı ile birlikte ele geçirerek yeni düşmanını felç etmiş ve Rusya'ya tutması gereken bir başka 500 kilometrelik cephe daha vermişti. Sarraile, Selanik'te Bulgar ihtiyatlarını tespit etmekte başarılı olmamıştı.

Trentino'daki Avusturya taarruzu Cadorna'nın Isonzo'ya karşı yenileyeceği taarruz planını engellemişti fakat Avusturya taarruzu durdurulunca Cadorna, ihtiyatlarını tekrar Isonzo'ya sevk etti. Bu taarruza hazırlık olmak üzere Sabotino Dağı'ndan denize kadar bütün bölge, Aosta dükünün komutasındaki altı Avusturya tümenine karşı on altı tümenin bünyesinde tertiplendiği Üçüncü Ordu'nun sorumluluğuna verilmişti. Asıl taarruz, 4 Ağustos'ta denizin yakınlarında girişilen hazırlık amaçlı şaşırtma taarruzunu müteakip iki gün sonra başarılı bir şekilde başladı. Capello'nun kolordusu, Gorizia'nın kuzeyinde nehrin yaklaşma istikametini koruyan uzun süredir aşılamayan Sabotino Dağı boyunca ilerledi. 8 Ağustos gecesi nehri geçtiler ve kenti işgal ettiler. Bu işgal, Avusturyalıları güneyde Carso bölgesine geri çekilmeye zorladı fakat doğu istikametindeki başarıyı genişletme harekâtı, yeni direniş mevzilerine karşı başarılı olmadı. Sonbaharda üç taarruzda daha yapıldı. Bu taarruzlar Avusturyalıları için yıpratıcı olmakla birlikte, taarruz edenlere daha fazla kayıp verdirmişti. Yıl boyunca İtalyanlar yaklaşık 483.000 zayıt verdiler ve 260.000 zayıt verdirdiler.

İtilaf Devletleri'nin 1916 yılında gerçekleştirdikleri seferlerden elde ettikleri tek bölgesel başarı –ki bu da yine yılbaşına kadar tam anlamıyla kendini göstermeyen– uzakta, Mezopotamya'daki Bağdat'ın işgaliydi. Askeri açıdan isabet derecesi pek belli olmayan bu moral simgesi, coşkuyla karşılandı. Geçmişin acı tecrübeleri İngiliz hükümetinin hevesini kırmıştı. İmparatorluğun yeni Genelkurmay Başkanı William Robertson, Batı Cephesi'nin mevcut birliklerini

azaltacak başka herhangi bir birlik sevkine karşı çıkmıştı. Ancak muharebe bölgesindeki yeni komutan olan General Maude bunu benimsemese de, zeki adımlarla bu savunma politikasını yeni bir taarruz politikasına dönüştürmeyi başardı. Mezopotamya birliklerinin ve ulaştırma sisteminin yeniden adanmaklı teşkilatlanmasından sonra, 12 Aralık 1916'da yavaş yavaş sağ kanada çark etmeye ve Dicle Nehri'nin batı yakasındaki cephesini Kutü'l-ammare'nin yukarı ve aşağı bölgesine doğru genişletmeye başladı. Bu sistematik siper harbi faaliyetleri, Maude'yi Dicle Nehri'nin karşısında, Türklerin geri çekilme hattı boyunca harekâta hazır hale getirmişti. Böylelikle de geri çekilme hattı kendi cephesiyle paralel hale gelmiş oluyordu. Ancak Maude'nin sayıca bire karşı dört üstünlüğüne rağmen, sağ kanadının düşmanı baskı altına alamaması ve süvarisinin geri çekilmeye engel olamaması kati başarıyı önledi. Ancak bu durum birliklerinin Bağdat'a ilerlemesi için izin verilmesine yol açtı ve 11 Mart 1917'de Mezopotamya'nın başkentine girdi. O vakit girilen bir dizi ustalıklı harekât, Türkleri farklı geri çekilme hatlarına sürdü ve İngilizlerin bu vilayetteki tutunmalarını emniyete aldı.

İngilizler, Türklerin 1915 yılının başlarında Mısır'ı istila etmek için giriştikleri başarısız girişimlerinden bu yana, Çanakkale harekâtı nedeniyle birlik için yanıp tutuştukları dönemde bile, Mısır'da oldukça büyük çapta kuvvet bulundurmıştı. Gelibolu tahliye edildiğinde, burada serbest kalan Türk birlikleri Mısır'ı tehdit etmekteydi. Kahire'deki yetkililer bu tehlikeyi önlemek amacıyla İskenderun yakınlarındaki Ayas (Yumurtalık) Körfezi'ne çıkmak için Kitchener'in onayını almışlardı, fakat İngiltere'de genelkurmay bu öneriye itiraz etti. Öneri daha sonra Suriye'yi zaten kendilerinin savaş ganimeti olarak kabul etmiş bulunan Fransızların, İngilizlerin herhangi bir müdahalesine olan itirazları neticesinde geçersiz hale gelmişti. Bu nedenle 1916 boyunca büyük bir İngiliz garnizonu olan Mısır (bir ara çeyrek milyonu aşkın birlik vardı) pasif kalmıştı. Bu arada Türklerin Sina'da birkaç bin askeri kullanarak ve Batı Çölü'nde Sünusileri kışkırtması, Mısır sınırları içerisinde her iki kanatta sorun yaratmıştı.

Ancak İngilizler ayrıca Kızıldeniz'in doğu yakasındaki Arap müttefikini yanlarına çekmenin bir yolunu buldular. Bu zaten Türklerin emriyle Kutsal Şehirlerden cihat ilan etmeyi reddedererek çok değerli yardımı dokunmuş olan Mekke Şerifi'ydi. Bunun sonucunda Müslüman halkın İngilizlere karşı Kutsal Savaş için toplanma ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Şerif daha sonra, Haziran 1916'da, Hicaz'da Türk idaresine karşı isyan çıkarttı: Böylece İngilizlerin şimdiye kadar kendi kuvvetleriyle başaramadıklarını, yani Türklerin dikkatini başka yöne çekmeyi başardı. Bunun ilk sonucu, İngilizlerin Sina Çölü'ne hâkim olmak ve sınırlarını eski haline getirmek imkânını verecek El Ariş'e ilerlemeye karar vermeleri olmuştu. Bir Türk akını Temmuz ayında Romani'de bastırılmakla birlikte, Murray'ın hareketi çölde demiryolu ve su borusu döşenme zamanına denk geldiğinden yavaş ilerliyordu. İngilizler El Ariş'i ancak Noel zamanı işgal ettiler ve Magdebe ve Rafah'ta bulunan Türk dış mevzilerine saldırdılar.

Bu yeni "göç," İngiliz hükümetine mümkün olan en az birlikle Filistin'i işgal etmek için ilham verdi. Kıyıdaki Gazze'nin kazaları ve kırk kilometre içeride bulunan Birüssebi, Filistin yaklaşma istikametine hâkimdi. Murray, 26 Mart 1917'de Gazze'ye hücum etti fakat bu teşebbüs tam başarıya ulaşmak üzereyken suya düştü. Gazze aslında geceleyin kuşatılmıştı. Ancak elde edilen mevziler düşman baskısı altında olduklarından değil fakat İngiliz komutanların hatalı emirlerinden, yanlış anlaşılmalardan ve aşırı tedirginlikten dolayı birer birer terk edildi. Hasar bununla da bitmedi. Zira Murray, buradaki durumu hükümete zafer olarak duyurmuş ve müteakip çekilmeye ilişkin hiçbir ipucu vermemişti. Bu nedenle de, yeterli keşif ya da ateş desteğiyle olmaksızın şimdi güçlendirilmiş vaziyette bulunan mevzilere karşı daha ağır başarısızlığa neden olan 17-19 Nisan'daki diğer bir taarruz için cesaretlendirilmişti.

Bununla birlikte Britanyalıların yeni Arap müttefikleri, İngiliz birliklerinden bir avuç teknik müşavirin ötesinde hiç kimseyi talep etmeyerek, Türklerin bu başarılarına karşı koymak suretiyle dikkatlerini başka yöne çekerek değerli bir katkıda bulunmuşlardı. İsyân, başlangıçtaki başarısından sonra dağılma tehlikesiyle karşı-

laştı; fakat duruma hâkim olundu. Faysal'ın Kızıldeniz kıyısından Wejh (Suudi Arabistan) istikametinde kanat bölgesinden ani olarak giriştikleri hareket sonucunda, Arapların Hicaz Demiryolu'nu taciz etmesi dengeleri değiştirmişti. Kalkışılan bu harekât genç arkeolog, (daha sonra subay olacak olan) Yüzbaşı Lawrence tarafından düzenlenmişti. Tarih ve savaş teorisi konusunda çok bilgili olan Lawrence, bilgisini gayri nizami koşullara intibak ettirecek esnekliğe ve Türklerin kaynaklarını tüketmek için Arapların seyrek kıvılcımlarını şiddetli bir aleve dönüştürecek, etkili bir kişiliğe sahipti. Mayıs 1917'de bir kısım Araplarla başına buyruk giriştiği hareket, Suriye'de ektiği yeni isyan tohumlarından sonra Akabe'ye (Ürdün) baskınla sonuçlandı. Kızıldeniz'in kuzeyindeki koyda bulunan bu deniz üssünün ele geçirilmesi, Sina'daki İngiliz ikmal ve ulaşım tesisleri için bütün tehlikeleri ortadan kaldırmış ve Arapların İngilizlerin karşısında bulunan Türk kuvvetlerinin kanat bölgesi için bir unsur haline gelmesine zemin hazırlamıştı. Halihazırda uzun Hicaz demiryolu hattını ve güneyindeki araziye korumak için mevcut bulunan Türk birlikleri, Filistin'de karşılarındaki İngiliz birliklerinden fazlaydı.

Denizlerde Savaş, 1915-1916. Müttefiklere göre acımasızlığın sembolü Amiral von Tirpitz'in adıyla çağrıştırılan Almanya'nın ilk denizaltı muharebeleri, hem yetersiz sonuçları hem de Almanya'nın davasına verdiği orantısız ahlaki zararlarıyla dikkate değer bir başarısızlık olmuştu. Amerikan ve Alman hükümetleri arasındaki bir dizi nota teatisi Nisan 1916'da Başkan Wilson'dan gelen gerçekte bir ultimatomla sonuçlandı ve Almanya sınırsız denizaltı muharebelerinden vazgeçti. Bu silahtan mahrum kalması, Almanya donanmasını ilk ve son kez olmak üzere savaşa başladığı asıl planı uygulamaya koymaya sevk etti. İngiliz Büyük Donanması, 30 Mayıs 1916'ın geç saatlerinde Kuzey Denizi'ndeki dönemsel taramaları için üssünden denize açıldı, ancak haklı olarak muhtemel bir karşılaşmayı bekliyordu. Keza 31 Mayıs günü sabahın ilk saatlerinde Alman Açık Deniz Donanması, İngiliz donanmasının bazı münferit gemilerini imha etmek umuduyla denize açılmıştı.

İngiliz Büyük Donanması Komutanı Jellicoe, savaşın ilk aylarında böyle bir karşılaşma için taslak bir plan hazırlamıştı. Bu planın esası, Büyük Donanma'nın denizlerdeki bozulmayan üstünlüğünün devam ettirilmesi idi, Amiral Jollicoe bunu sadece muharebenin değil fakat aynı zamanda müttefiklerin bütün ekonomik, moral ve askeri alanlarındaki faaliyetlerinin mihveri olan, büyük bir strateji unsuru olarak nitelendiriyordu. Bu nedenle Alman donanmasını kendine uygun koşullarda muharebeye sürüklerken, mayın ve denizaltılarla kaplı sularda tuzağa düşmemeye kararlıydı.

Amiral Beatty, 31 Mayıs günü öğleden sonranın ilk saatlerinde muharebe kruvazörleri ve muharebe gemisi filosuyla güney bölgesindeki tarama faaliyetinden sonra Amiral Jellicoe'ye katılmak için kuzeye döndüğünde beş adet Alman muharebe kruvazörünü tespit etmişti. İlk çatışmada Beatty'nin altı muharebe kruvazöründen ikisi en hayati bölgelerinden isabet aldı ve battı. Zayıf düşen Beatty, Amiral Scheer komutasındaki asıl Alman donanmasına rastladı. Beatty, Almanları elli mil uzakta yardımına koşan Amiral Jellicoe'nin menziline sokarak tuzağa düşürmek için kuzeye döndü. Pus ve azalan ışık, bu sonu belli olmayan takibe son verdirirken, İngiliz donanmasını Alman donanmasıyla üsleri arasında bırakmıştı. Alman Açık Deniz Donanması Komutanı Amiral Scheer, geceleyin muhrip muhafız ağını yardı ve tespit edilmekle birlikte rapor edilmedi. Böylelikle Amiral Scheer, Jellicoe'nin sevk ve idare prensipleri uyarınca ve torpido saldırısı tehlikesi karşısında kendisine çok yanaşmaya cesaret etmediğinden, bu kuşatmadan güvenli bir şekilde kurtuldu.

Jutland Muharebesi, Almanlar için taktik bir avantaj olarak kabul edilebilse de, stratejik açıdan bir sonuç elde edilmemiştir. İngiliz ablukası gevşetilmedi. Almanya bir kez daha son çare olarak denizaltı savaşına başvurdu ve ilk gelişme menzilin genişletilmesi olmuştu. Almanların büyük denizaltı kruvazörlerinden birisi, Amerikan kıyıları açıklarında ortaya çıktı ve birkaç tarafsız gemiyi batırdı.

Kapalı denizler içinde Akdeniz, yoğun harekâtların meydana geldiği bir alan olmuştu, ancak İngilizler üzerindeki mevcut baskı

yazın hafiflemişti. Çünkü Alman hükümetinin Başkan Wilson'un tehdidine boyun eğmesinden dolayı hoşnutsuzluk içinde olan Scheer, denizaltılarının ziyaret ve araştırma bahanesi altında faaliyet göstermesine izin vermeyi reddetti. Bu nedenle sınırlı denizaltı muharebelerinin yükü Flanders filotillalarına binmişti. Britanyalıların şansına Alman donanmasının komutanları, aptalca bir şekilde Belçika kıyısının bir üs olarak avantajlarını ve başarılarını genişletmeyi geç fark etmişlerdi. Başlangıçta ihmal nedeniyle bir üssün teşkil edilmesinde kaybedilen altı ay, asla tam anlamıyla telafi edilmedi ve burada bulunan birliklerin çapı asla bu yakın menzilden Britanya'yı tehdit edecek nispette olmadı. 6 Ekim'de Scheer, saldırıyı filotillalarıyla takviye etmesi için emir aldı. Bu emir, genel denizaltı seferlerinin yenilenmesinin esasen Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı Amiral von Holtzendorf ve Flanders Filotilla Kurmay Başkanı Albay von Bartenbach tarafından telkin edildiğini gizlemişti. Bunun dolaylı sonucu, Scheer'i kendi saldırılarını emniyete alması ve İngiliz donanması için tuzak kurması amacıyla gerekli olan denizaltılarından otomatik olarak yoksun bırakmak olacaktı.

Bu nedenle, bundan sonra Alman donanmasının felç hale gelmesinin nedeni Jutland Deniz Muharebesi değil Almanların kendi alternatif planlarıydı. Bu plan, Kuzey Denizi'ni İngiliz Büyük Donanması'nın hâkimiyetine bile bırakmamıştı. Çünkü 19 Ağustos'taki Alman akınlarının dönüm noktası olan denizaltı pusulası, başarısız olmalarına rağmen, moral açısından o kadar etkili olmuştu ki, Büyük Donanma bundan böyle neredeyse Donanma Hapishanesi'nde hapsedilmiş eski zaman borçlusunu gibi olmuş ve Kuzey Denizi'nin güney bölgesinden kesinlikle men edilmişti. Jellicoe ve Amirallik Dairesi, kendilerini buraya hapsedmenin gerekliliği üzerinde mutabakata varmışlardı. Almanya'nın o sonbaharda Danimarka'yı işgal tehlikesi belirlediğinde, "deniz hâkimiyeti" neredeyse gülünç hale gelmişti. Amirallik Dairesi ve Savaş Bakanlığı'nca yapılan değerlendirmeden sonra varılan sonuca göre "denizdeki gerekçeler nedeniyle Danimarkalıları desteklemek neredeyse tamamen imkânsız hale gelecekti." Denizaltının gölgesi, Nelson'un heykelinin gölgesinden uzundu. İngiliz Donanması

Resmi Harp Tarihi'nde açık yüreklilikle, "Büyük Donanma ancak yaklaşık yüz muhrip refakatinde denize açılabilirdi ve hiçbir ana muharebe gemisi küçük deniz aracı olmadan üssü terk edemezdi ve Alman U-botları (denizaltıları) bizim filolarımıza birçok uzman ve uzak görüşlü denizcilerimizin asla öngöremediği ölçüde zorluk çıkartmışlardı," diye yazıldı. Ne var ki savaşın başlamasından bu yana deniz subaylarının düşünceleri tuhaf bir tutarsızlıkla muharebe gemisinin hâkimiyeti, denizaltının yetersizliği şeklinde dile gelmekteydi.

1916 yılının sonbaharında Büyük Donanma çok daha fazla kösteklenmişti çünkü donanmanın muhafızları ticari gemilere karşı yürütülen yeni "örtülü" denizaltı muharebeleriyle mücadele etmek için ihtiyaç duyulan hafif deniz araçları nedeniyle azaltılmıştı. Bütün karşı tedbirlere rağmen, ticari gemilere karşı yürütülen bu denizaltı savaşı o denli başarılıydı ki aylık gemi kaybı Haziran ayında 109.000 tondan Ocak 1917'de 368.000 tona –ki yaklaşık yarısı İngilizlerindi– yükselmişti. "Örtülü" denizaltı savaşları sırasında Akdeniz, müttefikler için elverişsiz, Almanlar için elverişliydi, çünkü denizaltıların hedeflerini bulmasını kolaylaştırmasının dışında Amerika'ya karşı üstlenilen yükümlülüklerden kaçınmayı kolaylaştırmıştı – bir aksilik sonucu Akdeniz'de Amerikan gemilerine hasar ya da çıkarlarına zarar verme tehlikesi azdı. Bir U-bot beş haftalık seyri süresince tek başına 65.000 ton gemi batırmıştı.

Karşı tedbirler, daha fazla muhrip ve diğer deniz araçları mevcut olduğu zaman bile gemilerin batırılışındaki artışı kesinlikle önleyemedi. 1916 yılının Eylül ayının bir haftasında doksan yedi muhrip ve altmış sekiz yardımcı geminin devriye gezdiği bir bölgede otuz gemi iki ya da en fazla üç denizaltı tarafından batırılmıştı. Başvurulan çareler arasında gizli güzergâhlar, göndere yanlış bayrak çekmek ve sahte gemiler (*Q-Ships*)* vardı. Bu son hile sahte gemiler olarak bilinen torpidolarla, su bombaları, toplar ve hareketli küpeşterlerle donatılmış ve ticari gemi gibi gizlenmiş gemilerdi. Bu

* Sahte gemiler (*Q-Ships*): Birinci Dünya Savaşı'nda İngiliz Kraliyet Donanması tarafından U-bot tehlikesine karşı geliştirilen, görünüşte gerçek bir ticari gemi görünümünde olan, ancak aslında gizli top ve torpidolarla donatılan ve bazen de yanıltıcı renklerle boyanmış olan gemilerdi (ç.n.).

gizleme, birçok insanın normal koşullarda davranmayacağı şekilde, mürettebatın serinkanlı bir şekilde paniğe kapılmayı canlandırmasıyla geliştirildi. Böylelikle mütecaviz denizaltıları kandırarak yakın mesafede denizin üstüne çıktılar. Her ne kadar bu sahte gemiler deniz savaşının en romantik safhasını meydana getirse ve on bir U-bot batırsa da, düşmanı daha temkinli ve doğal olarak silahlı ya da görünüşte silahsız gemiler arasında daha az merhametli kılmanın dışında, 1916 sonunda tesirleri hemen hemen kalmamıştı. Bu sahte gemilerin U-botlar için oluşturduğu tehlike, İngilizlerin yavaş, savunmasız ve tam görüşü sağlayan atış kontrol aletlerine sahip olmayan U-botları korkulu bir ikilem içerisinde bırakan normal ticari gemileri silahlandırmasıyla artmıştı. U-bot ne kadar merhametli olursa o kadar büyük tehlikeyle karşılaşılıyordu; hedefin türüyle ve gemide bulunanların kurtarılmalarıyla ne kadar az orali olurlarsa güvenlikleri ve başarıları o denli artıyordu. Bu nedenle doğal olarak gemilerin görür görülmez batırılmaları için Almanya'dan yükselen protesto güçlenmişti.

Ayrıca eğer Britanya ekonomik baskının yükünü hissediyorsa, Almanya da aynı baskıyı hissediyordu. Almanya'nın liderleri karadaki kesin başarı ve ekonomik çöküş için yapılan yarışın kendi aleyhlerine sonuçlanacağından korkuyorlardı. Alman deniz kuvvetleri yetkilileri artan denizaltı miktarıyla birlikte şimdi çok daha şiddetli olacak olan "sınırsız" denizaltı savaşının tekrarlanmasının, İtilaf Devletleri'ni dize getireceğini ileri sürdüler. Ludendorff bu fikri kabul etmekle şimdiye kadar karşı çıktığı adımın atılmasına razı olmuştu. Deniz ve kara kuvvetlerinin görüşlerinin müşterek ağırlığı, İmparatorluk Şansölyesi'nin (başbakan) itirazlarına ağır bastı. Barış görüşmeleri önerisi ve onun İtilaf Devletleri tarafından reddinin öngörülmesi, ziyaret ve araştırma kısıtlamalarını açıkça terk etmelerinin ve Başkan Wilson'a verdikleri sözden dönmelerinin manevi gerekçesini oluşturmuştu. Almanya, 1 Şubat 1917'de "sınırsız denizaltı savaşı" politikasını –bütün gemilerin, yolcu ya da yük, uyarılmadan batırılması– ilan ederken Amerika'nın Almanya'nın aleyhinde olacak şekilde ağırlığını koyacağını tam bilincindeydi. Almanya'da bu politikanın akılcılığı konusundaki

şüpheler zorunluluk gerekçesi, kesin zafer sözü ve Amerika'nın, borçlarını ödetmek amacıyla müttefiklerin yardımına gelmesinin kaçınılmaz olduğu iddiasıyla bastırıldı. Fakat Almanlar, Amerika ağırlığını koyamadan zaferi kazanacaklarını hesap ediyorlardı.

Sahne 1: Kıyma Makinesi: Verdun Muharebesi

1914-1918 arasında cereyan eden savaşın, askeri açıdan zamana ilişkin bütün kavramlarda ve özellikle muharebelerin sürelerinde devrim yaptığı herkesçe bilinen bir gerçektir. Savaşların birkaç bin yıllık geçmişinde muharebe, çapı ne kadar büyük olursa olsun, birkaç saatlik bir meseleydi. Bu, Napolyon Savaşları'ndan bu yana, örneğin Leipzig ve Gettsyburg gibi bir-iki muharebenin birkaç güne kadar çıkan süresinin dışında, ilk çağdan bu yüzyılın başına kadar genel bir vakıa olarak kaldı. Gerçek değişim, nihayet muharebelerde haftaların hesaba katılmak zorunda kalındığı Rus-Japon Savaşı'nda başlamıştı. Birinci Dünya Savaşı'nın başlamasıyla birlikte ayları kaplayan muharebeler standart bir hale gelmişti – çünkü muharebeler farkına varılmadan ve bilimsel yönden bu şekilde nitelendirilmeden kuşatmalar halinde cereyan etmeye başlamıştı. Değişimin bir geçiş niteliğinde olacağı umut edilmektedir, çünkü sayı kalite demek değildir ve muharebenin süresi hareketsizlik ve belirsizlik anlamına gelmektedir ki bunlar da ister istemez sevk ve idarenin etkinliğini engellemektedir. Bu nedenle ister askeri bilim açısından isterse insanoğlunun hayatını tüketmek açısından olsun, uzun süren muharebeler yıpratmaya ve ağır zayiata yol açan muharebelerdir.

Muharebelerin uzaması da askeri tarihçilerin görevlerini karmaşık hale getirmiştir, çünkü tarihçi çok kalın kitapları sayısız ayrıntı ile doldurmak istemedikçe hiç olmayan ya da şekilsiz bir yığın haline gelmeye yatkın bir yerden göze çarpan özellikleri seçmek zordur. Savaşın sözde bütün “muharebeleri” arasında 21 Şubat ve 15 Aralık 1916 tarihleri arasında cereyan eden Verdun, süre rekorunu elde bulundurmaktadır. Alman taarruzunun askıya alınması son tarih olarak kabul edilse ve Fransız karşı taarruzu müstakil olarak nite-

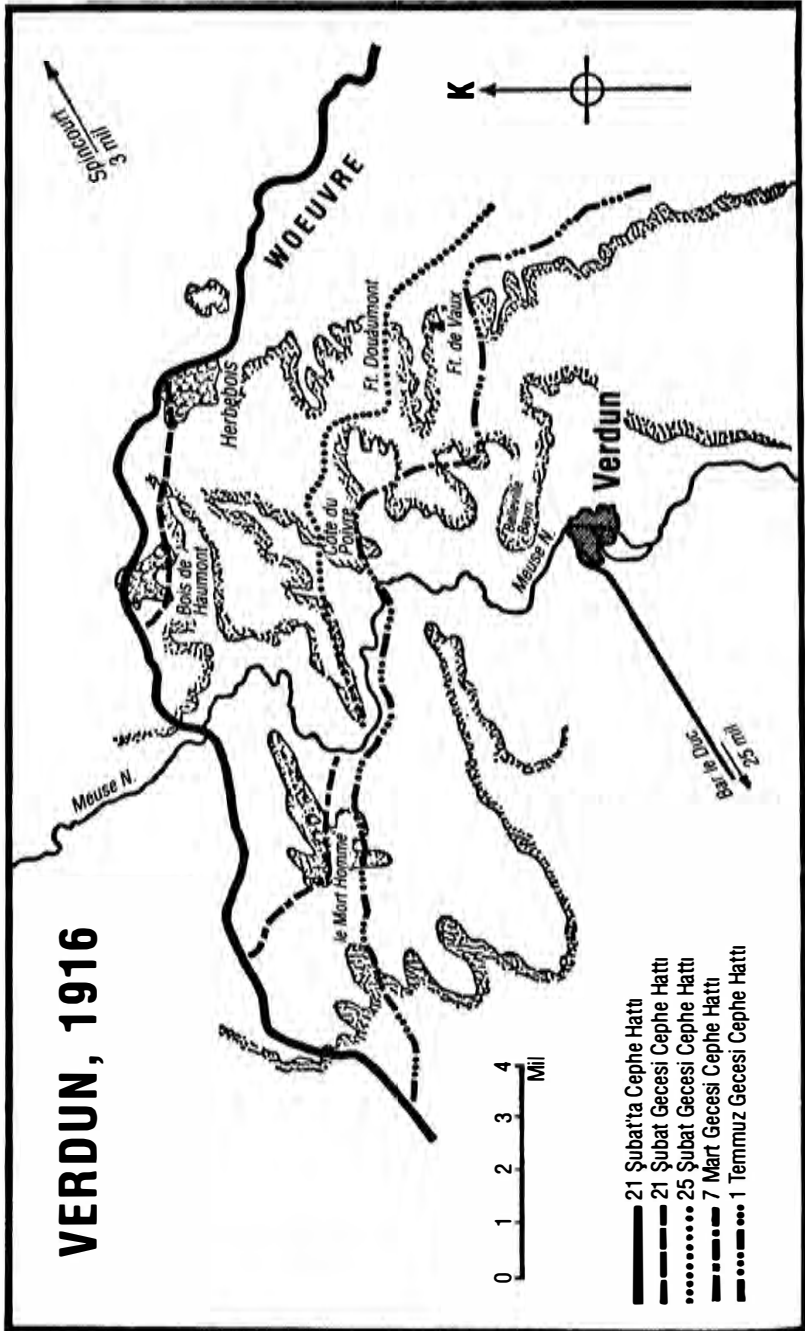
lendirilse bile, muharebenin süresi yedi aydır. Herhangi bir tarihi seçmenin zorluğu talihsizliktir, çünkü bütün savaşın hiçbir muharebesi cereyanı süresince daha kahramanca ya da daha dramatik ya da muharebeyi izleyen milletlerin bu kadar güçlü sempatisini kazanmamıştı. Verdun, Fransa'nın büyük bir fedakârlığı ve zaferiydi ve bütün dünya bu başarının ihtişamına saygı duydu.

25 Şubat'tan 23 Haziran'a kadar bir dizi kriz meydana geldi. Fransız yetkililer en önemli kriz tarihi olarak 25 Şubat tarihini seçtiler. Ancak gidişatın gerçekten kendi aleyhlerine ne zaman döndüğünü Almanlardan daha iyi kim bilebilir? General von Zwehl çok seçkin bir eleştirmen olarak, gerçek dönüm noktasının Almanların Cote de Poivre'yi ele geçiremedikleri 9 Mart olduğunu kabul etmiştir. Veliht Prens Wilhelm, 4 Mart'ta ordu grubundan çok büyük bir çaba göstererek "Fransa'nın kalbi" Verdun'u ele geçirmesini istedi. İki günlük bombardımandan sonra 6 Mart'ta yeni taarruz başladı Taarruz 9 Mart'ta tamamen başarısızlığa uğradı.

Böyle bir kıyas noktasının belirlenmesi ayrıca Alman Yüksek Komutanlığı'nın Verdun'u taarruz hedefi seçmesinden de etkilenmiştir. Genelkurmay Başkanı Falkenhayn ve sorumlu subay, Fransız komutanlığının son askerine kadar savaşmak zorunda kalacağı bir taarruz noktasını seçerek Fransa'nın varının yoğunun elinden alınacağını kesin bir dille belirtmişlerdi. Falkenhayn ayrıca 1915 Noeli'nde hazırlanan bir belgeden alıntı yaparak, bu amaç için büyük çaplı bir yarma taarruzuna kalkışmanın gerekli olmadığını ileri sürmüştü.

Ancak Falkenhayn'ın savaş sonrası beyanatlarına rağmen, başlangıçtaki hedefe ilişkin haklı bir kuşku vardır. Önde gelen bir Alman eleştirmeni olan Albay Foerster, Falkenhayn'ın ifadeleriyle taarruzun icra tarzını bağdaştırmanın ne kadar zor olduğuna işaret etmektedir ve başlangıçtaki harekâtın yarmayı gerçekleştirmek amacıyla belirgin bir şekilde hızlandırılmış bir taarruz olduğunu ileri sürmüştür. Albay Foerster değerlendirmelerini, Falkenhayn'ın 27 Ocak 1916 tarihli emrinden seçtiği alıntılara ve yine Falkenhayn'ın 31 Mart'ta karargâhta veliaht prensin uğradığı başarısızlı-

Harita 9

ğın izahı üzerine yaptığı şiddetli eleştirilere dayandırmıştı. Bunlar, Falkenhayn'ın hiç müdahale edilmeyen ve kesintisiz bir taarruzu istediğini göstermektedir.

Pétain'in de dahil olduğu diğer komutanlar, planın temelini oluşturan gerçek fikrin Eylül 1914'te girilen "Sedan'daki" çifte kuşatma harekâtının yeniden tatbik edilmesi olduğuna inanmaktaydılar. 1916 yılı böyle bir plan için daha elverişliydi çünkü doğu kanadı istikametinde cephedeki Saint Mihiel cebinden dolayı meydana gelen muharebe hattı çıkıntısı, Marne Muharebesi dönemine oranla daha keskindi. Ve muharebe hattı çıkıntısının Meuse Nehri'nin her iki yakasında yer almış olması, müttefiklerin Almanların kuşatmasının kollarının kısaçlarını engellemesini aksatacaktı. Bundan başka bu tez, Almanların ilk taarruzlarını sadece nehrin doğu yakasına yapmalarının görünüşteki izahı güç hatasına mantıklı bir açıklama getirmektedir. Fakat şayet Sedan Almanların ilk hedefiye, Almanlar nehrin doğu yakasına yapacakları taarruzun Fransız ihtiyatlarını buraya çekeceğini umabilirlerdi. Bunun sonucu olarak batı yakasına taarruza geçildiğinde, nehri arkalarına alarak Fransızların geri bölgesine doğru ilerleyebileceklerdi. Bu suretle sadece Fransız ordusunun bir kısmı kuşatılmış olmakla kalmış olmayacak fakat geri kalan kısmı iki parçaya bölünürken, muazzam büyüklükteki gedik Fransa'daki bütün siper cephesinin çökmesini sağlayacaktı.

Bununla beraber Alman arşivlerinden ve önemli görgü tanıklarından bu muamma dolu muharebe hakkında yeni bilgiler ortaya çıkmıştır. Hermann Wendt tarafından yazılan kitaba karşılaştırmalı olarak konan deliller özellikle aydınlatıcıdır. Bu yeni belgeden, Falkenhayn'ın amacının fırsatçılık olduğu; Alman harekâtlarındaki tuhaf gidişatın, daha birçok planı mahveden iç çatışmaları gösteren açıklamaları olduğu anlaşılmaktadır.

Kafasındaki hareket tarzı hiç de net olmayan Falkenhayn, umutlarını bir şeyin gerçekleşmesi ihtimaline bağlamış gözüküyordu – o "şey" doğal bunalım ve destekli propaganda karışımıyla Fransızların cephe gerisinde yaratılan moral çöküntüsü olabilirdi. Falkenhayn siyasal sonuçların önemini fark etme konusunda di-

ğer strateji ustalarından daha zeki olmakla birlikte, o stratejileri nasıl yaratacağı konusuna ilişkin net fikirlerinin olmadığı anlaşılmaktaydı. Ne yazık ki onun talihsizliği, ast birlik komutanlarının salt askeri bakış açısına sahip olmalarıydı. Veliht prensin Kurmay Başkanı Schmidt von Knobelsdorf tarafından hazırlanan plan, Falkenhayn'ın düşünce yapısından çok farklıydı. Bu plan, Verdun'un "birliklerin uzun süren bir yıpratma muharebesinin hadsiz hesapsız malzeme ve birlik kaybından kaçınmak için" her iki kanatta gerçekleştirilecek şiddetli bir kuşatma ile ele geçirilmesini öneriyordu.

Bu büyük kumar Falkenhayn'ın işine gelmedi. Falkenhayn planını sadece nehrin sağ yakasına yapılacak bir taarruzla sınırladı. Belli ki bu davranışıyla ihtiyatlarının üzerinde çok sıkı hâkimiyet kurmakla ana ast birlik komutanının ataklığını kontrol etmeyi ummuştur. Daha büyük hedefinde olduğu gibi bunda da başarısız olacaktı. O başarısızlıkta, hedefe yönelik hareket tarzını belirlemedeki kendi durum muhakemesi hatasının mı ya da ast birlik komutanlarının görüşlerini kendi görüşlerine intibak ettirme yetersizliğinin mi daha fazla rolü olup olmadığını kestirmek kolay değildir. Saraylı ana ast birlik komutanlarının kontrolü zordu ve Falkenhayn'ın vaziyeti, rahatlıkla sert baskı uygulayamayacak kadar oynaktı. Ayrıca kusurları ne olursa olsun en azından Falkenhayn'ın taktik alandaki yeni ilkenin kabulü konusundaki başarısını teslim etmek gerekir.

Alman taarruzu insan gücünden ziyade ateş gücüne dayandırılacaktı. Taarruzun asıl unsuru bataryaların ve onların ateş süratinin sayesinde nispeten kısa süreli yoğun topçu bombardımanı olacaktı. Birkaç günlük ya da hatta bir haftalık topçu hazırlığı ile kaçınılmaz bir biçimde kaybedilen büyük baskın avantajını –baskın şansının kaçırılması Champagne Loos'ta müttefik yöntemi olmuş ve hâlâ Somme'da da olacaktı– tekrar kazanmanın yollarını aramaya gayret edilecekti. Müthiş topçu bombardımanları sayesinde, piyadelerinin bir kilometre genişliğindeki tarafsız bölgeleri etkili bir direnişle karşılaşmadan geçirebileceklerine güvenen Almanlar, baskın şanslarını artırmak için düşman hatlarının yakın bir şekil-

de alışlagelmiş taarruz çıkış hattı siperlerini inşa etmediler. Geri bölgelerindeki hazırlıklarında daha az başarılıydılar. Fransız Genel Karargâhı'ndaki istihbarat şubesi Almanların bu şekildeki niyetlerini tespit edebilmekle birlikte, harekât şubesi bu uyarıyı göz ardı etti. 1 Şubat'ta iki yetersiz Gönüllü (Teritoryal) tümen gönderilmişti, fakat ancak son anda yeterli takviyenin –iki kolordu– oraya sevk edilmesi emredildi. Bu kolordulardan ilki vardığında, Meuse Nehri'nin sağ yakasında sadece üç tümen, solunda iki tümen ve doğuya bakan kalenin güneyinde üç tümen vardı – hazırda ihtiyat birliği yoktu. Almanlar, planlandığı gibi 13 Şubat'ta ilk kolordunun gelmesinden önce taarruz etmiş olsalardı ne olacağını tahmin etmek güç değildir. Ancak kötü hava müttefikleri iki açıdan da kurtarmıştı, çünkü olumsuz hava koşulları Alman ağır toplarının ileriye naklini engellemişti.

Bununla beraber bu hazırlık safhasının nispeten az bilinen bir başka önemli cephesi vardır. Belçika ve Rus kalelerinin kolaylıkla düşmeleri sonucundan çıkarılan üstünlük bir genelleme, Verdun'da sonradan ortaya çıkan kritik durumlara neden olmuş olabilir. Esasen Fransız kaleleri, asıl olarak sahra ordusunun kontrolü altında değildi fakat Joffre Fransız hükümetini Verdun'u bir kale olarak sınıfını "küçültmeye" ikna etmek için Liège ve Namur örneklerini bir gerekçe olarak öne sürdü ve 1915 Ağustosunda kontrolü eline aldıktan sonra Verdun'un asker ve silahlarını azalttı. Bu topların sökölme işlemi 30 Ocak 1916 tarihine kadar dahi devam etti. Mazgallı siperler, birliklerin yalnızca sığınmaları için kullanıldılar. Birlikler, kalelerin dışındaki çepeçevre savunma yerine, kalenin önünde tek siperli mevzileri işgal ettiler. Geri bölgede ise sadece bir tali siper hattı kullanılabilir durumdaydı.

Komutan General Herr'in elinde kesintisiz uzanan bu cepheyi garnizon haline ya da savunma amacıyla elverişli bir duruma getirmek için yeterli askeri ve malzemesi yoktu. Savunma için tel engelleri eksikti ve mermi emniyetli sığınakları yok gibiydi. Taarruz başladığında siper mevzilerinin yok olması hiç sürpriz değildi. Aksine kaleler olağanüstü sağladı. Douaumont ve Vaux kaleleri Almanların eline geçmişti. Ekim'de bunlar tekrar ele geçtiğinde

Fransızlar aylarca süren bombardımanın bu kaleleri neredeyse etkilemediğini görmüşlerdi. Yeraltı siperleri zarar görmemiş, bir sahara toponun kulesi bile tahrip olmamıştı. Neredeyse bütün mazgallı siperler kullanılabilir durumdaydı. Fransızların kendilerini koruyacak olan kalelerini değersiz oldukları varsayımıyla bir hedef halinde terk etmeleri, kaderin acı bir cilvesiydi.

General Coutanceau bu görüşü paylaşmamıştı fakat Parlamento delegeleri önünde Ordu Grup Komutanı General Dubail ile çelişen görüşünü açıklamaya cesaret edince, sadece azarlanmakla kalmadı ayrıca görevinden de azledildi. Verdun savunmasının yetersizliği hakkındaki söylenti Paris'e kadar gelmişti. Aralık ayında Galliéni, savaş bakanı olarak Joffre'den bu konuda bilgi ve Verdun'un savunmasının geliştirilmesi yönünde teminat istedi. Joffre'nin cevabı –şölendeki mumya (ceset) resminde olduğu gibi– pekâlâ çerçeve haline getirilip dünyadaki bütün bürokrasi dairelerine asılabilir. İddiaların yanlış olduğunu söyleyen Joffre şunları ilave etti: “Fakat savunma konusunda kusur olduğunu itham eden bu endişeleriniz raporlarda mevcut olduğundan, sizden onları yazanları belirlemenizi rica ediyorum. Ben komutam altındaki askerlerin emirlerimin icrasına ilişkin şikâyet ve itirazlarını emir komuta zinciri dışında başka bir kanaldan hükümete iletilmesine ortak olamam... Ordudaki disiplin ruhunu ciddi bir şekilde bozmak için planlanmıştır.” 1917 yılının isyanları generallerin yetersizliklerini ve onların insan hayatını boş yere harcamalarının, disiplin ruhunu bozmada en etkili unsur olduklarını göstereceklerinden, düşman çok geçmeden Joffre'nin doktrininin yanılmazlığını ortadan kaldıracaktı. Fakat bu konudaki cezalandırma süreci ağır yürüyordu. Nancy şehrinin vekili olan ve ikazda bulunan ünlü askeri yazar Albay Driant, bu ihmalin ilk kurbanlardan birisiydi. Bu arada Joffre ise, belli bir süre Driant ve arkadaşlarının kahramanca feda edilmelerinden dolayı, yeni bir şeref payesi kazanmıştı.

21 Şubat 1916 sabahı saat yediyi çeyrek geçe, soğuk ve yağışsız bir günde, Meuse Nehri'nin her iki yakasından ve yirmi beş kilometrelik bir cepheden, Alman bombardımanı başladı. Siperler ve dikenli tel engelleri muntazaman dövüldü, dümdüz edildi ya da toz

toprağın içerisinde kayboldu. “Muazzam büyüklükteki top mermilerinin açtığı çukurlar bütün bölgeye ayın yüzeyi gibi bir görünüm vermişti.” Sonradan alışılabilecek olmakla birlikte Şubat 1916’daki bu denli şiddetli bombardıman ilk kez görülmüştü ve bu nedenle çok daha dehşetliydi. Ve bombardıman, mermi yağmuru şiddetinin doruğa çıktığı saat 16:00’a kadar devam etti. Sonraki kırk beş dakika Alman piyadesinin tek sıra avcı zincirinin neredeyse fark edilmeyen ilerlemesi başladı. Bunu diğer bütün piyadeleri taarruza kaldırmadan evvel, Fransız mevzilerinin durumunu yoklamak amacıyla yapılan bombardıman ve alev makineleri takip etti. Bu daha az zayıat veren bir yöntemdi. Ayrıca bu yöntem, Fransız topçusunun öldürücü batarya ateşlerinden kısmen zarar gören Alman topçusunun yetersizliğini ortaya çıkarmıştı. Üstelik ilk Alman taarruzu, sadece nehrin doğu yakasında Bois de Haumont ve Herbebois arasındaki yedi kilometrelik cephe boyunca yalnızca altı tümenle gerçekleştirilmişti. Bu kadar dar bir cephede sağ kalan oraya buraya dağılmış birkaç Fransız asker grubu, daha makul bir cephe genişliğine kıyasla, olması gerekenden daha fazla gecikmeye neden olmuşlardı. Önemli siperlerin ele geçmesinden sonra karanlığın erken basması taarruzu durdurdu. Ancak ertesi gün taarruz daha geniş bir cephede devam etti ve o andan 24 Şubat’a kadar geçen sürede Fransızların cephesi giderek çökmekteydi.

Muharebe meydanında bulunan komutanlar, Woevre (Fransa) düzlüğünü tahliye etmek ve Meuse Tepeleri’nde bulunan hatta geri çekmek için izin istediler. Sezdiklerinin bu olması bile Meuse Nehri’nin bütün sağ ya da doğu yakasının tahliyesinin hazırlıkları olsa gerektir. Fakat cephenin gerisinde durumun tam vahameti pek fark edilmedi. “Harekâtlar” hâlâ kuvvetli olarak devam eden Verdun taarruzunun Champagne’deki asıl darbeyi gizleyen bir aldatmaca (şaşırtmaca) olduğunu göstermekteydi. Cephenin çökmekte olduğu haberi geldiğinde bile Joffre rahatsız olmak şöyle dursun etkilenmedi bile. Nihayet 24 Şubat akşamı, Fransız Genel Karargâhı Kurmay Başkanı olarak atandığından beri Joffre’nin ateşli ve kıskanç *maiye-ti* tarafından ustalıkla uzakta tutulan, yaklaşılmıyan General de Castelnau teşebbüsü ele aldı ve doğrudan Joffre ile irtibat kurdu ve

Pétain'in ordusunun Verdun'un savunmasını devralması için iznini aldı. Hâlâ daha endişe verici haberler geliyordu ve saat 23:00'da da Castelnau eşsiz bir cesaretle Joffre'nin emir subayının kilitli odasının kapısını çalması onu uyandırması konusunda ısrar etti. Büyük adam hiç değişmeyen uyku istihkakına dönmeden evvel Verdun'a gitmesi için de Castelnau'ya "tam yetkiyi" vermişti.

Chantilly'den gece ayrılan de Castelnau büyük bir süratle motora atlayıp Ordu Grup Komutanı de Langle de Cary'nin karar-gâhına gitti. Bu arada Joffre telgrafla Verdun'un kuzeyindeki cephenin ne pahasına olursa olsun elde tutulması gerektiğini bildirdi: "Geri çekilme emri veren her komutan askeri mahkemede yargılanacaktır." Joffre sağ tarafa, Meuse Tepeleri'ne dönüp dönmeme kararını Langle de Cary'ye bıraktı ve o da bu verilen izne göre hareket etti.

De Castelnau'nun Verdun'daki ilk günü hayırlı bir gün değildi; çünkü 25 Şubat'ta ilginç Douaumont Kalesi olayı ve onunla birlikte uzun muharebenin ilk krizi meydana gelmişti. Diğer kalelerin birçoğu gibi bunun da bir zırhlı kulede görevli yirmi üç top mürettebatının dışında başka garnizon kuvveti yoktu. Bununla beraber Alman akını kaleye yaklaşırken sağ cenahın komutanı olan General Chrétien kale hattının asıl mukavemet hattı olacağı emrini yazdırdı. Bu 24 Şubat gece yarısının hemen öncesinde meydana gelmişti. Ne yazık ki karargâh personeli bazı krokileri emre eklemek için bekledi ve böylelikle emrin yayımlanmasını 25 Şubat saat 09:45'te kadar geciktirmiş oldular. Bu arada bir Alman Brandenburg Alayı devriye müfrezesi asma köprünün açık olduğunu gördü ve düşmanın olduğuna ilişkin hiçbir belirti yoktu –top mürettebatı bitkinlikten uyuya kalmıştı– içeri girdiler ve tek bir kurşun atmadan kaleyi ele geçirdiler. Zaferi kutlayan Alman *bildirisi* Douaumont Kalesi'nin Kayzer'in huzurunda gerçekleştirilen "saldırıyla" ele geçirildiğini duyurdu. Bununla beraber bu resmi tumturaklı bildiri yanlış bir telefon mesajı nedeniyle 9 Mart'ta daha üç ay öncesinden Vaux Kalesi'nin ele geçirildiğini duyuran *bildiriyle* gülünçlüğüne kaybedecekti. Fakat bu olay sonucunda en şanslı olanlar hem raporu hazırlayan tümen komutanı ve hem kaleyi al-

mayan subayın Kayzer'den en yüksek Prusya nişanı olan Liyakat Nişanı'nı almalarıydı. Yanlış telefon karşılıksız kalmamıştı.

Pétain 25 Şubat'ta Verdun'da komutayı devraldı ve ihtiyat ordusunun esası geri bölgede toplanmaktaydı. İlk sorunu savunmadan daha çok ikmaldi. Alman ağır topları dar hatlı bir demiryolu olan ve sonradan ölümsüz "Kutsal Yol" (*Voie Sacrée*) adını alan Bar-le-duc'u Verdun'a bağlayan yol hariç bütün istikametleri menzilleri içine almıştı. Birlikleri takviye edemeden ve cephane ikmalini sağlayamadan ileriye sevk etmenin bir yararı yoktu. Yol aralıksız devam eden ulaşımın yükü altında bozuluyordu ve onun için Gönüllü (Teritoryal) birliklerden oluşan bir ekip bu yolu onarmak ve çift yola çıkarmak amacıyla getirildi. Bunda sonra trafik akışı yirmi dört saatte 6.000 kamyonu kadar çıktı. Pétain cepheleri her biri ağır topçusu bulunan kısımlar halinde teşkil ediyor ve bu teşkil edilen cepheleri mükerrer karşı taarruzlarla görevlendiriyordu. Her ne kadar bu karşı taarruzlar az arazi elde etmekle birlikte taarruz eden Almanların ahengini bozdu ve durdurdu. Bir başka yardımcı unsur ise Almanların nehrin doğu yakasında ilerledikçe kendilerini nehrin karşısında bulunan Fransız topçusunun yan ateşine o denli açık hale getiriyor olmalarıydı. Taarruz hızını kaybetmiş, yavaşlamıştı ve General Zwehl'in de anlattığı gibi Alman tarafına çoktan "ağır bir karamsarlık çökmüştü."

Sadece dört tümen tahsis ettiği halde, Falkenhayn şimdi taarruzun cephesini genişletmek zorundaydı. İki günlük bombardımandan sonra 6 Mart'ta veliaht prens Meuse Nehri'nin batı yakasına taarruz etti ve 8 Mart'ta doğu yakasındaki birlikler bu taarruza iştirak ettiler. Elde edilenler kayıpları karşılamadı ve batı yakasında Mort Homme ve doğu yakasında Poivre Tepesi'ne karşı girilen taarruz boşunaydı. Herhangi bir yarma taarruzu umudu kalmamıştı, çünkü savunma şimdi birleştirilmiş ve kuvvet dengelenmişti. Basireti hakkında ne düşünersek düşünelim Joffre'nin soğukkanlı mizacının o günlerin büyük gerilimini yatıştırmadaki büyük değeri hakkında hiç kuşku yoktu ve bu olağanüstü hal için Pétain doğru seçimdi. Atasözünün dediği gibi, şans yığitten yanadır ve Fransızların başına iki büyük talih kuşu konmuştu – Almanların 43

milimetrelık bütün obüsleri Fransızların uzun menzilli topları tarafından büyük bir talih sonucu imha edilmiş ve Spincourt yakınlarında akılsız bir şekilde tapalarıyla birlikte depolanan 450.000 ağır topçu mühimmatı havaya uçurulmuştu. Aslında yetkili birisi olan General Palat kendi görüşü uyarınca Verdun'u bu iki unsurun kurtardığını belirtmiştir.

9 Mart'tan bu yana Alman hareket tarzının aslen yıpratma muharebesi taktiğı ve Verdun'un da moral yönünden bir hedef seçilmiş olduğundan kuşku duyulamazdı. Kamuoyu ona kesinlikle askeri değerinden üstün bir sembolik değer vermişti. Şu itiraf edilmelidir ki bu strateji uzun bir aradan sonra fakat o da ancak yeni bir unsurun devreye girmesi sayesinde başarıldı. Bu arada Almanlar küçük bir kazanç için aşırı bir bedel ödemişlerdi. Yine de Fransızlar büyük bir yükün altında kalmışlardı. Pétain sıkıntıyı hafifletmek için her bir tümeni mümkün olan en kısa süre ateş altında tutacak şekilde süratle görev yerlerini değiştirerek elinden geleni yaptı. Fakat sonuçta Fransız ordusunun ekseriyeti "kıyma makinesinden" geçmişti ve Fransız ihtiyat birliklerinden verilen kayıplar onları neredeyse gelecekteki Somme taarruzuna yapacakları katkılarından mahrum bırakmıştı.

Almanya tarafında ise düş kırıcı sonuçlar erken bir arayışa neden oldu. Falkenhayn Mart ayının sonunda "makul bir süre zarfında herhangi bir ilerleme şansı" olup olmadığını araştırdı ve Ypres'e alternatif bir taarruz düşündü. Fakat Veliht Prens Wilhelm kendinden emin bir şekilde Fransız ihtiyatlarının büyük bir kısmının tükenmiş ve kendisinin açıkça "Fransız ordusunun kaderinin Verdun'da belirleneceğı fikrinde" olduğunu beyan etti. Bunun yanı sıra komutan yardımcısının (Prens Wilhelm) çok tehlikeli köhnemiş fikri, "Fransız ihtiyatlarının imhası... silah ve mühimmatın yanı sıra askerlerin iştirakiyle tamamlanmalıdır," şeklindeki açıklamasında kendini ele veriyordu. Falkenhayn bu gerekçeye boyun eğdi.

Böylelikle Falkenhayn muhtemel seçenekleri incelerken, Kurmay Başkanı Schmidt von Knobelsdorf tarafından cesaretlendirilen Veliht Prens Wilhelm askerlerinin kanlarını dökmeye devam

etti. Fakat sürekli olarak girişilen küçük saldırıların verimsiz sonuçları Nisan ayının sonunda daha kapsamlı taarruzlara dönülmesi kararına yol açtı.

Bu taarruzların da aynı şekilde boşuna olduğu ortaya çıktı, o nedenle Kurmay Başkanı Schmidt von Knobelsdorf'un bile yeni bir taarruzun umutsuzluğunu kabul etmesine yol açtı. Bununla beraber Schmidt von Knobelsdorf bu pişmanlığın verdiği ruh haliyle Falkenhayn'ı ziyaret ettiğinde, onu düşüncesini tam aksi yönde değiştirmiş olarak bulmuştu. Schmidt von Knobelsdorf de tekrar eski fikrine döndü ve taarruz devam etti. Ancak şimdi ise insan hayatının heba edilmesi Joffre'nin Douaumont Kalesi'nin yeniden ele geçirilmesi gerektiğine ilişkin hatalı emriyle dengelenmişti; ayrıca Joffre Pétain'i Ordu Grup Komutanlığı'na terfi ettirerek elini rahatlatmış ve Nivelles'i Verdun'un direk sorumluluğuna getirdi. Nivelles Verdun'a defalarca taarruz etmek suretiyle Falkenhayn'ın ekmeğine yağ sürmüş ve bu taarruzların püskürtülmesi sonucunda Verdun savunmasını kaybetmişti.

Kahramanca bir direnişten sonra Vaux Kalesi, 7 Haziran'da gerçekten düştü –Almanların bir başka telefon hatası sonucunda yanlış bir subay yine ödül kazanmıştı– ve büyük bir toprak parçası Alman akını tarafından ele geçirilmişti. Gelişmeleri endişeli bir şekilde takip edenlere bu olup bitenlerin askerlerden ziyade tabiatın gerçekleştirdiği bir olaya benziyor gibi geliyordu. Pétain 11 Haziran'da Joffre'den Somme'a yapılacak yardım harekâtını hızlandırmasını istemek zorunda kaldı. Ondan sonra 20 Haziran'da Almanlar korkunç tesirleri olan yeni bir tür difosjen (*diphosgene* - boğucu) gaz mermisi kullandılar. Bu gaz mermisi Fransız topçusunu etkisiz hale getirdi ve 23 Haziran'da Almanları neredeyse Verdun'un mevzi dışı basit tahkimatların olduğu Belleville Tepesi'ne kadar getiren taarruz gerçekleştirildi. Mangin'in aralıksız karşı taarruzlarının harekâtı durduraktan başka bir yararları olmamıştı ve her ne kadar Pétain birliklerine hiçbir endişe belirtisi göstermemekle ve artık ölümsüz olan “Onları yeneceğiz!” sözünü durmadan tekrar etse de, doğu yakasının tahliyesi için tamamen hazırды. Joffre tarafından dört tümen kendisine acele olarak sevk

edildi, bunun sonucunda Somme'un ihtiyat birlikleri daha da zayıflamıştı.

Lakin Almanlar yeni kozlarını çok geç kullanmışlardı. Müttefikler şu anda stratejik açıdan dolayı bir şekilde emniyet içerisindeydiler, çünkü Falkenhayn 24 Haziran'da İngilizlerin uzun süredir planlanan ve 1 Temmuz'da gerçekleştirilen taarruza hazırlık olarak Somme'a bombardımana başladığında Verdun'a mühimmat akışını durdurmuştu. O günden sonra Verdun'da bulunan Almanlar hiç yeni tümenle takviye edilmediler ve harekâtları sırf bitkinlikten dolayı dağıldı. Böylelikle azar azar kaybedilmiş olan toprak parçalarını adım adım geri alan Fransızların parlak sonbahar karşı taarruzu için zemin hazırlanmıştı. Somme'un Verdun'u kurtarmış olması, Verdun'un mutlaka kabul etmemiz gereken olağanüstü savunmasının değerinin küçümsenmesi demek değildir ve ikincisi Almanlar en iyi fırsatı çok dar cepheli bir taarruzla boşa harcadıktan dört ay sonra hedeflerine son derece yaklaştılar.

Sahne 2: Brusilov Taarruzu

5 Haziran 1916'da Doğu Cephesi'nde, Rusya'nın gerçekten son etkili askeri harekâtı olacak taarruzu başladı. Herkes tarafından Brusilov taarruzu olarak bilinen bu harekâtın başlangıçta belki de savaşın en büyük ve en tehlikeli efsanesi olan, coşkulu ve karşı konulmaz Rus "buldozeri" hayallerini canlandıracak kadar şaşırtıcı bir başarısı vardı. Oysa harekâtın nihai başarısı Rusya'nın ölüm çanını çalacaktı. Sonuçları açısından çelişkili olmakla birlikte muharebenin seyri daha büyük çelişkiler içindeydi – yanıltıcı hedefler, başarıya yol açan büyük hatalar ve çöküşe neden olan başarıların net bir örneği; bunlar belki de tarihteki en değişken savaş belirleyen unsurlar olmuştu. 1915 yılında İtilaf Devletleri umutlarını yorğun ve bitkin, görünüşte bitip tükenmek bilmez bir geri çekilmeyle mutlak bir felaketten güçbela kurtulan Rus ordularıyla bu yıl yapacakları sefere bağlamışlardı. Falkenhayn 1916 yılında Verdun taarruzunu başlatmak için döndüğünde, Rusya'yı total bırakmış fakat felç edememişti. Rusya'nın belki yüzeysel de olsa şaşırtıcı bir

süratle kendini toparlaması, Almanların 1916 yılı planlarını bozmasına neden olmuştu. Rusya daha Mart ayında Fransa'nın üzerindeki baskıyı hafifletmek için Baltık kanadındaki Naraç Gölü'ne çok cesurane bir taarruza kalkıştı. Rus komutanlığı daha sonra Temmuz ayında kuzeyde yapacağı asıl taarruzun hazırlığına başlamıştı. Ancak bu hazırlıklar tamamlanmadan önce müttefiklerinin ihtiyaçları bir kez daha Rusya'yı vakitsiz taarruza sevk etti. Verdun Muharebesi'ndeki durum her zamankinden daha fazla tehlikeli hale gelirken Avusturyalılar, kendilerinin Trentino'yu takviye etmek için Doğu Cephesi'nden başka birliklerini serbest bırakmalarını önlemeleri için Rus müttefiklerine başvuran İtalyanlara karşı Trentino'ya taarruz etme fırsatını kaçırmadı.

Bu arada çar, 14 Nisan'da ordu grup komutanlarıyla savaş konseyini topladı. Burada asıl Rus taarruzunu Evert'in merkez ordular grubuyla gerçekleştirmesi ve Kuropatkin'in kuzey grubu ordusunun yardım için içeri çark etmesinin gerektiği kararlaştırıldı. Brusilov'un güney ordular grubunun cephesinin taarruza elverişli olmadığı için katiyetle savunmada kalması teklif edildi. Fakat Brusilov bunu taarruza geçmek için bir gerekçe olarak kullandı –çünkü baskın tesirine yardımcı olmaktaydı– ve geçmişteki başarısızlığın, Rus ordularının aynı anda taarruz etmemek suretiyle düşmana merkezi konumundan yararlanmasına izin verildiğinden meydana geldiği ileri sürdü. Bu tartışmanın sonucunda Brusilov'a istediği şekilde hareket etme ve elindeki imkânlarla düşmanın dikkatini kuzeyde Molodeczno (Minsk civarı) yakınlarında düzenlenecek asıl taarruzdan başka yöne çekecek tarzda bir taarruz icra etmesi için izin verildi. En iyi başarı fırsatının baskın tesirinde yattığını anlayan Brusilov, firarilerin bile gerçek taarruz bölgesini ihbar edememeleri için yirmiyi aşkın yerde hazırlıklara başladı. Ayrıca ihtiyatlarını bir arada tertiplemek yerine onları dağıttı.

Rusya'nın müttefikinin talebi, Brusilov'un taarruzunu hızlandırdı. 24 Mayıs'ta Aleksiyevev, Brusilov'a ne kadar sürede taarruz edebileceğini sordu. Brusilov keza Evert'in de taarruz etmesi koşuluyla kendisinin de 1 Haziran'da taarruza hazır olacağı şeklinde cevap verdi. Ancak Evert hazır değildi; nihai olarak Brusilov'un

4 Haziran'da ve Evert'in de on gün sonra taarruz etmesi gerektiği konusunda mutabakata varıldı. 3 Haziran gecesi Aleksiyeve, Brusilov'a telefon etti ve alışılmışın bu kadar dışında olan bir planın mantığı konusundaki kuşkularını ifade etti ve Brusilov'un birliklerini geniş bir cephede dağıtması yerine dar cepheli bir taarruz için tertiplemesi gerektiğini tavsiye etti. Brusilov itiraz etti ve sonunda Aleksiyeve pes ederek, "Tanrı seninle olsun. İstedğin gibi yap," dedi.

Birlikler baskın ihtimalinin dışında her unsurun aşikâr bir kumar olduğu bir harekât için geceleyin harekete geçirildi. Brusilov'un gücü, karşısındaki düşmanın gücünden fazla sayılmazdı –otuz yedi tümene karşılık otuz sekiz tümen– ve birlikleri çok geniş alana dağılmışlardı. Fakat birliklerin herhangi bir noktada yığılmamış olmaları nedeniyle yaklaşan harekât hakkında Avusturyalıların hiçbir haberi olmamıştı. 4 Haziran'da Kaledin komutasındaki Rus Sekizinci Ordusu keşif birliğinden kabaca az büyüklükte bir birlikle Lutsk yakınlarına doğru ilerlediklerinde Avusturyalıları gafil avlamışlardı. Cephe ilk temasta kurabiye gibi dağılmıştı. Neredeyse hiçbir direnişle karşılaşmayan Ruslar Avusturya Dördüncü ve İkinci orduları arasına girdiler. Ertesi güne kadar 40.000 esir alındı. Brusilov taarruzunu genişlettikçe esir sayısı süratle arttı. Her ne kadar Sakharov komutası altındaki Rus On Birinci Ordusu Tarnopol (Ukrayna) yakınlarında başarısız olmakla birlikte, daha güneyde bulunan diğer iki ordu Lutsk'ta elde ettikleri kadar hızlı başarı elde ettiler. Şerbaçev komutasındaki Yedinci Ordu Avusturyalıları Strypa Nehri'nin (Ukrayna) gerisine püskürttü. Leçitski komutasındaki Dokuzuncu Ordu Bukovina Nehri'ni geçerek Avusturya cephesinin en güney mevzisi Czernowitz'i ele geçirdi. 20 Haziran itibarıyla Brusilov, 200.000 askeri esir almıştı.

Hiçbir taarruz Eriha Surları'nın Yeşu'nun borazan sesiyle yıkılmasından bu yana bu kadar şaşkınlık verici bir başarı elde etmemişti. Ruslar başarılarını genişletme fırsatlarını kullanabilmiş olsalardı her iki kanadın çökmesiyle birlikte güneyde bulunan Avusturya-Almanya orduları daha büyük bir Tannenberg tehlikesiyle karşı karşıya kalmış olurlardı. Fakat bütün ihtiyatlar planlanan

asıl taarruz için kuzeyde toplanmışlardı ve bu tertiplenme değiştirilmedi. Önce Evert, kötü hava koşulları nedeniyle 18 Haziran'a kadar taarruza geçemeyeceğini söyledi. Yine de başarılı olmayı ummuyordu. Çar ve Aleksiye, Evert'i zorlayacak ya da değiştirecek kararlılıktan yoksunlardı ve bunun yerine daha da gecikmeye neden olacak şekilde başka bir bölgede taarruzla görevlendirdiler. Fakat ne Evert ne Kuropatkin taarruz etme eğilimindeydiler. Aleksiye onları harekete geçiremediğinden ihtiyatlarını görevlendirdi. Bununla beraber cepheye paralel ulaşım sisteminin kötü olması, bu ihtiyatların Almanların akınları durdurmak için takviyelerini aceleyle sevk edebilmelerinden evvel Brusilov'a ulaşmasına mâni oldu. Alman Komuta Kademesi Linsingen komutasında ilk takviyelerini karşı taarruz amacıyla Lutsk'un kuzey ucundaki yarma taarruzuna karşı kullanarak bilinen maharetlerini göstermişlerdi. Böylece Rusların ilerleyişi en kritik noktada durdurulmuştu. Rusların taarruzu güneyde, Bukovina'da, doğal durma noktası olan Karpat Dağları engeline kadar devam etti.

Temmuz ayı sonlarında Rus taarruzu ilk olarak Sakharov komutasında merkezden Brody ve Lemberg'e doğru, daha sonra büyük bir gayretle uzun süredir hazırlanmakta olan Rus Muhafız Ordusu'yla, daha kuzeyden Stokhod Nehri ve Kovel istikametinde tekrarlandı. Ancak fırsat kaçmıştı ve taarruzlar Ağustos boyunca hâlâ uzayıp gitmekle birlikte elde edilenler hiçbir surette ödedikleri ağır bedeli telafi etmedi ve güneşin göz kamaştıran ışığında başlayan bu harekât sonbaharın kasvetinde solup gitti.

Ancak, sağladığı yarar katışıksız değilse de, bu taarruzun dolaylı sonucu, doğrudan sonucundan daha büyüktü. Bu taarruz Falkenhayn'ı batıdan yedi tümen çekmeye ve bunun sonucunda Verdun'daki yıpratma harbini destekleme umutlarının yanı sıra İngiliz Somme taarruzuna karşı düşündüğü ani hamlesinden vazgeçmeye zorladı. Bu durum Romanya'nın İtilaf Devletleri safında savaşa iştirak etmesine, kendisinin mahvolmasına neden olan hayati önemdeki kararı almasına yol açtı. Ve bu, "az masraftan kaçınıp büyük zarara giren" Falkenhayn'ın çöküşüne neden oldu.

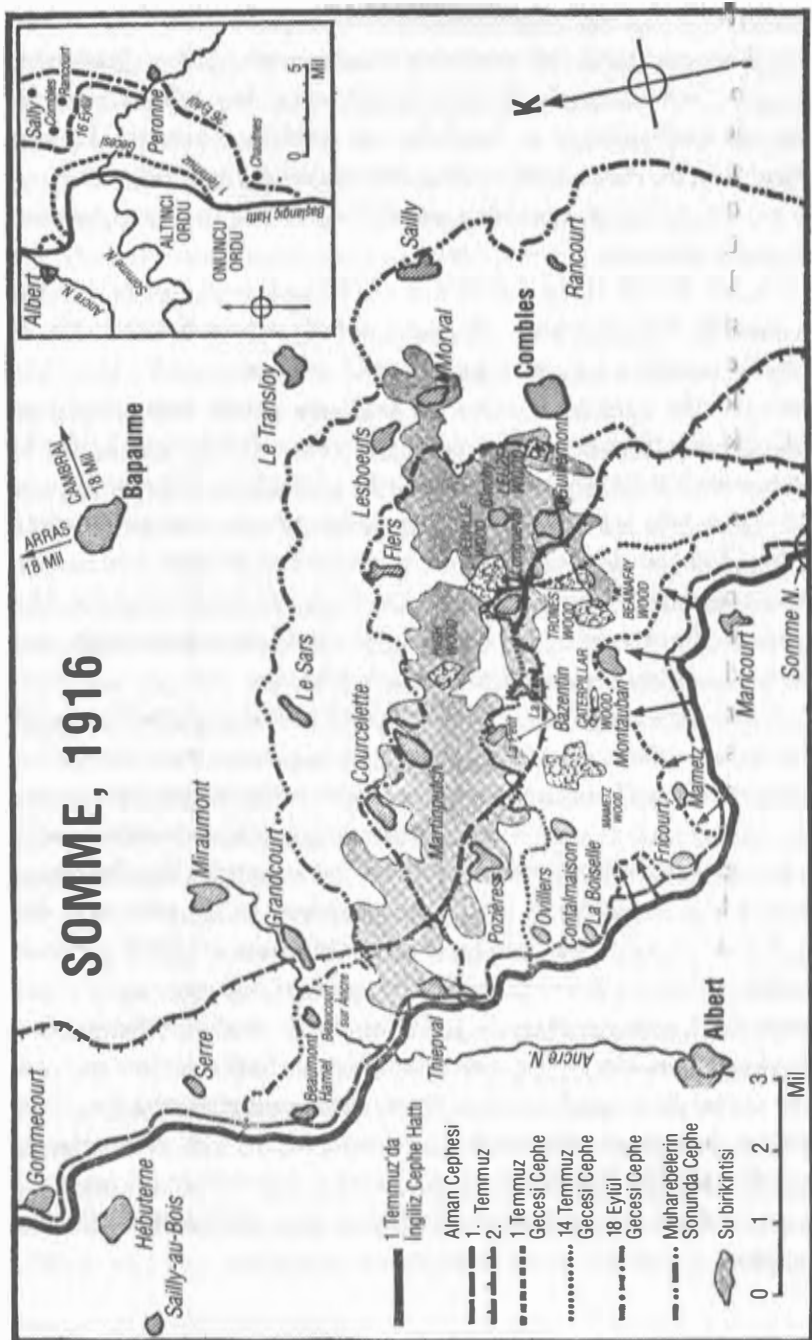
Fakat bu dolaylı sonuçları elde etmenin bedeli ağır oldu. Brusilov, Bukovina'yı ve Doğu Galiçya'nın büyük bir bölümünü ele geçirdi; 350.000 esir aldı – fakat fırsat kaçtığında taarruzun uzaması nedeniyle 1.000.000'u aşkın asker kaybolmuştu. Bu kayıp Rusya'nın muharebe gücünü moral olarak, maddi yönden daha fazla bile zayıflatmıştı. Eli kulağında olan akıbet, devrim ve çöküş olacaktı. Rusya kendisini müttefikleri için son kez feda etmişti. Ancak müteakip olayların bu fedakârlığı karşıladığı sanılmamalıdır.

Sahne 3: Somme Taarruzu

1 Temmuz'da Picardy'de (Fransa) başlayan “Somme Muharebesi” ya da stratejik olarak daha doğrusunu söylemek gerekirse, kısmi muharebeler dizisi, Fransız-İngiliz ordularının 1916 yılındaki hücum harekâtını meydana getirmiştir. O yıl Batı Cephesi'nde cereyan eden bütün İngiliz muharebeleri ve uzun süren Verdun savunma “muharebesinin” yorucu yükünden sonra, mevcut Fransız birlikleri de bu harekâta yer almıştı. Bu muharebe “Kitchener Ordusu” için hem zafer hem de mezar olmuştu – 1914'te yapılan askerlik çağrısına hemen koşan o gönüllü yurttaşlar, Britanya'nın ilk milli ordusunu teşkil etmişlerdi.

Somme taarruzunun başlangıcı, müttefik komutanların 5 Aralık 1915'te düzenledikleri Chantilly Konferansı'dır (Fransa). Joffre yaptığı durum muhakemesinde Champagne ve Artois'te (Loos dahil) sonbaharda gerçekleştirilen taarruzların “parlak taktik sonuçlar” getirdiğini ileri sürmüş ve bunun stratejik başarıya dönüştürülememesini kısmen kötü havaya ve kısmen de geçici mühimmat kıtlığına bağlamıştı. Müteakip harekâtın temel koşulu, “yüksek komuta kademesinin mühimmat konusunda hiçbir endişe duymaması gerektiği” ve bu nedenle üç aydan erken taarruza kalkışılmazdı. Joffre Şubat ayının başlarında şayet Ruslar aynı anda taarruza geçecekler ve İngilizler yeni teşkil ettikleri ordularıyla gereğince katkıda bulunacak şekilde iştirak edeceklerse ki bu temel zorunluluktan, tarihin daha da geç olması gerektiğini anlamıştı. Jof-

Harita 10

fre, Haig'le yaptığı toplantıda geniş cepheli bir taarruzun başarının yöntemi olduğunun altını çizdi ve bu amaçla Fransız ve İngilizlerle bir müttefik taarruz hattından diğer müttefik taarruz hattına uzanan *el ele* müşterek bir taarruzu arzu etmişti. Joffre, Fransızları Lassigny'den Somme'a kadar uzanan otuz beş kilometrelik bir cephede kırk tümenle ve İngilizleri de kaldıkları yerden Hébuterne'ye uzanan yirmi kilometrelik bir cephede yirmi beş tümen ya da mümkün olduğunca buna yakın bir birlikle taarruzu etmesini tahayyül ediyordu.

İngiliz Resmi Harp Tarihi'nin yorumuna göre, Joffre'nin Batı Cephesi'de "savunmanın en güçlü olarak nitelendirilebilecek bir bölgede taarruzu icra etme kararı, tek başına alınmış bir karar gibi durmaktadır çünkü İngilizler bu taarruza iştirak etmek zorunda kalacaklardı. General Joffre tarafından ileri sürülen gerekçeler bir durum muhakemesine dayanmıyordu ve dikkate almaya değmezdi." Foch bile taktik zorlukları değerlendirmek alışkanlığı olmakla birlikte seçilen bölgenin stratejik bir çıkmaz olmasından hoşlanmamıştı. Haig taarruzunu 1917 yılında Belçika kıyılarından yapılan çıkarmayla desteklendiği gibi Flanders bölgesindeki taarruz hatlarından yapmış olmayı tercih edecekti.

Joffre ayrıca İngilizlere, düşman ihtiyatlarını çekmesi amacıyla biri Nisan ayında diğeri de Mayıs ayında olmak üzere, Somme'un kuzeyine hazırlık taarruzu yapması için baskı yapıyordu. Bunun sonucunda asıl Fransız-İngiliz taarruzunu kolaylaştırmış olacaktı. Haig, mevcut bütün kuvvetiyle (ve bu kuvvetler tam anlamıyla hazır olduklarında) tek büyük bir taarruzu tercih ediyordu. Her ne kadar Haig'in hareket tarzı kaynaklarının eksikliği ve geçen sonbahardaki hazırlık taarruzlarının verimsizliği göz önüne alındığında haklı olsa da, Haig de Joffre'nin tarih tecrübesi olduğunu ve savaş tecrübesinin de düşman ihtiyatlarının başka yerlere sevk edilene kadar kati taarruzların boşuna olduğunu göstereceğini kabul etmek zorundaydı. Fakat Haig, söz konusu hazırlık taarruzlarının hedeflerini elde etmek için genel taarruzdan sadece on ya da on beş gün önce icra edilmesi gerektiğini ileri sürmekte tartışmasız haklıydı.

Haig, Fransızlar diğer hazırlık taarruzlarını gerçekleştirdikleri takdirde İngilizlerin böyle bir hazırlık taarruzu icra edebileceğini ileri sürdü. Fransız Başkanı Poincaré'ye göre bu "şimdi kafasında müttefiklerimiz İngiltere, Rusya ve hatta İtalya'nın esasen yıpratma savaşını gerçekleştirmeleri gerektiğini düşünen" Joffre'ye ilgi çekici gelmedi. Bu nedenle tartışma devam etti. İngiliz karargâhının şu açıklamaya sığındığını bildirmek eğlenceli olacaktır: "İngiliz ordusu payına düşeni tam anlamıyla yerine getirmeye hazırdır fakat Almanlardan sonra en kötü düşmanlarımız olan politikacılarla başa çıkamayız."

Nihayet 14 Şubat'taki konferansta, Haig'in kabul ettiği, Joffre'nin hazırlık taarruzları talebinden vazgeçtiği, 1 Temmuz tarihli Somme taarruz planı üzerinde anlaşmaya varıldı.

Kaçınılmaz olsun ya da olmasın, müttefik taarruzunun ertelenmesi teşebbüs üstünlüğünü Almanlara geçirecekti. Almanların 21 Şubat'tan itibaren Verdun'a girdikleri taarruz, bütün müttefik planını ve 1916 yılındaki seferlerini aksatmıştı. Ne var ki böyle bir ihtimalden 14 Şubat'taki konferansta bahis bile edilmemişti.

Joffre, 22 Şubat'ta İngilizlere kuzeydeki bazı birliklerini değiştirmek suretiyle kendisine yardım edip etmeyeceklerini sordu. Haig bu talebe uygun olarak Arras (Fransa) civarında kendi Birinci ve Üçüncü orduları arasında sıkışıp kalan Fransız Onuncu Ordusu'nun değiştirilmesini hızlandırdı. Allenby'nin Üçüncü Ordu'su, kuzey istikametinde yana kaydırıldı. Rawlinson komutasında yeni teşkil edilen Dördüncü Ordu, Onuncu Ordu'nun Maricourt-Hébuterne arasındaki cephesini devraldı. Şimdi ise İngilizler Ypres'ten neredeyse Somme'a kadar kesintisiz uzanan yüz otuz kilometrelik cepheyi tutuyorlardı.

Fransızlar güçlerini Verdun'da tükettiklerinden, Somme planına yapacakları katkı da ortadan kalkmıştı. Sonunda Fransızların taarruz cephesi, kırk kilometreden on üç kilometreye ve kırk adet olan tümen miktarı da 1 Temmuz'da taarruza sadece beşinin iştirak ettiği on altı tümene düşmüştü. Bundan sonra İngilizler Batı Cephesi seferinin asıl yükünü üstleneceklerdi ve sadece bu unsurdan dolayı 1 Temmuz 1916, savaşın tarihinde bir dönüm noktası olmuştur.

Haig yine de hedeflerini azalan kaynaklarına göre ayarlamadı. Messines'e (Belçika) yapılacak taarruz için hazırlıklarına devam ettiği ve tam bir başarısızlık durumunda ihtiyatlarını oraya kaydırmak için alternatif bir plan hazırladığı doğrudur. Fakat Haig savaşta daha yüksek ihtimal olan başarı ve başarısızlığın bir arada olacağını öngörmüş gibi gözüküyordu. Bu esnekliğin yokluğu nedeniyle Haig'in planının icrasında sıkıntı yaşandı. Aynı derecede gerçekçilik da noksandı. İlk safhada İngiliz komutanlığının umutlu olduğu konu, Alman cephesini Maricourt ve Serre arasında yarmak; ikinci safhada ise Bapaume ve Ginchy arasındaki hâkim araziye emniyete almaktı. Bu arada Fransızlar Sailly ve Rancourt civarını ele geçireceklerdi. Üçüncü safhada sola dönecek ve Arras'a kadar ilerleyerek Alman kanadını saracaklar, ardından cephelerine yandan taarruz edecekler ve bu suretle gediği genişleteceklerdi. Bu hedefin gerçekleştirilmesi için süvarinin de dahil olduğu mevcut bütün birlikler, Bapaume-Miraumont hattından kuzeye doğru ilerleyeceklerdi. Bu arada Arras'ın güneybatısında bulunan Alman cephesine müşterek bir taarruz düzenlenecekti. Dördüncü olarak Cambrai-Douai istikametinde genel taarruz icra edilecekti. Niyet ile başarı arasında ne büyük bir fark vardı! Plan ana hatlarıyla zekice düşünülmüştü. Haig böylesine konularda gelecekte olacakları göz önünde bulundurabilecek kadar zekiydi. Ancak ayak bastığı araziye yeterince incelemiş gibi gözüküyordu. Böylesine çok çeşitli ihtimalleri olan vakalarda vaziyet, fiili koşulların incelenmesindeki başarısızlığı akla getirmektedir. Planda, eski ve hiç eskimeyen asıl baskın unsuru bulunmazken, bunun yerine bir şey koymak için bir neden görmeyen ve gerçekçi olmayan bir yan vardı.

Maricourt ve Serre arasındaki yirmi iki kilometrelik cephedeki asıl taarruzun sorumluluğu, Rawlinson'un Dördüncü Ordu'sunun beş adedi yakın ihtiyatta görevlendirilen, on bir adedi taarruza öncülük edecek olan on sekiz tümene verilmişti. Süvari tümeniyle birlikte sadece iki tümen ordu ihtiyatındaydı. Ancak Haig başarıyı genişletme hareketi için Rawlinson'un emrine, Gough'un komutası altında iki süvari tümeni ile birlikte iki tümenli bir kolordunun da takip edeceği bir kuvvet tahsis etti. Üçüncü Ordu'nun iki tüme-

ni, Gommecourt civarına tali bir taarruz gerçekleştirecekti. Topçu birlikleri ise 467'si ağır olmak üzere toplam 1.537 topu mevziye sokmuştu. Her ne kadar daha sonra mevzilendirilen topçu silahlarının mevcutları bunları gölgede bıraktıysa da, bu topçu silahlarının yığınağı o zamana göre rekor kabul edilecek şekilde cephenin her yirmi metresinde bir topun mevzilendirilmiş olması demekti. Bu miktar Almanların büyük Dunajec (Polonya) yarma taarruzunda kullandıkları topçu silah ve yığınak miktarının iki katıydı. Ancak Rus cephesinin bir yıl önceki savunması Somme cephesinin dikenli tel ve siper sistemiyle mukayese edilemezdi. Oysaki diğer önemli bir fark Fransızların 900 ağır topuna karşılık İngilizlerin çok daha geniş bir cephede bulunan ağır top mevcudunun –her elli beş metreye bir top– bu miktarın yarısı kadar olmasıydı.

İngiliz Resmi Harp Tarihi'ne göre “aslında müttefiklerin karşılaştığı sorun, tarihin ve örneklerinin gösterdiği gibi, kalelerin en büyük gediğine (en zayıf noktasına) asıl taarruzu ve daha küçük gediklere karşı asıl taarruza dönüştürülebilecek kadar güçlü olması gereken tali taarruzları ve aldatma (şaşırtma) taarruzları düzenlemektir.” Oysa birliklerin tertiplenmesi taarruz yöntemlerinin basmakalıplığı kadar tek tipti. Her halükârda yetersiz olan topçu bütün cephe boyunca eşit mesafelerle mevzilenmişti. “Sorunun Genel Karargâh tarafından değerlendirilmediğini itiraf etmek gerekmektedir.” Bu körlüğün nedenleri nelerdi? Bu nedenlerin savaş öncesine dayanan geçmişi vardı. “Yarı kuşatma savaşındaki sorunlar ve çok geniş savunma mevzileri için girişilecek taarruzda gerekli olan çok büyük miktarda topların mevzilendirilmesinin, genelkurmay tarafından uygulamada hiç incelenmemiş olduğunun kabul edilmesi gerekmektedir. General H.H. Wilson'un (Merhum Henry Wilson) etkisi nedeniyle müteakip savaşın hareket tarzına ilişkin konularda, John French'in fikirlerine riayet edilmesiyle yetinildi, istihbarat teşkilatınca Almanlar tarafından manevralarda uygulanan yöntem ve hazırlıklara ilişkin edinilen bilgiler göz ardı edildi ve neredeyse duyulmasından hoşnut olunmadı.”

Hem sorunu hem muharebenin gidişatını anlamak için arazinin kısa bir etüdü gereklidir çünkü Batı Cephesi'nde çok az muhare-

bede topoğrafya, savaşı tarafların zihinlerinde bu kadar derin bir etki bırakmıştır. Somme'un doksan derece güneye kıvrıldığı Péronne'de tepeler silsilesi, Somme ile Scarpe ve Scheldt nehirlerinin yataklarının boşaltma havzası arasındaki yükseltiyi meydana getirerek kuzeybatıya doğru uzanır. Küçük Ancre Nehri'nin dar vadisiyle kesişen bu tepe, 1914 Ekimi'ndeki "Denize Doğru Yarış"tan bu yana Almanların elindeydi ve düşmana müttefik hatları ve gerisindeki topraklar üzerinde hâkimiyet ve gözetleme imkânı veriyordu. İlk yılda bunun dezavantajı pek önemli değildi, çünkü Temmuz 1915'te İngilizler burada Fransız birlikleriyle yer değiştirdiğinde, cephenin havasına ve Ypres ya da La Bassée'nin hiç dinmeyen "atışmasına" alışkın askerlere şaşırtıcı gelen sakin bir hali vardı. Raporda bazı yerlerde müttefikimizin (Fransızların) birliklerinin *öğle yemeği* için hattın yakınlarında, neredeyse hiç temas edilmemiş köylere kadar gittikleri; düşmanla yapılan zımnî bir anlaşmayla geceleyin tarafsız bölgede bulunan bir başka köyde konaklandığı yer almıştı. İngilizlerin bu cepheyi devraldıkları ilk aylarda, taburların burada Alman hatlarının gözü önünde rahatsız edilmeden eğitim yapmalarının mümkün olduğuna kefil olabilirim – halbuki altı ay sonra birkaç kilometre gerideki konaklama yerleri topçunun taciz ateşi altındaydı. Fiili çatışmanın haricinde Fransızların muharebe politikası, "etliye sütlüye karışmamaktı." Geçmişe bakıldığında Fransızların politikasının İngilizlerin devamlı "hücum" politikasından daha zekice olduğu konusunda pek kuşku bulunmamaktadır. Çünkü Almanların mühimmat ve teçhizatındaki üstünlüğünün yanı sıra, hâkim mevzileri elde tutmalarından dolayı, bu endişe verici taktikler İngiliz birliklerini düşmandan daha fazla yıpratmıştı – yıpranma bilançonun yanlış tarafındaydı. Üstelik İngilizler, Almanların siperlerinin tahkimatlarını kuvvetlendirmelerini, tabiatın avantajlarından ustalıkla yararlanmalarını teşvik etmişti. Bunun sonucunda taarruz, 1915 yılının sonbaharında mevcut, nispeten zayıf savunma sistemi yerine neredeyse geçilmez bir kaleye karşı gerçekleştirilmişti. İngiliz şair ve yazar Masefield *Eski Cephe Hattı* (*The Old Front Line*) adlı kitabında durumu çok yerinde bir şekilde şöyle ifade etmiştir: "Bu eski cephenin hemen

hemen her yerinde bulunan askerlerimiz, taarruz etmek için tepeye çıkmak zorunda kalmışlardı... Düşmanın Fransa'yı görebilen gözetleme yerleri ve hâkimiyet duygusu vardı. Bizim askerlerimiz çok aşağıda bulunuyorlardı ve tepelerinde her gün takviye edilen kalelerin dışında gördükleri hiçbir şey yoktu." Bugün Somme'un virane ıssızlığı kaybolup gitmiştir. Zamanı göz ardı etse de, Masfield'in şu sezgisi doğrudur: "Siperler kapatıldığında ve üzerlerinden saban geçtiğinde toprak savaşın izlerini taşımayacaktı. Bir yaz mevsiminde insanoğlunun yaratabileceği harabenin üzerini çiçekler kapladığında, o zaman düşmanın geriye püskürtülmesinin başladığı bu yerleri haritayla bulmak bile gerçekten zor olacak." "Centre Way, Peel Trench, Munster Alley ve diğer zafer yolları mısırların çok altında kalacak ve başakları toplayanlar *Dead Mule Corner*'da şarkı söyleyecekler." Bununla beraber, hafıza savaş zamanının çehresini hatırlamakta zorlansa da, sükûnet içindeki bir ziyaret esnasında, yamacın dikliği ve tepenin hâkimiyeti, insanın zihnini birliklerin ilerlemesinin metrelerle hesaplandığı ve siperlerin göz hizasından görünen çevreden ve mermi çukurlarının mevcut olduğu günlerden bile daha fazla etkilemektedir. Topçunun cephesinden bakıldığında tepeye taarruz etmekte yarar vardı çünkü Alman siperleri daha belirgindi. Ancak tepe sadece taarruz eden piyade için değil ayrıca fiziki ve psikolojik olarak bir engeldi.

Böylesine hâkim mevziler karşısında zaten zor olan baskın unsuru, bu koşullarda daha da zordu, çünkü örtü ve gizleme (kamuflej) hazırlıkları konusundaki beceriler henüz öğrenilmemişti. Ancre Nehri'nin her iki tarafındaki yeni barakaların inşası, Şubat ayında Almanlara ilk ipucunu vermişti. Ondan sonra emareler sürekli olarak çoğaldı. Falkenhayn İngiliz taarruzunu bozacak bir plan düşündü fakat gerekli birlikleri tahsis edemeyeceğini anladı. Muazzam hazırlıklar ortaya çıkarmamış olsaydı bile her halükârda bir haftalık bombardıman, yaklaşan taarruzu açığa vurmuş olacaktı. Hatta daha önce 2 Haziran'da Çalışma Bakanı Arthur Henderson'un mühimmat işçilerine yaptığı konuşmanın yayımlanmasına izin verilmesi sonucunda meydana gelen sansür hatası, Alman komutanlığına taarruzun erken başlayacağına ilişkin bir

ipucu vermişti. Bir telafi edici unsur, hem en yakında bulunan İkinci Ordu Komutanlığı'nın hem de dışarıdaki ajanların doğru tahminlerine ve taarruz uyarılarına rağmen, Falkenhayn'ın besbelli ki bunun sadece daha kuzeydeki asıl taarruzun ön hazırlığı olduğuna, İngiliz hazırlıklarının gerçek olamayacak kadar aşikâr olduğuna inanmaya devam etmesiydi. Bunun sonucunda takviyeleri elinde tuttu ve 5 Temmuz'a kadar Somme'un Haig'in seçtiği muharebe alanı olduğuna kanaat getirmede. Bu arada İkinci Ordu kurmay başkanını, haklı olduğu ve "daha fazla talepte" bulunduğu için görevinden azletti.

Alman Komuta Kademesi'ndeki görüş ayrılıklarının sonucunda İngilizlerin ayaklarına gelen fırsat kendi komuta kademelerindeki görüş ayrılıkları nedeniyle heba edilecekti. Bu farkın derecesi ve sonuçları ancak son zamanlarda gün ışığına çıktı. Zira taarruz Haig'in başından sonuna yıpratma harbi amaçladığı ve "yarma taarruzu" düşlemediği konusu Haig'i resmi olarak savunan birisi tarafından etrafa yayıldığında taarruz daha birkaç haftalıkı. Bu inkâr savaştan sonra yıllarca şiddetli bir şekilde devam ettirildi. Bu, tahrif edilen tarihi gerçeklerin en karmaşık olanlarından birisini oluşturmaktadır. Gerçeğin kırıntılarından sahtekârlık yapmak suretiyle meydana getirilen "sis perdesi" sonunda Resmi Harp Tarihi'nin 1932'deki yayımıyla dağılmış oldu.

Resmi Harp Tarihi, yıpratma muharebesini düşünenin sadece Joffre olduğunu ve Rawlinson'un bu fikre yatkın olduğunu, arabulucu durumunda bulunan Haig'in ise yarma taarruzunu için hem gayret ettiğini hem de buna inandığını açıklamıştı. Haig'in görüşü İngiliz hedefini yansıtmaktaydı – fakat Rawlinson'un kuşkuları İngiliz planını büyük ölçüde her iki hedef içinde elverişli olmayan bir uzlaşma haline getirdi. Topçunun sahip olduğu "nispeten küçük silah ve birlikler" ve Alman mevzilerinin derinliğini göz önüne alındığında Rawlinson, uzun süreli bir bombardıman ve kademeli bir ilerlemeden yana oldu. Birinci, kaçınılmaz bir biçimde baskın şansını azaltacaktı zira küçük birlikler için en güçlü telafi unsuruydu; ikincisi ise, elde edilen herhangi bir başarının genişletilmesi fırsatı konusunda bir fren unsuruydu, düşmana toparlanma ve ihtiyat-

larını muharebeye iştirak zamanı tanıyordu. Haig duraklamadan doğacak hatayı (mahdut hedef) doğru olarak teşhis etti ve kısa süreli bombardımandan yana tavır aldı. Ancak belki teknik bir kafa yapısına sahip olmayan bir süvari olarak, düşman mevzilerinin yaklaşma istikametini örten dikenli tel engelini kesme sorunuyla üstünkörü ilgilendi. Durum muhakemesinden sonra Rawlinson'a uzun süreli bombardımanları için izin verildi, fakat Almanların birinci hat mevzilerinin yanı sıra ikinci mevzilerinin de bir hamlede ele geçirilmesi emredildi.

Resmi Harp Tarihi, yarma taarruzunun pek kati sonuçlarının olamayacağını göstermekle ve hatta sadece çok tehlikeli bir muharebe çıkıntısı yaratmış olacağını ileri sürmekle birlikte, bir yarma taarruzun mümkün olduğunu ima ediyordu. Fakat bu yarma taarruzunun hareket tarzı, Haig'in teşebbüs ettiği gibi değildi. Çünkü Haig'in hedeflediği yarma taarruzunda dayandığı harekât tarzı gerçekte, herkesin de üstünde mutabakata vardığı gibi çok kısıtlamaları olan bir taarruzdu. Haig'in topçu danışmanı, topçu birliklerini çok fazla "dağıttığını" söylemişti. Rawlinson, Haig'in mevcut birliklerden "çok fazla asker talep ettiğinden," topçu birliklerinin etkili sonuç alamayacak kadar seyrek mevzilendirildiğini ve ikinci hat mevzilerine saldırmanın "kumar" olacağından korktuğunu ifade etmişti. Buna rağmen bu, Haig'in astlarının ve askerlerinin görev almasına karar verdiği bir kumardı.

Fransız kaynakları ve dolayısıyla onların katkıları Verdun'daki kayıplar nedeniyle sürekli olarak azalsa da, Haig muharebe günü yaklaştıkça "artan bir iyimserlik" sergiliyordu. Belki daha da dikkat çekici olanı, ana ast birlik komutanlarının iyimserlik korosuna katılıp, sorunun soğukkanlı muhakemesi sırasında hissettikleri kuşkuları bastırarak kadar yüksek sesle şarkı söylemeleridir. Ana ast birlik komutanları sadece Haig'in kararına boyun eğmediler; onu sahiplendiler. Bundan daha fazla sadakat gösterilemezdi.

Rawlinson, "şahsen onların (Haig'in talimatlarının) yanlış varsayımlara ve gereğinden fazla iyimserliğe dayandığına kanaat getirmişti." Yine de, "bütün konferanslarda ve diğer zamanlarda, 'bombardımanın sonucunda, bombardımana tabi tutulan bölgede

mevcut hiçbir şey kalamayacağı' ve piyadenin sadece elini kolunu sallayarak yürümesi ve bölgeyi ele geçirmesi gerekeceğini vurguluyordu." Bu iyimserlik eğilimi ast birliklere intikal etmiş ve bombardımanın etkisiz kaldığı ortaya çıktığında bile, "düşmanın makineli tüfeklerinin susturulmamış olduğunu rapor eden taburlara tümen karargâhı tarafından korktuklarının bildirilmesi" sonucunu doğurmuştu. Bir resmi harp tarihinde hayatlarını feda etmek üzere olan insanların sözlerinin yer alması, korkunç bir şeydir, çünkü onların ne dediklerini bir daha duyma imkânı yoktu.

Felaket getiren sonuçlarından dolayı, bu gerçeklerden kopuk iyimserliğin nedenlerinin tahlil edilmesi gerekmektedir. Bazı subayların büyük ölçüde ve belki de birçok subayın küçük ölçüde kişisel çıkarlarını önemsemesinin etkisi olmuş olabilir. Dürüstçe iyi gözden geçirildiğinde, askerlere ilişkin özel bir kınamanın olmadığı görülmektedir; çünkü daimi mesleğin söz konusu olduğu her işte yukarıda verilen emre riayet etmek insan tabiatında vardır.* Fakat daha yaygın olan nedenin, gerçekten kendi kendine bir yanılgının olmuş olduğu, sanılmaktadır. Bazı durumlarda bu 19. yüzyıl askeri sisteminin karmaşık sadakat fikri uyarınca –körü körüne sadakat– teşvik edilmişti. Burada bile hayati önemi haiz birçok taktik noktaları atlayan Dördüncü Ordu'nun talimatları, "üstlerden alınan bütün emirlerin astlar tarafından tenkit edilmesi onların yapanların üstüne kalacağıının" altını çizmek için çok çaba harcamıştı. Fakat diğer vakalarda iyimserlik, yukarıdan ilhama ihtiyaç duymayacak kadar yüksekti. Bu nedenle bir kolordusu yeterli bir şekilde hazır olamadığı için endişeli olan Haig, oraya General Charteris'i taarruzu iptal etme yetkisiyle göndermişti, "zira tam bir başarı şansı çok azdı." Haig'in temsilcisi, komutanı oldukça memnun bulmuş ve sevinçle "kendisini Austerlitz Muharebesi öncesindeki Napolyon gibi" hissettiğini söylemişti. Bu nedenle Charteris "mutsuz bir

* Belki onun olumsuz sonuçları, ancak savaş amatörlerle ya da en azından eğitildikten sonra sivil olanlar tarafından icra edilmiş olsaydı, azaltılabilirdi. Bu nokta, General Charteris'in savaş sonlarına doğru bu tür bir tayin hakkındaki açıklamasında aydınlatılır: "Onun çok güçlü bir yanı var, sivil hayatta arzu ettiği zaman döneceği çok büyük bir işi... Herhangi muvazzaf bir askerin kendi geleceğiyle ilgili ihtimallerden etkilenmemesi zor. Onda bir sivilin serbestliği ve bir askerin eğitimi var."

şekilde dönmekle birlikte,” kolordu komutanının arzusunu kabul etmişti.

Resmi Harp Tarihi, yüksek rütbeli komutanlar arasında yer alan bu tehlikeli iyimserliğin kökenlerinin, önceki tecrübelerden çıkan asıl dersi, ki bu alay askerlerinin büyük bir kısmının uzun süreden beri öğrenmiş olduğu bir dersti, kavramadaki şaşırtıcı başarısızlığa kadar uzanabileceğini ileri sürmektedir. “Geçmişin başarısızlıkları düşmanın makineli tüfeği cesurca kullanmasının ve bilimsel bir şekilde planladığı savunma sisteminin dışındaki nedenlere bağlanmıştı.” Uzmanca yapılmış böyle bir “muhakeme” kesinlikle bütün tarih boyunca kayıtlara geçmiş olan ağaçlara bakarak ormanı gözden kaçırın en dikkati çeken vakalardan birisidir.

Mantiken bombardımanın düşman siperlerinde canlı kimse bırakılmamasına dayanmış olması, anlaşılmaz gözükmektedir. Zira Rawlinson’un asıl kuşkularının ötesinde bizatihi kendisi sınırlı topçusunu “herhangi bir özel mevkinin gücünü ve önemini göz önüne almadan” cephe boyunca eşit olarak yaymıştı. Bunun sonucunda “topçunun ateşleri mecburen o kadar dağılmıştı ki, mukavemet noktalarını ve makineli tüfek yuvaları asla isabet almadı.” Üstelik mevcut ağır silahların büyük bir bölümünün modelleri eski, menzilleri yetersiz ve mühimmatları hatalıydı. Bu nedenle mermiler Alman makineli tüfek nişancılarının sığındıkları koruganları delemiyorlardı. Ancak biz İngiliz komutanlığınca kabul edilen bütün taktiklerin, sadece muhtemel ezici bombardıman üstünlüğü var sayımına dayandığını anlayabiliyoruz. Bir nebze sağduyusu olan ya da geçmiş tecrübeden yararlanan birisinin, bombardımanın sonucundan dolayı duyduğu güven nedeniyle kendinden geçmediği sürece, birliklerini bu usulle taarruza sevk etmiş olabileceğine inanmak çok zordur. Bu yöntem kesinlikle her şeyi mahveden bir ibret vesikasıdır.

Resmi Harp Tarihi açıklamaya şöyle devam etmektedir: “Haig ilk görüşmelerde kolorduların, komutanlarının düşman savunma mevzilerinin yeterince imha edildiklerinden tatmin oluncaya kadar taarruz etmeyeceklerini söylemişti; fakat zaman geçtikçe bu şartın terk edilmiş olduğu anlaşılmaktadır.” Bütün muharebelerin, özellikle kuşatma muharebesinin temel koşulunu idame ettirmede-

ki dikkatsizlik bir diğer gerçektir. Bu bölük komutanı suçlanmayı hak etmiş olacaktı.

Alınan tedbiri dürüst bir şekilde tespit edelim ya da ne tedbir alınabilirdi ona bakalım. Haig, geçici olarak piyadenin büyük kısmının taarruza geçmesinden evvel, Almanların Verdun'da yaptıkları gibi ileriye devriye ya da küçük müfrezeler çıkartılarak bombardımanın sonucunun ve savunma mevzilerinin kontrol edilmesini teklif etmişti. Fakat bu teklif, "kendi ordu komutanları tarafından kabul edilmemişti."

Başarılı olmayı mümkün kılacak ya da en azından zararı hafifletebilecek herhangi bir şey var mıydı? Evet – şayet İngiliz piyadesi düşmanın ateşinden evvel siperlere ulaşabilmiş olsaydı, bu mümkündü. Bunun için iki yol vardı. Düşmanın ateş etmek için görebilmesinden ya da hazır olmasından evvel geçmek. Tabii ya da suni sis olmadan tek şans, karanlıkta ya da şafaktan önceki alacakaranlıkta taarruz etmektir. "Birkaç komutanın... en azından taarruzun, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte düşman makineli tüfek nişancılarının kendilerinin dua etmelerini göremeden önce yapılması gerektiğini arzu ettiklerini" görüyoruz. Bize "Rawlinson'un kendisinin bu teklifi kabul ettiği" ve "kabul etmesi için Fransız komşularına baskı yaptığı" söyleniyor. Fakat onların ağır topları iki kat fazla idi ve onların atışları için iyi gözetleme yapmalarını istemişlerdi. Bu nedenle o da ilerleyen saatlerde, anlaşıldığı kadarıyla biraz da endişeyle kabul etmişti.

Geriye kalan soru İngiliz piyadesinin tarafsız bölgeyi baraj ateşinin kesilmesinden önce geçip geçemeyeceğiydi. Bu, ilk dalgada 60.000 askerin katıldığı ölümüne bir yarıştı ve bu tür yarışların en büyüğü idi. Durumları son derece umutsuzdu. Birbirlerine çok yanaşık muharebe nizamında tertiplenmiş olan bütün askerler, bombardımanın direnişi gerçekten felce uğratıp uğratmadığını bilmeden birlikte taarruza sevk edileceklerdi. Dördüncü Ordu'nun talimatları çerçevesinde bu dalgalar dokuz kukla oyunundaki çarpıp devrilmeye hazır kukla sıraları gibi simetrik olarak dizilmiş bir şekilde "muntazam bir tempo" ile ilerleyeceklerdi. "Düşman toprak siperlere yetişmeden evvel tarafsız bölgenin hızlı bir tempo-

da geçilmesinin zorunluluğundan bahsedilmemişti.” Fakat bunun gerçekleştirilmesi fiziki olarak imkânsızdı, çünkü içinde bulundukları en büyük engel, “piyadenin taşıdığı yükün o denli ağır olması sonucu hızının ancak yürüyüş hızı kadar” olmasıydı. Her asker siperden çıkmasını zorlaştıran, yavaş yürümenin ötesinde hareketini, kalkmasını ya da yatmasını imkânsız hale getiren kendi ağırlığının yarısından fazla olan yaklaşık 30 kilogramı taşıyordu. Hatta herkesçe bilinen ve doğal yük hayvanı olan ordu malı katırdan bile ağırlığının üçte birini taşıması bekleniyordu!

“Yarış,” henüz başlamadan, muharebe de az sonra kaybedilmişti. Baraj ateşi devam etti. Piyade ilerleyemedi, baraj ateşi geri çekilemedi ve piyade takviyeleri piyadenin ilerleyemediği yerde muharebeye sürüldüler – hepsi bir müşterek hatalar trajedisiydi.

Bombardıman 24 Haziran’da başlamıştı. Taarruzun 29 Haziran’da yapılması planlanmış fakat daha sonra havadaki ani değişme nedeniyle 1 Temmuz’a kadar ertelenmişti. Fransızların talebi üzerine yapılan bu erteleme, sadece cephanenin kullanımını uzun bir döneme yaymakla ve bombardımanın yoğunluğunu etkilemekle kalmamış, ayrıca kırk sekiz saattir kendi topçusunun yıpratıcı ateşi altında, sıkışık siperlerde ve düşmanın misillemesi altında bulunmak zorunda olan, diken üstünde taarruz eden birliklerin yükünü çok daha fazla artırmıştı. Sel gibi yağın yağmurların bastığı siperler durumu daha da ağırlaştırmıştı.

1 Temmuz günü kavurucu bir sıcakla aydınlanmıştı ve saat 07:00’da bombardıman en şiddetli seviyesine çıkmıştı. Yarım saat sonra piyade siperlerinden fırladı – binlercesi daha Alman siperlerine bile ulaşmadan vurulmuşlar ve bedenleri tarafsız bölgeye yayılmıştı. Zira düşmanları 1916 yılının çok inatçı ve yetenekli muharipleri olan Alman askerleriydi. Mermiler siperlerini dümdüz ederken, askerler yeraltı koruganlarına ya da bomba çukurlarına sığınıyorlardı. Almanlar, baraj ateşi kesildiğinde aşırı sıkışık dalgalar halinde taarruz eden birliklerin üzerine, şiddetini hiç kesmeden dolu gibi mermi yağdırmak için makineli tüfeklerine davranıyorlardı – çünkü 1916 yılı piyade taarruzlarının en alt seviyeye indiği, 18. yüzyılın şekilcilğine benzer muharebe düzenlerinin ve manev-

ra gücünün noksanlığının yeniden canlandığı yıl olmuştu. Taburlar aralarında yüz metreden daha fazla mesafe olmamak üzere dört ya da sekiz kademede taarruz ediyordu. Her kademedeki erler aynı hizada, çok iyi bir şekilde kuşanmış, neredeyse omuz omuzaydı. Kendilerini gözetleyen düşmanın gözünü alsın diye süngüleri ile ride, silahlarını çapraz tutarak ve bu şekilde daima dik olarak yavaşça yürümeleri öğretilmişti. Bu Frederick'in *robot* piyadesinin mükemmel bir taklidiydi, farkı ise artık piyadelerin etkili menzili ancak yüz metre olan tüfekler karşısında değil, makineli tüfek karşısında ilerlemiş olmalarıydı. Gece olduğunda birçok taburun ancak bin kişi kadar kalmış olması hiç de anormal sayılmazdı. Ancak ayakta kalan birlikler imha edildiğinde ilerleme mümkün olmuştu. Zira işte o zaman insan doğası ve içgüdüsel kurnazlık, resmi taktikler karşısında önem kazanmıştı. Genellikle doğal liderlerin komutasında sağ kalan daha atılgan ve hâlâ yılmayan askerler, küçük gruplar teşkil etmişler ve kısa sıçramalarla ve bir bomba çukurundan diğerine sürünerek sezdirmeden makineli tüfeklere sokulmuşlar ve genellikle çok az kayıpla çok dikkate değer bir mesafe kat etmişlerdi. Fakat birçok yerde düşman özel görev grupları ve makineli tüfek yuvaları benzer sıklıktaki muharebe düzenleriyle taarruza destek verenlere ağır darbe indirmek için arkalarındaydı.

Böylece güney bölgesinin dışındaki hücumlar hızını kaybetmiş ve daha sonra kesilmişti. Sağ kanatta bulunan Fricourt, hem cephe hem de günün sonunda dönüm noktasını meydana getirmişti. Fransızlar, Somme'un güneyinde ve kuzeyinde Maricourt'a kadar olan bütün hedeflerini çok az bir zayıyla ellerine geçirmişlerdi. Kazandıkları bu başarıyı kısmen esnek taktiklerine ve ağır topçu birliklerinin tertiplenmelerine, kısmen de Alman savunmasının daha az kuvvetli olmasına ve buraya gerçekleştirilen taarruzun, bunu sadece İngiliz cephesinden bekleyen Almanlara karşı taktik bir baskın olarak gerçekleşmesine borçluydular. Çok büyük kayıp vermek suretiyle de olsa İngiliz XIII. Kolordusu (30. ve 1. tümenler) Fricourt ve Maricourt arasında Montauban'ı ele geçirerek hedeflerine ulaşmıştı. XIII. Kolordu'nun solunda bulunan XV. Kolordu, Fricourt Kalesi'nin ve koruluğunun kuşatılması görevini

kısmen başarmıştı. 7. Tümen Mametz'i ele geçirmek suretiyle bir kanadı çevirmiş ve diğer kanatta ise 21. Tümen Alman hatlarına yaklaşık bir kilometre kadar girmiş ve Fricourt ertesi gün düşene kadar ele geçirilen arazinin dar çıkıntısının her iki kanadında tehlikeye maruz bir şekilde (açık mevzide) tutunmuştu.

Fakat 21. Tümen başarısının sınırına dayanmıştı. Harekât, İngilizlerin savaş boyunca bir günde verdikleri en ağır zayıyatı verilmesiyle kuzeyde tamamen başarısız olmuştu. Önemli bir unsur "tarafsız bölgenin" çok geniş olmasıydı. III. Kolordu'da 34. Tümen'in bazı unsurları, La Boisselle'den Contalmaison'a doğru ileri harekete geçmişler fakat geri püskürtülmüşlerdi. Ovillers köyüne gönderilen 8. Tümen'in unsurlarının başarısının fiiliyatta bir anlamı yoktu. Öğleden sonra taarruzun tekrarlanması emredildi – "fakat daha akıllı öneriler ağır bastı." Kuzeyde X. Kolordu'nun 32. Tümen'inin taarruzu, Thiepval savunması karşısında yine dağıldı – "Thiepval'i bugün sadece kurşun geçirmez askerler alabilirdi." Bununla beraber 36. Ulster (Kuzey İrlanda) Tümeni (Yeni Ordu) Thiepval'den Alman hududunu epeyce yararak Grandcourt'a doğru ilerleyerek Boyne Muharebesi'nin yıldönümünü kutlamıştı. Ne yazık ki kolordu komutanı ihtiyatlarını, umutsuz durumda, durdurulan bir birliği takviye etmek için kullanmış ve umutlu bir başlangıç yapmış olan Ulster Tümeni için kullanmayı reddetmişti. Bu nedenle Ulster Tümeni'nin ileri unsurları kuşatılmış ve gece olduğunda Alman cephesindeki siperlerin çok az bir bölümü İngilizlerin ellerinde kalmıştı. Her ne kadar burada birkaç münferit grubun tekrar Beaumont-Hamel ve Serre'ye doğru ileri hareketleri olmakla beraber, VIII. Kolordu'nun (29., 4. ve 31. tümenler) sol kanattaki taarruzu daha ani bir şekilde dağılmıştı. Bir mayın patlaması sorununa ilişkin karmaşık bir tartışma ağır topçu ateşinin piyadenin taarruzundan on dakika önce çok önemli sonuçlara neden olan "kesilmesine" yol açtı. VII. Kolordu'nun Gommecourt'taki tali taarruzuna gelince, 46. Tümen'in başarısızlığı 56. Tümen'in başlangıçtaki başarısını hükümsüz kılarken, kolordunun yaptığı bütün büyük fedakârlık asıl taarruzun başarılı olmaması nedeniyle işe yaramamıştı.

O gün kolordu hapishanesine dahil olan esirlerin çetelesi bir ölçüde karşılaştırmalı bir başarı göstergesiydi – esirlerin sayısı Congreve'nin komutasındaki XIII. Kolordu'da 934; Horne'nin komutasındaki XV. Kolordu'da 517; Pulteney'in komutasındaki III. Kolordu'da 32; Morland'ın komutasındaki X. Kolordu'da 478; Hunter-Weston'un komutasındaki VIII. Kolordu'da 22'ydi. Buna mukabil Fransızlar çok az kayıpla 4.000 esir almışlardı. İngilizlerin bitişğinde bulunan Fransız XX. Kolordusu'nun taarruzu, tarafsız bölgeden (iki düşman birlik arasındaki aralık arazi) geçerken nehrin pusuyla örtülmüştü ve süratli bir şekilde Almanların ilk hat mevzilerini işgal etmişlerdi. Ondan sonra Fransızlar harekâta devam etmeyi teklif etmişler ancak komşu İngiliz birliklerinin üst komutanlıktan gelen emir doğrultusunda bekletildiğini duyunca bu fikirden vazgeçmişlerdi. Somme'un güneyine Sömürge Kolodusu'nun iki ve XXXV. Kolordu'nun bir tümeniyle gerçekleştirilen Fransız taarruzu diğer tarafta gerçekleştirilen bir taarruzdan iki saat sonra icra edildiği için baskın tesiri yaratmıştı. Bu taarruz sadece bütün hedeflerine ulaşmakla kalmamış fakat aynı zamanda daha da ileri gitmiş ve geceleyin Almanların ikinci hat mevzilerine ulaşmıştı.

Bu neticeler göz önüne alındığında 1 Temmuz Fransızlar için zafer kabul edilebilir. Fakat asıl taarruz İngilizlerinkiydi ve Almanlar burada haklı olarak başarılı olduklarını iddia edebilirlerdi zira Almanlar sadece mevcut altı tümenleriyle ve yaklaşık bir alaylarının her bir İngiliz tümeninin taarruz bölgesini tutması neticesinde sadece 1.983 esir vermişler ve on üç İngiliz tümeninin taarruzları karşısında küçük bir toprak kaybetmişlerdi. Daha önceden beslenen umutlar suya düşmüş ve ayların hazırlığı ve ekilen tohum sadece kötü sonuç vermişti. Ancak her ne kadar askeri başarısızlık olmakla beraber 1 Temmuz, bir kahramanlık destanıydı ve daha da iyisi savaşın en büyük fedakârlığını yapan, en şiddetli ve kanlı çetin sınavlardan sarsılmaz cesaretleri ve yiğitlikleriyle geçen Britanya'nın yeni ordularının seciyesinin bir kanıtıydı.

Bu eski siviller, taarruz cephesi boyunca etkili bir mekanizma gibi dağılmadan geçmiş savaşların hiçbir profesyonel ordusunun asla karşılaşmadığı oranda zayıf verdiler. Ve aynı zorluktaki

mücadeleyi beş ay daha sürdürdüler. Edindikleri tecrübe taktik hareketlerini, yanı sıra komuta kademesinin sevk ve idaresini de geliştirecekti, fakat sonraki hiçbir kahramanlık 1 Temmuz'un manevi seviyesini aşamadı. O gün, "şafaktan karanlık çökene kadar, şiddet, ölüm, ıstırap, acı ve zaferle dolu, mahzun bir yaz günü güzelliğiydi. Bütün o gün boyunca ırkımızın askerleri kanlı siperlerimizin sığınaklarından tarafsız bölgeye doğru hamle yaptılar. Kimileri siperlerimizi hiç terk edemedi, birçoğu tarafsız bölgeyi asla geçmedi, birçoğu düşman dikenli tel engellerinde öldü, birçoğu geri çekilmek zorunda kaldı. Diğerleri geçmeyi başardılar ve daha ileri gittiler ve düşmanın geri çekilmesiyle sonuçlanan Somme Muharebesi'nin sonuna kadar düşmanı bir siperden ötekisine kovaladılar." Bununla beraber bu geri çekilme uzun süre ertelendi. Geri çekilmenin zamanlaması, müttefiklere yarardan çok daha zarar vermişti.

Haig neden böyle feci bir başlangıcın ardından Somme'da bu kadar direndi ve kuzeyde hazırlamış olduğu seçeneği gözden çıkardı? Resmi Harp Tarihi, "1917 yılında çok başarılı şekilde icra edilen Messines taarruzunun, özellikle kıyıda yapılacak bir taarruzla birleştirilmesi durumunda, 1916 yılında Somme'un iki tarafından gerçekleştirilen taarruzdan çok daha fazla kati sonuç elde etme şansı olmuş olacağına ilişkin pek az kuşkuyla" sahiptir. Haig daha 5 Haziran'da Rawlinson'u Dördüncü Ordu'nun taarruzunun "dikkate değer direnişle karşılaşması durumunda taarruzu durdurabileceğini ve Messines harekâtıyla devam edebileceği" konusunda uyarıyordu. 1 Temmuz tecrübesi kesinlikle Haig'in şartlarını yerine getirmişti. Onun harekâta devamı belki tam da yapısındaki "inat" unsuruyla açıklanır. Direnişe geçtiği zaman gevşemekten nefret ederdi. Her yerde püskürtülmüş olsa ihtiyatlarını kuzeye, Messines'e kaydırmayı daha kolay gerçekleştirebilirdi. Ancak Haig, Alman cephesini lime lime ettikten sonra daha derinlere gitmek istiyordu. Haig ilerlemek ve daha derinlere gitmek istiyordu. Peki, o zaman cephenin zayıf kısmını neden daha çabuk hırpalamadı? Bu kısmen gerçekle karşılaşan insan zayıflığının sonucunda daha beter bir hal alan savaşın göz gözü görmediği korkunç ortamdan kaynaklanıyordu.

Cephenin gerisindeki yüksek rütbeli komutanlar, belirsiz olayların doğruluğunu destekleyen ve üstelik anlaşılan kendi inandıklarından daha iyimser raporlar almaktaydılar. “Ağır zayıat yerine esirlerin yakalanması düzenli olarak rapor ediliyordu.” Böylesine koşullarda bilgisizlik doğaldı, fakat aldatma daha az mazur görülebilirdi. Bu arada güneyde başarıyı genişletme fırsatı kaçmıştı.

2 Temmuz günü geç vakitlerde zor bir durumla karşılaşan Haig, Ovillers köyünden kuzeye istikametinde sağlam olan savunma mevzilerine yeni bir cephe hücumu yerine, mevcut taarruzu başarı elde edilen noktadan itibaren devam ettirmeye karar verdi. Sonraki yılların taktik tecrübesi –ve geçmişi– Haig’in zekâsını teyit ediyordu ve biricik soru güneydeki başarıyı genişletme harekâtının neden daha çabuk olmadığıydı. Tarafsız bölgeyi ölümlerle kaplamak için kullanılmış olan kalabalık piyade gücünün bir kısmı ihtiyatların mevcudunu artırmak amacıyla pekâlâ elde tutulabilirdi. Yine de bu şekilde bile Almanlar çok kötü sarsılmışlardı. İngiliz ihtiyat tümenleri azdı, fakat ancak karşı taarruzdaki gecikmenin de gösterdiği gibi Almanlarınki daha da azdı. Fakat Dördüncü Ordu ihtiyatlarını en zayıf bölgeye yollamak için hiçbir girişimde bulunmadı ve 1 Temmuz saat 22:00’da kolordusuna sadece bütün cephe boyunca aynı hizada “taarruza devam etmesini” emretti. Rawlinson’un teklifiyle başarısız oldukları muhakkak olan soldaki iki kolordunun (X. ve VIII.) sorumluluğu Gough’un uhdesine verildi – daha önce verilmesi düşünülen bir kişi için “tatsız bir görevdi ” ve başarıyı genişletme harekâtı için en uygun olanıydı. Kolordu komutanları yeterli bir hazırlık olmadan kalkışılan yeni bir taarruzun umutsuzluğuna işaret etti. Gough akıllı bir şekilde mutabık kaldı ve emirler iptal edildi. Bu kolordular sağlam mevzilere taarruz edecek durumda olmadıklarından 2 Temmuz’da hiçbir şey meydana gelmedi. Bu arada en sağ tarafta mevzileri gerçekten yaran XIII. Kolordu yerinden kımıldatılmadı. Bu şekilde pasif halde kalmak daha da üzücüydü, çünkü o kolordu Fransızlarla işbirliği yaparak, Cambrai’den (İtalya) hemen el altında mevcut olan ve alelacele getirilen bir adet Alman ihtiyat tümeninin geceleyin giriştiği beceriksiz ve düzensiz karşı taarruzu dağıtmıştı.

Rawlinson, 3 Temmuz için sadece sol kanadın merkezdeki birliklerle birlikte hücumu yenilemesi için emir verdiğinde, fırsat bir kez daha kaçmıştı. Bu plan Haig tarafından onaylanmış ancak tadil edilmişti ve ne var ki tamamen iyi sonuçlar doğurmamıştı. Haig şimdi gözünü sağ tarafa çevirmişti ve Thiepval'e ve Ovimers'e yarın yapılacak taarruzu, küçük unsurlarla gerçekleştirilecek hamlelere dönüştürmüştü. Yeni düzenlemenin sonucunda ortaya çıkan bölünme, kusurları artırmıştı. Böylelikle taarruzların sadece çapları küçülmedi aynı zamanda icrası da düzensiz hale geldi. Buna ek olarak verilen zayıtın dışında herhangi bir sonuç elde edilmemişti. Bu arada sağ kanattaki XIII. Kolordu'nun birlikleri, Bernafay Wood'a doğru neredeyse hiçbir direniş görmeden ilerlediler, fakat daha fazla ileriye gitmeleri kısıtlandı. Ayrıca bunun doğal neticesi olarak, bitişindeki Fransız XX. Kolordusu'nun hareketi de tahdit edilmiş oldu, fakat Fransızlar Somme'un güneyinde Almanları ikinci mevzilerini ve Péronne'yi gören hâkim araziye ele geçirmişlerdi.

Şimdi Haig gücünü sağ tarafa toplamanın uygun olduğuna kanaat getirmişti. Ancak Fransız engeliyle karşılaştı. Hem Joffre ve hem Fransız taarruzundan doğrudan sorumlu olan Foch, Haig'in sağ tarafta ya da Longueval bölgesinde herhangi bir taarruza hazırlık amacıyla merkezde Pozières'ten Thiepval'e uzanan sırtı ya da Longueval'i ele geçirmesi gerektiği konusunda ısrar ettiler. Haig'in bütün cephe boyunca girilecek yenilenen bir taarruzu etkili bir biçimde ikmal edecek yeterli mühimmatı olmadığı ve Longueval sırtındaki savunmanın Thiepval'den daha zayıf olduğu yönündeki iddiası bir etki yaratmamıştı. Joffre, şayet İngilizler Longueval'e hücum ederlerse, yenileceklerini ileri sürmüştü. Joffre gerçekten Haig'e kadar giderek, merkez bölgeye taarruz etmesi için doğrudan bir emir verdi. Haig bunun üzerine sert bir mukabele ile kendisinin İngiliz hükûmetine bağlı olduğunu ve her ne kadar Joffre'nin stratejisine riayet etmeye hazır olmakla birlikte, taktik nedenlerden dolayı kendi hattını kendisinin seçeceğini söyledi. Bu, sorunu çözmüştü.

Bununla beraber Dördüncü Ordu, düşmanın ikinci mevzilerine düzenleyeceği taarruza hazır olana kadar, aradan uzun bir süre geç-

ti. Bu geçen süre daha uzundu çünkü Haig, asıl taarruza kalkışmadan önce düşmanın çevresindeki bütün köprübaşlarının temizlenmesinin gerekli olduğunu ve bu mevzileri bir dizi küçük hamlelerle ele geçirmeye gayret etmeyi düşünüyordu. Aynı zamanda sol tarafta bulunan X. ve VIII. kolordular, Rawlinson'un Dördüncü Ordu'sundan sonradan Beşinci Ordu adını alacak Gough'un ihtiyat ordusuna eksiksiz bir biçimde nakledildi. Mevcut ihtiyat birlikleri ve toparlar, eksik mevcutlu Dördüncü Ordu'da toplandı.

Bu nedenle Alman savunmasının ciddi bir şekilde hırpalandığı güney bölgesinde, –Montauban-La Boisselle– 1 Temmuz'u mütekip günler zarfında yenilenen taarruzlar zayıf ve dağınıktı. Direniş Alman ikinci hattının geçtiği hâkim sırt olan Ginchy-Pozières'teki köprübaşının güçlendirilmesi amacıyla yeniden düzenlenmesi ve tahkim edilmesi için zaman temin etmişti. İngilizlerin ilerlemesi çok yavaşlamış ve Mametz Wood özel bir engel meydana getirmişti. 38. (Galler) Tümen'in üç günlük beyhude taarruzlarının neticesinde, burada meydana gelen gecikme asıl taarruza zarar verecekti. Fakat asıl büyük engel yukarıdan gelecekti.

Eğer İngiliz Yüksek Komuta Kademesi 1 Temmuz öncesinde aşırı hırslı ve aşırı iyimser ise, belki şimdi de diğer uçta olmaya yatkındı. Bununla birlikte Rawlinson, şayet Alman takviyelerinin sevkini ve geri bölgedeki tahkimli cephe inşasını İngiliz birliklerinin taarruz edip cepheyi yarmasından daha hızlı bir şekilde engellemek istiyorsa, cesur ve süratli tedbirlerin temel bir zorunluluk olduğunun farkına varmıştı. Şayet İngilizler cephe hatlarının daha yakından yapılacak bir taarruz için Alman ikinci hattının (Braune Stellung) yeterince yakınına kadar getirilmiş olmalarını beklemiş olsalardı, pekâlâ 1 Temmuz günü karşılaşmaları kadar kuvvetli bir engelle karşılaşabilirlerdi. Rawlinson sağda Delville ve solda Bazentin-le-Petit Wood arasında bulunan altı kilometrelik cephe, Alman savunma mevzilerine taarruz etmek ve yarmak için bir plan hazırladı. Rawlinson'un sağ yanı ikinci mevziye tam bir kilometre uzakta ve hâlâ Almanların elinde bulunan hayati taktik özelliklere sahip Trones Wood arasında bulunuyordu. Buradan itibaren solundaki tarafsız bölge yavaş

yavaş daralıyordu ve Mametz Wood önüne gelindiğinde genişlik sadece 300 metreydi. Ancak Trones Wood ilerleme istikametinin büyük bir bölümü için yan ateş imkânı sağlanıyordu. Şayet hareket tarzı kabul edilir ve sadece soldan taarruz edilirse, sonuç boşuna olurdu; zira 1915 yılının tecrübesi yeterince topçu silahı olan bir düşmana karşı dar bir cepheden girişilen taarruzun başlangıçta başarı kazanabileceğini göstermişti. Ancak ele geçirilen arazi parçası düşman topçu silahlarının ateş toplamasının yardımıyla yerle bir ediliyordu.

Rawlinson, aşikâr olan yerine, hesap edilmiş bütün risklerine rağmen, gerçekten daha güvenli ve birliklerinde kuvvet tasarrufu sağlayan bir yol seçti. Birlikler açıkta olan araziye karanlığın örtü ve gizlemesi altında geçecek, birkaç dakikalık bombardıman kasırgasından sonra bunu şafakta taarruz takip edecekti. Bu plan, aslında geçen yıl Cambrai'den bu yana gündeme gelene kadar savaşın büyük bölümü boyunca paslanmaya yüz tutmuş olan, baskın unsurunu ortaya çıkarıyordu.

1916 yılında gece harekâtı ve bu şekildeki kısa süreli topçu bombardımanı fikirlerinin gündeme gelmesi, geleneksel görüş açısından hem şok edecek kadar yeni ve hem de bir kumar gibiydi. Rawlinson'un iki yıldan daha az bir süre öncesine kadar sivil olan askerlerin teşkil ettiği Yeni Ordu'nun birlikleriyle böyle bir manevraya girişmesi, planını daha da ihtiyatsız hale getirmişti. Komutan Haig, bu plana daha mahdut hedefli bir seçeneği tercih ederek şiddetle karşı çıktı fakat Rawlinson ısrar etti. Kendine duyduğu güven kıta komutanlarının gece harekâtını icra kabiliyetleriyle destekleniyordu. Genellikle diğer konularda olduğu gibi Haig'in görüşleriyle mutabık olan Horne, bu kez ilk amiriyle aynı fikirdiydi ve belki de bu olay dengeleri değiştirmeye yardım etmiş olabirdi. Rawlinson görüşünü kabul ettirmişti fakat zaten gecikmiş olan taarruzun 13 Temmuz'daki başlama tarihi, yüksek komuta kademesinin isteksizliği nedeniyle 14 Temmuz'a kadar ertelendi – bir günlük gecikmenin vahim sonuçları olacaktı. Bir başka sakınca da taarruzun başarısına duyulan inançsızlık nedeniyle Fransızlarla işbirliği eksikliğiydi.

Taarruz eden birlikler sağda, XIII. Kolordu'ya bağlı Furse'nin komutasında 9. Tümen ve Haldane'in komutasında 3. Tümen solda, XV. Kolordu'ya bağlı Watt komutasında 7. Tümen ve Campbell komutasında 21. Tümen iken, en sağ kanatta Maxse komutasında 18. Tümen'in Trones Wood'u temizleme görevi vardı. En solda III. Kolordu Bazentin-le-Petit Wood ve Contalmaison arasında savunma kanadını teşkil etmişti. Süvari tümenleri çok yakına getirilmiş ve taarruz eden iki kolordunun emirlerine verilmişti.

Alman cephesi General Stein'in grubundaki karışık tümenlerin sadece altı taburuyla tutulurken, 7. Tümen Bapaume'nin güneyinde ihtiyattaydı. Braune Stellung (ikinci hat Alman mevzileri) siperleri tam Delville Wood, Longueval, Bazentin-le-Grand ve arkasında "ufukta karanlık bir bulut gibi" bütün yaklaşma istikametine hâkim High Wood bulunan Bazentin-le-Petit önünde uzanıyordu. Almanlar buradan, 1 Temmuz itibariyle tesis edilmiş bulunan eski İngiliz cephe hattının birkaç kilometre arkasını görebiliyorlardı.

13 Temmuz günü sağ kanattaki işaretçiler, karanlık çöktükten birkaç saat sonra yola çıktılar ve birliklere 1.000 metrelik yaklaşma istikametleri boyunca kılavuzluk edecek şeritleri döşediler. Daha sonra birliklerin teşkil edileceği ileri hattı belirlemek için diğer şeritleri de dik açılı olarak yerleştirdiler. Böylelikle birlikler, hedeflerine paralel bir şekilde harekete geçeceklerdi. Tehlikeli ve zor görev başarıyla ifa edilmiş ve gece yarısından hemen sonra taburlar bölüklerin solucan gibi oluşturdukları uzun yürüyüş kolları ya da takımların tek kol yürüyüşleri sonucunda Caterpillar Valley sığınağında toplandılar. Saat 03:20'de baraj ateşi Alman siperlerini dövmeye başladı. Beş dakika sonra bütün cephe ileri fırlayarak hücumu iştirak etti. Böylesine sürpriz bir darbe vurmaya düşünen ve bu tasavvuru iyi bir karargâh çalışmasıyla destekleyen görüş haklı çıkmıştı. İkinci Alman hattının tümü süratli bir şekilde işgal edilmiş ve taarruz eden birlikler mevzilerin ötesine geçmişti. 21. Tümen soldan sağa doğru Bazentin-le-Petit Wood'dan köy istikametine harekâtına devam ediyordu. 7. Tümen Bazentin-le-Grand Wood'u temizlemiş ve High Wood'un yamaçlarına doğru ilerli-

yordu. 3. Tümen ise Bazentin-le-Grand'ı ele geçirmiş ve 9. Tümen zorlukla olsa da Longueval'den Delville Wood eteklerine doğru ilerliyordu.

Sağ kanatta yapılan bu harekâtın her metresinde sert bir direnişle karşılaşılıyordu. Müteakip günlerde Delville Wood'un derinliklerindeki Güney Afrikalılar, savaşın en büyük fedakârlığını göstermişlerdi – bugün orada bulunan ender güzellikteki sessiz beyaz sütunlar, 1916 yılının en kanlı muharebe cehennemini abideleştirmekte ve beyazlığı kan rengiyle çelişmektedir.

Fakat sol kanadın yarattığı imkân ve geniş düz arazi alabildiğine uzanıyordu. Öğleden hemen sonra 7. Tümen'in cephesindeki Alman direnişi, çok belirgin bir biçimde dağılıyordu ve birkaç saat yitirmekle birlikte başarıyı genişletmek için taarruza geçilmişti. 7. Tümen saat 18:00'dan hemen sonra, kendi kanatlarında bulunan iki süvari grubuyla birlikte ileri doğru harekete geçti – bu 1914'ten bu yana İngilizlerin muharebe meydanlarına sürdüğü ilk süvari idi. İyimser umutlar, ufukta açık arazide bir muharebe tarzını görmeyi hayal etmişlerdi, fakat bu bir kez daha askeri çölde bir serap olmuştu. Şanlı 7. Tümen'in birlikleri bir parça savaş yorgunuydu; eksik kadroları birçok tecrübesiz acemi erlerle doldurulmuştu. Nedeni ne olursa olsun harekât zindelikten yoksun olma eğilimi gösteriyordu ve High Wood o akşam temizlendiyse de, kanattaki siperlerin kuzey noktası Almanların hâkimiyetindeydi. En kötüsü yirmi dört saatlik erteleme, yeni ihtiyatların sevk edilmesine yol açmış ve birliklerin gücü muntazaman arttığından Almanların tutunduğu hat kuvvetlenmiş, İngiliz cephesi zayıflamıştı. Koruluk 15 Temmuz günü geç vakitlerde karşı taarruzların baskısı altında tahliye edildi. Burası tekrar ele geçirilinceye kadar iki ay geçecekti. 14 Temmuz'daki sürpriz Somme “Bastille” hücumu, İngilizleri stratejik kararın eşiğine getirmişti; bundan sonra İngilizlerin teşebbüsleri bozularak yipratma muharebesine dönüşecekti.

14 Temmuz'daki taarruzun hüsrana sona ermesinden sonra Haig daha az riske girdi. Haig'in cephanesinin çok eksilmesi endişe yaratıyordu ve kafasında düşmanın bu sınırlı cephesini “açmak” için topçu bombardımanının yerine ikame edeceği hiçbir

etkili unsur yoktu. Haig, Alman ihtiyatlarının onu Somme'da durdurma ihtimaline karşılık asıl taarruzunu Haziran ayının başlarında Flanders'te Messines bölgesine kaydırmayı düşünmüştü. Anzak Kolordusu teyakkuz halinde o bölgeye doğru harekete geçti. Ancak Haig 7 Temmuz'da bunun yerine kendi ihtiyatlarını şimdi düşmanın beklediği bölge olan Somme'a sevk etmeyi ve bütün ağırlığını oradaki doğrudan taarruza vermeyi kararlaştırdı.

Bununla birlikte Haig, düşmanın dikkatini çekmek ve düşmanın ihtiyatlarını orada tutmak ve Somme'dan uzaklaştırmak amacıyla, kuzeyde birkaç bölgesel taarruz için emir vermişti. Bu yöntem tuhaf bir askeri yanılmayı sergilemektedir; zira her ne kadar geniş çaplı bir taarruz için temsili hazırlıklar düşmanda doğal endişe yaratmakla beraber, dar cepheli bölgesel taarruzun fiili olarak gerçekleştirilmesi bunun sadece bir blöf olduğunu ortaya çıkaracaktı. Bunun bir sonucu, Fromelles'e karşı manasız bir şekilde girilen taarruzda Avustralya 5. Tümeni'nin dağılmasıydı. Bu taarruz neredeyse inanılmaz derecede karmakarışık bir nedensellik zincirinin nihai halkasıydı.

Anzak Kolordusu'nun kalan kısmı, Haig'in şu anda hâkim sırtın üzerindeki tutunma bölgesini genişletme hedefinin olduğu Somme'a intikal ettirilmişti. Haig her ne kadar ilk şartlar yerine getirilmemiş olmakla birlikte, kendisine ait olan asıl üçüncü safhanın, kuzeyden hücumla Alman cephesini yanlardan kuşatmanın denenmesi fikrini destekliyordu. Fakat Haig'in bu hareket tarzı için yeterince birliğin tertiplenmesine olanak sağlayacak genişlikte bir alanı yoktu. Bu hareket tarzı, Fransızlarla işbirliğinden sapma olacaktı. Bu nedenle Haig, asıl ağırlığını sağ tarafa, doğuya Fransız buluşma hattı istikametinde devam ettirmeye karar verirken, sol tarafında ise Pozières-Thiepval uzantısının sonundaki sırtı elde etmeye gayret edecekti. Böylelikle İngilizlerin tutunduğu bölgeyi genişletmiş olacaktı.

Bu amaçla Gough'un emrine Birdwood komutasındaki Anzak Kolordusu verildi. Gough 23 Temmuz'da, Dördüncü Ordu'nun üç kolordusu tarafından bütün dar cephesi boyunca, Guillemont'tan Bazentin-le-Petit'e yapılan yeni bir saldırıyla irtibat içinde, Anzak

birliğinin bir kısmıyla Pozières'e taarruza kalkıştı. Bu taarruz tamamen başarısız oldu. Sol tarafta bulunan Avustralya 1. Tümeni, Pozières'te bir köprübaşı elde etti. Haig küçük hücumları içeren taktiğine döndü. Artık bu yöntem kesin ve maharetli bir yıpratma stratejisi olarak yüceltilecek ve yıpratma savaşı Alman kayıplarının iyimser yanlış yorumlanmalarıyla savunulacaktı.

Yaklaşık iki ay süresince İngilizlerin çok ağır zayıat karşılığında az bir ilerleme kaydettikleri, çok şiddetli bir muharebe cereyan etti. Her iki tarafın piyadesi, topçu bombardımanı için birer fedai görevi görmüşlerdi. Sol kanatta Anzak Kolordusu yeni "sistematiik ilerleme" planının en önemli unsuruydu. Sonuç, en iyi biçimde Avustralya Resmi Harp Tarihi'nin şu dikkatli sözlerinde açıklanmıştır:

Harekâtın daha da yavaşlatılmasının ima edilmesinin sonucunda cepheneden tasarrufun yanı sıra insan hayatının kurtulmasından yana belli ölçüde teminat vermesinin komutan ve muhtemelen kabine için de bir teminat olduğu muhakkaktı. Ancak cephe hattı için bu yöntem, sadece düşman cephesinin tahkimli mevzilerinin ortasından bir ya da iki kilometre yarmak niyetiyle aynı yere şahmerdanla on ya da on beş kez saldırmaya benziyordu...

Baskının idame ettirilmesi ihtiyacını göz önüne alsak bile, bu konuyu izleyenler anlama yetenekleriyle fiili taktikleri bağdaştırmada zorluk çekeceklerdir. Kolordunun tugaylarını birbiri ardınca üst üste yirmi kez düşman savunmasının en güçlü noktasına hücum etmesi, şüphesiz "sistematiik" olarak nitelendirilebilir, fakat kuvvet tasarrufu sağladığı iddiası tamamen haksızdır.

Altı hafta sonunda nihai kazanç olarak ancak bir kilometreyi aşkın derinlikteki küçük bir toprak parçasını elde etmek için bu hücumlarda yirmi üç bin asker harcanmıştı. Ve moral açısından sonucu neydi?

Her ne kadar Avustralyalı askerlerin çoğu iyimser ve birçoğu da ses çıkarmaya karşı olsalar ve hatta şikâyetlerini gizleseler de, bazı birikimli askerlerin boş yere feda edildiklerine ilişkin acı bir kanaat oluşması hiç şaşırtıcı değildi. "İsa aşkına piyade askeri üzerine bir kitap yazın," dedi birisi "ve böylece şok edici trajedileri çok süratli bir şekilde önleyeceksiniz." Çok asil bir şekilde savaşıyan bir subay olan Teğmen J.A. Raws, ölümünden önce son mektubunda birçok

arkadaşının yüksek komuta mevkilerinde bulunanların “ehliyet-sizlik, duygusuzluk ve kibirleri sonucu katledilmelerinden” bahsetmesi, aslında mektubun sözlerinin sadece gerçek olmasının değil fakat yüksek komuta kademesinde bir şeyin çok kusurlu olduğunun kanıtıdır. Birlikteki en sağduyulu subaylardan birisi şöyle yazmıştı: “O kadar korkunç bir yerden henüz geldik ki... Gözü dönmüş bir çılgın, son on üç günün dehşetini asla tahayyül edemez.”

Tarih Birdwood’un Gelibolu’da kazandığı gözde konumunun büyük bir bölümünü, Gough’un çabuk sonuç almak için giriştiği aceleci arzusuna ve düşünce noksanlığına müdahale edemediği için kaybettiğini göstermektedir. Bu başarısızlık, Avustralyalı birliklerin diğer askerlerin kendi yaşadıkları dehşeti paylaşmamaları için Birdwood’un şahsi başvurusunu reddetmek amacıyla mecburi askere alınmalarına karşı oy kullanırken, yönlendirici bir unsur olmuş olabilir.

Fakat Pozières diğer kanatta, o vakit korku ve muamma karışımı bir virane, şimdi ise mısır tarlaları arasında sakin küçük bir köy olan, Guillemont ile boy ölçüşür durumdaydı. Her ne kadar daha 1916’nın Temmuz ve Ağustos aylarında sonu gelmez bir mesafe ise de şimdilerde Pozières Trones Wood’un iki bayır aşağısında, birkaç yüz metrelik çiftlik yolu kadardı. Tümenler birbiri ardına geçmeye gayret ediyorlardı, küçük ganimet neredeyse parmak uçlarındaydı. Bu ganimet daha sonra ellerinden kaydı ve mevzide tutunamadılar. Nihayet Ginchy 3 Eylül’de, yamacın birkaç yüz metre tepesinde emniyete alındığında, 9 Eylül’e kadar benzer bir engel teşkil etmişti. Hâlâ meydan okuyan Thiepval’in dışında, hiçbir köyün zaptı için bu kadar ağır bir bedel ödenmemiştir.

Nihayet şimdi İngiliz cephesi Combles’e nazır Leuze Wood’dan kuzeybatıya, Fransızlarla buluştuğu yere kadar on kilometrelik bir bölgede düz hale gelmişti. İngilizler Somme’un güneyine gerçekleştirdikleri taarruzla daha güneye doğru uzanmışlar ve Chaulnes yakınlarındaki eski Alman cephe hattına beş kilometre girerek 7.000 esir almışlardı. Rawlinson, 30 Ağustos’ta günlüğüne şöyle not düşmüştü: “Komutan mevcut bütün birlikleriyle takriben 15 Eylül’de Alman direnişini kırmak ve *Bapaume*’e ulaşmayı hedefleyen bir

kumar oynamaya hevesli.” Rawlinson oldukça mantıksızca bir şekilde, “Yorgun birliklerin dışında elimizde ihtiyat olmayacak, lakin bu kez başarı Alman askerini (Boches) yola getirebilir,” diye yazdı. Yıpratma harbine olan bariz inancına rağmen Haig, şimdi yarma taarruzu üzerine kumar oynayacak hale gelmişti.

Taarruzda sol kanattaki Gough’un ordusu, mihver görevi yapacaktı. Rawlinson’un sorumluluğunda olan asıl taarruzun başlıca hedefi esas olarak Almanların Morval ve Le Sars arasında bulunan son hattını Fransızların güneyde Combles ve Somme arasındaki taarruzuyla işbirliğiyle yaparak yarmak olacak – bunun sonucunda Combles yanlardan taarruza maruz kalacaktı. Şayet başlangıçtaki başarı umut verirse İngiliz taarruzu Courcellette ve Martinpuich’i ele geçirmek için kuzey istikametinde genişletilecekti. Asıl harekât için sekiz tümen konuşlandırıldı ve iki tümen de “derinlikteki harekât için” geçici olarak görevlendirildi. Buradaki özellik, makineli tüfeklerin ve dikenli tellerin savunma engellerine karşı panzehir olarak icat edilen arazi kabiliyeti olan silahların, tankların ilk kez kullanılmasıydı. Tankın mucitlerinin görüşlerini ve onların bu görüşlere ilişkin ifade ettikleri mutabakatları hiçe sayan İngiliz Yüksek Komuta Kademesi, bu silahları mevcut haliyle Somme taarruzunun kaybolan başarı ihtimalini telafi etmek için kullanmaya karar vermişti. Bu karar alındığında ilk 150 tankın 60 adedi Fransa’ya nakledilmişti. Kırk dokuz tank fiili olarak iki ya da üç tanklık gruplar halinde kullanıldı – bu Albay Swinton tarafından belirlenen prensibin bir başka ihlaliydi. Yetersiz ve acele yapılan hazırlık ilk modelin mekanik arızalarıyla birleşince, toplam tank miktarı azaldı. Neticede sadece otuz iki tank çıkış hattına ulaştı. Bunlardan dokuz adedi piyadenin önündeydi, dokuz adedi piyadeyi yakalayamadı fakat ele geçirilen arazinin temizlenmesinde yardımcı oldu. Dokuzu arıza yaptı ve beşi muharebe sahasındaki çukurlara “saplandı.” İlk dokuz tank özellikle Flers’i ele geçirmede yararlı bir silah olarak hizmet gördü. Bununla beraber Somme taarruzunda kaybedilenlerin telafisi için, daha büyük başarı olacak büyük bir baskında, büyük kayba uğramışlardı.

Taarruz üç günlük bombardımandan sonra, 15 Eylül'de şafak sökerken, hafif pus altında başladı. Duman bulutlarıyla birleşen pus, birçok yerde Alman topçularının kendi piyadesi tarafından atılan işaret fişeklerini görmesini engelledi. Bunun sonucunda Alman tarafında ortaya çıkan topçu desteğinin eksikliği İngiliz birliklerinin işini kolaylaştırmıştı. Bu nedenle merkezdeki XV. Kolordu zamanından önce ve hızla ilerlemişti. Saat 10:00'a geldiğinde kolordunun solundaki tümen Flers'i geçmişti. Almanların alay harp ceridelerinde çok ayrıntılı bir şekilde yer aldığı gibi, İngiliz birliklerinin ilerlemesi tanklardan çok büyük yardım görmüştü: "Tankların muharebe sahasına gelmelerinin askerlerin üzerinde çok sarsıcı bir etkisi olmuştu. Bu canavarlar siperlerin üzerine ilerlediğinde, mevzileri sürekli derinliğine makineli tüfek ateşleriyle etkisi altına alan ve sağ kalanların üzerine el bombası fırlatan ve onu yakından takip eden piyade unsurları, tanklar karşısında kendilerini oldukça zavallı hissediyorlardı." Fakat sağ kanatta XIV. Kolordu ağır kayıplara uğramış ve Morval ve Lesboeufs'a ulaşamadan çok önce durdurulmuşlardı. Ayrıca kolordunun 47. Tümen'i nihayet uzun zamandır ele geçirilmesine gayret edilen High Wood'u temizlemişse de, sol taraftaki III. Kolordu hedeflerine ulaşmamıştı. En solda ise taarruzun planlanan kısmı icra edildi ve hem Martinpuich ve hem Courcellette ele geçirildi. Günün sonunda sağ taraf hariç sırtın zirvesi ve onunla birlikte Almanların uzun süredir yararlandıkları hâkim gözetleme yeri ele geçirilmişti.

Sağ taraftaki başarısızlık, 25 Eylül'de Fransızlar ile birlikte gerçekleştirilen Almanları Combles'i tahliye zorlayan bir başka büyük taarruz ile telafi edildi. Nihayet ertesi gün Gough'un ordusunun dört tümeninin giriştiği bir taarruzla Thiepval düştü. Almanların açıklamaları cephelerindeki kati yarılmının "üç İngiliz tankının ... Thiepval köyünün eteklerinde ortaya çıkması sonucunda" meydana geldiğini netleştirmektedir. Haig, hâlâ "hiç ara vermeden" baskının sürmesini talep ediyordu. Ayrıca kazanılan kimi küçük başarılar sonucunda Almanlar Ekim ayının ilk haftasına kadar sağ tarafta Sailly-Saillisel'den başlayan Le Transloy'dan ve Bapaume'den geçen en son olarak tamamladıkları savunma

mevzilerine tekrar geri döndüler; Almanlar cephe gerisinde yoğun bir şekilde yeni mevziler inşa etmekteydiler, fakat bunlar henüz tamam değildi. Öte yandan bu günler, Alman direnişinin gücünün giderek artmakta olduğunu gösteriyordu ve sınırlı bir başarı söz konusuydu. Gerçek bir yarma ya da başarıyı genişletme harekâtı için umut azdı. Sonbahar yağmurlarının erken başlaması bu umudu günden güne daha da zayıflatmıştı. Yağmurlar bombardımanlarla birleşerek toprağı topların ve ulaştırma araçlarının saplandığı bir bataklık haline getirirken, hafif şekilde teçhiz edilen piyade bile ancak zorlukla ve ağır ağır ilerleyebildi. Böyle koşullar altındaki taarruzlar son derece dezavantajlıydı. Birçoğunun başarısız olması kaçınılmazdı ve siper işgal edilse bile, mevzinin hazırlanmasındaki güçlükler elde edilen başarıyı ortadan kaldırıyordu.

Nihayet Haig'in 12 Ekim'de o yıl Alman savunmasını yaramayacağına kanaat getirmiş olduğu anlaşıyordu. Fakat Joffre ve Foch, Haig'i cesaretlendirmeye devam ettiler. Haig, İngiliz sağ kanadının Fransa'nın sol kanadına yardım etmek amacıyla kasten feda edilip edilmeme niyetini öğrenmek isteyen ve yanlış anlamaya mahal bırakmaksızın, "Cepheyi ziyaret etmeyen hiç kimse gerçekten askerlerin içerisine düşürüldükleri tükenmişliği takdir edemez," diye ekleyen XIV. Kolordu Komutanı Cavan'ın şiddetli itirazına kadar, Le Transloy'a doğru çamurlu araziden gerçekleştirilecek olan yeni taarruz taleplerinde bulunmaya devam etti. Fakat diğer kolordu komutanlarının manevi cesaretleri daha azdı. Rawlinson komutanının kararlılığı karşısında daha isabetli olan kararından vazgeçmiş gibiydi. Bu nedenle III. Kolordu ve Anzak Kolordusu, 16 Kasım'a kadar umutsuz ve küçük hücumlarına devam ettiler. Taarruzlardaki beceriksizliklerinin gizlendiği gibi etkin olamamaları da Gough'un ordusunun son andaki başarısıyla telafi edildi.

Ancre ve Somme arasından doğu istikametinde ağır ağır ilerleyen birlikler, Ancre'nin kuzeyinde bulunan asıl Alman savunmasını bariz bir muharebe çıkıntısı haline getirmişti. Belli bir süredir Gough'un ordusu, bu muharebe çıkıntısına karşı bir taarruz hazırlamaktaydı ve havadaki geçici bir düzelme taarruzun 13 Kasım'da yedi tümenle icra edilmesine imkân tanıdı. Beaumont-Hamel ve

Beaucourt-sur-Ancre 7.000 esirle birlikte ele geçirildi fakat sol tarafta bulunan Serre bu seferde zapt edilememişti. Haig memnundu – çünkü bu başarı, Chantilly’de gerçekleştirilecek yaklaşan Müttefik Askeri Konferansı’nda “İngiliz temsilcilerinin ellerini güçlendirecekti.” Ve nihayet Somme taarruzu bir süre için itibarı kurtaracak bir şekilde ertelenebilirdi.

25 Eylül’den bu yana son safhadaki beceriksizlik, sırtın zirvesini ve hâkim gözetleme yerini ele geçirdikten sonra elde edilen avantajın vadinin ötesine kadar muharebe edilmesi sonucunda kaybedilmesi idi. Bu nedenle birlikler kışı su dolu siperlerde geçirmeye mahkûm oldular. Çok geçmeden “Somme çamuru”nun adı kötüye çıkacaktı.

Bu nedenle yanlış adlandırılan Somme Muharebesi, bir hüsrân ortamıyla bitti. İngiliz birlikleri o denli bitkindi ki, aynı anda düşmanın maruz kaldığı baskı anlaşılamamıştı. Bu baskı büyük ölçüde Alman yüksek rütbeli komutanların, özellikle siperden bir santim bile toprak veren her bir subayın, yüce divana verileceği ve kaybedilen her siperin karşı taarruzla geri alınacağına ilişkin bir emir yayımlayan Birinci Ordu Komutanı General von Below’un katılığındandı. Her ne kadar Alman hataları İngiliz hatalarını mazur göstermese de, onlar en azından beyhude can kayıplarına ve ayrıca İngiliz kayıplarını dengeleyen manevi kayıplara neden olmuşlardı. Bu hareket tarzı 23 Ağustos’a, Below’un kendi emirlerini sineye çekmek ve direniş yöntemini yeni Hindenburg. Ludendorff sevk ve idaresi uyarınca tadil etmek zorunda kalana kadar devam etmişti.

Sahne 4: Tankın Artan Sorunları

15 Eylül 1916’da savaşın yeni silahı ilk çetin sınavını verdi ve o günkü İngiliz hücumunun Somme taarruzunun dönüm noktalarından birisi olmasına yardımcı oldu. Bu harekât, gelişiminin tespiti için büyük ölçekli harita ve büyüteç kullanmayı gerektirmeyen birkaç taarruzdan birisidir. Fakat çok daha önemlisi, tankın gölgesinin savaşın bütün geleceğini kaplamış olmasıydı. Bu nedenle

tank, savaş tarihinde Somme'un tarihinde meydana getirdiğinden daha büyük bir dönüm noktası oluşturduğundan, savaşın tarihinde daha da büyük bir dönüm noktası meydana getirmiş olması muhtemeldir.

Çünkü bu yeni silah –tank– muharebe sahasında hareket vasıtası olarak insan ayağını motor gücüyle ikame ederek ve insanın derisi yerine zırhın kullanımını ya da koruma amacıyla tahkimatı hayata geçirerek savaşın çehresini değiştirmişti. Şimdiye kadar asker, hareket etmek istediğinde ateş edemiyor ve gizlenmek istediğinde de hareket edemiyordu. 15 Eylül 1916'da ateş gücü, hareket ve korumanın aynı anda tek bir unsorda birleştiği görüldü – modern savaştaki bu avantajdan o zamana kadar sadece denizde savaşanlar yararlanmıştı.

Fakat her ne kadar karadaki deniz savaşı tankın nihai bir sonucu olsa ve önceden “kara gemisi” (*landship*) ismiyle imal edilse de, asıl niyet, savaş hareketsetsizliğe (siper savaşına) ve yıpratma taktiğine dönüştüren makineli tüfek ile dikenli telin ittifakına karşı daha sınırlı ve daha acil uygulanabilir şekilde bir panzehir geliştirmektir.

Bu *çare*, İngiliz zekâsının Birinci Dünya Savaşı sırasındaki en önemli eseri idi. Bununla birlikte bu çarenin, çok geçmeden muharebe alanlarında ortaya çıkacak sembolik ilişkisi göz önüne alındığında, Atlantik ötesi ile temel bir bağlantısının var olduğu görülmektedir. Zira hem sorunun hem panzehirin kaynağı Amerika'ydı. Siperlerdeki hareketsetsizlik, her şeyden evvel Amerikalı Hiram Maxim'in icadıydı. Onun adı gerçek Dünya Savaşı tarihine herkesten daha derin kazılmıştır. İmparatorlar, devlet adamları ve generallerin savaşma güçleri vardı ama savaşı sona erdirmeye güçleri yoktu. Onlar makineli tüfek icat edildikten sonra kendilerini, makineli tüfeğiyle taarruz gücünü felç eden Hiram Maxim'in bo-yunduruğunda çaresiz kuklalar olarak bulmuşlardı. Makineli tüfeğin savunma üstünlüğüne son vermek için girişilen bütün çabalar boşunaydı. O çabalar zafer abideleri değil sadece mezar taşları dikebildiler. Nihayet siperlerdeki hareketsetsizliğe bir çözüm bulunduğunda, bunda da bir başka Amerikalı, Benjamin Holt'un icadından esinlenilmiş, Holt'un zirai traktörü tanka dönüştürülmüştü.

Bu, “savaş için kullanılan parayı halkın yararına kullanmak” deyişinin geleneksel anlamının ironik bir şekilde tersine çevrilmesiydi.

Tank hakkındaki nihai anafikir, en iyi şekilde onunla karşılaşmak zorunda kalanların yaşadıklarının incelenmesiyle değerlendirilir. 8 Ağustos 1918 tarihindeki büyük tank sürprizinden, “Alman ordusunun savaş tarihindeki kara günü” olarak bahseden ve “tanklarla yapılan kitlesel hücumlar ... bundan sonra en tehlikeli düşmanımız olarak kaldı” diye ekleyen bizzat Ludendorff değil miydi? Daha da çarpıcı bir yorum General von Zwehl’inkidir: “Bizi mağlup eden, Mareşal Foch’un dehası değil, fakat ‘General Tanktır.’” Yenilginin hafifletilmesi için bunların sonradan ortaya atıldığı iddia edilemez, zira savaşın bütün şiddetiyle hüküm sürdüğü bir zamanda en çarpıcı delil 2 Ekim 1918’de Alman Askeri Karargâhı temsilcileri tarafından Alman Millet Meclisi (*Reichstag*) liderlerine teslim edilen çok mühim raporda yer almaktadır: “Ordu komutanlığı hayati önemi haiz kararlar almak ve mevcut insani imkânlar açısından düşmanı artık barışa zorlamanın ihtimali kalmadığını bildirmek zorunda kalmıştır. Her şeyden önemlisi iki unsur bu mesele için belirleyici olmuştur; birincisi tanklar...” Bu şekildeki itiraf Alman komutanlığının daha önce tankların aleyhine yaptığı değerlendirmeye kıyaslandığında, tankları güçlendirmiş oluyordu.

Tarih için ilk soru tankın savaş sahnesine nasıl çıktığı ve ikincisi de kati sonucunun alınmasının neden 1918 yılına kadar geciktiğidir. İlk soru daha ziyade savaş sırasında ve sonrasında çok yaygın olarak ortaya atılan gözde “Tankı kim icat etti?” sorusuyla bulandırılmıştı. Çok kişi haklı nedenlerle bu başarıyı sahiplenirken, birçok kişi de başarıyı üstlenmedi ve kamuoyunun kafası karıştı. Hükümet, belki de mali yükümlülüklerin kabulünden kaçınma unsurunun etkisiyle, tankın geliştirilmesinden sorumlu olan kişilerin belirlenmesi konusunda yardımcı olmadı. Bu nedenle tankın icadındaki başarının kime ait olduğu belirlenemedi. 1925 yılında açılan davada tankı icat ettiğini ileri sürenlerin sahte olduğu ortaya çıktı. 1919 yılından bu yana bu ve diğer kanıtlar gerçek sorumluların ortaya çıkmasını sağladı. Hazine, bu haksız ödül iddialarını

geçersiz kılmak, sahteliklerini ortaya çıkarmak amacıyla gerçek iddiaların araştırılmasını sağlamaya zorlandı.

Keza tankın tarihsel evrimi, aynı zamanda tank ve amacına dair açık bir tanımlamanın mevcut olmayışından dolayı da karmakarışık. Bu belirsizliğin bir nedeni de gizli adının “tank” olarak belirlenmesinden önce, bu makinenin “kara gemisi” (*landship*) olarak bilinmesiydi. Başlangıç safhasında Amirallik Dairesi tarafından himaye gördüğünden, böyle bir isim uzak geleceği için ne kadar isabetli olursa olsun, savaştaki geçmişine uygun olmaktan uzaktı. Kara gemisi ya da hatta zırhlı muharebe aracı olarak düşünülen tankın çıkış noktası, eski devirlerin sisleri içerisinde kaybolmuştur. Tankın ataları arasına iki tekerlekli antik cenk arabaları ve onların ünlü “*wagenburg*”u meydana getiren Hussite savaş arabaları, hatta haklı nedenlerle Pirus’un muharebe filleri veya Ortaçağ’ın zırhlı şövalyeleri dahil edilebilir.

Şayet araştırma insan ya da hayvanlarla, kendi kendine hareket eden mekanizmalarla ayrı ayrı olarak sınırlandırılacaksa, bunun başlangıcı Valturio’nun 1472’de yaptığı rüzgârla çalışan (pervaneli) cenk arabası ya da çok yönlü dâhi olan Leonardo da Vinci’nin hamisi Ludovico Sforza’ya yaptığı birçok teklife kadar uzanabilir. Simon Stevin, 1599’da Orange prensi için iki gerçek tekerlekli ve pervaneli yat inşa etti. David Ramsey 1634’te, kendi kendine hareket edebilen arabanın savaşta kullanılması için ilk patenti almıştı. Bu şekilde sonsuz deneyler zinciri incelenerek, tankın başlangıç noktası tespit edilebilir. Paletin kendisi –belki genel kanı olarak tankın en ayırt edici özelliği– 19. yüzyıla ya da hatta Richard Edgeworth’un 1770 yılındaki icadına kadar uzanır.

Şayet tanımlama askeri amaçlar için petrole çalışan paletli araçlardan söz etmek üzere daha yakın tarihlere çekilirse, 1908’de Aldershot’da kullanılan Hornsby traktörleri, tankın atası olarak Amerikan Holt traktörlerinden önce gelir. Şayet silah olarak tank benzeri araçların kullanımı araştırılacaksa o zaman, her ne kadar onun 1903 yılında *Strand Magazine*’deki isabetli hikâyesi Albert Robeida’nın *La Caricature* dergisindeki yazılarının ve çizimlerinin gerisinde olmakla beraber, H.G. Wells popüler olarak ona atfe-

dilen fikir önceliğini hak eder. Tasarımı benzer olmakla birlikte, 1912 yılında Savaş Dairesi'nde hasıraltı edilen L.E. de Mole'in modelinin, 1916 yılı tankından üstün olduğu akla gelmektedir. Ayrıca bunlara özel merakı bu tipteki oyuncakları yapmak ve tasarlamak olan Nottingham'lı bir tesisatçının, 1911 yılında Savaş Bakanlığı'na teslim ettiği model eklenebilir. Usule uygun olarak hasıraltı edilen bu tasarım savaştan sonra ortaya çıkartılmıştı, dosyada kısa ve veciz bir yorum vardı: "İnsanoğlunun çılgınlığı."

Bununla beraber, bu tarihi araştırmanın asıl sonucu, Dünya Savaşı'nın bu tayin edici silahının özel amacını net bir biçimde anlamadan ve tanımlamadan icat edilme şerefine kime ait olduğunu belirleme çabasının yararsızlığını göstermektir. Leonardo da Vinci ve Nottingham'lı tesisatçı aynı şekilde mekanize savaşın öncülleri arasında olduklarını iddia edebilirler fakat Dünya Savaşı'nın gerçek tankının kökeni için konuyu daha yakından incelemeliyiz. Tankın ortaya çıkış nedeni teknik olmaktan ziyade taktiktir. Tank ilk kez Dünya Savaşı'nda çok öldürücü bir biçimde ortaya çıkan belirli bir hastalık için belirli bir panzehirdir. Bu hastalık, taarruzu tamamen mahveden makineli tüfek saflarının savunma gücünün ve taarruzu yavaşlatan dikenli engellerin meydana getirdiği bir hastalıktı. Bu hastalık, milletin yiğitliğini yavaş ve uzun süren bir sona mahkûm etti – sürenin uzaması ancak beyhude yere feda edilen yeni kurbanları yaratma kapasitesiyle mümkündü. Wycherley'in "ihtiyaç icadın anasıdır" deyişinin asla daha gerçek bir örneği olmamıştır ve bu deyiş tankın Dünya Savaşı'ndaki ilk kökenini tespit etmek için gerçek bir araştırma imkânı sağlamaktadır.

Hastalığı ilk teşhis eden ve panzehiri düşünen, takma adı "Ole-Luk-Oie" olan askeri hekim Albay Ernest Swinton, özlü bilgilerin üzeri hoş bir şekilde kaplandığı roman şeklindeki savaş araştırmalarının yer aldığı *The Green Curve* ve *Duffer's Drift* (Küçük Birlik Taktiklerini İçeren Kitap) vasıtasıyla tanınmıştı. İngiliz Resmi Harp Tarihi'nde Rus-Japon Savaşı için yapılan zorlu araştırma, dönemi Ernest Swinton'a makineli tüfeğin ana hatlarını tahlil etme ve muhtemel üstünlüğünün sonuçlarını çıkarma fırsatını vermişti. Daha sonra Holt traktörlerinin deneyleriyle ilgilendi. Çok geç-

meden bu iki izlenim bir halkanın iki parçası gibi birbirine uydu. Zira Swinton, savaşın patlak vermesinden hemen sonra Fransa'ya, Genel Karargâh'a resmi "görgü tanığı" olarak gönderildiğinde, muharebe alanlarında, siperlerde meydana gelen hareketsizliğin ilk belirtilerini teşhis etmek ve çözüm önermek için hem çok iyi bir mevkiisi vardı hem de çok hazırlıklıydı. Ernest Swinton, Londra'yı ziyaretinde İmparatorluk Savunma Komitesi Sekreteri Albay Maurice Hankey'i gördü ve makineli tüfeğe dayalı savunmanın üstünlüğünü açıkladıktan sonra, çare olabilecek önerilerinin genel hatlarını açıkladı. Kısaca bu öneriler uyarınca Holt traktörü böyle bir silahı meydana getirmek için bir ya da daha fazla küçük seri ateşli tüfekle donatılmış, siperden geçebilen, kurşun geçirmez bir mekanizmaya dönüşecekti. Ernest, Hankey'de keskin bir zekâ ile yeniliğe açık bir kişilik bulmuştu ve ertesi günkü müteakip görüşme Hankey'in ülkesinde, Ernest Swinton'un da Fransa'da meselelerin takipçisi olacağını gösterdi. Swinton, 23 Ekim'de Genel Karargâh'ta konuyu ele aldı fakat öneri çıkmaza girdi.

Bu arada Hankey, bu fikri Kitchener'a sundu, sonuç aynı şekilde verimsizdi. Fakat Hankey ayrıca Başbakan Asquith'e Swinton'un önerileri de dahil olmak üzere siperlerdeki hareketsizlikten (mevzi harbi) kurtulmanın çeşitli stratejik ve teknik çarelerini içeren bir muhtıra verdi. Bu öneri Churchill'e ulaştı. Churchill'in kafası zaten yoğun bir biçimde zırhlı araçların engebeli araziye ve siperleri nasıl geçeceğini sağlamaya çalışmakla meşguldü, çünkü Belçika kıyılarında faaliyet gösteren Kraliyet Deniz Kuvvetleri Hava Birliği'ne bağlı zırhlı araba müfrezelerine ilişkin kaygıları vardı. Churchill 5 Ocak 1915'te Başbakan Asquith'e, Hankey'in muhtırasında yer alan paletli zırhlı traktörlerin siperleri ele geçirmesine ilişkin öneriyi destekleyen ve genişleten bir mektup yazdı. Bu mektup Başbakan Asquith tarafından Kitchener'a gönderildi. Tesadüf eseri Swinton, 4 Ocak'ta Fransa'da devam eden koşullar nedeniyle uzatılmış bulunan Savaş Bakanlığı'ndaki toplantıya yeni önerilerinde ısrar etmek için uğramıştı.

Böylece Savaş Bakanlığı'nda iki kişi tarafından ekilen tohum taşlı toprağa tesadüf etmişti ve biraz özen gösterildikten sonra bü-

yük ölçüde Mekanize Ulaştırma Başkanı Capel Holden'in kesin kararından sonra kurdu. Neyse ki genel düşünce diğer topraklarda yaşatıldı, çünkü Churchill Şubat ayında Amirallik Dairesi'nde sonradan Karagemisi Komitesi* olarak bilinecek olan bir komiteyi teşkil etti. Fakat birçok fikir ve deney ortaya koymakla birlikte bu komite, uygulamada pek yol kat etmedi, enerjisi belli bir süre devasa tekerlekli kara gemisi yönünde harcandı. Churchill'in Amirallik Dairesi'ndeki görevinden alındıktan sonra bile deneylerdeki etkisi devam ettiyse de, Churchill'in ileri görüşünün ve sürükleyici gücünün uzaklaştırılması kötü bir darbe olmuştu. Keza şans eseri bu sürede Donanma İnşaat Dairesi Başkanı Tennyson d'Eyncourt yönetimi altındaki komite, isabetli bir seçim yapmış ve paleti seçmişti. Yine de somut sonuçların gecikmiş olduğu anlaşılmaktaydı. Böyle bir silah için askeri ihtiyaçlara ilişkin kesin teknik özelliklerinin eksik olması nedeniyle enerji kaybedilmişti, çünkü bilimsel savaşın planlanmasında taktik unsur teknik unsurdan daha önceliklidir.

Ancak şimdiye kadar eksik olan bu temel bağlantı unsuru Genel Karargâh'tan gönderilen muhtırada yer almıştı ve bu bir kez mevcut olunca gelişme süratli ve pratik hale gelmişti. Muhtıra, inançsızlık ve toplantı engelini doğrudan komutana müracaat ederek üstesinden gelen Swinton tarafından derleyip toparlanmıştı. Muhtıra, silah için gerekli olan özellikleri açık ve kesin bir şekilde belirtmişti. Yeni tertiplenen Savaş Bakanlığı ve Amirallik Dairesi birleşik komitesi bu özelliklerin üzerinde çalışmaya koyuldu.

19 Temmuz'da Swinton İngiltere'ye kabinenin Savaş Komitesi Sekreter Vekili olarak döndü ve daha sonra başbakanın yetkilendirmesiyle Birleşik Komite'yle temas kurarak yeni silahlar üzerine yapılacak çalışmayı koordine edecek Bölümler Arası Konferans'ı toplantıya çağırdı. 19 Eylül'de deneme silahı (tank) "Küçük Willie" Lincoln'de teftişe tabi tutuldu, fakat ihtiyaçları karşılayama-

* Karagemisi Komitesi (*Landship Committee*): Küçük bir İngiliz savaş kabinesi olan bu komite, Şubat 1915'te sonradan Birinci Dünya Savaşı'nda tankın icadına yol açan çalışmaları başlatmıştı. Başkanı Amirallik Birinci Lordu olan Churchill idi. Bu küçük kabine, asıl olarak donanmadan subaylar, politikacılar ve mühendislerden meydana gelmişti (ç.n.).

dığı için Swinton tarafından reddedildi. Ondan sonra Swinton'a Tritton ve Teğmen Wilson tarafından, ordunun en son özelliklerini kapsayan ihtiyaçlarını karşılayacak özel olarak tasarlanmış tah-tadan tam boy ya da daha büyük bir silah maketi gösterildi. Bu numune, iki ana şartı –bir buçuk metrelik bir engeli tırmanabilme ve iki buçuk metrelik bir hendeği geçebilme kabiliyetini– karşıladığı için kabul edildi ve bu tip bir numune silahın üretimi üzerinde yoğunlaşma kararı verildi.

Nihayet 2 Şubat 1916'da Hatfield'de (Hertfordshire, İngiltere) bu silahın resmi denemesi yapıldı. Silaha “Ana” ya da “Büyük Willie” ismi verildi. Adedi daha sonradan 150'ye ulaşan bu silahlardan kırk adet sipariş verildi. Şimdi Fransızlar bundan ayrı olarak Albay Estienne'nin teşebbüsüyle, projesi 12 Aralık'ta Joffre tarafından onaylanan benzer deneylere başlamıştı. İngilizlerinkinden hem fikir hem silah olarak daha sonra iyi bir gelişme göstermekle birlikte ilk Fransız siparişinin 400 adet olması ve çok yakın zamanda iki katına çıkması önemli bir zıtlıktı.

Yeni silahların mürettebatı, 1916 yazında Norfolk (İngiltere) yakınlarında Thetford'da zırhlı muhafızlarla çevrili çok geniş güvenlik önlemleri altında eğitiliyorlardı. Bu mürettebat Ağır Kısım, Makineli Tüfek Sınıfı adı verilen bir birlik teşkil ettiler. Ayrıca gizlilik gerekçesi nedeniyle silahlar için yeni bir isim seçildi. Demiryolundan transit geçen katranlı brandalara sarılmış silahları görebilme ihtimali olan herhangi bir yabancı gözlemciye önlem olarak, yeterince esrarengiz lakin akla yatkın bir isim bulma ihtiyacı vardı. “Tank”, “sarnıç” ve “depo” seçeneklerinin doğruluk ve yanlışlıkları tartışıldıktan sonra tercih birinciden yana oldu.

Çok iyi sağlanan gizlilik sonucunda “tanklar” muharebe alanında ilk göründüklerinde baskın tesiri elde edilmişti. Ne yazık ki baskının sonuçlarından yararlanılamadı. Burada 15 Eylül 1916'nın trajedisi yatmaktadır; çünkü resmi yetkili hamiler tankı icat edenlerin ricalarına aldırmadılar ve tankı mekanik olarak tekamül etmeden ve yeterli sayıya ulaşmadan muharebe alanına sürdüler. Böylelikle tankın sadece gelecekteki yararlılığını tehlikeye sokmakla kalmamışlar fakat aynı zamanda düşman herhangi bir

karşı tedbir almamış, hazırlıksız vaziyette iken baskın şansını boşa harcamışlardı. Böylece zorluklar ve savaş zayıatı arttı.

Genellikle bu suçlamaya verilen cevap, ilk tanklarda meydana gelen mekanik arızaları, hendeklere saplanan miktarı öne sürmüş ve silahın kitlesel üretimine geçmeden önce muharebe koşullarında denenmesi gerektiğini ileri sürmüştür. Bu iddia akla yatkındır, ancak olaylar göz önüne alındığında inandırıcı değildir. Mermilerin her tarafı delik deşik ettiği Somme karmaşasında ve 1916 yılının derin ve çetrefil siper sisteminde ilk kez kullanılan tank, 1915 yılının yazında siperlerin çok daha az gelişmiş olduğu ve topçu bombardımanlarının 1916 ve 1917 yılındaki kadar toprağı bataklığa dönüştürecek şiddette olmadığı zaman belirlenen özellikler uyarınca üretilmişti.

Üstelik muhalifleri Eylül 1916'da tankların aceleyle Fransa'ya sevk edilip ve mürettebatının tam anlamıyla eğitilmeden ve Fransa'daki komutanların düşünmek için yeterli zamanları olmadan ya da onlara nasıl kullanılacağına ilişkin talimat verilmeden bir an evvel paldır küldür muharebeye iştirak ettirilmelerini örtbas etmişlerdir. Ayrıca bu ilk modelde mekanik arıza ihtimalinin yüksek olması, elbette ki bu silahın çok fazla miktarda üretilmesinin mantıklı bir gerekçesini meydana getirecekti, bunun sonucunda yeterli sayıda tank, baskının hasadını toplayabilmek için sağlam kalabilecekti. İngiliz milleti, Alman cephesinin yarılamayan siperlerini seyretmek ve ara sıra siperlere şöyle bir dokunmak için birkaç milyon pound ödemekte olduklarından, bu siperleri yarmanın muhtemel bir unsurunun satın almak için bir günlük fazla harcama yapmanın riskine girmeye değmiş olacaktı.

Bu olgunlaşmamış silahın vaktinden önce kullanılmasındaki muammayı biraz daha araştıralım. Churchill Aralık 1915'te tankların kullanımına ilişkin bir taslak hazırladı. İmparatorluk Savunma Komitesi için hazırlanan taslağın suretleri Fransa'daki Britanya Seferi Kuvvetleri Komutanlığı'na verildi. Şubat 1916'da mekanizmanın tasarımı ve tank için gerekli silahların doğru olarak hesaplanmaları için yeterli bir aşamaya gelir gelmez Swinton daha kapsamlı ve ayrıntılı bir rapor hazırladı. Bu hazırlanan rapor

hayati unsurun, büyük baskın darbesini sağlayacak kitlesel tank üretimine geçilene kadar tankların gizli üretilmesinin ve üretimi esnasında hiçbir koşulda münferit olarak kullanılmaması gerektiğinin altını önemle çizdi. Haig bahar mevsiminde bu muhtırayla tam mutabakat halinde olduğunu bildirdi. Bununla birlikte Haig, aniden Ağustos ayında yalnızca o sırada mevcut bulunan altmış tankı kullanmaya karar verdi. O sırada Somme taarruzu fiili olarak durma noktasına gelmişti ve çok ağır kayıplar ödenerek elde edilen küçük başarı haberleri hiç hoşla gitmeyecek şekilde halkın kulağını tırmalıyordu.

Haig'in kararı, İngiltere'de kabinede şok yaratmıştı. O dönemde Savaş Bakanı olan Lloyd George, bu meseleyi şiddetle protesto ederken, Cephane Bakanlığı'nda yerine geçen Montagu, tankların zamanından önce kullanımını önlemek için boş yere Genel Karargâh'a gitti. Haig bildiğinden şaşmıyordu ve güçsüz ebeveynler evlatlarının geleceğini feda etmek zorunda kalmışlardı.

Böylece tarih, tankların “bir Somme şarkısı için rehin bırakıldığı” tahminiyle baş başa kalmıştır. Tanklar kamuoyundan talep göreceği ihtimali göz önüne alınarak, Somme'daki önemli bir mevzi başarı için öne sürülmüş ve bu arada artan eleştiri dalgasını da bastıracağı umulmuştu. Fakat böylece Somme taarruzunun başarısızlığını kısmi olarak telafi etmek uğruna büyük bir baskın heba edilmişti. Haig karar vermekle taktik olarak hatalı davranmıştır, ancak takdir edilecek yönü bu hareket tarzıyla taarruzdan vazgeçmeden piyadelerinin hayatını kurtarmasıdır. Haig kesinlikle her yeni yardıma sarılma hevesini göstermişti. Fakat Haig'in kimi karargâh personelinin sergilediği hareket tarzının aynı olduğu söylenemez.

Çünkü buradaki prensip ihlali Genel Karargâh'ın talimatlarıyla birbirini tutmuyordu. Swinton'un muhtırası 1916 Eylülü'nde göz ardı edilen bir dizi prensipler ortaya koymuş ancak acı tecrübe onların zorunluluğunu gösterdikten sonra bu ilkeler benimsenmişti. Tankların taarruz edeceği bölge tankların imkân ve kabiliyetleriyle uyuşacak şekilde dikkatlice seçilecekti – bu şart Kasım 1917'deki Cambrai taarruzuna kadar ne düşünüldü ne de uygulandı. Tank-

ları sevk edecek uygun vagonların ya da mavnaların yanı sıra yaklaşma istikametleri özel olarak hazırlanacaktı – altı ay süren uyarılara rağmen bu hazırlıklar Ağustos ayında tankların gelişine kadar başlamadı. Yedek tanklara duyulan ihtiyaç üzerinde çok durulmuştu – fakat bundan Cambrai taarruzuna, aslında 1918 yılının Ağustos’una kadar bile ders alınmadı. Müşterek tank ve piyade taktikleri ortaya atıldı – bunlar da Cambrai’ye kadar dikkate alınmayacaktı. Tanklar merminin yanı sıra anti-personel mermiler de atabilecekti. Tanklar böyle tasarlanmıştı, fakat Fransa’daki komutanlar bu özellik için Somme Muharebesi sonrasında feryat edene kadar üretimleri gerçekleşmedi. Tankların bir kısmı telsiz setleriyle donatılacaktı; bunlar tasarlandı ve operatörler eğitildi – fakat Genel Karargâh teçhizatın sevk edilmesine izin vermeyecekti ve bu teçhizat dağıtıldı. Genel Karargâh’a hâkim olan tutum ve zihniyet o sıradaki mevcut bir olayla çok iyi bir şekilde anlatılmaktadır. Bir General Haig’in karargâhına tankların cepheye muayyen bir demiryolu güzergâhından sevk edilmesi talimatını verir. Tankların intikalinden sorumlu olan teknik uzman bu sevkıyatın gabari (yükleme yüksekliği) nedeniyle imkânsız olduğuna işaret eder. General sert bir karşılıkla, “Gabaride ne oluyor?” diyerek çıkışır. Subay gabariyi açıklar ve bir başka güzergâhı seçmekle bu güzergâhı imkânsız hale getiren iki tünelden sakınmış olacaklarına işaret eder. Fakat general hâlâ imkânsızlığı anlamayı reddetmektedir ve kaba bir tarzda, “O zaman tünelleri genişletin,” der.

Tankın Somme Muharebesi’nde tecrübe edilmesi onun deneme çalışmalarını sonuçlandırmamıştı. İngiltere’de Cephane Bakanlığı tarafından bin yeni model tank henüz sipariş verilmişti. Fakat onların muhalifleri –bununla Almanlar değil fakat Fransa’daki Genel Karargâh kastedilmektedir– çok olumsuz bir rapor vermek için acele ettiler bu nedenle Savaş Bakanlığı siparişi iptal etti. İngiltere için hayırlı olmakla birlikte ne yazık ki siparişi iptal edenlerin niyetleri yönünden hayırlı olmayacak şekilde tankların üretiminden sorumlu olan geçici görevli Binbaşı Albert Stern’in Londra’daki daimi görevi ona geçici üstlerinin çatık kaşlı hiddetlerine karşı soğukkanlı davranmasını sağlamıştı. Emri dikkate almayan Stern

doğrudan savaş bakanına gitti ve iptal işleminin Lloyd George'un haberi olmadan verilmiş olduğunu öğrendi. Lloyd George'un böylesine herhangi aptalca bir tedbire karşı olmadan memnun olan Stern İmparatorluk Genelkurmay Başkanı William Robertson'u ziyaret ederek Lloyd George'un iptal emrini uygulamayacağını ima etti.

Buna rağmen genelkurmayda tanka karşı olanların hakkını teslim etmek gerekmektedir, her ne kadar onların Almanları yenmek için bir vasıtayı akıl edip tasarlama mahareti olmamakla birlikte tankları destekleyenleri bertaraf eden silahlarda çok verimlilerdi. Swinton bir asker olarak zor bir rakip değildi ve İngiltere'deki bütün tank birliği yönetiminden neredeyse derhal görevinden alınmıştı. 1917 yılı Temmuz ayında d'Eyncourt ve Stern şu anda Savaş Bakanlığı bünyesinde tank tasarım ve üretimini kontrol eden komite tarafından zeki bir şekilde toplantıların dışında bırakılmıştı; bu komitenin üç askeri üyesi birkaç hafta öncesine kadar tank bile görmemişti. Böylelikle müteakip yılın muharebeleri için planlanan 4.000 adetlik tank üretim programı üçte iki oranında kesintiye uğramıştı. Stern Ekim ayında generallerin baskısıyla Cephane Bakanlığı'ndaki görevinden alındı ve yerine tankı hiç görmemiş olan bir amiral atandı. Anlaşılan genelkurmay, Fransız meslektaşlarıyla olan temaslarından yararlanmış ve en önemli noktanın, haksız çıktıklarında haklı çıkan rahatsız edici kâhinden kurtulmanın olduğunu öğrenmiş gibiydiler. Tıpkı genelkurmayın ilk tank modelini Somme Muharebesi'ne sürmesinde gösterdiği akılsızlığı bertaraf etmek için Swinton'un feda edildiği gibi, Stern de sonraki modelin Passchendaele bataklıklarına gömme akılsızlığının kefareтини ödemesi için seçilmiş gözükmekteydi. Genelkurmay, kendi verdiği karara olan inancını kaybetmek yerine, yine tanka olan inancını kaybetti.

Bereket versin ki, cephede tankların sorumluluğunu üstlenen daha genç olan düzenli ordu subayları, ilk kuşklarının üstesinden gelmiş ve Passchendaele'de yapılan aptallığı anlayarak, tankları muharebede taktiğine uygun şekilde kullanmışlardı. Bunu nihayet Şubat 1916'da tasarlanan taktiğin gereklerinin yerine getirildiği,

Kasım ayında vuku bulan, Cambrai'deki muharebede elde etmişlerdi. Az sayıdaki tank Passchendaele'de heba edilmekle birlikte, zaferin kendisi sadece gösterişli bir taçtı. Bu zafer, tanklara artık hiç kimsenin karşı koyamayacağını gösterdi. 1917 yılı tankların aklanma yılı olduysa, 1918 de zafer yılı olmuştu. Ancak yüzlerce tank yerine binlerce tank mevcut olmuş olsaydı, hayatların bedelinin daha ucuz olmuş olabileceği ciddi bir görüştür. 1917 yılının kısıntılı üretim programı çerçevesinde üretilen tank miktarı, zaferi kazanmak için yeterli oldu; fakat ölenleri geri getiremedi. Tankın zor geçen başlangıç dönemi, gelecek nesiller için ibret olmalıdır. Böylece şayet savaş onları girdabına çekerse diğerlerinin tecrübelelerinden yararlanabilirler ve kendileri bedel ödemezler.

Sahne 5: Romanya İstila Edildi

Romanya, 27 Ağustos 1916'da savaşa girdi. 6 Aralık 1916'da Bükreş'in düşmesi, Romanya'nın savaşa girişinin fiili olarak ortadan kalkmasını ve müttefikler safında yer almasının sevinçle karşılanmasının hatalı olduğunu göstermişti. Hemen hemen Dünya Savaşı'ndaki diğer muharebelerden daha az bilinen ve incelenen Romanya cephesi'nin ilgi uyandıran özel bir durumu vardır. Bu cephe, gördüğünden daha fazla ilgiyi hak etmektedir çünkü Romanya müttefiklerin temel zafiyeti ve Almanların kuvvetli yanı için bir örnek teşkil etmiştir – bunlar tek bir elden sevk ve idareden kaynaklanan güçlerin bir elde toplanması ve kuvvet tasarrufuyla karşılaştırıldığında savaşın müşterek bir sistem çerçevesinde icra edilmesinin tabiatında var olan sorunlardır.

Bu, cepheden alınan derslerinin tamamı değildir. Uygulama açısından daha değerli dersler vardır, çünkü daha kolaylıkla çözümlenmiştir. Sayılara ilişkin safsatayı açığa çıkarmıştır ve Napolyon'un en fazla kötüye kullanılan, Tanrı'nın büyük taburların (güçlünün) yanında olduğu deyişi, İskender'in sayıdan ziyade kalitenin önemli olduğu ilkesiyle çelişmiştir. Üstün vuruş kabiliyetiyle birlikte üstün hareket kabiliyeti, insan gücüne çok güvenen bir orduyu bir kez daha mahvetmişti. Bundan başka Romanya'nın üç ayda çok sürat-

li bir şekilde işgale uğramasının, İngilizlerin incelemeleri için özel bir değeri vardır, çünkü aslında zor tabii, topografik ve iklim koşulları altında icra edilen bu harekât, bu amaçla eğitilen ve küçük İngiliz ordusunun hazırlıklı olması gereken bir hareket harbiydi.

Savaşın önceki yıllarda Romanya’da halkın görüşü, ağır ağır müttefiklerin safında yer alma yönünde gelişti. Jonescu ve Filipescu’nun dostça fikirleri halkın arzularında Transilvanya’da Alsace-Lorraine’den çok daha ağır şartlar altında yabancı idaresi altında bulunan ırkdaşlarını kurtarmak için çok güçlü bir unsur buldu. Nihayet 1916 yılı yazındaki gösterişli başarılar, ancak şimdi bildiğimiz gibi Rusların Brusilov’un komutası altında ilerleyişlerinin yüzeysel başarıları, Romanya’yı cehenneme kesin adımı atması için cesaretlendirmişti. Romanya daha önce Sırbistan’ın hâlâ faal olduğu ve Rusya’nın gerçek bir güç olduğu zamanda savaş ilan etmiş olsaydı daha başarılı olabilirdi. İki yıllık hazırlık Rumen ordusunun mevcudunu iki misline çıkarmış fakat gerçekte nispi etkinliğini azaltmıştı, çünkü düşmanları çok büyük zorlukların baskısı altındayken ateş gücü unsurlarını ve teçhizatlarını geliştirmişlerdi. Romanya’nın yalnızlığı ve askeri liderlerinin kapasitesizliği ordusunun süngülu milislerden modern bir güce dönüşmesini engellemişti.

Piyadesinin otomatik tüfekleri, gaz teçhizatı, siper havanları yoktu. Orduda sınırlı sayıda makineli tüfek vardı – faal on tünde savaş öncesi her bataryaya tahsis edilen ikişer adet makineli tüfek vardı ve on üç yeni tümenin sekizinde hiç makineli tüfek yoktu. Topçusu yetersizdi. Hava kuvvetleri önemsenmeye değmezdi. Romanya’nın başlangıçta sadece altı haftalık mühimmat stoku vardı –Bükreş cephane deposundaki patlama 9.000.000 atım hafif silah mühimmatını imha etmişti– ve müttefikler söz verdikleri günlük 300 tonluk ikmal desteğini idame ettirememişlerdi. Ayrıca tümenlerinin hantal yapıları ve subayların vasat nitelikleri, ordunun seyyar harekâtlarda yavaş hareket etmesine neden oluyordu.

Romanya’nın stratejik durumu bir başka zafiyet kaynağıydı – toprakları tersine dönmüş “L” harfinin aşağı kısmında Eflak

Harita 11

olmak üzere, Transilvanya ve Bulgaristan arasında sıkışmış durumdaydı. Ayrıca sınırlarının uzunluğu ülkenin derinliğine oranla nispetsizdi. Romanya'nın demiryolları yönünden eksikliği vardı ve başkenti Bulgar sınırına elli kilometre mesafedeydi. Üstelik Tuna'nın diğer yakasında Dobruca'da kolay giriş sağlayan "arka bahçe" şeridi vardı.

Bu elverişsiz dahili ve coğrafi koşullar, müttefiklerin Romanya'nın hareket tarzına ilişkin birbirinden farklı görüşleriyle daha da ağırlaşmıştı. İngiliz Genelkurmayı, Bulgaristan'a karşı yürütülecek, onları Rumen ve Selanik orduları arasında imha edebilecek güney istikametinde bir harekâttan yana olurken, Ruslar teorik olarak kendilerinin Bukovina yönündeki harekâtlarıyla yakın işbirliği içerisinde, batı istikametindeki bir harekâtı destekliyorlardı. Transilvanya'ya girişilecek bir harekâtın siyasi ve moral avantajları, Rumenleri ikinci hareket tarzını benimsemeye sevk etti. Sonuç ne kadar acı olursa olsun, düşüncesizlikleri eleştirmenlerin ileri sürdükleri kadar kesin değildi. Bulgar toprağında Rumen ordusu gibi yetersiz bir mekanizmanın girişeceği etkili bir işgal için birçok engel vardı ve eleştirenlerin Fransız generali Sarraill'in Bulgarlara karşı koymak amacıyla ileri harekâta girişecek enerjisinden kuşku duymak için yeterince gerekçeleri vardı.

Öte yandan şimdi biliyoruz ki, Transilvanya'nın Rumenler tarafından daha süratli bir şekilde işgal edilmesi, Avusturya'yı ve Almanları çok tehlikeli bir duruma sokmuş olacaktı ve maalesef kendilerine rahatça hareket etmek için tanınan zamanda bile bu yeni cepheye birlik toplamak için neredeyse elleri ayakları birbirine dolanmış vaziyetteydi. Romanya'nın hedef seçimi, Avusturya-Alman birliklerine süratli ve güçlü bir şekilde taarruz etmesindeki kapasitesizliğine oranla, daha az hatalıydı.

Romanya'nın harekâtı 27-28 Ağustos gecesi her biri dört tümenenden meydana gelen üç ana kolun kuzeybatı genel istikametinde, Karpatlar geçitlerinden geçecek şekilde ilerlemesiyle başladı. Buradaki anafikir, sol tarafın mihver alınması ve Macar düzlükleri ele geçtiğinde sağa çark ederek batı istikametinde bir cephe meydana getirmektir. Üç tümen, Tuna Nehri'nin muhafazası için ve

üç tümen de “Dobruca” arka bahçesi için bırakıldı. Ayrıca Ruslar oraya bir süvari ve iki piyade tümeni göndermek için söz vermişlerdi – Rumenler esasen 150.000 kişilik bir Rus kuvvetinin gönderilmesini şart koştular.

Rumen kollarının direniş nedeniyle değil de bozuk dağ yolları ve Avusturyalıların köprü tahripleriyle engellenen ağır ve temkinli yürüyüşü, sınırı örten beş zayıf Avusturya tümenini tehlikeden alıyordu ve başkomutanlığın beş Alman ile iki Avusturya tümenini getirmesine ve onları Maros Nehri hattı üzerinde karşı taarruz için tertiplemesine imkân sağladı. Falkenhayn’ın planının diğer yarısının icrasında, iki tümenlik bir Bulgar birliği ve onu takip edecek iki tümen; bir Alman müfrezesi ve bir Avusturya köprü inşa birliği Dobruca’yı işgal etmek için Mackensen’in emrine verilmişti. Falkenhayn, “Mackensen’in ordusunu henüz Rumenler tarafından bilinmeyen ağır topçu, mayın atar, gaz mermisi gibi silahlarla çok bol miktarda donatmak için” hazırlıklar yapıldığını ilave etti.

Bu nedenle Romanya’nın başlangıçta yediye karşı yirmi üç tümeni vardı. Ancak bir hafta içerisinde Avusturya-Alman kuvvetlerinin mevcudu on altı tümene yükselecekti. Bu suretle Romanya’nın başarı şansı, harekâtın süratine bağlı hale gelmişti. Romanya ordusunun kolları, batı istikametinde ağır ağır Transilvanya’ya doğru ilerlerken, Mackensen 5 Eylül’de Tutrakan köprübaşına hücumla, Tuna cephesini örten üç Romanya tümenini imha etti ve ondan sonra kanadını emniyete alarak doğu istikametinde Dobruca’ya baskısına devam etti. Bu zekice elde edilmiş bir moral darbesiydi, çünkü bunun otomatik stratejik sonucu, Transilvanya taarruzunu desteklemesi için tahsis edilmiş Rumen ihtiyatlarını uzaklaştırmak olacak ve bu suretle takviye yokluğunda taarruz duracaktı. Ve birliklerin bu şekilde dağılması onları her yerde zayıf bırakmıştı. Bu nedenle Falkenhayn, Avusturya-Alman taarruzunu sevk ve idare etmek için Transilvanya’ya geldiği 18 Eylül’de, Romanya’nın ilerlemesinin neredeyse durma noktasına gelmiş ve harekâta katılan kollarının 300 kilometreyi aşkın bir cepheye dağılmış olduğunu görmüştü. Bu arada Falkenhayn’ın yerine Alman Yüksek Komu-

tanlığı görevine Hindenburg'un (ve Ludendorff) atandığını ve kendisine bir teselli olarak Dokuzuncu Ordu'nun harekât komutanlığının verildiğini belirtmek gerekmektedir.

Falkenhayn'ın kararı önce Rother Turm Geçidi'ni aşan Romanya'nın güney koluna karşı tertiplenirken, daha küçük kuvvetlerle diğer kolları yaklaştırmamaktı. Hatta elindeki çok kuvvetli bilgileri göz önüne alarak cesur risklere girdi. Savaşta çok sık rastlandığı gibi başarı, cesareten yana olana kadar epey sıkıntılı anlar yaşadı. Alp Kolordusu, dağlarda üç günde seksen kilometrelik bir yürüyüşten sonra, Rumenlerin güney kanadını çevirdi ve ihtiyatlarının ustalıkla manevrası sonucunda doğrudan bir taarruzla Rumenleri Sibiu'dan (Almanca, *Hermannstadt*) geri püskürttü ve dağlara geri çekilmeye zorladı.

Falkenhayn'ın müteakip harekâtı, Rumen Yüksek Komuta Kademeleri tarafından Napolyon'un rakiplerinin yaptığı gibi, "birçok şeyi aynı anda gerçekleştirme çabası" sonucunda kolay bir hale gelmişti. Rumenler Transilvanya ordularını pasif halde tutarken ihtiyatlarını gereksiz yere Rakhovo'da Tuna üzerinden geçirmek için sevk ettiler ve Mackensen'in arkasını çevirdiler. Bu hareket tarzı Falkenhayn'a Rumenlerin Braşov'da (Almanca, *Kronstadt*) merkez koluna karşı tertiplenme şansı verdi ve 9 Ekim'de Falkenhayn da bu kuvveti geri püskürttü, ancak Romanya'ya kesin geçişi sağlamış olacak olan daha büyük ve asıl kuşatma ile imha hedefini kaçırmış oldu.

Bu talihsizlik, bütün Alman planını tehlikeye düşürdü ve neredeyse Romanya'yı kurtarıyordu, çünkü dağlardaki bütün geçitler hâlâ Rumenlerin ellerindeydi. Rumen birlikleri kararlılıkla Avusturya-Alman kuvvetlerinin peşlerine düşerek püskürttü ve onları takviye beklemek zorunda bıraktı. Falkenhayn'ın daha güneye sarmak için ani hareketi ve Vulkan ve Szurduk (Romanya) geçitlerinden geçme teşebbüsü de durduruldu. 11-17 Kasım tarihlerinde son anda toplu bir şekilde girilen hücum Targu Jiu'ya ulaştığında, kışın başlayan kar yağışı harekâtı tıkama safhasındaydı. Eflak düzlüklerine kadar süren hızlı takip, Rumenleri Alt hattına kadar sürükledi.

Bu müteakip hareket tarzı, ustalıkla koordine edilmiş planda yer alan bir işaretti. Dobruca'nın kuzey kısmını tutmak için küçük bir birlik bırakan Mackensen, kuvvetinin büyük kısmını batıya, 23 Kasım'da Tuna'dan zorla geçişi icra ettiği ve otomatik olarak Alt bölgesinde bulunan Rumen hattının kanadını çevirdiği Sisto-vo'ya geri çekti. Rumenlerin yeni Genelkurmay Başkanı General Presan tarafından telkin edilen ani ve iyi planlanmış karşı taarruz, Mackensen'in birlikleri için kısa bir süreliğine tehlike meydana getirmişti ve neredeyse kanatlarını kuşatıyordu. Fakat karşı taarruz Mackensen'in toplu baskısıyla bertaraf edilmiş ve Falkenhayn Romanya'nın Argesu hattındaki son umutsuz direnişi için çok güçlü çıkmıştı. Neticede Avusturya-Alman birlikleri 6 Aralık'ta Bükreş'e girmişti. Takip harekâtı Rumenleri baskı altına almıştı ve Dobruca'da başarısız bir girişimde bulunan Ruslar, süratle Siret Nehri-Karadeniz hattına çekildiler. Romanya'nın buğday tarlaları ve petrolleriyle birlikte büyük bir bölümü düşman çizmeleri altındaydı. Rumen ordusu bozguna uğramıştı. Bu arada müttefikler Rumenlerin müdahalesinden umut ettikleri maddi avantajdan çok daha fazla moral çöküntüsü yaşamışlardı.

Bu kısa sefer, askeri tarihe insanların makinelerden (silahlardan) daha önemli olmadığı konusunda bir ibret dersi vermiştir, onun yerine iyi eğitilmiş insan –komutan– tarafından sevk ve idare edilen silah “büyük taburlardan” (sayıca üstün olan birlikler) daha önemli olabilir, onları yenilgiye uğratabilirdi. Silahlar ve eğitim, sayıca üstün birliklerden çok daha önemlidir.

Sahne 6: Bağdat'ın Ele Geçirilmesi

İngilizlerin 11 Mart 1917'de Bağdat'a girişi, hem Arap Gecele-ri'nin ünlü şehrinin romantik çekiciliğinden hem müttefik davası-nın üzerine 1916 yılı boyunca bir bulut gibi çöken karanlığı aydın-latan şafağın ilk ışıklarını temsil ettiğinden, bütün dünyanın hayal gücünü etkileyen bir olaydı. Mevcut tarihi bilgiler gözde izlenimle-rin parlaklığını sönükleştirmekle ve askeri başarıların zamanında görüldüğünden daha az fevkalade olduğunu ortaya koymakla bir-

likte, bu seferin moral açısından önem ve değeri küçümsenemez. Fakat daha önceleri savaşan ve başarısız olanlara karşı hakbilir olmak için, Bağdat'ın düşmesine neden olan harekâtların ak, Kutü'l-ammare'nin teslim olmasıyla sonuçlanan harekâtların da kara olduğuna ilişkin bu çağdaş kamuoyu görüşünü oluşturan safsatayı iyi anlamak gerekmektedir.

Harita 12

Muharebenin stratejisi ve düzenlenmesi daha kusursuz ve daha güvenilirirdi. Ancak harekâtın ezici kuvvet üstünlüğüne rağmen taktik icrasına bakıldığında, ilerlemenin safahatı kaçırılan fırsatlarla doluydu. Ülkenin zorluklarını kabul etmekle birlikte tarihçi, pireyi ezmek için balyoz kullanıldığına inanmaktan kendini alamamaktadır – ancak pire ezilmekten kurtulmuştur. Ve şayet orduların başarı ölçüsü mevcutlarından ziyade nitelikleriye, buradaki karşılaştırma Townshend’in başlangıçtaki 6. Tümen’inin üstün kuvvetler karşısında yetersiz teçhizat, ilkel ulaştırma vasıtaları ve düşman ülkesinin tam ortasında tamamen kuşatılmış bir durumda ilerlemesinin ve geri çekilmesinin aslında İngiliz askeri tarihinin zincirinde başarılı bir halka tesis etmiş olduğunu akla getirmektedir.

1917 yılındaki başarı her şeyden önemlisi stratejik hareket tarzının, ikmal ve ulaşım sistemini (lojistik) sağlam ve etkin bir temel üzerinde düzenleyenlerin yetenek ve enerjilerinden dolayıcıydı. Ayrıca bu özellikler, savaşın daha önemli harekât alanlarında başka herhangi bir ekonomik kayba yol açmadan, askeri hedefe ulaşmada yeterli olmuştu. Şimdi genel yönetim Whitehall’a (İngiliz hükümeti) devredilmişti. İmparatorluk Genelkurmay Başkanı William Robertson, cesur fakat bedeli çok ağır yardım çabalarına rağmen Townshend’in Kutü’l-ammare’de teslim olmasından sonra Mezopotamya’da kesinlikle savunma stratejisinden yanaydı. Genelkurmay Başkanı Robertson, petrol yataklarını en kolay ve en ucuz şekilde korumanın yolu olarak ve Dicle ve Fırat nehirlerinin anayollarına hâkim olmak amacıyla, Amare’ye çekilmeyi kabul etme eğilimindeydi. Fakat Genelkurmay Başkanı Robertson’un kendisinin seçmiş olduğu yeni Irak Seferi Kuvvetleri Komutanı General Maude yaptığı teftiştten sonra, Kutü’l-ammare’deki mevcut ileri mevzi durumunun, hem askeri güvenlik açısından hem de siyaseten akıllı bir hareket tarzı olacağını ileri sürdü. Maude, Hindistan’da birbirini ardına başkomutanlık görevlerinde bulunan Duff ve Monro’nun desteğini aldı ve Robertson muharebe alanındaki komutanın kararını kabule razı oldu. General Maude’nin güçlü kişiliğini, adım adım elde ettiği askeri sonuçları ve bu savunma politikasının neredeyse sezdirmeden nasıl yeni bir taarruz politikasına dönüştürdüğünü in-

celemekte derin bir psikolojik yarar vardır. Ayrıca Rus işbirliğinin etkisi olmuştu. Başlangıçta Rus taarruzu için sadece tali bir yardım olan işbirliği, sonradan tamamen bir İngiliz başarısı haline gelmişti.

1916 yılının yaz ve sonbahar ayları, Lake tarafından başlatılan fakat büyük ölçüde onun halefi Maude tarafından genişletilen ve yoğunlaştırılan tepeden tırnağa yeniden teşkilatlanma ve hazırlıklarla geçti. Maude birliklerin koşullarını ıslah etmek, hem sağlık hem eğitimlerini geliştirmek, tehlikeye maruz ana ikmal yollarını geliştirmek ve büyük ikmal ile mühimmat yığınakları yapmak için çok gayret gösterdi. Maude, Napolyon'un ilkesini yerine getirmek suretiyle kendisinin müteakip ve sürekli taarruzu için ustalıklı bir şekilde güvenli bir üs tesis etmişti. Harekât planlarının tasarlanması aynı şekilde hayranlık uyandıracak tarzdaydı. Maude, cesareti ve temkinli olmayı birleştirmişti. Hem başlangıçtaki hem de harekât sırasındaki emirlerinin incelenmesi, katiyet unsurunun noksanlığından dolayı onun enerjisinin eksikliğinin itham edilemeyeceğini göstermektedir. Maude'nin hatalı olma eğilimi gösterdiği yer aşırı merkeziyetçilik ve gizlilikti. Gizlilik genellikle işe yaramakla birlikte, Bağdat'a ilerlerken Aziziye'deki duraklamadan kısmen sorumluymuş gibi gözükmekteydi. Zira Maude'nin ulaştırmadan sorumlu genel müfettişi böyle bir harekâta niyetlenildiği konusunda uyarılmadığı için şikâyetçi olmak zorunda kalmış ve teyakkuz için hiçbir özel hazırlık yapamamıştı.

Bu "sezdirilmeyen" taarruz, 12 Aralık 1916'da Dicle Nehri'nin sol yakasında çok iyi düşünülmüş "küçük" siper muharebeleri dizisinin ilk adımı olarak sistemli ve hazırlıklı bir şekilde başladı. General Maude, taarruz başladığında Türk siperleri Dicle Nehri'ne dik gelecek şekilde karşısındaydı. Maude nehri mihver olarak sol kanadını yavaş yavaş yukarı doğru çeviriyor ve aynı anda cephesini nehrin akış istikametinde genişletiyordu. Maude nihayet 22 Şubat 1917'de, nehrin sol yakasını temizlemiş ve cephesini diğer yakada Felâhiye'den (Sinaiyat) Kutül-ammare'nin üstündeki Şumran bendi arasında bulunan asıl Türk birlikleri karşısına gelecek şekilde uzatmıştı. Böylelikle Türkler sadece Felâhiye'de bulunan tahkimli mevzilerine güneyden gerçekleştirilecek direk bir taarruza karşı

değil aynı zamanda batıdan nehri geçmek suretiyle ikmal yollarını tecrit edebilecek bir hücumla karşı da savunma durumunda kalmış olacaktı. Her aşaması düşünülp taşınılmış olan bu kuşatma muharebesinin uzun sürmesi, sadece savunma mevzilerinin çetrefilliliğinden ya da batı yakasında bulunan zayıf Türk müfrez birliğinin inatçı direnişinden dolayı değildi. Robertson'un başka maceralarda hevesi yoktu ve İngiltere'den gönderdiği talimatlar onları önleyici çerçevedeydi. Emirleri ve harekâtı inceleyen bir tarihçi, Maude'nin harekâtlarının bilinçli ya da bilinçsiz olarak sadece Türk mevzilerinin istikrarını değil aynı zamanda Robertson'un emirlerinin de istikrarını bozmanın bir yolunu bulduğu izlenimini elde edecektir.

İyi hazırlanılan ve kuvvet tasarrufunun öngörüldüğü bu harekâtların sonucunda, Şubat ayının üçüncü haftasında, Maude daha büyük oynamak için daha güçlüydü ve fevkalade bir şekilde tertiplenmişti. Maude'nin planına göre, sağ kanadının sona erdiği ve geri çekilme hattının ileri muharebe hattını uzattığı Dicle Nehri'nin Şumran kıvrımında nehri geçerek ulaştırma tesislerine saldırırken Türklerin Felâhiye'deki sol kanadını tespit (baskı altında tutmak) edecekti. Maude zeki bir şekilde, Felâhiye'de sırf gösteriş taarruzuna kalkışmanın yarar sağlamayacağını ve şayet Türk birlikleri kuşatılırlarken baskı altında tutulacaklarsa her iki kanadın gerçek anlamda eşzamanlı bir tehdit altında olmasının elzem olduğunu anlamıştı. Ne yazık ki bu amacı yerine getirilmedi. Birlikler Şumran'da nehir geçişi sırasında olağanüstü bir cesaret göstermekle birlikte görevin zorluğu ilerlemeyi yavaşlatmış ve Felâhiye taarruzu düşmanı yeterince uzun süre baskı altında tutamamıştı.

Yine de Türkler, itiraf ettikleri gibi öyle tehlikeli bir durumda kalmışlardı ki onları felaketten "sadece düşmanın ağır hareket etmesi" kurtarmıştı. Asıl neden takip harekâtı icra eden süvarinin gecikmesi ve harekâtının yetersizliğiydi – bu ise kısmen Maude'nin çok sıkı kontrolünden, kısmen süvari birliği komutanının enerji ve inisiyatif yokluğundan ve kısmen de süvari teşkilatının modern şartlar altında yapısındaki zafiyet nedeniyleydi. 24 Şubat 1917'de geri çekilmeyi bozguna döndürmek için mükemmel bir fırsat varken, süvari tümeni saat 19:00'da sadece yirmi üç zayıat verdikten sonra

taarruzu kesip konaklamaya geçmişti. Müteakip günlerde bir daha etkili olmadılar. Mazeret olarak ileri sürülen su ihtiyacı ve modern ateşli silahların meydana getirdiği engel ve onların doğruluğunun kabul edilmesi, modern süvarinin Asya'da bile rolünün kısıtlanmasına ilişkin iddiayı kuvvetlendirmiştir. Sadece deniz filotillasının –nehir üzerinde, arazide hareket kabiliyetine sahip birkaç zırhlı aracın karada hareket edebileceği gibi görev yapan deniz araçları– cesur takibi, Türklerin düzenli geri çekilmesini taciz etmişti.

Stratejik zafer en azından Britanya Irak Seferi Kuvvetleri Komutanı Maude'ye Bağdat'ı ele geçirme teşebbüsünün onaylanmasını sağlamıştı. Böylece Maude, 5 Mart'ta Aziziye'ye doğru ileri harekâtına başladı. Maude, Diyale hattında durduğunda süvari tümeni ve VII. Kolordu'yu Bağdat'ı doğrudan kuşatmak için nehrin batı yakasına kaydırды. Fazlasıyla yapılan hatalar Türklerin bu tehlikeyi önlemesini sağladı, fakat düşmanın olağanüstü kuvvet üstünlüğünü ve birleşecek olan iki güçlü harekât karşısında kaçınılmaz sonu değerlendiren Türkler, 10 Mart akşamı Bağdat'ı terk ettiler ve kuzey istikametinde nehrin yukarısına doğru geri çekildiler. Maude ertesi gün ikinci vakti şehre girdi. Bağdat'ın sayısız işgalcileri arasına bir isim daha eklenmişti. Zira her ne kadar muzaffer tarafın bilançosunun borç hanesini dolduran yekûn olmakla birlikte, Britanya'nın itibarı ve bütün müttefiklerin morali için Bağdat'ın işgali, o günkü gayretlerine değen, paha biçilmez ve teşvik edici bir unsurdur.

Sahne 7: Körebe Muharebesi: Jutland

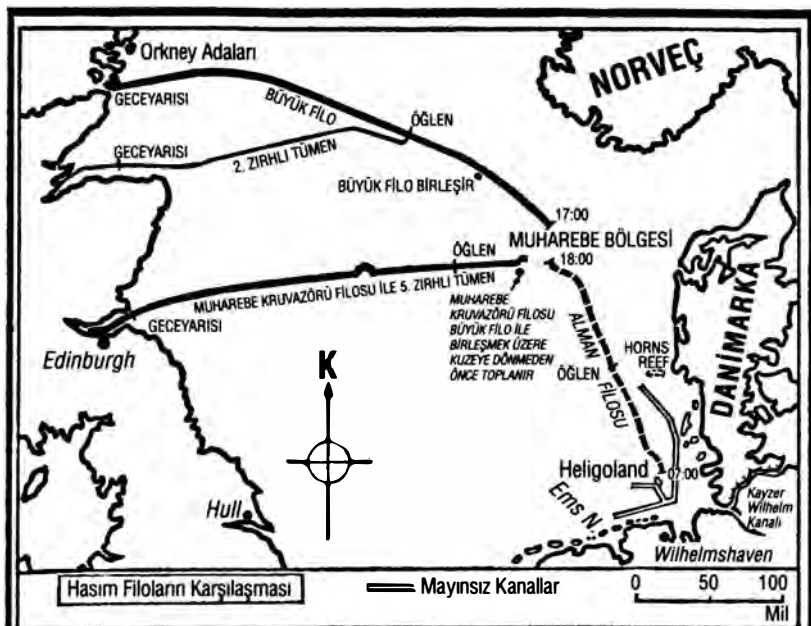
Savaşın dört yılı aşkın süresi boyunca Büyük Britanya Donanması ve Alman Açık Deniz Donanması sadece bir kez karşılaştı. Fakat buna “birbirlerini geçerken selamladılar” demek daha doğru olacaktır. Bu, sadece *ürperti* telkin eden bir selamlamaydı. Tarihte hiçbir muharebe için bu kadar çok yazılıp çizilmemiştir. 31 Mayıs 1916 öğleden sonra, denizlerdeki hâkimiyet mücadelesi için inşa edilen donanma, denizleri yüzyıllardır egemenliği altında tutan donanmaya çatmıştı. Akşamın erken saatlerinde dünyanın gör-

düğü bu en büyük iki donanma, el yordamıyla birbirlerine doğru ilerlediler, temas ettiler, ayrıldılar, tekrar temasa geçtiler, ayrıldılar, teması devam ettirdiler ve tekrar ayrıldılar. Daha sonra iki donanmanın arasına karanlık çöktü. Ve “muhteşem ilk Haziran günü” şafak söktüğünde Büyük Donanma boş denizde son derece şaşkın bir vaziyette resmi geçit yapıyordu.

Dünya Savaşı'nda yüksek rütbeli deniz subaylarıyla kara subayları arasındaki temel fark, amirallerin başlangıçtaki avantajlardan emin olmadıkça ve hatta belki o zaman bile muharebeye girmezken, buna karşılık genellikle generallerin dezavantajları ne olursa olsun taarruza kalkışmaya hazır olmalarıydı. Amiraller bu tutumlarında sanatlarına (mesleklerine) bağlı kaldılar ancak generaller için aynı şey söz konusu değildi. Savaşı kendi mesleği haline getirmiş insanları (muvazzafları) görevlendirmenin yegâne nedeni eğitim yoluyla mesleklerinin ustalıklarını edindikleri varsayımıdır. Yeterli yetkisi olan herhangi birisi, birliklerin ateş ve hareket unsurlarının muharebeye hazırlığında kendisine yardımcı olabilecek teknik olarak eğitilmiş yardımcılarla teçhiz edilmiş olursa insanların savaşa girmesine neden olabilir. Bu, koyunların belki kurnazca fakat aslında zevksiz bir şekilde kesime götürülmesinde tecrübeli bir demagogun dili tutulmuş bir savaşçı üzerinde kesin hâkimiyeti olurdu. Fakat bir profesyoneli görevlendirme geleneği, onun meslek yoluyla daha az bedel karşılığında daha fazla kazanç elde edebileceği fikrine dayanmaktadır.

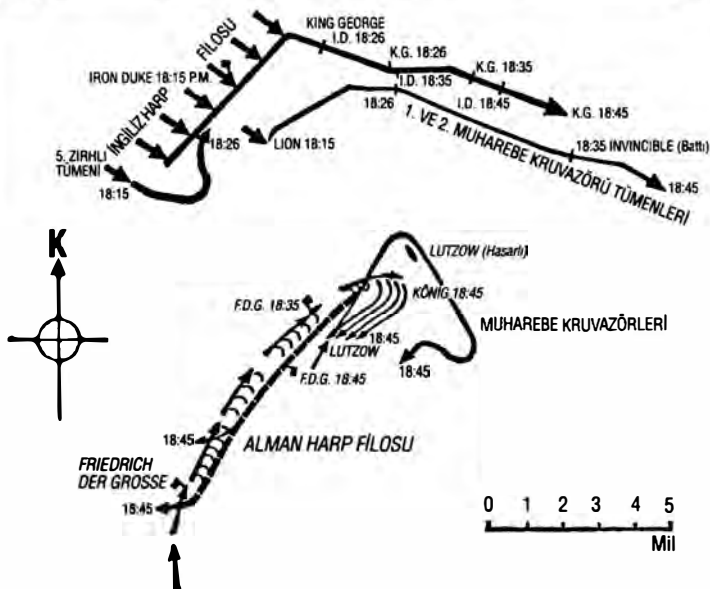
Komutanın mesleğine hâkim temel gerçeklere olan sadakatine, sadece bir unsur üstün gelebilir. O unsur, milli menfaattir. Siyasetin ihtiyaçlarından dolayı meslek anlayışını ve buna bağlı olarak insan hayatını feda etmenin gerekli olup olmadığına kararını veren asker değil, hükümettir. Ancak ilginçtir ki, Dünya Savaşı'nda generaller savaş arzusuyla o kadar doluydu ki, mesleklerini gönüllü bir şekilde feda ettiler ve istemeyerek kendi peşlerinden sürüklenen bir hükümetin arzularına rağmen defalarca dezavantajlı durumda savaşa girmeye gayret ettiler. Buna karşılık amiraller mesleklerine o denli bağlıydılar ki, bazen hükümetlerin çok acil muharebe arzularını hatta kesin avantajlarının teminatını bile beklemeden göz ardı ettiler ve çatışmadan kaçındılar. Her ne kadar onların ger-

Harita 13

JUTLAND

İngiliz Muharebe Filosunun dizilmesi ve Alman filosunun ilk ricatı

çeklik duygusu ferahlık verse de, bu durum ordulara daha ağır masraf yüklemeye yatkındı. Gerçi generaller bunu aşırı bir hevesle omuzlamak istememiş olsalardı bunun da meydana gelmemiş olabileceğini belirtmek adil olacaktır.

Belki bu farklı tutumun bir açıklaması, amirallerin muharebenin ön saflarından ve generallerin cephenin gerisindeki karargâhlarından emir ve komuta etmeleri idi. Burada farkın sadece fiziki cesaret meselesi olduğu ima edilmemektedir, zira bazı generaller kendi hayatlarını askerleri gibi tehlikeye atmaya hazırlarken, diğerleri de fiziki olarak uzak olmaktan dolayı tartışmasız bir şekilde manevi cesaret kazanıyorlardı. Fakat muhakkak ki tahayyül etmek ve gerçeklik duygusu, fiili durum ile şahsi olarak temas edince hızlanmaktadır. Muharebe sahasına yakın bulunan komutan avantajın nerede olduğunu ve ne zaman kaybolacağını daha iyi değerlendirebilir; ayrıca imkânsız olanı da daha süratli bir şekilde kavrar.

Bu farklılığın sonucunda denizcilerin taktiğe, karacıların stratejiye eğilimli olmalarını beklemek doğal olacaktır. Esasen bunun tersi oldu. Bu çelişkinin açıklaması, karacı askerlerin küçük garnizonlarda görev ve dar alanlarında eğitim ve tatbikat yaparken denizcilerin ise sanatlarının temeli olarak okyanuslarda dolaşıp yön bulmayı öğrendikleri barış dönemindeki farklı eğitim tecrübelerinde yatmaktadır. Denizci için coğrafya, topçuluk eğitiminin önce gelmektedir.

Savaşın patlak vermesinden bu yana İngiliz deniz stratejisi, deniz hâkimiyetinin idame ettirilmesinin Alman donanmasının yenilgiye uğratılmasından daha bile hayati önemde olduğu anlayışı çerçevesinde, doğru bir şekilde yönetildi. Deniz hâkimiyeti derhal yürürlüğe girmiş ve Britanya'nın ve müttefiklerinin savaşa ilişkin bütün faaliyetleri bunun üzerine inşa edilmişti çünkü Britanya'nın varlığı buna bağlıydı. Churchill meseleyi açık ve net bir ifadeyle özetlemişti: "Hangi tarafta olursa olsun öğleden sonra Jellicoe, savaşı kaybedebilecek tek adamdı." Bu nedenle Alman donanmasını yenilgiye uğratma hedefi ve arzusu daima tali plandaydı. Başarılabilirse müttefiklerin zaferini çok hızlandırabilirdi. Yenilgile-

rini bile önleyebilirdi. U-botların (denizaltı) Britanya'yı neredeyse aç bırakmasının yanı sıra, Rusya'nın çökmesi pekâlâ İngiliz donanmasının Alman donanmasını imha etmesindeki yetersizliğine dayanmaktadır. Fakat şayet İngilizler Alman donanmasını yenmeye çalışırken stratejik üstünlüklerini kaybedecek kadar ağır kayba uğramış olsalar, ülke olarak yenilgileri kesin olurdu.

Alman donanmasının 1914 yılından bu yana stratejisi, İngiliz donanmasının kendilerinin başarı şansının cesaret kırıcı olmaktan ümit verici bir duruma dönmesine neden olacak denli zayıflayana kadar, kati bir çatışmadan kaçınmaktı. Mayınlar ve torpidolar Almanların Britanya donanmasını bu başlangıç aşamasında zayıflatmayı başarmak için dayandığı silahlardı. Bu tarz su altı silahlarından duyulan korku, bir tuzak ya da şans eseri sonucu bunların güç dengelerini bariz bir şekilde değiştirebilme ihtimali, İngilizlerin tedbir stratejisini daha da temkinli hale getirmişti. Jellicoe, 14 Ekim 1914 tarihli, isabetli ve ileriye gören mektubunda, Amirallik Dairesi'ni şayet bir muharebe çıkması durumunda Alman donanmasının istikametini başka yöne çevirmesini, kendisini mayınların ve denizaltıların pusuda beklediği bir tuzağa düşürmek istemesinin bir işareti olarak göreceğini ve bu tuzağa düşmeyi reddedeceğini, bunun yerine çok süratli bir biçimde yan tarafa doğru ilerleyeceği konusunda uyarmıştı. Diğer bir deyişle baskına uğramaktan kurtulmak için yana doğru hareket edecekti. Böyle yapmakla sadece düşmanın muhtemel en iyi silahını elinden almakla kalmayacak, aynı zamanda muhtemelen ona dengesini kaybettirecekti. Bu durum muhakemesi Jellicoe'nin kendi savaş teorisini baştan aşağı düşünüp taşındığının bir göstergesidir.

Hem Alman hem de İngiliz stratejisinin temel noktaları, kendi koşullarının gerçeklerine çok iyi uyarlanmış olmalarıydı. Sorun, bu temel esasların icrasında daha fazla enerji ve ustalık gösterilip gösterilemeyeceğiydi. Savaşın ilk iki yılından sonra, Mayıs 1916'daki duruma göre İngiliz donanması, hâlâ daha uygun bir muharebe fırsatı beklerken, Alman donanması ise İngiliz donanmasını başlangıçta zayıflatmayı amaçlayan hedefinden epey uzaktaydı. Mayınların ve torpidoların neden olduğu birkaç kayba

rağmen İngiliz donanması, oransal olarak başlangıçtan çok daha güçlüydü. Yaklaşan çatışmada İngiliz donanmasının Drednot sınıfı otuz yedi ana muharebe gemisine (muharebe gemisi ve muharebe kruvazörü) karşılık Almanların yirmi üç gemisi vardı. Topçu silahlarında fark biraz daha fazlaydı, İngilizlerin 35-38 milimetrelik 168 top ve 30 milimetrelik 104 topuna karşılık Almanların 30 milimetrelik 176 topu vardı. Ayrıca Alman donanmasında Drednot öncesi modelden altı adet muharebe gemisi vardı, fakat donanmanın bir çatışmasında bunlar İngilizlerin ağır topları için hedef olmaktan öteye gitmeyeceklerdi. Ayrıca bu muharebe gemilerinin varlığı zaten yavaş olan Alman donanmasının hızını çok daha bariz şekilde azaltmıştı. Ayrıca İngilizlerin kruvazör ve muhriplerde yeterli bir üstünlüğü vardı – sekiz zırhlı ve yirmi altı hafif kruvazöre karşılık on bir hafif kruvazör; seksen muhribe karşılık Almanların altmış üç muhribi vardı.

Savaşın çıkmasından bu yana kazanılan başka bir avantaj da bilgi alanındaydı. Zira İngilizler, düşmanın silahlarının kapasiteleri konusunda sadece ara sıra meydana gelen temaslarda net bir bilgi edinmekle kalmamış fakat onun şifreli mesajlarını tespit etmişti. Ağustos 1914'te Alman hafif kruvazörü *Magdeburg* Baltık Denizi'nde batırılmış ve Ruslar boğulan bir astsubayın koluna tutturulmuş bir şekilde Kuzey Denizi'ne ait koordinatlı haritaların yanı sıra, Alman donanmasının şifre ve seyir defterini bulmuşlardı. Bunlar Londra'ya gönderildi ve daha sonra düşmanın şifresiz telsiz mesajlarını dinleyen İngiliz İstihbarat Teşkilatı, düşmanın hareketlerinin birçoğunu önceden haber alabildi. Her ne kadar duyduğu kuşku düşmanın şifrelerinde ve haritalarında değişiklik yapmasına yol açmakla birlikte, bilgi sızmasını önleme çabaları gemilerin mevkilerini telsiz yönlendirmesindeki gelişme sayesinde tespit edilmesiyle giderilmişti. Ve bu savaşın tek deniz muharebesi olan Jutland'ın kaynağı olmuştu.

Ocak 1916'da Alman Açık Deniz Donanması'na yeni bir komutan tayin edildi. Bu, Amiral von Tirpitz'in adayı Amiral Scheer'di. Scheer, daha saldırgan bir savaş politikasından yanaydı.

İngiliz ablukasının ve Birleşik Devletler Başkanı Wilson'un baskısı altında, Alman denizaltılarının ablukasının gevşemesi müşterek bir etken olarak harekete geçmeyi cesaretlendirmişti. Kıyıları baskınlardan korumak için İngiliz donanmasının bir kısmının çatışmaya destek vereceğine ilişkin söylenti, bu hareket tarzı için cesaret verici oldu. Scheer, Mayıs ortasında planını belirginleştirdi. Sunderland'e planlanan kruvazör saldırısının amacı o saldırıya karşı koyması için İngiliz donanmasının bir kısmını oraya çekmekti. Açık Deniz Donanması, Alman denizaltılarının arkalarında aniden saldırmaya hazır bir şekilde bu müfrezeyle pusuda bekleyeceklerdi. Denizaltılar zamanında yola çıkarılmışlardı fakat kötü hava Alman hava gemilerinin keşif yapmasını önlemişti. Scheer bu himaye olmadan kıvıldamazdı ve bu böylelikle denizaltılar seyir sürelerini tamamladılar. Scheer 30 Mayıs'ta planından ve seçenek olarak denizaltıları kullanmaktan vazgeçmeye karar verdi. Bu, Amiral Hipper'in komutasında muharebe ve hafif kruvazörlerden meydana gelen keşif kuvvetinin Norveç kıyıları açıklarında gövde gösterisi için görevlendirilmesi demekti. Bu arada kendisi de görünmeden takip edecekti. Scheer, İngiliz kruvazör devriyelerinin ve nakliye gemilerinin maruz kalacağı tehlikenin, İngiliz donanmasının bir kısmını olay mahalline çekebileceğini ve kendisine onları imha etme şansı verebileceğini hesap etmişti. Amiral Hipper 31 Mayıs sabahının erken saatlerinde, elli mil gerisinde Scheer olmak üzere, kuzey istikametinde harekete geçti.

Amaçları bilinmese de İngiliz Amirallik Dairesi tarafından Alman donanmasının denize açılmasının yakın olduğu, daha önceki akşamdan beri bilinmekteydi ve Büyük Donanma'nın denize açılması emredilmişti. Jellicoe, donanmanın asıl kısmıyla birlikte saat 22:30'da doğu istikametine hareketle, yolda Invergordon'dan (İskoçya) gelen Jerram'ın filosuyla buluşmayı müteakip, Norveç kıyılarının yaklaşık elli mil açıklarında olacaktı. Amiral Beatty, emrindeki en son *Queen Elizabeth* sınıfı muharebe gemilerinden dördüyle takviye edilen muharebe kruvazörleriyle, Jellicoe'nin emirleri uyarınca 31 Mayıs saat 14:00'da asıl randevu noktasının altmış dokuz mil güneydoğusunda buluşmak üzere, Edinburgh

yakınlarında aynı anda Rosyth'tan denize açıldı. Henüz ufukta hiçbir gemi tespit edilmemişse de Jellicoe, güneye Heligoland Bight'a doğru dümen kırarken Beatty de onun görüş mesafesinde bulunması konusunda emir almıştı.

Beatty randevusuna tespit edilen saatte ulaştı ve tam kuzeye, Jellicoe'ye doğru dönerken perdeleme görevi yapan hafif kruvazörlerinden *Galatea* yolunu şaşırmış bir buharlı ticari gemi tespit etti. Beatty diğer gemilere dönmek yerine gemiyi araştırmak amacıyla doğu-güneydoğu istikametinde seyretmeye devam etti. Bu kaderin cilvelerinden ilkiydi. Zira aynı anda Amiral Hipper'in batı tarafını perdeleyen bir Alman hafif kruvazörü de bir buharlı gemi tespit etmiş ve araştırmaya karar vermişti. Birkaç dakika içerisinde bir şeyden kuşkulananmayan iki rakip birbirini tespit etmiş ve sıralı amirlerini uyarmışlardı. Böylece tuhaf buharlı gemi sadece Jutland Muharebesi'ne neden olmakla kalmamış, fakat muhtemelen İngilizlerin kati bir zaferine mal olmuştu. Zira bu tesadüfi karşılaşma meydana gelmemiş olsaydı iki kuvvet daha kuzeyde olana kadar karşılaşmamış olacaktı. Bu durumda ise Almanlar sığınaklarından daha uzakta ve Jellicoe'nin pençelerine daha yakın olmuş olacaktı.

Şimdi dakikalar çok önemliydi. Hareket tarzlarına ilişkin tartışma çok sertti ancak her iki taraftaki eleştirilerin büyük bir bölümü ukalaca gibiydi – her ne kadar burada muvazzaf denizciler mevcutsa da, 31 Mayıs 1916'da öğleden sonra Kuzey Denizi'ndeki belirsiz koşullardan dolayı buradaki tartışmalar ve eleştiriler aslında sadece akademikti.

Galatea saat 14:20'de, "Düşman görüldü. Muhtemelen iki düşman kruvazörü güneydoğu istikametinde ilerliyor, rota belirsiz," mesajlarını gönderdi. Beatty saat 14:32'de düşman kruvazörlerinin geri çekilmelerinin önünü kesmek için tekrar güneydoğu istikametine döndüğü sırada, uzakta bulunan *Galatea*'dan top sesleri henüz duyulmuştu. Ne yazık ki Beatty'nin işaret sancaklarıyla verdiği dönüş işareti duman nedeniyle ve rüzgâr olmadığından beş mil geriden takip eden Amiral Evan-Thomas'ın muharebe gemisi filosu tarafından görülmedi. Sonuçta Evan-Thomas saat

14:40'a kadar dönmedi. Bu nedenle kendisini Beatty'nin muharebe kruvazörlerinin on mil gerisinde buldu.

İşaretin ışıldaklarla daha basit ve etkili bir biçimde verilmesi gerektiği ileri sürüldü – bu iddia pek reddedilemez gibi gözük-mektedir. Evan-Thomas'ın Beatty'nin dönüşünü görmüş olması gerektiğinden, kendi kararıyla dönmesi gerektiği ileri sürülmüştü – bu iddia Evan-Thomas'ın genel emirleri ve Beatty'nin taktik ni-yetlerinden habersiz olduğu göz önüne alındığında hayli tartışma-lı gözük-mektedir. Öte yandan ilk olarak bizzat Beatty'nin daha erken davranması gerektiğinin; ikinci olarak ayrıca Beatty'nin ya Evan-Thomas dönerken kendisinin kuzey istikametindeki rotasına devam ederek ya da çok daha iyi bir hareket tarzı olarak Evan-Tho-mas dönmeden evvel ona doğru çark ederek kendisine yaklaşma imkânı tanınması gerektiği öne sürülmüştü. Ancak bu fikir, belki de fiziki ve psikolojik şartları fazlasıyla göz ardı etmiştir. Hem Jellicoe ve hem Beatty, geçen saatlerle birlikte karşılaşma umutları sönmüş bir vaziyette sakin bir şekilde seyretmekteydiler ve hatta Amirallik Dairesi'nin telsizle gönderdiği mesajla düşman donanmasının hâlâ demirli olduğunun tespiti bildirmiş olduğundan, seyirleri daha da yavaşlamıştı. Bu da bir başka talihsiz aksilikti.

Şayet bu çapraşık durum hakkında adil bir hüküm verilmesi gerekirse, Beatty kararını tamamen makul süratle almış gibi gö-zük-mektedir. Kararın kendisine gelince Beatty, geçmişten alınan tecrübelerin ışığında Alman kruvazörlerinin kendisini atlatacağı korkusunda çok haklıydı ve büyük bir kuvveti gizledikleri ko-nusunda pek az şüphesi vardı. En fazla Alman muharebe kruva-zörleriyle karşılaşabilirdi ve onların toplamı da sadece beş adetti. Kendisinin ise altı adet muharebe kruvazörü vardı. Hem geçmiş tecrübe hem genel stratejik durum burada temkinli olmaktan zi-yade aceleci bir mizacı olan Beatty'nin fazla zaman kazanmak için birliği tehlikeye atan hareket tarzını haklı çıkarıyor gibiydi.

Düşman kruvazörlerinin *Galatea*'yı kuzeydoğu istikametinde takip ettiğinin muhakkak olduğu tespit edilince Beatty, rotasını kuzeydoğu istikametinde yavaş yavaş değiştirdi. Böylece Beatty

ve Hipper birbirlerine doğru yaklaşmaya başlamışlardı ve 15:30 sularında birbirlerinin görüş menzillerine girdiler. Hipper kendi muharebe donanmasının arkasına çekilmek için aniden döndü ve Beatty gecikmeden ona paralel rotada seyretmeye başladı. Her iki taraf saat 15:45'te birbirlerine yaklaşık dokuz mil mesafeden ateş açtılar. İngilizler yetersiz ışıktan dolayı mesafeyi yanlış tahmin ettiler ve böylelikle sadece Almanlar karşısındaki menzil üstünlüğü avantajlarını kaybetmiş olmakla kalmadılar, fakat aynı zamanda atışlarında isabet kaydedemediler. Buna karşılık İngilizlerin gölgesi batı ufkuna düşmüştü. İngilizler saat tam 16:00'dan sonra felaketle karşılaştılar. Amiral Hipper'in sancak gemisi *Lutzow*'dan atılan bir mermi Beatty'nin amiral gemisi *Lion*'un orta kısmındaki taretini vurdu. Her iki dizi parçalanan deniz piyade Binbaşı Harvey, ölmeden evvel sesle irtibatı sağlayan muhabere borusundan mühimmat deposunun suyla doldurulması emrini verdi – ve böylece gemiyi havaya uçmaktan kurtardı. Fakat *Von der Tann* muharebe kruvazöründen açılan yaylım ateş sonucunda atılan üç mermiden isabet alan *Indefatigable* muharebe kruvazörü muharebe nizamını terk etti ve yine isabet aldı. Gemi alabora oldu ve 1.000 askerle birlikte battı. Şans eseri bu kritik anda Evan-Thomas, kestirmeden giderek menzile girmiş ve İngiliz mermilerinin zırhı delemeyen infilak eden kalitesizliği Almanları hayati hasardan kurtarmakla birlikte İngilizlerin isabetli atışları Almanların atış sıhhatini bozmuştu. Saat 16:26'da muharebe kruvazörü *Queen Mary*, yaylım ateşi sonucu isabet alarak infilak edip 1.200 mürettebatıyla battığında Almanlar yeniden başarı kazanmışlardı – *Queen Mary*'nin ve mürettebatının mezarı yirmi beş metreye yükselen devasa duman tabakasıyla belli olmuştu. Bu durumda Beatty'nin elindeki gemi miktarı Almanların beş gemisine karşılık altı gemiden dört gemiye düşmüştü. Ayrıca bu sıralarda *Princess Royal* uğursuz bir duman bulutu ve serpintisi altında bir an kaybolmuş ve *Lion* muharebe gemisindeki bir *varda bandıra* (flamacı)* kısa ve anlamlı bir şekilde, "*Princess Royal* infilak etti, efendim," diye bildirmişti. Bunun üzerine Beatty amiral gemisi kaptanına sert bir şekilde, "Chatfield, bu lanet olası

* *Varda bandıra* (flamacı ya da işaretçi): Özellikle savaş gemilerinde flama ve sancaklarla bir kod sistemine göre muhabere eden, işaretleşmeyi sağlayan er (ç.n.).

gemilerin nesi var bugün? Dümeni düşman istikametinde, iki kerte iskeleye kırı'n," demişti.

Kritik durum Evan-Thomas'ın muharebeye girmesiyle gerçekten geçmekle birlikte, bu Beatty'nin soğukkanlılığının bir başarisıydı. Evan-Thomas'ın muharebeye girişi, Alman Açık Deniz Donanma Komutanı Scheer'in Beatty için planladığı tuzağı bozmuştu. Scheer, Beatty'yi Hipper ve kendi ana donanması tarafından teşkil edilen iki kiskacının arasına almak amacıyla seyretmek yerine doğrudan Hipper'in yardımına koşmak zorunda bırakılmıştı.

Saat 16:33'te *Lion*'un iki mil ilerisinde bulunan Goodenough'un hafif kruvazör filosu, güneydoğu istikametinde seyretmekte olan muharebe gemilerini tespit etti ve bunları mesajla Beatty'ye haber verdi. Goodenough, bu rotasında Açık Deniz Donanması'nı tespit edinceye kadar cesurca seyretmeye devam etti ve daha sonra zaten Beatty'ye doğru hızını artırmış bulunan Jellicoe'ye doğrudan bir telsiz mesajı gönderdi.

Beatty de Scheer'in muharebe gemilerini görünceye kadar rotasında seyretmeye devam etti. Daha sonra saat 16:40'ta geri dönüp, Jellicoe'ye doğru yol almaya başladı. Bu dönüşün zamanlaması şu anda yem durumunda olan Beatty'nin kuvvetinin, Scheer'in toplarının atış menziline girmeden görülmesini sağlamak amacıyla çok iyi ayarlanmıştı. Fakat flamalarla tekrar verilen geri dönüş işareti, kuzeye doğru yol almakta olan Beatty'yi geçene kadar güneydoğu istikametinde seyretmeye devam eden Evan-Thomas tarafından yine görülememişti. Bu nedenle Evan-Thomas, Scheer'in öncü gemilerinin ateşine maruz kaldı ve hem Scheer'e yem oldu hem de kuzeye ilerlemekte olan Beatty'ye kalkan oldu.

Beatty'nin dönüşü esnasında sabit bir nokta civarında art arda gelen tehlikeler, İngiliz muhriplerinin taciz edici ve cesur hücumlarıyla kısmen önlendi. Muhriplerden ikisi muharebe dışı kaldı ve bu gemiler gelen muharebe gemileri arasında çaresiz bir şekilde sürüklenirken mermilerle paramparça olmadan evvel müthiş bir cüretle son torpidolarını ateşlediler. Alman muhripleri mert bir davranışla sağ kalanları toplamak için durdular.

Bu arada iki büyük donanma, büyük bir hızla birbirlerine doğru yaklaşıyorlardı, Scheer'in bundan haberi yoktu. Jellicoe'nin ise düşmanının yaklaştığından haberi vardı ancak tam rotasını bilmiyordu. Lakin Jellicoe'nin donanmasının tertiplenme nizamı bu bilgiye dayanmış olsa gerekti. Ne yazık ki Kuzey Denizi üzerindeki pus fiziki olduğu kadar zihinlerdeydi. Kuzey istikametinde ileride seyretmekte olan Beatty, Scheer'in ve hatta kendisiyle siste aşağı yukarı paralel seyretmekte olan Hipper'in donanmasıyla teması kaybetmişti. Gerçi Evan-Thomas Scheer'le hâlâ teması devam ettirmekle birlikte hiç rapor göndermemişti. Jellicoe'nin aldığı yegâne mesajlar, çekilmenin başında dördü Goodenough'tan alınan ve biri telsiz sistemi mermiyle havaya uçurulması nedeniyle Beatty'nin üçüncü gemi üzerinden göndermek zorunda kaldığı mesajlardı. Fakat düşmana ilişkin bilgi eksikliğinin önemi abartılabilir ve abartılmış olabilir. Zira Alman donanması rotasını değiştirmemişti ve asıl sorun İngilizlerin hem Jellicoe'nin hem Beatty'nin bulundukları amiral gemilerinin kendi yerlerini tespitteki hatalarından doğmuştu. Sonuçta iki gemi birbirlerinin görüş menzillerine girdiklerinde, *Lion*'un Jellicoe'nin beklediğinden yedi mil daha batıda olduğu görüldü. Bunun doğal bir sonucu olarak düşman gemisi kendilerinin sağ tarafında kalmıştı, yani düşman Jellicoe'nin beklediği baş mevki yerine sancak kısmı yani sağ taraflarındaydı, çünkü Jellicoe kendi yerinin tespitinde yanılmıştı. Beatty'nin donanmasının mevkiisi hakkında ortalama mevki tespiti yoluyla daha isabetli tahminleri içeren daha sık raporlar gönderilebilirdi.

Jellicoe, dişli tarak gibi birbirine paralel, kanat açıklığı dört mil olacak şekilde pruva hattı nizamında güneye doğru seyrediyordu. Bu muharebe düzeni değildi, zira şayet düşmanla karşılaşılrsa mevcut toplar ancak asgari miktarda atış yapabileceklerdi. Atış miktarını azamiye çıkarmak için, gemilerin borda ateşi ve ileri hat şeklinde muhabere düzeni almaları gerekiyordu. Şayet düşmanla tam önde olacak şekilde karşılaşılrsa, bütün donanmanın düşmana borda ateşiyle karşılık vermeleri için her kolun sadece ya sağa ya da sola dönmeleri gerekirdi. Büyük Donanma'nın bu düzene

geçmesi için sadece dört dakikaya ihtiyacı vardı fakat düşmanın mutlaka (yani İngilizler yanlış hesapladıklarından dolayı) sağ tarafta olması gerekiyordu. Şayet düşman yan tarafta tertiplenirse buna göre alternatif yöntem, kollardan birisinin –normal olarak bu kanatta bulunan koldur– ilerlemeye devam ederken diğerleri de onun dümen suyunda gitmesi olacaktı. Bu durumda donanma hâlâ dört dakika zarfında tek bir hat nizamı teşkil edebilecek fakat hat nizamını düzeltmeleri çok daha fazla zamanlarını alacaktı.

Şimdi fiiliyatta ne olduğunu bir görelim. Jellicoe, Amiral Hood komutasında 3. Muharebe Kruvazörü Filosu'nu Beatty'yi desteklemesi için göndermişti, fakat zaten önceden belirtilen hesaplama hatası nedeniyle çok fazla doğuya gitmişti. Bu nedenle Amiral Hood istemeden, Hipper'in farkında olmadan kafasını kaptırmakta olduğu tuzağın üst çenesi haline gelmişti. Bu arada Hipper, hâlâ paralel bir şekilde fakat Beatty'nin görüş menzili dışında seyrediyordu. Hipper saat 17:40'ta aniden Beatty'yi tekrar batıya doğru seyir halindeyken gördü ve top ateşi altında daha doğuya çark etti. Çok geçmeden Hood'un hafif kruvazörlerinin açtığı top ateşlerini duydu. Telaşa kapılan Hipper, saat 18:34'te güneydoğu istikametine döndü ve kendisine bağlı hafif kruvazörlerinin, Jellicoe'nin ana donanmasının öncüleri olduğunu tahmin ettiği Hood'un dört muhribi tarafından saldırıya uğradığını gördü. O nedenle tekrar güneybatıya çark etti.

Bu arada saat 17:30'da öncü kruvazörlerle beş mil mesafeden görerek temas sağlamakla birlikte, Jellicoe ve Beatty saat 18:00'dan öncesine kadar birbirlerini tespit edememişlerdi. Jellicoe saat 18:01'de harekât yıldırım telgraf mesajıyla, "Düşman muharebe donanması nerede?" diye sordu. Cevap gelmedi. Beatty kararlı bir şekilde, "kaybolan" rakibi Hipper ile meşguldü ve Hipper'in haritten geniş bir yay çizerek seyreden takibi, tesadüfen Beatty'yi Jellicoe'nin cephesine getirecek şekilde seyrediyordu. Saat 18:10'da Jellicoe sorusunu tekrarladı ve Beatty dört dakika sonra neredeyse Evan-Thomas'la aynı anda düşmanın mevkiisini bildirdi. İki rapor Jellicoe'ye her ne kadar rotasını olmasa da, gerçekte Hipper'in dümen suyunda kuzeydoğu istikametinde seyreden Scheer'in kabaca mevkiisinin tespitini sağladı.

Jellicoe, Beatty'nin mesajı eline ulaştığı anda kararını verdi ve sol kanadının tertiplenmesini emretti. İki dakika sonra, sol tarafa doğru çark ederken sağ kanadı ateşe başladı. Jellicoe'nin daha önceden tertip alması gerektiği iddia edilmiştir; fakat bu belirsiz bir duruma göre hareket etmek anlamına gelecek ve kendisini elverişsiz bir duruma sokmak olacaktı. Jellicoe'nin sağ tarafta tertiplenmesi gerektiği ileri sürülmüştür; fakat bu Jellicoe'nin düşmanın önüne geçmeden düşmanın onu geçmesi tehlikesi anlamına gelmiş olacaktı ve bu hat düz hale gelinceye kadar –ki bu faaliyet yirmi dakikayı alacaktır– donanmanın sadece bir bölümü, o da büyük kısmı ateşe başlayabilirdi. Churchill Jellicoe'nin merkez filotillalardan birisini tertipleyebileceğini ve bu suretle çok yakın olmamakla birlikte yaklaşmakta olan düşmana yetişmek amacıyla yeterince yakınında olma avantajını edinmenin yanı sıra yedi dakika kazanacağını ileri sürmüştü. Ancak bu oldukça daha karmaşık ve daha az tatbikatı yapılmış olan bir manevraydı ve en azından en arkadan gelen kolun sol kanadının atışını geçici olarak perdelemiş olacaktı.

Jellicoe'nin asıl tertiplenmesi, düşman muharebe nizamının önüne geçmek için –tarihi ve öldürücü “T’ye alma” (düşman filosunu T durumuna alma) manevrası– yeterli zamanı sağlıyordu ve ayrıca muharebe gemilerinden hiçbirisinin atışları kolun düz hat nizamına gelmesi esnasında diğer gemiler tarafından perdelenmeyecekti. Tertiplenme düşmandan çok uzakta gerçekleştirildiğinden dolayı fırsatın kaçırıldığına ilişkin eleştiri de pek sağlam gözükmemektedir. Aksine bu fırsat kazanılmıştı. Zira Scheer avantajlı olmadıkça, Büyük Donanma ile muharebe etmeye hiç niyeti yoktu.

Böylece Scheer, bu arada çarpışmalarından dolayı meydana gelen dumandan belli bir süre görünmeyen Jellicoe'nin muharebe nizamının, kendi filosunu “T durumuna almasının” muhtemel olduğunu görür görmez saat 18:30'da ani bir şekilde geri döndü. Bu arkadan başlayarak hemen hemen her bir geminin aynı anda birbiri ardına geriye döndükleri ustalıkla acil bir manevraydı; bu manevra muharebe düzenindeki bütün gemilere en kısa zamanda menzil dışına çıkma imkânı sağlamıştı. Scheer'in telaşı Hood'un

muharebe kruvazörlerini Jellicoe'nin öncü muharebe gemileri sanmasındandı ve bu nedenle İngiliz manevrasının daha ileriki safhada olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Scheer'in hatası rakibinin aleyhine oldu. Çünkü Jellicoe, saat 18:29'da düşmana daha da yaklaşmak amacıyla kendi muhabere grubuna kısımlar halinde güneydoğu istikametine dönmesi için mesaj göndermişti; fakat kol sonunun henüz tek hat haline gelmediğini öğrendiği için emri iptal etti. Jellicoe, Scheer'in torpido saldırısı ve sis perdesi altında "tam dönüş yaptığı" anda düşmana yaklaşmadı. Bu, Scheer'in pus içinde kaybolana kadar geçen birkaç dakikalık süre zarfında geri çekilmesini gizledi. Her ne kadar Scheer'in birkaç öncü muharebe gemisi ağır isabetler aldıysa da, tamamen muharebe dışı kalan tek gemi Hipper'in hafif kruvazörlerinden *Wiesbaden*'di. Hipper tamamen ortadan kaybolmadan önce diğer bir İngiliz muharebe kruvazörü *Invincible*' ve bir zırhlı kruvazörü daha imha ederken, ikincisini de batmaya terk etmişti.

Fakat Scheer'in geri çekilmesindeki muhtemel hayati unsur, batı istikametine dönüp kendi limanlarından uzaklaşmış olmasıydı. Şayet Scheer yan tarafında bulunan İngiliz muharebe donanmasını tespit etseydi, ki bu ancak Jellicoe diğer tarzda tertiplenmiş olsaydı meydana gelmiş olacaktı, işte o zaman Scheer'in takip edeceği doğal seyir tornistan etmek değil fakat sağa dönmek ve böylelikle kendi limanlarına geri çekilmek olacaktı. Bu nedenle Jellicoe'nin seçtiği hareket tarzının en haklı yönü, Scheer'in geri çekilme istikametini kesme fırsatı sağlamış olmasıydı. Ayrıca bu geri çekilme, Scheer'in gölgesini batı ufkuna düşürmüştü.

Jellicoe bu fırsattan hemen yararlandı. Zaten Jellicoe'nin muharebe nizamındaki gemileri, Scheer'in altı mil gerisindeyken ve bu takip için sadece iki saatlik aydınlık vakti kalmışken, Scheer'i doğrudan takip etmek pek umut vaat eden bir hareket tarzı değildi. Ayrıca Jellicoe'nin kaçınmayı planladığı bu hareket tarzı, muharebe filosunu düşman tarafından döşenmiş olan mayınlara ve ateşleyeceği torpidolara çarpma tehlikesine maruz bırakmış olacaktı.

Jellicoe bunun yerine saat 18:44'te her filotillaya güneydoğuya dönmeleri emrini vermişti – bu suretle onlar bir kez daha geride

soldan sağa bir merdiven gibi, kademeli, altı kol halinde tertiplenmiş oluyorlardı. Jellicoe, müteakip çeyrek saat zarfında iki kısmi dönüş daha yaptı. Bu manevranın sonucunda Jellicoe, onlara doğru yaklaşırken ortalıkta görünmeyen Almanlar ve onların geri çekilme hattı arasında yavaş yavaş bir kavis meydana getirecekti. Bir tek yaklaşan karanlık ve artan pus, Jellicoe'nin ustalıklı manevrasıyla elde edilen avantajı tehlikeye atıyordu. Bununla beraber bir eleştiri akla yatkın gözükmemektedir – Beatty'nin teşebbüsü ya da Jellicoe'nin emirleri üzerine asıl görevi muharebe donanması için “anten” olan Muharebe Kruvazör Filosu'nun çok daha keskin bir şekilde dönüp ve düşmanla teması idame ettirme ihtimaliydi. Aslında muharebe kruvazörleri, muharebe filosuna düşmandan daha uzak mesafedeydiler.

Bununla beraber, düşman kendisini tehlikeye atacak şekilde temas kurmak üzereydi. Bir tuzaktan kurtulurken aslen kendi hatası sonucu neredeyse bir başka tuzağa düşüyordu. Çünkü Scheer, batı istikametinde yirmi dakika seyrettikten sonra yönünü aniden tersine çevirdi ve tekrar doğu istikametine, daha önce sisten çıktığı noktaya doğru ilerlemeye başladı. Scheer sonra gönderdiği mesajda, düşüncesinin inisiyatifi muhafaza etmek ve Alman itibarını idame ettirmek amacıyla ikinci darbeyi vurmak olduğunu iddia etmişti. Bu iddiayı kendisi ileri sürmektedir zira hiç iyi bir taktik adam böyle bir amaç için üstün İngiliz filosunun ortasına dalmazdı. Mantıki sav, Scheer'in İngiliz filosunun kuyruk kısmını geçmeyi umduğunu ve bu suretle filonun bir kısmını hırpalama fırsatını kazanmak ve kendi üssüne dönmek istediğini göstermektedir. Çünkü daha önce belirtildiği gibi Scheer, Hood'un filosunu muhabere filosunun öncüsü sanmış ve bu nedenle muharebe filosunun kat ettiği mesafeyi olduğundan fazla hesap etmişti. Bundan dolayı Scheer, saat 19:10'da sisten ortaya çıktığında “kademeli” olarak tertiplenmiş bulunan İngiliz muharebe hattındaki gemilerin merkezinin karşısına denk gelmişti.

İlk ateşi sadece beş mil mesafede, muharebe hattının arkasındaki en yakında bulunan filo açtı. Müteakip birkaç dakika içinde İngiliz filosunun büyük bölümü çarpışmaya iştirak etti. Fakat Jel-

Jellicoe, belki de kısmi olarak tehlikeye maruz kalmanın verdiği aşırı korkuyla, arkalarındaki filolarına kol düzenine geçmelerini, –teknik olmayan bir dille– doğu istikametinde seyretmelerini ve kendisinin dümen suyunda gitmeleri için emir verdi. Bu suretle Jellicoe onları düşmandan uzaklaştırmış oluyordu. Ve bu anda Scheer de uzaklaşmaya karar vermişti. Aslında Scheer, Jellicoe’nin pençesinden kurtulmak için öylesine bir telaş içerisindeydi ki sadece sis perdesi altında ve muhrip saldırılarının desteğinde öncekinden daha az muntazam olacak şekilde yeni bir “dönüş manevrası” yapmakla kalmadı fakat ayrıca muharebe kruvazörlerini “ölüm seferine” yolladı.

Muhripler kurtuluşunun en etkin unsurları olmuştu, torpidoların uzun menzilden ateşlendiğini gören Jellicoe gemilerini her biri iki kerte (toplam 22,5 derece) hızındaki iki süratli dönüşle uzaklaştırdı. Bu dönüş çok uzun süre tecrübe edilmiş bir yöntemdi ve donanmada çoğunluğun düşüncesine göre en uygun çözüm olarak kabul edilmişti ve sadece azınlık bir grup torpedo tehlikesinin abartıldığı ve bu dönüş yönteminin benimsenmesinin muharebe gemilerinin hücumdaki öneminden feragat etmeye yatkın olduğu nedeniyle itiraz etmişti. Bu görüşler arasında bir karar kılmak zordur. Bundan ise ancak tedbir almak zorunlu olmakla birlikte muharebe gemisinin zafiyetinin ve kesinlikle çok daha az kıymetli silahların karşısında hücum kabiliyetinin kolaylıkla felç edilmesinin itirafı gibi bir mantıki sonuca ulaşılabilir. Jutland’da bu tedbirin gerekçesi sadece bir İngiliz muharebe gemisinin torpidoyla vurulması olmuştu ve azınlık görüşünün gerekçesine göre de bu muharebe gemisi o denli az etkilenmişti ki, sonuçta muharebe nizamındaki yerini muhafaza etmişti.

Alman donanmasının muhrip taarruzuyla kurtulması en etkili tek usul değildi, fakat maliyeti en az olanıydı; zira İngiliz hafif kruvazörlerinin karşı saldırısıyla sadece bir muhrip batırılırken Alman muharebe kruvazörleri ağır hasar görmüştü. *Lutzow* “ölüm seferi” başlamadan evvel muharebe dışı hale gelmişti ve diğer dördü de Scheer’in onları kurtaran geri çekilme mesajından birkaç dakika önce defalarca isabet almıştı.

Muhriplerin gerçekleştirdiği hücumun taktik sonucu, Alman donanmasının batıya gitmesine neden olurken, İngiliz donanmasının da aksi yöne gitmesine sebep olmuştu. Çeyrek saat sonra torpido taarruzunun hızını kaybettiğine kanaat getiren Jellicoe, istikametini düzeltti fakat neredeyse tam güney istikametinde takibe devam etti. Saat 20:00'a kadar batıya dönmedi. Bu gecikmenin eleştirilmesi gerekmektedir. Zira Jellicoe, düşmanın geri çekilme hattı boyunca bulunmaktan dolayı elinde bulundurduğu avantajı idame ettirmek için, Alman donanmasına kıyıdan uzaklaşması sırasında hem refakat etmesi ve hem de onunla temas halinde olması uygun bir hareket tarzıydı. Böylelikle Scheer'in donanmasının karanlıkta İngiliz seyyar bariyerlerinden kurtulması için daha az şansı olmuş olacaktı.

Bir eleştiri ekolü de, Beatty'nin saat 19:40'ta düşmanı tekrar tespit ettikten on dakika sonra Jellicoe'ye, "Öncü muharebe gemilerini gönderin, muharebe kruvazörlerini takip edin. Böylelikle biz o zaman düşmanın bütün muharebe donanmasını kuşatabiliriz," diye bir telsiz mesajı daha göndermesi üzerinde çok durmuştur. Fakat her ne kadar bu mükemmel gibi görünmekle ve anlamlı olmakla birlikte, bu mesaj çözülmeden ve teslim edilmeden önce zaten Jellicoe'nin muharebe filosunu batı istikametine döndürmüş olması ve Beatty'nin de onun son mesajı uyarınca yalnızca güneybatı yönünde seyrediyor olması, mesajın tarihi değerini oldukça azaltmıştı. Üstelik Alman donanması çoktan üssünden ayrılmıştı. Belki Beatty'nin hafif kruvazörlerine verdiği sonraki "önünü kesme" emri şu anda güneye doğru seyretmekte olan düşman gemilerinin kol başını tespit etmeyi amaçladığını akla getirmektedir. Ayrıca Beatty kendi başına düşmanın önünü kesmeyi başarmıştı, çünkü yaklaşık saat 20:23'te düşman açılan top ateşi altında kaldığında derhal tekrar batıya doğru çark ederek tehlikeden uzaklaşmıştı. Güney istikametindeki seyirlerinin engellenmesi sonucunda meydana gelen karşılaşma sonradan Almanların İngiliz filosunun kol sonundan kaçmalarında yardımcı olmuşu.

Almanlarla kapışmak için aslında yegâne ve en iyi fırsat, Almanların saat 19:20'deki geri dönüşünü takip eden yarım saat zarfında

kaçmıştı. Ortada kalan büyük soru, Jellicoe'nin şafaktan itibaren bütün gün boyunca aydınlıkta tekrar muharebeye tutuşabilmek için gece boyunca onların geçişlerini engellemeyi sürdürüp sürdüremeyeceği ve bu suretle stratejik avantajından yararlanıp yararlanamayacağıydı – yararlanırsa bu da kendisine güç katacaktı.

Saat 21:00 civarında karanlığın örtüsü bütün denizi kapladığında, sırf günün belirsizliğini artırmakla kalmamış, fakat onu zifiri karanlık hale getirmişti. Muharebe gemileri menzil avantajlarını kaybetmişler, torpido gemileri en az riskle çok yakın mesafeye yaklaşma avantajını elde etmişlerdi. Ve bütün gemiler dostu düşmandan ayırmakta zorlanacaklardı.

Jellicoe akıllı bir şekilde gece muharebesinin tehlikesini göze almadı; zira bu çifte avantajını kumara yatırmak demek olacaktı. Böylece onun sorunu gün ışımadan önceki beş buçuk saat boyunca düşmanın Britanya'ya ulaşmak için açık bir rota bulmasını önlemektir. Her biri Heligoland Bight (Kuzey Denizi) ve Alman limanlarının yaklaşma istikametlerini örten mayınlardan taranmış kanala açılan üç muhtemel rota vardı. Birincisi doğuda Horn Reef'i geçince ve Frizon kıyısının aşağısında; ikincisi daha merkezi olan ve nihayetinde Heligoland'a açılan rota; en güneybatıda olan üçüncüsü Alman kıyısında ve Ems ağzını geçtikten sonra doğu istikametindeki rotaydı. Buna olan mesafe 180 mildi ve en uzak olduğundan dolayı en zayıf seçenektir. Bu nedenle Jellicoe açıkgoz bir düşmanın –ancak bir unsur olmasaydı– bunu seçebileceğinden haklı olarak korkabilirdi. Bu unsur, Alman donanmasının kendi donanmasından daha az süratli olmasıydı. Şayet Almanlar eşit ya da daha fazla sürate sahip olmuş olsalardı Ems rotası onlara karanlıkta kaçmak için daha fazla fırsat ve koruma imkânı sunabilirdi. Sürat unsurunun avantajından yoksun olan Almanlar, daha büyük yakın bir tehlike taşıyan kısa rotayı seçmekte akıllılık ettiler.

Bununla beraber Jellicoe, diğer rotaları daha yakından himaye etmek için birisini tamamen himayesiz bırakmakta isteksizdi. Jellicoe yaklaşma istikametlerinin tümünü himaye etmenin zorluklarını elden geldiğince bağdaştıracak bir “rotayı” seçti. Doğrusu bu durum, Almanlara bir iyi fırsat sunmuştu – Jellicoe'nin arkasından

gizlice sıvışmak ve Horn Reefs Geçidi'ni kullanmak. Bu nedenle arkasından geçmeye niyetlenen herhangi bir teşebbüse karşı Jelliecoe'nin özellikle duyarlı olması beklenirdi.

Jelliecoe, saat 21:17'de donanmaya gece seyir üslerinde tertiplenmeleri için emir verdi – bu tertiplenmede muharebe gemileri yanaşık nizamda üç paralel kol halinde olacaktı. Donanmanın rotası tam güneye doğru çevrilecek ve hızı on yedi *knot* (1 deniz mili/saat) olacaktı. Muhripler toplu düzende beş mil geriden geleceklerdi. Bu tertiplenme biçimi, hareketli bariyeri uzatacak ve torpido saldırılarına karşı muharebe filosunun arkasını koruyacak ve her şeyden önemlisi karanlıkta tarafları karıştırmak riskini önleyecekti. Şayet muharebe gemileri muhripleri ya da muhripler muharebe gemilerini tespit ederlerse, her biri müphem şekillerin düşmana ait olduklarını bileceklerdi. Beatty zaten muharebe kruvazörleriyle birlikte ileride ve muharebe filosunun batı kanadında ya da düşman muharebe filosu kanadında tertiplenmişti. Bu gece tertiplenmesinin tarihi önemi, Almanların İngilizleri geride bırakması ya da güneyinden geçip gidecekleri herhangi bir teşebbüsünü imkânsız kılması ve böylece donanmanın arkasından geçme ihtimaline karşı daha hassas bir kuşkuyla bakmak için bir gerekçe oluşturabilirdi. Büyük Donanma'nın muharebe düzeni mecazi ve sembolik olarak geleneksel İngiliz aslanına benzetilebilir. Beatty'nin muharebe kruvazörleri ve hafif kruvazörleri, aslanın burnu ve kulakları, muhripler de aslanın kuyruklarıydı. Burun hiçbir şey koklamayacak, kulaklar bir şey duymayacak, kuyruk kıvrılacak fakat bir varlık olarak aslan, Nelson'un heykelini çevreleyen bir kral gibi hareketsiz duracaktı.

Bu arada bahsedilmesi gereken bir diğer unsur, Scheer'in niyetidir. Planı karmaşık değil basitti ve bu ölçüde de planın berta-raf edilme sorununu kolaylaştırmıştı. Sabahın dehşetli görünüşü, umutsuzluğu telkin etmiş gibiydi. Zira Scheer üsse dönmek için en kısa olan Horn Reef rotasını seçmişti. Bunun için ağır kayıp vermeye hazırlıklı ancak buradan geçmeye de kararlıydı. Jelliecoe'nin aksine Scheer, en azından geceleyin meydana gelecek bir karşılaşmada var olan talihin onun cesur rotasına yardımcı olmasının daha muhtemel olacağını hissedebiliyordu. Başarı şansını ve

güvenliğini artırmak için, arızalı muharebe kruvazörlerini ve eski muharebe gemilerini arkada görevlendirdi ve öncü kolunu muhrip ve hafif kruvazörlerle örtü ve gizlemeye aldı.

Sahne kurulmuştu. Denizin en güçlü donanmaları (gemileri) birbirleriyle çarpışacaklar mıydı? Büyük bir istekle ne olup biteceğini bekliyorlardı. Fakat karartılmış sahneden sadece soytarının ziline çınlaması duyuluyordu. Ve ışık yandığında sahne boştu.

İlk ses saat 21:32'de Beatty'nin amiral gemisi *Lion*'un ışıldakla *Princess Royal*'a, "Lütfen bana parolayı söyleyin ve onlar kayboldukları için bana yürürlükte olanı bildirin" diyerek geldi. Cevap, kısmen düşman gemisi tarafından görülmüş gibiydi. Çünkü yaklaşık yarım saat sonra birkaç kruvazör İngiliz muhrip filotillalarından birisinin öncüsü olan *Castor* tarafından tespit edilmişti. İniyatifi ele aldılar ve *Castor*'a günlük gizli İngiliz parolasını sordular. Bununla beraber onlar daha sonra ışıldakları açıp ateş açtıklarında *Castor* da benzer düşmanca bir tarzda karşılık verdi, fakat ona refakat eden birkaç muhrip kruvazörlerin kimliklerine ilişkin duydukları doğal kuşku nedeniyle torpido ateşini kestiler. Fakat bu talihsizliğin etkisi ve kaçırılan fırsat abartılmış olabilir. Zira saat 22:20'den 23:30'a kadar İngiliz filosunun kol sonu, itip kakarak yol açmaya çalışan düşmanla aralıksız bir şekilde çatışma halindeydi. Saat 22:20'de Almanlar Goodenough'un hafif kruvazörlerden "kurtulmuşlardı," fakat çok ağır hasar gören Alman hafif kruvazörü *Frauenlob*, epeyce yara almış durumdaki *Southampton* hafif kruvazöründen atılan bir torpidoyla batırıldıktan sonra oradan uzaklaştılar. Sonraki saatte İngiliz muhripleri hasar gördü ve kargaşaya neden oldular. Alman hafif kruvazörü *Elbing* muharebe gemisi *Posen* tarafından mahmuzlandı ve batmaya terk edilirken İngiliz muhribi *Spitfire* adına yaraşır bir şekilde Alman muharebe gemisi *Nassau*'yu mahmuzladı. *Spitfire*'ın yaptığı bu iş sadece yanına kâr kalmamış aynı zamanda *Nassau*'dan aldığı uzun bir metal levha cesaretinin bir kanıtı olmuştu. Alman filosu bir kez daha çekilmişti, fakat saat 23:30'da yeniden yön değiştirdi. Bu kez İngiliz muhriplerinin bir saati aşkın süren tacizi, dört gemilerine mal olsa da, mukavemeti yarıp geçtiler.

İngiliz muhripleri büyük cesaret göstermişler ancak az istihbarat elde etmişlerdi. Bu çarpışmalar sonucunda Jellicoe'ye ulaşan tek mesaj, Goodenough'un saat 22:15'te gönderdiği mesajdı. Telsiz sisteminin isabet alması nedeniyle bu mesaj saat 23:38'e kadar Jellicoe'ye ulaşmadı. Gerçi muharebeye katılmayanlar bile gördükleri hakkında hiçbir bilgi göndermemişti. Çarpışmaya çok şiddetli bir şekilde iştirak eden gemilerin ise bilgi gönderememelerinin bir mazereti vardı. Fakat Evan-Thomas'ın 5. Muharebe Filosu da ana donanmanın arkasında yakın irtibattaydı; aralıksız devam eden taarruzların farkındaydı ve arkasında bulunan iki muharebe gemisi gerçekten kendilerinin dümen suyunda seyreden öncü Alman muharebe gemilerini görmüşlerdi. Saat 23:35'te muharebe gemisi *Valiant* "en azından iki bacası ve ortasındaki bir vinciyle iki Alman kruvazörünün anlaşıldığı kadarıyla tam yol doğu istikametinde seyrettiğini" bildirmişti. Vincin varlığı şüphe götürmez bir şekilde bunların *Westfalen* sınıfı Alman muharebe gemileri olduğunu ortaya koymuştu ki, onların kruvazörler olduğunu varsaymak büyük bir hataydı. Beş dakika sonra muharebe gemisi *Malaya* "büyük düşman gemileri, bizimkiler gibi üç kerte (67,5 derece) sancak tarafından aynı istikamette seyrediyor" mesajını gönderdi. *Malaya*, düşman muharebe gemilerini muhriplerin taarruzları karşısında geçici olarak başka yöne saptığını açıkça tespit etmişti. *Malaya*, düşman muharebe gemilerinin, muhriplerin taarruzları karşısında geçici olarak başka yöne saptığını açıkça tespit etmişti. Önde bulunan geminin "dikkat çekici vincinin" farkına vardı ve "belli ki *Westfalen* sınıfı" olduğuna ilişkin doğru sonuca ulaştı. Ne *Valiant* ne *Malaya* gördüklerini bildirmişlerdi. Belli ki önde bulunan amiral gemisi *Barham*'ın gördüğünü varsaymışlardı. *Barham*'ın bunu nasıl görmediği asla izah edilmemiştir. Kesin olan bir şey varsa o da filodan komutanlığa hiçbir mesaj gönderilmemiş olduğu idi.

O sırada orada Jellicoe'nin kuşkusunu artırabilecek ya da harekete geçmesini sağlayacak hiçbir bilgi yok muydu? Alman telsiz mesajlarını dinleyen Amirallik Dairesi'nin iki raporu Jellicoe'ye ulaşmıştı. İlki Almanların saat 21:00'daki mevkiisini bildiren mesajdı ve bir değeri yoktu, çünkü hatalı olduğundan gösterdiği mevki açıkça yanlıştı.

Bu Jellicoe'yi son mesajı kabul etmesi için cesaretlendirmede, ancak bu mesaj doğrudu. Bu mesaj, Alman donanmasının saat 21:14'te üsse dönmek için emir aldığını ve tertiplenme şekillerini, rotasını ve seyir hızını vermişti. Fakat bu mesaj bir başka çok önemli hata sonucunda birkaç düşman mesajında özetlenen en hayati önemdeki Scheer'in Horn Reef yakınlarında aydınlıkta talep ettiği hava gemisi keşfi konusunu atlamıştı. İşte burası onun şaşmaz sığınağıydı.

Bu mesaj saat 23:05'te alındı ve şifresi çözüldükten sonra saat 23:30 civarında okundu. Diğer bir mesaj saat 23:30'da Jellicoe'ye ulaştı ve bu nedenle Amirallik Dairesi'nin mesajından sonra okundu. Bu mesaj *Birmingham* adlı hafif kruvazörden geliyor ve "muhtemelen düşmana ait muharebe kruvazörlerinin" ufukta göründüklerini, güneye doğru dümen kırdıklarını ve tam batıya doğru seyrettiklerini bildiriyordu. Ne yazık ki *Birmingham* onları tam İngiliz torpido saldırılarından dolayı yön değiştirdikleri anda tespit etmişti. Her ne kadar zaten Amirallik Dairesi'nin mesajına itimat etmediği için harekete geçmemiş olmakla birlikte daha sonra *Southampton* ve *Birmingham*'dan gelen iki raporu kuşkularını destekleyici unsurlar olarak kabul etmesi şaşırtıcı değildi.

Bununla beraber ardında varlığı kesin olan çarpışma belirtilerine bu kadar duyarsız kalmış olması tuhaftır ve izahı kolay değildir. Çünkü bu iki raporun haricinde tekrarlanan atışlar duyuluyordu ve hem amiral gemisinin hem diğer muharebe gemilerinin yanıp sönen ışıkları görülüyorlardı. Hafif toplardan atıldığı kesin olan bu mermi seslerinin düşman muharebe gemileri olduğunu ortaya koymadığı doğrudu, fakat bu onların orada olmadığı anlamına gelmiyordu, zira geceleyin muharebe gemileri İngiliz hafif gemileriyle çarpışmaya girerlerse doğal olarak tali silahlarını kullanıyor olacaktı. Daha da garip olanı Jellicoe'nin atışların kaynağını tetkik etmek için saat 22:46'da sadece bir teşebbüste bulunması ve mesajının ifade tarzının bunun sadece bir düşman muhrip hücumu olduğu önyargısını akla getirmesiydi. Velhasıl sonuçta Jellicoe'nin belirli bazı bilgi eksikliklerinin nedeninin astlarını önemsememesi olmakla birlikte, kuşkulanma konusundaki eksikliği ise sorumluluğunun bir ölçüsü ve Scheer'in kurtuluşunun da nedeniydi.

Alman donanması nihai olarak kurtulmadan evvel ciddi bir temas daha meydana gelmişti. Alman donanması şafak sökmeden önce alacakaranlıkta Albay Sterling'in 12. Muhrip Filotillası tarafından görülmüştü. Kural olması gerekirken bir istisna olmuş, Sterling, Jellicoe'ye saat 01:52'de düşmanla muharebeye girişmeden evvel ve çatışma sırasında birer telsiz mesajı göndermişti. Torpidoyla Alman muharebe gemisi *Pommern*'i vurup batırmışlar ve bunun sonucunda bütün Büyük Donanma'nın elde ettiğinden daha büyük başarı elde etmişlerdi. Fakat mesajları muhtemelen telsiz sistemindeki sorun nedeniyle Jellicoe'ye ulaşmamıştı. Böylece İngiliz muharebe filosu, sakın bir şekilde güney istikametinde seyrine ve Alman filosu da üssüne doğru seyrine devam etti.

Jellicoe, saat 02:39'da gün aydınlandığında tornistan yaptı ve Alman donanmasını görme umuduyla kuzeye doğru yol almaya başladı, ancak gördüğü boş denizdi. Bu sırada Amirallik Dairesi'nden Alman donanmasının Horn Reef yakınlarında olduğunu bildiren bir başka mesaj geldi. Bu kez mesajın doğruluğu kabul edilmişti. Düşmanın sağda solda münferit gemilerini araştırıp ve hiçbir gemiye rastlamadıktan sonra Büyük Donanma da üsse doğru yola koyuldu. Büyük Donanma'nın toplam kaybı Almanların bir muharebe gemisine, bir muharebe kruvazörüne, dört hafif kruvazörüne ve beş muhribine karşılık üç muharebe kruvazörü, üç zırhlı kruvazörü ve sekiz muhripti. Subay ve erlerde ise İngilizlerin 6.097 ölü vermesine karşılık Almanların kaybı 2.545 olurken 177 İngiliz esirine karşılık Almanlardan esir düşen olmamıştı.

Böylelikle Dünya Savaşı'nın biricik deniz "muharebesi" savaşın uzun zayıat listesinde sadece sıradan bir vaka olmuştu. Muharebe olarak bakıldığında her açıdan önemsizdi. Bu muharebeyi, Alman donanmasının iki buçuk yıl sonraki nihai ve kansız teslim olmasına bağlanması, olayların sırasıyla nedenlerinin karıştırılması saçmalıktır. Olayların nedenleri birbirlerini doğurmamıştır. Sadece olaylar bu yönde gelişmiştir. Jutland Muharebesi Almanları denizde kati sonuçlu bir çarpışmayı göze almak için pek kışkırtmadıysa da gözünü de korkutmadı. Almanlar muharebe kruvazörlerine karşı ilk oyunu kazanmışlar ve üstün atış tekniği onların "oldukça"

başarılı olmalarını sağlamıştı; Almanlar ikinci çarpışmada hareket kabiliyeti üstünlüğünü kaybetmişlerdi ve başa baş durumdaydılar. Üçüncü muharebe tamamlanmadan önce birkaç hile yaptılar. Rakibinin kuvvetli baskısından dolayı hâkimiyeti sağlayacaklarından umutlu olamadıklarından, bu duraklama en azından Almanları kendi yeteneklerinin pohpohlanması duygusuyla baş başa bırakmıştı. Yeni ve denenmemiş bir teşkilat olarak Alman donanması, benzersiz zaferler kazanan ve “Nelson geleneğini” yaşayan bir donanma karşısında kaçınılmaz olarak bir aşağılık duygusu yaşamıştı. Jutland Muharebesi denenmemiş olanın, bilinen meçhul karşısındaki korkusunu dağıtmıştı.

Alman donanması on iki hafta içerisinde İngilizleri dezavantajlı durumda yakalamak için daha cesur bir teşebbüste bulunacaktı. Hava gemileri ve devriyeleri tarafından himaye edilen Alman donanması, 19 Ağustos günü Büyük Donanma’yı güneydeki denizaltıların pususuna düşürmek amacıyla, Sunderland’i bombardımana tabi tutmak için İngiliz kıyısına yanaştı. Muharebe yine dikkat ve tesadüf sonucu atlatıldı. Beatty’nin öncü kruvazörlerinden birisi torpidolanmıştı ve torpidonun yerine yeni döşenen mayından kuşkulanan Jellicoe geri döndü ve iki saat boyunca kuzey istikametinde yol aldı. Beatty tekrar güneye döndüğünde Alman donanması gitmişti. Çünkü Scheer kuvvetli bir İngiliz birliğinin varlığının mesajını almıştı –aslında bu güneyden Harwich’ten (Güney İngiltere) gelmekte olan küçük bir kuvvetti– ve Scheer telaşla bunun Büyük Donanma olduğunu sanmıştı. Şayet öyle olsaydı, Büyük Donanma yalnızca Scheer’in tuzağından kurtulmakla kalmayacak, durumu tersine çevirerek onu ablukaya almakla tehdit etmiş olacaktı. Scheer bu nedenle üssüne döndü.

Jutland Muharebesi İngiliz donanması için daha iyi cereyan etmiş olamazdı. Kabul etmek tatsız olsa da, Jutland Muharebesi İngiliz donanmasının itibarını müttefiklerin ve ülkesinin kamuoyunun gözlerinde bireysel kahramanlıkların ilham veren başarılarının ve Britanya’nın denizlerde devam eden hâkimiyetinin telafi edebileceğinden daha fazla düşürdüğü kuşkusuzdu. Denizlerdeki hâkimiyet Almanya’nın savaşı devam ettirme gücünü nihai olarak

düşürecekti. Fakat böylesine başarılı olmuş hiçbir muharebe, karada cereyan eden umutsuz ve bedeli çok ağır olan bir katliam sürecini kısaltmaya yardımcı olmamıştı. Jutland Muharebesi sadece İngiliz donanmasının pasif kuvvet üstünlüğünü idame ettirdiği sürece zaten muharebe edilmeden elde edilmiş olanı temin etmişti.

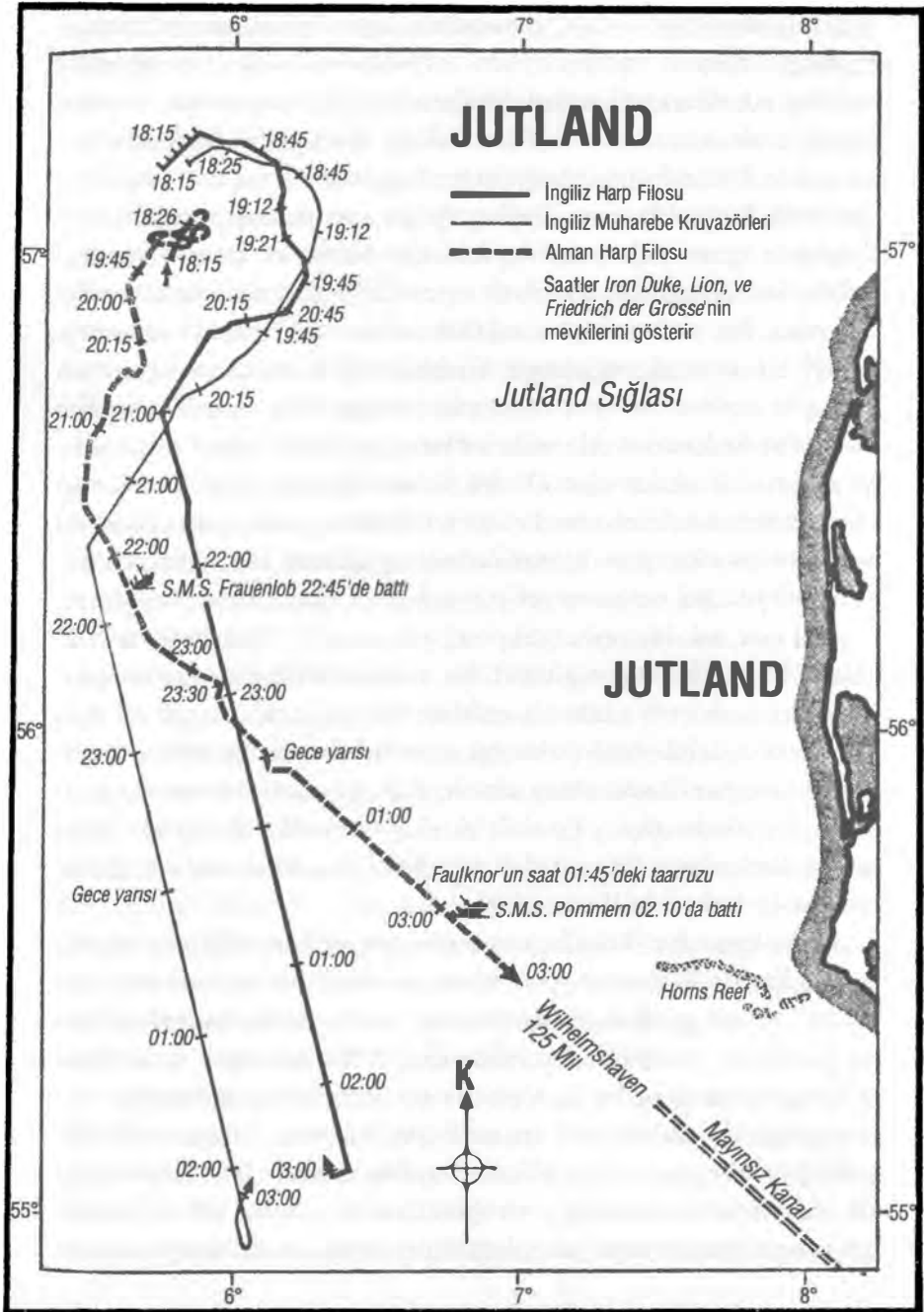
Genel vaziyet şöyleydi. Jutland heyecan yönünden verimli olmamakla beraber teknik açıdan daha önemliydi. Jutland Muharebesi, Alman topçuluk atış tekniği seviyesinin İngiltere'deki kendini beğenmiş ya da büyüklük taslayan görüşün kabul ettiğinden çok daha yüksek olduğunu göstermişti. Donanmanın bazı unsurlarının zamanının geçtiğini ve muharebe donanmanın diğer unsurlarının da fırsat yaratmadaki eksiklikleri nedeniyle, İngiliz atış tekniği konusunda olumsuz bir eğilim taşımaktaydı. Burada biraz haklılık payı vardı. Ayrıca maddi açıdan bakıldığında ise Jutland Muharebesi, Almanların yanı sıra Amirallik Dairesi ve teknik danışmanlarının öngörü ya da tecrübeden yararlanma konusunda başarısız olduklarını göstermişti. İngilizlerin düşük zırh delici nitelikli mermilerinin iyileştirilmesi zorunluluğunun yanı sıra, İngiliz gemilerinin aşırı ateşi için yetersiz olan zırh korumalarının da düzenlenmeleri gerekmektedir ve bu özellikle top taretindeki infilaktan cephaneliğe sızan alev için gerçekleştirilmelidir. Bu durum, *Queen Mary* ve *Indefatigable*'nin esrarengiz bir şekilde aniden batmalarının muhtemel nedeniydi. Uğruna süratte elde edilecek küçük bir artış için büyük ölçüde zırh muhafazasının feda edildiği, devasa muharebe kruvazörleri inşa etme politikasının sonuçları belki daha tartışmalıdır. Bizatihi sürat, dolaylı bir biçimde yüksek seviyede bir muhafaza sağlamaktadır, fakat aslında hedefi küçültmekle düşmanın onu vurmasını zorlaştırmış olmaktadır. Bu şekilde etkili bir koruma için sırf birkaç fazla knot sürat kazanma pahasına zırhın azaltılması değil, boyutun küçültülmesi gereklidir.

Jutland Muharebesi'nin taktik cephesi, teknik cepheden daha da fazla eleştiri ve ihtilaf doğurmuştur. Taktik esasın eleştirisini göğüslemek fiili olarak muharebedeki seyrin eleştirisini karşılamaktan daha kolaydır. Denizcilik taktığının incelenmesinin ihmal, taktik talimnamelerin yokluğu ve teamüller sonucu gizlenen

kısıtlı yönergeler bir orduda iyi ve esnek taktiklerin birçok aklın aralıksız derin düşünce ve tartışmasının ürünü olduğunu tarihten ve tecrübelerinden dolayı bilen askerler için her zaman bir merak kaynağı olmuştur. “*Eleştiri bilime hayat verir.*” Askeri tarihi araştıranlar, taktikleri gizli tutma çabalarının, taktikleri ve icracılarının başarıya ulaşmasını engellediğini bilirler. İskender’in Makedonyalılarının, Romalıların, Moğolların, Gustav’ın İsveçlilerinin, Frederick’in Prusyalılarının, Wellington’un yarımada piyadelerinin defalarca kazandıkları zaferlerdeki taktiklerde esrarengiz bir şey yoktu. Sadece tatbikat ve anlayış sayesinde benzersiz bir uyum elde edilmişti. Bu, onlara hiçbir rakibin ya da taklit edenin erişemeyeceği bir avantajı sağlamıştı. Gizlilik, taktiklerin katı olmasına yol açar; serbest tartışma ile eleştiri ise esnekliğe ve beklenmedik bir durumla karşılaştıklarında astların iyi düşünülmüş inisiyatifler edilmesine neden olur. Dünya Savaşı döneminde donanmanın taktiklerine yöneltilecek temel eleştiri, taktiklerin esası olan esnekliği zayıflatması olmuştur. Ayrıca donanma, Jutland’da Napolyon’un müstakil filotilla sistemini geliştirmeden önceki günlerde orduların yaptığı gibi, tek bir ordu (yekpare) gibi savaştı. Donanma, taktik olarak kolsuz bir vücut gibiydi. Bu nedenle Jellicoe, donanmasını ne kadar maharetle manevra ettirirse ettirsin, haklı olarak rakibinin hareket kabiliyetini önlemeyi umut edemezdi. Ve rakibi tespit etmek (düşmanı baskı altına almak) kati sonuçlu bir manevra için hayati bir başlangıçtır; bu ikili hareket tarzı eski bir kurala çifte anlam kazandırır: “Kazanmak için böl.” İngiliz donanması tam anlamıyla “tek ve bölünmezdi.”

Anlaşılması zor koşulları tümüyle göz önüne aldığımızda, bu baskın kurala bağlı olan Jellicoe’nin, temkinli bir performans olsa da, 31 Mayıs günü donanmayı sevk ve idaresinin başarılı olduğu hükmüne varılabilir. Bu belirsizlik, 1916’da doruk noktasına ulaşmıştı; zira uçak keşfi, toplarda meydana gelen gelişmeler sonucunda elde edilen uzun menzilli atışlara karşı bir çare olacak şekilde henüz yeterli bir gelişme kaydetmemişti. Jellicoe’nin çok sık eleştirilen sol kanattaki tertiplenmesine gelince, her ne kadar bu tertiplenmenin övülmesi çıkan sorunları göz ardı etmeye yatkın

Harita 14

olmakla birlikte muhtemelen bu koşullarda en iyisiydi. Çünkü bu muharebe nizamı Beatty'nin muharebe kruvazörlerinin muharebe donanmasının ön tarafını temizlemesi için daha uzun yol kat etmesine neden olmuş ve bu nedenle muharebe filosunun ateşlerini maskeleyiş ve duraklamalara neden olmuştu – Churchill'in önermiş olduğu merkezde tertiplenme alternatifinde de aynı sakınca vardı.

Muharebenin cereyan ettiği geceden alınan dersler zaten özetlenmişti. Bunun dışında kalan bir tek soru, Jellicoe'nin torpido gemilerini kolun sonunda savunmada kullanmak yerine, hücumaya dayalı anlayışıyla kullanarak düşmanın gemilerinin yarma teşebbüsünün önüne geçme fırsatını ele geçirip geçiremeyeceğiydi. Ancak bütün eleştirileri bir kenara bırakırsak, Jellicoe'nin muharebe donanmasını sevk ve idaresini bir hayli denizci hayranının iddia ettiği gibi, kusursuz bir başarı olduğunu kabul ederiz. Bunun kabulü ise sadece Jutland Muharebesi'nin en kötü kusurunu, yani o muharebenin sanki hiç cereyan etmediği inancını kuvvetlendirir.

1917: Kader Yılı

Lusitania olayından bu yana iki yıldır aralıksız devam eden kışkırtmalara rağmen, Cumhurbaşkanı Wilson tarafsızlık politikasına bağlı kaldı. Wilson'un aşırı sabrı halkını öfkelenirse de, en azından bu savaşa müdahale etmek amacıyla Amerikan kamuoyunu bir bütün olarak birleştirmesi ve razı etmesi için bir vasıta olmuştu. Bu arada Wilson, nutuklarıyla ve gayri resmi elçisi Albay House aracılığıyla, savaşan tarafların üzerinde mutabakata varacağı bir barış esası üzerinde çok gayret gösterdi. Bu çaba, Wilson'un savaşan insanların ve savaş halindeki ülkelerin psikolojisini yanlış anlamasından dolayı, başarısızlığa mahkûmdu. Wilson hâlâ hükümetler arasındaki politikaların geçerli olduğu geleneksel savaşlardaki gibi düşünüyordu. Oysa çatışmalar çok uzun süreden beri ilkel içgüdülerle yönlendirilen halkların daha geniş mücadele alanlarına nüfuz etmiş ve kendi sloganlarıyla savaş tanrısının cenk arabalarına zincirlenmişlerdi.

Sınırsız denizaltı savaşının ilanı, bu barış umutlarının yararsızlığına ve Alman niyetlerinin gerçekliğine ikna edici bir kanıt oluşturdu. Bunları, Amerikan gemilerinin kasıtlı olarak batırılması ve Meksika'yı Birleşik Devletler'e karşı kışkırtma çabası takip edince,

Başkan Wilson artık tereddüt etmedi ve Amerika 6 Nisan 1917’de Almanya’ya karşı savaşa girdi.

Amerika Birleşik Devletleri’nin potansiyel insan ve malzeme gücü sonsuzdu. Ancak 1914 yılında İngiltere’den bile daha az hazırlıklı olan Amerika, uzun süredir manevi nüfuzunu kullanmaktan daha fazlasını yapmış olsa gerekti ve Almanya kendinden emin bir şekilde denizaltı savaşının birkaç ay zarfında kati sonuç alacağını umuyordu. 1917 ve 1918 yılının belgeleri, Almanya’nın hesaplarının gerçekleşmesi aşamasına ne kadar yaklaştığına tanıklık etmektedir.

1916 yılı İtilaf Devletleri için umutsuzlukla sona ermişti. Bir yıl önce bütün cephelerde aynı anda planlanan taarruzlar bir sonuca ulaşmamıştı. Fransız ordusu müşkül durumdaydı, Rusya’nın hali ise daha vahimdi. Somme’da ödenen bedele oranla gözle görünür herhangi bir sonuç elde edilmemişti ve bir başka yeni müttefik (Romanya) istila edilmişti. Denizde yaşanan Jutland’ın olumsuzlukla sonuçlanması bir hayal kırıklığı olmuştu ve Almanya ilk denizaltı savaşından vazgeçse de, kuvvetli olan taraf korkutulmuştu. İtilaf Devletleri bu zayıf taraflarının telafi edilmesine sadece uzakta bulunan Bağdat’ın işgalini ve Ağustos ayında İtalya’nın Gorizia’daki sınırlı başarısını gösterebilirdi, fakat bu başarı İtalya için ancak bir moral kaynağı idi.

Müttefik halklarında ve onların siyasi temsilcileri arasında artan bir moral bozukluğu vardı. Bu çöküntü, bir yandan savaşın icrasına duyulan bir hoşnutsuzluk şeklinde ortaya çıkarken, diğer yandan da savaşın zaferle sonuçlanacağına ilişkin cesaretlerinin kırılması ve müzakere yoluyla barış ihtimallerini görüşme eğilimi yönünde belirliyordu. Belirtilen ilk eğilim gündeme geldi ve müttefiklerin asıl siyasi merkezi Londra’da 11 Aralık’ta Asquith hükümetinin Lloyd George’un başkanı olduğu hükümetle değiştirilmesiyle kendini gösterdi. Olaylardaki öncelik sırasının çok önemli sonuçları olmuştu. Zira Lloyd George, iktidara savaşın daha etkili olarak sürdürülmesinin yanı sıra daha enerjik bir şekilde devam ettirilmesinin yaygın bir şekilde talep edilmesinin sözcüsü olarak gelmişti.

İkinci eğilim, itici gücünü Bükreş'in düşmesinden sonra 12 Aralık'ta barış görüşmelerine başlanmasını öneren, Alman barış girişiminden almıştı. Bu öneri samimi bulunmadığından müttefiklerce reddedilmişti, fakat bu öneri Başkan Wilson'a, Albay House tarafından kendisi adına uzun süredir arabuluculuk ihtimalleri konusunda fikirleri yoklanan savaşı hükümetlerin müzakerelerine bir hazırlık olmak üzere, ülkelere savaş hedeflerini tanımlamaları konusunda davet imkânı tanıdı. Almanların cevabı kaçamaklıydı. Müttefiklerin cevapları rakipleri tarafından müzakere esasları yönünden kabul edilemez olarak nitelendirildi ve geçici barış girişimleri söndü gitti. Fakat bu çöküntü dalgası, "cephe gerisi"nde şiddetlenirken, müttefik komutanlar iyimser olmayı sürdürüyorlardı. Joffre, Kasım'da Chantilly'de (Fransa) komutanların Almanların Batı Cephesi'nde büyük sıkıntı içerisinde ve müttefiklerin ise şimdiye kadarki en iyi koşullara sahip oldukları konusunda mutabakata vardıkları yeni bir konferans toplandı.

Fransa'daki İngiliz ordusunun muharip gücü 1.200.000 askere ulaşmıştı ve artmaya devam ediyordu. Fransız ordusunun muharip gücü sömürge birliklerinin dahil edilmesiyle birlikte yaklaşık 2.600.000 askere yükseltilmişti. Bunun sonucu olarak Belçikalılar da dahil edildiğinde müttefiklerin elinde yaklaşık 2.500.000 Alman askerine karşılık 3.900.000 asker vardı.

Ancak Joffre, Fransa'nın gücünü bir büyük muharebe sonuna kadar idame ettirebileceğini ileri sürdü ve ondan sonra Fransa'nın kayıplarını karşılamaya yetecek sayıda askerlik çağında bulunan insanı olmadığından, bu mevcut devamlı azalmak zorundaydı. Bu nedenle Joffre, gelecek yıl yükün artan bir biçimde İngiliz ordusunda olacağı konusunda Haig'i uyarmıştı. Ayrıca bu unsurlar göz önüne alındığında müttefiklerin 1917 yılının bahar mevsiminde Batı Cephesi'ndeki nispi üstünlüğü herhangi bir zaman için öngörülebilenden daha fazlaydı. Sonuç itibarıyla Somme'da elde edilen avantajdan vakit geçirilmeden yararlanılmasına ve düşmanın ihtiyatlarının kati taarruza hazırlık amacıyla yıpratmaya devam edilmesine karar verilmişti. General Cadorna tarafından yapılan alternatif öneride, İngiliz ve Fransızların bu zayıf ortak Avustur-

ya'yı savaş dışı bırakmak amacıyla İtalyan cephesinden onlara karşı yapılacak müşterek bir taarruzda işbirliği yapması gerektiğini öngörüyordu. Roma'da yapılan müttefik konferansında Lloyd George'un desteklemesine rağmen, bu öneri Fransız ve İngiliz komutanlar tarafından reddedildi. Komutanların itirazı, yeni birliklerin sevkinin sadece tutundukları bu asıl cepheden yapılmasıydı. Bu cephede elde edilecek başarının kati sonuçları olabilirdi.

Viyana'ya karşı, özellikle dağlık bir ülkeden girişilecek taarruzun üstesinden gelinmesi gereken çok büyük zorlukları olacaktı. Ancak tarihçi, buna karşı ileri süren itirazları değerlendirirken, Fransız-İngiliz stratejistlerin, temel bir strateji gerçeği olan birliklerin bir merkezde toplanmasının, karşı tedbirlerle düşmanın dikkati başka bir yöne çekilmediği sürece, başarılı olma ihtimali olmadığını anladıklarına ilişkin hiçbir işaret olmadığını belirtmek zorundadır. Onların haklı görülebilecek gerekçelerinde, Fransa ve Britanya'nın asıl harekâtının Batı Cephesi'nde yapılması gerektiği yer almaktadır. İngiliz ve Fransızlar, kendi yararları için dikkati başka yöne çekmek amacıyla İtalya'ya yardım etme ihtimalini pek düşüncesizce bir şekilde kenara itmiş gözükmektedirler. Bununla beraber, Rusya'nın açıkça zayıf düşmesiyle birlikte yeni baskı kanalları bulma ihtiyacı daha acil hale gelmişti. Robertson dogmatik bir şekilde tarihin ilk dersinin, mevcut bütün kuvvetleri ana harekât alanında yığmak ve "bu kuraldan herhangi bir sapmanın değişmez bir şekilde felaket olduğunu" ileri sürdüğünde, tarih konusundaki cehaletini açığa vurmuş oluyordu. Lloyd George, İtalya harekât alanının General Marlborough'un desteğiyle Savoy Prensi Eugen tarafından *İspanya Veraset Savaşı*'nda Fransa'ya karşı bir vasıta olarak etkin bir şekilde kullanılmış olduğunu ve Napolyon'un bu harekât alanını Birinci Koalisyon Savaşı'nda Avusturya'ya karşı bir unsur olarak kullanmış olduğunu pekâlâ haklı olarak hatırlatabilirdi. Bu, büyük imkânlarla sahip modern stratejistlerin, atalarının defalarca üstesinden geldikleri tabiat engellerine aşılmazmış gibi davrandıkları için kınanması anlamına geliyordu. İtalya harekât alanını Batılı müttefiklerin yararına etkin bir oyalama bölgesine çevirmek için, müttefiklerinden nicel değil,

nitel katkılar talep ediyordu. Başlangıçta Isonzo cephesinde gedik açma görevi, Batı Cephesi'nden oraya ağır topçu nakli talebini gerektirecekti – fakat bu sayısına oranla etkinliği çok fazla olan bir takviye olacaktı. Müteakip harekâtın asker mevcuduna duyduğu ihtiyaç, birliklerin dağ koşullarında muharebeye uygun öncü hücum kıtalarının takviyesine oranla daha azdı. Bütün muharebe düzenlerinin teşkil edilmesinde olduğu gibi, ilgili birliklerinin teşkil edilmesinde de müttefiklerin stratejilerindeki asıl kusur, uygun teçhizatın en etkin şekilde kullanımına yoğunlaşmak yerine, birlik mevcutları esasına göre tertiplemeleri idi.

Chantilly Konferansı'nda hazırlanan planın iflasına, kaynak yoksulluğu değil düşünce yoksulluğu yol açmıştı. Askeri sistem fazlasıyla asker ve cephaneye doldurulmuştu fakat bu sistem yapıcı fikirlerden yoksundu. Tutanaklar, savaşın derin bir şekilde kavranılamayışını ve savaş tarihi hakkında bilgi noksanlığını çok net bir şekilde gözler önüne sermektedir. Müttefik ülkeler yeni bir şey için feryat etmekteydiler. Gerekçeleri karışık olsa da, bu sezgi doğrudu. Fakat Chantilly'deki müşterek aklın bütün yaptığı, onlara basmakalıp sözlerle sarıp sarmalanmış bir taslak önermekti.

Çok geçmeden İtilaf Devletleri'nin 1917 yılı için hazırlanan planı, komuta kademesinde meydana gelen değişiklikler sonucunda karmaşık hale gelecekti. Fransız kamuoyu Joffre'nin yıpratma stratejisinin yetersiz sonuçlarından ve kendi taraflarında sonsuz zayıata mal olan ve bariz bir kazanç sağlamadığından dolayı gözden düşen mahdud hedefli taktiğinden bıkip usanmıştı. Fransızlar Joffre'nin stratejisinin sönük hareket tarzını Nivelles'in sevk ve idaresi altında Margrin'in sonbaharda Verdun'da elde ettiği parlak sonuçlarla kıyasladılar ve sonuçta Joffre yerini gerçek bir yarma taarruzu sözü veren Nivelles'e bıraktı. Nivelles'in duyduğu güven yeni İngiliz başbakanı Lloyd George'u o kadar etkilemişti ki Haig, önümüzdeki harekâtlar için Nivelles'in astı olarak görevlendirilmişti – ki bu bir generalin bir birliğe direk komuta ederken aynı anda bir başka birliğe komuta edemeyeceği kuralını ihlal etmişti. Ayrıca Nivelles'in esasında cesur olan bir planı icra etmesi için iki elverişsiz durumu daha vardı: Birkaç ana ast birlik komutanını bu fikre ikna

edememiş ve hükümet kendisini selefi (Joffre) kadar serbest bırakmamıştı. Ve Joffre yine İngilizlerin asıl kısmı üstlenmeleri gerektiğini ima etmiş olsa da, Nivelle bu politikayı değiştirmişti ve zaferi Fransa'ya kazandırma arzusu Fransız muharebe gücünün ne kadar zor durumda olduğunu göz ardı etmesine neden oldu.

Joffre'nin planı, Somme taarruzunun genişletilmiş bir cephe üzerinde tekrarıydı – İngilizler Somme'un kuzeyine taarruz edeceklerdi, bu taarruz eski muharebe alanını ve bunun yanı sıra daha ilerisini de kapsayacaktı ve güneyinde bulunan Fransızlar Oise'ye taarruz edeceklerdi. Bu taarruz, Şubat ayının başlarında gerçekleştirilecek ve bunu on beş gün sonra Reims ve Craonne arasında bulunan Champagne'deki daha küçük bir taarruz takip edecekti.

Fransızların akıllarında nispeten daha küçük mesafeli hedefler vardı; bu nedenle Alman direnişi beklenmedik bir şekilde çökmedikçe İngiliz birliklerinin büyük kısmı bilahare Flanders bölgesindeki yeni taarruz için o bölgeye kaydırılacaktı. Olayların tahlili, müttefiklerin erken zafer fırsatını Joffre'nin planının terk edilmesinden dolayı kaybedildiği fikrini destekleme eğiliminde değildir. Ocak ayı sonlarına doğru meydana gelen çok şiddetli buzlanma taarruzun erkenden gelişmesine yardımcı olacaktı; fakat aynı anda diğer harekât alanlarında girilecek bir taarruz için de çok erken olmuş olacaktı ve Almanları planlarını icra ederken rahatsız etme ihtimaline rağmen, Almanlar arka bölgede müttefiklerin avantajlarından yararlanmasına imkân tanımayacak kadar iyi tertiplenmişlerdi.

Nivelle'in planı Joffre'ninkinden daha kapsamlıydı. Nivelle'in niyeti İngilizlerin ve Fransızların düşmanın dikkatini ve kaynaklarını çekmek için Somme'un kuzeyine ve güneyine yaptıkları taarruzlarından hemen sonra Fransızların Champagne'de asıl darbeyi vuracakları büyük muharebe çıkıntısı Lens-Noyon-Reims'in her iki kanadında birleşen bir taarruzdu. Bu "hazırlık taarruzunda" Nivelle'in planı, eski Somme muharebe alanından sakınılmıyordu ve onun yerine Somme'un her iki tarafına taarruz etmekte. Böylelikle Haig'in taarruz cephesi küçültülmüş olacak ve karşılığında ise Nivelle, kendisinin kati başarı elde etmeyi umduğu Champagne'deki

asıl taarruz için ilave Fransız birliklerinin serbest bırakılması amacıyla Haig'in Somme'un güneyindeki Fransız cephesini devralmasını isteyecekti.

Haig böyle bir ihtimalden oldukça kuşkuluydu ve taarruz için daha ileri bir tarihten yanaydı ancak yeni planda muhakkak olan avantajları kabul etmişti – özellikle bu avantajın Fransızların daha büyük bir gayret göstereceklerinin ima edilmiş olduğunu anlamıştı. Öte yandan Flanders bölgesinde kendisinin çok önemsedığı taarruz için, mevcut İngiliz birliklerini azaltacak olan kendi cephesinin genişletilmesine şiddetle itiraz etti. Bu itiraz, Nivelles planındaki ilk çatlağı ortaya çıkardı. Haig, Nivelles'in 21 Aralık tarihli acil mektubuna müphem bir cevap verdi ve bu cevabında kendisi ancak ilave altı tümen aldığı takdirde Fransız birliklerini değiştirebileceğini belirtti. Kaybedecek zamanı olmadığını anlayan Nivelles hükümeti aracılığıyla İngilizlere müracaat etti. Sonuç olarak Ocak ayı ortasında Londra'da bir konferans toplandı: Burada Haig'in Rusların ve İtalyanların Mayıs ayındaki taarruzlarının beklenmesi için yaptığı istek reddedildi ve 1 Nisan'dan daha geç olmayacak bir tarih tespit edildi. Ayrıca Haig'in Somme'un güneyinde bulunan Fransız birliklerini değiştirmesi gerektiğine karar verildi ve Haig'e bu amaç için ayrıca iki tümen sözü daha verildi – başka gerekçelerden sonra nihayetinde Haig'e sekiz tümen tahsis edildi. Haig'e bu anlaşmayı “hem sözde hem de ruhuyla” uygulaması talimatı verildi.

Ancak zorluklar, özellikle şahsi olanlar, giderilmemişti. Fransız ve İngiliz karargâhları arasındaki gerginlik artmıştı, Fransızlar engellemeden ve İngilizler ise hâkimiyet kurma teşebbüsünden yakınıyorlardı. Bu gerilim, İngilizlerin Fransızların demiryolu hizmetinden duydukları memnuniyetsizlik sonucu büyümüştü. Haig şimdi bu konu üzerine hükümetine müracaat etmiş ve bu müracaat 26 Şubat'ta Calais'de yeni bir konferansın toplanmasına yol açmıştı. Fakat Fransızlar burada Haig'i şaşırtacak şekilde birleşik harekât kontrol konusunu ortaya atma fırsatını ele geçirdiler ve bu amaçla İngiliz ordularını Nivelles'in karargâhında bulunan İngiliz kurmay başkanlığınca yayımlanacak emirler doğrultusunda, Nivelles'in komutasına verilmesini öngören bir plan hazırladılar.

Haig ve Robertson doğal olarak bu öneriye karşı çıktılar. Hararetli tartışmalardan sonra Haig'in önümüzdeki taarruzda Nivelles'in komutası altında görev yapmayı kabul ettiği bir uzlaşmaya varıldı, bu itiraz hakkı olan bir durumdu. İngiliz Yüksek Komuta Kademeleri'nin derin kuşkuları nedeniyle pürüzsüz bir çalışma sistemi düzenleme şansı azaldı. Bu da Nivelles'in uydularının bazılarının, Haig'in azli için kışkırtmalarını artırdı.

Birkaç gün sonra Nivelles'den aldığı oldukça buyurgan talimatları içeren bir mektupla öfkelenen Haig, Almanların Somme cephesinde geri çekilme belirtilerini görünce itiraz hakkını kullanma gerekçesini bulmuştu. Haig belki de Almanların birliklerini kuzeye kaydırıp, Flanders bölgesinde kendisine taarruz edebileceği ihtimalini öne çıkararak, Nivelles'in taarruzundaki rolünü azaltması gerekebileceğini ve erteleyebileceği konusunda İngiliz hükümetini ve Nivelles'i bilgilendirdi. Nivelles doğal bir şekilde, Haig'in yükümlülüklerinden kaçındığını hissetti. Bu nedenle Londra'da 12 Mart'ta bir konferans daha toplandı. Burada antlaşmaya birkaç güvenlik tedbiri daha ilave edildi, fakat tartışma esasen Nivelles'in talimatlarının esasından ziyade şekline dönüştü ve iki komutan arasındaki özel görüşmeden sonra ifadeler üzerindeki ince noktalar halledildi. Nihayet Nivelles, yaklaşan taarruza yoğunlaşmak için rahatlamıştı.

Almanlar, taarruzu başlayamadan sekteye uğratmışlardı. Ludendorff'un ilk adımı Alman insan gücünün, mühimmatının ve ikmal kaynaklarının yeniden teşkilatlanması için mükemmel bir plan yapmak olmuştu. Bu plan gelişirken Ludendorff, yeni denizaltı savaşının meseleyi halledeceğini ya da ihtiyat askerleri ve malzemeleri hazır olduğunda karada alınacak kati sonuç için zemini hazırlayacağını umduğundan savunmada kalmaya niyetliydi. Ludendorff, Somme taarruzu karşısında bir "güvenlik unsuru" olarak daha önceden Lens-Noyon-Reims kavisi boyunca büyük yeni bir savunma hattının inşa edilmesini emretmişti. Ludendorff, İtilaf Devletleri'nin yeni yılın başlarında Somme taarruzunu tekrarlayacakları beklentisiyle, bu geri bölgedeki hattın tamamlanması için acele etti ve kavisin içindeki bütün bölgeyi yerle bir ettirdi. Bu tahrip programının kod adı olan "Alberich" (*Nibelungen destanında Saga'da-*

ki hain cücenin adı) hiciv eğilimi taşıyordu. Veliaht Prens Rupprecht, bu aşırı tedbirleri uygulamaktansa istifa etmeyi düşünmüş, ancak emri imzalamayı reddederek vicdanını rahatlatmıştı. Evler tahrip edildi, ağaçlar kesildi ve hatta su kuyuları bile kirletildi, bu arada ortaya çıkan enkaz çok sayıdaki patlayıcı bubi tuzaklarıyla darmadağın edildi.

Geri hareket, 23 Şubat'tan önce Bapaume önündeki biçimsiz muharebe çıkıntısındaki bölgesel geri çekilmeyle başladı. Bu zamanında atılan adım, Almanları İngiliz baskısından ve müdahale tehlikesinden kurtarmıştı. Her ne kadar bu geri çekilme müttefiklere muhtemel hareket tarzı hakkında açık bir ipucu vermekle birlikte onlar bu ikazdan yararlanamadılar. Nivelle, geri çekilmenin kendi cephesine kadar uzanacağına inanmamıştı, oysa bu geri çekilmeyi bekleyen ve ayrıca temkinli olan Haig modern koşullar altında sadece dikkatli bir şekilde gerçekleştirilen bir taarruzun akla yatkın olacağına inanıyordu. Almanlar 12 Mart'ın ilk saatlerinde gerçekleştirdikleri bir başka mevzi geri çekilmeyle böyle bir taarruzdan kurtulmuşlardı. Ondan sonra 16 Mart'ta asıl geri çekilme başladı. Alman birlikleri telaşsız bir şekilde, kendilerinin "Siegfried," müttefiklerin "Hindenburg" olarak adlandırdıkları yeni hatta doğru geri çekiliyorlardı. Her ne kadar gereksiz bir acımasızlıkla sevk ve idare edilse de, bu dört dörtlük manevra, Ludendorff'un koşullar gerektirdiğinde topraktan vazgeçebilecek manevi cesareti olduğunu göstermişti. Terk edilmiş bölgeyle karşı karşıya kalan İngilizler takip harekâtında temkinli davrandılar ve bu cephedeki taarruz hazırlıkları sekteye uğramış ve onları cephenin değişmeden kaldığı Arras bölgesi civarıyla sınırlamıştı.

9 Nisan'da Allenby'nin Üçüncü Ordu'su bahar taarruzunu uzun süredir çaba gösterilen Vimy sırtını alarak bu bölgeden başlattı, fakat başlangıçta elde ettiği başarıyı geliştiremedi ve mukavemetin sertleşmesinden epey bir süre daha taarruza devam etti. Pahalıya mal olan bu taarruz, güya Fransa'nın üzerindeki baskıyı hafifletmek için uzatılmıştı. Çünkü Fransızların Somme ve Oise arasındaki taarruzu da Almanların geri çekilmesi neticesinde lüumsuz hale gelmişti. 16 Nisan'da Reims'in doğusuna ve batısına

yapılan asıl taarruz, tehlikeli akıbeti olan daha kötü bir bozgun olmuştu. Her ne kadar stratejik planının esaslarının altüst olması Nivelles'in hatası olmamakla birlikte, Nivelles koşullar esaslı bir şekilde değiştiğinde kendisinin *büyüklüğüne* inanmakta ısrar etmekle büyük hata yapmıştı. Nivelles'in aşırı ayrıntılı ve katı olan taktik planının önceden tamamen haberli olan düşman karşısında telafi edici başarı unsurları yoktu. Uzun süren bir bombardımanın baskın şansını heba etmesinden ve Alman ihtiyatlarını buraya çekmemesinden dolayı, cephenin hızla yarılması fikri başarısızlığa mahkûmdu. Yaratılan büyük umutlar büyük tepki yaratmıştı ve birlikler bariz hiçbir sonucu olmadan dikenli tellere ve makineli tüfeklere karşı savaşmaktan bıkmışlardı.

Görevle ilgili şikâyetler nedeniyle Fransız ordusunda isyanlar baş göstermiş ve en az on altı kolorduya sirayet etmişti. İsyan ateşi 3 Mayıs'ta 2. Sömürge (Koloni) Tümeni'nin bir alayında çıkmış ve her ne kadar bir an için söndürüldüyse de çok geçmeden "Siperleri savunacağız fakat taarruz etmeyeceğiz!", "Susturulmamış makineli tüfeklerin üzerine yürüyecek kadar aptal değiliz!" gibi sloganlar eşliğinde yayılmıştı. İsyanların daima birliklerin cepheye hücum etmeleri emredildiklerinde meydana gelmeleri, gerçek nedenin isyana teşvik propagandasından ziyade komutanlara duyulan nefret olduğunun kesin kanıtıdır. Önemli bir aydınlatıcı bilgi de Fransız ordusunda 1914 yılında 509 olan firar vakasının 1917 yılında 21.174'e ulaşmasıydı. Savaş bakanına göre bozulma o kadar yaygındı ki, sadece Champagne bölgesinde bulunan iki tümene güvenilebiliyordu ve yer yer siperlerde kimse yoktu.

Durumu kurtaran General Pétain oldu. Pétain'in yöntemi psikolojiyi esas alan politika değişikliği idi. Hükümet 28 Nisan'da Nivelles'in tedbirsiz taarruzuna bir fren görevi görecektir şekilde Pétain'i genelkurmay başkanı yaptı ve 15 Mayıs'ta Pétain'i Nivelles'in yerine atamakla daha akıllı ve dürüst bir yolu seçmiş oldu. Pétain bir ay süresince arabayla cepheyi dolaştı. Neredeyse her tümeni ziyaret etti, şikâyetlerini dile getirmeleri için hem subayları hem erleri topladı. Aslında saygı uyandıran ve senli benli olmayan Pétain, hem metanetiyle hem verdiği sözlerle güven telkin etmişti. Siper-

lerdeki görev süresi ayarlandı. İzinler düzene sokuldu. Dinlenme kampları ıslah edildi. Bir ay zarfında yüzlerce elebaşı sömürgelere sınır dışı edilmekle beraber sadece yirmi üç infaz karşılığında huzur tesis edildi.

Ancak Fransız ordusu iyileşme döneminde olmakla birlikte, Pétain hâlâ daha Fransa'nın muharebe etme güvenini ve gücünü diriltmek zorundaydı. Bu amaçla önce Fransa'nın insan gücünü tasarruf etmeyi hedefleyen ateş gücüne dayanan eğitimi ile taktiklerini yeniden düzenledi ve daha sonra yeni bilediği bıçağını tekrar körelme tehlikesi olmaması için kolay sınavlarda denemeyi amaçladı. Bu nedenle İngilizler, yılın geri kalan kısmında muharebenin en ağır yükünü çektiler. İngilizlerin Fransa'daki gücü artık doruğa ulaşmıştı – İngilizlerin yeterli topçu birliği ve mühimmat ile ikmal edilen altmış dört tümeni vardı. Bununla birlikte onların üzerindeki yük, Mart ayında patlak veren devrim sonucunda Rusya'nın Almanya'ya yapılacak baskı konusunda etkili bir katkıda bulunamayacak olması nedeniyle artmıştı. Haig Belçika'da yapılacak asıl taarruzu gerçekleştirerek Almanları oyalamaya karar verdi, fakat bu prensip doğru olsa bile yöntem ve taarruzun yeri tarihin bütün tecrübesine aykırıydı.

İlk hareket, Ypres muharebe çıkıntısını düz hale getirmek ve düşman ihtiyatlarını çekmek için Messines sırtına yapılan taarruzdu. 7 Haziran'da Harrington'un kurmay başkanı olduğu Plumer'e bağlı İkinci Ordu tarafından gerçekleştirilen, baskın sonucu yaratan, on dokuz çok büyük mayının aynı anda patladığı ve ezici topçu yığınağı üstünlüğü ile tamamlanan ve “mahdut hedefli” taarruza örnek teşkil eden bu harekât, başarıyı Alman “hareketsizliğinin” geçmeye başladığı bölgeye (daha öteye geçmemek şartıyla) genişletmişti.

31 Temmuz'daki şiddetli yağmur nedeniyle icrasında zorluk çıktığından, bu darbenin ardından Ypres'e karşı gecikerek gerçekleştirilen asıl taarruz, bölgenin karmaşık kanalizasyon sisteminin kendisini imha etmesi nedeniyle başarısızlığa mahkûmdu. Topçu mermisi sayısının başarının anahtarı olduğuna inanan, uzun süreli hazırlık bombardıman usulünde iki buçuk yıl ısrar eden İngiliz

komutanlığı, tarihin büyük liderlerinin aksine baskın unsurunun desteğinden feragat edebildi. Nihayet Kasım'ın başlarında Passchendaele bataklıklarına gömülen Ypres taarruzu, ilerlemeyi kolaylaştırmayı amaçlayan bu tür bombardımanın araziye geçilmez hale getirdiğinden, harekâtı tıkadığını her zamankinden daha bariz bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Bu durum Almanların cephe savunmasını zayıflatıp ve bu şekilde tasarruf ettiği askerlerle giriştikleri ani mevzii karşı taarruzlarla birlikte bozgunu daha da arttırmıştı. Savunma, betonarme "koruganlara" yerleştirilen makineli tüfeklerden ve onların fevkalade derinlikte tertiplenmelerinden meydana gelmişti. İngiliz tarafında ise çamurdaki mücadelede hiçbir fayda sağlamadan verilen kayıplar, taarruzun sevk ve idaresinin tedricen Plumer'in İkinci Ordu'suna devredildiğinde iyi bir karargâh çalışması sonucunda bir dereceye kadar azalacaktı.

Üç aylık dehşetli mücadele, İngilizlerin, Almanları Belçika limanlarındaki denizaltı üslerinden sürmeyi amaçlayan ilk hedeflerine gözle görülür derecede yaklaşamadıkları bir durumda sona ermişti. Müttefikler Alman gücünü yıpratsalar da, kendileri daha da fazla yıpranmışlardı.

Ancak 1917 yılında batıdaki muharebeler başarılı bir şekilde olmasa da, umut vaat eden bir havayla sona erdi. Daha ilk günlerden bu yana tankların Flanders bataklıklarında kullanılmasının yararsızlığını anlayan Tank Birliği Karargâhı, yeni ve farklı bir taktik deneyebileceği bir bölge aradı. Cambrai yakınlarında bulunan, kanalın çevrelediği tank hareketine elverişli bir arazi yapısı olan bir "cep" için büyük çaplı bir tank baskını planı hazırladılar. Temel düşünce, tankların taarruzunu haberdar etmemesi amacıyla hazırlık bombardımanı olmaksızın kitlesel halde hücumla geçilmesiydi. İngiliz komutanlığı, Ypres'te umutları azalınca bu planı benimsemişti, fakat bu planı geniş kapsamlı muayyen bir taarruzun içine dahil etmişti. Oysa Ypres'teki kayıplarından dolayı bu taarruz için imkânları mevcut değildi. Bu taarruz, Byng'nin Üçüncü Ordu'su tarafından altı tümenle icra edilecekti ve tarih olarak 20 Kasım tespit edilmişti. 400 tankın katıldığı taarruz tam bir baskın olmuştu. Küçük duraklamalar dışında taarruz cepheyi derinliğine

çok fazla yarma başarısını göstermiş ve önceki herhangi bir İngiliz taarruzundan daha az zayıat vermişti. Fakat mevcut bütün birlikler ve tanklar ilk hücumda muharebeye sürülmüşlerdi ve başarıdan faydalanmak için elde hiç ihtiyat kalmamıştı. Süvari her zaman olduğu gibi Batı Cephesi'nde başarıyı genişletme rolünü yerine getirememişti.

Bu nedenle taarruz zayıfladı ve 30 Kasım'da Almanlar İngiliz taarruzunun yarattığı muharebe çıkıntısının kanatlarına karşı taarruza geçtiler. Bu karşı taarruz kuzeyde savuşturuldu fakat güneyde cepheyi yardı ve felaket kıl payı atlatıldı. Cambrai hüsrarla sonuçlansa da, baskın ve tank unsurunun birleşmesiyle siperlerin kilidinin açılabeceğini gösterdi. Bu arada Fransız ordusunu bütünüyle gözden geçiren Pétain, ordunun 1918 yılı için hazırlık durumunu denemeye gayret etti. Ağustos ayında Guillaumat'ın ordusunun giriştiği taarruzla Verdun'da 1916 yılında kaybedilen topraklardan kalanların hepsini ele geçirdi ve Ekim ayında Maistre'in ordusu Chemin -des- Dames sırtını ele geçirerek Alman cephesinin güneybatı köşesini düz hale getirdi.

Rusya'nın Çöküşü. Fransa'nın muharip gücünün geçici olarak aksaması İtilaf Devletleri'nin 1917 yılındaki taarruzunu birlikte felce uğratan en kötü sorunlardan birisi değildi. Rusya'nın önce kısmen, daha sonra da tamamen çökmesi Amerika'nın savaşa girmesiyle bile muhtemelen aylarca telafi edilemeyen bir kayıp olmuştu. Denge tesis edilmeden evvel Batılı müttefikler, çok tehlikeli bir şekilde yenilginin eşiğine geleceklerdi. Rusya'nın kusurlu ama müttefikleri için feda edilen ordusu nedeniyle verdiği muazzam kayıplar, birliklerinin moralini maddi dayanıklılığından daha bile fazla zayıflatmıştı. Mart ayında patlak veren devrim, görünüşte çarın *çevresindeki* yozlaşmaya karşıydı, fakat altında daha köklü ahlaki nedenler vardı. Çar tahtından feragat etmeye zorlandı. İlimli bir geçici hükümet iktidara geldi ama dizginler hükümetin ellerinde değildi. Bu sadece geçici bir çözümdü ve Mayıs'ta daha sosyalist eğilimli ve dıştan Kerensky tarafından yönetilen başka bir hükümet başa geçti. Bu hükümet, genel bir barışı sağlamak için bağırıp çağırırken ve işçi sendikaları için uygun ancak muharebe

alanları için uygun olmayan bir komitecilik anlayışıyla disiplini zayıflatırken, Kerensky yapacağı söylevlerle düşmana karşı asker gönderebileceğini düşündü. Aleksiye'ın yerine Brusilov başkomutan oldu ve ordu başlangıçta 1 Temmuz'da Avusturya'ya karşı, özellikle Stanislaw'nun bölgesinde bazı başarılar kazandı. Bu başarılar hakiki bir direnişle karşılaşır karşılaşmaz duracak ve Alman karşı taarruzlarıyla karşılaştığında ise doğrudan dağılacaktı. Ruslar, Ağustos ayının başlarında Galiçya ile Bukovina'dan sürülmüşlerdi ve Avusturya-Almanya birliklerini Rusya'nın sınırlarında durduran sadece akıllı hareket tarzıydı. 1916 yılında Hindenburg ve Ludendorff ayrıldığından bu yana Doğu Cephesi'nin gerçek kontrolü Hoffmann'ın elindeydi; onun akıllı strateji ve taktik bileşimi Rusya'nın çökmesine fazlasıyla katkıda bulunmuştu ve bunun sonucunda birlikler batıda kullanılmak üzere serbest kalmıştı. Almanlar Eylül ayında gelecekte Fransa'da kullanmak amacıyla yeni topçu yöntemlerini tatbik etme fırsatını elde etmişlerdi. Almanların Hutier'in komutası altındaki baskın şeklindeki taarruzu Riga'yı hiç direniş görmeden ele geçirmişti. Ertesi ay Lenin'in yönetimindeki Bolşevikler, çok konuşan Kerensky'yi devirdiler, Rus halkına kendi anayasalarını kabul ettirdiler ve Almanlarla Aralık ayında sonuçlanan ateşkesi tesis etme çabasına giriştiler.

İtalya'da Cephenin Yarılması: Rusya'nın çekilmesi İtilaf Devletleri'nin dertlerini sona erdirmeydi. Almanya her sonbaharda moral bozucu bir düzenlilikle, zayıf bir müttefik ülkesini haklama fırsatını yakalamıştı. Bu, 1915 yılında Sırbistan'ın akıbeti olmuştu, 1916 yılında ise Romanya'nın, şimdi ise sıra İtalya'nındı ya da Almanların niyetine göre bir ülke seçilecekti. Ludendorff'un Eylül ayında aldığı karar, birliklerinin İtalyan cephesinde girişilecek bir başka savunma muharebesi yüküne dayanamayacağını anlayan Avusturyalı yetkililerin müracaatları sonucunda belirlenmişti. Cadorna, Mayıs ayında bir kez daha Isonzo cephesine taarruz etti fakat Avusturya'nın Carso bölgesinde giriştiği karşı taarruz, daha önce elde edilen küçük toprak parçalarının bir kısmını geri aldı. Bununla beraber verilen kayıplar öncesine oranla daha dengeliydi. İtalyan cephesindeki işbirliği sorunu, Haig'in şiddetli itirazları al-

tında yeniden ortaya atılmış, hiçbir sonuca varılmamıştı. Cadorna yine de Ağustos ayında “on birinci Isonzo Muharebesi”ni başlatmıştı. Capello’nun İkinci Ordu’su Gorizia’nın kuzeyinde Bainsizza Platosu’nun büyük bir kısmını ele geçirmişti fakat uzun süredir devam ettirilen çaba başka başarı getirmemiş ve dört haftalık bir mücadeleden sonra Cadorna, taarruzu kesmeye zorlanmıştı. Fakat bu taarruz kuvvetten düşmüş olan Avusturyalıların direnişini o kadar zorlamıştı ki, Ludendorff’un kelimeleriyle “Avusturya-Macaristan’ın çökmesini önlemek için İtalya’ya taarruz etmek zorunlu hale gelmişti.”

Ludendorff’un çözmesi gereken zor bir sorunu vardı. Rusya henüz teslim olmamıştı, oradaki Alman cephesi genişliğine oranla halihazırda zayıf bir şekilde tutuluyordu ve Flanders bölgesine gerçekleştirilen İngiliz taarruzu Fransa’dan büyük çapta birliklerin geri çekilmesini imkânsız hale getirmişti. Ludendorff ancak altı Alman tümeni toparlayabildiğinden ve Avusturyalı birliklerin kalitesi her zamankinden daha düşük olduğundan, yegâne kati sonuç şansının özellikle yarma harekâtının stratejik başarısını genişletme imkânıyla tesadüf edecek zayıf bir bölgeyi seçmek olduğu sonucuna varmıştı. Bu yer için Tolmino-Caporetto bölgesi seçildi. 24 Ekim’de kısa bir bombardımandan sonra taarruz başladı ve dağların batı yamaçlarının derinliklerine doğru hem güney hem kuzeyde bulunan İtalyan birliklerini tehlikeye atacak şekilde ilerledi. Harekât, 28 Ekim’de eski İtalyan karargâhının bulunduğu Udine’ye, 31 Ekim’de Tagliamento’ya ulaştı.

Bu taarruzun hiç de az önemli olmayan özelliği, moral bombardımanıyla hazırlanmış olmasıdır. Propaganda aylardır İtalyan disiplinini ve direniş iradesini baltalama vasıtası olarak kullanılmıştı. Fakat sonuçları abartılmış olabilirdi – Fransızlarda görüldüğü gibi en müthiş propaganda, İtalyan komutanlığınca gerçekleştirilen sınırlı sonuçlarıyla sınırsız bedele mal olan birlikleri bezdiren yıpratma stratejisiydi.

Ancak sonuç, yetersiz birlikleriyle bu kadar uzakta bulunan hedeflerin şimdi ele geçirilme ihtimalini hesap etmemiş olan Ludendorff’u da şaşırtmıştı. Ludendorff doğrudan takip harekâtının

yavaşlaması nedeniyle, sol kanattaki birliklerini gecikerek Venedik muharebe çıkıntısının kuzey kanadını saran Conrad'ın ordusuna sevk etti. Ancak bu kaydırma, demiryollarının yetersiz olmasından dolayı aksadı. Yine de merkez cephesi yarılmış bir halde bulunan Cadorna, Venedik'i örterek ancak kanatlardaki birliklerini Piave hattına hızlı bir geri çekilme suretiyle kurtarmış ve düşmanın eline 250.000 esir bırakmıştı. Cadorna aynı gün başkomutanlığı Diaz'a bıraktı. İtalya'nın müttefikleri takviye yağdırmaya başlamışlardı. Biri İngiliz biri Fransız iki kolordu, İtalya'nın yardımına koşmuş ve 5 Kasım'da müttefiklerin siyasi ve askeri liderleri, Versay'daki Müttefik Konsey'in doğduğu Rapallo'ya konferansa gelmişler ve konferansın sonucunda, bu toplantıda birleşik bir komutanlık teşkil edilmişti.

İstilacıların ulaşım sistemi daha üstündü ve olağanüstü durum sonucunda moralleri yükselen İtalyanların direnişi, doğrudan hücumlarının ve Conrad'ın Trentino'dan sol kanatlarını çevirme gayretleri karşısında, Piave'de tutunmayı başardı. Aralık ayının başında yeni bir yarma taarruzu tehlikesi karşısında ihtiyatta beklemekte olan İngilizler ve Fransızlar, savunması zayıf bölgeleri devralmak için ileri harekâta başlamışlardı. Ancak taarruz sadece kuzey bölgede tekrarlanmıştı ve 19 Aralık'ta kar yağışıyla birlikte sona erdi. Her ne kadar Caporetto İtalya'yı ciddi bir şekilde hasara uğrattıysa da aynı zamanda onu kendine getirmişti. İtalya, toparlanma döneminin ardından Vittorio Veneto'da kendini gösterecekti.

Kudüs'ün Ele Geçirilmesi. Bir kez daha savaşın uzağında bulunan bir harekât alanı İtilaf Devletleri'ne bu yılın biricik zaferini bu sefer Filistin'de kazandırmıştı. Nisan 1917'de Gazze'deki ikinci bozgun komuta değişikliğine neden olmuş, Murray'ın yerine onun nafile yere talep ettiği yeterli birlikleri alabilecek kadar güçlü ve yeterince talihli olan, Allenby atanmıştı. İngiliz hükümeti Nivelles başarısızlığının ve Rusya'nın düşüşünün moral bozukluğunu telafi etmek için, gösterişli bir başarıyı arzuluyordu. İngiliz Genelkurmayı, Türklerin Bağdat'ı yeniden ele geçirme teşebbüsünü onların bütün ihtiyatlarını oradan uzaklaştırmak suretiyle bozmak istiyordu.

Allenby, Temmuz'da görevi devraldı ve ilk üç ayını mevsimin uygun olacağı sonbahar taarruzunun yoğun hazırlıkları için ayırdı. Komuta kademesi yeniden düzenlendi, ulaşım ağı ıslah edildi ve karargâhı Kahire'den ileriye, cepheye nakledildi. Mutlak gizlilik ve hilelerle taarruzun yeri konusunda Türkleri kandırdı. Gazze'nin savunma tahkimatları 20 Ekim'den itibaren bombardımana tabi tutuldu ve 1 Kasım'da düşmanı baskı altına almak ve ihtiyatlarını bu harekâta çekmek için taarruz başladı. Bu arada asıl taarruza hazırlık olması amacıyla iç kısımda bulunan Birüssebi müstahkemi, 6 Kasım günü düşmanın merkezde zayıflatılmış bulunan ve Filistin düzlüklerine açılan cephesini yaracak kati taarruza hazırlık olarak iki taraflı bir manevra sonucunda, 31 Ekim günü ele geçirildi. O anda Halep'te komutan olarak bulunan Falkenhayn da taarruz planlamaktaydı fakat İngilizlerin daha iyi ulaşım sistemi yarışın sonucunu tayin etti – ve her ne kadar Falkenhayn Birüssebi'ye akını karşı taarruzla durdurmak istediye de, merkezinin çökmesi kendisini genel bir geri çekilmeye mecbur bıraktı. Takip harekâtı, su ve inisiyatif nedeniyle aksadı. Yine de 14 Kasım'da Türk kuvvetleri, iki ayrı grup olarak püskürtüldü, Yafa Limanı alındı. Allenby asıl kuvvetini Kudüs'ün iç kısımlarına doğru ilerlemesi için doğu istikametine sevk etti. Türkler tıkamadan evvel dar geçitleri işgal etti ve ulaşım şebekesine çekidüzen vermek için gerekli bir duraklamadan sonra yeni bir harekât için ihtiyat birlikleri getirdi. Bu birlikler, 9 Aralık'ta Kudüs'ü emniyete aldılar. İngilizler kış yağmurları bastırdığında tutundukları cepheyi genişletmişlerdi. Bu galibiyet moral açısından değerliydi, ancak stratejik olarak ele alındığında hedefe ulaşmak için fazla dolanılmış gibiydi. Türkiye iki büklüm yaşlı bir adam olarak görülse de, İngilizler Türklerin kafasını –İstanbul'u– uçuramadıktan, kalbine –İskenderun'a– darbeyi indiremedikten sonra, şimdi Türkiye'yi, bir pitonun çöl boyunca kendi sonsuz uzunluğunu sürüklemesi gibi, ayaklarından başlayarak yukarıya doğru yutmayı kabullenmişti. Bununla beraber, Türk gücünün Lawrence ve Arapların tacizleri sonucu yaygın bir biçimde bozguna uğraması, sindirmenin zorluğunu azaltmıştı.

Doğu Afrika'nın Temizlenmesi. 1917 yılı her ne kadar buradaki seferin sonu olmasa da, bir başka denizaşırı başarıya, Doğu Alman Afrikası'nın temizlenmesine tanık oldu. Afrika kıtasında Tanga'daki hezimetten bu yana Alman müstahkem mevkiisini baskı altına almak için ciddi bir girişimde bulunana kadar bir yılı aşkın bir süre geçti. Ana harekât alanlarından birlik tasarruf etmek zordu ve çözüm, ancak sadık Güney Afrika hükümetinin işbirliği sonucunda mümkün oldu. Şubat 1916'da General Smuts, seferi harekâta komuta etmesi için atandı ve kıyıdaki vahşi düzlükten kaçınmak için, kuzeyden güneye zorlu iç bölgelerden ilerlemeyi amaçlayan bir plan hazırladı. Merkezden ilerleyen bu hareket ile bağlantılı olarak, Tombeur'un komutasında bir Belçika birliği Tanganyika Gölü'nden doğu istikametinde ilerleyecekti ve Northey'in komutasında küçük bir İngiliz birliği de Nyasaland'dan güneybatı yönünde hücumla geçecekti. Lettow-Vorbeck komutasındaki Almanlar sayıca azdılar fakat çok ustaca sevk ve idare ediliyorlardı ve ekvator ikliminin bütün avantajları –engin, uçsuz bucaksız ve yolu izi belli olmayan– kısmi dağlık ve sık çalılık arazi ve ormanla kaplı bir arazi yaklaşımakta olan düşmana karşı onlara yardımcı olacaktı. Koloninin merkezinden geçen tek gerçek demiryolu, kıyıda bulunan Darüselam'dan (Tanzanya) Tanganyika Gölü'nün kıyısında bulunan Ujiji'ye kadar uzanıyordu. Smuts, Almanları sınır boyunca geriye püskürttükten ve Kilimanjaro gediğini ele geçirdikten sonra, doğrudan yaklaşık 500 kilometre uzakta bulunan Morogoro'daki (Tanzanya) demiryoluna intikal etti. Bu arada daha içeride bulunan demiryolunu kuşatmak amacıyla, batı istikametinde geniş cepheli bir hücum yapması için Van Deventer komutasında bir birliği görevlendirdi ve daha sonra bu birlikle Morogoro'da buluştu. Lettow-Vorbeck, birliklerini Deventer'in karşısında toplayarak bu manevrayı geciktirdi fakat Smuts'un doğrudan ileri harekâtı Lettow-Vorbeck'in kuvvetlerini aceleyle geri çekmeye zorladı ve bu da Van Deventer'in demiryolunun her iki tarafında tertiplenmesini temin etmiş oldu.

Bununla beraber Lettow-Vorbeck, Van Deventer'i kuşatmaktan kaçındı ve Eylül ayında güneydeki Uluguru Dağları'na (Tanzan-

ya) geri çekildi. Belçikalılar ve Northey batıyı temizlediler ve Lettow-Vorbeck'i koloninin güneydoğu bölgesine hapsedecek şekilde muntazaman bir ağ örülmüştü. Smuts 1917 yılının başlarında İngiltere'ye döndü ve Van Deventer Lettow-Vorbeck'in kuşatmadan kurtulduğu ve Portekiz Afrikası'nın sınırından içeri süzülmesiyle sonuçlanan harekâtları icra etti. Lettow-Vorbeck'in burada 1918 yılındaki genel ateşkese kadar gerilla mücadelesi verdi. Lettow-Vorbeck başlangıçta sadece yüzde beşi Avrupalı 5.000 mevcutlu kuvvetiyle 130.000 düşman askerinin muharebeye iştirak ettirilmesine ve 72.000.000 pound harcanmasına neden olmuştu.

Denizaltıların Üstesinden Gelinmesi. Donanma açısından 1917 yılının askeri cephesi vahimken, ekonomik cephesi daha da vahim bir haldeydi. Hayati mesele, Almanya'nın denizaltı baskısı ile Britanya'nın direnişi arasındaki dengeye bağlı hale gelmişti. Nisan en kötü ay oldu. İngiliz Adaları'ndan ayrılan her dört gemiden biri asla ülkeye geri dönmedi. Müttefikler, yaklaşık olarak yüzde altmış İngilizlere ait olmak üzere bir milyon ton gemi kaybetti. Her ne kadar Almanya'nın ay sonuna kadar verdiği zafer vaadi yanlış çıkmakla birlikte, sonuçta böylesine bir kayıp oranının devam etmesi sivil halkı aç bırakmıştı. Kayıpların orduların idamesini otomatik olarak önlemiş olacağı muhakkak olmalıydı. Aslında Britanya'nın, halkını ancak bir altı hafta daha besleyecek kadar yiyeceği kalmıştı.

Hükümet tehlikeyi karşılamak için dolaylı bir yöntem olarak, karne ile yiyecek dağıtmaya, ülkedeki üretimi ve gemi inşasını arttırmaya; doğrudan bir yöntemle de donanma eşliğinde konvoy sistemi ve denizaltıların varlığını tespit eden yeni aygıtların yardımıyla denizaltılara karşı taarruz ve binlerce devriye gemisini kullanmaya gayret ediyordu. En etkili karşı tedbir olan Almanların kapalı mayın tarlalarıyla üslerine hapsedilmesi, İngilizlerin kati zafer kazanamayıp, Kuzey Denizi'ndeki hâkimiyeti elde edemedikleri için aksamıştı. İngiliz muhrip filotillaları, Almanlarca terk edilen Heli-goland Bight'a kadar uzanan kanallarda korkusuzca mayın döşediler, fakat onların aralıksız çabaları Alman donanmasının himayesi altında serbestçe çalışabilen Alman mayın tarayıcıları tarafından engellendi. Yine de bu mayınlar, denizaltıların geçişlerini geciktirdi

ve denizaltı mürettebatının sinirlerini yıprattı. Her şeyden önemlisi denizaltı muharebelerinin düşüşe geçmesine neden oldu. Verilen göreve oranla çok az denizaltının ve eğitilmiş mürettebatın olması –ve üzerlerindeki çok büyük baskı– nihai çöküşü hazırladı.

Fakat 1917 baharındaki İngiliz krizinin bertaraf edilmesinde, taarruzun katkısı savunmadan daha az olmuştu. Zira konvoy sistemi kurtuluşun asıl unsuruydu. 1916 yılında yararsızlığı görülmesine rağmen devriye çıkartılması usulüne, 1917 yılının ilk aylarında da devam edilmişti. Churchill'in söylediği gibi "Nisan ayında İrlanda'nın güneybatısındaki büyük yaklaşma istikameti adeta bir İngiliz gemi mezarlığı haline geliyordu." Ve kıyasladığında diğer mezarlıklar çok küçük kalıyorlardı. İngilizlerin 516.000 ton tutarındaki gemi ve nakliye malzemesi kaybının dışında, Nisan ayında müttefiklerin ve tarafsız ülkelerin dalgalara gömülen 336.000 ton gemi ve malzemesi vardı. Yiyecek ve hammaddeyi ada krallığına doğrudan verdiği zarar, Britanya gibi bir müşteriyi ikmal etmek için tehlikeye girme konusunda tarafsız gemi sevkıyatı yapanların artan isteksizlikleri nedeniyle çoğalmıştı. Sadece İngilizlerin ticari gemi sahibi denizcilerinin birkaç kez torpido yedikten sonra sefere çıkmakta gösterdikleri "babayiğitlikleri," Britanyalıların karınlarını doyurmasını sağlamıştır. Ayrıca, İngiliz Amirallik Dairesi'nin en büyük körlüğü, diğer yöntemlerin işe yaramadığını gördüklerinde yaklaşan felaketi önlemek için konvoy sisteminin devreye girmesine karşı çıkmalarıydı. Sonunda Lloyd George'un müdahalesiyle genç subayların görüşleri kati bir şekilde desteklendi ve Nisan ayındaki konvoyların eşliğindeki seferler, Cebelitarık ve Kuzey Denizi rotalarında denenmek üzere onaylandılar. İlk konvoy İngiltere'ye gitmek üzere, 10 Mayıs'ta Cebelitarık'tan denize açıldı. Amiral Sims'in komutası altındaki Amerikan filotillalarının gelmesinin, mevcut refakat muhriplerinin sayısını artırması sonucunda çok bariz bir şekilde başarı gösteren konvoyların rotaları, Atlantik Okyanusu boyunca uzatılmıştı. Bu tür konvoylardaki gemi kayıpları sadece yüzde bire düşürülmüştü. Ağustos'ta konvoylar dışarı giden gemilere de eşlik etmeye başladıklarında, İngilizlerin sonraki aydaki kaybı 200.000 ton seviyesinin altına düşmüştü. Bu arada

şimdi özel denizaltı avcı gemileri uçaklar ve yeni boynuzlu mayınlarla desteklenen saldırı harekâtı, giderek artan bir denizaltı kaybına neden olmuştu. 1917'nin sonunda tehlike sona ermediyse de en azından dinmişti. Her ne kadar İngiliz halkı kemerlerini sıkmak zorunda kalmakla ve karneyle yiyecek almakla birlikte, artık açlık konusunda endişe duymuyorlardı.

1918 yılının ilk aylarında Alman denizaltı miktarı, kayıplarının arttığı muntazamlıkta azalıp, görevde bulunan 125 denizaltıdan on dördü Mayıs ayına kadar kaybolurken, diğerlerinin etkileri sayılarıyla orantısız bir şekilde azalmaktaydı. Almanların toplam kaybı 175'i İngiliz donanmasına kurban giden, 199 denizaltıydı. Çeşitli silahların arasından mayınların batırdığı iddia edilen denizaltı adedi kırk iki ve su bombasının batırdığı öne sürülen denizaltı adedi otuz birdi. Esas olarak son safhada Amerikan donanması tarafından Norveç ve Orkney Adaları arasındaki 180 mil genişliğindeki bir alana döşenen, muazzam büyüklükteki mayın barajı nedeniyle, dar boğazlardan kovalanan denizaltıların okyanusa girmeleri bile engellenmişti. Bu alandaki mayınlar, 13.000'i İngilizler tarafından döşenen, yaklaşık 70.000 mayından meydana gelmişti. Bu, okyanustan Büyük Britanya'ya getirilen ikmal maddelerine karşı düzenlenen, asıl denizaltı harekâtlarına karşı doğrudan bir tedbirdi.

Belçika kıyılarından girişilen kısa menzilli küçük denizaltı saldırıları, 22 Nisan 1918 gecesi Amiral Keyes'in kuvvetlerinin belli bir süre Zeebrugge'den çıkışı tıkayan cesur taarruzu sayesinde ve Dover Boğazı boyunca meydana gelen mükemmel baraj ve denizaltı mürettebatının giderek bozulan moralleri sonucunda etkisiz hale getirilmişti. Bununla beraber tehlikenin ortadan kaldırılması, denizaltıların gelecekteki güçlerinin küçümsemesine yol açmamalıydı. 1917 yılındaki denizaltı seferi sadece 148 denizaltıyla ve en olumsuz stratejik şartlarda başlamıştı. Büyük Britanya, Kuzey Avrupa yaklaşma istikametleri boyunca devasa bir dalgakıran gibi uzanıyordu ve denizaltılar ana ikmal yollarında faaliyet göstermeden evvel dar boğazlarda ve yakından gözlenen çıkış noktalarında suyun üstüne çıkmak zorunda kalıyorlardı. Bu elverişsiz koşullara rağmen denizaltılar, neredeyse İngiltere'nin sonunu getiriyorlardı.

Ekonomik Takviye. Amerikan ilkyardıımı ekonominin düzenlenmesinde askeri yardımından çok önce etkili bir unsur haline gelmişti. Amerikan yardımı İngilizlerin denizaltılara karşı hazırladığı donanmayı takviye için hafif küçük deniz araçlarının tedarikini, süratli bir şekilde yeni ticari gemilerin geliştirilmesini, daha da önemlisi mali yardımı kapsamıştı. Temmuz 1917'ye gelindiğinde Britanya 5.000.000.000 poundu aşkın harcama yapmış, günlük harcaması 7.000.000 pounda yükselmişti ve baskıyı hafifletmek söz konusu olduğunda, Amerika'nın kendi çabalarının yanı sıra, müttefiklerini mali olarak desteklemenin yükü kendi kaynaklarını bile zorlar hale gelmişti. Amerika'nın savaşa girdikten sonraki ilk aylarda, borç talepleri Kongre'yi şok etmişti. Uzakta olduklarından ve savaşın kaçınılmaz maliyetlerini anlamaktaki tecrübesizliklerinden dolayı Amerikan kamuoyunun büyük bir bölümü, yeni dostlarının ellerini çok rahat şekilde Sam Amca'nın büyük ceplerine daldırdıklarını düşündüler. Bu nedenle Hazine Bakanı McAdoo, ne müttefikleri ne Amerikan kamuoyunu memnun edebildi. Müttefikler onun kendilerini kısıtladıklarını hissediyorlar ve Amerikan kamuoyu da McAdoo'nun ülkenin parasını sarhoş denizci gibi harcadığı için bağrışıyordu. Bu nedenle yeni borç talepleri, Kongre'de şiddetli itirazlarla karşılaştı. Northcliffe, belki abartarak da olsa, telgrafla vaziyeti veciz bir biçimde özetlemişti: "Borçlanma durursa, savaş durur."

Gerçekten Amerika Birleşik Devletleri, Temmuz ortasına kadar satın alınan ikmal malzemelerinin kendilerinden alınması koşuluyla, birkaç müttefik ülkesine 229.000.000 pound avans verirken, aynı dönem zarfında Britanya müttefiklerine yukarıdaki gibi bir kısıtlama getirmeksizin daha önceden verilmiş 900.000.000 pound borca ilaveten 193.000.000 pound daha borç vermişti. Bu yeni gerilimle birlikte İngiliz güvenirliliğine zarar vereceği korkusuyla önceki "Morgan kredilerini" tasfiye etmek için tahvilleri satma korkusu gelmişti. O sırada Dışişleri Bakanı Balfour o kadar telaşa düşmüştü ki, Albay House'a telgraf çekerek, "Muharebe sahasındaki mağlubiyetten daha kötü bir mali felaketin eşiğinde gibiyiz. Şayet döviz kurlarına ayak uyduramazsak ne biz ne müttefikleri-

miz dolar borçlarımızı ödeyebiliriz. Altına dayalı sistemi ve Amerika Birleşik Devletler'den satın almayı hemen durdurmalıyız," dedi. Tehlike, Birleşik Devletler Hazinesi'nin itirazlara rağmen, koordine edilmiş müttefikler arası mali konsey kurulana kadar aylık avansları ödeme girişimiyle, daha önceden İngiliz hükümeti adına J.P. Morgan ve şirketi tarafından yerine getirilen gayri resmi görevleri devralan satın alma komisyonunun teşkil edilmesiyle ve Lord Reading'in Washington'a sorun çıkartan arz ve talep mekanizmasını samimi ve sempatik bir şekilde düzeltmek için birleşik siyasi ve mali temsilcisi olarak gönderilmesiyle önlenmişti. Hürriyet Tahvilleri Kampanyası'nın olağanüstü başarısı, en azından durumu ekonomik olarak dengeledi. Müttefiklere verilecek avanslar için belirlenen miktar, ayda ortalama 500.000.000 dolardı. Yılın sonunda sorunun bizzat kendisi mecrasını değiştiriyordu; zira muazzam ihtiyaçlardan ve Amerikan hükümetinin kendi birlikleri için yaptığı satın almalarından dolayı müttefiklere verilen kredi akışı, malzeme ikmalini geçmeye başlamıştı. Şimdi müttefiklerin zorluğu, ihtiyaç duydukları malzemeye para bulmaktan ziyade, cephane için istedikleri malzemeyi temin etmekte.

Amerika'nın savaşa girmesi müttefiklerin durumunu güvence altına alırken, aynı zamanda Amerikan ordularının ağırlıklarını terazinin kefesine koymadan evvel bile bir büyük hücumla yönelik avantaj sağlamıştı. Artık bundan böyle deniz ablukasının hâkimiyeti tarafsızların kaçamak söz ve münakaşalarıyla aksatılmayacaktı. Onun yerine Amerika'nın işbirliği, deniz ablukasını çok geçmeden düşmanı gevşetecek bir hâkimiyete *dönüştürmüştü* – çünkü askeri güç ekonomik güce bağlıdır. Aslında Birleşik Devletler savaşın bir tarafı olarak, ekonomik silahı diğer mevcut tarafsızları hesaba katmaksızın, Britanya'nın geçmiş yıllarda tarafsızların haklarına ilişkin tartışmalarındaki cesur iddialarını çok açacak biçimde, büyük bir kararlılıkla kullandı. Böylelikle Almanya'nın deniz ablukasını sertleştirmeye başlaması, Britanya'nın denizaltı ablukasını zayıflatmasına tesadüf etmişti.

Hava Muharebeleri. Başka bir harekât unsuru, denizaltı muharebeleriyle aynı zamanda zirvesine ulaştı. Nasıl denizaltı önemli

bir ekonomik silah ise, uçak da kayda değer bir psikolojik silahtı. Aslında patlayıcı maddeli bir mermi 1916 yılında Zeplin baskınlarına son vermişti, lakin 1917 yılının başlarından itibaren Londra'ya gerçekleştirilen uçak saldırıları, 1918 Mayıs ayına kadar şiddetini artırmıştı. Hava savunma sistemleri o kadar mükemmel düzenlenmişti ki bundan sonra hava baskınlarını gerçekleştirenler, Londra'dan vazgeçerek, Paris'i hedef seçtiler. Sivil halkın metanetini kaybetmemesi, o sırada gelişme aşamasında olan Zeplin'in etkisini azaltsa da, dolaylı etkisi ciddiydi. Savunma amacıyla birçok uçağın cepheden çekilmesinin yanı sıra iş hayatına ara verdirmiş ve endüstri merkezlerinde üretimin duraklamasına neden olmuştu. İngiltere buna gecikerek cevap vermiş ve savaşın son aylarında "sivil halkın" moralinin bozulmasında bariz sonuçları görülen, kapsamlı hava baskınlarını gerçekleştiren küçük bir Müstakil Hava Birliği teşkil etmişti.

Propaganda. 1918 yılının başlangıcı, Birleşik Devletler'deki İngiliz Savaş Heyeti'nin başkanı olan Northcliffe, "Düşman Ülkeler Propaganda Direktörü" olarak atandığında bir başka psikolojik silahın esaslı gelişmesine tanık oldu. İlk kez böyle bir silahtan istifade edildi. Northcliffe, tam gerçekçi bir yaklaşım olmamakla birlikte, idealizmi gözeterek Alman politikası ile Alman halkı arasında sürekli bir şekilde ayırım yapan ve müttefik politikasının, Almanları askerlerin vesayetinden de dahil olmak üzere hepsini hürriyete kavuşturacağını vurgulayan Başkan Wilson'un konuşmalarında destek bulmuştu. Albay House tarafından bileylenen bu fikir, Northcliffe tarafından düşman ülkelerle liderlerini bir arada tutan müşterek bağları ayırmak amacıyla etkili bir şekilde kullanılmıştı. Ancak bu bağlar askeri baskı tarafından yıpratılıncaya kadar kuvvetli olarak kaldı. Başkan Wilson'un Temmuz 1917'de savaş yorgunluğunu ve Almanya'daki askerlik karşıtlığını konu alan nutuklarının etkisi parlamenter bir isyan çıkarttı ve Erzberger yönetimindeki Alman Millet Meclisi (*Reichstag*) hiçbir toprak talebi olmayan barış önergesini kabul etti. Ancak bunun yegâne sonucu, askeri ve siyasi taraflar arasındaki şiddetli çekişmede zayıf durumda bulunan Bethmann-Hollweg bağının kopması olacaktı.

Alman halkının parlamenter temsilcileri, genelkurmayın demir iradesine karşı koymak için artık tamamen bezgin olan ve kıskırttığı savaştan çekilmek isteyen Avusturya İmparatorluğu kadar çaresizdi. Bu barış çabaları uygulamada düşman demokrasilerinden pek destek görmedi; zira Başkan Wilson sözcüsünün de bildiriye tekrar vurguladığı gibi mutlak askeri yönetimlerle hiç barış görüşmesi müzakere etmeyecekti. Düşman halklarını bu yönetimlerden kurtulmaları için cesaretlendirmeleri, ilke olarak mükemmeldi ancak çok sıkı bir şekilde kelepçelenmiş olanlara hitap edildiğinde boşuna olmuştu. Onlar illüzyonist değillerdi.

Gerçekten 1918 yılının Ocak ayında bir milyonu aşkın Alman işçisi genel greve gittiğinde bu popüler isyan için önemli bir destek vardı, fakat çok geçmeden bu isyan yatıştı ve hatta büyük taarruzun heyecanında unutuldu bile. Ancak ne zaman ki askeri mekanizmanın kendisi çökmeye başladı, işte o zaman mekanizmanın köleleri kendilerini bu kısıkaştan kurtarabildiler ya da propaganda bu hâkimiyeti gevşetmede onlara yardımcı oldu. Belki işte ancak o zaman barış için güçlü bir irade onların pasif savaş bezginliğini takviye etmişti. Ülke için savaşmak sadece vazgeçip ve bırakacağınız bir basit oyun değil, uyuşturucu gibi güçlü bir alışkanlıktır.

Sahne 1: Duraklama ve Aksak Taarruz: Arras, Nisan 1917

9 Nisan 1917'de Fransa'daki İngiliz orduları, Dünya Savaşı'nın nihai ve kati olacağını umut ettikleri muharebeye girdiler. Sıradan bir gözlemci için bu taarruz günü, önceki bütün taarruzlarla eşsiz zıtlıkta bir gündü. Ancak bunun da askeri çölde bir başka serap olduğu ortaya çıkmıştı. Belki bu durum, harekâtın başlama saatin-den evvel kaçınılmazdı.

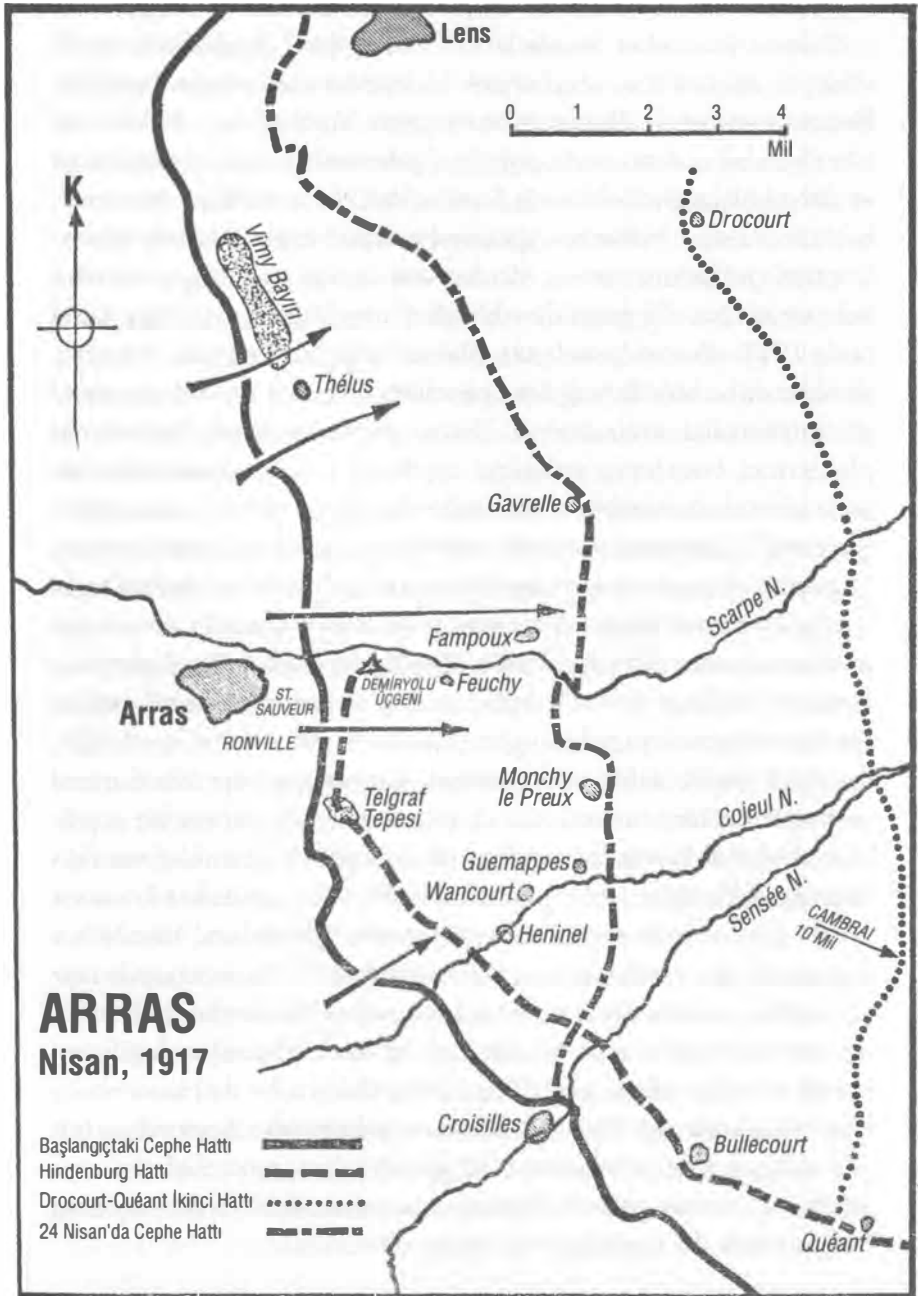
Arras taarruzunun 1916'daki Somme muharebelerinde, çok derinlere uzanan kökleri vardı. Taarruzun stratejik kavramı Somme'dan doğmuştu, zira ölü doğmuş ya da vaktinden önce geçersiz hale gelmiş diğer taarruzlarla işbirliği içinde, 1917 yılının bahar mevsimi için planlanmıştı. Bu taarruzun, sadece kışın bastırma-

sının Somme'a saldırısını engellemiş olduğuna inanılan Alman birliklerinin ve insan gücünün üstesinden geleceği düşünülüyordu. Taarruzun stratejik başarısızlığı kısmen Somme'un yarattığı sonuç ve kısmen de komuta kademesinin Somme'da kullanılan faydasız yöntemleri unutmasıydı. Arras planının tohumları Somme zamanında atılmıştı.

Zira Haziran 1916'da, Arras yakınlarında gerçekleştirilmek üzere, Somme taarruzunu tali olarak destekleyecek, Blaireville Projesi olarak bilinen bir plan hazırlanmıştı. Mevcut bütün kuvveti Somme'daki o insan çukuruna çeken muazzam zayıat nedeniyle ertelenen taarruz, Ekim ayında bahar planının bir bölümü olarak gözden geçirildi ve genişletildi. Doğu istikametinde Somme'a doğru yavaş yavaş devam eden İngiliz ilerlemesi, Somme ile Arras arasında Gommecourt'un en batı noktasını teşkil eden, Almanların elinde bulunan bir çıkıntı bırakmıştı. Bu çıkıntı, Cambrai istikametinde birleşecek şekilde, hem sağ ve hem sol taraftan taarruz imkânı veriyor gibiydi. Eğer bu harekât başarılı olursa sadece çıkıntıyı tutan Alman birliklerini kuşatmakla kalmayabilir, fakat aynı zamanda Alman ihtiyatlarının tıkayamayacağı kadar geniş bir gedik açabilir ve böylece Valenciennes'e (Kuzey Fransa) ve düşmanın ana ikmal hatlarına karşı ilerlemenin zeminini hazırlayabilir ve Belçika "kanalından" geri çekilmenin önünü kesebilirdi.

Müttefik başkomutanlar 18 Kasım 1916'da, 1917 yılının planlarını görüşmek üzere Chantilly'de buluştular. Toplantıdaki sonuca göre Şubat ayının başında İngiliz Dördüncü ve Beşinci ordularının, Gommecourt çıkıntısının güneyinde Somme taarruzuna devam etmesine karar verilirken, Allenby komutasındaki Üçüncü Ordu Arras'tan kuzey istikametinde taarruz edecekti. Allenby Monchy-le-Preux'yu (Kuzey Fransa) ele geçirdikten sonra Cojeul Vadisi boyunca Alman geri çekilme hattını tıkamak için güneydoğu istikametinde ilerleyecekti ve eğer mümkün olursa Sensée Vadisi'ni de tıkayacaktı. Bununla bağlantılı olarak Horne komutasındaki Birinci Ordu, derhal Üçüncü Ordu'nun kuzeyinden taarruz ederek savunma kanadını teşkil edecekti. Fransızlar ise Somme'un güneyine taarruz edeceklerdi. Fransız taarruzu üç

Harita 15

hafta sonra Champagne’de başlayacaktı – şayet iki asıl taarruz birbirleriyle etkileşim halinde olacaksa bu uzun bir gecikmeye neden olurdu.

Fakat bütün plan Fransızların hareket tarzı, İngilizlerin tereddütü ve Almanların sezgilerinin birleşmesi sonucunda bozuldu. Bunun sonucunda Fransızların tutumu Verdun’daki gizlenemez kötü hazırlığın sonucunda şişirilmiş şöhretinin foyası ortaya çıkan ve daha mazur görülebileceği Somme’daki başarısızlık neticesinde, başkomutanları Joffre’nin görevinden azledilmesi şeklinde biçimlenmişti. Joffre’nin yerine, Verdun’daki *karşı taarruzların* sevilen kahramanı Nivelle getirildi – Nivelle’in bu göreve atanması nedeniyle 1917 yılı için hazırlanan planda değişiklik yapıldı. Bu değişiklikler daha büyük hedeflere yönelikti ve ayrıca Fransızlara daha gösterişli roller vermekteydi. Sonuç itibariyle İngilizler, taarruz planlarının bozulması pahasına cephenin büyük kısmını devralmak zorunda kalmışlardı. Bir yanda incelikten yoksun davranışlar öte yanda hassasiyet, müttefik taarruzunda gecikmeye neden olan, zaman israfı yaratan tartışmalar meydana getirmişti. Ayrıca taarruz başlayamadan önce Almanlar, taarruzun dayandığı esas sadece Gommecourt’tan yaptıkları stratejik geri çekilmeyle değil fakat Arras ve Soissons arasında bulunan eski ve girintili çıkıntılı cephe-lerinin tümünden yaptıkları geri çekilmeyle geçersiz hale getirdiler. Bunu bir İngiliz zaferi ve kazanmakta biraz gecikilse bile Somme taarruzunun bir semeresi olarak göstermek için, saçma bir teşebbüste bulunuldu. Bu bir sonuçtu fakat İngiliz komutanlığının ileri sürdüğü şeklindeki gibi bir sonuç değildi – zira sonbahar boyunca takip edilen küçük sınırlı taarruz yöntemi Almanlara düşmanları için çukur kazması amacıyla, kelimenin hakiki ve mecazi anlamıyla, yeterli zaman tanımıştı. Yeni inşa edilen Hindenburg Hattı’na çekilmek suretiyle cepheyi düz hale getiren Almanlar, İngilizleri kendilerinin meydana getirdikleri çekildikleri alan ile Hindenburg Hattı arasından yer alan bu muazzam tahrip edici bozkırdan, büyük zahmet altında bıraktılar. Bu geri çekilme, müttefiklerin taarruz hazırlıklarını geçersiz bırakmakla onları tahliye edilmiş olan bölgenin her iki kanadıyla kısıtlamış oluyordu.

Böylece İngiliz taarruzunda asıl rol, Allenby'nin komutasında bulunan Üçüncü Ordu'ya düşmüş oluyordu. Şayet Allenby, Hindenburg Hattı'nın sona erdiği tam kuzeydeki eski savunma mevzilerini yarabilirse bu hattı otomatik olarak yanlardan ve geriden ele geçirebilirdi. Fakat Almanlar böyle bir hareketin gerçekleşebileceği beklentisiyle Hindenburg Hattı'nın kuzey ucunun yakınında Quéant'tan başlayıp Drocourt'tan geçen Arras'ın kuzeyindeki eski savunmalarını örten set mevzileri kazmışlardı. Böylelikle Allenby'nin bütün stratejik başarı şansı, cephe sisteminin yaklaşık sekiz kilometre gerisinde bulunan ve kısmen tamamlanmış bu set siperlerine çok miktarda Alman ihtiyatları ulaşmadan kendisinin ulaşabilip ve yarabilmesine bağlıydı. Bu kapıyı açabilecek tek anahtar baskındı. Bunun için Arras taarruzunun gerçek dramı, muharebenin kendisinden daha ziyade hazırlık tartışmalarında ve hazırlıklarında yatmaktadır.

Aslında baskın unsuru 14 Temmuz istisnası dışında Somme taarruzunda terk edilmişti. Tarihin büyük liderlerinin ana unsuru olan bu baskın prensibi, 1915 baharından bu yana pas tutmuştu. İki unsurla, kitlesel tank taarruzu ya da kısa fakat yoğun bombardımanla, baskın sağlanabilir ve Drocourt-Quéant arasındaki set siperlerine zamanında ulaşılabilirdi. İlk unsur, 1916 yılında tanklara ilişkin verilen cesaret kırıcı raporlardan sonra, teslimatların yavaşlaması nedeniyle imkânsız hale gelmişti. Bu eldeki bütün malzeme altmış eski tanktı. Allenby ve topçu danışmanı Holland, mümkün olan en kısa süreli bombardımanı talep ediyorlardı ve başlangıçta bu bombardımanın sadece kırk sekiz saat sürmesi gerektiğini teklif etmişlerdi. Her ne kadar bu süre sonraki standartlara göre kırk saat daha uzun olmakla birlikte, sekiz saat bile baskın yönünden ele alındığında önemsiz bir adımdı. Ancak yüksek komuta kademesi, uzun süren bombardıman teorisine sadıktı ve böyle bir yeniliğe karşı derin bir güvensizlikleri vardı. Yine de Allenby, Genel Karargâh topçu danışmanını ustalıkla bir şekilde bir başka yere terfi ettirinceye ve yerine karargâhın görüşlerini paylaşan birisini getirinceye kadar, fikrinden vazgeçmedi. Ondan sonra üç haftalık “dikenli tel” temizliğini müteakip “beş günlük bombardımanı”

öngören plan benimsendi. Çok aşikâr hazırlıklarla bu plan, baskın tesiri açısından başarısızlığa mahkûm demekti. Bu bombardımana her sekiz metreye bir top olmak üzere, 989'u ağır 2.879 top iştirak etmişti.

İngilizlerin Arras taarruzunda baskın unsurunu göz ardı etmelerinin belki de en açık ve net belirtisi, Almanların “üç hafta önce” yapabildikleri karşı taarruz hazırlıklarının açıklamalarında kesin bir şekilde yer almaktadır: “Uzun kollar halindeki sahra ve ağır topçu birlikleri *cephesinin* yaklaşma istikametlerini belli etti; kraliyet hava birlikleri ve makineli tüfek birlikleri ... taleplere karşılık verdi. Sayısız çalışma grupları gece ve gündüz ... onarım işinde ve savunma mevzilerinin derinleştirilmesinde çalıştılar. Malzeme ve cephane yüklü trenler gece ve gündüz aralıksız bir şekilde anavatandan depolara sefer yaptılar... Dağ gibi mermiler mühimmat depolarında istiflendiler... Savunma mevzilerinin inşaları ve birliklerin teşkil edilmeleri tamamlandı... Düşman gelebilirdi, *şimdi söz birliklerindi.*”

Ludendorff bizzat bölgeyi ziyaret etti. İngilizler bedelini göze alıp ileri mevzileri yarabilirlerse de, durumdan memnundu. O vakit İngilizler, yeni derinlikte savunma prensibiyle durdurulacaktı.

Bununla beraber bütün zorlukları çıkaran Almanlar değildi. Haig'in istihbarat teşkilatı başkanı General Charteris'in o dönemdeki günlüğünde önemli ve aydınlatıcı bir bilgi mevcuttur: “Allenby bir hususiyeti Douglas Haig ile paylaşmaktadır: Haig şifahi olarak planlarının net bir şekilde ne olduğunu açıklayamamıştır. İkisinin arasında geçen görüşme daha ziyade eğlencelidir. Haig neredeyse cümlesini tamamlayamıyordu ve Allenby cümlelerini tamamlasa da gerçekten ne demek istediğini anlatamıyordu.” “Birbirlerini mükemmelen anlıyorlar” –diğer kanıtlar bu noktada kuşku yaratıyorlardı– “fakat her birinin karargâhı sadece ilk amirlerini anladıklarından, ayrıntıların anlaşılabilmesi ancak ondan sonra mümkün olabiliyordu... Orduda yapılan konferanslarda kimse müdahaleye cesaret edemez...”

Allenby daha küçük bölgelerde, yeraltından ilerleyecek olan iki tümenini ve aradan geçerek öncü tümenlerini korumak için,

bilhassa Arras'ın Saint Sauveur ve Ronville'nin yeraltı kanalizasyonları ile taşocakları arasındaki bağlantıyı tesis ederek baskın tesiri sağlama gayreti içerisindeydi. Planın bir başka özelliği, Üçüncü Ordu'nun taarruza çıkan üç kolordusu düşmanın ilk savunma mevzilerini yardıktan sonra, Kavanagh'ın komutası altındaki süvari kolordusu ve Maxse'nin komutası altındaki XVIII. Kolordu'sunun merkezdeki insan yığınının arasından geçecek ve set siperine doğru ilerleyecek olmasıydı. Kısmen gizlilik nedeniyle, bu takip harekâtının neredeyse cephe hattına kadar uzanan Arras'ın arasından ilerlemesini göze alan, cesur bir riske girilmişti. Bununla beraber, yenilikçi bir maharetle hazırlanan bu plan, sadece başlangıçtaki baskın unsurunun eksikliği nedeniyle değil, fakat başlangıçtaki taarruzun nispeten dar olan –yirmi kilometre– cephesi nedeniyle etkisiz kaldı. Merkezdeki geçit de o kadar dardı ki, taarruzun sonu da kolaylıkla durdurulabildi. Ludendorff'un 1915'in sonbaharındaki Vilna taarruzu, daha iyi bir yöntemi gözler önüne sermişti – bu yöntem düşman cephesine iki yanından hücumla geçilirken arada kalan büyük boşluğa ansızın takip birliğinin sevk edilmesi idi.

Bunun dışında Arras planının temel bir kusuru, muharebe cephesiyle kıyaslandığında lojistik cephesinin genişliği idi – ikmal yolları ve takviyelerin hepsi Arras'ta birleşmişlerdi. Bunun sonucunda da dar geçidin girişinde tam bir yığılma meydana gelmişti. Her ne kadar 1915 ve 1916 yıllarında yaşananlar geniş bir alan düşmandan temizlenmedikçe ve temizleninceye kadar bu tarz bir ilerlemenin faydasız olduğunu göstermekle birlikte, taarruzun başlangıcı beklenen gelişmeyi sağlayamayınca ileri bölgedeki süvarinin gelmesiyle bu yığılma artmıştı.

Ancak stratejik hedef uygulamada 9 Nisan'da harekât başlamadan önce kaybedilse de, başlangıçtaki taktik başarı bütün önceki İngiliz taarruzlarının aksine güçlü ve cesaret vericiydi. Yeni İngiliz gaz mermileri, savunmadaki topçuyu etkisiz hale getirmede en etkin unsurdu çünkü sadece her seferinde top mürettebatını saatlerce maskelerini takmak zorunda bırakmamış, fakat atları da sinekler gibi öldürerek cephanenin cepheye taşınmasını önlemişti. Taarruz,

Üçüncü Ordu'nun VII., VI. ve XVII. kolorduları ve Birinci Ordu'nun Kanada Kolordusu tarafından gerçekleştirildi. En sağda ya da güneyde, Snow'un VII. Kolordu'su Croisilles'in yakınlarında kolordunun diğer birliklerinin -14., 30. ve 56. (1. Londra) tümenleri- mihverini teşkil eden 21. Tümen ile birlikte ilerliyordu. Sol taraflarında Haldane'in VI. Kolordu'su 3., 12. ve 15. tümenleri taarruzda ve 37. Tümen ise aradan geçmek ve önemli Monchy-le-Preux mevzisini ele geçirmek için beklemeydi. VI. Kolordu ve komşu birliklerinin arasındaki ara hattı olan bataklık Scarpe Vadisi İngiliz sağ ve sol kanatlarını ayırmaktaydı. Scarpe'in kuzeyinde taarruz sorumluluğu, kadrosunda 9., 34. ve 51. tümenleriyle birlikte kolordunun sağ tarafında bulunan 9. Tümen'in arasından geçecek 4. Tümen'in bulunduğu Fergusson'un XVII. Kolordu'suna verilmişti. En kuzeyde Byng'nin Kanada Kolordusu, müttefikler için çok uzun bir süredir aşılmaz bir engel olan, uğursuz Vimy sırtına taarruz edecekti. Sırtın 9 Nisan'da büyük kısmının ele geçirilmesi, müttefikler için büyük bir başarı olmuştu. Kanadalıların zaferi iyi hazırlanmış ve iyi icra edilmişti. Bununla beraber şu önemli şartı da kabul etmek gerekir ki, buradaki görev daha güneydeki çarpışmadan kolaydı. Buradaki mevki tepeye taarruz edenlere Scarpe civarındaki vıcık vıcık toprağı ya da bataklık araziye cepheye paralel kat eden birliklerden daha iyi topçu gözetleme ve kuru zemin imkânı sağlıyordu.

Saat 05:30'da taarruz eden piyade, bütün cephe boyunca zamanlaması muhteşem olan, yaklaşma baraj ateşi örtüsü altına ileri atıldı. Bir saatten daha az bir zaman zarfında, Almanların hemen hemen bütün birinci hat mevzileri ele geçirilmişti. Scarpe'in kuzeyinde başarı devam etti. Öncü tümenlerin üç hedefi art arda ele geçirmelerinden sonra 4. Tümen, kolordunun sağından geçti ve Fampoux'yu ele geçirerek Drocourt-Quéant set siperlerinin önündeki son Alman hattını yarıdı. Fakat Scarpe'in güneyinde başlangıçta Railway Triangle ve Telgraf Tepesi'nde, daha sonra Wancourt-Feuchy hattında, Monchy-le-Preux Hill'den makineli tüfeklerle desteklenen savunma o kadar kuvvetliydi ki, her ne kadar 12. ve 15. tümenlerin ilerlemesini durduramamakla birlikte,

taarruzu çok kötü bir şekilde geciktirmişti. Böylece ihtiyatta olan 37. Tümen, o gün ilerleyemedi. Arkalarından gelen süvarinin hareketi sadece boşuna olmakla kalmamış, aynı zamanda yığılmaya onlar da eklenmişti.

Taarruzun başladığı gün elde edilen sonuçlar, hem esirler hem kat edilen ilerleme açısından, önceki herhangi bir taarruzdan daha büyük ve hızlı olmuştu – bununla beraber stratejik yarma harekâtının zayıf olan başarı umudunu tüketmişlerdi. Umudun kaybolmasında yardımcı unsur, tankların yanlış kullanılmasıydı. Eldeki mevcut altmış tankı bütün cepheye yaymak yerine, Monchy-le-Preux'nun ele geçirilmesini amaçlayan hayati önemdeki taarruza yardım etmek amacıyla toplu olarak kullanılması, daha akıllı bir hareket tarzı olmuş olacaktı. Bu hata, müteakip safhada tekrarlandı. Halbuki şayet mevcut bütün tanklar ilk günkü taarruzda meydana gelen muharebe çıkıntısının güneyinde tertiplenmiş olsalardı, Alman direnişini kanatlardan karşılayabilir ve cepheyi yanlardan baskı altına alabilirlerdi.

Böylece 10 Nisan'da Üçüncü Ordu, topçusunun piyadeyi destekleyemeyecek kadar uzak olduğu bir durumda, doğrudan düşmanın pekişen direnişinin üzerine yürüdü. 37. Tümen'in bir bataryasının ancak çok dar cepheli ve çok gecikmiş bir hücumla Monchy-le-Preux'yu ele geçirmek için giriştiği taarruza, dört tankın yardıma gelmesi 11 Nisan sabahını bulmuştu.

Aynı sabah Gough'un Beşinci Ordu'sunun bir kısmı güneyden Üçüncü Ordu üzerindeki Almanların direnişinin baskısını hafifletmeyi hedefleyen Hindenburg Hattı'nda birleşecek bir taarruza geçti. Umutsuz bir durum için umutsuz bir çözümdü. Çünkü tahliye bölgesinde bunca zorluk çektikten sonra bu ordu ne bir hazırlık yapabilmiş, Hindenburg Hattı'nın güçlü savunması için böyle bir taarruz şöyle dursun ne de normal bir siper savaşı için topçusunu buraya nakledebilmişti. Bu zorluk daha sonra Cambrai'de büyük zafer kazanan hareket tarzının tohumlarının atılmasına yol açmıştı. Fakat Cambrai'de 381 tank yerine sadece on bir tank toplanabilmişti. Topçu desteği yetersiz olduğundan bir avuç tank Avustralya 4. Tümeni'nin önünde Bullecourt civarında bulunan

Hindenburg Hattı'na karşı bir seyyar engel ve dikenli tel imha görevi yerine getirecekti.

Bu kumar tutmamıştı – hazırlıklar çok alelaceleydi. Kaynaklar yetersizdi ve cephe çok dardı. Birkaç saat için başarı kazanılıyor sanıldı. Tanklar “kendilerine verilen görev” için çok geç kalmış olsalar da, en azından düşmanın dikkatinin çekilmesine yardımcı oldular ve “Alman garnizonun bir kısmının arazi boyunca kaçmasına” yol açan paniğe neden oldular. Avustralyalılar, Hindenburg Hattı'nı yardılar fakat ondan sonra her taraftan girilen karşı taarruzun hedefi haline geldiler, bu arada birliklerinin ilerlediklerinin sanılması topçunun onları korumasını önlemiş oldu.

Daha emniyetli bir hareket tarzını icrasıyla ele geçirilen arazi elde tutulabilirdi, fakat Üçüncü Ordu'nun sağ tarafında bulunan Heninel ve Wancourt'taki (Kuzey Fransa) inatçı Alman direnişi iki ordunun herhangi bir birleşme şansını önlediğinden İngilizler daha fazlasını yapamazlardı. Ertesi sabah 21. ve 56. (1. Londra) tümenleri bu iki müstahkemi ele geçirdiler, fakat Alman karşı taarruzunun artan şiddeti taarruzun ilk ve asıl safhasını 14 Nisan'da sona erdirdi. Stratejik başarı kaçırılmış olmakla birlikte 13.000 esir alınmış ve 200 top ele geçirilmişti.

Sonraki safhanın İngiliz zayıflığının moral bozucu toplamını azaltma konusunda pek yararı olmadı. Daha öncesinde Arras'a yöneltilen taarruz sonrasında, Fransızların 16 Nisan'da Aisne'ye girdikleri taarruz daha kötü bir bozgun olmuş, Nivelles'in, aşırı umut ve tahminlerinin yerle bir olmasına neden olmuş ve mesleğini Arras'ın harabelerine gömmüştü. İngilizler taarruzlarına devam etmek için bir haftaya kadar hazır olamadılar. Haig “müttefiklere yardım etmek amacıyla taarruzunu bütün gücüyle” devam ettirmeye karar vermekle birlikte, o sırada orada yardımcı olacağı bir Fransız taarruzu mevcut değildi. Allenby, 23 ve 24 Nisan tarihlerinde kendi cephesini, ağır zayıflık ve baskı karşılığında, Guemappe ve Gavrelle'yi de dahil edecek şekilde ileri taşıdı. 30 Nisan'da ordu komutanlarının katıldığı konferansta Haig, Fransızların ayrıca bir taarruza kalkışacağı ihtimaline pek inancı olmadığını göstermiş; fakat “iyi bir savunma hattını işgal edene kadar muntazaman ile-

ri doğru hareketlerle” kendi taarruzlarını devam ettirmeye karar vermişti.

3 ve 5 Mayıs’taki yararsız taarruzlar ve fedakârlıklara rağmen tahmin edilenden ya da umulandan daha “inatçı olan” saldırılar karşısında bu hatta ulaşamadı. Çok uzun süren bu taarruz çok acı bir şekilde sonuçlandı ve sonunda taarruz durdu. O zaman İngiliz taarruzunun ağırlık merkezi kuzeye kaydırıldı – taarruz burada 7 Haziran’da Messines’te (Belçika) parlak bir şekilde başlayacak ve Ekim ayında Passchendaele’nin (Belçika) bataklıklarında daha da feci şekilde kaybolup gidecekti.

Sahne 2: Muazzam Bir Kuşatma Muharebesi: Messines

7 Haziran 1917’de, ertesi gün parlak bir askeri başarı olarak kabul edilen bir muharebe cereyan etti. Bu muharebe, 1914-1918 yıllarının nice parıltısı kaybolmuş tarihi “şaheserlerinden” farklı olarak, bugün daha fazla göze çarpmaktadır. Ve biz şimdi Messines sırtının, General Plumer’in İkinci Ordu’su tarafından ele geçirilmesinin neredeyse bütün kuşatma harbi süresince tek gerçek kuşatma muharebesi olduğunu takdir ediyoruz. Ayrıca bu kuşatma, 1918 yılının sonlarına kadar komuta kademesi tarafından duruma dayalı yöntemlerin uygulandığı birkaç taarruzdan birisiydi.

Fakat her ne kadar bugün bu muharebeye duyulan sonsuz tarihsel ilginin nedeni taktiğinin mükemmel olmasında yatsa da, o dönemlerde bu ve haklı olarak yarattığı moral desteği de gölgede kalmıştı. Belki bu etki neredeyse harekâtın doğrudan sorumluluğunu taşımayanların, koşulların ve ayrıca yöntemlerin farklı olduğu Ypres’teki harekâtlara çok fazla bel bağlamasına yol açan, teşvik edici bir unsur olmuştu. Fakat böylesine bir düşünce, Arras ve Aisne’deki bahar taarruzunun moral bozucu akıbetinden sonra, şiddetle duyulan moral desteği konusunda Messines’in değerini azaltmaz.

Pétain, Fransız ordusunu toparlamak ve gençleştirmek için gayret ederken, Haig taarruzunun ağırlık merkezini Flanders’e kaydırmaya ve Ypres’te girişeceği asıl harekâtın hazırlık adımı olarak,

taarruzun kanadı için müstahkem oluşturmaları amacıyla Messines ve Wytschaete çevresindeki hâkim araziye emniyete almak için, uzun süredir hazırladığı planı icra etmeye karar verdi. Çünkü bu bölge Almanların elindeyken, düşmana İngiliz siperlerinin ve ileri batarya mevzilerinin tam bir gözetleme imkânını, Ypres muharebe çıkıntısına kadar olan bölgenin ulaşımını kontrol altına almasını ve düşmanın oradaki mevcut siperlerinin cephesini ya da hatta arkasını bile kontrol altına alma imkânını sağlıyordu.

Her ne kadar asıl gelişme kış ayında başlasa da, hazırlıklar yaklaşık bir yıl öncesinden başlamıştı. Bu nedenle, 7 Mayıs'ta Haig Plumer'e Messines taarruzu için ne zaman hazır olacağını sorduğunda Plumer, "Bugünden itibaren bir ay," diyebildi ve sözünü harfiyen yerine getirdi. Sükûnet telkin eden bu ciddi ifadede, ne çekilen endişeyi açığa çıkaran bir belirti ne de Plumer'den bu amacın üstesinden gelinmesinde talep edilen iradenin takdir edildiğine ilişkin belirti vardı.

Bu başarıdaki temel etken, Ocak ayından bu yana 600 ton patlayıcı ihtiva eden, on dokuz büyük mayının aynı anda infilak ettirilmesi ve düşmanın etkili bir karşı mayınlama faaliyeti karşısında 8.000 metrelik bir yeraltı tünelinin patlayıcıyla hazır hale getirilmesi idi. Taarruzun birkaç hafta öncesinde Plumer'e, Almanların 60 rakımlı tepedeki mayının yarım metre civarlarında oldukları bildirilmişti. Yapılacak tek şey onu havaya uçurmaktı. Plumer bunu çok kesin bir şekilde reddetti ve müteakip haftalarda devam eden uğursuz rivayet ve raporların yıpratıcı gerginliği altında da aynı kararlılıktaydı. Plumer'in haklılığı 7 Haziran saat 03:10'da bu mayının diğer on sekiz mayınla birlikte infilak ettiği haberiyle ispatlandı – yirmi mayından sadece birisi Almanlar tarafından patlatılmıştı.

Plumer'in iradesinin diğer bir örneği, Genel Karargâh'ın topçu danışmanını değiştirmek için gösterdiği güçlü ve sinsi baskısına dayanmasıydı. Arras taarruzu öncesi aynı olay, Üçüncü Ordu'da da vuku bulmuştu. Allenby'nin planı –bütün baskın umudunun kaybolması pahasına– topçu danışmanının başka göreve atanması ve yerine farklı bir görüşe sahip birinin getirilmesiyle birlikte, köklü bir şekilde tadil edilmişti. Ancak Messines'ten önce Plumer,

bütün değişiklik teşebbüslerine direndi ve sonunda onlara açıkça sorumlunun kendisi olduğu sürece kendi adamlarına sahip olmak istediğini söyleyerek, fikrini kabul ettirdi. Plumer ihtiyaç duyduğu uzman danışman tavsiyesine direnebilecek kadar güçlü olsa da, ayrıca ihtiyaç duyduğu konuları çeşitli kaynaklardan topladı ve karar vermeden önce hepsini göz önüne aldı. Plumer'in kurmay başkanı Harrington, zeki ve sempatikti. Onların uyumlu beraberlikleri, İkinci Ordu karargâhının tümüne ve oradan da muharip birliklere yayılan bir işbirliğinin simgesi oldu.

Güven duygusu, görüş ve eleştirilere açık olmak İkinci Ordu'nun temeliydi. Bunlar serbest sorgulamanın ve eleştirinin cesaretlendirildiği cephe gerisindeki okullarda ve kurslarda örnek olarak gösterilirken, ortaya atılan herhangi bir konunun cevabı ve gerekçesi daima mevcuttu. Onlar ayrıca taarruz hazırlıklarında da belirgindi. Diğer komutanlar birliklerinin kazanmak zorunda oldukları bir dizi hedef tespit etme eğilimi taşıırken, Plumer'in yöntemi muayyen geçici mevziler önermek ve daha sonra bunları tartışmak ve bunların her bir kısmını ilgili kolordu ve tümen komutanlarıyla birlikte, herkesin nihai parçaların bir mozaik gibi bir araya gelmesi konusunda mutabakata vardığı birkaç hedefi bölgesel koşullara ve fikirlere uyarlamaktı.

Ayrıca Genel Karargâh'tan gelen teknik tavsiyeye gerçekte çatıştığı için itiraz edebilmesine rağmen, Plumer'in sağduyulu kararının tarafsızlığı, denk düştüğünde öneriyi kabul etmesiyle kendini göstermişti. 1914-1918 yıllarındaki Batı Cephesi, rakipsiz bir biçimde istihkâmcıların savaşıydı. Ancak tarihçilerin kafaları, istihkâmcıların oynadıkları küçük rol ve süvarilerin kibirli tutumu ve piyadenin onun sorunları çözme teşebbüsleri karşısında karışacaktır. Bununla beraber Messines, keskin bir zıtlık teşkil etmektedir; zira buradaki usuller ve eğitim büyük ölçüde istihkâmcıların kuşatma muharebesindeki özel bilgi ve tecrübelerinden derlenen SS 155 talimnamesine dayandırılmıştı.

Çünkü Messines, tahkim edilmiş bir muharebe çıkıntısının en az hayata mal olması için, hazırlık aşamasında insan aklının ve icrasında malzemenin azami kullanılacağı tam bir kuşatma harekâtı

olacaktı. Mayınlar, topçu ve gaz mermileri üzerlerine düşenleri yaptılar. Fakat ters yönden esen rüzgâr, gazın etkisini azalttı. Mayınların ve topçunun etkisi o kadar eziciydi ki, tanklara neredeyse hiç ihtiyaç duyulmadı. On beş kilometreyi aşkın bir cephede 828'i ağır olmak üzere 2.338 top mevzilenmişti. Ayrıca 304 adet büyük siper havanı vardı. Böylelikle buradaki topçu kuvveti cephenin yaklaşık her altı metresine bir top olarak yayılmıştı ya da diğer bir deyimle yaklaşık iki kilometreye 240 top düşmekteydi. Cephenin her bir yüz metrelik alanına, yaklaşık beş buçuk ton mühimmat atılmıştı.

Muharebe çıkıntısında birleşecek olması taarruzun şansını artırıyordu. Fakat bu durum, karargâhın, birliklerin ve topçunun taarruza hazırlanmasını zorlaştırıyordu. Zira taarruz eden her kolordu bölgesinin derinlikleri değişiyordu. Cephe genişlikleri, nihai hedef olan muharebe çıkıntısını meydana getiren kavise doğru giderek daralıyordu. Ancak bu bir kuşatma harekâtı olduğu için, başarıyı devam ettirme ve yarma teşebbüsüne girişmeden, Arras'ta meydana gelmiş olan yığılmadan kaçınmak daha kolaydı. Ve bu sorun beş tümene cepheden geriye doğru eşit bölgelerin tahsis edilmesi suretiyle daha da kolaylaştırılırken, bu arada dört tümen de daha küçük boşlukları doldurmuşlardı. Ayrıca asıl sırt ele geçirildiğinde yeni birlikler aradan "sıçrayarak" muharebe çıkıntısı boyunca uzanan nihai Oosttaverne hattını (Belçika) ele geçireceklerdi.

Titiz bir teşkilatlanma ve önsezi, hazırlığın her safhasına damgasını vurmuştu. Ancak bu, raporlar ve talimatlara değil, şahsi bir çabaya dayanıyordu – karargâh subayları devamlı olarak birlikleri ve siperleri dolaşıyorlardı. Diğer bir özellik ise, bilgilerin esirler, arazi ve hava gözetleme ve keşfi, fotoğraf, telsiz dinleme ve sesle ölçme (sesle kestirme) sistemi aracılığıyla elde edildiği özel istihbarat düzeyiydi. Bu bilgiler, süratli bir şekilde on beş günlük bir süre için tesis edilen Locre Chateau'daki ordu merkezine nakledildi. Daha sonra tasnif edildiler ve özetler ile haritalar halinde dağıtıldılar.

Bombardıman ve dikenli tellerin temizlenmesi, 21 Mayıs'ta başladı, 28 Mayıs'ta genişletildi ve yapılan düzenlemeleri denemek amacıyla baraj ateşleriyle birlikte yedi günlük yoğun bir bombardımanla son buldu. Bu bombardımanın sonucu olarak Messi-

nes'teki tamamen sınırlı bir taarruz karşılığında heba edilen baskın unsuru, yarma harekâtı umudu için hayati önem taşıyan Arras'ın aksine, burada önemli değildi. Çünkü baskın yoksa da, mayınların ve ezici ateş üstünlüğünün yarattığı baskın etkisi vardı. Bu hareket tarzı, tespit edilen kısa mesafeli hedeflerin ele geçirilmesine yetecek kadar devam etti. Bu noktanın ve fiili baskın ile baskın etkisi arasındaki ayırım savaş teorisi açısından önemlidir.

Bununla beraber İngilizler, Almanlar ekmeklerine yağ sürdüğü için talihliyidiler. Taarruz hazırlıklarından kuşkulandığına Rupprecht'in kurmay başkanı Kuhl, "muharebe çıkıntısının tahliye edilmesini ve Lys'in (Belçika) gerisine çekilmeyi" teklif etmişti. Fakat kolordu komutanları geleneksel görüşle "hâkim mevziyi" terk etmemenin önemine bağlı kaldılar ve onların görüşü üstün geldi. Toprağın asla gönüllü olarak terk edilmemesi konusunda askerce bir kanaate sapanan komutanlar, ileri mevzileri bile çok sayıda kuvvetle elde tutmakta ısrar ettiler. Böylelikle Alman aptallığı, İngiliz mayınlarının işe yaramasını engelleyerek ve onlar için harcanan emekleri heba etmeyi sağlayacak olan geri bölgeye kestirmeden ulaşmayı önleyerek, İngiliz planını başarıya ulaştırmıştı.

İngiliz planına göre dokuz piyade tümeni, arkalarında yakın bir vaziyette tertiplenmiş üç ihtiyat tümeniyle birlikte taarruza katılacaktı. Sağda (ya da güney kanatta) Godley'in komutasında 3. Avustralya, Yeni Zelanda ve arkasında Avustralya 4. tümenleri bulunan ve 25. Tümen'den meydana gelen II. Anzak Kolordusu vardı. Merkezde Hamilton-Gordon'un komutasındaki IX. Kolordu bulunuyordu. Taarruz burada, 11. Tümen ihtiyatta olmak üzere, 36., 16. ve 19. tümenlerle başlayacaktı. Solda Morland'ın komutasında 24. Tümen'le desteklenen 41., 47. ve 23. tümenlerden oluşan X. Kolordu vardı.

7 Haziran saat 03:10'da on dokuz mayın patlatıldı. Alman cephesindeki siperlerin büyük kısmı harabe haline geldi. Aynı anda baraj ateşi başladı. Yıkıntıların ve mayınların şok etkisi hafiflediğinde, piyade ilerlemeye başladı. Bütün düşman cephesi birkaç dakika içerisinde neredeyse hiçbir direnişle karşılaşılma-

dan ele geçirildi. Cephenin derinliklerine doğru ilerledikçe direniş sertleşti; fakat piyadenin eğitimi ile çok ince şekilde hesaplanan baraj ateşinin etkinliği sürekli bir ilerleme imkânı sağlamıştı ve sırtın bütün zirvesi üç saat zarfında emniyete alınmıştı.

Yeni Zelanda Tümeni, Messines'in karmaşık tahkimatlarını temizlemişti – genelde üç dakikada 100 metre olan baraj ateşinin hızı, burada on beş dakikada 100 metreye göre ayarlanmıştı. Wytschaete ve White Chateau gsnarizonları belli bir süre direndi, fakat ilk köy 36. (Ulster-Kitchener Ordusu) ve 16. (İrlanda) tümen birliklerinin müşterek bir şekilde katıldığı, çok şiddetli bir mücadeleden sonra ele geçirildi – bu sembolik önemi olan bir başarıydı. Belki en zorlu bölge, sadece White Chateau'nun hayli tahkim edilmiş mevzilerinin üstesinden gelmek zorunda kalmış olmakla değil, fakat aynı zamanda ilerleme istikameti boyunca yanlardan müdahaleye neden olacak Ypres-Comines kanallarını almak zorunda olan 47. (2. Londra) Tümen'in bölgesiydi. Bununla beraber Londralılar her iki görevin üstesinden gelmişler ve saat 10:00'da bütün taarruz cephesi boyunca ilk safhadaki hedeflerine ulaşmışlardı. Mevziler birleştirilirken, kırkı aşkın batarya müteakip hamleyi desteklemek için ileri intikal etti.

Saat 15:30'da ihtiyat tümenleri ve tanklar aradan ilerlemiş ve handiye bir saat zarfında nihai hedefin tümü ele geçirilmişti. Taarruz eden tarafın sadece 16.000 zayıatına karşılık yaralı ve ölülerin dışında yaklaşık 7.000 esir alındı. O kadar başarılı olunmuştu ki düşman o gün sadece cılız karşı taarruzlarla yetinmişti. Ertesi gün, beklenen genel karşı taarruz bütün cephede başlamış fakat çok süratli ve sıkı bir şekilde hazırlanan savunma karşısında her yerde başarısızlığa uğramıştı; geri püskürtüldüklerinde İngilizlere bir kat daha toprak kazandırmıştı.

Messines taarruzu olağanüstü bir zaferdi çünkü 7 Haziran 1917'de Alman direniş gücünün zirvesindeydi. Oysa 1918 yılında Alman direniş gücündeki düşüş esnasında gerçekleştirilen taarruz farklıydı ve yeni taarruz taktikleri geliştirilmişti. 1917 yılında taarruz taktikleri, savunmada bulunan birliklerin en güçlü oldukları zamanda onlara çok mükemmel bir şekilde karşı koyacak hale getirilmişti.

Sahne 3: Passchendaele’e Giden “Yol”

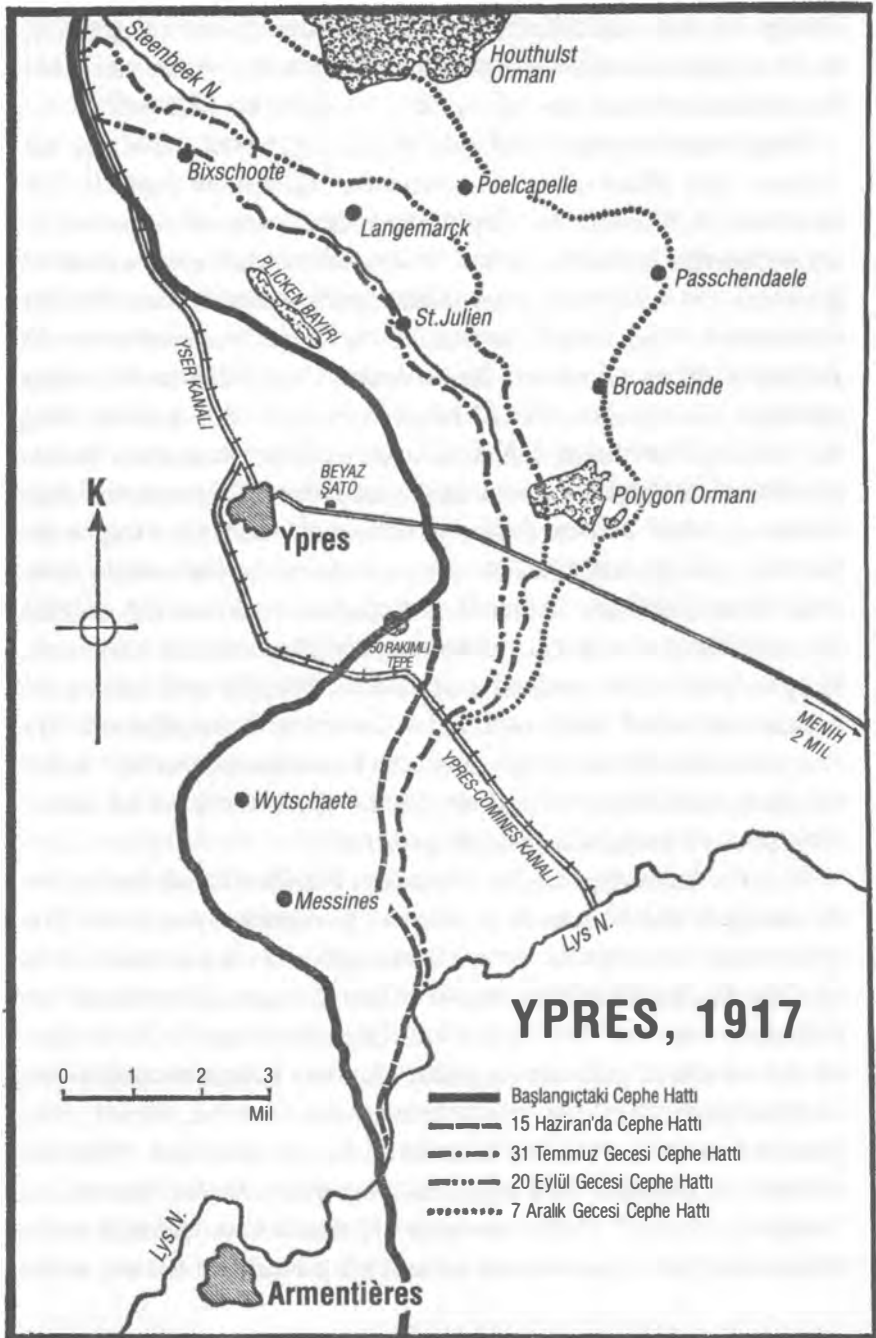
31 Temmuz 1917’de, Üçüncü Ypres adını alan muharebe başladı. Seyri ve sonucunun simgesi olacak şekilde genellikle “Passchendaele” olarak bilinir. Gerçekte ise sadece İngiliz askeri tarihindeki hüznün verici dramın son sahnesiydi. Üçüncü Muharebe denilmesine rağmen, bu bir muharebe değildi, fakat daha ziyade Flanders bölgesi ve genel olarak Hollanda, Belçika ve Lüksemburg ülkelerinin harp tarihi günlüklerinin çok aşına oldukları, amacı belirsiz muharebeler zinciriydi. Müttefikler, 1914 ve 1915 yıllarındaki Alman seleflerinin yaptığı gibi, bu harp sahnesinin önceki yıllarında yaşananları tekrar edip, zayıf dışında pek az şey başarmıştı. 1917 yılındaki bu taarruzun sonuçları o kadar faydasız ve o kadar moral bozucuydu ki “Passchendaele” bir asır önceki Walcheren Muharebesi’nde olduğu gibi, askeri başarısızlıkla eşanlamı hale gelmişti – İngiliz ordusunun kayıtlarında siyah çerçeve içine alınmıştı. Muharebeye katılanların gösterdiği bitip tükenmek bilmeyen dayanıklılık ve fedakârlık ya da sonraki safhalarda çekilen sıkıntıyı en aza indirmede çok etkili olan başarılı liderlik bile, muharebenin amacının ve neticesinin beyhude oluşu nedeniyle hafızalarda kaybolup gitmişti.

“Üçüncü Ypres”in nedeni ve hedefi neydi? Bu bölgedeki taarruz, müttefiklerin 1917 için hazırlanan plana Haig’in orijinal katkısının bir kısmını meydana getirmişti. Taarruzun başlama zamanı, başka bir yerdeki talihsiz olaylar nedeniyle ertelenmişti. Arras’taki bahar taarruzu başlangıçta başarısız olunca ve bunu Champagne’de muharip güç olarak Fransız ordusunun çökme tehlikesi takip edince, Haig’in ilk yardım önerisi Arras’taki Üçüncü Ordu tarafından icra edilen İngiliz taarruzuna genel hedef olarak, Almanları birkaç hafta daha meşgul etme ve bölgesel hedef olarak da iyi bir savunma hattına ulaşma imkânını tanıyacaktı. Şu anda durumdan tamamen haberdar olan ve takviye almış durumdaki düşmana karşı, bir biri ardına girilen hücumlar bu hatta ulaşmayı başaramadığından, Haig başlangıçta planladığı gibi taarruzun asıl ağırlık merkezini kuzeye Flanders’e kaydırmaya karar vermiş-

ti. Düşmana soluk aldırmamanın önemine duyulan güçlü inanç, Haig'e, Fransızlarla işbirliği eksikliğine rağmen, taarruza dayalı bir politika benimsemesi yönünde harekete geçirdi. 30 Nisan'da ordu komutanlarıyla yapılan konferanstaki görüşleri, aklına 1917'nin bilançosunda Fransa'nın hissesini tahsili mümkün olmayan alacak olarak yazdığını gösteriyordu.

Haig'in artık takibe devam etme stratejisinin, Fransızların güçlü bir şekilde iştirak etmesi şartıyla taarruzu devam ettirmekten yana olan başbakan tarafından desteklendiğinin altını çizmek gerekmektedir. Fakat çok geçmeden bu temel şartın yerine getirilmeyeceği ortaya çıkmış ve o zamandan bu yana Başbakan Haig'i boşuna engellemeye çalışmıştı. Düşmanın dikkatini Fransızlardan başka yöne çekme ihtiyacı, denizaltı muharebesi nedeniyle denizdeki kriz ve hâlâ ihtimal dahilinde olan Rus taarruzunu destekleme ihtiyacı, hep birlikte Haig'in Mayıs ayındaki kararını haklı gösterse de, vaziyet asıl taarruzun fiili olarak başladığı 31 Temmuz tarihinden önce temelden değişmişti. Savaşta her şey zaman unsuru dayanmaktadır. Temmuz ayına gelindiğinde Pétain'in idaresi altında bulunan Fransız ordusu, hâlâ tam anlamıyla sağlığına kavuşamasa da, toparlanmaktaydı. Denizaltı krizinin en şiddetli dönemi geçmişti. Devrimin patlak vermesiyle Rus ordusunun felç olduğu kesinleşmişti. Yine de İngiliz Yüksek Komuta Heyeti'nin planları aynı kalmıştı. Tarihçi, önemli bir taarruzun prensiplerine ve taarruzun icra edileceği bölgeye karar verilirken tarihten alınan derslere, yakın zamandaki tecrübeler ve maddi gerçeklere yeterince dikkat sarf edilmediğini düşünebilir. Taarruzun mihveri, Alman ana ulaşım ağlarının üzerinde birleşmek yerine, farklı istikametlere sapmıştı. Bunun sonucu olarak harekât, düşmanın Fransa'daki mevzilerinin emniyetini hayati derecede tehlikeye sokamamıştı. Haig burada garip bir biçimde aynı ilginç ilerleme istikametini benimseyecek ve bu tavsiyesi bir yıl sonra Foch ve General Pershing'in Batı Cephesi'nin diğer kanadını seçmesini önleyecekti. Bu nedenle Belçika kıyısındaki harekât, kapsamlı hiçbir stratejik sonuç sağlamamıştı. Aynı nedenle bu seçilen istikamet, düşmanı tespit etmek ve gücünü yıpratmak için bile olsa avantajlı bir esasa

Harita 16

dayanmıyordu. Üstelik Britanya'nın açlıktan kurtulmasının Belçika kıyılarında bulunan denizaltı üslerinin ele geçirilmesine bağlı olduğu fikrinin çürütülmesinden bu yana epey zaman geçmişti; zira asıl denizaltı muharebesi Alman üslerinden yönetilmekteydi. Bu yanılmanın nasıl meydana geldiği ise ilginç bir hikâyedir.

Haig, taarruz planı hakkında tedirginliği artan kabineyle görüşmesi için, Haziran ayının ortasında İngiltere'ye çağrıldı. Kabine üyeleri, Fransızların kendilerini toparlayana ve Amerikalıların muharebe mahalline gelene kadar harekâtları ertelemeleri ve güçlerini 1918 yılı için tasarruf etmeleri konusunda mutabakata varmışlardı. Haig itirazlarını sıraladı ve “şayet muharebe mevcut şiddetiyle altı ay devam ettirilirse Almanya'nın halihazırdaki insan gücünün tükeneceğine ilişkin kesin kanaatini” dile getirdi. Haig bu noktada, istihbarat teşkilatının en azından Rusya'nın devam etmekte olan hareket tarzına dayanan, iyimser tahminlerinin bile ötesine geçmişti. Kabine askeri birliklerin mevcutlardan kuşku duyar hale geldiğinden, Haig'in savı umduğu etkiyi yaratmadı. Amirallik Dairesi aniden kabineye, “donanmanın Almanları Belçika kıyılarından kovmadıkça ilerleyemeyeceği” görüşünü bildirerek, Haig'in planlarının imdadına yetişmişti. Haig'in istihbarat şube başkanının kabul ettiği gibi, daha üst askeri karargâhlarda bile “bu oldukça şaşırtıcı görüşe gerçekten kimse inanmıyordu.” Fakat bu görüş kabinenin fikrini değiştirmesi için rahatlatıcı bir unsur olmuştu – ve sonuçta bu şekilde gelişmişti.

Taarruz kaynağı, Haig'in Almanları Flanders'te tek başına yenebileceğine ilişkin iyimser inancıymış gibi görünüyor, ki bu, Haig'in tezini savunurken ortaya koyduğu iddialardan daha ikna edicidir. Bu, büyük ölçüde İngiliz itibarı için gerçekleştirilecek bir muharebe olacaktı. Tek başına kalkışılan bu planın savaş tarihinde çok az destek görmesi bir yana, Flanders bölgesinin coğrafyası da elverişsizdi. Akıldan ziyade inanca dayanan bir planda, hem plan ve hem inanç Flanders'in çamurlarına gömülecekti. “Okuyup üfleme” stratejisinin eski temsilcisi olan Foch, İngiliz taarruzunu “ördek yürüyüşü” olarak niteleyip, “Şiddetle karşı çıkarak sonuç hakkındaki hükmünü vermiş ve anlamlı bir şekilde Alman askeri

(Boche) berbattır, çamur da berbattır; fakat Alman askeri ve çamur burada birlikte!..” demiştir.

Haig bu zorlu gerçekleri göz önüne alarak planı benimsedi. Haig’in meteoroloji danışmanları, kendisine on beş gün ya da en iyimser şekliyle üç haftadan fazla iyi bir havayı umut edemeyeceğini gösteren “seksen yıllık kayıtlara” dayanan hava durumu istatistiklerini derlemişlerdi.

Daha da kötüsü Ypres taarruzu, Flanders’in bu bölgesindeki karmaşık kanalizasyon sisteminin kendi kendini tahrip etmesi nedeniyle, başlamadan başarısızlığa mahkûmdu. Bu kötü şöhretli “Passchendaele bataklıklarının” şiddetli yağış nedeniyle meydana gelen bir uğursuzluk olduğu, bunun doğal, bu nedenle öngörüleemeyen kaçınılmaz engel olduğu şeklinde bir efsane doğmuştu. Aslında muharebe başlamadan Tank Birliği Karargâhı Genel Karargâh’a şayet Ypres bölgesi ve kanalizasyon sistemi bombardımana tabi tutularak imha edilirse, muharebe alanının bataklıkla döneceğine dikkati çeken bir muhtıra göndermişti. Bu muhtıra, Belçika “Karayolları ve Köprüler Genel Müdürlüğü” ve bölgesel araştırmalar sonucunda elde edilen bilgilerin bir sonucuydu – bu konudaki gerçekler istihkâmcılar tarafından 1915 yılında ortaya çıkartılmıştı, ancak görünen o ki unutulmuştu. Bu bölge, yüzyılların emeği karşılığında bataklık arazisinden ıslah edilerek tarıma elverişli hale getirilmişti ve bu nedenle bölgenin çiftçileri kanallarını temiz tutmadıkları takdirde cezalandırılıyorlardı. Mera için kullanılan topraklar bu şekilde muhafaza ediliyorlardı, çünkü topraklar sel basmasına maruzdu ve toprağı işlemek için gereğinden fazla nemli oluyorlardı. Bu uyarının göz ardı edilmesi, “Passchendaele taarruzunun” yararsız sonuçlarının asıl ve kaçınılmaz özetiydi.

Belki 7 Haziran’da Messines’te kalkışılan ilk taarruzun pek parlak olması, gerek kavram gerekse amaç olarak tamamen farklı olan bir harekâta ilişkin asılsız bir beklenti doğmasına yardımcı olmuştu. Asıl harekât için yapılan hazırlıkların tamamlanmasına kadar yaklaşık iki ay geçmişti. Geçen süre zarfında Almanların karşı tedbirler almak için yeterince zamanları olmuştu. Bu hazırlıklar yeni bir savunma sistemini meydana getirmişti. Bu sistem

suyla kaplı toprağa uygundu ancak İngiliz taarruz yöntemlerine uygun değildi. Almanlar eski düz siper sistemi yerine, birbirleriyle irtibatları olmayan, derinlikteki mevzilerde dağıtılmış mukavemet noktaları beton koruganlar geliştirmişler ve onlar sayesinde makineni tüfeklerle mümkün olduğunca çok fazla arazi işgal edilirken, mümkün olan en az seviyede asker kullanılmıştı. İleri mevziler zayıf bir şekilde tutulmuş ve bu sayede tasarruf edilen ihtiyatlar, İngiliz birliklerini büyük zahmetlerle işgal ettikleri yerlerden ani taarruzla atmak amacıyla geri bölgede tertiplenmişlerdi. İngilizler ilerledikçe doğal olarak daha gelişmiş savunma sistemiyle karşılaşırlar. Üstelik hardal gazının ilk kez kullanılmasıyla birlikte Almanlar, İngiliz topçusunu ve toplanma bölgelerini ciddi bir şekilde taciz ederek yeni bir başarı kazanmışlardı.

Böylece Veliht Prens Rupprecht'in günlüğündeki notlara bakılırsa, tam anlamıyla beklenen taarruz başladığında karamsarlığını bir derece kadar atmıştı üzerinden: "Kafam taarruz konusunda oldukça rahat, çünkü biz bu kadar iyi eğitim görmüş birlikleri taarruza maruz kalan cepheye muharebeye sokmamıştık." Bu asıl cephe, General Sixt von Arnim komutasındaki Alman Dördüncü Ordusu'nun birlikleri tarafından tutuluyordu.

Almanların yaklaşan taarruzdan kesinlikle haberdar olmaları ve ihtiyatlarını harekete geçirmeleri, Haig'in istihbarat karargâh şube şefini taarruzun üç gün öne alınması gerektiği görüşüne sevk etmişti, "hazırlıklarımız bütünüyle tamamlanmamış olmasına rağmen, bu kötünün iyisiydi." Fakat "ordu komutanları erteleme için baskı yapmışlardı" ve Haig onların görüşünü isteksizce kabul etmişti. Ayrıca başlangıçtaki hedefin kapsamı konusunda görüş farklılığı vardı. Gough burada Rawlinson'un Somme'da yaptığı gibi bir dizi mahdut hedefli taarruzlara girişmek istiyordu, fakat Plumer bunca yapılan hazırlıklardan sonra "canlarını dişlerine takmaları gerektiğini" ileri sürdü – ve Haig bir kez daha yarma taarruzundan yanaydı.

Taarruzda esas rol, İkinci Ordu'nun bir kolordusuna sağ kanatta tali bir görev ve sağ kanatta da bir Fransız kolordusu olmak üzere Gough'un Beşinci Ordu'suna verilmişti. İngilizlerin topçu

kuvveti ortalama olarak her beş metrede mevzilenmiş şekilde 999 adedi ağır olmak üzere toplam 3.091 adet toptan meydana geliyordu. Bombardıman esnasında 22.000.000 pound değerinde dört milyon iki yüz elli bin adet mermi kullanılmıştı. Bu, cephenin her metresine dört bin yedi yüz elli ton bombanın yağdığı anlamına geliyordu.

Asıl bombardıman 22 Temmuz'da başladı ve 31 Temmuz saat 03:50'ye, on iki piyade tümeninin on sekiz kilometrelik cephe boyunca şiddetli yağmur altında ilerlemeye başlayana kadar, on gün devam etti. Sol tarafta dikkate değer bir ilerleme kaydedildi. Bixchoote, Saint Julien ve Pilckem sırtı ele geçirildi ve Steenbeek hatına varıldı. Üç kilometrelik bir ilerleme sonucunda üçüncü hedef olan "tarafsız bölgenin" birçok bölgesi ele geçirildi. Fakat Menin yolu civarında daha önemli bölgede taarruz, ikinci hedefe az bir mesafe kala durduruldu. Ve yağmur günlerce yağmaya devam etti, müteakip önemli harekâtın ertelenmesine ve önce tankların ve çok geçmeden de piyadenin çamura saplandığı, suları tahliye edilemeyen toprağın bataklığa dönüşmesinin hızlanmasına neden oldu.

Ateşli Gough bile, "komutana bu koşullar altında taktik başarının mümkün olmadığını ya da bedelinin çok ağır olacağını bildirmiş ve taarruza son verilmesi gerektiği tavsiyesinde bulunmuştu." Fakat Haig kararından döndürülemeyecek kadar kararlıydı ve hâlâ iyimserdi. Ordu komutanlarından hiçbiri, gerçeklerin gerektirdiği güçten destek alarak aksi görüş ileri sürme cüretini göstermemiş gibiydiler. Passchendaele örneğinde olduğu gibi, savaştan alınan derslerden birisi de askeri sistem içerisinde fikir özgürlüğü ve manevi cesaret konusunda daha fazla hoşgörü ortamına duyulan ihtiyacın muhakkak oluşuydu. Böylece, Haig Savaş Bakanlığı'na düşmanın "hızla yorulmakta olduklarını" belirten kendinden emin raporlar göndermeye devam etti: Aslında Ludendorff, Riga'da sadece Ruslara taarruza hazırlanmıyordu, Avusturyalılara takviye için sekiz ya da on tümen göndererek İtalyanları imha etmek için de hazırlık yapıyordu. Aslında Haig'in raporları kendi istihbaratının elde ettiği bilgilerin "daha da ilerisindeydi."

16 Ağustos'taki ikinci hücum, sonuçları itibariyle ilkinin daha az başarılı bir kopyasıydı. Sol kanat yine Steenbeek Vadisi'nin meydana getirdiği çukurluk arazi boyunca ilerlemiş ve bir zamanlar yerinde Langemarck 272 (Belçika) bulunan harabelerden geçmişlerdi. Fakat sadece bir taarruzun bile bir stratejik sonuç yaratma ihtimalinin olduğu sağ kanatta, bir hiç uğruna ağır bir bedel ödenmişti. Esirlerin sayısı altı binden iki bine düşmüştü. Askerler ne düşmanın maharetli direnişinin ne de çamurun kendilerinin beyhude fedakârlıklarının yegâne açıklaması olduklarına inanmışlardı. Taarruzun istikametine ve Gough'un ordusunun karargâh çalışmasına karşı yöneltilen şikâyetler genel ve ağırdı. Haig İkinci Ordu'nun cephesini Menin yolunu kapsayacak şekilde kuzeye doğru uzattığında, şikâyetlerin haklılığı kabul edilmiş gibi oluyordu. Bu nedenle Ypres'in doğusundaki sırt istikametinde gerçekleştirilecek olan asıl taarruzun sorumluluğu Plumer'e verildi. Bu en iyi ihtimalle bile boşuna bir görevdi; zira savaş tecrübesi başarısızlığın zaten kökleştiği yerlere taarruz etmenin yararsızlığına tanık olmuştu. Messines ile kazanılan şanın Ypres'in ötesindeki bataklıklara gömüleceği kuvvetle muhtemel gibiydi.

Ancak sonuçta Plumer'in ve Harrington'un idaresindeki İkinci Ordu karargâhının ünü artmıştı – elde edilen başarının çapı küçüktü ancak böylesine umutsuz bir durumda makul olarak beklenebilecek olandan daha fazlası başarılmıştı. Messines'te olduğu gibi, kuşatma muharebesi taktiklerini bir muharebeden ziyade bir kuşatma olan göreve tatbik etmişlerdi, planları topçunun ateşinin ulaşmadığı noktaların ötesini zorlamayan bir dizi kısa mesafeli hücumlar ve kaçınılmaz karşı taarruzların hakkından gelmek için hem yeterince taze piyade ve hem onlara yakın mesafede topçu birliklerini tahsis eden bir plandı.

Kötü hava ve hazırlık ihtiyacı, taarruza devam edilmesini 20 Eylül tarihine kadar geciktirdi. Ancak o sabah İkinci Ordu'nun Menin yolunun her iki tarafında, altı kilometrelik cephede daha önceden başarısızlığa uğranılan bölgede kalkıştığı taarruz başarılı olmuştu. Bu taarruzda ikisi Avustralyalı altı tümen görev almıştı; fakat burada piyade birlikleri asgari, topçu azami seviyede tutul-

muştı. Plumer'in her beş metrede bir adet olmak üzere 1.295 parça topu vardı. Bu toplardan 575 adedi ağır toptu. 31 Temmuz'daki harekâta her on sekiz metrede bir mevzilenen ağır toplarla kıyaslandığında buradaki miktar, her on iki metreye bir adet toptan oluşuyordu. Piyade saat 05:40'ta harekete geçti. Saat 06:15'te ilk hedef neredeyse hiçbir direnişle karşılaşmadan ele geçti. Bir ya da iki mukavemet noktası istisna olmak üzere, üçüncü ve son hedef öğleden hemen sonra alındı ve karşı taarruzlar ateşle püskürtüldü. 26 Eylül'deki İkinci Ordu'nun dördü Anzak olmak üzere sekiz tümeniyle ve sol kanatta Beşinci Ordu'ya bağlı dört tümeni tarafından girilen bu yeni hamle ve 4 Ekim'deki sonuncu ve on iki kilometrelik bir cephede girilen en büyük bir başka yeni hamle, muharebe alanını her zamankinden daha kötü bir şekilde bataklığa çeviren şiddetli yağmura rağmen, İngilizlere Gheluvelt, Polygon Wood ve Broodseinde ile birlikte Ypres'in doğusunda bulunan asıl sırtın ele geçirilmesini temin etmişti. Her iki olayda da karşı taarruzların büyük bir çoğunluğu Kraliyet Hava Birlikleri'nin çok iyi gözlemleri ve topçunun seri bir şekilde karşılık verdiği ateşin karşısında başarısızlığa uğradı. Üç seferde yaklaşık 10.000 esir ele geçirildi. Bu genişleyen cephe, düşmanı korkutarak esnek taktiklerini tadil etmek ve İngiliz topçusunun ateşi altında artan kaybına rağmen, ileri mevzide bulunan birliklerini güçlendirmek zorunda bıraktı.

Bu taarruzların başarısızlığa mahkûm olan muharebeler üzerinde önemsiz stratejik sonuçları olabilse ve daha kapsamlı bir yarınma harekâtı için hem zaman hem de hedef çoktan kaçmış olsa da, en azından itibarın yerine gelmesi konusunda katkıları olmuştu. Ne yazık ki yüksek komuta kademesi, kışa girmeden önce kalan birkaç hafta zarfında maksatsız taarruza devam etmeye karar verdi. Bu nedenle gecikmiş Cambrai taarruzunu başarısız olmaktan kurtarabilme ihtimali olan ihtiyatları kullandı. Yaz mevsimini ve tankların bataklığa saplandığı ve piyadelerin bata çıka ilerlediği gücünü çamurda boşa harcadıktan sonra, planını havanın kuru olduğu Kasım ayına aldı. Yetersiz ihtiyat birliği nedeniyle kati başarı şansı kaybolmuştu.

Eylül ayının sonlarında Ypres'teki taarruzlarda elde edilen nispi başarı, talihsiz bir sevinç sarhoşluğu yarattı. 4 Ekim akşamı istihbarat şubesi başkanı "cephenin hemen civarında" yeni düşman ihtiyatlarının bulunmadığına ilişkin görüşünü açıkladı. (Aslında ertesi gün yeni Alman tümenleri mevzileri devralmaya başlamışlardı. 9 Ekim'deki müteakip taarruzdan önce "bitkin durumda olan cephenin hepsi yeni birliklerce işgal edilmiş ve fazladan bir tümen dahil edilmişti.") Temkinli İkinci Ordu karargâhı bile bir an için coşmuştu. Harrington, savaş muhabirleriyle yapılan bir konferansta, sırtın zirvesinde "kimsenin olmadığını" söylemişti. Avustralya Resmi Harp Tarihi'nin kayıtlarında konferansta hazır bulunan bir muhabirin izlenimi yer almaktadır: "Resmi tutuma göre Passchendaele sırtı o denli önemliydi ki, yarınki taarruz başarılı olsa da olmasa da yapmaya değerdı... Büyük, kanlı bir deney yaptıklarından kuşku duyuyorum – muazzam bir kumar... Son derece endişeliyim ve muhabirlerin birçoğu da öyle... Sanırım '*hava uygun olduğunda*' taktik, hücum, hücum, hücum' olacaktı! Eğer hava elverişli olursa ilk mazerette taarruz prensibinden vazgeçeceklerdi."

Muhabirlerin endişesi askeri liderlerin umutlarından daha haklı çıkacaktı. 4 Ekim'den bu yana her gün yağmur yağmış ve 8 Ekim akşamı çok şiddetlenmişti. Meteoroloji uzmanları havada bir düzelme beklenemediğini söylediler. Bununla beraber Haig devam etmeye karar verdi. Şüphe içinde olmakla birlikte, ordu komutanları itiraz etmeyi düşünmediler. Böylece ertesi sabah on iki kilometrelik cephe boyunca taarruz tekrar başladı ve sol kanattaki alçak arazinin dışında acıklı bir hezimetle sonuçlandı. Askeri durum muhakeresinin ilginç yaklaşımı, Haig'in istihbarat subayının günlüğünde kendini göstermektedir. (8 Ekim): "Yarınki büyük başarıyla birlikte ve birkaç hafta daha güzel gidecek olan havayla hâlâ kıyıyı temizleyebilir ve Noel'den evvel savaşı kazanabiliriz." (10 Ekim): "Haig beni çağırttı... Bu yıl burada hâlâ başarıya ulaşabileceğimize ilişkin umutlarına dayanak arama çabalarına hâlâ devam ediyordu, ancak hiç umut yoktu."

Yine de 12 Ekim tarihi için daha derinlikteki hedefleri kapsayan yeni bir taarruz emri verilmişti. Gough taarruzun akıllıca bir ha-

reket olduğu konusunda şüpheliydi fakat ordu komutanı Plumer, “taarruzun tatbik edilebilir olduğuna karar vermişti” ve Haig 10 Ekim’de emri verdi. Bu sırada “son muharebedeki gerçek tecrübeler ve alınan sonuçlar pek az bilinmekteydi” (Avustralya Resmi Harp Tarihi). Öğrenmek için hâlâ zaman vardı fakat bu görev ihmal edilmiş gibiydi. 11 Ekim’de tekrar yağan yağmurdan sonra Gough, takdir edilecek bir şekilde taarruzun ertelenmesini teklif etmek için, Plumer’e telefon etti. Plumer asıl sorumlu kolordu komutanı Godley ile istişare ettikten sonra taarruza devam etmeyi tercih etti. Ertesi günü müstakbel Passchendaele saldırısı, çamurda yok olanların dışında, taarruz eden birliklerin hemen hemen taarruz çıkış hattına geri dönmesiyle sonuçlanmıştı.

Haig şimdi artık büyük bir stratejik başarıyı beklemenin bir dayanağı kalmadığını anlamış gibiydi. Fakat Passchendaele’e ulaşmaya kararlıydı. Bu amaçla Kanada Kolordusu’nu getirtmişti. Bu arada 22 Ekim’de Beşinci Ordu ve Fransızlar ile denenen müşterek harekât, pek iyi sonuç vermemişti. 26 Ekim’de İkinci Ordu, Kanaдалılarla birlikte yeni bir taarruza girişti ve yeni bir hüsrana uğradı. İkinci Ordu, 30 Ekim’de yeni bir hücumu denerken, yanlarında bulunan Beşinci Ordu, görevini yerine getirdi ancak dikkatli bir şekilde, takriben 300 metreyle sınırlı olacak bir şekilde ilerledi.

İlerlemenin ödenen bedelin dışında çok ehemmiyetsiz olması, büyük ölçüde bataklıkta ileri hareketin neden olduğu yorgunluk ve çamurun sadece tüfeklerin ve makineli tüfeklerin içerisine dolması ve onların tutukluk yapmasına neden olması değil, fakat mermilerin paralanmalarını etkisiz hale getirmesindendi. Taarruz eden birliklerin karşılaştığı zorluklar, düşmanın artarak kullandığı hardal gazıyla ve birliklerinin büyük kısmını karşı taarruzda kullanmayı amaçlayarak epey geride tutmayı öngören taktiği tekrar benimsemesiyle, artmıştı. Böylece 4 Kasım’da 1. Tümen ve Kanada 2. Tümeni’nin ani bir hareketle Passchendaele köyü bölgesini işgaliyle boşuna bir tatmin elde ettiklerinde, nihayet resmi perde zavallı “Üçüncü Ypres” trajedisinin üstüne kapanıyordu. Bu, İngiliz ordularını tükenmenin eşiğine getiren, vadesi çoktan dolan bir muharebeydi. Bu muharebe, İngiliz askeri tarihinin en hazin

manzaralarını sahnelemişti ve bunun cevabının akla getirdiği tek gerekçe, düşmanın dikkatini çekmek ve birliklerini oyalamak amacıyla Haig'in kendisi için en zor ve düşmanı için en az hayati önemi olan bölgeyi seçmesiydi. Düşman ihtiyat birliklerinin buraya sevk edilmesi amaçlanırken Haig'in kendi birlikleri muharebenin içine çekilmişti.

Haig verdiği zayıyata rağmen sonuçtan çok emindi. Haig, düşman kırıklığı yaratan 31 Temmuz taarruzundan sonra hükümete, düşman zayıyatının İngiliz zayıyatını “yüzde yüz oranında” aştığını haber vermişti. En son gönderdiği mesajda ise hâlâ “düşman kayıplarının bizim kayıplarımızı epeyce aştığını” kesin olduğunu ileri sürmüştü. Bu iyimserlik, Haig durumdan haberdar olmadığı için meydana gelmişti. Bunun nedeni ise kısmen onu aydınlatacak olan ast birlik komutanlarının moral bozukluğundan kaynaklanıyordu.

Belki de İngiliz ordusunu bu çamur ve katliama sokan plan hakkında yapılan en kahredici yorum, bu plandan büyük ölçüde sorumlu olan birisinin kendiliğinden yaptığı, vicdani bir açıklamada yer almaktadır. Genel Karargâh'ın bu üst rütbeli subayı, dört aylık muharebenin sonunda cepheyi ilk kez ziyaret ediyordu. Arabası, muharebe sahasının bataklığı andıran kenarına doğru yaklaştıkça giderek endişelenen subay, nihayet gözyaşlarına boğularak, “Aman Tanrım, biz gerçekten askerlerimizi buraya mı savaşa gönderdik?” diye haykırdı. Arkadaşı, bu soruyu ilerideki arazinin çok daha kötü olduğunu söyleyerek cevapladı. Bu haykırış, subayın samimi hislerini gösterse de, onun inatçı “taarruz taraftarlığının” nasıl bir yanığı ve bağışlanamaz bir cehalet üzerine inşa edildiğini dışa vuruyordu.

Bu dikkatli teftişe tek ilaç, sadece on beş gün sonra farklı bir sahnede ve Ağustos ayında önerilen bir teknikle, 1918'in görkemli sonbahar dramına dönüşecek bir “ön gösterinin” tertiplenmesiydi.

Sahne 4: Cambrai Tank Baskını

19 Kasım 1917'de Cambrai'nin önündeki Alman askerleri, sakin bir kafayla görünüşteki normallliği ve karşısındaki İngiliz si-

perlerinin nispi sükûnetini düşünüyorlardı. Hindenburg Hattı'nın muazzam bir şekilde tahkim edilmiş ve rahat siperlerinde, içinde bulundukları güvenli durumla Ypres muharebe çıkıntısında mermlerin açtığı çamurlu çukurlarda mücadele eden arkadaşlarının berbat durumlarını kıyaslıyorlardı. Sadece ünlü Hindenburg Hattı'nın zapt edilemezliği için değil, fakat aynı zamanda kendilerini Ypres girdabına o denli kaptıran, bu nedenle artık kıştan önce başka bir yerde taarruz tehlikesinin olamayacağından emin olan, laf anlamaz İngilizlerin inatçılığı için, kendi kendilerini kutlamanın keyfini çıkarıyorlardı.

20 Kasım 1917'de 381 tank, alacakaranlıkta, ardında nispeten küçük bir piyade birliği ile gelişlerini duyuracak hazırlık bombardımanı bile olmaksızın, şaşkın Almanların üzerine doğru harekete geçti. Daima iyi birer ev sahibi olan Almanlar, daha iyi bir karşılama hazırlamak için kendilerinin alıştığı dört ya da beş gün önceden verilen uyarıyı atlamış olmaktan dolayı, pekâlâ mağdur olmuş olabilirlerdi.

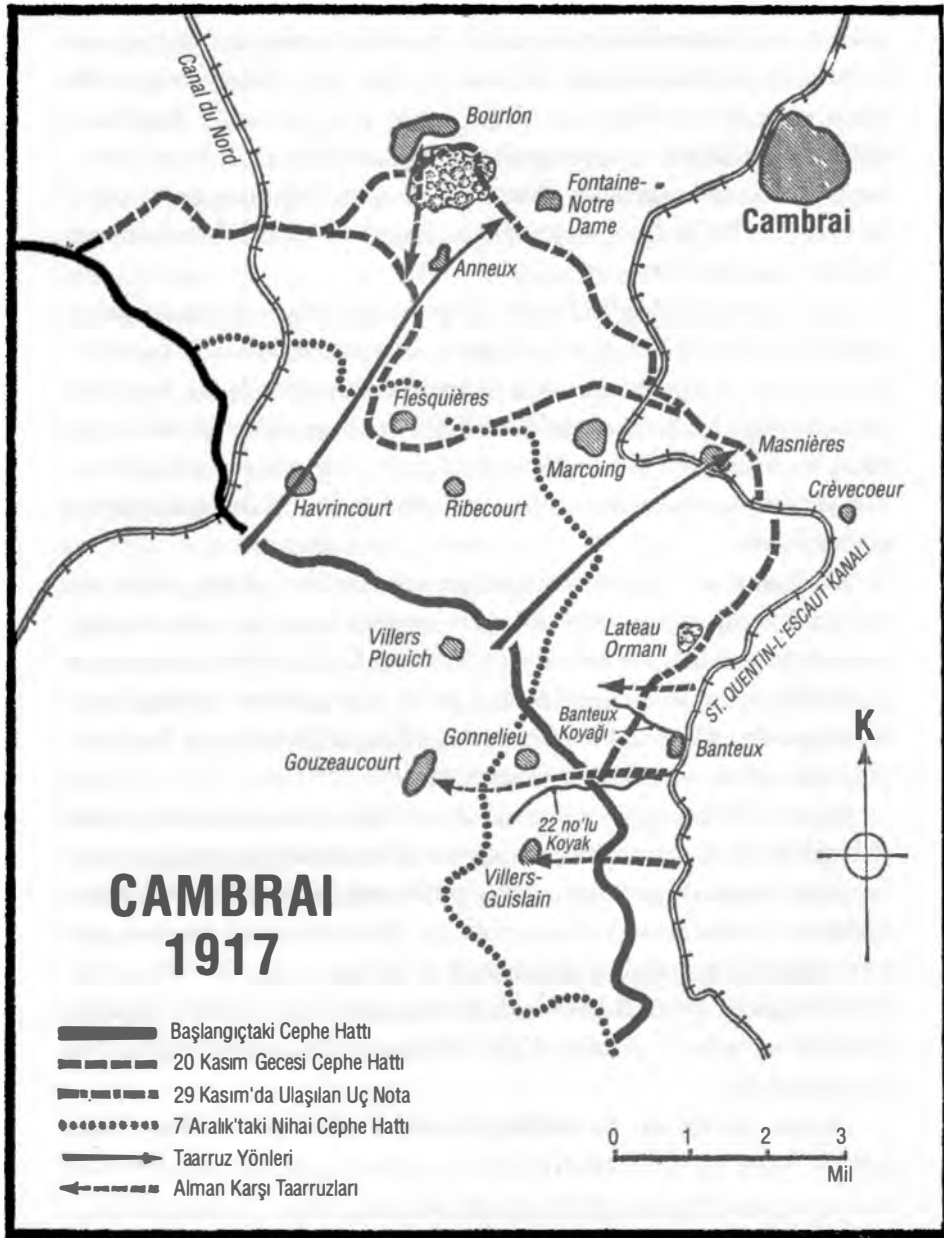
21 Kasım'da Londra'nın çanları sevinçli bir şekilde, belki de çok uzakta olmayan zaferi sezen bir başarıyı ilan ediyordu. Ve cephe gerisinde Alman Yüksek Komutanlığı Karargâhı'nda bulunan Ludendorff, acele bir şekilde acil genel geri çekilme talimatlarını hazırlıyordu. Hem çanlar hem de Ludendorff –kâhince da olsa– yaklaşık dokuz ay erken davranmıştı.*

Çünkü 30 Kasım'da Almanların verdiği karşılık o kadar tehdit doluydu ki, bundan sonra kamuoyu vakitsiz kutlamalara karşı sert bir hoşnutsuzluk gösterdi. Alkış paylamaya döndü. Felaketlerin nedenleri soruşturma konusu oldu ve kamuoyunda Cambrai adı, başlangıçtaki başarıdan ziyade, nihai bozgunla anılır hale geldi. Fakat aslında, şimdi elde olan daha kapsamlı bilgiler, millî takvimdeki kara günün 30 Kasım değil, 20 Kasım olması gerektiğini akla getirmektedir.

Dünya Savaşı'nın bu sayfası umutsuz olmakla birlikte, “Her işte bir hayır vardır!” atasözünün en çarpıcı örneğini teşkil etmek-

* Yazar burada Alman ordusunun “kara günü” olarak kabul edilen olan 8 Ağustos 1918 tarihine gönderme yapmaktadır (ç.n.).

Harita 17

tedir. 20 Kasım 1917, başlı başına bir hatalar trajedisi olmakla birlikte, müttefiklerin nihai kaderi üzerindeki sonuçları hayırlı olmuştur – bu sonuçların 1918 yılının başarılı yöntemlerini işaret ettiği ve zeminini hazırladığı ve çok daha ilerisini düşündüğümüzde savaş tarihinin dönüm noktalarından birisi, yeni bir çıkışın başlangıcı olduğu görülmektedir. Bu nedenle zafer çanlarının, hemen çalınması yanlış olmakla birlikte, nihai olarak doğru olduklarını söyleyebiliriz.

Buna karşılık Almanlar uyarıdan yararlanamadılar ve daha sonra kendi resmi harp tarihçilerinin kabul ettiği gibi, bunun bedelini ödediler. Daha ileri görüşlü Alman subayları, İngiliz yöntemlerine aynı şekilde karşılık vermenin zorunluluğunu ileri sürerken, diğerleri “muharebenin daha mekanize hale getirilmesinin” birliklerin moralini bozacağını iddia ettiler. Ve onların ateşli gelenekçi yapıları, “tank korkusunun gerçek bir tehlikeden ziyade bir hayal ürünü olduğu” düşüncesini vücuda getirmişti. Karşı taarruzun başarısı, alışılmamış bir gerçekle karşılaşmayı umursamayan askerler için bir teşvikti ve orduların tarihinde çok sık görüldüğü gibi muhafazakâr görüşün ağırlığı baskın çıktı. Bu nedenle, “Almanların görünüşte parlak olan bu taarruz muharebesinin büyük bir trajediyle devam ettiğini” kaydetmek, Alman ordusunun savaş sonrası tarihçilerine kaldı.

Belki de bu on bir gün, Dünya Savaşı’nın en çarpıcı hadiselerini meydana getirmiştir. Bununla beraber muharebenin gidişatında talihin aniden dönmesi sansasyonel olsa da, “Cambrai”nin gerçek hikâyesi görüldüğü gibi değildi. Bunların ilki muharebenin kökenleri meselesidir ki bu olağanüstü önemlidir; çünkü bu muharebe savaşta yeni bir dönem açıyordu. Çıkış kaynağı yaklaşık iki yıl öncesine ve dolaysız nedeni ise yaklaşık dört ay öncesine dayanıyordu.

Tankı başlangıç döneminde destekleyenlerin anafikri, tankı umulmadık bir anda toplu bir şekilde muharebe alanına sürmektir. Bu fikir, daha önceden gördüğümüz gibi, sadece planlanmamış; fakat daha Şubat 1916’da, planlama aşamasında konulan tüm kuralları ihlal edecek koşullar altında az miktarda tank Somme’da

muharebe sahasına sürülmeden yedi ay evvel, ayrıntılı bir şekilde hayata geçirilmişti. Şans eseri 1917 yılında Fransa'daki Tank Birliği Karargâhı, Genel Karargâh'tan farklı olarak bu muhtırayı görmemiş olmakla birlikte, tecrübe sonucunda benzer fikirler edinmişti. Üstelik daimi bir ilke olan ancak sıkça küçümsenen baskın prensibi, kafalarında kökleşmişti. Bu nedenle sezgileri onları, Üçüncü Ypres'in (Passchendaele taarruzunun) hemen ilk günlerinde "tankların çamurdaki hareket kabiliyetlerinin" faydasız olacağı konusunda uyardığında, hemen alternatif bir proje geliştirecekti.

3 Ağustos 1917'de kıdemli bir genel karargâh subayı olan Albay Fuller, daha elverişli bir bölge için büyük bir tank hücumu planı hazırladı. Bu planın önsözünde şu önemli sağduyu örneği yer almaktadır: "Tank açısından bakıldığında Üçüncü Ypres Muharebesi yararsız kabul edilebilir. Mevcut koşullarda tankları kullanmaya devam etmek, sadece iyi silahların ve personelin elden çıkmasına yol açmayacak fakat aynı zamanda sürekli başarısızlık nedeniyle piyadenin ve tank mürettebatının moralini kaybetmesine yol açacaktır. Piyade açısından Üçüncü Ypres Muharebesi koma olarak nitelenebilir. Muharebeye ancak muazzam kayıp ve çok az kazançla devam edilebilir."

Bunun sonucunda alternatif bir öneri sunuldu: "İngiliz itibarını düzeltmek ve kıştan önce Almanya'ya gösteriş kabilinden bir darbe indirmek amacıyla, hazırlıkların bir an evvel Saint Quentin'i (Kuzey Fransa) almak için başlatılması gerektiği teklif edilmektedir." Ayrıca harekâtın, Le Cateau'ya ve daha sonra ertesi yıl Valenciennes'e ilerlemek için bir hazırlık adımı olduğunun yanı sıra, stratejik açıdan da isabetli olduğuna işaret edildi. Bu projenin müzakere edilmesi sonucu, yeni usulün başarılı olması için birleşik İngiliz ve Fransız harekâtını gerektirdiği itirazını ortaya çıkardı, ancak birleşik harekâtın bünyesinde yeni usulün başarısı için elzem olan basitlik ve muntazam çalışma unsurları eksik olabilirdi. Bu nedenle 4 Ağustos'ta Cambrai'nin güney bölgesi için ikinci bir tank baskını planı hazırlandı. "Baskın" kelimesinin üzeri çizilmesi gerekmektedir; zira başlangıçta tasavvur edildiği gibi hedef "düşmanın moralini ve düzenini bozmak için personeli ve toplama-

rını imha etmekte, toprak işgal etmek değildi.” Giriş bölümünde belirtildiği gibi: “Baskının süresi kısa olmalıydı –sekiz ila on iki saat– ki düşman karşı taarruz amacıyla tertiplenmek için az ya da hiç zaman bulamamalıydı.” Şayet bu hareket tarzı yerine getirilmiş olsaydı, 30 Kasım’a ağıt yakmaya gerek kalmamış olurdu. “Bütün harekât belki, ‘hücuma kalk, vur, geri çekil’ diye özetlenebilir. Bu türdeki büyük tank hücumları, düşmanın sadece muharebe gücünü azaltmayacak; fakat o sıralarda devam etmekte olan herhangi bir büyük muharebeye müdahale gücünü azaltacaktır.” Bu hücum için 7.200 metrelik cephede tertiplenecek iki taburlu üç tank tugayı ve desteğinde “bir ya da tercihan iki piyade ya da süvari tümeni” ve yanında ilave topçu bulunan bir kuvvet teklif edilmişti. Hedef, tasarlandığı gibi, “Ribecourt-Crévecoeur-Banteux arasında bulunan L’Escaut-Saint Quentin kanalı tarafından oluşturulmuş girintiye (cebe) saldırmaktı.” Hücum kuvveti üç gruba ayrılacak, ana grup kanalın kuşattığı araziye temizlerken diğer küçük gruplar asıl harekâtı korumak için her iki tarafta taarruzi kanatlar teşkil edecekti. “Bütün harekâtın temeli, baskın ve çabuk hareket etmekte. Harekâtın başlamasından üç saat sonra geri çekilme pekâlâ başlayabilir, tanklar ve uçaklar esirleriyle birlikte geri çekilen indirilmiş (yerde savaşı) süvariye artçı olarak eşlik ederler.”

Önerilen bölge, General Julian Byng’nin Üçüncü Ordu’sunun sorumluluk alanındaydı. Ayrıntılı plan 5 Ağustos’ta Tank Kolorusu’nun tugay komutanlarından birisi tarafından gayri resmi olarak Byng’ye gösterildi. Byng her ne kadar Cambrai’yi ele geçirmek için baskını yarma taarruzuna dönüştürme eğiliminde olsa da, planı olumlu karşıladı. Ertesi gün Genel Karargâh’a gitti, Haig’i gördü ve Eylül ayında Cambrai’ye tanklarla bir taarruz yapılmasını teklif etti. Komutan bu teklife taraftardı, fakat Kurmay Başkanı General Kiggell, ordunun aynı anda iki tarafta birden kati muharebe kazanmayacağı gerekçesiyle, teklife şiddetle itiraz etti. Daha ziyade mümkün olan her askerin Ypres bölgesinde görevlendirilmesi gerektiğini ileri sürdü. Bu arada Kiggell, muharebeler sona erene kadar bu bölgeyi hiç ziyaret etmemişti. Böylelikle fikrin kapsamının genişlemesi, baskının ertelenmesine yardımcı oldu, çünkü

Ypres'teki gerçeğin kabul edilmesinin reddedilmesi, Cambrai'ye yapılacak taarruzun kati neticeyi elde etmesini imkânsız kılacak kadar ertelenmesine yol açmış oluyordu.

Tarihçi, Kiggell'in yığınak prensibine verdiği önemi saygıyla karşılamakla birlikte, Ypres'in bu prensibin icrasına uygun bir yer olup olmadığı konusunda kuşkuya düşebilir ve düşman birliklerinin dikkatinin başka yöne çekilmesinin yığınağın temel tamamlayıcılarından birisi olduğu kanaatinde olabilir.

Kiggell'in itirazları, tankı hâlâ “önemsiz unsur” olarak değerlendiren Haig'i fikrinden vazgeçirmeye yetti. Böylece komuta kademesi, Passchendaele bataklıklarındaki umutsuz harekâtların üzerinde inatla dururken, Cambrai projesi süresiz olarak ertelenmiş oldu. Fakat ne Byng ne tank kolordusu fikri gündemden düşürmeye istekliydi ve Genel Karargâh'taki bazı fikirler uyum içerisindeydi. Böylelikle Ypres başarısızlığı daha bir elle tutulur hale geldikçe, hevesliler İngiliz itibarını telafi etmeyi vaat eden alternatiflere daha eğilimli hale gelmişti. Nihayet Ekim ayının ortasında, Cambrai planı onaylandı ve taarruz için 20 Kasım tarihi tespit edildi. Fakat şimdi durum daha kötüleşmişti, zira plan başarılı olsa bile, elde edilen başarı ihtiyat eksikliği nedeniyle semeresini toplayacak durumda olamayacaktı. Hasat toplayıcılar, Passchendaele girdabına batmışlardı.

Genel Karargâh fırsatı kaçırmış olmakla birlikte, belki şimdi onların Üçüncü Ordu Komutanlığı'nın imkânsızlıkları nedeniyle maruz kaldıkları sınırlamaları, daha isabetli bir şekilde değerlendirdiğini kabul etmek gerekmektedir. Kiggell, Bourlon Hill'in sadece ilk hedef olmasını, bunu yan istikamete, kuzeye doğru bir başarıyı genişletme harekâtının takip etmesi gerektiğini ileri sürdü ve Haig harekâta zaman sınırı koydu. Fakat mevcut bütün piyade tümenleri ve tankları, başlangıçtaki “yarma taarruzuna” tahsis edilmesine rağmen, Üçüncü Ordu'nun emirleri kapsam ve hedefleri açısından daha iddialıydı.

Byng'nin planı, (1) Alman savunma sistemi olan ünlü Hindenburg Hattı'nı L'Escaut Kanalı ve Nord Kanalı arasındaki boyun kısmından yarmak; (2) Cambrai, Bourlon Wood ve Sensée Nehri

üzerindeki geçidi ele geçirmek; (3) Sensée'nin güneyinde ve Nord Kanalı'nın batısındaki bölgelerde bulunan Almanları kuşatmak ve (4) harekâtın başarısını Valenciennes istikametinde genişletmekti. Bu iddialı plan için tahsis edilen kuvvet, her biri üçer tümenenden meydana gelen Pulteney'in III. Kolordu'su ve Woollcombe'un IV. Kolordu'su, Kavanagh'ın üçü kendi bünyesinde, biri IV. Kolordu'su kadrosunda bulunan süvari kolordusuyla birlikte toplam 381 muharebe tankı ve yaklaşık 1.000 parça toptu. Böylece orijinal projeden geriye sadece temel fikir olan tank taktığı ve tankın mevzisi olarak kullanılması kalmıştı. Diğer taraftan planda çok bariz değişiklikler vardı ve bunlar felaketin tohumlarını taşıyorlardı. Tank akını kapsamlı hedefleri olan, geniş çaplı bir taarruza dönüştürülmüştü. "Cebi" emniyete almak ve geri çekilmek yerine, iki kanal tarafından sınırlanmış dar "geçide" doğru planlanmış bir hücum gerçekleştirilecekti. Tank hücumu için bir koruma amacı güden bu hareket tarzı, böylesine bir taarruzda tankların hareket kabiliyetini tahdit eden ve kanatlardan hücumunu önleyen bir tehlike halini almıştı. Yoksa arazi elverişliydi; çoğunlukla tank hareketlerine müsait olacak şekilde eğimliydi. Arazide iki nokta öne çıkıyordu, Flesquieres-Havrincourt sırtı ve Bourlon Hill.

Bununla beraber genel planın temel zafiyeti topografik (arazinin fiziki özelliklerine ilişkin) değildi. Asıl zafiyet dört süvari tümeni ihtiyat olarak kabul edilmediği sürece, ihtiyat eksikliğinde yatıyordu – ve süvari birliklerinin, modern silahlar göz önüne alındığında, muharebeyi etkilemedeki yararsızlığı yeterince ortaya çıkmıştı. Başlangıçtaki taarruz için, Üçüncü Ordu'nun emrinde Cambrai'den öte Valenciennes'e yapılacak yarma harekâtı amacıyla düşünülen plan için tahsis edilen kuvvet, altı tümen kadardı! Geleceğe ilişkin akıllarda ne olduğunu anlamak oldukça zordur; zira ihtiyat birlikleri olmadan elde edilecek tam bir başarı, sadece çok derin ve çok dar olarak meydana getirilen muharebe çıkıntısını elde tutmak için çok sayıda tümene ihtiyaç duymak anlamına gelebilmektedir. Muhafız birliklerinin ve bir ya da iki başka tümenin temin edilebilecekleri ve nihayetinde cepheye getirilebilecekleri doğrudur. Ancak bu birlikler, ani bir müdahale için çok uzaktay-

dılar. Aslında vaziyet bir nebze Loos'u hatırlatmaktadır. Ayrıca Fransızlar, taarruzun hemen öncesinde Senlis-Péronne bölgesine bir kolordu sevk etmişlerdi ancak ilk günden sonra onlara artık ihtiyaç kalmadığı bildirilmişti!

İhtiyat birliklerinin eksikliği için yapılan en iyi yorum, General Franchet d'Esperey'in konuştuğu subaya atfettiği hikâyede yer almaktadır. Bilgi edinmek için çıktığı uzun motor yolculuğu, onu Albert'teki (Kuzey Fransa) İngiliz karargâhına getirmişti. Karargâha giren general, kıdemli Genel Karargâh subayını taarruzun durumu, cephe genişliği, derinliği hakkında sorguya çeker. Sonra sıra nihai, en can alıcı soruya gelir: "Peki ihtiyatlarınız neredeydi?" "Generalim, hiç ihtiyatımız yoktu." Fransız komutan, "Aman Tanrım!" dedi ve birdenbire dönüp gitti.

Şimdi tank planına dönersek, sorunlar düşmanı baskına uğratmak, Hindenburg Hattı'nın geniş ve derin engellerini geçmek ve piyade ile tankların müşterek emniyeti için aralarında işbirliği sağlamaktı. Dikkatli bir düzenleme ve hazırlık bombardımanının olmaması, ilk hedefin elde edilmesine katkıda bulunmuştu. Hindenburg Hattı'nın arz ettiği zorluğun üstesinden çıkırcı demetleriyle gelindi. Bu büyük çalı çırpı demetleri, her bir tankın burnunda taşındı ve Hindenburg siperleri kenarında salındı. Üçlü gruplar halinde teşkil edilen tanklar bu muharebe düzeniyle birbiri ardına üç engeli geçebildiler. Üçüncü olarak, tam anlamıyla bir taarruz planı üzerinde çalışıldı ve iki tank müfrezesinin 100 metre önünde ilerleyen birer adet öncü tank, piyadenin ileri hareketini himaye ederken, düşman ateşini baskı altında tutma ve müfrezeleri koruma tatbikatı yaptı. Tekli kol düzeninde tertiplenen piyade, ana tank grubunun hemen arkasında ilerliyordu. Tanklar piyade için düşmanın derin dikenli tel engel kuşağını temizler ve düşman makineli tüfek ateşini baskı altına alırken piyade ise düşmanın tanklara karşı olan "mukavemetini tasfiye" ediyordu ve aynı zamanda onları düşmanın yakın mesafedeki top ateşlerinden korumaya hazır hale geliyordu. Uzman uyarısına karşılık tank planının bir hatası, tankların seçilen taktik yerler yerine sonraki safhalar için hiç ihtiyat bırakmadan bütün cephe boyunca hücumla kalkmalarıydı.

Muharebe hazırlıkları büyük bir maharetle ve gizlilik içerisinde yürütülmüştü. Düşmanı taarruzun çapı ve cephe genişliği konusunda yanıltmak için, hem kuzeyde hem de gerçek taarruz bölgesinin güneyindeki geniş cephe boyunca sahte tanklarla aldatma taarruzları, gaz ve sis saldırıları, baskınlar ve yanıltma hareketleri icra edildi.

Yine de tek bir kişi neredeyse bütün gizliliği mahvediyordu. İrlanda alayından bir esir, yaklaşan taarruz ve tankların tertiplenmesi hakkında bilgi vermişti. Ancak neyse ki kendisine inanmamışlardı, Alman ordu komutanı General von der Marwitz, 16 Kasım'da taarruz ihtimali olmadığına ilişkin tekmil vermişti. Fakat ayın 19'unda Bullecourt yakınlarında bir İngiliz telefon mesajı olan "Salı günü Flanders" şifresine tesadüfen kulak misafiri olunmuş ve mesaj, tarih ve yeri kapsayan birleşik kapalı bir kod adı gibi geldiğinden, Almanların kuşkusunu artırmıştı. O gece birliklerin özellikle teyakkuzda olmaları emredilmişti. Marwitz, savunmasını kuvvetlendirmek amacıyla Rusya'dan henüz trenle gelmiş bir tümene derhal tertip aldırılmıştı. Fakat Almanlar artık bir taarruz beklemekle birlikte, aynı zamanda alışılmış olan hazırlık bombardımanını da* bekliyorlardı – bombardımanın olmaması İngiliz taarruzunun asıl baskın etkisini sağlamıştı. Bu sürpriz unsuru, savaşın bütün başarılı taarruzlarında olduğu gibi sabahın erken sisiyle birlikte artmıştı.

20 Kasım saat 06:20'de, tanklar ve piyade yaklaşık on kilometrelik bir cephede taarruza geçmiş ve Flesquieres'in önündeki sol merkezin haricindeki bütün noktalarda karşı tarafın moralini bozan ilk başarıyı elde etmişti. Sol kanattaki bu tek ciddi duraklamanın asıl nedeni, Tank Kolordusu tarafından tespit edilen ve diğer bütün tümenler tarafından kabul edilen muharebe düzenine riayet etmek yerine, 51. Tümen Komutanı Harper'in kendi hareket tar-

* Hazırlık bombardımanı: Mevziler çok güçlü olduğundan ağır bombardıman içermeyen bir taarruz imkânsız görüldü. Bu nedenle Moser'in grubu için 19 Kasım'da gece yarısından hemen önce verilen emirler, "Tanklar yerini alabilir. Dört ya da beş saatlik topçu bombardımanı muhtemelen saat 03:00 ve 04:00 arasında başlayacak," şeklindedir. Bu, alışkanlıkların baskına nasıl katkıda bulunabileceğini gösteren manidar bir örnektir.

zını tercih etmesiydi. Harper'in öncü tanklarına "korsan" tanklar denmekteydi. Bu tanklar çok uzaklaşmışlardı ve piyadenin muharebe düzeni, tanklar için belirlenen yakın işbirliği prensiplere uygun değildi. Piyade ile tankların birbirlerinden ayrı olarak kullanılması (piyadenin tankın himayesinden yararlanacak kadar yakınında olmaması) tümen komutanı Harper'in bütün Cambrai planını "hayal ürünü ve hiç askeri olmayan bir proje" olarak nitelendirmesinde ifadesini bulan duygusundan esinlenmiş gibiydi. Harper, Genel Karargâh'ta iken makineli tüfeklerin geliştirilmesi konusunda itiraz etmişti, şimdi de tanklardan aynı derecede kuşku duyuyordu. Sonuçta piyade, tankların çok gerisinde kalmış ve tankların açtığı dikenli tel engellerinden geçememiş ve bu nedenle düşmanın makineli tüfek ateşiyle durdurulmuştu. Daha sonra muharebe alanını inceleyen bir subay, koskoca tümeni durdurduğu anlaşılan bir avuç makineli tüfeğe ait üç küçük fişek kovarı yığını bulmuştu – bu açık arazide muhabereye iştirak edecek piyadenin gelecekteki hareket tarzı konusunda çok çarpıcı aydınlatıcı bir bilgiydi. Bu bilgi, piyade ile tankların temasının kaybolmasını ve aynı zamanda tankların sırta ulaştıklarında ve birkaç Alman bataryasının yakın ateşlerine maruz kaldıklarında da başlarına gelen kayıpların nedenlerini açıklamaktadır, çünkü onlara refakat eden piyadeler makineli tüfek nişancılarını uzaktan birer birer avlayabilirlerdi. Burada bir Alman topçu subayının tek başına on altı tankı "yere yıktığı" söylenen, meşhur bir vaka cereyan etmişti. Bu olayın tarihi efsaneler listesinde yer alması gerekmektedir, çünkü taarruz ilerledikten sonra bu bölgede terk edilmiş sadece beş tank görülecekti. Araziyi inceleyen bir istihbarat subayı, tanklara ateşe etmek için mevzilenmiş üç bataryanın varlığını kesin bir şekilde tespit etmişti. İddia edildiği gibi bir top ve bir nişancının dışında bütün bataryanın susturulmuş olması mümkündür, fakat savaşın göz gözü görmediği en şiddetli anındaki izlenimler bazen yanıltıcı olabilmektedir. Bununla beraber, bu başarının İngiliz Genel Karargâhı tarafından dünyaya davul zurnayla ilan edilmesinin çok tuhaf bir yönü vardı. Düşmanın İngiliz piyade ve süvarisinin pahasına elde ettiği başarının takdirnamelerle teşvik edilmesi, uygun bir hareket tarzı değildi.

Ayrıca bu muharebenin sonucu büyütülmüştü. 12. Tümen La-teau Wood'da çok şiddetli bir şekilde çarpışmakla birlikte, sağ kanatta bulunan 12., 20. ve 6. tümenler hedeflerini çok süratli bir şekilde emniyete almışlardı. 20. Tümen aradan geçti ve Masnieres ve Marcoing'i ele geçirdi. Bu arada iki tarafta bulunan kanal geçişlerini emniyete aldı ve hatta Marcoing'teki köprüyü hasarsız bir şekilde ele geçirdi. Sol kanatta ise 51. ve 62. tümenler, çok başarılı bir taarruzda bulundular ve geceleyin Flesquieres'in üç kilometre gerisine, Anneux'ya kadar ilerlediler. Böylelikle Flesquieres direnişi sadece küçük bir ada gibi kaldı ve kanatlardan gelen birlikler tarafından kuşatıldı. Birlikler birbirlerinin üzerinden aşmak suretiyle, Flesquieres'i çevreleyerek Marcoing, Anneux ve hatta Bourlon Wood kıyısına kadar ulaştılar. Cepheyi sekiz kilometre derinliğinde yarmışlardı – bu Somme ve Üçüncü Ypres Muharebesi'nde aylar süren şiddetli çarpışmalara ve ağır kayıplara denkti. Kati başarı, İngiliz kuvvetlerinin elinin altındaydı, düşmanın üç asıl savunma hattı işgal edilmişti, önlerinde sadece yarım kalmış bir mevzi ve açık bir arazi uzanıyordu. Fakat tank mürettebatı yorulmuştu, piyadenin kendi başına ilerleyecek kapasitesi yoktu ve Kanada Zırhlı Keşif Alayı'nın bir süvari grubu dışında, iki süvari tümeninin başı-rıyı genişletme harekâtı için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Alman Resmi Harp Tarihi monografisi, (tek bir konu üzerindeki uzun inceleme) Masnieres ve Crévecoeur arasında meydana gelen çok büyük bir boşluğun “saatlerce, hiç işgal edilmeden” kaldığına dikkat çeker: “Oraya akşam olmadan takviye ulaşması beklenmediğinden, bu durum büyük bir talihti.” Ayrıca Almanlar, Rusya'nın gönderdiği yardım birliğinin, tam taarruz başladığında geldiğinden dolayı da talihliydi; bu birliklerin bir kısmı 20 Kasım'da öğleye kadar Cambrai'nin direk yaklaşma istikametindeki mevzilerini işgal etmişlerdi. Alman komutanlığı dikkate değer bir süratle, beş adet ihtiyat tümenini cephenin diğer kısımlarından muharebe mahalline sevke başladı. Altı tümene de harekete geçmesi konusunda haber verilmişti. Bu nedenle bu zamana karşı yapılan bir yarıştı. Endişeli Almanları sevindiren, taarruz edenlerin şaşılacak derecede ağır davranmalarıydı. “İngilizler öğleden sonrası

ve akşamdan yararlanamamışlardı; hiç olmazsa hâlâ Flesquieres'te tutunmakta olan Alman birliklerini kuşatabilirlerdi. Savunma ... 51. Tümen'i bütün inisiyatiften mahrum bırakmış gibiydi." İngiliz süvarisine gelince dikkate değer ki geç kalmışlardı ve yanlardan açılan ateş sonucu kolaylıkla durduruldular.

21 Kasım'da bölgesel ihtiyatlar biraz daha ilerleme kaydettiler. Flesquieres günün ilk saatlerinde sağ kalan Almanlar birlikleriyle birlikte tahliye edildi ve şafaktan sonra 51. ve 62. tümenler geldiler. İlk günkü Alman direnişiyile meydana gelen muharebe çıkıntısını temizlediler ve İngilizlerin ilerlemesini Fontaine-Notre Dame'a, 20 Kasım günü ulaşılan üstün başarı noktasından iki kilometre daha ileri taşıdılar. İngilizlerin Bourlon Wood ve Fontaine'e kadar girmelerinden dolayı, Walter'in ve Moser'in kolorduları arasında beş kilometrelik bir gedik meydana geldi. Fakat bir Alman görgü tanığına göre İngilizler, bu müthiş fırsat anında hareketsizliğe büründüler. Gün içerisinde sağ kanatta küçük bir bölge ele geçirilmişti ve akşam olduğunda üç düşman takviye tümeni muharebe alanındaydı. Fırsat heba edilmişti.

Haig'in koyduğu kırk sekiz saatlik süre dolmuştu, fakat düşmanın geri çekilmesinin umut edilmesinin ve İtalya üzerindeki düşman baskısını azaltma isteğinin yanı sıra ele geçirilemeyen Bourlon Hill'in İngiliz mevzileri için arz ettiği tehдitten dolayı, taarruza devam etmeye karar verdi ve biraz gecikerek Üçüncü Ordu'nun uhdesinde yeni bir tümen görevlendirdi. Alman komutanlığını olduğu kadar İngiliz komutanlığını da şaşırttığı anlaşılan ilk başarının temelini meydana getiren Tank Kolordusu'nun askerleri ve tankları yorulmuştu – tankların ve birliklerinin tümü ilk seferde tehlikeye atılmıştı.

Yeni taarruzlar, artık tehlikeyi göğüslemeye hazır olan düşman karşısında daha başarısız olmuşlardı. 22 Kasım'da Almanlar, Fontaine-Notre Dame'ı yeniden aldılar. 23'ünde 40. Tümen tanklarla Bourlon Wood'un tümünü ele geçirdi, fakat Bourlon köyünü ve Fontaine-Notre Dame'ı ele geçirmek için giriştikleri hücumlar başarısız oldu. Amansız ve her an taraf değiştiren bir çarpışma devam etti. Her iki köy ele geçti ve tekrar kaybedildi. Bu arada

Almanlar, ani bir şekilde ve mükemmel bir maharetle öldürücü bir karşı darbeye hazırlanıyorlardı. Maalesef ortada belirli istisnaların dışında komuta kademesinde, toplanan fırtına bulutlarının sayısız uyarıcı belirtilerine pek itibar etmeyen ve hatta isabetli görüşleri çok geçmeden doğrulanacak olanların endişelerini eğlenceli bulma eğilimi varmış gibi gözüküyordu. Anlaşılan bu davranışa kısmen 20 Kasım'da elde edilen kolay başarı ve kısmen de Passschendaele taarruzunun düşmanın bütün ihtiyatlarını buraya sevk etmiş oldukları inancının yarattığı aşırı güven neden olmuştu. Aslına bakılırsa Passschendaele taarruzunun etkisi daima büyütülmüştü.

Buna mukabil Almanların cephesinin sol kanadında meydana gelen gedik bölgesinde bulunan VII. Kolordu Komutanı General Snow, yaklaşık bir hafta evvel karşı taarruzun hem mevkisini hem de tarihini tahmin etmişti. Snow'un ana ast birlik komutanları özellikle III. Kolordu'nun bitişiğinde bulunan 55. Tümen Komutanı Juedwine, düşman topçusunun daha önceden hiç bombardımana tabi tutulmamış yerlere düzeltme tanzim ateşi yaptığını, çok sayıda Alman uçaklarının mevzilerin üzerinde uçtuğunu ve İngiliz keşif araçlarının düşmanın örtü ve gizleme altında tertiplendikleri belirli yerleri "taradığını" teyit edici birçok olayı rapor etmişti. 29 Kasım günü geç saatlerde 55. Tümen, tehlikenin eli kulağında olduğuna o denli inanmıştı ki, Juedwine komşu III. Kolordu'nun ertesi gün şafaktan hemen önce Banteux Boğazı üzerinde "ağır silahlarla" karşı tedbirler almasını talep etti, fakat talebi reddedildi. Toplanmakta olan düşmanın kendisi bile "Alman hazırlığını taciz edecek hiçbir önlem alınmadığına" şaşırmıştı.

Ertesi sabah Almanlar, tank baskınına yöntemi farklı olmakla birlikte benzer bir prensiple karşılık verdiler. Herhangi uzun süren bir topçu hazırlığı ile haberli kılınmayan, kısa, şiddetli, gaz ve sis mermili bombardıman Alman piyadesinin, müttefiklerin 1918 yılında İngilizlerin yaz ve sonbahar mevsimlerindeki taarruzlarının modelinde olduğu gibi Almanların 1918 bahar taarruzunun ilk modelini oluşturan sızma harekâtının zeminini hazırlamıştı. Banteux Boğazı ve Yirmi İkiler Boğazı'ndaki sığınaklı toplanma bölgesinde, henüz tamamlanmamış karşı hazırlıklar başlamış ola-

cak iken ortaya çıkan Alman akınları, İngiliz mevzilerinin zayıf noktalarından sızmaya başladılar. Daha sonra Gonnelieu ve Villers Guislain köylerini sel gibi önlerine katıp ilerlediler. Top mevzileri karargâhı ortadan kaldırdılar ve akın halinde Gouzeaucourt'a kadar ilerlediler. Felaketin tehlikesi tahmin edilemeyecek boyutlardaydı. Ancak şans eseri muharebe çıkıntısının kuzeyinde, Bourlon Wood'un civarındaki tamamlayıcı taarruzlar durma noktasına getirildi ve Muhafız Tümeni'nin müthiş karşı taarruzuyla Gouzeaucourt'un yeniden ele geçirilmesi ve 2. Tank Tugayı'nın sonraki çabaları sonucunda, bu olağanüstü durum değişmeye başlamıştı. Aslında bir ara bu başarıdan dolayı dağılmış ve yarmayı gerçekleştirdikleri dar cephede elverişsiz durumda olan Almanları "püs-kürtmek" ve ağır bir yenilgiye uğratmak için bir fırsat vardı. Fakat ordu komutanı, VII. Kolordu Komutanı General Snow'un süvarinin kanatlardan yapmasını talep ettiği hamleyi reddederek, süvarisini tam cepheden Almanların üstüne sevk etmiş ve süvariler çok geçmeden durdurulmuşlardı. Böylece Almanlar tutundukları mevzileri birleştirebilmişler ve hatta İngiliz mevzilerini sarsmaya devam edebilmişlerdi. Alman ilerlemesi müteakip birkaç gün zarfında, özellikle Villers Plouich istikametinde devam etti. İngilizlerin ihtiyat eksikliği Masnieres-Bourlon muharebe çıkıntısındaki İngiliz mevzilerini o kadar tehlikeli hale getirdi ki, başlangıçta elde edilen arazinin büyük bir kısmı tahliye edilmek zorunda kalındı. Parlak bir şekilde doğan güneş, kasvetli bir şekilde batmıştı.

Alay subay ve erlerinin üzerine kendilerini aklamaya istekli üstleri tarafından haksız yere atılan şüphe, hâlâ akıllardadır. Resmi tahkik heyeti, baskını birliklerin ihmaline bağlayarak ve gerçeklere aykırı bir şekilde, "SOS" işaret fişegi atmadıklarını ileri sürerek, birliklerin suçlu olduğuna karar verdi. Byng bile, "Ben düşmanın bölgesel başarısını bir nedene, yalnızca bir nedene, yani küçük rütbeli subay ve astsubayların ve erlerin eğitim eksikliklerine bağlıyorum," dedi. Bununla beraber uyarılar konusunda bilgilendirilmeyen Haig, "genel" kuralın bir istisnasıydı. Haig birkaç ast birlik komutanını İngiltere'ye gönderse de, raporlarını İngiltere'ye gönderirken bütün sorumluluğu emin bir şekilde üstlenmişti.

Kayıtlardan anlaşılacağı gibi küçük rütbeli subaylardan birçoğu büyük bir dikkatle tehlikenin farkındaydılar ve üstlerini boş yere uyarmışlardı. Ve direnişlerine gelince, 20 Kasım taarruzundan bu yana devamlı muharebenin içerisinde olan birlikler kendilerinden beklenenlerden çok fazlasını vermişlerdi. Aslında askeri tarih için Cambrai dersi, asıl olan baskın prensibinin yeniden doğuşunun, kuvvet tasarrufu ilkesinin hem amacı göreve göre uyarlanması ve hem insan dayanıklılığının kapasitesinin ve sınırlarının değerlendirilmesinde baştan başa ihlal edilmesi sonucunda etkisiz hale getirilmesidir.

Sahne 5: Caporetto

Buz gibi ve kasvetli bir sonbahar sabahında, Julian Alpleri'nin sisle kaplı zirvelerinin arasından gümbürtüler geliyordu. Bu seslerin yankıları daha dinmeden, müttefiklerin hedefi temelinden sarılmıştı. Felaketin ilk söylentileri gerçeği abartmak şöyle dursun, bütün liderlerine olmasa da, müttefik ülkelerin halklarına gök gürlemesi gibi gelmişti, zira müttefikler 1917 yılından bu yana bütün harekât alanlarında taarruz halindeydi.

1917 yılı, Merkezi Devletler'in muazzam büyüklükte müşterek bir taarruz sonucunda devrilmesiyle sonuçlanacak, zafere doğru emin adımlarla ilerlemenin beklentisiyle başlamıştı. Her ne kadar erken zafer hayali, inatçı direniş belirtileri ve ağır kayıplardan önce yavaşça kaybolsa da, halk hâlâ taarruz rolünden savunmaya kesin bir geçişe hazırlıksızdı. Bu, bilhassa İtalya'da hiç beklenmiyordu, zira Rusya konusunda bazı belirgin endişe gerekçeleri olmakla birlikte, İtalyanlar Ağustos ve Eylül aylarında taarruzdaydılar ve telgraflar muharebenin gidişatının son derece lehlerinde olduğu izlenimini doğurmuştu. Ve hayal ürünü söylentilerin gerçeğin önüne geçtiği bir savaşta bu sefer bu raporlar doğruyd.

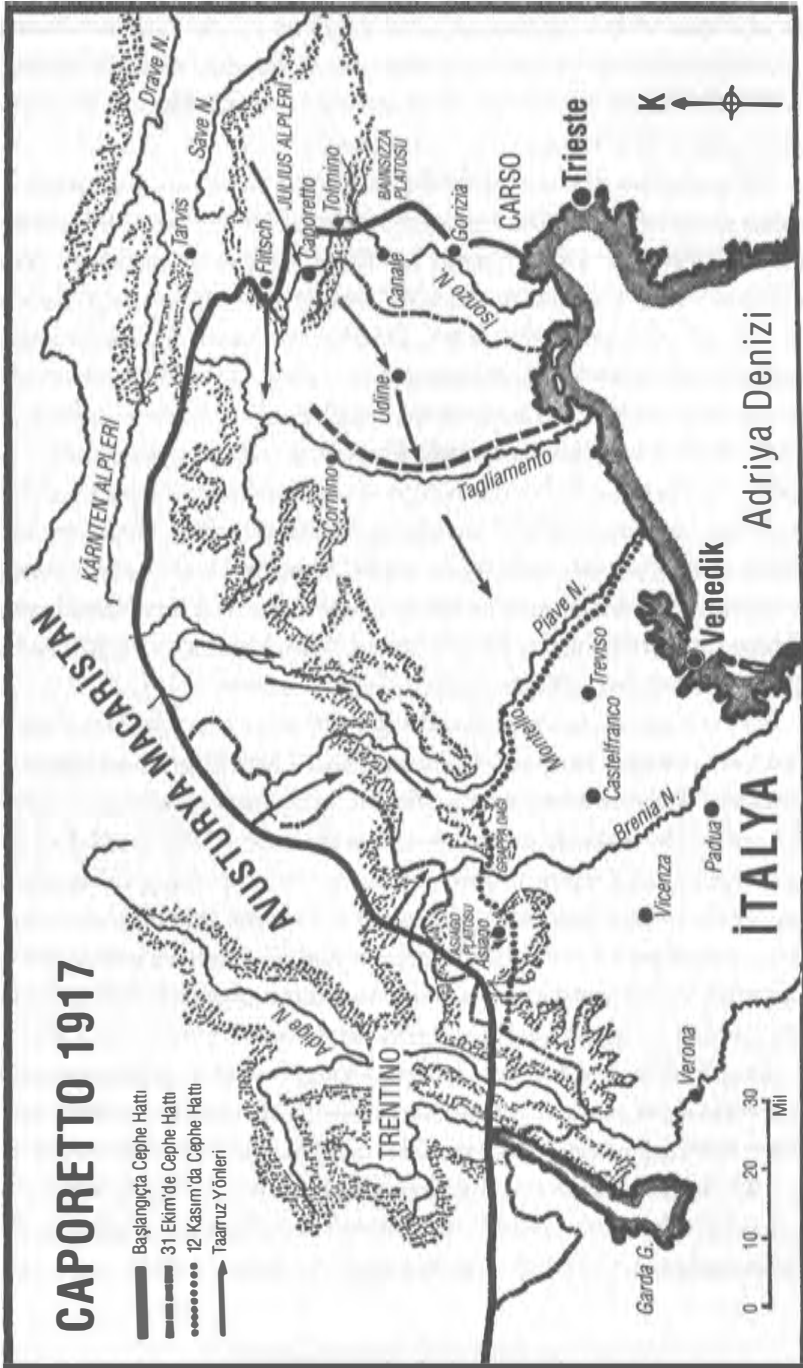
Kazançları az olsa da, savaşın takatsiz bıraktığı Avusturyalılar üzerindeki maddi ve manevi etkisi büyüktü. Ludendorff'un kaydettiği gibi "ikili (*dual*) monarşinin" (Avusturya-Macaristan) sorumluluğu askeri ve siyasi yetkilileri, muharebenin devamına ve Ison-

zo'ya yapılacak on ikinci taarruza dayanamayacaklarına kanaat getirmişlerdi. Böylece "Eylül ayının ortasında Avusturya-Macaristan'ın çökmesini önlemek için, İtalya'ya taarruza karar vermek gerekli hale gelmişti." Bu ihtiyaç o kadar acildi ki Ludendorff, Rusya'nın çökmekte olan direnişine nihai *darbeyi* indirmeye niyetlendiği Moldova taarruzu için yapmakta olduğu hazırlıkları terk etmek zorunda bırakıldı. Yine de, Avusturya'yı savunmadan etkili taarruza geçirecek birlikleri nereden toparlayabilirdi? Passchendaele'deki İngiliz baskısı ve sırf Fransa ve Rusya'daki muazzam cephelerin uzunluğu, Ludendorff'un kaynaklarını Rusya'yı barışa zorlayabilene kadar kullandırtmıştı. Bütün yapabildiği halihazırda Kerensky'nin Rusya'nın son çırpınışı olan taarruzuna karşı kullanmakta olduğu, altı tümen kuvvetinde yetersiz durumdaki genel ihtiyatları ve Riga'yı ele geçiren başarılı harekâttaki birlikleri tasarruf edebilmek oldu. Bununla beraber, stratejik harekât planlama subayı Binbaşı Wetzell'e göre bu küçük birliğin bile Flitsch ve Canale arasında bu "zayıf" bölgede kullanılması İtalyan tehlikesini önlemese bile, aksatmaya yetecekti.

Sonuç Ludendorff'u haklı çıkarmıştı – buradaki sorun harekâtın en iyimser beklentileri bile fazlasıyla aşmasıydı. Bunun nedeni bu harekâtın, Avusturya Genelkurmay Başkanı Waldstaten'in 29 Ağustos'ta Alman komutanlığına götürdüğü, başlangıçta düşünülen "çekirdek" plandan, imkânların arttırılmadan daha iddialı bir plana dönüştürülmesiydi. Asıl plana göre Tolmino'da yarma taarruzu gerçekleştirilecek ve bunu sadece Isonzo cephesine yanlardan yüklenerek yapılacak taarruz takip edecekti. Caporetto ve Cambrai'nin tuhaf bir bağlantısı olacaktı.

Ludendorff, planda yer alan arazinin ve raporun keşfi için General Krafft von Delmensingen'i özel olarak görevlendirdi. Krafft, Romanya muharebelerinde Alp Kolordusu'nu sevk ve idare etmiş ve bu suretle dağ muharebelerinde tecrübe kazanmıştı. Krafft, Avusturyalıların Tolmino'da Isonzo'nun batı yakasında küçük bir köprübaşını elde tutmayı başardıklarını tespit etmişti. Bu köprübaşı, öngörülen plana taarruz çıkış hattı imkânı veriyordu. Toplar çoğunlukla elle ve geceleyin taşınmış; piyade yanlarına araçlarını

Harita 18

almadan yedi gece süren bir yürüyüşten sonra intikal etmiş ancak mühimmatlarını, teçhizatlarını ve ikmal maddelerini askerlerle ya da yük hayvanlarıyla taşımışlardı. Böylece on iki taarruz tümeni ve 300 bataryanın tertiplenmesi kısmen etkili önlemlerden, kısmen arazi yapısından ve kısmen de düşmanın yetersiz hava keşfi nedeniyle tespit edilmemişti.

İtalyanlar ne durumdaydı? Başkomutan Cadorna, kuşkusuz sıradan bir insandan daha fazla yeteneklere sahipti; fakat kimi diğer ünlü komutanlar gibi düşünce kabiliyeti muharip birliklerle olan temas ve onları anlamadaki eksikliği ile dengeleniyordu. Ayrıca bu tür askerlerin düşüncelerini paylaşacak kadar kıtalarla yakın olmamaları, yüksek komuta mevkisinin doğal yalnızlıklarıyla daha da artmaktaydı. Taarruzun nispi zayıflığı göz önüne alındığında, Cadorna'nın harekâta başarıyla karşı koymak için yeterli topu ve birliği vardı. Ancak birliklerin çeşitli bölgelerdeki tertiplenmeleri koşullara uygun değildi. Burada zaten fazlasıyla hırpalanan birlikler, çok uzun süredir büyük baskı altındaydılar. Böylece hatalı tertiplenmeyle birlikte, düşmanın savunmasız bölgeyi isabetle tespitinin birleşmesi, diğer unsurlarla birlikte Avusturya ve Almanlar için imkânlarının çok ötesinde bir başarı getirdi.

İtalyan taarruzunun durdurulduğu savunma mevzilerinin elverişli olmamasından memnun olmayan İkinci Ordu Komutanı Capello, Bainsizza Platosu'ndan kuzeye doğru yanlardan girişeceği hücumlarla taarruzu önceden önlemek istiyordu. Ancak bu fikri sadece ihtiyat birliklerinin yetersizliğinin bilincinde olarak değil, fakat hücum dayalı yöntemlerin öneminden geç kalmış bir şekilde kuşku duymaya başlayan Cadorna tarafından kabul görmedi ve geri çevrildi. Cadorna, bunu yapmakla en azından komutan olarak kendisi gibi taarruz ruhu taşıyan ve Almanların yeni hücum yönteminin kurbanı olan, İtalyan ordusunun General Gough'u kabul edilen astından (Capello) daha akıllı davranmıştı. Cadorna, düşmanın niyetleri hakkında istihbarat teşkilatından, Çek ve Transilvanyalı firari subaylardan kapsamlı bir şekilde bilgi almıştı fakat düşmanın gerçek taarruz istikametinden emin değildi. Bu nedenle kendisini, ihtiyatlarını önceden muharebeye sokacak kadar emin hissetmiyordu.

Bununla beraber en azından, edinilen bilginin özellikle Caporetto bölgesini işaret etmesi nedeniyle, daha güney cephedeki sekiz taburla kıyaslandığında, bu yirmi beş kilometrelik cephe boyunca sadece her iki kilometrede bir-iki taburun mevzilenmiş olması tuhaftı. Her iki tarafında birliklerini dinlenmesi için gönderdiği bu bölgenin çok uzun süredir sakin olması, İtalyan komutanlığını şüphelendirebilirdi. Fakat aslında Capello sol kanadın buraya takviye olarak gönderilme talebini reddetmişti. Belki ileri sürülen gerekçeler karşısında daha az sabırlıydı, çünkü hastanede yatması gerekirdi. Oysa körü körüne ısrarla karargâhındaki hasta yatağında kalmıştı ve komutanlığını ancak cephesi çöktükten sonra devretti.

İtalya'nın sınır ili Venedik Avusturya'ya doğru uzanıyordu. Güneyinde Adriyatik ve kuzeyinde Julian ile Karnic Alpleri'yle çevriliydi – ilerisinde Avusturya'nın Trento'su uzanıyordu. Altı Alman tümeni ve dokuz Avusturya tümeni, General Otto von Below komutasında Krafft'ın kurmay başkanı ve asıl beyni olduğu, taarruz görevini alan On Dördüncü Ordu'yu meydana getirmişti. Birlikler Avusturya'nın içerisindeki bu uzantının ucundaki dağ engeline tırmanacaklar bu esnada ise Boroevic komutasındaki iki Avusturya ordusu Adriyatik kıyısı civarında uzanan alçak arazi şeridinde ilerleyeceklerdi.

Dağlarda taarruzun düzenlenmesinin ve icra edilmesinin zorluklarının üstesinden ustalıkla gelinmişti ve dört saatlik gaz mermisi ve bir saatlik genel bombardımanın ardından taarruz eden birlikler kar serpintisi ve çiseleyen yağmurun altında ilerlediler ve birçok yerlerde kısmen telefon muharebesi aksadığı için kendi topçusu tarafından intizamsız bir şekilde desteklenen piyadenin direnişinin hakkından çok kısa sürede geldi. Fakat sisin yarattığı koşullar müteakip Mart ayında Fransa'da olacağı gibi başarıda büyük unsur olmuştu; sis, düşman cephesini yaran tek ve vazgeçilmez temel olduğunu kanıtlayan baskın unsurunu sağlamıştı. Taarruz eden ordunun sağ ve sol kanatları geride bulunan mevzilerdeki çetin direniş nedeniyle gecikmekle birlikte Stein'in komutasında bulunan dört tümenin meydana getirdiği merkez grup Caporetto'daki cepheyi tamamen yarmış ve akşama doğru açılan

bu gedikten ihtiyatlar akmaya başlamışlardı. Bu sonuç bütün savunma mevzisini savunulamaz hale getirecek ve neredeyse önünde hiçbir engel olmadan Tagliamento Nehri'nin meydan getirdiği engeli dönmek için en kısa güzergâh olan Val d'Uccea'ya doğru ilerleyen Krauss'un komutasında taarruz eden üç buçuk Avusturya tümeninin sağ kanadının görevini hafifletecekti. Bu kuşatma harekâtı Cadorna'nın gediği kapatma teşebbüsünü boşa çıkarmıştı, ayrıca bu girişimler hiç savaşıma isteği kalmamış birliklerce zaten tıkanmış dağ yollarında ihtiyatları intikal ettirmenin zorluğundan gerçekleşmemişti. Bu durum daha önce Capello'nun ısrar ettiği gibi Cadorna'yı Tagliamento'ya kadar genel bir çekilme emri vermenin zorunluluğuna ikna etti ve iki kritik günden sonra -30 ve 31 Ekim- bu geri çekilme başarıyla icra edildi.

Neyse ki takipte olan düşman, Alman ve Avusturyalı komutanların arasında artan sürtüşmelerin yanı sıra hareket ve ikmal malzemelerindeki aksaklıklardan etkilenmişti. Geçitleri sürpriz bir şekilde ele geçirme gayretleri başarısızlığa uğramıştı ve her ne kadar hazırlıklı bir taarruz sonucunda Krauss'un Avusturya tümenlerinden birisi 2 Nisan'da Cornino'yu güçbela ele geçirmekle birlikte Cadorna Piave'ye yapacağı müteakip geri çekilme için hazırlıklarını gerçekleştirebileceği zamanı bulmuştu. Her ne kadar birliklerin büyük bir kısmı düşmanın kısaçvari harekâtı sonucunda kuşatıl-sa da, asıl ordular 10 Kasım'a kadar Piave'ye ulaşmayı başarmışlar ve böylelikle cephelelerini yeniden tesis etmişlerdi. Bununla beraber savunma mevzileri tahkimatları çok zayıftı. Yaklaşık 600.000 asker kaybı vardı ve direk taarruza maruz kalan İkinci Ordu fiilen muharebe dışında kalmıştı. Cadorna bu kritik safhada yerini askerlerin halinden anlayan ve aslında Fransa'da o yılın başlarında Pétain'in oynadığı aynı rolü oynayarak onların moralini tekrar nasıl yükselteceğini bilen, üstün nitelikleri barındıran Diaz'a bıraktı.

Üç gün sonra 12 Kasım'da Conrad'ın birlikleri (Avusturya Onuncu ve On Birinci orduları) Trento'dan İtalya'nın geri bölgesine sarkma gayretinde olduklarında yeni bir tehlike doğmuştu. Fakat Cadorna'nın buradaki savunma hazırlıkları çok uzun süreden beri başlatılmış ve epeyce de tekamül etmişti, böylelikle tehlikeye

mâni olunmuştu. Çok geç kalmış olan Ludendorff takviye birliklerini Conrad'ın civarına sevk etmeyi denedi ancak yetersiz demiryolu ve motorlu ulaşım imkânlarının noksanlığı nedeniyle başarısız oldu – bu arada asıl planının sınırlı bir ufka sahip olduğunu göz önüne de almak gerekmektedir.

Bu arada Fransız ve İngiliz tümenleri, aceleyle trenle İtalya'ya intikal ettirilmişler, Foch ve Henry Wilson'dan önce gelmeleri sağlanmıştı. Ancak birliklerin tertiplenmeleri zaman aldı ve o süre zarfında önce ihtiyatta tutuldular – bu nedenle büyük baskı altında olan müttefikin, tümenlerinin değiştirilmesi zarfında geçen bu müddet, büyük bir gerilim süreci olmuştu. En ciddi taarruz, Piave ve Brenta bölgeleri arasından geldi; fakat buradaki beş günlük mücadeleden sonra Laderchi'nin İtalyan IX. Kolordusu taarruzu durma noktasına getirdi ve Aralık ayı başında Fransız birliğiyle değiştirildi. Bu arada Plumer komutasındaki İngiliz birliği, Montello bölgesini devraldı. Beklentilerin aksine her iki birlik de rahat bırakıldı. Muharebenin kalan aylarında düşmanın taarruzları, Conrad ve Krauss'un daha kuzeybatı istikametlerine Asiago ve Grappa bölgelerine tekrarladıkları taarruzlarla sınırlı kalmıştı. Bu taarruzlar yorgun İtalyanlara yeni bir görev yüklese de, psikolojik olarak buna değdi; zira muharip güçlerinin haklılığını gösteren bu başarılı ve güçlü direniş, moral açısından 1918 yılının İtalyan “rövanşının” temellerini atıyordu.

Caporetto dramını tarihin daha net ışığında değerlendiren, düşmana ve kargaşa çıkarmaya yönelik propagandaya aşırı önem verildiğine ve direnişin erkenden çökmesinin ana nedeninin –Fransa'nın o bahar mevsimindeki direnişinin çökmesinin gerekçesiyle aynıydı– birliklerin moral olarak yıpranmış olmaları ve makineli tüfek savunma mevzileri karşısında bitmek tükenmek bilmeden oradan oraya savrulmaları sonucunda, muharip ruhlarının yıpranmış olduğunu düşünmek için haklı neden vardır. Ülkelerinin çok yakın bir tehlikenin varlığına maruz kalması, yeni bir durumun meydana gelmesine yol açmıştı. Piave hattı çarpışması fedakâr bir ruh getirmiş, İtalyanlar “ölmek var dönmek yok” ilkesiyle savaşıarak bunu onurlu ve cesur bir şekilde yerine getirmişlerdi.

Bununla birlikte stratejik olarak en kritik safha, Tagliamento Boğazı'nın geçilmesiyle birlikte aşılmıştı, zira bundan sonraki safhada Clausewitz'in "savaşta beklenmedik durum" olarak nitelendirdiği olay meydana gelmişti. Taarruz eden birliklerin ulaşım sistemi o kadar altüst olmuştu ki, kuvvetleri ve süratleri çok ciddi bir şekilde azalmıştı. Nedenlerin bazılarında bahsedilmişti. Fakat sonraki baharda Fransa'da tekrar etkin hale gelecek olan bir unsur, üzerinde durulmayı hak ediyor. İtalyan ordusunun adamakıllı dolu olan ikmal depoları, yetersiz beslenmekte olan ordular için çok büyük bir tahrik nedeniydi. Beslenme arzusu takip arzusunu bastırmış, midenin aniden dolması ilerlemenin tıkanmasını hızlandırmıştı. Alman tümen komutanı General Lecquis'in bile, askerlerinin her birinin iki ya da üç tavuk yakaladığı zaman birçok esirin yakalanmasından daha fazla sevinebilmesi ve birkaç domuza sahip olmanın "insan saadetinin en yüksek noktası olarak" kabul etmesi önemlidir.

Panorama: Gökyüzünde Savaş

Uçağın askeri alanda faaliyetini anlatmak mümkün değildir; çünkü uçak ayrı bir stratejik unsur olmaktan ziyade, genişleyen ve bütün harekâtların gidişatını hayati olarak etkileyen bir düşünce biçimini meydana getirdi. Fakat muharebe alanında uçağın faaliyetinin gelişiminin ana hatlarıyla kısaca belirtilmesi, stratejik tablonun tamamlanmasına yardımcı olabilir. Gökyüzünün askeri açıdan öneminin kavranması yavaş bir gelişme göstermiş ve uçağı savunanlar, kabul görmek için zorlu bir mücadele vermişti. İtalyanlar uçağı 1911-1912'de Trablusgarp'ta Türklere karşı kapsamlı bir şekilde kullanana kadar genel askeri kanaat, Foch'un *uçakların akrobasi gösterilerini* seyrederken yaptığı değerlendirme olan, "İyi bir spor fakat uçak ordu için işe yaramaz," yorumuna uygun bir şekilde temsil edilmişti. 1914 yılında bile askeri uçak oranı önemsizdi ve uçakların kullanımı İtalyanların iki yıl önceki kullandıklarından daha sınırlıydı.

Savaşın ilk ayında gözle yapılan keşif uçaklara verilen yegâne görevdi ve hava muharebesi ya da bombardımanı için hiçbir

hazırlık yapılmamıştı. Alman ordusu, Fransa'nın işgali esnasında hava kuvvetlerinin yetersizliği ve bilgi eksikliğinden dolayı ağır bir bedel ödedi. Fakat Kraliyet Hava Birlikleri, Manş Denizi'nden karşıya sadece altmış üç uçak geçirse de, iki kez paha biçilmez bir görev üstlenmişti. Birincisi, yapılan keşfin İngiliz ordusunun Mons'ta kanatlardan çevrilmesini ortaya çıkarmış olması ve diğeri ise Kluck'un Marne istikametindeki tarihe geçmiş sapmasını tespit etmesiydi.

Hava ile işbirliği alanı, Eylül'de başlangıçta renkli işaret fişekleri ve nihayetinde telsiz telgrafla olmak üzere topçu hedeflerinin gözetlemesini kapsayacak şekilde genişletildi. Ayrıca Eylül ayında havadan fotoğraf çekilmesi denendi, fakat bunun muhtemel değeri, Genel Karargâh tarafından 1915 yılına kadar kabul edilmedi. Mart ayında özel bir kamera temin edildi. Uzun bir süre boyunca, geniş açılı kameralar için Almanlardan ele geçirilen merceklerle bağlı kalmanın elverişsizliği yaşanmakla birlikte, hava fotoğrafçılığı muntazaman gelişti. 1915 yılında, gerçi 1916 yılına kadar tam anlamıyla tatbik edilmemekle birlikte, yeni bir işbirliği tarzı tecrübe edildi. Bu işbirliği tarzı, komutanların piyadelerinin muharebedeki durumlarını ve düşmanın karşı taarruz tehlikeleri konusunda bilgi aldıkları irtibat devriyeliydi.

Düşmanın gözetlemesini önleme arzusunun yanı sıra, her iki tarafın da (İtilaf ve İttifak) aynı anda peşinde olduğu bu hava işbirliği, pek tabii olarak hava savaşına ve bu da hava hâkimiyeti mücadelesine yol açtı. Başlangıçta tüfekler ve tabancalar mevcut yegâne silahlardı. Bu nedenle hava muharebesi, yeni bir av oyununun heyecan verici ve belirsiz görünümünü taşıyordu. Bununla beraber, çok geçmeden hafif makineli tüfekler, esasen muharebedeki rolü, motor ve pervanesi mürettebatın arkasında bulunan "pusher" tipi uçak modelleriyle sınırlı olsa da, motor ve pervanesi ileride bulunan, ileri istikamete doğru atışları engelleyen traktör tipi uçaklara monte edildiler. Almanlar Mayıs 1915'te makineli tüfeğe dönen pervanenin palalarına, (pervanenin kanatlarından her biri) hiç vurma tehlikesi olmayan senkronizasyon tertibatıyla teçhiz edilmiş yeni ve hızlı Fokker avcı uçağını imal ettiler. Fokker avcı uçakları,

İngiliz uçaklarına ağır kayıplar verdirdiler ve hava hâkimiyetinin bir müddet Almanlara geçmesini sağladılar.

Müttefikler bu tehdide sadece yeni uçaklarla değil, aynı zamanda birleşik konferansta kararlaştırılmış yeni yöntemlerle karşılık verdiler. “Avcı uçakları” diğer bütün filoların arasına dağıtılmak yerine özel filolarda tertiplendiler. Bu filolar, rakiplerini düşman cephelerinin ardında bulmaya gayret edeceklerdi. Böylece kendi keşif ve topçu gözetleme sistemlerinin taciz edilmeden faaliyet göstermelerini sağlamış olacaklardı. Bu şekildeki taarruz devriye yöntemi, Şubat 1916’da Verdun’da Fransızlar tarafından başarıyla tecrübe edildi ve neredeyse İngilizler tarafından Almanların gökyüzünden aşağı yukarı birkaç haftada silindikleri, Somme’da geliştirildi. Ayrıca taarruz düşmanın havaalanlarına kadar uzanmıştı – taarruzun bu noktaya kadar ulaşması düşmanın kıyılarının Britanya’nın sınırları olduğunu gösteren, tarihi denizcilik ilkesini hatırlatmıştı. Daha Ekim 1914’te Belçika kıyılarında faaliyet gösteren İngiliz deniz uçakları, Düseldorf ve Köln’de bulunan Zeplin hangarlarına düzenledikleri hava akınlarıyla bir gemiyi imha ederken; diğerini de ertesi ay Belfort’tan Friedrichshafen’e düzenlenen hava baskınında imha etmişlerdi.

Her ne kadar 1916 yılından sonra havaalanlarına düzenlenen hava saldırıları ciddi bir hasara neden olmamakla beraber, moral açısından çok çarpıcı sonuçları olmuştu, zira pilotlar bir sefer emniyet içerisinde kendi havaalanlarına döndüklerinde tehlikeyi atlattıklarını düşünüyorlardı. En kötüsü de, dönüş sonrası yerdeyken ve rahatladıktan sonra düşmana yakalanma duygusunu yaşamaktı.

Müttefiklerin 1916 yılındaki hava hâkimiyeti, uzun süre idame ettirilmedi. Almanlar bu üstünlüğe geliştirilmiş tek kişilik avcı uçaklarıyla ve özel olarak belirlenmiş bir pilotun liderliğinde kendi pilotlarını seçen, özel avcı filolarının teşkil edildiği sözde “sirk” adlı sistem sayesinde meydan okudular. Bu sistemde pilotlar komuta kademesinin hava hâkimiyetinin kazanılmasını istediği cephenin herhangi bir kısmına akın düzenlemeleri için, birbiri ardına sevk ediliyordu. Bu “sirklerin” en ünlüleri Boelcke ve Baron von Richthofen’di.

İngilizlerin toplam uçak sayısı Almanların üç katı olmakla birlikte Almanlar, üstün stratejileriyle 1917 yılının başlarında hâkimiyeti tekrar ele geçirdiler. İngilizler, İngiltere'den noksan eğitilmiş bir sürü genç pilotu, Genel Karargâh'ın baskısı altında cepheye göndererek, düşmanın "zayıyatı" kabartmasına hazin bir şekilde yardımcı oldular. Fakat müttefikler yeni uçaklarla karşılık vermekte gecikmediler. Bu karşılık pahalıya mal oldu. Ancak 1916 yazındaki kadar bariz olmasa da bir daha asla *kaybetmedikleri* hava üstünlüğünü tedricen ele geçirdiler. Gökyüzündeki hâkimiyet, hava savaşının üç boyutlu koşullarından dolayı hiçbir zaman denizdeki hâkimiyet gibi mümkün olamadı. Hedef, ihtiyaç duyulduğunda sabit hale gelmiş olan cephenin üzerinde mevziyi ve geçici hâkimiyeti sağlayan üstünlük haline gelmişti.

1917 yılı ayrıca muharebe ve uçuş düzenindeki yöntemlerde giderek artan gelişmelerin göze çarptığı yıl olmuştu. Muharebe ve uçuş düzenindeki bu gelişmeler, vaktiyle heyecanla Homeros tarzı muharebe kahramanlarının, Kızılderililerin kafa derisi yüzme seferinden dönüşünde kurban sayılarının artışı ya da kriket maçı sonucunu bekleyenlerin yerini alma eğilimindeydi. Bundan sonra şövalyelik taktiğe boyun eğdi ve hava muharebesi, farklı bir uçakla gerçekleştirilmekle birlikte, yavaş yavaş daha gelişmiş savaş şekillerine kavuştu. Savaşın sonuna doğru bir hava saldırısı düşmanın uçuş düzenini dağıtmak amacıyla manevra yapan genellikle elli ya da altmış uçaktan oluşan filolarla –fiili bir filo büyüklüğünde bir tertiplenme– gerçekleştiriliyordu.

Böylece onlar gökyüzünün süvarileri olmuşlardı ve benzerlik savaşın sonraki safhalarında büyük bir başarıyla kullanılan bir başka yeni hava muharebe şekliyle artmıştı. Bu, karada birliklere düzenlenen saldırıydı. Her ne kadar ara sıra uçaklar zorda bulunan özel piyade görev gruplarına yardım etmekle birlikte, rakip ordular siperlere tamamen gömüldüğü sürece hava taarruzunun kapsamı daralmıştı. Fakat Mart 1918'de İngiliz cephesi yarıldığında, mevcut bütün İngiliz avcı uçak filolarının yanı sıra Fransız uçakları, ilerleyen düşmanı vurmak için tertibat almışlardı. Onların bu kriz esnasında havadan gerçekleştirdikleri karşı taarruzlar,

Alman hücumunu önlemede en önemli unsur olmuştu. Bu taarruz askeri tarihçiler tarafından gereği gibi değerlendirilmemiştir. Bununla birlikte, sonbaharda düşmanın vaziyeti kötüleştiğinde daha büyük fırsatlar ele geçmişti. Bulgar, Türk ve Avusturya cepheleri aynı şekilde yarıldıktan sonra, geri çekilen yürüyüş kolları üzerine düzenlenen hava akınları, düşman ordularının hem dağılmasını sağladı hem de bu süreci hızlandırdı.

Ulaşım tesislerine, ikmal depolarına, mühimmat depolarına, orduların konaklama tesislerine gerçekleştirilen hava taarruzlarına çok önceleri başlanmıştı. Mart 1915'teki Neuve Chapelle Muharebesi, düşman takviyelerinin gelişini önlemek için ilk planlı taarruzun bariz örneğini teşkil etmiştir. Eylül ayında Loos'ta Alman demiryollarına daha kapsamlı bir hava bombardımanı gerçekleştirildi. Bununla beraber tecrübe noksanlığından, teçhizat noksanlığından ve etkili bir engellemenin sağlanması için gerekli olan şiddetli bir bombardımanın idamesini temin edecek uçakların olmaması nedeniyle sonuçlar yetersiz olmuştu. Şayet bir demiryolu muharebeden evvel hasar gördüyse, takviyelerin geçmesi için zamanında tamir edilebildi ve tamirler sürekli bombardımanlarla engellenmediği sürece ikmal maddeleri ve cephane düşmana tükenmeden ulaşacaktı. İlk ders alınmıştı. Ulaşım tesislerine girilen bombardımanın muntazam bir rol oynadığı öğrenildiğinde bu ders, sonraki muharebelerde tatbik edilmiş, fakat ikinci ders bombardıman uçaklarının eksikliğinden dolayı asla tam anlamıyla uygulanmamıştı. Orduların nihayet uçağı keşif, topçu gözetlemesi ve bu görevlerin himayesi için acil yardımcı destek unsurları olarak kabul etme konusundaki istekliliği, uçakların dolaylı işbirliği rolleri için görevlendirilmelerini sınırlamış ve bombardıman silahı olarak başarıyı genişletme konusundaki etkisini azaltmıştı.

Bundan başka uçakların bu yardımcı unsurlara bu kadar yoğunlaşmaları, orduların düşmanlarını açıkla alt etme fırsatlarını görmelerini engellemişti. Almanlar özellikle kati olarak hasar verme fırsatlarını ihmal etmişlerdi – bu durum İngiliz İkinci Ordusu'nun kıdemli bir subayı tarafından birkaç yıl önce açıklandı. Ordu, ikmal maddelerinin büyük bölümünü Calais ve Boulog-

ne'den tedarik etmişti ve bu üslerde, muharip birliklere tahsis edilmiş olan üç günlük ikmal maddelerinin dışında üç günlük yiyecek ve mühimmat stokları muhafaza ediliyordu. Cepheye işleyen iki adet çift hat ve bir de tek hat vardı; birliklerin normal ihtiyaçlarını karşılamak için günde yetmiş bir trene ihtiyaç vardı – bu, üç hattın toplam kapasitesinin dörtte üçüydü. Bu kadar az bir emniyet payı sonucunda bir hattın tıkanması, bütün sistemin aksamasına fazlasıyla yetmiş olacak, öte yandan birden fazla hattın işlemez hale gelmesi ise felakete yol açmış olacaktı. Hattın bu şekilde tıkanması çok daha kolay olabilirdi; çünkü Calais'in dışında iki hattın kavşağı vardı ve bu iki hat Saint Omer yakınlarında birleşiyordu. Ayrıca Saint Omer yakınlarında bulunan, Arques'te vuku bulacak bir tıkanma, birlikleri bu noktada birleşen iki hattın çok gerisinde bulunan depolardaki üç günlük stoklarından bile mahrum bırakmış olacaktı. Şayet Nisan 1918'de Alman ordusunun taarruzuyla birlikte etkili ve devamlı bir hava bombardımanının, bu bölgede cephede açılan gediği kapamaya çalışan İngiliz ve Fransız birliklerinin yığılı olduğu bir zamanda çakışmış olması durumunda, ortaya çıkacak durumu tasavvur etmek zor olmayacaktır.

Ayrıca Batı Cephesi'ndeki müttefik komutanlar ulaşım tesislerine gerçekleştirilen bombardımanın etkisinin gerçek sonucunu görmek için, yeterli uçak tahsis etmeye istekli değillerdi. Bununla beraber 16 Temmuz 1918'de, Thionville İstasyonu'ndaki (Kuzeydoğu Fransa) mühimmat treninin bombardımanı, Alman ulaştırma tesislerinin bu önemli bölgesinde bütün trafiği kırk sekiz saat durdurduğunda, bombardımanın gücüne dair önemli ipuçları ortaya çıkmıştı – bu, müttefiklerin Marne'a gerçekleştirdikleri, savaşın gidişatını değiştiren karşı taarruz öncesindeki kırk sekiz saatti.

Neyse ki denizde denizaltılarına güvenen Almanlar, ticari gemilere ya da nakliye gemilerinin yüklerini boşaltmak zorunda oldukları limanlara karşı hava taarruzu imkânlarını keşfetmede başarısız olmuşlardı. Müttefikler, düşmanın nakliye gemileri olmadığından bombardımana tabi tutamamışlardı. Bu tarzda çok kısa süreli bir olay meydana gelmişti; daha 12 Ağustos 1915'te Çanakkale yakınlarında deniz uçağı gemisinden havalanan bir İngiliz deniz uçağı,

ilk defa bir gemiyi torpido ile vurmanın ayrıcalığını kazanmıştı. Savaş sırasında deniz uçakları tarafından yerine getirilen en değerli görev denizaltılara karşı yürütülen tamamen koruyucu bir rolü olan devriye ve konvoylara refakat idi.

Bununla birlikte Jutland Muharebesi'nden yedi ay önce, Deniz Hava Birliği Komutanı Tuğamiral Sueter, Amirallik Dairesi'ne 200 adet torpido uçağının üretiminin onaylamasını arz etti. Amiralin ısrarı sadece görevden alınıp Adriyatik'e gönderilmesine neden oldu. Jutland'ı takip eden yılda Büyük Donanma'nın yeni komutanı, tam da aynı miktarda uçağın mümkün olan en kısa zamanda üretilmesini talep etmişti. Artık çok geçti. Sueter'in kabul edilmeyen görüşünün ürünü, sonuçsuz kalan bir deniz muharebesini muhtemelen tayin edici bir hale getirebilirdi. Ayrıca diğer bir fırsat, Büyük Donanma Scapa Flow'dan denize açıldığında, dikkatsizlik sonucu büyük uçak gemisi *Campania*'nın arkada bırakılmasıyla kaçırılmıştı.

Ancak düşmanın savaş kaynaklarına, endüstri merkezlerine taarruz etmeyi ilk öneren ve teşebbüs eden Deniz Hava Birliği oldu. Bu yol Kara Kuvvetleri'nin sığ görüşüyle tıkandı. Yine de bu fikir mesafe kaydetmiş ve Ekim 1916'da Fransız hava kuvvetlerinde görevli Albay Bares'in Londra'ya yaptığı ziyarette öne sürdüğü görüşlerle desteklenmişti. Hava kuvvetlerindeki Amirallik Dairesi temsilcisi, o zaman deniz kuvvetlerinin bu amaçla Fransa'da 200 adet bombardıman uçağı bulundurması gerektiğini ileri sürmüştü. Fakat Resmi Harp Tarihi'ne göre bu öneri "Douglas Haig'den çok şiddetli bir itiraz mektubuyla karşılık gördü... Haig, Albay Bares'e atfedilen görüşlerin teorik açıdan hatalı ve uygulamada kabul edilmemesi gerektiğini belirtmişti." Haig'in muhalefeti birliklerine yağmakta olan mermi yağmurunu durdurabilme ihtimali olan planı mahvetmişti. 1917'de Fransa'da bulunan elli hava filosundan sadece ikisi bombardıman filosuydu ve onlar da mevzii hedeflere taarruzla sınırlıydı.

Savaşın sonlarına yaklaşıldığında müttefiklerce Fransızların yanı sıra bir avuç İngiliz deniz uçağının düzensiz ve kısa süreli bombardımanının dışında, düşmanın "fiili muharebe alanının

dışında ülkesine yapılan” (savaşan ülkelerin sivil halkına) hiçbir hava saldırısı yoktu. Ne de insanın tabiatı göz önüne alındığında, bu yeni silah kara ve deniz kuvvetleri tarafından ayrı ayrı kullanıldığında ve aralarında görev bölümü yapıldığı sürece müstakil bir hava bombardımanının gelişmesi muhtemeldi. İki taraf arasında elzem olan birleşme, Nisan 1918’e Kraliyet Hava Kuvvetleri teşkil edilene kadar gecikti. Bunun sonucu olarak Haziran ayında Bağımsız Hava Birliği kuruldu. Şu işe bakın ki bu birlik, müstakil hava harekâtlarına kararlı bir şekilde muhalif olan Fransa’daki hava birliğinde görevli, enerjik bir kol komutanı olan Trenchard’ın emrine verildi. Kalan birkaç ay zarfında yeni teşkil edilen kuvvetin mükerrer ve genişleyen hava akınları, Almanya’nın moral olarak dağılmasını hızlandırmıştı ve en azından Rhineland bölgesindeki mühimmat üretimini aksatmıştı. Yine de bu kuvvetin önemi daha ziyade kâğıt üstünde kalmıştı, zira Mütareke imzalandığında planlanan gücünün ancak dörtte birine ulaşılmıştı. Benzer şekilde Almanya’nın İngiltere’ye yaptığı hava baskınlarının, en büyük hava taarruzunun kırktan az bombardıman uçağıyla gerçekleştirildiği göz önüne alınarak değerlendirilmesi gerekmektedir.

Rhineland bölgesindekilerin yanı sıra Ruhr bölgesinde bulunan başlıca yedi mühimmat merkezinin tümünün, İngiliz cephesinin hava menzili içerisinde bulunması nelerin başarılabilmiş olabileceğini akla getirmektedir. Almanya’nın ana cephaneliği Essen’in uzaklığı (280 kilometre), sadece Alman uçaklarının Gent yakınlarındaki üslerinden kalkıp Londra’yı bombaladıkları mesafe kadardı. Yine Alman denizaltı akülerinin üçte ikisi Hagen’deki (285 kilometre) bir fabrikada üretiliyordu. En büyük kimyasal fabrikalardan ikisi müttefiklerin cephesine 160 kilometreden daha yakındı. Bununla beraber Alman ordularının mühimmat ikmalini felce uğratacak bu muazzam fırsat, siperler için yapılan hava muharebelerine kurban edilmişti – gerçekten de “havadaki Clausewitz”in savaş sunağında kurban edilmişti. Nihayet Genel Karargâh’ın şiddetli muhalefetine karşılık Bağımsız Hava Birliği teşkil edildiğinde bile, gücü sadece yüz uçağa (Britanya’nın toplam hava kuvvetleri’nin yaklaşık yüzde ikisi) düşürülmüş ve hava akınlarının yarı-

sından fazlası endüstriyel hedefler yerine taktik hedeflere yöneltildi. O sırada elde edilen başarıları bir kenara koyarsak, sadece Ağustos ayında hiç bombalanmayan bir mermi fabrikasında, elli üç kez yanlış alarm verilmesi ve üretimin 3.000 ton açık vermesi, bombardımanın dolaylı etkilerinin ne olduğuna ışık tutar. Genel Karargâh'ın uçakların cephedeki bombardımanlara iştirak etmesini öngören doktrini, yarattığı tehlike nedeniyle cepheden yirmiden az olmamak üzere Alman filosunu bu muharebelere çekiyordu – müttefiklerin Almanlarla muharebeye tutuşan uçak miktarlarının üç ya da dört katı olduğu düşünüldüğünde doktrin konusunda ayrıca başka bir çelişki de olduğu görülmektedir.

1918: Kırılma

Askeri açıdan Dünya Savaşı'nın ortadaki yılları, çok zayıf Herakles ve iriyarı Kerberos arasındaki şiddetli bir mücadele şeklinde cereyan etmişti. Alman İttifakı sayıca zayıftı fakat tek bir merkezden sevk ve idare ediliyordu. İtilaf Devletleri sayıca üstündü ama çok fazla yöneteni vardı. İtilaf Devletleri, aşırı kayıpları, harekâtlarının geniş alan yayılması ve Rusya'nın çökmesi nedeniyle, 1917 yılının sonunda sayısal dengenin tersine dönmesinin acımasız gerçeğiyle karşı karşıya kaldılar. Dengeyi bir kez daha İtilaf Devletleri lehine çevirmesi beklenen, Amerika'dan yeni tümenlerin sevkı için ayların geçmesi gerekti. Bu olağanüstü durum birleşik komutanlık için zemin hazırladı, fakat bunun tatbik edilmesi için yine bir felaketin gelmesi beklendi.

Kasım ayında Rapallo'da yapılan konferansta, Yüksek Savaş Konseyi'nin müttefiklerin başlıca bakanlarıyla birlikte askeri temsilcilerinden meydana gelmesine ve konseyin daimi olarak Versay'da bulunmasına karar verildi. Konseyin temel kusuru sadece gayri resmi bir komite yerine resmi bir komitenin ikamesi olmasıydı. Bir diğer eksikliği de askeri temsilcilerin icrai mevkilerinin olmamasıydı. Komite anlık eylemlerden ziyade etraflıca düşünüp ta-

şınmanın gerekli olduğu ekonomik alanda, yiyecek ve mühimmat kaynaklarının sevkıyatının birleştirilmesinde, gerçek bir gelişmeye yol açmıştı. Ancak askeri açıdan komite faydasız bir gelişmeydi, çünkü bir yanda Versay temsilcileri öte yanda ülkelerin genelkurmay başkanları olmak üzere, ikili bir danışmanlık sistemi meydana getiriyordu. Ancak adil olmak için, buradaki “çıkmanın” bir İngiliz engellemesi olduğunu söylemek gerekmektedir.

Hem Amerikalılar hem Fransızlar, bu komiteye yürütme yetkisi vermeyi ve bir başkan atamayı arzu ettiler. Pétain mantıklı davranarak, Albay House ve General Bliss’ten gelen bu öneriyi destekledi. Fakat bu önerinin devlet adamınca yapılması zorunlu olan strateji kontrolünü ortadan kaldırması ve konseyin yapısının Nivelles döneminin hatasını tekrarlaması, komitenin akıllı yaklaşımının temel bir kusuru olmuştu. Çünkü bu konsey, ülkelerin başkomutanları ve genelkurmay başkanlarından meydana gelecekti. Bu nedenle hangi üye başkan olursa olsun, kendi ülkesine ve kendi ordusuna olan sorumluluğu nedeniyle, karar ve icra konusundaki hareket kabiliyetini güçleştirecekti. Üstelik uygulamada bu öneriden konseyin başkanının Fransız olacağı anlamı çıkıyordu – çünkü Fransızlar bu öneriyi desteklerken, İngilizler de engellerken bu durumu fark etmişlerdi. Lloyd George, bu öneriyi reddederken sadece tamamen askeri yapıdaki bir konseye itiraz etmiyor, fakat İngiliz kamuoyunun buna hazır olmadığını ve Haig’in bir başka Nivelles çözümüne direnmesinin, ülkedeki kamuoyu tarafından destekleneceğini hissediyordu. Bundan başka genelkurmay başkanlarının konseye dahil edilmeleri, kişisel sorunlar yarattı. Zira Lloyd George’un en son isteyeceği şey, William Robertson’un savaşın sevk ve idaresi konusundaki nüfuzunu güçlendirmek olacaktı. Aksine Lloyd George, beyhude ve bedeli pahalıya mal olan 1917 yılı stratejisi nedeniyle sorumlu tuttuğu William Robertson’u, Versay komitesi adayı olan Henry Wilson’un lehine olacak şekilde, meseleden uzaklaştırmayı umut ediyordu. Bu arada Lloyd George, Versay’ı İngiliz Genelkurmay’ının sığ görüşüne tabi olmayan bir hale getirmeye gayret ederken, Clemenceau da aynı şekilde Fransız Genelkurmay’ının “sesini” yükseltmesi için Versay’ı mikrofonu yapmaya niyetliydi.

Anlaşmanın eksikliğinden dolayı askeri temsilciler –artık general olmuş Weygand, Wilson, Bliss ve Cadorna– sadece teknik danışman durumundaydılar. Fakat Alman taarruzu tehlikesi yaklaştıkça ve müşterek hareket etme ihtiyacıyla birlikte bu danışma kurulu müttefikler arası genel ihtiyat meselesiyle ilgilenen askeri icra komitesine dönüşmüştü – bu başkomutanlarca ve Versay komitesince ikili bir kontrolü tesis eden yeni bir uzlaşmaydı. Ancak bu yapı geniş ufkun ve iyi niyetin işlerlik kazandırabileceği bir sistemdi.

Zaman çok dardı. Kasım ayının başından bu yana Alman birliklerini Doğu Cephesi’nden Batı Cephesi’ne taşıyan tren kabileleri muntazaman artmaktaydı. 1917 yılı muharebeleri başladığında asker oranı, müttefikler lehine yaklaşık üçe karşı ikiydi – Mart ayında fiili olarak toplam 178 İngiliz, Fransız ve Belçika tümenine karşılık 129 Alman tümeni vardı. Artık Almanların bu sayıyı daha da arttırma ihtimaliyle birlikte, küçük bir avantajı vardı. Fakat eşit ya da daha üstün kuvvetler karşısında kendi taarruzlarının ne kadar sık başarısızlığa uğradığını hatırlayan müttefik devlet adamları, tehlikenin ciddiyetini değerlendirmekte ya da askeri kamuoyundaki ani görüş değişikliğine karşı gösterdikleri tepkide doğal olarak ağır davranıyorlardı. Ne de diğer cephelerden takviye çekmek için mutabakata varmışlardı.

İtalyanlar, cephelerinden müttefik birliklerin geri çekilmesini engellemek için çok gayret gösterdiler. Fransızlar Selanik birliğinin azaltılmasına karşı çıktılar. Lloyd George, Filistin’deki başarılı harekâtın tamamlanmasını teşvik etti; ayrıca bu karar, Filistin’den de Fransa’ya hiçbir birliğin sevk edilmeyeceği anlamına gelmekle birlikte, Fransa’dan hiçbir takviyenin oraya sevk edilmemesi anlayışı çerçevesinde onaylandı. Bu arada Ocak ayı sonunda Almanların kuvveti 177 tümene ulaştı ve Mart ayında bu miktara 15 tümen daha eklendi. İtalya’ya tümenlerin gönderilmesi ve diğer tümenlerinde Fransızların celp eratı (askerlik çağı gelenlerden sevk edilecek olanların) yetersizliğinden dolayı dağıtılması (kadrosu eksilen birliklerin diğer birliklerin tamamlanması amacıyla lağvedilmesi) nedeniyle müttefiklerin kuvveti 173 tümene denk gelecek bir kuvvete kadar düşmüştü. Bu miktara Amerika’dan gelen büyük

dört buçuk tümenin ve her birinin normal tümenin iki katı kabul edilmesi de dahildi. Zira Fransızlar ve İngilizler, Almanları takip etmeye çalışarak, tümenlerindeki tabur sayısını on ikiden dokuza düşürmeye uğraştılar.

Müttefiklerin iç bünyesindeki sürtüşme engelleri çoğaltmıştı. Bu kısmen her bir müttefikin tutmak zorunda oldukları cephe uzunluğunun adil bir şekilde hesaplanmasıyla ilgili zorluklardan kaynaklanıyordu. 1917 yılındaki muharebelerde taarruzun yükünü taşıyan İngilizler, ancak 160 kilometre uzunluğundaki bir cepheden sorumluyken, savunmada olan Fransızların sorumlu olduğu cephenin uzunluğu 525 kilometreydi. Muharebelerin sonunda Pétain ile anlaşılan Haig, cephesini tam Oise'nin güneyinde bulunan Barisis'e kadar, toplam 200 kilometre uzatacaktı. Her ne kadar verdiği ağır kayıplar 1917 yılında elindeki mevcut kuvvete oranla kendisinin üzerinde daha büyük bir baskı oluştursa da, Haig'in savunmacı bir tavrı benimsemesi göz önüne alındığında, cephenin uzatılması büyük bir zorluk olarak nitelendirilemezdi. Fakat cephenin uzatılması tamamlanmadan evvel, yeni Fransız başbakanı Clemenceau devreye girerek, İngilizlerin ta Berry-au-Bac'a kadar elli kilometre daha ilave cephe almalarını talep etti. Clemenceau bu talep karşılanmadığı takdirde istifa edeceği tehdidinde bulundu, fakat sonunda meseleyi Versay komitesi gündemine getirmeyi kabul etti. Komite, ihtilaf konusu mesafenin yarısının İngilizler tarafından üstlenilmesini içeren bir uzlaşma önerdi. Bunun üzerine Haig istifa tehdidinde bulundu. Bu istifa tehdidi Yüksek Savaş Konseyi'ni ve onun danışma komitesini, icra komitesinin ortaya çıktığı bir eritme potası haline getirmişti. Bu arada Haig, doğrudan Pétain'e gitti ve cephesini ilk antlaşmaya göre sadece Barisis'e kadar tamamlayacağı konusunda mutabakata vardı. Bu, Pétain yönünden yardımseverlik ruhunu şereflendiren önemli bir tavizdi. Yüksek Savaş Konseyi 2 Şubat'ta bu iki başkomutan arasındaki özel anlaşmayı, itibarlarına yöneltmiş olan bu kabalığı, akıllıca sinesine çekerek kabul etti. Bu gerçek göz önüne alındığında Haig'in cephesini kendi iradesi dışında "politikacıların" zorlamasıyla uzattığı ve benzer bir iddiaya göre de cephenin bu şekilde uzatılmış

olmasının müteakip yarma taarruzunun nedeni olduğu efsanesinin hâlâ sürmesi hayli şaşırtıcıdır.

İlgili cephelerin arasındaki oranın adil olup olmadığını şu anda tespit etmek, geçmişte cepheler üzerinde mutabakata varmaktan daha az zor değildir. Fransızlar doksan dokuz tümenleriyle 485 kilometrelik bir cepheyi tutmak zorunda kalırlarken, İngilizler cephenin Barisis'e uzatılmasından sonra biraz daha kuvvetli birlik mevcuduyla elli sekiz tümenle 200 kilometrelik bir cephenin sorumluluğunu üstlenmişlerdi. Bununla beraber Fransız cephesinin Saint Mihiel'den doğu istikametindeki yarısı tali öneme sahipti. Yine de kilometre esas alındığında Fransızların itiraz için gerekçeleri olmakla birlikte, İngilizler haklı bir şekilde kendilerinin savunmaları gereken daha fazla hayati hedefleri olduğunu, buna karşılık geri çekilmek için daha az mesafeleri ve cephelerinde daha fazla oranda düşman olduğunu ileri sürebilirlerdi. Fakat buna karşılık Fransızlar da Almanların asıl ihtiyat birliklerinin her iki cepheye müdahale edebilecek şekilde tertiplendiklerine dikkati çekebilirlerdi. Böylesine çeşitli unsurların bileşiminden meydana gelen bir sorunu muhakeme etmek, tamamen bilimsel ve tarafsız bir stratejik bir zekâ gerektirmekteydi. Oysa bu sorun, sert karakterleri ve güçlü milliyetçi duyguları nedeniyle başkasının görüşlerini anlamakta zorluk çeken insanlarla çözülmek zorundaydı. Lloyd George bir istisnaydı; fakat Allah vergisi geniş bakış açısı, özellikle bu fikirler ona dar görüşlü ve engelleyici gibi geldiğinde, çalışma arkadaşlarının görüşlerine karşı sabırsız olmaya yatkındı.

1917 yılı zarfında Lloyd George ve resmi askeri danışmanı William Robertson arasındaki anlaşmazlık, Robertson'un askeri planlara siyasi müdahaleler yapıldığından ve Lloyd George'un alışılmışın dışındaki fikirlerinden kuşku duyduğundan, Lloyd George'un ise Robertson'un stratejideki biricik fikrinin Haig'i körü körüne desteklemek olduğu ve herhangi alternatif bir planın gerçekleşmesine mâni olması nedeniyle artmıştı. Passchendaele'deki bu sınırsız yetki politikasının sonuçları, başbakanı kendisine başka danışman edinme konusunda daha da istekli yapmıştı. Bu arzu kendisini askeri komitesi olan bir Yüksek Savaş Konseyi'nin kurulması ve

oraya da asker olarak daha sempatik ve geniş ufuklu olarak kabul ettiği Henry Wilson'u tayin etmeyi düşündüren istekti. Fakat yeni kurul icra komitesine dönüştüğünde Robertson, kendisinin İmparatorluk Genelkurmay Başkanı olarak, bu kurulun İngiliz askeri temsilcisi olması gerektiği konusunda ısrar etti. Başbakan her iki görevin bir kişide toplanmasının, tarafsız görüşün yerine bağlı bulunan kurumun görüşünün temsiline devam ettirilmesine yol açarak, bütün prensibi bozacağı nedeniyle bu teklife itiraz etmişti. Robertson'un direnişi uzun süredir devam eden anlaşmazlığı doruğa çıkardı. Başbakan Robertson'u Versay temsilciliğine atayarak gönlünü aldı. Bu arada Wilson, azaltılmış yetkilerle İngiliz İmparatorluk Genelkurmay Başkanlığı'na atanacaktı. Robertson için sürpriz olan bu öneri, reddetmesi için vesile oldu. Birkaç gün süren tartışmalardan ve dahili krizlerden sonra Robertson'a yeni koşullar çerçevesinde eski görevi teklif edildi. Robertson'un bu teklifi reddetmesi, istifaya zorlanmasına ve İngiltere'de daha düşük mevkideki bir göreve tayin edilmesine neden oldu. Yerine Henry Wilson geçti. Rawlinson da Versay komitesine atandı. Her ne kadar insan doğasında ve ittifaklarda bu tür görüş çatışmaları kaçınılmaz olmakla birlikte, müşterek cepheyi zayıflatmıştı. Zorluğun birinin üstesinden gelir gelmez, diğer anlaşmazlık konuları ortaya çıkıyordu.

Ypres'in ötesindeki bataklıklarda askerlerin hayatlarının sürekli olarak ziyan edilmesi, Lloyd George ve kabinesini yeni hayatların boşa savrulmasını teşvik eder korkusuyla yeni takviyeleri alıkoymaya sevk etmişti. Bu kuşkusuz Haig'in Alman hücumuna karşı başlangıçtaki direnişini zayıflatmış oluyordu. Ancak bu gücün 1917 yılının sonraki safhalarındaki taarruzlarda İngilizlerin verdiği 400.000 kişilik zayıyla hem sayı hem de nitelik olarak daha fazla zayıflatıldığını belirtmek dürüstlük olacaktır. Ayrıca unutmamamız gerekir ki, hükümetin ülkenin insanlarının hayatlarının sorumluluğunun emanetçisi olarak, ağır bir sorumluluğu vardı. Asıl eleştirilmesi gereken, hükümetin savunma için gerekli takviyeleri ikmal ederken güven duymadığı komuta kademesini değiştirmek ya da durdurmak için yeterince güçlü olunmamasıydı.

Ve halk moral gücünün eksikliğindeki suçlamayı paylaşmak zorundadır; zira kamuoyu generallere siyasi olarak müdahale edilmesine ilişkin kopartılan fırtınaya, çok kolay kapılmış ve bu gibi durumlarda siyasilerin hep yanıldıklarını kabule yatkın olmuştur. Aslında sivil halk barışta askerlere çok az ve savaşta ise bazen çok fazla inanma eğilimi içerisindedirler.

Bu siyasi olumsuzluklar ve politikacının açıkça talep etmeye cesaret edemediklerine karşı dolambaçlı bir şekilde çalışma eğilimi içinde olmaları, birleşik komutanlık projesinde de görülmüştü. Aslında başbakan, Kasım ayında uzun süredir peşinde olduğu çözümden vazgeçtiğini açıklayacak kadar ileri gitmişti. Oysa onun yerine toplam birliklerin yedide birini meydana getiren otuz tümenlik genel ihtiyatın, Foch'un başkanlığı altında kontrol altına alacak müttefikler arası icra komitesi adı altında, bir ara çözüm gayreti içerisindeydi. Bu plan, Foch tarafından dokuz tümenin katkısı talep edildiğinde, hiçbir tümen tahsis edemeyeceği cevabını veren Haig tarafından kesin bir şekilde geçersiz hale getirildi. Haig, karşılıklı destek için Pétain ile antlaşma yapmayı tercih etti.

Bir hafta sonra durumu tecrübe etme zamanı geldiğinde, bu antlaşma başarısızlığa uğradı. Haig o zaman daha önceden karşı çıktığı başkomutandan (Foch) randevu almayı hızlandırmak ve kolaylaştırmak gibi önemli bir rol üstlendi. Haig'in tutum değişikliğinin basit bir amacı vardı: "Yegâne hedef Pétain'i hiçe saymak ve Fransızların İngiliz ve Fransız ordularının birbirlerinden ayrılmasını önlemeleri için takviye göndermesini temin etmektir" (Charteris).

Birliklerin başka birliklerin kadrolarının tamamlanması nedeniyle dağıtılması konusunda genellikle Fransızlar suçlanmıştı. Hiç kuşku yok ki Haig, 24 Mart günü Pétain'in, Almanlar süratli bir şekilde ilerlemelerine devam ederlerse Fransız ihtiyatlarını Paris'i korumak için kullanmak zorunda kalacağını anlamıştı. Fakat doğru söylemek gerekirse, asıl antlaşmada sadece yaklaşık altı Fransız tümeni için söz verilmekle birlikte, gerçekte ise Pétain 24 Mart'a kadar dokuz tümen ve 26 Mart'a kadar (dört süvari tümeni dahil) yirmi bir tümen sevk etmişti. Bu takviye birliklerinin gönderilmele-

rindeki sürate kıyasla, muharebeye iştirak etmeleri daha yavaş olsa da, verilen sözün fazlasıyla yerine getirildiği gerçeği değişmemiştir. Bu nedenle temel hata, her iki müttefikin de böylesine zayıf destek için yapılan antlaşmaya inanmalarında yatıyor gibiydi.

Alman Planı. Alman tarafında zafer için her sorunun çözümünde denizaltının yerini karadaki çözüm almıştı. Belki de umutlar, Rusya'nın beklenmedik çöküşüyle abartıldı. Fakat her ne kadar Ludendorff muharebe alanlarında zafer sözü veriyse de, Batı Cephesi'ndeki taarruzun doğudaki işgallerden çok daha zor bir görev olacağını gizlememiştir. Ayrıca Ludendorff yarışı kazanmayı ummakla birlikte, Almanya'nın taarruzunun sonucuyla, Amerikan takviye birliklerinin gelişinin arasında bir yarış olacağını fark etmişti. Taarruzun geri bölgesini emniyete almak için, Rus Bolşevik hükümeti askeri güç gösterisiyle kati bir barışa zorlandı – ayrıca Romanya'ya da baskı yapıldı. Taarruzu ekonomik açıdan sağlama almak amacıyla, Ukrayna buğday stokları için işgal edildi. Ukrayna'da Avusturya ordusundan esir alınan Çekoslovakyalı askerler, zayıf bir direniş göstermişti.

Ludendorff'un bundan sonraki sorunu, ilk taarruzun yerine karar vermektir. Taarruz için Fransa'da, Alman cephesince meydana getirilen büyük muharebe çıkıntısının batı tarafında bulunan, Arras ile Saint Quentin arasındaki bölge seçildi. Seçimde taktik nedenler etken olmuştu – her ne kadar Ludendorff'un aklında müttefik orduları ayırıp ve İngilizleri saldırılarından kaçamayacağı kadar sıkışık bir şekilde hapsedileceği Manş kıyısına doğru sürmek olmakla birlikte, Arras ile Saint Quentin arası düşmanın en zayıf bölgesiydi ve arazi başka yerlere kıyasla daha fazla zorluk arz ediyordu. Ludendorff, müttefiklerin boşuna giriştikleri taarruzlardan “taktikler tamamen stratejik başarı elde etme hedefinden önce düşünülmek zorundadır, zira taktik başarı elde edilmediği sürece stratejik hedefi elde etmenin boşuna bir gayret” olduğu sonucunu çıkarmıştı. O nedenle yeni ya da yeniden gündeme getirilen en kolay taktik prensibini esas alan, stratejik bir plan tasarladı. Muhtemelen çok sıkı bir kontrol yoluyla bu taktik hareket tarzlarını sevk ve idare ederek, stratejik hedefe ulaşacağını umuyordu. Eğer öyle düşündüyse, başaramadı.

Hata neredeydi? Savaşın sonundaki genel kanaat, taktiğe yoğunlaşma eğiliminin Ludendorff'a istikametini değiştirmesine ve kuvvetlerini dağıtmasına yol açtığı yönündeydi. Fransız-İngiliz komutanlığı, daha önce taktik zorluklarına yeterince dikkat göstermeden, stratejik olarak doğru hedefi seçmekle hata yapmışsa, Alman komutanlığı da tersi olmakla birlikte aynı hatayı, stratejik hedef pahasına taktik başarının üzerinde yoğunlaşarak devam ettirmişti. Fakat o zamandan beri mevcut olan Alman belgeleri üzerinde yapılacak daha ayrıntılı bir inceleme ve Ludendorff'un kendi emir ve talimatları, soruna farklı bir açıdan ışık tutmaktadır. Aslında gerçek hatanın Ludendorff'un teoride kabul ettiği yeni prensibi uygulamada gerçekleştirememiş olmasıydı. Ludendorff ya bu yeni stratejik teoriyi kavramadı ya da tam anlamıyla uygulamaktan çekindi. Zira Ludendorff, ihtiyatlarının bir kısmını taktik başarısızlıklarını telafi etmek için çok büyük alana yaydı ve taktik başarılarını genişletme konusunda uzun süre tereddüt etti. Ludendorff'un doğudaki stratejisi o kadar etkili ve ileri görüşlüydü ki, batıdaki kararsızlığını ve basiretsizliğini açıklamak zordur. Belki kendisi çok büyük harekâtları sevk ve idare etmenin baskısını hissediyordu. Belki de stratejik sezgisinin ve 1914-1916 yılları arasında cereyan eden muharebeler zarfında yanında bulunan ve kendisi başkomutanlık karargâhına tayin olduktan sonra Doğu Cephesinde kalan Hoffmann'ın tutarlı görüşlerinin yokluğunu hissetmişti. Modern kıdemlilik anlayışının getirdiği zafiyet, Almanya'nın belki de savaşın herhangi bir generalinden çok daha fazla askeri deha olma mertebesine yaklaşan bir askerinden (Hoffmann) tam anlamıyla faydalanmasını önledi.

Sonuçta muharebeler Ludendorff'un daha önceleri sahip olduğu gibi ne hedefe ilişkin kesin bir kararının ne de değişen durumlara hâkim olduğunu gösteren bir izlenim bırakmıştır. Lakin taarruzların düzenlenmesi esnasında elindeki kuvvetler en yüksek seviyesindeydi. Çok uzun süredir kilitlenmiş durumda bulunan cepheyi açacak anahtar baskın unsuru olacaktı. Taarruzların gizlenmesi ve başarının genişletilmeleri konularında en mükemmel hazırlıklar yapılmış, gaz ve sis mermilerinin çok fazlaca kullanılmasıyla

kısa ve fakat şiddetli bombardımanın sürpriz etkisi artırılmıştı. Ayrıca bu arada Ludendorff, kapalı harekât adı olarak “Michael” kod adı verilen taarruzu ilk olarak Somme’a karşı gerçekleştirmek için karar kılmışken, aynı zamanda diğer noktalarda birbiri ardınca taarruz hazırlıklarına başlamıştı. Bu hazırlıklar gelecek için teyakkuzda bulunmanın yanı sıra, düşmanı şaşırtmaya yardımcı olacaktı. Taarruz noktalarından ikisi İngiliz cephesinde, biri Fransız cephesindeydi – “Saint George I” kod adlı taarruz Lys bölgesi, “Saint George II” kod adlı taarruz Ypres bölgesi, “Blücher” kod adlı taarruz Champagne’de olacaktı.

“Michael” harekâtı Alman On Yedinci, İkinci ve On Sekizinci ordular, (toplam altmış üç tümen) tarafından yetmiş kilometrelik Arras-Saint Quentin-La Fere cephesinde gerçekleştirilecekti. Ancak asıl kuvvetin Somme’un kuzeyine sevk edilmesi planlanmıştı. Cephe yarıldıktan sonra On Yedinci ve İkinci ordular, kuzeybatıya dönecekler ve İngiliz ordusunu kıyıya doğru süreceklerdi. Bu arada nehir ve On Sekizinci Ordu bu birliklerin kanatlarını muhafaza altına alacaktı.

Taarruz 21 Mart’ta başladı. Sabahın erken saatlerindeki sis baskına çok yardımcı olmuştu. Fakat taarruz Somme’un güney bölgesini, savunmanın –fakat aynı zamanda taarruz eden kuvvetlerin de– en zayıf olduğu cepheyi tamamen yarmakla birlikte, Arras’ın yakınlarında durdurulmuştu. Bu duraklama nehrin kuzeyindeki bütün taarruzu etkilemişti. Ludendorff yeni prensibini ihlal ederek, müteakip günleri taarruzlarını güçlü ve çok sağlam olarak tahkim edilmiş Arras müstahkem mevkisine karşı tekrarlama çabalarıyla geçirdi ve burayı asıl taarruz istikameti haline getirdi. Ludendorff bu arada, hasımlarından ciddi bir engelleme görmeden, güneye doğru ilerleyen On Sekizinci Ordu’yu çok sıkı kontrol altında tutmaktaydı. Ludendorff daha 26 Mart’ta On Sekizinci Ordu’nun Avre Nehri’ni geçmesini tahdit eden emirler yayımlamış ve ordunun temposunu yanındaki İkinci Ordu’nun hızına göre ayarlamıştı, buna karşılık İkinci Ordu da Arras yakınlarında bulunan On Yedinci Ordu’nun sınırlı başarılarına mahkûm olmuştu. Böylece gerçekte Ludendorff’un en kuvvetli direniş böl-

gesine doğrudan taarruz düzenlemek suretiyle İngiliz ordusunu imha etmek için azmettiğini anlıyoruz. Ve bu takıntı nedeniyle ihtiyatların büyük kısmı iş işten geçmeden Somme'un güneyinde direnişin en zayıf olduğu cephe boyunca sevk etmeyi başaramadı. Şayet kuzeybatı istikametine doğru planlanan dönüş, kanat bölgesini geçtikten sonra yapılmış olsaydı, başarılı olabilir ve bunun sonucunda birlikler Arras müstahkem bölgesinin arkasına doğru ilerlemiş olurlardı. 26 Mart'ta Somme'un kuzeyine yapılan taarruz (On Yedinci Ordu'nun sol ve İkinci Ordu'nun sağ kanadıyla) büyük zorluklarla elde edilen kazançların, pahası karşılığı göz göre elden çıkarken, gücünü kaybediyordu. İkinci Ordu'nun sol kanadı, Somme'un güneyine ulaşmıştı ve şimdi eski Somme muharebe sahalarının metruk arazisi müşkülât yaratacak – bu arazi yapısı taarruzun ilerlemesi ve ikmal maddeleri konusunda bir fren görevi görmüştü. Sadece On Sekizinci Ordu hiç hız kesmeden ilerliyordu.

Bu durum Ludendorff'un yeni bir planı kabul etmesine yol açtı, ancak eskisinden de vazgeçmemişti. 28 Mart günü Arras yakınlardaki hâkim araziye icra edilmek üzere yeni ve doğrudan bir taarruzun emirlerini yayımladı – bu taarruz On Yedinci Ordu'nun sağ kanadıyla icra edilecek ve bunu Altıncı Ordu'nun Vimy ve La Bassée arasından tam kuzey istikametine yapacağı taarruz takip edecekti. Fakat Somme'un güneyindeki umut verici durum, Ludendorff'un Amiens'i ayrı bir asıl hedef olarak tespit etmesine yol açtı. Yine de On Sekizinci Ordu'nun yeni emir almadan Amiens savunma hatlarını kanatlardan kuşatma amacıyla baskıya devam etmesini tahdit etti! 28 Mart'ta yeni Arras taarruzu, sisin ve baskın unsurlarının koruması olmaksızın başladı ve Byng'nin Üçüncü Ordu'sunun çok iyi hazırlanmış direnişi karşısında tamamen başarısızlığa uğradı. İşte ancak o zaman Ludendorff asıl fikri terk etti ve ana gücünü ve kalan ihtiyat birliklerini Amiens istikametine sevk etti. Fakat bu arada On Sekizinci Ordu'ya olduğu yerde iki gün beklemesini emretmişti. Taarruz tekrarlandığında, zaman tanıdığından dolayı güçlenen direniş karşısında az ilerleme kaydetmişti ve Ludendorff yıpratma muharebesine maruz kalmaktansa Amiens'e kavuşmayı askıya almıştı.

Bununla beraber Ludendorff, hayati ana ikmal yollarını ele geçirmeyi ve kati sonuçları elde etmeyi kıl payı kaçırmıştı. Taarruz 27 Mart'a kadar yaklaşık altmış beş kilometre ilerleme kaydetmiş ve Paris'e giden demiryollarından birini kontrolü altına alarak Montdidier'e ulaşmıştı. 30 Mart'taki Alman akını neredeyse Amiens'in tahkimatlarına ulaşmak üzereydi. Seksen bin esir ve 975 top ele geçirilmişti. Siperler bir kez ele geçince, üç yıl süren mevzi (siper) muharebeleri boyunca inşa edilmiş olan siperlerin arasındaki tahkimatlar, cephenin gerisinde büyük bir kargaşaya neden olmuştu. Geri çekilmenin çapı esasen İngiliz komutanların kontrolü kaybetmelerinin ölçüsü olmuştu.

Felaket müttefikleri gecikmiş bir tedbiri almaya sevk etti ve Foch, Haig'in talebi ve Milner'in müdahalesi üzerine, 26 Mart'ta müttefik ordularının harekâtlarını "koordine" etmek üzere tayin edildi. Bu kritik anlarda Foch'un kararlı tutumu ve heyecan dolu vaatleri güven telkin etmişti. Bununla beraber gerçekte Foch'un tayini, takviye birliklerin sevkî yönünde pek az bir değişiklik getirmişti. Foch 14 Nisan'da Müttefik Orduları Başkomutanı unvanını muhafaza etmekle birlikte, bu ona fiili anlamda bir komuta gücü vermemişti. Bu süre zarfında planlanmış olmamakla birlikte, yeni bir Alman tehlikesi belirmişti.

Ludendorff çok güven duymamakla ve sadece şaşırtma amacı gütmekle birlikte, Somme'un güneyinde muazzam büyüklükteki bir bölgeyi tutan ihtiyat birliklerinin büyük bir bölümüyle 9 Nisan'da, "Saint George I" taarruzunu başlatmak için döndü. Taarruzun zayıf durumda bulunan cephe karşısındaki şaşırtıcı erken başarısı Ludendorff'un bu hücumu yavaş yavaş asıl taarruza dönüştürmesine neden oldu. İngilizler denize son derece yakındılar; fakat direnişleri on beş kilometrelik bir işgalden sonra önemli demiryolu kavşağı olan Hazerbrouck'a çok az bir mesafe kala Alman akınını durdurmuştu. Almanların cepheyi Ypres istikametinde genişletme teşebbüsü, Haig'in hattı, Fransız takviye birliklerinin gelmelerinden önce ve peyderpey gelişleri esnasında geriye doğru çekmesiyle, gerçekleşmemişti. Haig, Foch'un Fransız ihtiyatlarını kuzeye sevk etmede çok yavaş davrandığından şiddetli bir biçimde

yakınmıştı, fakat gelişen durum Foch'un birlikleri o bölgeye göndermekteki isteksizliğini ve tehlikenin geçtiğini ileri süren görünüşteki aşırı iyimserliğini haklı çıkartmıştı. Ludendorff ihtiyatları azar azar ve çok temkinli olarak sevk etmişti ve genellikle gerçek bir başarıyı sağlamak için çok geç kalmıştı. Birliklerin miktarı çok azdı. Yeni oluşan çıkıntının diğer bir bozguna neden olacağından o denli endişeliydi ki, Kemmel Hill'in ele geçirilmesinden sonra fırsatlar kollarını açmış beklerken, Ludendorff karşı taarruz korkusuyla başarıyı genişletme harekâtını durdurmuştu.

Bu nedenle stratejik sonuçlar Ludendorff'un beklediği gibi olmamıştı; öte yandan muazzam taktik başarılar elde ettiğini iddia edebilirdi – İngiliz zayıyatı 300.000'i aşındı. İngiliz ordusu çok kötü bir şekilde hırpalanmıştı. Orduya katılacak 140.000 yeni celp askeri alelacele İngiltere'den sevk edilmekle ve tümenler İtalya, Selanik ve Filistin'den geri getirilmekle birlikte, taarruz gücüne kavuşmaları için ayların geçmesi gerekti. On İngiliz tümeni diğer birliklere sevk edilmek için geçici olarak dağıtılmak zorunda kalırken, seksen tümeni geride ihtiyatta olmak üzere şu andaki Alman gücü 208 tümene ulaşmıştı. Bununla beraber ufukta dengenin kurulacağı görünmüştü. Fransa'ya bir düzine Amerikan tümeni gelmişti ve asker talebine karşılık verilerek büyük çabalarla birlik sevkine devam ediliyordu. Amerikan başkomutanı Pershing Mart ayındaki krizde Amerikan birliklerinin kısmi ya da zamanından önce kullanılmasına ilişkin şu âna kadarki katı muhalefetini bile, birliklerin her nerede ihtiyaç duyulursa Foch'un yetkisiyle kullanılabileceğini ileri sürerek hafifletmişti. Her ne kadar uygulamada Pershing birliklerinin üzerindeki sıkı denetimini korusa da, bu rahatlatıcı bir iyi niyet gösterisiydi ve sadece çok nadir istisnalar çerçevesinde cephenin kimi kısımlarının tümenlerin tamamı tarafından devralınmasına izin vermişti.

Almanya için zaman daralıyordu. Bunu fark eden Ludendorff 27 Mayıs'ta Soissons ve Reims arasında "Blücher" taarruzunu başlattı. On bir tümene karşılık yirmi iki tümenle baskın şeklinde başlayan taarruz büyük bir süratle Aisne'ye kadar ilerlemiş ve 30 Mayıs'ta hızının kaybolduğu Marne'a ulaşmıştı. Bu kez önceleri

olduğu gibi Almanya'nın ne belirgin bir kuvvet üstünlüğü vardı ne de doğanın atmosferik örtüsünden pek yardım görmüştü. Başlangıçtaki başarı kısmen stratejik baskından dolayı idi –taarruzun zamanının ve yerinin hiçbir şekilde beklenmedik olması– ve kısmen de bölgede bulunan komutanlığın birliklerini ve eski ve modası geçmiş bir taktikle ileri mevzilerde tutmak için ısrar etmekte gösterdikleri akılsızlık nedeniyleydi – bu birlikler burada Alman topçusuna feda edileceklerdi.

Fakat Ludendorff, bir kez daha ne hazırlıklı ne de istekli olduğu bir başarı elde etmişti. Şaşkına uğratacak kişinin kendisi şaşırmıştı. Taarruz, sadece Flanders'teki İngiliz cephesine yapılacak nihai ve kati hücumla hazırlık için düzenlenecek, bir şaşırtma taarruzunun müttefik ihtiyatlarını çekmesini sağlamak amacıyla tasarlanmıştı. Fakat taarruzun başlangıçtaki başarısı o bölgeye Alman ihtiyatlarının çok büyük bir oranını –ne ki bu miktar yeterli değildi– sevk etmesine neden oldu. Nehr'in taarruzu cepheden engellemesi nedeniyle, taarruzun yönü batı istikametine çevrildi ancak müttefik direnişi karşısında başarısızlığa uğradı – burada dikkati çeken Chateau-Thierry'de cesur bir şekilde karşı taarruza geçen Amerikan tümenlerinin ortaya çıkmasıydı.

Ludendorff şimdi müttefik cephesinde iki büyük ve bir de küçük çıkıntı meydana getirmişti. Sonraki girişimi, Amiens ve Marne çıkıntıları arasındaki Compiègne “dilini” (uzantısını) kanatlardan taarruz ederek kuşatmak olacaktı. Fakat bu kez baskın yoktu ve 9 Haziran'da “dilin” batı yakasına girişilecek saldırı doğudaki ileri harekâtla çakışamayacak kadar geç kalmıştı. Bunu bir aylık duraklama takip etti.

Ludendorff, Belçika'da bulunan İngilizlere karşı uzun zamandır beklediği kati saldırıya geçmeyi istemekle birlikte, buradaki İngiliz ihtiyatlarının hâlâ çok kuvvetli olduğunu düşündü. Bu nedenle güney istikametinde gerçekleştirilecek şiddetli hücumun, İngiliz ihtiyatlarını buraya çekeceğini umut ederek, yine en kolay taktiği seçmeye karar verdi. Ludendorff, Marne muhabere çıkıntısının batısında bulunan Compiègne “dilini” kanatlardan geliştirdiği hücumlarla ortadan kaldıramamıştı; şimdi Reims'in her iki tarafına

taarruz ederek aynı yöntemle doğu istikametinde harekâta geçmek üzereydi. Fakat bunun için durup dinlenmek ve hazırlık yapmak için molaya ihtiyacı vardı. Bu gecikme İngiliz ve Fransızlara toparlanma ve Amerikalılara kuvvetlerini bir araya imkânı verdiğinden, felaketle sonuçlandı. Daha önceden diğer birliklere katılmaları için dağıtılan İngiliz tümenleri, şimdi yeniden teşkilatlanmışlardı. Mart ayındaki krizde Başkan Wilson'a yapılan acil başvurunun sonucunda malzeme sevkıyatının sağlanmasıyla Amerikan birlikleri, Nisan ayının sonundan bu yana –ayda 300.000 asker olmak üzere– gelmekteydi. Temmuz ayı ortalarında yedi Amerikan tümeni müteakip ve nihai Alman taarruzuna karşı koymaya yardımcı olmak için hazırды. Beş tümen daha ileride Alsace-Lorraine bölgesinde cephe koşullarına alıştırılıyordu. Bu arada beş tümen İngilizlerle beraberken, diğer dört tümen de Amerikan eğitim alanında toplanmışlardı.

Taarruzlarının taktik başarısı Ludendorff'un yıkımı olmuştu. Taarruzların taktik sonuçlarını çok geç elde eden Ludendorff, daha sonra her bir taarruzunu çok fazla uzak mesafeye ve çok uzun süre devam ettirdi. Bu nedenle ihtiyatlarını tüketti ve her iki taarruz arasında gereksiz mesafenin doğmasına neden oldu. Ludendorff, taarruzu üç büyük kol şeklinde tertiplemişti, fakat bu taarruzlardan hiçbirisi hayati önemdeki bir ana ikmal yolunu kesecek kadar mesafe kaydedememişti. Bu stratejik başarısızlık, Almanları siperlerin birçok yerinde düşman birliklerinin içeri sarktıkları, kuşatıcı karşı taarruzlara maruz bırakan bir cepheyle baş başa bırakmıştı.

Gidişat Değişiyor. Ludendorff 15 Temmuz'da yeni taarruzunu başlattı fakat bu taarruzun gelişi bir sır değildi. Bu taarruz, Reims'in doğusunda esnek (derinlikte) savunma ile engellendi. Alman taarruzunun Reims'in batısında Marne boyunca ilerlemesi onları sadece daha da büyük bir felaketin tuzağına düşürmüştü – zira Foch, 18 Temmuz'da Marne muharebe çıkıntısının diğer kanadına çok uzun süredir hazırlanılmakta olan bir taarruzu başlattı. Harekâtı sevk ve idare eden Pétain, burada baskın tarzında bir saldırıya girişmek için, Cambrai'deki taktikle hafif tankları toplu halde kullanarak, Ludendorff'ta olmayan anahtarı kullanmıştı.

Almanlar muharebe çıkıntısının girişlerini, birliklerini emniyetle tekrar geri çekecek kadar uzun süre açık tutmayı ve cephelerini düzeltmeyi başardılar; fakat ihtiyatları eksilmişti. Ludendorff, 20 Temmuz'da Flanders'teki taarruzu, henüz iptal etmeye değilse de, ertelemeye zorlandı ve üstünlük kesinlikle ve nihai olarak müttefiklere geçti.

Foch'un ilk kaygısı, kendi ihtiyat birlikleri toplanırken düşmana mola imkânı tanımadan, bu üstünlüğü muhafaza etmektir. Bu amaçla Haig, Pétain ve Pershing ile birlikte cepheye paralel demiryolu ulaşımını devreye sokmak amacıyla ve diğer harekâtlar için hazır olan cephenin durumunu geliştirmek için bir dizi mevzii taarruzlar düzenledi. Foch Haig'e Lys bölgesinde bir taarruz önerdi. Ancak Haig onun yerine daha müsait olan Somme bölgesini teklif etti. Amiens önlerinde bulunan İngiliz Dördüncü Ordu Komutanı Rawlinson, zaten Haig'e orada daha büyük bir baskın içeren taarruz için bir plan vermişti. Foch kendi önerisinin yerine bu planı kabul etmişti. Foch ayrıca taarruzu güneye doğru uzatmak için, Debeney'in komutasındaki Fransız Birinci Ordusu'nu Haig'in emrine vermişti. Rawlinson'un ordusu iki katına çıkmıştı ve taarruz ustalıklı önlemler sayesinde 8 Ağustos'ta 456 tankla birlikte başlayana kadar düşmanın haberi olmamıştı. Taarruz azami seviyede şok baskın etkisi yaratmıştı. Somme'un güneyindeki Avustralya ve Kanada kolorduları çok süratli bir şekilde Alman ileri tümenlerini ele geçirdiler ve imha ettiler. Dördüncü Ordu, ihtiyat birliklerinin eksikliği de neden olmakla birlikte, 1916 yılının eski darmadağınık durumdaki muharebe alanlarına ulaştıktan sonra taarruzun durduğu 12 Ağustos'a kadar, sadece 20.000 zayıat karşılığında 21.000 esir almıştı. Bu, maddi açıdan büyük bir başarıydı, ancak tam anlamıyla başarıyı genişletme harekâtı gerçekleştirilmemiş olsa da, moral açıdan çok daha büyük bir başarıydı.

Ludendorff şöyle diyordu: "8 Ağustos savaş tarihinde Alman ordusunun kara günüydü... Bu kara gün muharebe gücümüzü tartışmaya mahal bırakmayacak şekilde çökertti. Savaş sona erdirilmeli." Ludendorff, imparatora ve siyasi liderlere durum daha kötüye gitmeden, ki gitmesi kaçınılmazdı, barış müzakerelerine baş-

lanması gerektiği konusunda bilgi verdi. Spa'da toplanan Yüksek Konsey'den çıkan sonuçlar “biz artık düşmanımızın savaş azmini askeri harekâtlarla kırabileceğimizi umut edemiyoruz” ve “stratejimizin hedefi düşmanımızın savaş azmini stratejik savunmayla yavaş yavaş felç etmek olmalıdır” şeklindeydi. Diğer bir deyişle Alman komutanlığı zafer ümidini ya da kazandıklarını bile elde tutma ümidini yitirmişti ve sadece teslim olmaktan kurtulmayı umuyorlardı – bu endişeli, kendine güveni olmayan bir moral zemininin varlığının göstergesiydi.

Foch 10 Ağustos'ta İngiliz Üçüncü Ordusu'nun “Bapaume ve Péronne genel istikametinde” icra edeceği “harekâtın” hazırlıkları için yeni *talimatlar* yayımladı. Bu arada Haig'den Dördüncü Ordu'nun cepheden yaptığı baskılara devam etmesini istedi fakat Haig buna insanların boş yere hayatlarını kaybedeceği gerekçesiyle itiraz etti ve bunu kabul ettirdi. Bundan böyle kuvvet tasarrufu prensibi, yeni ortaya çıkan stratejinin avantajlarına dahil edilecekti. Bu nedenle Dördüncü Ordu'nun ivmesi, Üçüncü Ordu harekete geçene kadar azalmamıştı. Foch o andan itibaren Alman cephesini bir dizi hücumlarla farklı noktalarda dövmeye başladı, her hücum başlangıçtaki hızını kaybeder kaybetmez kesiliyordu, hücumların her biri müteakip saldırıya zemin hazırlamayı amaçlıyordu ve bütün hücumlar zaman ve mekân bakımından birbirlerini etkileyecek kadar yakındı. Bu nedenle ihtiyat birlikleri azalan Ludendorff'un, tehlike altında bulunan noktalara ihtiyatları kaydırma gücü kısıtlanmıştı.

Fransız Üçüncü Ordusu 10 Ağustos'ta güney istikametinde taarruza geçti; daha sonra 17 Ağustos'ta Fransız Onuncu Ordusu daha da güney istikamette taarruza geçti; onu 21 Ağustos'ta İngiliz Yirmi Birinci Ordusu'nun hücumu ve onu da 26 Ağustos'ta İngiliz Birinci Ordusu'nun taarruzu takip etti. Ludendorff'un Lys muharebe çıkıntısını tutan birliklere verdiği geri çekilme emrinin icrası yeniden teşkil edilen İngiliz Beşinci Ordusu'nun taarruzları neticesinde çabuklaştırılmıştı. Eylül'ün ilk haftasına gelindiğinde Almanlar asıl çıkış noktaları olan Hindenburg Hattı'nın kuvvetli savunmalarına geri çekilmişlerdi. Ve Pershing 12 Eylül'de bir dizi

hazırlık harekâtı serisini, Saint Mihiel muharebe çıkıntısını ortadan kaldırarak tamamladı – bu, Amerikalıların müstakil bir ordu olarak ilk zaferleriydi. Pershing aslında bunu Briey (Kuzey Fransa) kömür yataklarına ve Metz yakınlarında Almanya'nın doğu ucunda bulunan, cepheye paralel ana demiryolu istikametinde bir atlama taşı olarak düşünmüştü, fakat bu proje daha sonra söz edilecek gerekçelerden dolayı terk edildi. Bu nedenle hiçbir başarıdan faydalanma teşebbüsünde bulunulmadı.

Almanya'nın düşüşünün kesin belirtisi ve Haig'in Hindenburg Hattı'nı Alman ihtiyat birliklerinin en yoğun olduğu bölgeden yaraçağına ilişkin teminatı, Foch'u taarruzu 1919'a kadar ertelemek yerine, zaferi o sonbaharda kazanmak için gayret göstermeye ikna etmişti. Batıda bulunan bütün müttefik orduları, eşzamanlı bir taarruz için bir araya getirilecekti.

Bulgaristan'ın Çöküşü. Bu taarruzun belirmesinden önce Balkanlar'da meydana gelen bir olay, Ludendorff'un ifadesiyle, “*Dört-lü İttifak'ın* kaderini tayin etmişti.” Ludendorff, Alman hükümeti elverişli bir barış için müzakereleri yürütürken, Batı Cephesindeki mevzilerinde çok sağlam bir şekilde tutunmayı, gerekli olduğu takdirde yavaş yavaş yeni bir hatta geri çekilmeyi ve bu esnada stratejik kanatları olan Makedonya ve İtalya'nın kendisini muhafaza altına alacağını umut etmişti. Aynı zamanda Batı Cephesi'ndeki yenilgilerin Alman halkının moralleri üzerinde korku yarattığına ilişkin belirtiler vardı. Almanların kararlılıkları, yiyecek kıtlığı nedeniyle ve belki de propaganda nedeniyle zayıflamış durumdaydı.

Fakat 15 Eylül'de Selanik'teki müttefik orduları, birkaç gün zarfında çöken Bulgar cephesine taarruz ettiler. Aralık 1917'de General Sarraill'in yerine geçen Guillaumat taarruz için plan hazırlamıştı. Haziran'daki kriz sırasında Paris valisi (ve Pétain'in muhtemel halefi) olarak Fransa'ya çağrıldığında, taarruz için müttefik hükümetlerin mutabakatını sağlamıştı. Guillaumat'ın Selanik'teki halefi olan Franchet d'Esperey, Michich'in emrindeki Fransız-Sırp taarruz birliklerini, Bulgarların gücüne güvendikleri dağlık bölgeler ve sayıca az oldukları Vardar'ın batısındaki Sokol-Dobropolye bölgesinde tertiplemişti. Michich, 15 Eylül'de

taarruza geçti. Sırplar 17 Eylül gecesine gelindiğinde otuz beş kilometre kadar ilerlemiş ve bu arada açılan gedik kırk kilometre genişlemişti. 18 Eylül'deki Doyran cephesine gerçekleştirilen taarruz taktik başarısızlıktı, fakat en azından düşman ihtiyatlarının baskı altına alınmasına yardımcı olmuştu. Bu arada Vardar'ın batısındaki bütün düşman cephesi Sırp ve Fransız kuvvetlerinin Üsküp istikametinde gelişen takip harekâtlarının baskısı altında çökmüştü. Bu baskının sonucunda, 21 Eylül'de Vardar'ın batısındaki Bulgar kuvvetleri geriye çekilmeye başlamışlardı. Bu geri çekilme İngiliz uçakları için fırsat yaratmış ve dar Kosturino Geçidi'ni bombalayarak "Bulgarların geri çekilmesinin düzensiz bir kaçışa dönüşmesine büyük ölçüde katkıda bulunmuştu." Zaten savaştan bıkmış olan Bulgarlar, ordularının ikiye bölünmesi sonucunda mütareke talep ettiler. Mütareke 29 Eylül'de imzalandı. Franchet d'Esperey'in başarısı sadece Merkezi İttifak'ın ilk kökünü koparmakla kalmamış, Avusturya'nın geri bölgesine uzanan taarruzun da yolunu açmıştı.

İlk Barış Notası. Bulgaristan'ın *şartlı teslim olması* Ludendorff'u barışı güvence altına almak için kati adımların atılmasının gerekliliği olduğuna ikna etti. Ludendorff Sırbistan'da yeni bir cephe tesis etmek için büyük güçlüklerle önemsiz sayılabilecek yarım düzine tümeni bir araya getirir ve siyasi liderlerle buluşurken, Foch'un büyük taarruzu 26-28 Eylül'de batı savunma mevzilerine dayanmıştı ve cephe çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Alman Yüksek Komuta Kademesi, sadece birkaç günlüğüne olsa da soğukkanlılığını kaybetmişti. Ancak bu bile kâfi gelmiş ve çok geç toparlanmışlardı. Ludendorff, 29 Eylül günü öğleden sonra Spa'da bulunan Britannique Otel'deki odasında meseleyi inceliyordu – ne uğursuz isimli bir karargâh seçimiydi! Yapılan durum muhakemesi meseleyi sadece daha çözülemez hale getirmiş gibiydi ve artan korku ve ihtirasın etkisiyle, özellikle tankların eksikliğinden, çok büyük üzüntü duyuyordu ve çabalarını engellemiş olduklarını düşündüğü herkesi –kıskanç karargâh personelini, yenilgiye boyun eğen *Reichstag*'ı (Alman Millet Meclisi), gereğinden fazla insani olan Kayzer'i ve denizaltı takıntısı olan donanmayı– verip

veriyordu. Ludendorff giderek çılgına döndü. Aniden ağzında köpükler belirdi ve fenalık geçirerek yere düştü. Ve o akşam zihnen olduğu kadar beden de sarsılmış birisi olarak, telaşla mütareke için başvurmayaya karar verdi. Bulgar cephesinin çöküşünün, birliklerinin bütün tertibatını altüst ettiğini ve, “Batı cephesine sevk edilmek için hazırlanmış olan birliklerin Bulgar Cephesi'ne gönderilmek zorunda kaldığını,” söyledi. Bu, “o sırada Batı Cephesi'nde kalkışılan taarruzlar göz önüne alındığında durumu temelinden değiştirmişti,” gerçi şimdiye kadar bu taarruzlar “püskürtülmüş olsa da, devam edecek olmaları hesaba katılıyor olmalıydı.”

Bu durum muhakemesi Foch'un genel taarruzuyla ilgiliydi. Meuse-Argonne hattındaki Amerikan taarruzu 26 Eylül'de başlamış, fakat gerçekte 28 Eylül'de durma noktasına gelmişti. 28 Eylül'de Flanders'te Fransız-Belçika-İngiliz taarruzu başlamıştı, fakat tatsız olsa bile, gerçekten tehlikeli gözüküyordu. Bununla beraber 29'u sabahında, Haig'in asıl taarruzu Hindenburg Hattı'na dayanıyordu ve ilk haberler endişe vericiydi.

Bu fevkalade durumda uluslararası bir itibara sahip, ılımlı ve güvenilir birisi olan Prens Max, barış görüşmelerini müzakere etmesi için başbakanlığa atandı. Max, barış görüşmelerini müttefikler için daha güvenilir kılacaktı. Etkili bir şekilde pazarlık yürütmek için ve yenilgiyi itiraf etmeksizin, “düşmana başvurmak zorunda kalmadan önce on, sekiz hatta dört günlük” bir soluk alma süresine ihtiyaç duydu ve bunu talep etti. Fakat Hindenburg, Ludendorff kederli bir şekilde “ordumu kurtarmak istiyorum” nakaratını tekrar edip duruyorken, “askeri durumun vahametinin gecikmeye hiç tahammülü olmadığını” birkaç kez yineledi ve “bir barış teklifinin derhal gönderilmesinde” ısrar etti.

Bu nedenle 3 Ekim'de acil mütareke talebi Cumhurbaşkanı Wilson'a iletildi. Bu, yenilginin dünyaya karşı açık bir itirafıydı ve hatta bundan bile önce -1 Ekim'de- başkomutanlık aynı izlenimi bütün siyasi parti liderlerinin toplantısında duyurmak suretiyle kendi cephe gerisini (ülkesindeki sivil halkı) zayıflatmıştı. Uzun süredir durumdan habersiz bırakılmış olan askerlerin gözleri ani ışıkla kamaşmıştı. Bu durum anlaşmazlık içinde olan bütün kuvvetler ve savaş aleyhtarlığı için muazzam bir destek olmuştu.

Alman hükümeti mütareke koşullarını müzakere ederken ve koşullar kabul edilebilir olmadığı takdirde, yeni bir direniş konusunda ordunun durumu için Ludendorff'u sorgularken, Foch askeri baskısına devam ediyordu.

Hindenburg Hattı'nın Yarılması. Genel taarruz planı birbirleriyle buluşan ve uygulamada eşzamanlı taarruzları kapsıyordu:

1. ve 2. Meuse Nehri ve Argonne ormanları arasında bulunan Amerikalılar ve Argonne'nin batısında bulunan Fransızlar tarafından, her iki taarruz da Mézieres istikametinde ve 26 Eylül'de başlamak üzere.

3. İngilizler tarafından Saint Quentin-Cambrai cephesinden, 27 Eylül'de başlamak üzere, Maubeuge genel istikametinde.

4. Belçikalı ve müttefik kuvvetler tarafından, 28 Eylül'de başlamak üzere, Gent istikametinde.

Genel görünüş, Ypres ve Verdun arasından güneye doğru uzanan muazzam muharebe çıkıntısına karşı kısaçvarı bir harekâtla yüklenmekti. Mézieres istikametindeki taarruz o kısımdaki Alman ordularını Ardenler'in oldukça zorlu arazilerine doğru yönlendirecek ve onları Lorraine'den geçen doğal geri çekilme hattından uzaklaştıracaktı. Bu taarruz ayrıca geri bölgede Almanların hazırlamakta olduğu Antwerp-Meuse hattına tehlike arz edecek şekilde yakındı. Maubeuge istikametindeki taarruz ise diğer ana ulaşım hattını ve Liège geri çekilme boşluğunu tehdit edecekti, fakat daha da ileri gitmek zorunda kaldı. Bu taarruzlarda en zorlu doğal engeller Amerikalıların önündeydi. İngilizler ise en güçlü savunmalarla ve en yoğun düşman birlikleriyle karşılaşmak zorundaydılar.

Pershing'in taarruzu iyi başladı, sayıca üstünlüğüne –yaklaşık bire karşılık sekiz– baskın unsuru eklenmişti, fakat çok geçmeden taarruzun hızı buradaki arazi yapısı nedeniyle ikmal ve başarıdan faydalanma harekâtının karşılaştığı zorluklarından dolayı kaybolmuştu. Nihayet taarruzun şiddetli muharebe ve ağır kayıplardan sonra askıya alındığı 14 Ekim'de Amerikan ordusu, hayati önemdeki demiryolundan hâlâ çok uzaktaydı. İngilizlerin 1915-1916 yıllarında yaşadıkları gibi yeni teşkil edilen bir kuvvet olarak, artan sorunları vardı. Nihai amacı ümit verici olmakla birlikte,

Haig'in itirazını göz önünde tutarak, diğer müttefik taarruzlarından sapma niteliğinde olacak şekilde, Metz istikametindeki Saint Mihiel başarısını genişletmeyi hedefleyen kendi önerisinden feragat eden Pershing'in zorlukları artmıştı. Foch'un asıl genel taarruz planı da buna göre yeniden düzenlenmişti ve sonuçta Pershing'in elinde sadece daha zor bir bölge var olmakla kalmamış, fakat taarruza hazırlanmak için sadece bir haftası kalmıştı. Zamanın azlığı Pershing'in, Saint Mihiel'de muharebeye iştirak etmiş daha tecrübeli birlikleri kaydırmak yerine, tecrübesiz tümenleri kullanmasına yol açmıştı. Ancak sonuçta Haig'in ısrarının gereksiz olduğu ortaya çıkmıştı çünkü İngiliz taarruzu, Meuse-Argonne taarruzunun herhangi bir Alman tümenini Haig'in cephesinden çekene kadar Hindenburg Hattı'nı yarmıştı.

Haig, sol kanadını önce ileri sürmekle Hindenburg Hattı'nın en sağlam bölgesindeki Nord Kanalı'ndaki sağ kanat taarruzunu kolaylaştırmıştı. 5 Ekim'e gelindiğinde İngilizler, Alman savunma sistemini ötesindeki büyük düzlükle beraber aşmışlardı. Fakat gerçekte bu cephede taarruzdakilerin (müttefiklerin) savunmadakilerden (Almanlardan) daha az tümenleri mevcuttu, tankları kalmamıştı ve Almanları geri çekilmelerini tehlikeye atacak kadar hızla baskı altına alamadılar.*

Alman başkomutanlığı, Hindenburg Hattı'nda açılan gedikten fiili bir yarma harekâtının takip etmediğini gözledikleri birkaç gün zarfında daha keyifli, hatta iyimser bir hale gelmişti. Müttefik taarruzlarını gerçekleştiren birliklerin, özellikle fırsatların değerlendirilmesinde gösterilen gevşekliklerine ilişkin raporlar daha da cesaret vericiydi. Ludendorff hâlâ mütareke istiyordu, fakat bu talebi sadece müteakip direniş öncesinde birliklerine mola vermek ve sınırdaki daraltılmış savunma hattına emniyet içerisinde geri

* 25 Eylül'de, Foch'un genel taarruzunun arifesinde, Hindenburg Hattı boyunca aşağı yukarı Saint Quentin ve Lens arasında kırk İngiliz ve iki Amerikan tümeni karşısında elli yedi Alman tümeni vardı. Meuse-Argonne bölgesinde otuz bir Fransız ve geniş mevcuttu on üç Amerikan tümeni vardı – toplam olarak en azından altmış normal büyüklükte Müttefik tümenine denk geliyordu. Alman tümenleri anormal şekilde küçülmüştü fakat bu gerçek, Müttefiklerin sağ ve sol kuşatma kanatlarının karşılaştığı olduğu tarihi kıyaslama oranlarını etkilemez.

çekilmeyi temin etmek içindi. 17 Ekim’de bunu mola vermeden bile yapabileceğini hissetti. Durum kendi düşündüğü kadar kötü gelişmemişti. Koşullar asla 29 Eylül’de tasvir ettiği kadar kötü olmamıştı. Fakat onun ilk izlenimi ve moral bozukluğu şimdi bütün siyasi çevrelere ve Alman halkına tıpkı bir çakıl taşının havuza atıldığında dalgaların yayıldığı gibi yayılmıştı.

Müttefik orduların müşterek baskısı ve muntazam ilerleyişleri, Alman hükümetinin ve halkının azmini zayıflatıyordu. Komutanlara oranla hükümet ve halk tarafından daha yavaş anlaşılan nihai yenilgi fark edildiğinde suçlama çok şiddetli olmuştu. Ayrıca askeri ve ekonomik baskının dolaylı moral etkisi, Northcliffe tarafından ustalikle yürütülen ve yoğun bir şekilde devam ettirilen barış propagandasının doğrudan etkisiyle arttırılmıştı. “Cephe gerisi”nin çöküşü daha sonra başlamış ancak cepheden daha hızlı bir şekilde gerçekleşmişti.

Türkiye’nin Çöküşü. Filistin’de bahar mevsimi için planlanan taarruz, Fransa’daki kriz ve bunun sonucu olarak Allenby’nin İngiliz birliklerinin büyük bölümünün geri çekilmesi nedeniyle kesintiye uğramıştı. Birliklerde meydana gelen eksiklikler, Hindistan ve Mezopotamya’dan gelen takviyelerle tamamlanmıştı. Allenby Eylül ayında tekrar taarruza geçmeye hazırdı. Allenby, piyadesinin büyük bölümünü gizlice Akdeniz kanadına ve arkasına da süvarisini yığmıştı. Bu arada Lawrence ve Arapları, çölde görünmeyen sivrisinekler gibi ortaya çıkarak, düşmanın ulaşım ağını tehdit altına almış ve onların dikkatini başka yöne çekmişti. 19 Eylül günü şafak vakti batıdan kitlesel bir şekilde taarruza geçildi. Türkler kuzeydoğu istikametinde engebeli iç bölgeye doğru, men-tesenin üzerindeki bir kapı gibi, itilerek geri püskürtüldü. Açılan bu kapıdan geçen süvari, Türklerin geri bölgesinin her iki tarafına sarmak için sağa dönmeden evvel, kıyı şeridinden yukarıya dos-doğru kırk beş kilometre ilerledi. Kalan yegâne geri çekilme yolu Ürdün boyunca uzanan doğu istikameti idi ve burası İngiliz hava bombardımanının tahripkâr etkisi sonucunda kapanmıştı. Tamamen kuşatılan asıl Türk orduları esir alındı. Bu arada Allenby’nin süvarileri çok süratli bir şekilde ve önce Şam’ı nihayet Halep’i ele

geçiren takip harekâtını devam ettirmek suretiyle, Megiddo (Nab-lus) zaferinin başarıyı genişletme harekâtını icra ediyorlardı. Sa-vunmasız durumda olan ve Milne'nin Makedonya'dan İstanbul'a direk olarak ilerlemesinin tehditi altında bulunan Türkiye, 30 Ekim'de mütarekeyi kabul etti.

Avusturya'nın Çöküşü. Fransa'daki Alman hücumlarıyla bağ-lantılı İtalya cephesindeki son Avusturya taarruzu Haziran ayında Piave'de püskürtülmüştü. Diaz bunun karşılığındaki taarruz için ise Avusturya'nın içindeki bozulmanın yayılmasını ve Alman-ya'dan umudun kesilmesine kadar koşulların olgunlaşmasını bek-le-di. 24 Ekim'de Cavan'ın ordusu Piave geçitlerini ele geçirmek için harekete geçti ve 27 Ekim'de asıl taarruz başladı. Adriyatik düzlüklerinde bulunan Avusturyalıların dağdaki birliklerle irti-batını kesmek için Vittorio Veneto istikametinde harekete devam edildi. 30 Ekim'de Avusturya ordusu ikiye bölünmüş durumdaydı, geri çekilme bozguna dönüşmüştü ve aynı gün Avusturya mütare-ke talep etti ve mütareke 4 Kasım'da imzalandı.

Batı Cephesi'nde Perde Kapanıyor. Zaten Başkan Wilson, 23 Ekim'de Alman talebini neredeyse kayıtsız şartsız teslimiyeti ge-rektiren bir notayla cevaplandırmıştı. Ludendorff, Alman sınırının başarılı bir şekilde savunulmasının müttefiklerin kararlılıklarını yıldırayabileceği ümidiyle, mücadeleye devam etmek istemişti. Fakat durum onun kontrolünden çıkmıştı, milletin azmi kırılmış ve onun tavsiyeleri itibarını kaybetmişti. 26 Ekim'de istifaya zorlandı.

Daha sora Başbakan Prens Max, grip için aldığı aşırı doz ilaç ne-deniyile otuz altı saat komada kaldı. 3 Kasım akşamı görevinin ba-şına döndüğünde sadece Türkiye değil fakat Avusturya da mütare-ke talep etmişti. Batı Cephesi'ndeki durum daha kolay gözükmele birlikte, şu anda Avusturya toprakları ve demiryolları Almanya'ya karşı yapılacak harekâtlar için bir üs haline gelmişti. Birkaç hafta önce General von Gallwitz Alman başbakanına o sırada farkına varılmayan böyle bir beklenmedik ihtimalin "belirleyici" olacağından bahsetmişti. Ertesi gün Almanya'da devrim patlak vermiş ve hızla bütün ülkeye yayılmıştı. Bu muazzam psikolojik gerginlik, son günlerde arkada bulunan "kızıl" parıltı Lorraine cephesinde

heyula gibi beliren bir bulutla artmıştı – bu cephe 1 Kasım'dan bu yana tekrarlanan Amerikan birliklerinin baskısı nedeniyle diğer taraflardan daha hassas bir durumdaydı ve “Eğer Anvers-Meuse hattı daha fazla elde tutulacaksa, ilerlemenin durdurulması gereken” bir noktaydı. Eğer bu ilerleme devam ederse, müteakip direniş hattı hudut değil, Ren Nehri olmak zorunda kalacaktı.

Fakat devrim her saat yayılıyor, Kayzer'in tahttan feragat etmesindeki gönülsüzlüğü nedeniyle barış görüşmeleri geciktiğinden, daha da alevleniyordu. Devrimcilerle uzlaşma yegâne şanstı. 9 Kasım'da Prens Max, başbakanlığı sosyalist Ebert'e devretti. Almanya dışta Başkan Wilson'un talebine karşı gösterdiği ve içeride de Alman halkının kendilerini felakete sürükleyen liderlerine karşı gösterdikleri ayaklanma tepkisiyle, bir cumhuriyet haline gelmişti. Alman donanması, komutanları kendilerini boş umutlarla İngilizlere karşı göndermeye gayret ederken, zaten isyan etmişlerdi. Ve 6 Kasım'da Alman heyeti mütareke koşullarını müzakere etmek için Berlin'den ayrıldı.

Alman delegesinin gelmesinden önceki günlerde müttefikler, endişeli bir şekilde koşulları müzakere ediyorlardı, fakat burada Foch'un sesi kesin ve belirleyiciydi zira Başkan Wilson koşulların komutanlara bırakılması gerektiğini ileri sürmüştü. Milner tarafından desteklenen Haig, ılımlı olmayı öneriyordu: “Almanya askeri bakımdan imha edilmemiştir. Orduları son haftalar süresince çok cesurca dövüşerek ve mükemmel bir düzen içinde geri çekildiler. Bu nedenle... Almanya'ya kabul edebileceği şartlar öne sürülmelidir, bütün istila ettiği toprakların ve Alsace-Lorraine'in tahliyesi zaferin tescili için yeterlidir.” İngilizler ayrıca gayri nizami harbin tehlikesinden korkuyorlardı ve Bolşevizmin yayılmasına karşı güvence amacıyla Alman ordusunun seferber halde tutulması gerektiğini düşünüyorlardı.

Foch, “Alman ordusunun hiç kuşkusuz yeni bir cephe tesis edebileceğine ve bunu önleyemeyeceğimize” katılıyordu. Fakat Haig'in ileri sürdüğü koşullarla aynı fikirde değildi ve Almanların sadece topçusunun üçte birini ve makineli tüfeklerinin yarısını teslim etmesini değil, fakat müttefiklerin Rhineland bölgesini Ren Neh-

ri'nin doğu yakasındaki kıyıbaşlarıyla birlikte işgal etmeleri gerektiği konusunda ısrar etti. Müttefikler ancak Rhineland bölgesinin elde tutulmasıyla Almanya'nın daha sonra barış görüşmelerinden çekilmeyeceklerini güvence altına alacaklardı. Halbuki Haig'in önerisi, Almanların geri çekilmesini ve yeni bir direniş hattının tesisini kolaylaştıracaktı. Foch ayrıca özel olarak Clemenceau'ya işgalin "savaş tazminatının yanı sıra güvenliğinin de teminatı olarak" işlev göreceğini söylemişti.

Pershing, Foch'tan bile daha ileri gitti ve herhangi bir mütarekenin kabul edilmesine itiraz etti. Bununla birlikte Foch, bu tür itirazlara mantıklı bir şekilde cevap verdi: "Savaş sadece hedeflere ulaşmak için bir vasıta. Şayet Almanya şimdi bizim koşullarımızı kabul eden bir mütareke antlaşması imzalarsa, bu durum sonuçların bizim tasarrufumuz altında olacağı anlamına gelir. Bu başarıldığında kimsenin bir damla kan dökmek için bir gerekçesi olmaz." Bununla beraber onun kendince elde etmek istediği gerçek sonuçlar, mütarekeyi aşıyordu. Alman ordusu bir kez bertaraf edilince, Fransa o zaman barışın çerçevesini Başkan Wilson'un değil kendi koşulları uyarınca şekillendirebilirdi. Bu nedenle başkanın askerlere mütareke koşullarını tayin etmesi için izin veren davranışı, kendi on dört maddesinde tespit edilen barış koşullarını geçersiz kılan istihzalı bir sonuç yaratmış ve gerçekçi bir itiraz olmasa da, Almanlara kaderlerinin başkanın verdiği sözlerle çıkmaza girdiğine ilişkin haklı bir yakınma imkânı vermişti.

Sonraki ayrılık noktası, savaş tazminatlarının mütarekede bahsedilmesinin gerekip gerekmediği konusundaydı. İngilizler karşı çıktı fakat Fransızlar ısrar etti. Clemenceau akılcıca ve dostça bir şekilde, "Sadece prensiplerden bahsetmek istedim," dediğini ileri sürdü ve belirsiz fakat kapsamlı bir "savaş zararları tazminatları" formülünü savundu. Bu arada Fransız maliye bakanı masum görünüşlü çekincesini araya sıkıştırarak, "gelecekte müttefiklerin herhangi bir iddiasının ya da talebinin etkisiz kalacağını" ima ederek tezin muhtemel gücünü artırmıştı. Albay House'un bu şartı büyük bir safiyetle sineye çekmesi sonucunda ve onun desteğiyle bu maddede antlaşmaya eklenmişti.

Sonraki mesele deniz kuvvetlerini ilgilendiren koşullardı ve burada takınılan milli tutumlar tersine dönmüştü. Kendi taleplerini istediği şekilde halleden Foch donanmanın antlaşma koşullarını hafifletmeye ve sadece denizaltıların teslimini talep etme arzusundaydı. Foch biraz dudak bükercesine şöyle sormuştu: “Almanların su üstü donanmasına gelince, ondan neden korkuyorsunuz? Bütün savaş boyunca donanmanın sadece birkaç birliği limanlarından ayrılmaya cesaret etmiştir. Bu birliklerin teslim olması kamuoyunu hoşnut edecek sadece bir resmi açıklamanın ötesinde bir şey olmayacak.” Fakat Amirallik Birinci Lordu Eric Geddes, Foch’a Alman donanmasını “kontrol altında tutanın” İngiliz donanması olduğunu hatırlattı ve şayet Alman donanması el değmeden bırakılırsa, barış tesis edilene kadar İngiliz donanması üzerindeki yükün süreceğine dikkat çekti. Lloyd George, etkili fakat daha az aşağılayıcı bir uzlaşmayla donanmaya ilişkin şartlarda Alman su üstü donanmasının teslim olmasını değil, gözaltında tutulmasının talep edilmesi gerektiğini ileri sürdü. Amirallik Dairesi’nin, itiraz ederek de olsa, razı olduğu bu çözümün üzerinde mutabakata varıldı ve 150 denizaltının teslim olmasının dışında nihai talep, hafif gemilerin yanı sıra on muharebe gemisi ve altı muharebe kruvazörünün “tarafsız limanlarda ya da tarafsız limanların olmaması halinde müttefik limanlarda” alıkonmasıydı. Yeterli tarafsız limanların bulunmasının zorluğu nedeniyle, onların nihai yerleri Scapa Flow (İskoçya) üssü oldu. Uzun süren bu görüşmelerin bir önemli sonucu, Almanya’ya ilişkin anlaşma koşullarının Avusturya’nın mütarake talebine kadar çözümlenmemiş olmasıydı – Lloyd George’un zekice öngörmüş olduğu gibi, bu sonuç müttefikleri çok az reddetme şansı olan “Almanya’ya daha sert koşulları dayatma” imkânı vermişti.

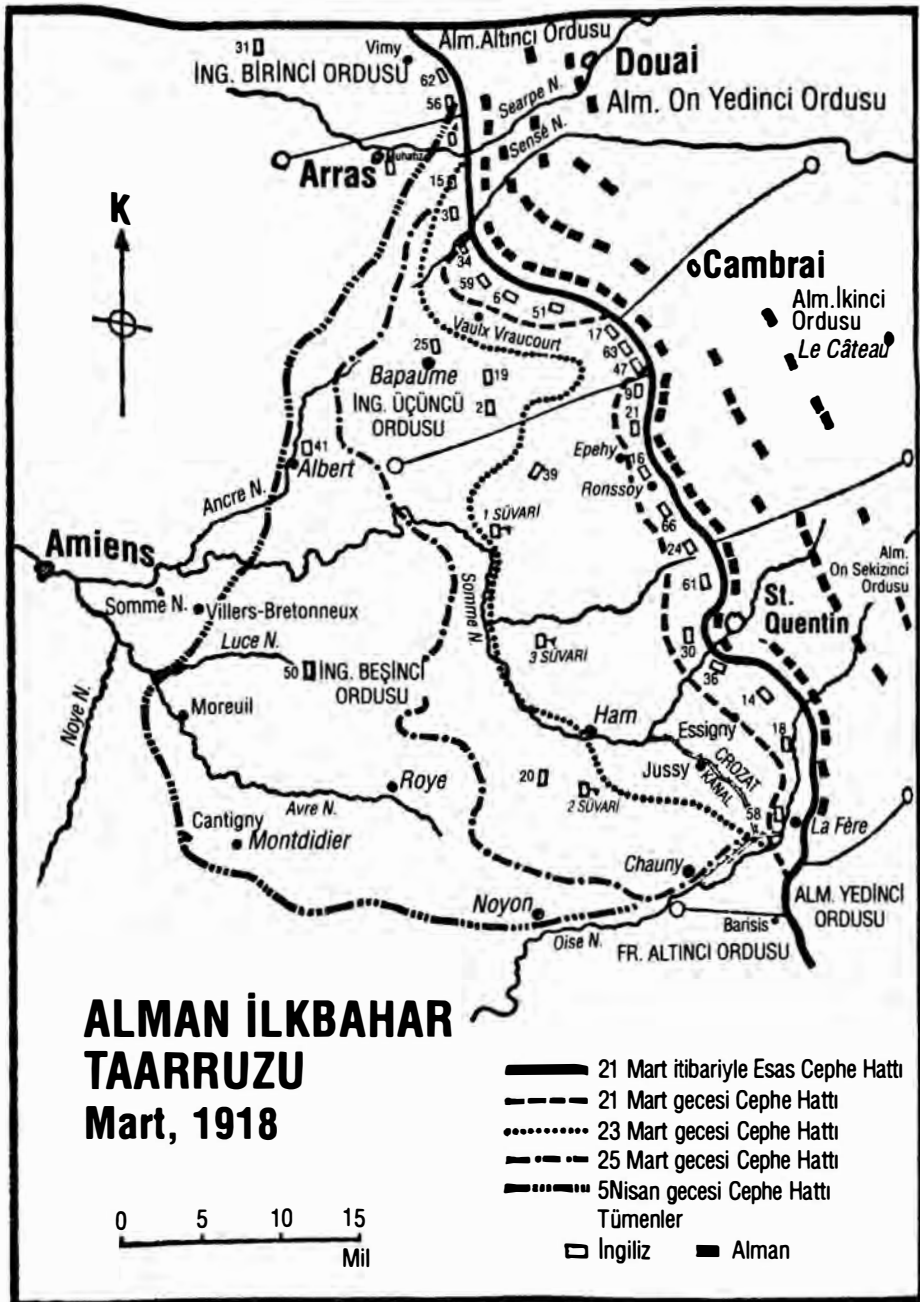
Almanya’da “cephe gerisinin” çöküşü ve Avusturya’nın geri bölgesinin yeni bir taarruza maruz kalması, Almanların bu ağır antlaşma şartlarını kabul etmesini, Batı Cephesi’nin mevcut şartlarından daha çok hızlandıran faktör olmuştu. Müttefiklerin batıdaki ilerlemeleri hâlâ devam ediyordu. Son günlerde bazı bölgelerde görünüşte hız kazanmış gibiydi, fakat asıl Alman birlikleri çok

tehlikeli durumda bulunan muharebe çıkıntısından kaçmışlardı ve onların yolları ile demiryollarını tamamen tahrip etmesi, ikmal maddelerinin ilerleyen birliklere sevkini yetiştirilmesini imkânsız hale getirmişti. Bu ulaşım tesisleri onarılırken bir ara verilmesi gerekti ve böylece Almanlar direnişleri toparlamak için vakit buldular. İlerleme 11 Kasım'da, 1914 yılında muharebelerin başladığı Pont a Mousson-Sedan-Mézieres-Mons-Gent hattına ulaşmış, ancak stratejik olarak durma noktasına gelmişti.

Foch'un bu durumun gereğini yerine getirmek için, Metz'in aşağı bölgesinden doğrudan doğu istikametindeki Lorraine'e taarruz etmek için, büyük bir Fransız-Amerikan kuvvetini yığınak yaptığı doğrudur. Genel müttefik ilerlemesi neredeyse düşmanın bütün ihtiyat birliklerini kendi üzerine çektiğinden dolayı bu taarruz, her ne kadar derinlikte ve çok süratli olmakla birlikte, Meuse boyunca uzanan bu yeni savunma hattının tümünün Anvers istikametine dönme fırsatını vaat etmişti ve hatta düşmanın Rhine istikametindeki muntazam düzenli geri çekilmesini altüst edebilirdi. Fakat 14 Kasım için hazırlanan Lorraine taarruzunun, şimdiye kadar yarma taarruzunun çözülemeyen başlangıçta elde edilen başarısının hızını idame ettirme sorununu çözmüş olması mümkün değildi. Foch, o zaman da sorunun çözüleceğini sanmıyordu. Çünkü mütareke koşullarını reddetmeleri durumunda Almanları Ren Nehri'nin gerisine sürmelerinin ne kadar süreceği sorulduğunda Foch'un cevabı, "Belki üç, belki dört ya da beş ay, kim bilir?" olmuştu. Ve Lorraine'in savaş sonrası taarruz hakkındaki yorumu şöyle olmuştu: "Önemi her zaman abartılmıştır. Bu Alman askerini vuracak ve onu devirecek karşı konulmaz bir taarruz olarak kabul edilmiştir. Bu saçma. Lorraine taarruzu o haliyle o sırada Belçika'da Lys'ta hazırlanmakta olan taarruzdan daha önemli *değildi*."

Aslında Avusturya'nın teslim olmasından sonra, 4 Kasım'da beş hafta zarfında Avusturya-Macaristan sınırında toplanacak üç müttefik ordusuyla Münih'e aynı merkezden taarruz hazırlığı kararının verilmesi daha önemliydi. Bunun dışında Trenchard'ın Bağımsız Hava Birliği Berlin'i hava savaşında şimdiye kadar görülmemiş büyüklükte bir bombardımana tabi tutacaktı. Ve şimdi Av-

Harita 19

rupa’da bulunan Amerikan askerlerinin sayısı 2.085.000’e, tümenlerinin sayısı (otuz ikisi muharebeye hazır) kırk ikiye yükselmişti. Almanya’nın teslim olma kararını yaratan unsurlar –cephesinin en kuvvetli olduğu bölgeye indirilecek herhangi tek bir ve farazi taarruz değil– içerideki durum ve öngörülebilir bariz dış gelişmelerdi. Ülkedeki devrimle birlikte, güney sınırlarında beliren tehlike ve Batı Cephesi’ndeki sürekli baskı sonucunda, Alman heyetinin Foch’un Compiègne Ormanı’ndaki vagonunda 11 Kasım 1918 saat 05:00’da imzalanan ağır mütareke şartlarını kabul etmekten başka seçenekleri kalmamıştı. Ve o sabah saat 11:00’da, Dünya Savaşı sona ermişti.

Sahne 1: Birinci Yarma Taarruzu

21 Mart 1918 saat 04:30’da, yaklaşık 4.000 Alman topunun aniden patlaması, kapsamının büyüklüğü, dehşeti ve yıkıcılığı yönünden Dünya Savaşı’nın diğer tüm taarruzlarını geride bırakan bir fırtınanın kopuşunu haber veriyordu. Alman akını, akşam olurken İngiliz cephesinin altmış beş kilometresini kaplamıştı; bir hafta sonra taarruz cephenin yaklaşık altmış beş kilometre derinliğine kadar ilerlemiş ve neredeyse Amiens’in eteklerine ulaşmıştı. Sonraki haftalarda müttefiklerin zafer umutları neredeyse mahvolmuştu.

Bu geçen haftalar, 1914 yılında Marne’daki geçen haftalarla birlikte, Dünya Savaşı’nın askeri yönden en ağır iki askeri krizi olarak kabul edilirler. Almanlar bu haftalar zarfında, kaybolan fırsatı ve 1914 Eylül ayının başlarında heba edilen en iyi zafer şansını tekrar ele geçirmeye son derece yaklaştırmışlardı. Ve en azından durum İngiliz halkı için daha tehlikeli hale gelmişti, çünkü kaybedecekleri çok şey vardı. Savaşın hiçbir dönemi, perdenin açıldığı 21 Mart 1918 tarihindeki kadar yoğun soru işaretleriyle dolu olmamıştı. Müttefikler iki yıldır üstün kuvvetlerle taarruz ederlerken neden aniden “ölmek var dönmek yok” tarzında muharebe etmeye başladılar? Niçin halka müttefikler arasında işbirliğinin sağlandığının ve başkomutanın gereksiz olduğunun teminatı verildikten sonra

acil olarak birine talep duyuldu ve atandı? Müttefikler iki yıllık daimi taarruz sonucunda, Alman cephesinde çok az gözle görülür tesir bırakmışlarken, Almanlar neden birkaç gün zarfında müttefik cephesinde çok büyük bir gedik açabildiler? Şu âna kadar açılan bu gedik şimdiye kadar onu tasarlayan müttefik öncülerinden çok daha büyük olduğu halde, neden hiçbir kati sonuç elde edilemedi? Bu birkaç “niçin” sorusuna aranan cevaplar 21 Mart’ın tarih nezdindeki önemini yansıtmaktadır.

İngilizlerin taarruzdan savunmaya geçişlerindeki ani değişikliğin başlıca nedeni Batı Cephesi’ndeki Alman muharip gücünün Kasım 1917 ve 21 Mart 1918 tarihleri arasında yüzde 30 artarken, İngiliz gücünün önceki yaza kıyasla yüzde 25 düşmesiydi. Bu yeni Alman birliklerinin büyük kısmı Rusya cephesinden nakledilmişti. Birliklerin çekildiği bu cephe Ludendorff’un batıdaki büyük zafere hazırlık amacıyla Bolşevik hükümetini ve ayrıca Romanya’yı barışa zorladığı cephe idi. Fakat her ne kadar bu olaylar değişikliği açıklamakla birlikte değişikliğin ani olması ve kapsamının nedenleri görünen kısmın altındaydı. Aralarındaki başlıca neden İngiliz komutanlığının kendisine sağlanan güveni hem insan gücü dengesi açısından hem de hükümetle ilgili olarak boşa harcamış olmasıydı. Bu iki yönüyle de talihsiz olan sonuç, tek bir kelimeyle yeterince özetlenebilecek bir stratejiden, uğursuz “Passchendaele”den dolayı meydana gelmişti.

Millete karşı sorumluluğunun bilincinde olagelmiş ve şahsen Haig’in kararlarına güven duymayan Lloyd George bir başka taarruzda ziyan edilmesinden korktuğu için Fransa’ya sevk edilen takviye birliklerini çok sıkı denetime tabi tuttu. Mizaçlarının ve eğitimlerinin çok zıt olmalarından dolayı ikisinin arasındaki sürtüşme hemen hemen kaçınılmazdı. Biri Lloyd George değişken bir Galli, diğeri Haig, inatçı ve az konuşan bir İskoç. Biri isteksizleri bile kendine çekebilecek çekim gücü olan birisi; diğeri ise en istekli birisine bile mesafe koyabilme kapasitesine sahip birisi. Birisi son derece uyum sağlayabilen, diğeri ise katı bir tutarlı ve ısrarcı. Birinde konuşma ve düşünce birbirlerine o kadar uygunlar ki, sonuçta birbirleriyle uyum halindeler, diğeri ise ağzın açılmasıyla

birlikte otomatik olarak beynin faaliyeti sona ermektedir. Haig'in kendisini ifade edemediği, anlaşılma zorluğu, muğlaklığı konusunda birçok anekdot vardır. En iyilerinden birisi Aldershot kır koşusu takımına ödül verirken bütün söyleyebildiği, “Koşunuz için sizi kutlarım. Çok iyi koşunuz. Düşman karşısında da aynı şekilde koşacağınızı ümit ediyorum,” anekdotudur.

Üstelik Lloyd George hiyerarşik akıllılığın haksız talebini eleştirdiği için yeni fikirlere açtı ve daimi olarak karar mekanizmasına esas olacak geniş bir zemin teşkil etmesi amacıyla değişik ve farklı fikirleri bir araya getirme gayretinde olmuştu. Kendisine hayranlık duyan, yaşamöyküsü yazarı General Charteris'in itiraf ettiği gibi, Haig'in “eleştirel bir zekâsı” yoktu ve askerliğin dışındaki meseleler hakkında ne bilgisi ne ilgisi vardı. Hakikaten komutanlığı, “atanmış olduğu görevi İngiliz ordusunda ancak ve ancak kendisinin doldurabileceğine inandığı için” devralmıştı. Bu görünüm, katı disiplinli görünüşüne ilahi hak duygusu eklendiğinde, kendisiyle başbakan arasında neredeyse aşılmaz bir karakter engeli meydana getiriyordu. Hiçbirisi bunun üstesinden gelmek için fazla bir çaba harcamadı ve her iki tarafa karşı büyüyen güvensizlik –Haig'in askeri ve Lloyd'un kişisel yöntemlerine duyulan güvensizlik– bu engeli düzenli bir şekilde artırdı.

Lloyd George, azli siyasi bir fırtına yaratacağından Passchendaele'yi takip eden aylar boyunca ve Alman taarruzundan önce yılmaz bir şekilde Haig'in üzerinde bir güç tesis etme gayreti içerisindeydi. Onun çözümü, müttefikler arası ihtiyat birliklerini kontrolü altında tutan bir Yüksek Savaş Konseyi'ydi. Fakat plan Haig tarafından engellendi. Zira muharebenin komite tarafından kontrol edilmesi yöntemine hiç inanmayan Haig, dokuz tümenlik küçük kadrosuyla katkıda bulunmayı reddederek, planı altüst etti. Yöntemin prensibine ilişkin itirazının gücünün haklılığı ne olursa olsun davranışını anlamak ya da haklı görmek kolay değildir. Çünkü Alman taarruzunun kendi cephesine gerçekleştirileceğine inanmakla ve ihtiyatlarının yetersiz olduğunu bilmekle birlikte, merkezden otuz adet ihtiyat tümeni almak için dokuz tümeni vermenin riskine girmemesi tuhaf gözükmektedir. Haig, otuz tümen almak

yerine Pétain ile yaptığı karşılıklı destek antlaşması uyarınca, ihtiyaç halinde altı ila sekiz tümenle takviye edilebileceği antlaşmaya bel bağlamıştı. Şayet bu antlaşma tesis edilirse, genel ihtiyattan alınacak ihtiyat birliklerinin miktarı Haig'in umduğunun çok altındaydı. Ayrıca Haig'in bu tür vaatlerini yerine getirme konusunda yıllardır Fransızlara duyduğu güvensizlik o denli barizdi ve onlarla konuşma üslubu o kadar alaycıydı ki, bir İngiliz temsilcisinin bulunduğu bir konseyden çok daha büyük bir vaat alabilmek varken, ümidini ve sırf bir Fransız'ın sözüne bağlaması şaşırtıcıdır.

Hükümetin takviye birliklerini alıkoymasında olduğu gibi İngiliz komutanlığındaki bu aşırı güven, pekâlâ bir Alman taarruzunu durduracak savunma gücüne duyulan sağlam dayanağı olan bir inançtan olmuş olabilir. İngilizlerin çok sık başarısızlığa uğradığı yerde neden Almanlar başarılı olsun ki? İngilizlerin tanklarla siperleri yarmaya yaklaştıkları yegâne yer Cambrai olmuştu ve Haig, Almanların çok miktarda tank imal etmiş olmalarının neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Fakat geçtiğimiz iki yıl süresince taarruz harekâtlarında olduğu gibi savunmaya ilişkin durum değerlendirmelerinde Haig, 3 bin yıllık yazılı savaş tarihinin kanıtladığı zaferin temel unsuru baskının sonsuz önemini küçümsemiş gözükmektedir. 20 Kasım'daki önceki Cambrai taarruzunun gerçek önemi, zırh ve paletin karışımıyla biçimlendirilen böyle bir anahtarın kullanılmasını canlandırmasıdır. Maalesef bu tank anahtarının etkisi büyük ölçüde kaybolmuştu, Passchendaele'nin çamurları onun gücünü tükettiği için anahtar (tankın kullanımı) kilide sokulduğunda, Haig'in tankı tamamen harekete geçirecek kuvveti kalmamıştı.

Almanlar 30 Kasım'daki karşı taarruzda planlaması farklı olmakla birlikte, prensip olarak benzer bir anahtarı kullandılar – gaz ve sis mermileriyle kısa, şiddetli bir bombardımana tabi tuttular; bunu piyadenin özellikle yeni sızma taktikleriyle eğitim görmüş askerlerinin akını takip etti. Anlaşılan İngilizler müteakip Mart ve Nisan'da bu dersi yeterince ciddiye almamış gibiydiler. Zira Beşinci Ordu'nun sayıca zayıflığı ve uzun bir cepheyi tutmasına ilişkin sonraki mazeretlerinin biraz haklı yönü olsa da,

Gough şiddetli hücumla karşı direnme gücüne olan güvenini baştan ifade etmişti.

Fakat Gough'un asıl cephesi zorlandığında, düşmanın daha gerideki güzergâhını tıkamak için hazırlığın ve işbirliği önlemlerinin yetersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Gough, belirli geçiş yollarının havaya uçurulmasını başaramamış ve Genel Karargâh ona kesin emir vermemişti. Daha da kötüsü, önemli demiryolu köprüsü vakalarında bu görev Beşinci Ordu yerine Fransız demiryolu yetkililerine verilmişti. Bunun sonucunda Péronne'deki hayati demiryolu köprüsünün imha edilmeden Almanların eline düşmesine imkân tanınmış oldu.

Benzer bir belirsizlik, Genel Karargâh'ın savunma muharebelerinin icrası için verdiği talimatlarda ortaya çıkmıştı, zira talimatın birinde Gough'a, "Hazırlıklarımızı Somme'un doğusunda muharebe edecek şekilde yapmalıyız," diye talimat verilirken, başka bir talimatta, "Péronne ve Somme'un gerisindeki savunma mevzilerine çekilmesi münasip olabilir," diye bildirilmişti. Bu seçenekleri bağdaştırmak kolay değildi. Her ne kadar siyasi düşünceler ve askeri hassasiyet böyle bir gidişata mâni olma eğiliminde olmakla birlikte, gerekli toprağın feda edilmesini kabul etmek suretiyle Almanların 1917 yılındaki yaptıklarına benzer şekilde geri çekilerek, Alman taarruzlarının önüne geçilmesi daha kolay olmuş olacaktı. Planın koşullara uyarlanması gerekli ve genellikle daha avantajlı olabilir; fakat bu sevk ve idarenin en zor tecrübe edildiği bir şeklidir. Bu nedenle sevk ve idare bu işe girenlerden çok kesin bir hareket tarzı talep etmektedir. Savaşın göz gözü görmezliği müphem ifadelerle daha da belirsiz hale getirilmeksizin bile yeterince berbattır: Muharebeler azmin eksikliğinin yanı sıra net anlaşmanın eksikliği nedeniyle de kaybedilebilir. Bu talimatların Beşinci Ordu'da yarattığı sonuç, harcanan çabayı alternatif savunma mevzileri arasında bölmek zorunda bırakmış olmasıydı. Bunun sonucunda, her iki seçeneği de tatmin edici bir şekilde düzenlemek için yeterli zaman olmamıştı. Ayrıca muharebe fiilen devam ederken, Somme hattına geri çekilmek yüksek kapasiteli bir artçı faaliyeti gerektirmekteydi. Bir bütün olarak Beşinci Ordu'nun subay ve er-

leri, bu faaliyet için ne hazırlıklıydılar ne de eğitimliydi. Birçok görgü tanığı arasından alıntı yaparsak – Albay Rowland Feilding, anılarında şöyle diyordu: “Geri çekilmek asla aklımızın ucundan geçmeyen bir ihtimaldi ve maalesef bütün tecrübelerimize rağmen acemisi olduğumuz manevra türlerini kapsıyordu.” Bu ifadenin dolaylı ispatı, ilk iki günde 500’den az olmayan topun düşmana terk edilmesinde yatmaktadır.

İcrası tehlikeye girdiğinden dolayı geri çekilmeden sakınma şansı azalmıştı, çünkü Gough’un cephesinin gerisinde bulunan ihtiyatları yetersizdi. Genel Karargâh Gough’un bu ihtiyatları muharebeden önce cepheye yaklaştırma teklifini reddetmişti. Ayrıca muharebe başladığında, Gough’a mevcut ilk dört tümen Üçüncü Ordu’ya sevk edilene kadar, fazladan bir tümeni bekleme zorunda kalacağı bildirilmişti. Bu gerçekler Gough’un şu görüşlerinin altını çizmiştir: “Genel Karargâh’ın muhaberenin durumunu ve gelişmesini tam anlamıyla kavradığını söylemem mümkün değil.” Ve bu durumu düzeltme şansı kaybolmuştu çünkü “Sekiz günlük muharebe süresince durumu kendi gözüyle görmek ve duymak için gelen tek Genel Karargâh üyesi Haig’di. Haig geldi ve beni ayın 23’ü Cumartesi günü bir kez gördü. Durumun bütün ayrıntılarına girmediğimiz gibi, Üçüncü Ordu’nun faaliyetlerini de değerlendirmedik.”

Alman taarruzunun arifesinde, ihtiyat görevinde bulunan on sekiz İngiliz tümeninden sadece üçü Beşinci Ordu’nun cephesinin gerisinde tertiplenmişti. Altısı Üçüncü Ordu’nun gerisinde ve geri kalan tümenler ise taarruzun ulaşmadığı ya da o sırada beklenmediği, daha kuzeyde bulunuyorlardı. Haig’in, Almanların hedefini kesinlikle öğreninceye kadar ihtiyatlarını, kuzeyde tutma gerekçesi cephe ile Manş limanları arasındaki arazinin darlığıydı. Fakat bu Haig’in hareket tarzının tam bir izahı değildir. Bu tutum bir dereceye kadar uzun süredir Almanların niyetlerinden duyduğu kuşkunun sonucuydu: 16 Şubat’ta ordu komutanlarıyla yaptığı konferansta Almanlar erken taarruz ettikleri takdirde, asıl taarruzun muhtemelen Fransızlara karşı olacağına dair görüşünü ifade etmişti. “İngiliz cephesindeki belirtiler şu anda Flanders bölgesine güçlü bir hücumun mümkün görünmediği yönündedir ve İngiliz

cephesinin kalan diğer kısımlarında herhangi büyük bir taarruzun eli kulağında olduğuna ilişkin mevcut bir emare yok.” Lens yakınlarında Birinci Ordu cephesinde girişilecek küçük bir taarruz bir “ihtimaldi.” Genel Karargâh hava raporlarına ve Beşinci Ordu tarafından hazırlanan raporların temin ettiği uyarılara karşı tepki göstermek konusunda kesinlikle ağırdan almıştı. 2 Mart’taki diğer konferansta erken taarruz ihtimali kabul edildi fakat bunda da “Cambrai muharebe çıkıntısının kuşatılmasından ve ihtiyatları oraya çekmekten” başka bir şey öngörülmedi. Hatta 8 Mart’ta Saint Quentin’in güneyinde düşman taarruzuna ilişkin herhangi bir belirti olmadığı ifade edildi.

Haig’in Arras müstahkeminin kilit önemde olmasına ilişkin sezgisi, elde edilen sonuçla doğrulandı. Fakat ihtiyatlarının büyük kısmını kuzeyde tutmakla Manş Denizi’ndeki limanlar için daha az muhtemel olan tehlikeye karşı yeterli güvence sağlamak için, zaten zayıf olan Beşinci Ordu’nun emniyetini tehlikeye atmıştı. Nedenlerden birisi Amiens önündeki toprağın kaybını başka yere oranla daha iyi göğüsleyebileceğini hissetmesiydi. Bir diğeri ise, maalesef olayın bunu çürüttüğü gibi, Almanların ilerlemesinin genel durumu tehlikeye atacak kadar ileri gitmeyeceğine ilişkin güvendi. Göz önüne alınmış riskler sevk ve idarenin tabiatında vardır. Akıllarda kalan sorular, Haig’in yanlış hesabının kaçınılmaz olup olmadığı ve tertiplenmesinin gereği olan bütün riskleri karşılamak için mümkün olan her şeyi yapıp yapmadığıydı. En azından Haig’in Manş Denizi’nde tuttuğu cepheden ziyade, Fransızlarla bitişik cephesini tehlikeye attığı ve birliklerine aldıracağı tertibin, düşmanın görevini umduklarından daha kolay hale getirdiği kesin olarak anlaşılmaktadır.

Bu, Almanların şansı olsa da, taarruzun başlangıcındaki eksiksiz ve maharetli hazırlıkları onlara başarıyı getirmişti – gerçi yine burada da şansları yaver gitmişti.

Zira gaz taarruzuyla elde ettikleri baskın unsurunun etkisi tabiatın yardımıyla muazzam bir şekilde artmıştı. 21 Mart’ın ilk saatlerindeki kalın sis tabakası, savunmadakilerin makineli tüfeklerini gizlediği kadar, sızma harekâtındaki taarruz birliklerini de

gizlemişti. Tabiatın bu yardımı olmaksızın Almanların taktik baskınlarının ne kadar başarılı olmuş olacağı tartışma konusudur. Buradaki baskın unsuru müttefiklerin Cambrai'deki ve daha sonra 8 Ağustos 1918'de zırhlı araçlarla gerçekleştirilen baskın unsuruyla kıyaslandığında, Almanların baskın unsurunun ne kadar yetersiz olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bunlar sadece tankın üretildiği ana malzemeyi (zırhı) meydana getirmekle kalmayıp, aynı zamanda tankla taarruz edecek ve siperi yaracak gücü temin etmişti. Buna karşılık Ludendorff ise gaz mermilerinin kısa, fakat şiddetli bombardımanı ile açılan gediğin genişletilmesi için piyadeyi tank desteği olmadan kullanmak zorunda kalmıştı. Çünkü Ludendorff, tankın önemini kavrayamamış ve onu zamanında geliştirmeyi ihmal etmişti; ancak Ağustos 1918'de kendisine karşı öldürücü bir darbe olarak kullanıldığında onu “acil” savaş silahı sınıfına koymuştu.

Fakat bu Alman planı daha mükemmel taktik baskın arayışı ve kapsamlı olması nedeniyle savaşın önceki harekâtlardan sivrilmişti. Almanlar “Haig’in 1917 yılındaki taarruza ilişkin mesajlarının çok anlamlı ve faydalı bulunduğunu” önemle kaydetmişti, “çünkü o mesajlar taarruzdaki hataları gösterip Almanların doğruyu bulmasına yardımcı oluyorlardı.” Ludendorff taarruza çok aşikâr şekilde kalkışmanın (baskın tesiri olmadan) çok zor olacağını, başarılı olmayacağını fark etmişti ve buna çok güçlü bir orduyla kalkışsa bile planın düşman tarafından bir kez anlaşılması durumunda başarı şansının pek ender olacağını düşünmüştü. Ludendorff, baskını birçok aldatma unsurunun birleşmesiyle başarmaya ve geliştirmeye gayret etmiştir. Ayrıca Ludendorff çevresinde sadece masa başı subayı isteyen Falkenhayn'dan farklı olarak, etrafına yetenekli yardımcılar toplamıştı. Yüzbaşı Geyer, yeni eğitim elkitablarını derlemiş, Albay Bruchmüller emeklilikten çıkıp gelip ünlü bir topçu uzmanı olmuştu. Adı isabetli bir şekilde “Yarmacı Müller” (*Durchbruchmüller - Breakthrough Müller*) olarak ünlen-di. Büyük topçu birlikleri onun gözetimi altında, gizlilik içerisinde cepheye intikal ettiler ve kendisinin bulduğu yöntemle önceden “düzeltme tanzim ateşi” yapmadan atışa başladılar. İhtiyat birlik-

leri başarısızlığı bertaraf etmek için değil de, başarıyı desteklemek amacıyla düşman üzerine sevk edilirken, piyade yeni sızma taktikleri konusunda eğitildi. Bu taktiğin anafikri, öncü birliklerin savunma mevzilerinin zayıf noktalarına yoklama taarruzu ve yarma harekâtında bulunması gerektiği idi. Sadece gelişmeleri erkenden geriye bildirmek için, özel keşif müfrezeleri görevlendirildi. Normal piyade taarruz hattından önce otomatik tüfek, makineli tüfek ve hafif havanlarla teçhiz edilmiş dağınık düzendeki “hücum” grupları yer almıştı. Bu gruplar nerede gedik bulabilirlerse oraya hücum edecekler ve savunmada olan birliklerin “mukavemet noktalarının” icabına bakılmasını geriden gelen birliklere bırakacaklardı. Tempoyu en yavaş olan değil en hızlı olan tayin etmeliydi ve aynı hizada olmak için hiçbir çaba gösterilmeyecekti. Ayrıca “liderlerin birliklerini toplamaları ve belirli bir hedef ele geçirildikten sonra onları kontrol altında tutma eğilimleri önlenmelidir.” “Eğer birlikler komutanların talimatlarını biliyorlarsa kendi başlarına devam edebilirler.” Taarruz edecek tümenler bir gece içerisinde cepheye intikal ettirildiler, ikinci hat birlikleri birinci hattın sadece bir kilometre gerisinde bulunan mevzileri işgal ederlerken, üçüncü hat mevzileri ise birinci hat siperlerinin yaklaşık sadece on beş kilometre gerisinde bulunuyordu. İstendiğinde hazır olacak şekilde bütün ihtiyatlar harekât saatinde ileri doğru harekete geçti. İkinci hat tümenleri cepheye sürüldüklerinde, geri bölgede bulunan en yüksek rütbeli komutanın değil, muharebede neler olup bittiğini bilen birinci hat tümen komutanının sevk ve idaresindeydiler.

11 Kasım’da Mons’ta –ileride olacakları haber veren tarih ve yer (Birinci Dünya Savaşı’nın sona erdiği tarih)– Alman “liderler,” yaklaşan taarruzun tarihine ve yerine karar vermek için özel bir toplantıda buluştular. Doğal olarak Alman geleneklerine göre mesele ismen komutanlar tarafından değil, fakat onların kurmay başkanları arasında Ludendorff, Kuhl (Veliaht Prens Rupprecht), Schulenberg (Alman Veliaht prensi) ile Ludendorff’un kendi stratejik danışmanı Binbaşı Wetzell tarafından tartışılarak çözümlendi. Kuhl ve Schulenberg taarruzun kendi ordu grubu cephesinden yapılmasını istediler – Kuhl, Flanders ve Schulenberg, Verdun böl-

gelerini belirtmişlerdi. Wetzell, muharebe çıkıntısı olan Verdun'un kanatlarına yapılacak bir taarruzun bu hassas noktada gelecekteki herhangi bir Fransız-Amerikan hücumunu engelleyeceğini ve Fransızları mağlup ettikten sonra bütün Alman gücünü İngilizlere karşı sevk edilebileceğini ileri sürerek Schulenberg'i destekleme eğilimindeydi. Ancak Ludendorff bu planı, arazinin uygun olmadığı, Verdun'da gerçekleştirilecek bir yarma harekâtının hiçbir yerde kati bir sonuç sağlamayacağı ve Fransız ordusunun bir yıldır hiç müdahaleye uğramayan iyileşme döneminden sonra çok iyi toparlandığı gerekçeleriyle reddetti. İlk prensip olarak "İngilizlerin mağlup edilmesini" kesin olarak belirtmişti ve Passchendaele'de kaybettiği gücü onları kolay bir av haline getirecekti. Fakat İngilizlerin asıl birlikleriyle karşılaşacağı ve bu alçak arazinin de kurumasının uzun zaman alacağı gerekçesiyle Kuhl'un Hazerbrouck istikametinde Ypres ve Lens arasındaki bölgeye taarruz etme önerisiyle mutabakat içinde değildi. Her ne kadar Binbaşı Wetzell Somme'daki eski tahrip edilen bölgenin geçişi yavaşlatacağını ve Fransız ihtiyat birliklerinin kolayca müdahale edeceği mesafede olduğunu ileri sürse de, Ludendorff Saint Quentin civarına taarruz etmeyi uygun görmüştü. Nihai karar ertelenmiş ve Rupprecht günlüğüne, "Ludendorff İngilizlerin dayanıklılığını küçümsüyor," diye not düşmüştü.

Wetzell, Aralık ayında taarruzu iki safhaya bölerek –birincisi Saint Quentin'in her iki tarafına geniş cepheli ve ikincisi de on beş gün sonra Flanders'ten Hazerbrouck istikametinde bir yarma taarruz olmak üzere– iki projeyi bağdaştırmayı ve akıllı bir şekilde birleştirmeyi denedi. İlk safhadaki taarruz sadece İngiliz ihtiyat birliklerini güneye çekecek mesafeye kadar icra edilecekti. Wetzell şöyle özetlemişti:

Benim fikrime göre, ne kadar dikkatli hazırlanmış olursa olsun, *tek* bir yerden girişeceğimiz *tek* büyük bir taarruzla başarı elde edemeyeceğiz... Biz onların cephesini ancak hedefimizi düşmanın farklı kısımlarına birbiri ardına, kesinlikle birbirleriyle irtibatlı ve karşılıklı olarak birbirlerini etkileyen taarruzların akıllı bir birleşimiyle ve nihayet Hazerbrouck istikametindeki bir taarruzla çökertebiliriz.

Foch'a yöntemi onaylamaktan başka seçenek kalmamıştı. Zira Ludendorff diğer konferanslardan sonra 27 Ocak'ta, Saint Quentin taarruzu (kod adı "Michael") lehinde ve sadece akılda olan ve ani hazırlık durumu olmayan Hazerbrouck taarruzu (kod adı "Saint George") aleyhinde karar vermişti.

Başka bir pürüz ortaya çıktı. Belçika kıyısından Saint Quentin'e kadar uzanan cephe, Rupprecht'in komutası altındaydı ve şahsi nedenlerin yanı sıra siyasi nedenlerden dolayı Alman Veliht prensine 1916'da Verdun'da kaybettiği itibarı telafi etmesi için şans verilmesinin gerekli olduğu düşünülmüştü. Bu nedenle asıl taarruz için güney kanadında bulunan Rupprecht'in ordu grubuna dahil olan General Hutier komutasındaki On Sekizinci Ordu görevlendirilerek kendisine taarruzda rol verilmiş oldu. Daha az gösterişli olmakla birlikte, Rupprecht'in ordu grubunu, İngiliz cephesinde açılması planlanan gedik istikametinde görevlendirmek suretiyle Fransız ihtiyat birliklerini buraya çekmek yerine Verdun'a gerçekleştirilecek bir şaşırtma taarruzu görevi verilerek ihtiyatları İngiliz cephesinden çekmesini temin ederek bu suretle Rupprecht'e daha iyi yardımcı olunup olunamayacağı tartışmalı bir sorudur.

Etraflıca ele alındığında Ludendorff'un Arras'tan La Fere'ye kadar uzanan seçtiği bölge, onun yeni olan en kolay mevziyi seçme prensibini yerine getiriyordu; çünkü o bölge savunmanın, savunan birliklerin ve ihtiyatların en zayıf noktasıydı. Ayrıca seçilen bu bölge, Fransız ve İngiliz ordularının birleştikleri noktaya yakın ve birliklerin birbirlerinden ayrılması için elverişli bir bölgeydi. Fakat bu bölgenin, bir genel olarak nispeten zayıf olması doğru olmakla birlikte, bu sınıflandırma kesin değildi ve hatalıydı. Kuzeydeki cephenin üçte biri güçlüydü ve Byng'nin Üçüncü Ordu'sunun on dört tümeni (altısı ihtiyatta) ile tutuluyordu, ayrıca burada kuzeye doğru tertiplenmiş bulunan diğer İngiliz ordularından daha hızlı destek alabilen İngiliz ihtiyat birliklerinin büyük bir kısmı bu karnattaydı. Alman taarruzunun gerçekleştirildiği cephenin geri kalan üçte ikilik bölümü, Gough'un Beşinci Ordu'su tarafından tutuluyordu. Marwitz'in ordusunun karşısındaki merkez cephe, yedi tümen (ikisi ihtiyatta) tarafından tutuluyordu. Hutier'in ordusunun

karşısındaki güney bölge de yedi tümen (birisi ihtiyatta) tarafından tutulmaktaydı.

Fakat Ludendorff, Arras'ın yakınlarında bulunan Below'un ordusunun sadece sol kanadıyla girişeceği on beş kilometrelik cephedeki bir taarruzun başlangıç safhası için, on dokuz tümen tahsis etmişti. Below'un ordusunun güneyinde Marwitz'in ordusu vardı. Cambrai istikametinde uzanan muharebe çıkıntısına doğrudan taarruz edilmeyeceğinden, ancak bu bölge yanlardan gerçekleştirilecek hücumlarla etkisiz hale getirileceğinden, bu yedi kilometrelik uzantı iki Alman tümeni tarafından adamakıllı işgal edilmişti. Marwitz'in on beş kilometrelik taarruz cephesi için on sekiz tümeni mevcuttu. En güneyde Saint Quentin'in her iki tarafında Hutier'in ordusu tertiplenmişti. Ludendorff otuz beş kilometre genişliğindeki cepheye taarruz için, sadece yirmi dört tümen tahsis etmişti. Buradan ise Hutier'in diğer orduların yarısı oranında kuvveti olduğunu anlıyoruz. Ludendorff ilkesine rağmen kuvvetlerini düşmanın kuvvetine göre dağıtıyor ve en zayıf direnme bölgelerine karşı yığınak yapmıyordu. Emirlerinde yer alan bu yöndeki talimat bunu daha da öne çıkarıyordu. Asıl taarruz Somme'un kuzey istikametinde icra edilecekti; zira siperler yarıldıktan sonra Below ve Marwitz kuzeybatı istikametine çark edip, İngiliz cephesini yandan baskı altına alacaktı. Bu arada nehir ve Hutier kanatlarını örten perde görevi yapacaktı. Hutier'in ordusu sadece taarruzi kanadı muhafaza edecekti. Bu plan icra aşamasında esaslı bir şekilde değişecekti ve hücumların en az mukavemet gösteren hatta yoğunlaştığı bir çehreye bürünecekti, çünkü harekâtın temposu Ludendorff'un daha az bir başarıyla yetinmek istediği yerde çok hızlı başarıya ulaşırken, en çok başarılı olmak istediği yerde başarısız olmuştu.

Bu arada İngilizler ne âlemdeydi? Versay'da oynanan harp tatbikatı oyunu sonucunda Henry Wilson düşman taarruzunun Cambrai-Lens bölgesine düşünüldüğünü tahmin etmişti. Ancak Almanlar bu taarruzu icra etmek için birliklerinin eğitimlerinin ve yığınaklarının tamamlandığı 1 Temmuz tarihine kadar bekleyeceklerdi. Wilson, yer tespitinde kısmen yanılırken, zaman konusunda

daha da fazla yanılmıştı. Her ne kadar taarruzun güney bölgesindeki çapını tam öngörememekle birlikte, Haig'in istihbaratı daha doğrudu. Zaman daraldıkça belirtiler Haig'in tarihi tahmin etmesine imkân verecek kadar çoğalmıştı. 18 Mart'ta Saint Quentin civarlarında ele geçirilen esirler, taarruzun tarihini 21 Mart olarak vermişlerdi ve 20 Mart akşamı Maxse'nin XVIII. Kolordu'su baskın sayesinde, ertesi günkü taarruzu muhakkak hale getirmişti.

Bu nedenle hiçbir stratejik baskının elde edilmediğini söylemek doğru olur. Bu baskın 1918 yılında Fransa'daki koşulları altında bile elde edilemezdi. Fakat karşı karşıya bulunan orduların çok geniş araziye yayılmış tahkimatları boyunca temasta olmaları nedeniyle, çok süratli gelişen bir yarma taarruzu ve onu cephenin en zayıf mukavemet hattı boyunca takip eden hızlı bir başarıyı genişletme harekâtı, ancak en az taarruz beklenen bir cephenin harekât noktası olarak seçilmesi, kati bir sonucu vaat edebilir. 21 Mart saat 04:30'da iki saat çok şiddetli bir şekilde, İngiliz topçusu üzerine yoğunlaşan bombardıman, daha sonra havanlarca takviye edilerek siperlere kaydırıldı. Hemen hemen bütün telefon hatları kopartıldı ve telsiz sistemi imha edildi. Sis, işaretleşmeyi imkânsız hale getirmişti. Böylece birlikler sağır, komutanlar kör olmuşlardı. Alman piyadesi saat 09:40'ta ya da kimi kısımlarda daha önceden alçak irtifa uçaklarının desteğini alan yaklaşma baraj ateşinin himayesinde ilerlemişti.

İngiliz muharebe ileri karakol sahasının öğlene kadar hemen hemen her yeri işgal edilmişti. Bu, kaçınılmaz ve beklenen bir durumdu. Fakat kuzeydeki taarruz, Byng'nin sağ kanadından o kadar inatçı bir direniş ile karşılaştı ki, asıl muharebe sahasını 22 Mart gecesine kadar bile ciddi bir şekilde yaramadı. İhtiyat birliklerini birbiri ardına muharebeye sokmasına rağmen ele geçirilen Vaulx-Vraucourt, taarruzun o âna kadar ulaştığı azami mesafesi olmuştu. Direniş, Gough'un ordusunun cephesinin birçok bölümlerinde olabildiğince sertti. Ancak taarruz, 21 Mart'ta La Fere yakınlarında en sağ kanatta Essigny ve Ronssoy arasında bir yol bulmuştu. Epéhy'deki 21. Tümen'in direnişi bu son gedğin kuzeye doğru genişlemesini belli bir süre durdurmuştu. Ancak cephe o

kadar derinliğine bir şekilde bel vermeye başlamıştı ki, komşu bölgeler bile taarruzdan etkilenmişti. Güney istikametinde yine Saint Quentin yakınlarında cephe, çok daha derin bir şekilde bel vermişti ve 22 Mart gecesi Gough Somme hattına kadar geri çekilmek için emir vermek zorunda kaldı. Gough düşmanın çoktan Jussy'daki Crozat Kanalı'nın karşısında dolayısıyla sağ kanadının gerisinde olduğunu ileri süren hatalı rapora dayanarak, aceleyle karar vermek zorunda kaldı. Péronne köprübaşı ertesi sabah erkenden terk edildi. Gough'un birkaç ast birlik komutanı daha bile kararsız ya da vaziyet hakkında yanlış bilgilendirilmiş durumdaydı. Kontrol azalmıştı ve boşluklar doğmuştu. En kötü vaziyet, Byng ve Gough'un ordularının arasındaki buluşma noktasındaydı. Almanlar bu durumdan süratli bir şekilde yararlandılar. İngiliz ve Fransız ordularının buluştuğu daha güneyde yeni bir tehlike doğmuştu.

Ancak Ludendorff yeni prensibini dikkate almaksızın, sadece vaziyetin hüsrana verici olduğu Arras yakınlarındaki taarruzu destekleme niyetindeydi. Bu arada Hutier, Crozat Kanalı'ndan karşıya geçer geçmez kendisine verilen mahdut rolünün gereğinin dışında, neredeyse duraklamaksızın çok süratli bir şekilde ileri hareketine devam etti. Ludendorff 23 Mart'taki emirlerinde asıl görevin, üç tümenle desteklediği Below'un olduğunu tekrar vurgulamış ve hâlâ daha kuzeyde bulunan Altıncı ve Dördüncü orduların ona yardımcı olmalarını işaret etmiştir. İki gün sonra Below'un duraklaması daha belirgin hale gelince Ludendorff, Below'un taarruz eden sol kanadını engelleyen ve yan ateş altına alan bu güçlü mukavemet noktasının üstesinden gelmek için şimdiye kadar hareketsiz duran sağ kanadının 28 Mart'ta Arras'a icra edeceği direk bir taarruz düzenledi. 29 Mart'ta altı ya da yedi tümenle takviye edilen Altıncı Ordu, bu taarruzu Arras ve Lens arasında kuzey istikametinde, hedefi Boulogne olmak üzere genişletecekti! Bu arada esasen Hutier'e şimdilik Noyon-Roye hattını geçmemesi talimatı verilmişti.

26 Mart'ta Ludendorff, Below'un durumundan kuşkulananmaya başlar ve gözlerini güneye çevirir. Fakat onun ağırlığını güney bölgeye vermek yerine onu sadece ikinci asıl taarruz kuvveti haline getirir. Ve yine de Marwitz'in ordusunun istikameti Amiens olurken,

Hutier'e yeni emir almadan Avre Nehri'ni geçmemesi bildirilir. Bu, önünde 1916 yılındaki eski Somme muharebe sahasının zorlu arazisi bulunan ordunun ileri harekâta sevk edilmesi demek olurken, önünde düzgün arazi yapısı bulunan ordunun bekletilmesi demektir. Görünüşteki açıklama ve Ludendorff'un olağanüstü kararsızlık gösteren düşüncesi, üç ordunun muazzam büyüklükteki bir yelpaze benzeri hareketiyle güney istikametine, Paris'e dönerken, Below ve komşu birliklerinin deniz kıyısına dayanmış İngilizleri imha etmek için kuzeye döneceklerini tasavvur eden emrin müteakip cümlesinde kendini ele veriyordu. Bu gösterişli plan, Ludendorff'un ihtiyatta bulunan birliklerinin kapasitesinin çok ötesindeydi. Anlaşılan Ludendorff'un artık başarıdan başı dönmüş ve Ağustos 1914'te Moltke'nin yaptığı gibi, dereyi görmeden paçaları sıvamıştı. 1914 yılıyla paralel diğer bir konu ordu komutanlarının faaliyet raporlarının fiili ilerleme safhalarını daha ileride göstermeleriydi. Bununla beraber Rupprecht'e göre ordu komutanları bile gelecekte 21 Mart'ta "kesin zaferi ilan eden" Kayzer'den daha az ümitliydi.

Hutier, 27 Mart'ta altmış kilometreyi bulan bir ilerlemeden sonra Montdidier'e ulaştı fakat ertesi gün Below'un dokuz tümenle Arras'a gerçekleştirdiği taarruz muhtemel savunma mevzilerinden açılan ateş yağmuru altında çökünce, gerçeğin soğuk duşuyla karşı karşıya kalmıştı. Sis, taarruz edenlerin yardımına koşmamıştı.

Ludendorff bunun üzerine Below'un beyhude hücumlarını çok gecikmiş olacak şekilde durdurdu ve Altıncı Ordu'nun ertesi günü için planlanmış olan taarruzunu iptal etti. Asıl hedef Amiens oldu. Marwitz'e mevcut bütün ihtiyat birlikleri –dokuz tümen– verildi. Fakat Hutier dört yeni tümen kendisine ulaşana kadar iki gün beklemek zorunda kaldı. Bu zamana kadar Amiens istikametindeki taarruzun büyük dalgası neredeyse yerinde sayar hale gelmişti. Taarruzun direniş karşısındaki hızı, birliklerin yorgunluğuna ve ikmal zorluğuna oranla çok daha fazla yavaşlamıştı. Yollar tıkanmış, ulaşım ani baskınlara uğramış, ihtiyatlar burada hayati rol oynayan İngiliz hava saldırılarıyla taciz edilmişti. Taarruzun tekrarlandığı 30 Mart'ta, Almanların bölgede çok az kuvveti vardı. Taarruz, bel veren cephenin yardımına koşan Fransız ihtiyatlarının desteğiyle

güçlendirilen direnişin karşısında, çok az ilerleme kaydetti. O gün, piyadeden sonra gelen topçu birliklerinin ilk kez bütün kuvvetleriyle muharebeye iştirak ettikleri gün olmuştu. Yine de Almanlar sadece Fransız ve İngiliz birliklerinin bulunduğu bölgede değil, aynı zamanda Avre ve Luce'nin bulunduğu geçitlere hâkim olan Moreuil Wood sırtını ele geçirdiğinde, kritik bir durum meydana gelmişti. Bu birlikler ayrıca, Amiens-Paris ana demiryolunu örtmüştü. Fakat bu tehlike General Murat gibi davranan eski İngiliz Savaş Bakanı General Seely'in teşebbüsü ve sevk idaresi altındaki Kanada Süvari Tugayı'nın çevik bir karşı taarruzuyla savuşturuldu. Sırt tekrar ele geçirildi ve her ne kadar ertesi gün diğer birlikler tarafından tekrar kaybedilmekle birlikte, bu hücum şimdi Almanların enerjisinin titrek alevini söndürmüş gibiydi. 4 Nisan'da sadece dördü yeni olan on beş tümenle gerçekleştirilen diğer bir Alman saldırısına kadar, yaklaşık bir haftalık bir süre geçmişti. Takviyeli bir savunmayla karşılaşan bu saldırı, daha az başarılı olmuştu.

Yeni taarruzunun çok geç kaldığını gören Ludendorff, o zaman Amiens istikametindeki taarruzu askıya almıştı. Ludendorff hiçbir zaman birliklerin büyük kısmını İngiliz ve Fransız ordularının arasındaki boşlukta görevlendirmemişti. Bununla beraber, 24 Mart'ta Pétain Haig'e özel olarak şayet Almanların ilerlemesi bu hat boyunca devam ettiği takdirde Fransız ihtiyat birliklerini Paris'i korumak göreviyle güneybatıya doğru çekeceğini söyledi. Meğer çok az bir Alman baskısı çatlağı derin bir uçuruma dönüştürmek için ne yeterli olacakmış! Bir birleşme bölgesi (iki birliğin arasında bulunan bölge) bir taarruz noktası için en savunmasız ve uygun yerdir.

Bu büyük taarruzun üstün özelliklerinden birincisi, Batı Cephesi'ndeki önceki herhangi bir taarruzla kıyaslandığında dışarıda yarattığı sonuçların muazzamlığıdır; ikincisi kati sonuçlar elde etmedeki yetersizliğidir. Birincisi için İngiliz birliklerini suçlamak hem adil olmaz hem de asılsız olur. Onlar kahramanca dayanıklılığın mucizelerini sergilemişlerdi ve muharebe sahasında uzun süren direniş bunun kanıtıydı. Akabinde meydana gelen süratli geri çekilmenin ana nedeni, kontrol ve muhaberenin sıkça felç olmasıydı.

Siper savaşının üç yılı boyunca büyük ölçüde telefona dayalı ayrınılı ve karmaşık bir sistem inşa edilmişti. Siperlerdeki hareketsizlik aniden muharebeye dönüşmeye başladığında İngilizler, savaşın temel ilkesi olan esnekliği ihlal etmenin kaçınılmaz cezasını ödediler.

Alman tarafına gelince, taarruz planlarının çarptığı esas kaya Arras idi. Askeri muhafazakârlığın onlara pahalıya mal olmuş olması muhtemeldir. Zira Bruchmüller Hutier'in ordusunun kendisinin tasarladığı sürpriz bombardımanı icra ederken, Below'un kuzeyde bulunan ordusu eski yöntemlere bağlı kalarak ön kestirmeden vazgeçmeyi reddettiğini açıklamıştı. Bir kez daha ve yine Somme civarında Below'un geleneksel askeri yaklaşımı, İngiliz ordusu için en iyi kazanç olmuştu.

Fakat Alman başarısızlığının daha temel bir nedeni, Ludendorff'un kendi kısıtlamalarıydı. Ludendorff yeni gerçeği yeterince anlayacak kavrama gücüne sahipti; fakat tam anlamıyla icra edecek yeterli esnekliğe ya da kanaate sahip değildi. Gençliğinden bu yana düşmanın asıl kuvvetine taarruzu öneren Clausewitz doktriniyle büyümüş birisi için, düşmanın en zayıf noktasına taarruz etmek gereğinden fazla bir yenilikti. "İngilizler mutlaka mağlup edilmelidir!" onun sloganıydı. Önünü göremiyordu ve stratejide en kısa yolun bildiğin yol olduğu gerçeğinin farkına varamadı – zira hedefe doğrudan yaklaşmak kıyasen taarruz eden tarafı yorar ve direnişi güçlendirir, oysa dolaylı olarak yaklaşmak, savunmada olan tarafın dengesini bozarak onun mevzide tutunmasını gevşetir.

Alman birliklerince taarruzun icrasında yaygın olarak gözden kaçan bir başka önemli başarısızlık nedeni vardı. Bu ise tamamen ve çok iyi malzemelerle dolu olan ikmal depolarının bulunduğu bölgeye giren birliklerin üzerindeki fiziki ve düşmanın kendilerinden çok daha beslendiği ve donatıldığını keşfeden ve onların sadece U-boat (denizaltı) muharebeleriyle ve düşmanın ekonomik koşullarına ilişkin yalanlarla beslendiğinin psikolojik tesiridir. Bu ikili etki, birçok olayın kaynaklarında görülecektir. En aydınlatıcı ve güvenilir olan kaynaklardan biri, Alman şair ve romancı Rudolf Binding'in savaş günlüğüdür.

Binding, 27 Mart'ta şunları yazıyordu:

Şu anda halen İngiliz geri bölgelerindeyiz... bolluk, bereket ülkesi. Toprağın yetiştirdiği bu en iyi şeylerle ancak kendilerini besleyecek harika insanlar bunlar. Bizim askerlerimiz İngiliz askerlerinden zorlukla ayırt ediliyor. Herkes en azından bir deri yelek, su geçirmez... İngiliz postalları ya da diğer bazı güzel şeyler giyiyorlar. Atlar yulaf yığınlarıyla ve harika keklerle besleniyorlar... ve şüphe yok ki ordu büyük bir keyifle yaşıyorlar.

Ertesi gün ise yazdıklarında oldukça önemli bir bölüm vardı:

Bugün piyademizin ilerlemesi Albert Kanalı yakınlarında aniden durdu. Kimse nedenini anlayamadı. Ordularımız Albert ve Amiens arasında hiç düşman olmadığını bildirmişlerdi... Önümüz tamamen açık gibiydi. Tıkanıklığın nedenini öğrenmek için verilen bir emirle bir arabaya atladım. Tümenimiz ilerleyen birliklerin tam önündeydi ve herhalde yorgun olamazdı. Oldukça dinçti...

Kasabaya yaklaşıp yaklaşmaz tuhaf şeyler görmeye başladım. Pek askere benzemeyen, garip ve kesinlikle hiçbir ilerleme belirtisi göstermeyen ilginç figürler kasabadan dönüyorlardı. İnek güdenler vardı... Diğerlerinin bir koltuğunun altında bir tavuk diğer koltuğunun altında ise bir tomar kâğıt vardı. Askerlerin koltuklarının birinin altında şarap, diğer ellerinde ise açık bir şarap şişesi vardı. Askerler yalpalıyorlardı. Zorlukla yürüyen askerler. Kasabaya girdiğimde sokaklar şarap içindeydi.

Vaziyet hakkındaki dehşetli bir izlenimle tümen karargâhına döndüm. İlerleme durdurulmuştu ve saatlerce tekrar başlatılmasının bir yolu bulunmadı.

Ve o gün subaylar birliklerini toparlamakta aciz kalırken, Rudolf Binding günlüğün devamında "Ertesi gün Albert Kanalı'ndan şaraplarla neşe içinde ve muzaffer bir edayla çıkan birlikler demiryolu toprak setinde bulunan birkaç İngiliz makineli tüfeğiyle anında biçildiler," notunu düşmüştü.

Fakat yağma nedeniyle kendinden geçme, şaraptan sarhoş olmaktan bile daha büyük ve daha genel bir haldi ve her ikisinin de temel nedeni "yılların verdiği genel mahrumiyet duygusuydu." Acil görevde olan bir karargâh subayı, çukurdan su geçirmez bir İngiliz postalını almak için arabasını bile durduruyordu. Bu ken-

dinden geçmede Almanlar sadece Amiens'e ulaşma şansını kaybetmediler; fakat ilerlemelerinin devamını sağlayacak paha biçilmez değerdeki su tesisatlarını pirinç musluklar uğruna mahvetteler. Bu anlamsız şiddetli arzusunun nedeni, "İngilizler her şeyi bizim çok uzun süredir görmediğimiz bu iki maddeden, ya kauçuktan ya da pirinçten, yapmışlardır," kanaatinde açığa çıkmaktadır. "Alman birliklerinin çılgınlığı, aptallığı ve disiplinsizliği diğer konularda da görülmektedir." Yararsız her oyuncağı ya da ıvır zıvrı kapıyorlar ve sırt çantalarına atıyorlar, taşıyamadıkları yararlı olan her şeyi imha ediyorlardı.

Bu yağma tükenince gösterilen tepki müthişti ve kendi yetersizlikleriyle düşmanın bolluğu arasındaki zıtlık daha da moral bozucuydu. Askeri başarı umutları tükendikçe ve umutlarla birlikte düşmanın ikmal maddeleriyle karınlarını ve ruhlarını tekrar doldurma umudu soldukça, moraller hızla sarpa sarmıştı.

Savaşan herkes yiyecek ve medeni rahatlık düşüncesinin askerin ufkunu nasıl kapladığını bilir. Alman ordusunun son taarruzunun sonuçsuz kaldığı Temmuz'dan bu yana, bu denli ani moral çöküşü sadece artan açlıktan dolayı değil, fakat düşmanın çok büyük maddi dayanıklılık gücü hakkındaki şaşırtıcı kanaatinden midir?

Cephe zapt edilemez bir duvar olduğu sürece, propaganda ve sansür farkı gizleyebildi. Fakat Almanlar İngiliz hatlarını yarıp geri bölgelere girince, gerçek, Alman birliklerinin önüne serilmişti. Askeri istatistiklerin derinliğine ve psikolojik temelinin sahasına nüfuz ederek Mart 1918'in o zaman İngilizler için bir felaket olduğuna ilişkin verilen tarihi hüküm onu yaşayanlar için bir talih kuşu muydu? Şayet öyleyse bu çözüm daha önce denenmediği için çok yazık olmuş gibidir. İngiliz komutanlığı cephenin civarında gönülsüz "sivilleri ve politikacıları" gezdireceklerine, Almanlara geri bölgelerindeki harika topraklar, yani bal ve sütle taşan topraklar için ziyaret düzenleyebilirlerdi. Ya da en azından esirlerinin bir bölümünü uygun bir şekilde ağırladıktan sonra, kasten serbest bırakabilirlerdi. Böyle bir strateji, birçok insanın askeri sevk ve idarede çok eksik bulduğu hayal gücünü kesinlikle temin etmiş olacaktı.

Sahne 2: Flanders Yarma Taarruzu

9 Nisan 1918’de, Artois önündeki aşılamayan siperleri yarmak için girişilen sonuçsuz İngiliz taarruzunun ilk yıldönümünde, Almanlar ters istikamette daha başarılı bir taarruzda bulundular. Bu, Ludendorff’un 21 Mart’ta başlayan devasa taarruzunun ikinci safhasıydı. Üç yıl önce siperlerdeki kilitlenmeyi yarmak için yapılan İngiliz taarruzunun cepheyi toplam bir kilometre yardığı Neuve Chapelle civarından ileri atılan, çok hızlı gelişen dar cepheli bir Alman taarruzu, karşılarında bulunan Portekizlileri püskürttü ve 9 Nisan öğleden evvel cepheyi beş kilometreyi aşkın bir mesafede yardılar. Üstelik iyi bir tesadüf eseri cephenin güneyden değil, kuzeyden açılan gediğinin kanat kısımları çökmüş ve yeni gelişen süratli taarruzların İngiliz cephesinin zayıflığından yararlanması sonucunda, birçok bölge daha ele geçmişti.

Ertesi güne kadar kırk kilometrelik cephe ele geçirilmişti ve Haig, 12 Nisan’da tarihi günlük emrini yayımlamıştı: “Sonuna kadar savaşmaktan başka bir yol kalmamıştır. Her mevzi son askeriye kadar savunulacaktır... Ölmek var, dönmek yok ve son ümit ve gayretle davamızın haklılığına inanarak her birimiz sonuna kadar savaşmalıyız.” Bu mesaj, İngiliz halkına ve hatta İngiliz kuvvetlerine tehlikenin büyüklüğünü haber veren ve neredeyse umudun kalmadığını ve sadece şerefın kaldığını –ve düşmanın üstüne yürüyeceklerini– belirten bir gök gürlemesi gibi gelmişti.

Bununla beraber muhtemeldir ki, o anda ve sonraki günlerde en az iyimser ve en moralsiz adam, İngiliz saflarında değil, fakat ilerleyen düşmanın ardındaydı – o adam bizzat Ludendorff idi. Ludendorff, 21 Mart’ta ve sonraki günlerde zafer için büyük umut vaat eden, dikkatli bir şekilde düzenlenmiş olan stratejik planının istediğı gibi yürümediğini görmüştü. Taarruzun süratli olmasını istediğı yerde yavaş yavaş olmasını istediğı yerde süratli olması, onu Somme’dan kuzey istikametine dönmek yerine istemeyerek, çorak Somme muharebe sahasının diğer tarafında bulunan Amiens’e sevk etmişti. 28 Mart’ta Arras müstahkemine yaptığı gecikmiş taarruzunun püskürtülmesi sonucunda, İngiliz ordularını kanatla-

rından kuşatmak ve müttefiklerinden tecrit etmek amacıyla kıyıya hapsetmek planından kesinlikle vazgeçmeye zorlanmıştı.

Fakat her ne kadar kıl payı kaçırmış olsa da, geciktiğinden ve ikmal zorluklarından dolayı, Amiens istikametindeki bu saldırı başarısız oldu. Ludendorff, düşünceli hareket etmekten ziyade, çaresizlikten dolayı Wetzell'in reddedilen planına sarıldı ve Ypres-Lens bölgesine "Saint George" kapalı kod adlı taarruzu icra etmeye karar verdi. Fakat "Michael" taarruzunu çok uzun süre devam ettirmiş ve çok derinlere sarkmıştı. Yalnızca ihtiyat birlikleri yetersiz değildi, fakat yeni ikmal maddeleri ve mühimmat tedarik etmek ve ağır topçu birliklerini kuzeye kaydırmak zorundaydı. 1 ve 2 Nisan'daki konferanslar taarruzun 9'una kadar hazır olamayacağını göstermişti; otuz beş ilave tümen yerine sadece on bir tümen zamanında gönderilebildi. Mizahi bir anlayışla taarruzun adı "Georgette" olarak yeniden değiştirildi. Ludendorff başlangıçta talihliydi fakat bu talihin ele avuca sığmaz ve aldatıcı bir haliydi. Talihi, ilk taarruzunun henüz iki İngiliz tümenine yerini bırakmak üzere olan ve bu arada bütün kolordu bölgesini tutması için cephe boyunca yayılmış bulunan, Portekiz 2. Tümeni'nin cephesine rastlamış olmasıydı.

Bu talihli durumun Ludendorff için daha az kabul edilebilir yönü bir ölçüde Portekizlilerin Ludendorff'u mahvettikleri ve kaçarak müttefiklerini kurtardıklarını ileri süren, insafsızca bir yorumda özetlenmiştir. Zira her ne kadar bu taarruzun genişlemesi ve gelişmesi "plana göre" olsa da, Ludendorff bu planı tam anlamıyla benimsememişti. Stratejisi ve onun gerekleri göz önüne alındığında Ludendorff bu taarruza ya gereğinden fazla yüklenmişti ya da yeterince zorlamamıştı.

Bu kararsızlığın –ve depresyonun– en kesin delili, bu bölgeye taarruz eden Alman Dördüncü Ordusu'nun ele geçirilen arşivlerinde bulunmaktadır. Ve onların varlığı, savaş sonrası özenle hazırlanan herhangi bir savunmadan daha iyi bir yol göstericidir. Bu arşivlerin ayrıca bir avantajı da, yüksek rütbeli komutanların itibarları yararına makul hileler yapılamadan, düşman eline geçmesiydi. Bu Alman arşivleri, genelturmaydaki kurmay başkanlarının Dördün-

Harita 20

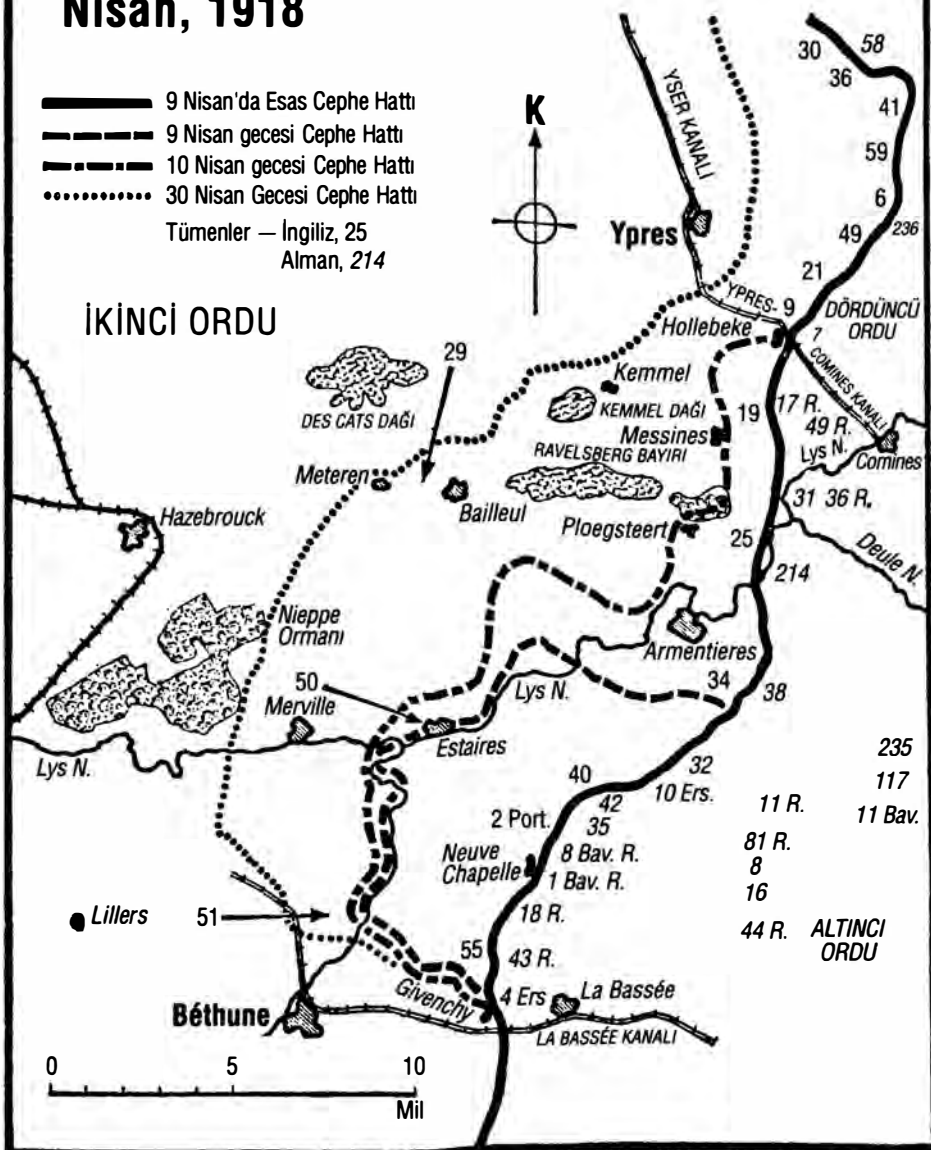
LYS Muharebesi

Nisan, 1918

- 9 Nisan'da Esas Cephe Hattı
- - - 9 Nisan gecesi Cephe Hattı
- . - . 10 Nisan gecesi Cephe Hattı
- 30 Nisan Gecesi Cephe Hattı

Tümenler — İngiliz, 25
Alman, 214

İKİNCİ ORDU

cü Ordu'dan Lossberg'in, Ordu Grubu'ndan Kuhl'un ve başkomutanlıkta Ludendorff'un bütün meseleleri amirleri Sixt von Arnim, Rupprecht ve Hindenburg'a danışmak bahanesiyle bile paylaşmadan kararlaştırdıklarını göstermektedir. Ayrıca o belgeler, Ludendorff'un tümenleri, genellikle vakti geçince ve gerçek bir başarı için yetersiz olacak miktarda büyük bir cimrilikle tahsis ettiğini göstermiştir. Belgelere göre Ludendorff, yeni meydana gelen çıkıntının kendisi için bir başka kuşatma tehlikesi haline geleceğinden o kadar endişeliydi ki, Alman taarruzunu, yakaladığı en büyük fırsat anında karşı taarruz korkusu nedeniyle durdurmuştu.

Fakat bunların hepsi İngiliz komutan ve askerlerinden gizlenmişti. Onlar düşmanın kuşaklarını ve endişelerini değil, sadece taarruzlarını biliyorlardı. Her ne kadar Ludendorff kendisini büyük bir sorun içerisinde görmekle birlikte, İngilizler kendilerini kıyma makinesinin içinde kıyılan kısımlarının denize atılması gibi, hoş olmayan bir ihtimali düşünüyorlardı. Bu duvar, bir ordunun sırtını vermek istemediği bir duvardı. Halbuki Somme'da en azından geri çekilmek için yeterli mesafe vardı, kuzeyde ise İngiliz birlikleri, üsler ve ulaşım tesisleri hepsi bir aradaydı ve çok az bir baskı karşısında hassas durumda olan dar bir "boğazın" içerisindeydiler ve bastırılmaları çok kolaydı. Kıyı demiryolunun dışında, kıyıya paralel tek ulaşım olan Saint Pol-Lillers-Hazerbrouck hattı cephedeki siperlerin ancak yirmi beş kilometre gerisinden geçiyordu. Bu nedenle Almanların 12 Nisan'da ulaştıkları ve şans eseri asla belirgin bir şekilde cephede derinleştirilemeyen on beş kilometrelik mesafe, Somme'da cephenin altmış kilometrelik yarılmasından daha tehlikeliydi.

Cephedeki durum çok ağırdı, çünkü taarruz zaten baskı altında olan birliklere karşı gerçekleştirilmişti. Portekizlilerin yanı sıra La Bassée ve Ypres-Comines kanalları arasındaki altı İngiliz tümeninden birinin -55. Tümen- haricinde hepsi, güneydeki muharebeden buraya yardım etmek için gelen yorgun tümenlerdi. Yorgun oldukları gibi ayrıca geniş bir alana yayılmışlardı. Haig'in ihtiyatlarındaki azalma ve hayati derecede bir hâkim arazi olan Arras-Givenchy müstahkeminin büyük önemi, bir avuç kuvvetindeki tümenlerin

kırk kilometrelik bir cepheyi tutmak zorunda kalmalarına neden olmuştu. En kötüsü, en uzun cephenin buna en az dayanabilecek olanlara tahsis edilmiş olmasıydı. Portekiz Kolordusu, Neuve Chapelle'in her iki tarafında on kilometrelik bir cepheyi tutmaktaydı. Kolordu çok uzun süredir cephedeydi ve artan emre itaatsizlik vakaları, moralin bozulduğunun habercisiydi. Birinci Ordu Komutanı General Horne, 5 Nisan'da Portekiz 1. Tümeni'ni cepheden geri çekerek birliklerin görev yerlerini değiştirdi. 2. Tümen de 9 Nisan gecesini İngiliz tümenleriyle değiştirelecekti fakat bu arada bu tümene her ne kadar Portekiz 1. Tümeni'nin bir tugayı cephenin sekiz kilometre gerisinde Lestrem (Kuzey Fransa-Belçika sınırı) yakınlarında ihtiyatta bırakılmakla birlikte, kolordunun bütün cephesini tutma görevi verildi. 51. Tümen birkaç gündür muharebe sahasındaydı ve muharebeye iştirak ettirilebilirdi. Aslında tümen komutanı, betonla güçlü bir şekilde tahkim edilmiş, tutulması kolay ikinci hattı devralması gerektiğini teklif etmişti. Fakat bu istek onaylanmadı. Bununla beraber Horne, kendi lojistik şubesi tarafından Alman demiryollarının birleşmesinin Lys bölgesini en muhtemel taarruz noktası haline getirdiği konusunda uyarılmıştı. Gerçekten de burası, taarruzun gerçekleştirilebileceği tek noktaydı. Ayrıca, buradaki yarma harekâtı tehlikesini karşılamak amacıyla, yirmi beş kilometre geride geçici özel ikmal depoları hazırlamak için izin almaya gayret ettiler fakat terslendiler. Neyse ki komutanın haberi olmaksızın hazırlıklara başlamışlardı. Bu geçici depoların varlığı, daha sonra meydana gelen fevkalade durumun hafifletilmesinde yardımcı olmuştu.

Bölgesel hazırlıklarının gidişatı Horne'nin sorumluluğunda olsa da, duvar haritası üzerinde icra ettikleri durum muhakemesindeki beceriksizlikte, Haig ile tamamen aynı fikirde olduklarını belirtmek doğru olur. Taarruzun baskın olduğunu gösteren yeterince emare vardı. Zira Almanlar yeni taarruzun hazırlığı safhasında gizliliği süratle (baskına) feda etmişlerdi. İngiliz uçakları, 31 Mart'tan bu yana Alman ihtiyat ve topçu birliklerinin demiryolu ve karayoluyla kuzey istikametindeki genel intikali bildirmişlerdi. Resmi Hava Harp Tarihi'nin açıkladığı gibi, 1 Nisan'da birkaç saat zarfında

tek başına bir gözlemci “La Bassée-Armentieres cephesini ikmal eden hareket halinde elli beş tren saymıştı... Hava fotoğraflarıyla takviye edilen müteakip birkaç günün hava raporları, Almanların muazzam bir yığınak yaptığını açıklığa kavuşturmuştu.” Genel Karargâh’ın uyarılardan yararlanamaması, düşmanın asıl planına bağlı kalacağına ve Somme taarruzunu geliştirmesinden sonraki adımın Arras müstahkemine saldırısının tekrarı olacağına inanmasıdır. Anlaşılan Haig Ludendorff’u kendisinin Passchenaale’dekine benzer bir ısrara sahip olduğunu sanmış gibidir. Ludendorff’un doğru hareket tarzının, kendi cephesinin en güçlü kısmı olsa bile, Vimy sırtının kilit mevzisini kazanmak olduğuna inanan Haig, Ludendorff’un 28 Mart’ta karşılaştığı acı derse rağmen, bunu tekrar denemek zorunda olduğu fikrine saplanmıştı.

Genel Karargâh daha 7 Nisan’da yaptığı durum muhakemesinde, umudunu “Vimy sırtında birleşecek bir taarruza” bağlamıştı. Fakat Resmi Hava Harp Tarihi’nden yine bir alıntı yapalım: “Hava raporlarında ve hava fotoğraflarında Genel Karargâh’ın Vimy sırtında birleşecek bir taarruzun ihtimal dahilinde olduğu görüşünü destekleyecek bir şey yoktu. Aksine hava raporları Arras’ın karşısında bulunan Alman birliklerinin kuzeydeki takviyeleri ikmal etmek için çekildiklerini ve ani düşman yığınının La Bassée Kanalı’ndan kuzey istikametine doğru olduğuna ilişkin pek az şüphe bırakması gerektiğini gösteriyordu.”

Ayrıca hava raporunun, Horne’nin Portekizlilere yardım gönderilmesinin gecikmesiyle de alakası vardı. “Yardımanın çok gecikebileceği hava raporlarıyla da gösterilmişti. 7 Nisan sabahı boyunca hava gözetleyicileri, Portekizlilerin tam karşısındaki anayolların hareket halindeki araçlarla dolu olduğunu ve kara gözetleyicileri de Alman destek mevzilerine mühimmat taşıyan askerleri rapor etmişlerdi. Müşterek hava ve kara raporlarıyla iletilen izlenim, taktik yığınının tamamlanmak üzere olduğuydu.” Bununla beraber bu bilgiler tepedekileri etkilemedi – ya da onlar ağırdan alıyorlardı.

Çünkü 9 Nisan saat 04:50’de La Bassée ve Armentieres arasındaki on sekiz kilometrelik cepheden şiddetli bir bombardıman

başladı. Bu bölgenin kanatları hardal gazına boğuldu – bu, onların çok zor durumda kalacağını fakat taarruzun hemen başlamayacağını işaretliydi. Saat 07:30'da, ateşteki yavaşlamadan sonra, küçük Alman piyade grupları ileri doğru harekete başladılar. Bir saat süreyle tekrar şiddetlenen bombardımanın ardından, taarruz saat 08:45 civarında üç tümene karşı Alman Altıncı Ordusu'nun dokuz tümeni tarafından başlatıldı. 21 Mart'ta olduğu gibi tabiat bir kez daha taarruza kalın bir sis örtüsü şeklinde gizlilik imkânı sağladı. En güneyde bulunan 55. Lancashire Teritoryal (Gönüllü) Tümeni, Givenchy'de sağlam bir şekilde tutunuyor ve direnişe o kadar sarsılmaz şekilde karşı koyuyordu ki, sadece taarruzun kesilmesine neden olmakla kalmadılar, fakat müteakip hücumlarını güneye doğru genişletmesi konusunda Alman komutanlığının aklını çeldiler.

Fakat merkezde Almanlar, Portekiz mevzilerini çok süratli bir şekilde işgal ettiler. Portekizliler kanat bölgelerinde 55. Lancashire Teritoryal (Gönüllü) Tümeni'nin cephesinin iki katından daha fazla bir cepheyi geçici olarak tutuyorlardı; her ne kadar her yarıya (0,91 cm) düşen kuvvet çok az olmamakla birlikte, özellikleri göz önüne alınarak kıyaslandığında böyle bir tertiplenmenin tehlikeli olduğu ortaya çıkmaktadır – ve durum tehlikeli hale gelmişti. Fakat Kral Edward'ın Atlı ve 11. Bisiklet taburlarının güçlü direnişi, Alman hücumunu durdurdu. Bu birlikler, 55. Lancashire Teritoryal (Gönüllü) Tümeni'nin ihtiyat tugayının yardımıyla birlikte Almanların güney kanadını yarmasını önlemeye yardımcı olmuşlardı. Aslında bu direniş Almanların ilerlemesini kuzeybatı istikametine doğru çok daha fazla uzamasına neden olmuştu.

Fakat yarma taarruzunun kuzey kanadında, kendi kanat kısmı açıkta bulunan 40. Tümen müşterek baskı altında kısmen yenik düşmüştü. Gediği tutmak için çıkagelen 51. ve 52. tümenler, Portekizlilerin tıkadıkları ve bozuk arabaların dağıldığı yollarda geciktir ve mevzilerine ulaşmadan muharebenin en şiddetli anına yakalandılar ve artık yedi tümenle takviye edilen Almanların Lys ve Lawe nehirleri hatlarını tutmalarını ve hatta nehirleri geçmelerini önleyemediler. Fakat o âna kadar meydana gelen direniş ertesi

gün Alman akınına yavaşlatmıştı. Asıl çıkıntının kuzey bölgesinin dışında biraz daha toprak kaybedilmişti.

Bununla beraber o sabah Alman taarruzu, Plumer komutasındaki İngiliz İkinci Ordusu'nun güney bölgesinin yanında bulunan Ypres-Comines kanalları kuzey istikametinde genişletilmişti. Her ne kadar bu yeni hücum çok daha hafif –Alman Dördüncü Ordusu'nun sadece dört tümeniyle– olsa da, sağ tarafta gerçekleştirilen akının takip ettiği sol taraftaki hücumla benzer bir hücumdu. Hücumun hafif olması, savunmada bulunan üç İngiliz tümeninin bir kısmının önceki gün meydana gelen gediğin kapanması için mecburi sevki ile dengelenmişti. Almanlar cepheyi yarmışlar ve taarruzların esnasında Armentieres'in bizzat kendisi kuşatılmış, 34. Tümen kuşatmadan güçbela kurtulmuştu. O gece gediğin genişliği elli kilometreyi bulmuş ve 12 Nisan'a kadar derinliği iki katına çıkmıştı.

Bu, kritik bir durumdu. Almanları, Hazerbrouck kavşağından sekiz kilometreden daha az bir mesafe ayırıyordu. 13'ünde İngiliz ve Avustralyalı ihtiyat birlikleri güneyden gelmeye ve Alman baskısı gevşeme emareleri göstermeye başlamıştı – bu kendilerinin kabul ettiği “artan hava taarruzlarının altında yaşanan ikmal zorluklarıydı.” 4. Muhafız Tugayı tarafından tam zamanında engellenen Hazerbrouck yaklaşma istikameti, şimdi Avustralya 1. Tümeni tarafından nihai olarak kapatılmıştı ve Alman taarruzunun kalan unsurları, neredeyse tümüyle gediğin kuzey yarısında kullanılmıştı.

Plumer şimdi muharebe sahasının güney kenarının dışında kalan bütün kısmının sorumluluğunu devralmıştı ve yeni Alman taarruzunun genişlemesini önlemenin yanı sıra cephesini de daraltmak için, Ypres muharebe çıkıntısından ölümsüz kasabanın tam önündeki hatta ağır ağır çekilmeye başladı. Bu geri çekilme, geçen sonbaharda korkunç bir bedel karşılığında ele geçirilmiş olan birkaç kilometrekarelik çamurlu bir alanı terk etse bile, akıllı ve ileriye gören bir hareket tarzıydı.

Her ne kadar düşman 15 Nisan'da Bailleul ve Ravelsberg sırtını ele geçirdiyse de, daha sonra Meteren'de ve Kemmel Hill'in önünde durduruldular ve 18'inde hücum sağanağı dindi. Bu arada cephenin ardında bir başka tarz hücum sağanakları hüküm sürüyordu. Fo-

ch'un Batı Cephesi başkomutanı olarak tayin edilmesi, Haig'e umduğu ani desteği sağlamış gözüküyordu. 10 Nisan'dan bu yana ve aslında daha önceden Haig, Foch'a Fransızların muharebeye yardım etmesi ve faal olarak iştirak etmesi için baskı yapmaktaydı. 14 Nisan'da Abbeville'de sert bir konferans oldu ve ertesi gün Haig, "Başkomutan tarafından yapılan düzenlemelerin askeri durumun gereklerini karşılamakta yetersizdi," diyerek eleştiride bulunmuştu.

Öte yandan Foch, belki de tehlikeyi göz önüne alarak, ihtiyat birliklerini taarruz için idareli kullanıyordu. Foch'a göre 14 Nisan'da "kuzeyde muharebe bitmişti" – birçok gözlemciye göre ise, daha ziyade kuzeydeki İngiliz ordusu "bitmiş" gibiydi. Foch, her zaman olduğu gibi görüşlerini benzetmelerle örnekleyerek açıklamıştı – taşların suya atılmasıyla meydana gelen halkalar sular durdukça daha az belirgin hale gelirler. Bu benzetmeler, baskı altındaki müttefikler için rahatsız edici oluyordu. Fakat 1914 ve 1915'te Ypres'te olduğu gibi İngilizler, onu haklı çıkarmak için ağır şartları tecrübe etmiş olsalar bile, Foch'un tahminleri doğru çıkmıştı.

İddia edilenin aksine beş Fransız tümeni, daha 14'ünde İngiliz cephe gerisine varmıştı. Fakat onların niyetlendikleri taarruz, 1915 yılında Ypres'te olduğu gibi, başlangıçta gerçekleşmedi. Bununla beraber adil olmak ve taktik yararı belirtmek gerekirse, İngiliz karşı taarruzları muharebe süresince ağır kayıplar karşılığında mütemadiyen az kazançlı olmuşlardı. Bir Fransız tümeni, 18 Nisan'da Kemmel Hill'i aldı ve ertesi günü geri kalan birlikler cepheye ulaştılar. 25'inde Almanlar kaldıkları yerden ancak sınırlı bir cephe de taarruzlarını devam ettirdiler. Ünlü Kemmel Hill Fransızlardan alındı ve ayrıca kuzeyde bulunan İngilizler geri püskürtüldü. Birkaç saat için Almanlara son bir fırsat kısmet oldu; fakat Ludendorff'un müdahalesi sonucunda bu fırsattan yararlanamadılar. 29 Nisan'da, çok pahalıya mal olan ve daha sonuçsuz nihai hücumdan sonra, Alman taarruzundan vazgeçildi.

Resmi Harp Tarihi yazarı General Edmonds'un etkili bir biçimde belirttiği gibi, "Ludendorff'un 8 Ağustos 1918'den sonra neden çöktüğünü anlamak kolaydır – zaten Ludendorff daha 29 Nisan'da umudunu kaybetmişti."

Sahne 3: Marne Taarruzu

Dört muharebe yorgunu İngiliz tümenleri, Aisne'nin kuzeyindeki Reims ve Soissons arasında bulunan sakin bir bölgede ordunun diğer kısmından uzakta müfrez bir şekilde "istirahat" ediyorlardı. Onlar Lys Muharebesi'ndeki çok çetin koşullardan sonra "ölümüne" mücadelenin sonraki safhalarında İngilizlere yardım amacıyla kuzeye gönderilen Fransız takviyelerin karşılığında, Fransız cephesine sevk edilmişlerdi. Sükûnet içinde bulunan Aisne'de, siperlerin muhafızları olarak hâlâ yararlı bir amaca hizmet ederken kendilerini toparlayabiliyorlardı.

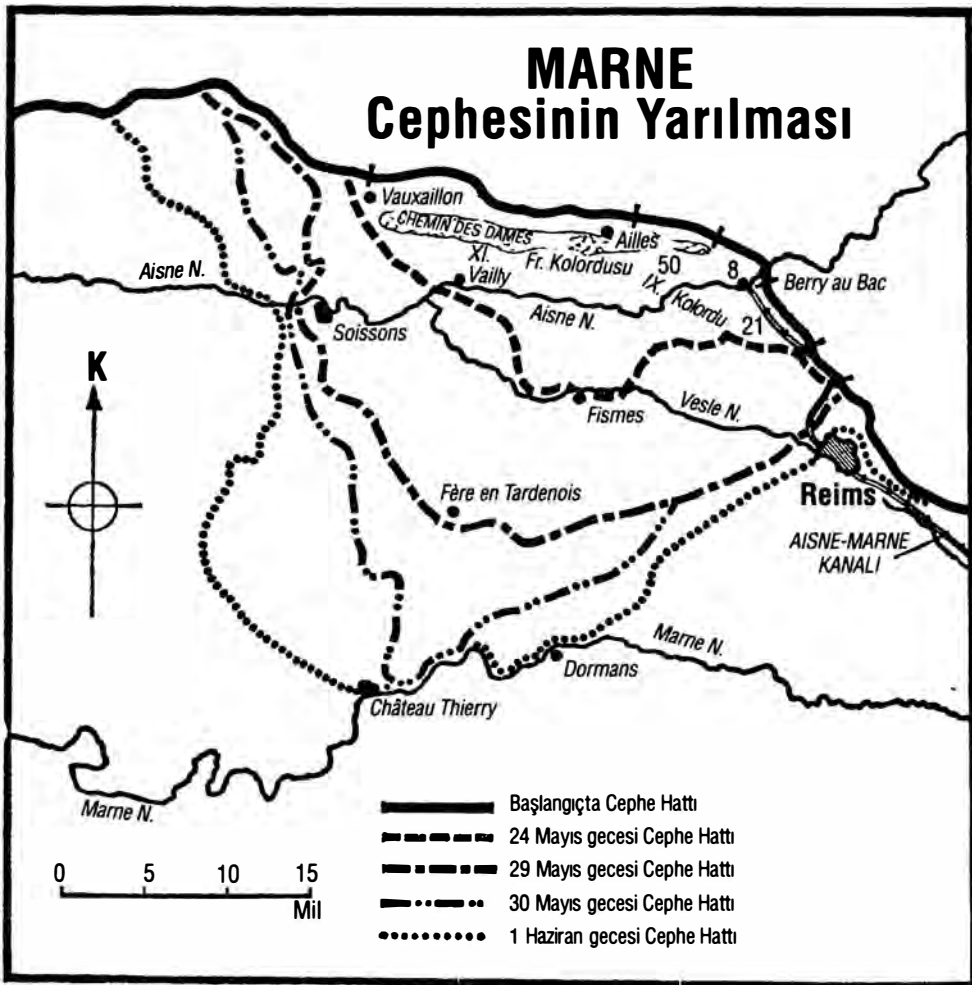
Aisne cephesi sahici olamayacak kadar sakindi. Fakat bölgedeki İngiliz komutanların kimi bazı Fransız komşularıyla paylaştıkları huzursuzluk, Fransız üstleri tarafından pek dikkate alınmadı. Onlar 25 Mayıs'ta Fransız karargâhından "bize göre düşmanın yarın taarruz etmesini mümkün kılacak hazırlığa ilişkin belirtiler yoktur" mesajını aldılar. Ertesi sabah Fransızlar, yaklaşan taarruzdan bahseden iki esir yakaladılar, fakat üst komutanlığın taarruzu karşılayacak bir planı yoktu ve yine de birlikleri günün geç vakitlerine kadar uyardılar. Artık çok geçti!

Zira 27 Mayıs 1918 saat 01:00'da, Reims ve Soissons'un kuzeyi arasında, ünlü Chemin-des-Dames boyunca Fransız-İngiliz cephesine müthiş bir topçu ateş sağanağı başlamıştı. Saat 04:30'da ezici bir Alman akını, cephedeki siperleri silip süpürmüştü. Öğle vakti Almanlar, Aisne Nehri'nin havaya uçurulmamış birçok köprüsünü ele geçirmişti ve 30 Mayıs'ta 1914'ün büyük çöküşünün yeri ve sembolü olan Marne'ula ulaşmışlardı. Yaklaşık dört yıl sonra ilelebet geçmişte kalacağı zannedilen tehlike, moral bozucu bir sembolle geri dönmüştü.

Neyse ki bu taarruz, "buraya kadar ulaşmış ve daha öteye geçmemişti." 1 Mart ve 9 Nisan tarihlerindeki önceki iki büyük taarruz gibi 27 Mayıs'taki taarruz da şaşılacak derecede toprak ve esir ele geçirmeyi başarmıştı fakat bu, Almanları stratejik hedeflerine pek az yaklaştırmıştı. Ve bu taarruzun başarısı, Almanların düşüşlerinin zeminini öncekilerden daha bile fazla olmak üzere

hazırlamıştı. Bunun nedenlerini ele alacağız. Fakat kuzeydeki son saldırıdan bir ay sonra neden sona gelinmişti; yeni müşterek komutanlığın hazırlık ve durum muhakemesi yapmak için bu kadar uzun bir mühlet olduğu bir zamanda neden şimdiye kadar müttefiklerin maruz kaldığı en büyük baskın mümkün olmuştu? Bu belki de muharebenin en ilginç tarihi sorusudur.

Harita 21

Elbette uzun süredir Aisne bölgesinin emniyetinden doğrudan sorumlu olan Fransız Yüksek Komuta Kademesi'nin, taarruz ihtimaline inanmadığı bilinmektedir. İngiliz yüksek komutanlığı, kuzeydeki cepheden endişe etmekle birlikte, orada başka bir saldırı beklemiyorlardı. Olaylarla doğrulanmamakla birlikte Alman açıklamalarının tanıklık ettiği gibi, İngilizlerin o zamandan bu yana taarruzu beklemeleri için bazı nedenleri vardı.

Fakat kapsamlı bir keşif yapması için daha iyi konumları bulunan diğer müttefiklerin istihbarat teşkilatı uyarıda bulunmuştu – ancak bu uyarı, iş işten geçene kadar dikkate alınmadı. Flanders'teki muharebenin dinmesinin üzerinden on beş gün sonra 13 Mayıs'ta, İngiliz istihbarat teşkilatı "Arras ve Albert arasındaki geniş cephede bir taarruza niyetlenildiği" sonucuna varmıştı. Ertesi gün bu konu Amerikan Seferi Kuvvetleri İstihbarat Teşkilatı'nın bir konferansında tartışıldı ve harekât eğitim subayı Binbaşı S.T. Hubbard, sonraki taarruzun 25-30 Mayıs tarihleri arasında Chemin-des-Dames bölgesine yapılacağına ilişkin aksi bir görüş ileri sürdü. İleri sürülen gerekçeler arasında şunlar bulunuyordu: Baskın, Alman yönteminin esas dayanak noktası olduğundan, bu bölgenin şu anda böyle bir taarruza imkân tanıyan birkaç yerden birisi olması; müttefikler tarafından güvenli ve yorgun tümenler için dinlenme bölgesi olarak kabul edilmesi nedeniyle bölgenin seçilmesinin büyük bir ihtimal dahilinde olması; makul cephe genişliğinin şu anda mevcut sınırlı Alman kaynaklarıyla çok uyumlu bir durumda olması ve bu varsayımın Alman birliklerinin özellikle seçilmiş tümenlerinin mevkileriyle teyit edilmiş olması.

Ayrıntılı uyarı Fransız Genel Karargâhı'na iletildi, fakat kulak asılmadı. Henüz muharebe tecrübesi olmayan, böylesine amatör bir ordudan gelen bir fikre, savaş görmüş ve oldukça gelişmiş istihbarat teşkilatının tespiti karşısında neden itimat edilsindi ki? Bununla beraber uyarı tekrarlandı ve Fransız İstihbarat Teşkilatı Başkanı Albay de Cointet, uyarıyı kabul ettirdi. Fakat şimdi ise iki yıl önce Verdun'da olduğu gibi, harekât şubesi kendi İstihbarat teşkilatının görüşüne, iş işten geçene kadar karşı çıktı. Ancak bu kez bu daha az kınanması gereken bir kusurdu; zira

Chemin-des-Dames bölgesinden sorumlu olan Altıncı Ordu Komutanı General Duchene'nin rahatlatıcı güvencesiyle, dikkatler başka bir yöne çekilmişti.

Gerçekten bu general hâlâ ağır bir sorumluluk taşımaktadır; zira çoktan modası geçmiş ve piyadenin savunmasını ileri mevzilere yığan ve boş yere insan kaybına neden olan bir sistemin benimsemesinde ısrar etmişti. Düşman topraklarına kalabalık ve çaresiz bir hedef armağan etmenin yanı sıra bu yöntem, bir kez Alman topraklarının karınlarını bu talihsiz fedailerle şişirdikten sonra Alman piyadesi, geri bölgedeki ilerlemesi sırasında kendine karşı koyacak hiçbir bölgesel ihtiyat birliği bulmayacaktı. Benzer hareket tarzıyla bütün karargâhlar, ulaşım merkezleri, mühimmat depoları, indirme istasyonları cepheye doğru yanaşıyorlar ve düşman bombardımanlarıyla derhal sağa sola dağılıyorlardı.

Pétain'in derin ve esnek savunmaya ilişkin talimatları, General Duchene üzerinde bariz hiçbir etki yaratmamıştı. Bu nedenle küçük rütbeli İngiliz komutanların itirazlarının, azarla karşılaşmalarının pek şaşılacak yönü yoktu – ve sonuç “söyledim işte”den öte değildi. Ayrıca belki daha kaçınılmaz olmakla birlikte Hamilton-Gordon'un komutasındaki IX. Kolordu'yu meydana getiren dört İngiliz tümeni, Nisan ayı sonunda kuzey bölgeden geldiğinde, bu tümenlerin eksilen kadroları İngiltere'den gelen acemi erlerle tamamlandı, eğitimlerini tamamlamaları için en iyi yer olarak aceleyle cepheye gönderilmesi talihsizlikti.

Aisne'deki savunmaların merkez hattını nehrin kuzeyinde bulunan tarihi Chemin-des-Dames sırtı teşkil etmişti. Bu paralel dik sırtın doğu kısmının yarısı, İngilizlerin solda bulunan H.C. Jackson komutasındaki 50. Tümen, yanında bulunan Heneker komutasındaki 8. Tümen ve sırtın sonundaki Berry-au-Bac'dan ileri doğru Aisne ve Marne Kanalı boyunca uzanan alçak arazi, D.G.M. Campbell komutasında 21. Tümen tarafından Reims'i örten Fransız birlikleriyle buluşarak tutulacaktı. Bainbridge'in komutasındaki 25. Piyade Tümeni ise ihtiyatta kalacaktı.

Bütün Fransız Altıncı Ordusu'nun cephesi, üç Fransız ile üç İngiliz tümeni ve sırasıyla dört Fransız ile bir İngiliz tümeni ihtiyatta

olmak üzere, tutuldu. Berry-au-Bac'dan batı istikametinde geliştirilen asıl taarruzda, bu yorgun ya da acemi birliklerin karşısında bulunan biri hariç hepsi, yeni on beş Alman tümeninden beşi hücumla katılacak, ayrıca iki tümen de Berry-au-Bac ve Reims arasındaki taarruza iştirak edecek, bu arada ise yedi Alman tümeni destek için yakında mevzilenecekti.

Yine de Almanların sayısal üstünlükleri, Mart ve Nisan'daki taarruzlarında olduğu gibi çok bariz değildi. Halbuki taarruzun hem sürati hem çapı daha büyüktü. Bir kez daha hücumun taktik baskın unsuru, Almanların başlangıçtaki ilerlemesini görünmezlik örtüsüne saran, yoğun sisin desteğini almıştı. Fakat geçecekleri son derece zor bir sürü engel vardı – ilki bizzat tarafsız (kimsesiz) bölgede bulunan Ailette Nehri'ydi (Doğu Fransa). Bu nedenle avantajın kısmen stratejik baskından dolayı –zaman ve yer unsurlarının hiç umulmadık olmaları– ve kısmen savunan tarafın kendisini düşüncesiz bir şekilde tamamıyla altmış kilometrelik bir cephede 3.719 topla gerçekleştirilen Alman bombardımanının moral bozucu ve yıkıcı etkisine açık hale getirmesinden dolayı meydana geldiği sonucuna varılmıştır. Aslında bu sonuncu taarruz, bir baskın hareket tarzıydı; zira bütün baskınların hedefi düşmanın moralini bozmak, aklını altüst etmektir ve düşman ister hileye uykuda yakalansın ya da ister gözleri açık tuzağa düşsün, sonuç aynıdır. Ayrıca Almanların 27 Mayıs 1918'deki başarısı, elde edilen baskın tesirine oranla fazla kuvvetle gerçekleştirilen diğer taarruzlar göz önüne alındığında, incelenmeyi ve kıyaslanmayı hak etmektedirler. Aslında önceki yılların ışığında yorumlanması gereken bu son yılın baskın unsurunun –ya da daha bilimsel olarak düşmanın düşünme kabiliyetinin– altüst edilmesinin gerçek başarı için savaşın her harekâtında elzem olduğunu gösteren taze bir kanıt olduğunu göstermektedir. Sık tekrarlanan ders sıklıkla umursanmaz. Tarihte, başlangıçtaki baskın unsuru garantisini araştırmaksızın askerlerini tehlikeye atan her komutan, itham edilir.

27 Mayıs günü olaylarına geçelim. Çok daha ağır koşullar altında savaşan birliklerin kanaatlerine göre, talihsiz birlikler buçuk saatte görülmemiş bir şiddetle bombardımana dayanmak zorunda

kalmışlardı. Çaresiz bir şekilde karşı koydukları ateşten gömlek saatleri, sürekli artan paramparça olmuş ölümler ve müdahale edilmemiş yaralılar arasında gaz maskeleri içerisinde yarı boğulmuş, çömelmiş bir halde daha da ısırap verici olmuştur. Derken nihayet gri dalgalar (Alman üniforma renklerine atfen) ilerlemeye başladı. Kırk beş dakika sonra müttefiklerin yanında bulunan merkezdeki sırtın zirvesine ulaşmışlardı. Bu hareket sağ kalanları diğer yamaca geri çekilmeye zorlayarak soldaki İngiliz 50. Tümeni'nin kanadını tehlikeye açık hale getirmişti. 50. Tümen'in bitişiğinde bulunan 8. Tümen, her ne kadar iki tugayından birisi bir müddet Aisne Nehri'nin kuzey yakasını çok inatçı bir şekilde tutmakla beraber, yerini terke zorlanıyordu.

Burada 2. Devons'lar, geride direniş için yeniden tertiplenmeyi sağlamak amacıyla zaman kazanmak için kendilerini neredeyse son askerine kadar feda ederek ölümsüz bir zafer kazanmışlar ve Fransız günlük emirlerinde müstesna bir yer edinmişlerdi. İngilizlerin sağ tarafında 21. Tümen'e yapılan taarruz giderek gelişti; bu tümen muharebe sahasının merkezinden geçen Aisne ve Marne Kanalı üzerindeki bataklık arazide çok kötü bir şekilde mevzilendirilmişti, fakat büyük bir bölümü buradan başarılı bir şekilde kurtulmuş ve kanalın batısına çekilmişti. Öğle olduğunda Almanlar, General Duchene'nin köprülerin havaya uçurulması emrinin gecikmesinden yararlanarak, Berry-au-Bac'dan Vailly'e kadar olan birçok noktada Aisne Nehri'ne ulaşmış ve nehri geçmişlerdi. Almanların şu âna kadarki ilerlemesi aynı hızda cereyan etmişti fakat öğleden sonra Fransız ve İngiliz kanatlarının birleştiği noktadaki cephe derin bir bel verdi ve Almanlar tek bir günde yirmi kilometre kat ederek Vesle Nehri üzerinde bulunan Fismes'e ulaştılar. Merkezde meydana gelen bu çökme doğaldı çünkü bu hem alışlagelmiş bir eğilimdi hem de taarruzun sıklet merkezi –bire karşı dört katından fazla bir oran– merkezde bulunan iki Fransız tümenine ve onlara komşu olan 50. Tümen'in sol tarafına rastlamıştı.

Tekrarlanan Alman baskısıyla birlikte cephenin merkezinde meydana gelen bu çökme kanatları geri çekilmeye zorladı. Doğu istikametinde ya da İngiliz kanadında gerçekleştirilen bu harekât,

geceleyin ağaçla kaplı engebeli arazide geriye çark eden 21. Tümen'in dikkate değer manevrasıyla göze çarparken, aynı zamanda harekâtın mihverini meydana getirmiş ve ordunun sağ kanadını teşkil eden Cezayir tümeniyle teması korumuştur.

Almanlar Vesle Nehri'ni geçtikten ve güneyindeki tepeleri ele geçirdikten sonra, Ludendorff'un gönderdiği yeni takviye birlikler ulaşana kadar beklediler. Fakat 29 Mayıs'ta muazzam bir sıçrama yaparak, merkezde bulunan Fere-en-Tardenois'e ulaştılar ve batıda bulunan Soissons'u kuşattılar. Bu iki yer de, kendilerine çok fazla malzeme kazandıran önemli noktalardı. Alman birlikleri süratli gelişen bu hücumlarında kendilerine verilen hedefleri bile geride bırakmışlar. Bunu, şu anda Pétain'in çok kurnaz bir şekilde savunmasız durumda bulunan sağ kanatlarına yönelttiği karşı taarruzlara rağmen yapmışlardı. 30 Mayıs'ta Alman akını Vesle'nin yirmi beş kilometre ötesinde bulunan Marne'a ulaştı. Fakat şimdi daralan merkezi bir şeride doğru ilerliyordu ve bu gün dört İngiliz tümeni –artık sadece döküntüleri kalan 8. ve 50. tümenler– ve Fransız tümenlerinin yanı sıra Jeffreys komutasında bulunan 19. Tümen tarafından desteklenen müttefik sağ kanadında biraz toprak kaybı oldu. Ertesi gün ilk dört tümendeki geriye kalanlar, IX. Kolordu'dan komutayı devralan Fransızlarla değiştirildi. Bununla birlikte bazı münferit gruplar, 19. Tümen'in bir parçası olarak cepheye üç hafta daha kaldılar.

Fakat 31 Mayıs'tan bu yana Reims'in yanında ve Marne'in önünde durdurulan Almanlar, hücumlarını büyük uzantının batı yönünde genişleyen, Qurcq ve Marne arasındaki koridordan Paris'e doğru çevirdiler. Şimdiye kadar akınları durdurmak için Fransız ihtiyat birlikleri gelir gelmez muharebeye iştirak ettirilmişlerdi ve bu da genellikle ele geçirilmeleri ve geriye püskürtülmeleriyle sonuçlanmıştı. Ancak Pétain, 1 Haziran'da gelen diğer ihtiyat birlikleri için hemen muharebeye sevk edilmelerinin yerine, geri bölgede dairesel bir şekilde tertiplenmeleri ve siper kazmaları için emirler yayımlamıştı. Bu suretle Foch, Alman hücumunu onlara ulaşmadan durduracak ve şu anda yavaşlamakta olan akınını sınırlandıracak büyük yarım dairesel engel hazır olacaktı. Haziran ayının

ilk günlerinde bu engele rast geldiğinde, taarruzun hızı bu kadar etkili olamayacak kadar yavaşlamış olacaktı. Halbuki Amerikan 2. Tümeni'nin ortaya çıkması ve hayati birleşme noktası olan Chateau-Thierry'deki şiddetli karşı taarruzu, yorgun müttefikler için sadece bir maddi güç değil fakat paha biçilmez bir moral desteği olmuştu.

Bununla beraber anlaşılan en değerli müttefik, Fransızların aç biilaç takipçilerine terk ettikleri, muazzam ikmal maddeleri istifleriyle takviye edilen Champagne kilerleriydi. Soissons'daki böylesine bir yağmalama arzusu fırsatın kaçmasına mal olmuştu. Fismes'te "yolun her tarafında yatan sarhoş askerler" vardı. Jonchery'de "taburlar çok hafif bir direniş karşısında durmuşlardı ve onları tekrar toparlamak zordu. Her ne kadar fiili bir muharebe olmamakla birlikte, ilerleme çok yavaştı. Köylerde üzücü kargaşalar meydana gelmişti. Subaylar artık kontrolü sağlayamıyorlardı... Aşırı sarhoşluğun acı tablosu."

Almanlar başarıya ulaşan bu hücumlarında yaklaşık 65.000 esir almışlardı. Ancak bu insan kayıpları çok geçmeden Amerikan takviye birliklerinin gelmesiyle daha da artacaktı. Stratejik olarak ele alındığında Almanların başarısı onları iki aydan az bir süre sonra ortaya çıkacak olan, sadece kendilerinin mahvına neden olan muazzam bir kuşatmanın içine sokmuştu. Önceki her iki taarruzda olduğu gibi 27 Mayıs'taki Almanların taktik başarısı stratejik bir hezimet olmuştu, çünkü Almanlar düşmanlarını sürprize uğrattıkları ölçüde, kendi komutanlıklarını da şaşırtmış ve dengelerini altüst etmişlerdi. Çünkü Alman Komuta Kademesi, umduklarından daha büyük bir başarı elde edince ne yapacaklarını kestirememişlerdi.

Çünkü General von Kohl'un açıklamalarının ortaya çıkardığı gibi, 27 Mayıs taarruzu, müttefik ihtiyatlarını Hazerbrouck'u örten İngiliz cephesine yapılacak nihai ve kati hücumu hazırlık amacıyla oraya çekmek için sadece bir şaşırtma taarruzu olarak planlanmıştı. Fakat taarruzun başlangıçtaki şaşırtıcı başarısı, Alman komutanlığının taarruzu çok daha derinlere kadar götürmesi ve süresini uzatması konusunda akıllarını çeldi. Başarının çekiciliği

oraya düşmanın yanı sıra kendi ihtiyat birliklerinin sevk edilmesine yol açtı. Buna rağmen haklı olarak şayet taarruz 27 Mayıs'a kadar geciktirilmek yerine, emir verildiği gibi hazırlıklar tamamlanmadan 17 Nisan'da başlamış olsaydı diyerek, nasıl sonuçlanabileceği konusunda görüşler öne sürebiliriz. Almanlar ihtiyat birliklerini, tesirsiz bir şekilde uzayan Somme ve Lys taarruzları nedeniyle, daha az yıpratmış olurken, müttefikler de hâlâ Amerikan askerlerinin moral ve fizik olarak güçlenmesini bekliyor olmuş olacaktı. Zaman ve baskın, savaştaki en önemli iki unsurdur. Almanlar birincisini kaybetmişti ve ikincisini de, kendi baskın unsurlarının kendilerini şaşkınlığa uğratmasına imkân vermek suretiyle heba ettiler.

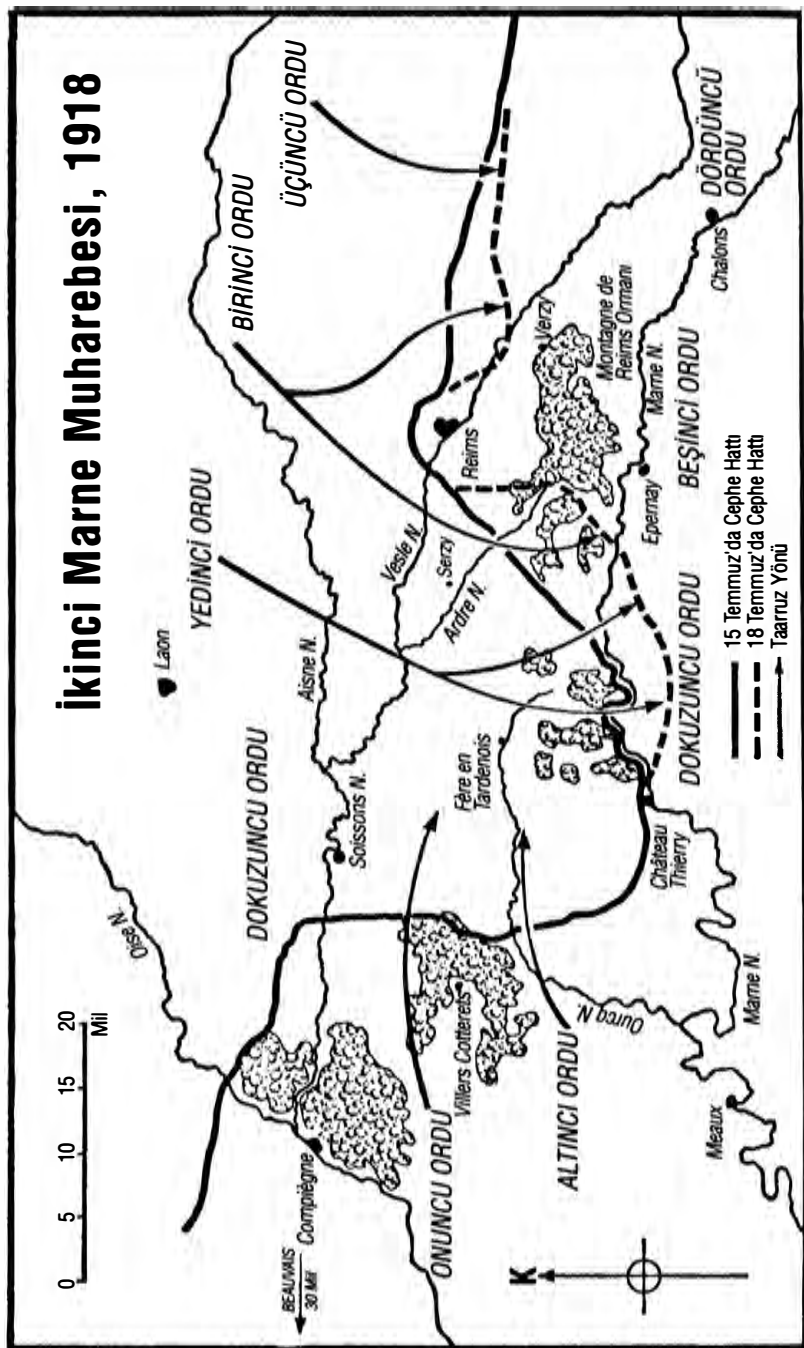
Sahne 4: İkinci Marne Muharebesi, Temmuz 1918

Ne kadar garip bir tarihi tesadüftü ki, Marne 1914 yılı işgal dalgasının doruk noktası olmuş ve bu işgalin ilk çöküşüne tanıklık etmişken, dört yıl sonra kati çöküşün başladığı nihai doruk noktası olmak altına yazılmıştı. Çünkü 15 Temmuz 1918'de Batı Cephesi'ndeki son Alman taarruzundan geriye kalan manzara, Reims civarındaki mermi çukurlarından etrafa yayılanlardı. Alman başarısının tehlikeli gidişatı kesinlikle durdurulmuş ve üç gün sonra büyük müttefik karşı taarruzunun baskısı altında düşüş başlamıştı.

Fakat Almanlar ilk gün zaferi elde etmek için son bir gayret ortaya koyduysa da asıl taarruz ne Almanların en büyük taarruzuydu ne de o taarruzun o dönemlerde kendisine yaygın bir şekilde atfedilen kati hedefleri vardı. Zira Ludendorff, hâlâ Mart ve Nisan'daki büyük muharebelerde çok ciddi şekilde sarsılan İngilizlerin, bu kati taarruzun hedefi ve Flanders'teki cephelerinin bu nihai zaferi meydana getirecek sahne olacağı anafikrine bağlıydı.

Bu nedenle, önceden de bahsedildiği gibi Almanlar, Aisne ve Marne nehirlerini aşp Chemin-des-Dames üzerine yürürlerken bu müthiş 27 Mayıs taarruzu bizzat Paris'i tehdit eder hale gelmişti. Oysa bu taarruz, sadece müttefiklerin ihtiyat birliklerini

Harita 22

Flanders'ten uzaklaştırmayı amaçlayan bir şaşırtma taarruzu gibi düşünülmüştü. Foch'u şaşırttığı kadar Ludendorff'u da şaşırtan taarruzun çok hızlı gelişen başarısı, başarıyı genişletme harekâtı ve görünüşteki talih kuşunu elde etmek için Alman ihtiyat birliklerini oraya çekmek suretiyle Almanların kuyusunu kazmıştı.

Ayrıca bu nedenle Almanların Mart ve Mayıs ayındaki “saldırılarıyla” meydana getirdikleri, çok büyük muharebe çıkıntıları arasında uzanan müttefik mevzilerini yarmak için Compiègne yakınlarında sonuçları açısından daha az verimli olan, 9 Haziran taarruzu başlatılmıştı. Bu Alman taarruzu Ludendorff tarafından durdurulduğunda, çok az ilerleme kaydedilmiş fakat ihtiyat birlikleri tükenmişken, Ludendorff bu aşamada “Flanders'teki düşmanın hâlâ çok kuvvetli olduğunu ve bu nedenle Alman ordusunun henüz oraya taarruz edemeyeceğini” düşündü. Onun için Reims'in her iki tarafına kırk dokuz tümenle gerçekleştirilecek başka bir şaşırtma taarruzu planladı. Bu seçimin bir başka nedeni, Marne muharebe çıkıntısında bulunan Alman birliklerinin çok tehlikeli bir şekilde hem hava hem de topçu taarruzuna maruz durumdaki tek bir demiryolu hattı olan Laon-Soissons'a bağlı olmalarıydı. Sahra Demiryolları başkanı ulaşım durumunu daha iyi hale getirmek istediği için, Reims'in mutlaka ele geçirilmesi konusunda ısrar etmişti. Aksi takdirde muharebe çıkıntısı savunmasız hale gelecekti – Almanlar ya taarruz etmeliydi ya da çekip gitmeliydi. Ludendorff geri çekilmektense taarruzu tercih etti.

Nihayet plan konusu 18 Haziran'daki konferansta çözümlendi. Asıl taarruz Mudra komutasındaki Birinci Ordu ve Einem komutasındaki Üçüncü Ordu tarafından Chalons'a karşı gerçekleştirilirken, Boehm komutasındaki Yedinci Ordu da Dormans yakınlarında Marne'ı geçmeye gayret edecek ve Epernay istikametindeki asıl taarruzla buluşacaktı.

Görünüşte, Boehm'in ordusu en zor sorunu çözmek zorunda gibiydi, düşmanın karşısında yetmiş beş metre genişliğindeki bir nehri geçmesi gerekiyordu. Planı hazırlayanlar başarılı olmak için gizleme usullerinden yararlandıkları, 27 Mayıs'ta zafere ulaşan “planın görülmemiş cesaretine” güvenmişlerdi.

Fakat Almanlar için zaman tükeniyordu ve Amerikan takviye birlikleri, sahildeki kum tanesi kadar, çok fazla miktarda bir kuvvet olarak, çok ağır bir yük altındaki kale duvarlarını bir çimento gibi birleştireceği müttefiklerin muharebe cephesine kayıyordu. Bunu göz önüne alan Ludendorff, Reims şaşırtma taarruzundan sadece beş gün sonra 20 Haziran'da bir kez daha önemli düğüm noktası olan Hazerbrouck istikametinde Flanders taarruzuna karar verdi. Aslında 16 Temmuz'da Reims taarruzu başlar başlamaz topçu birlikleri ve uçaklar trenle Flanders cephesine sevk edildi ve bizzat Ludendorff, konaklama faaliyetini ve nihai dram oyununu denetlemek için Tournai'ye hareket etti.

Ancak perde bir daha asla açılmayacaktı. Reims şaşırtma taarruzu kendisinden önceki taarruzlarda olduğu gibi başlangıçta parlak başarı bile elde etmemiştir ve 18 Temmuz'daki müttefik karşı taarruzu Almanların durumunu o denli tehlikeye atmıştır ki, her ne kadar henüz vazgeçmemekle birlikte Ludendorff, rüyasını gerçekleştirmeyi erteleme gereğini hissetti. Alman taarruzunun 15 Temmuz'da "beklediğini bulamamasının" nedeni, taarruzun Reims'in doğusunda gala gecesinde boş koltuklara oynamasıydı. Herkesin bildiği savaşın büyük olaylarından birisi Alman taarruzunun, gerçek Fransız direniş mevzilerine ulaşmadan karşısında hızını kaybettiği "esnek (derinlikte) savunmadır." Devlet adamları ve generaller "Gouraud'un manevrasını" övmekte birbirleriyle yarışmışlardı. Yazık! Bu hikâye de birçoqlarıyla birlikte savaş efsaneleri müzesindeki yerine almalıdır.

Manevra tamamen, 1917'deki General Nivelle hezimetinden sonra başkomutanlığa getirilen modern savaşın sakin, soğukkanlı lideri ve akıllı bir şekilde insan hayatını koruyan ve Fransız ordusunu yeniden inşa etmek ve Joffre ve Nivelle tarafından 1914'ten 1917'ye kadar ölçsüz taarruz politikalarıyla çok sarsılan insan gücü istikrarını ve moralini eski haline getirmek için sistemli bir şekilde çalışan Pétain'in eseri idi.

Sadece yeniden teşkilatlanmayla yetinmeyen Pétain, sorunun tekrarına karşı hem kuvvet tasarrufu hem de muharebe edenin sinir yapısını bozmayı amaçlayan taktiklerle karşı koymak için işe

koyulmuştu. Bu amaca yönelik yöntemin biri düşman taarruzunun başlangıçtaki şokunu ve hızını zayıf bir şekilde tutulan ileri mevziler tarafından karşılanacağı esnek (derinlikte) savunmaydı ve daha sonra düşman birlikleri kendilerini destekleyen topçu birliklerinin büyük kısmının menzili dışına çıktıklarında onu geride kuvvetli bir mevzide bekleyecekti.

Bu, Pétain'in Almanların 9 Haziran'daki taarruzuna karşı uygulamaya çalıştığı bir yöntemdi. Ancak bu yöntem, her ne kadar kısmen başarılı olmakla birlikte, hâlâ kendi eski basmakalıp taarruz kaidelerine bağlı kalan muharebe alanlarındaki komutanların, birkaç kilometre kare değersiz araziden feragat etmeye razı olmak konusundaki gönülsüzlükleri nedeniyle, tam etkili olmamıştı. Ve yaklaşan Alman taarruzunun mutlak olarak beklendiği 15 Temmuz'dan önce, Pétain'in Reims'in doğusundaki Fransız Dördüncü Ordusu'na komuta eden cesur Gouraud'u, bu esnek manevra için ikna edebilmesi, bir haftalık tartışmayı gerektirdi.

Fakat bu olayın kaynağını doğru kabul ettiğimizde bile, biriken tarihi hata tamamen düzeltilmiş olmuyordu. Zira yöntem adlandırıldığı gibi devrimci bir yenilik değildi. Aslında Almanlar onu 25 Eylül 1915'te –yaklaşık üç yıl önce– Champagne'deki büyük Fransız sonbahar taarruzunu bozguna uğratmak için kullanmışlardı. Ve bu temel fikrin aslı için 2.000 yıl gerilere –Hannibal'in Romalılara farklı bir biçimde daha ustalıkla ve kati sonuç verecek şekilde uyguladığı– Cannae Muharebesi (II. Pön Savaşı'nın önemli muharebesi MÖ 216) kadar gidilebilir.

Fakat derinlikte savunmanın 1918'deki ılımlı şekilde bir icrası bile, Reims'in doğu tarafındaki Alman taarruzunu engellemeye yetti. Burada gerçekleştirilen savunma tarzı Almanların 1918 öncesi taarruzlarına damgasını vuran baskın elde etmedeki başarısızlığından inanılmaz şekilde yararlanmıştı. Fransızlar yaklaşan taarruzun bütün bilgilerini ele geçirmişlerdi; 5 Temmuz'dan bu yana ele geçirilen esirlerin ifadeleri gizlenmiş mühimmat depolarının hava fotoğraflarıyla teyit edilmişti. Fransızlar ayrıca 14 Temmuz'da bir akşam baskınında elindeki gaz maskesiyle ele geçen bir esirden, bombardımanın tam saatini (01:10) öğrendiler. Fransız

topçuları bu bilgiye uygun olarak on dakika önce ateşe başladı ve bunun sonucunda Alman piyadeleri siperlerinden ileri atılmadan yakalanarak Fransız topçusunun karşı hazırlık ateşiyle darmadağın edildiler. Almanlar Fransızların ileri karakol mukavemet hattındaki makineli tüfek ateşlerinin karşısında tamamen dökülmüşler, hattın ötesine geçebilen münferit gruplar asıl mevzide gedik bile açamamışlardı.

Fakat Reims'in doğusunda meydana gelen bu geri püskürtmenin çarpıcı özelliği, bunun muharebenin tümü olmadığını gizlemeydi. Reims'in batısında cephe son Alman taarruzundan bu yana ancak bir aydır istikrara kavuşmuştu ve eldeki mevcut imkânlarla inşa edilmiş mevzide derinlikte savunma taktığının onu ağır kavrayan komutanlarla gerçekleştirilmesi bir dezavantajdı. İleri mevzii nehir hattında kuvvetli bir şekilde tutmayı tercih ettiler ve birlikleri bunun cezasını düşmanın ani zehirli gaz mermileri akını onları habersiz yakaladığında ödediler. Buna karşılık Almanlar, en zor olduğu aşikâr olan ve dolayısıyla da en beklenilmedik hareket tarzını seçmenin değerini kanıtlamış oldular. Alman piyadeleri deniz araçlarıyla karanlıktan ve sis perdesinden yararlanarak nehirden geçtiler ve taarruzu desteklediler; bu arada ateş altında hayret verici bir başarıyla çok süratli bir şekilde birkaç köprü inşa edilmişti.

Böylelikle Alman taarruzu burada Mayıs ayında teşkil edilen büyük çıkıntının köşesinde epey mesafe kaydetmişti. Taarruz, sadece Marne Nehri'ni geçmekle kalmamış, ayrıca Reims'in ardına ulaşmış ve böylelikle müttefik direnişinin mihverini zayıflatmakla tehdit eder hale gelmişti. Her ne kadar bu tehlikenin Fransız karşı taarruz planı üzerinde etkisi olmakla birlikte, 16 Temmuz'da Almanların ilerleyişleri durdurulmuştu. Başka bir yerden yardım görmeyen Alman taarruzu, mevzii çarpışmalara dönüşmüştü. Taarruz düzensizdi ve tam da bu nedenle yararsızdı. Bu arada Fransız topçusu ve uçakları, Marne geçitlerini bombalayarak Almanların ikmal maddelerini temin etmesini zorlaştırmıştı. Ertesi gün uzaklardaki muharebe sahasına tuhaf bir beklenti sessizliği yayılmıştı. Sahne büyük "rövanş" için hazırlanmıştı.

Dünya tarihi için çok önemli bir olayda asıl tarihsel yarar, olayın nedenlerini tespit etmektir. Aralarındaki en başlıca neden, askerlik sanatının herhangi bir tahlili ile değil, fakat Dünya Savaşı'nın özelliğini tespit için çok daha doğru bir işlemle – önceki altı aylık hareketlerin bilançosunun tanzimiyle bulunacaktır. Ludendorff bu seferi başlattığında alacak bakiyesinde 82'si ihtiyatta olmak üzere 207 tümeni vardı. Şu anda ihtiyatta sadece 66 adet “elverişli” tümeni mevcuttu. Gerçekten bu tümenlerin çoğu o denli etkisiz durumdaydılar ki, bunların güvenilir olarak kabul edilmeleri zordu.

Her ne kadar bu harekâtlar Fransız-İngiliz insan gücü dengesinde ciddi gedikler meydana getirse de, müttefikler en azından tasfiyenin önüne geçmiş ve şimdi Temmuz ayında yeterli miktarda ve artan sayıdaki Amerikan celp askerleri (Avrupa'ya gelen Amerikan askerleri) kendi hesaplarına yatıyordu. Emre yazılı borç senedi gibi bu Amerikan yardımının müttefiklerin kredilerini –morallerini ve kendine güvenlerini– yerine getirmede, maddi kayıplarını karşılamadan daha bile önce paha biçilmez bir değeri olmuştu. Askeri ekonomist olan Pétain, “Haziran ayı sonuna kadar mevzilerde tutunursak durumumuz çok mükemmel olacak. Temmuz'da taarruza devam edebiliriz; ondan sonra zafer bizim olacak,” dediğinde bu temel unsuru çok önceden değerlendirmişti.

Bu basit zaman ve sayı hesabı Foch'un yenileceği izlenimini yattığından, onun romantik taarruza geçme ve düşmanı mağlup etme fikrini zayıflatıyordu. Yaygın görüş, Foch'un kahramanca bir şey yaptığına inanmak istemektedir ancak gerçek bu değildir. İşte üzücü olan da budur. Ne yazık ki olayları ve sonucu yakından incelediğimizde, Foch'un zaferinin öneminin daha da azaldığını görürüz. Savaş bir erkek işidir ve bu nedenle belki de doğal olarak kadına özgü “güzel olmak için acı çekmek şarttır” ilkesi tersine çevrilmelidir. Zira askerlik tarihinde savaştan herkes, muharebenin kahramanlık yönünden bahseder. Bu hem hoş hem de kolaydır. Halbuki muharebenin gerçeğine ulaşmak isteyen araştırmacılar için bu iş sadece zor değildir; fakat muharebenin bizzat kendisi zaman geçtikçe daha az kesinlik kazanır.

18 Temmuz 1918'in muammasının ne olduğu pekâlâ eski bir bulmacada olduğu gibi, "Karşı taarruz ne zaman bir karşı taarruz değildir?" diye sorulabilir. Foch'un taarruzun her şeye kadir "fethetme azmine" duyduğu gizemli inancı, yorgun birliklerinin tehlike arz edecek bir şekilde araziye tutunmaktan başka bir şey yapamadığı ve yapmadığı gerçeğinden habersiz olarak 1914 yılında Marne'da çok uzun süre defalarca sergilenmişti.

Daha sonra aynı yıl Foch, Ypres'te John French'i iddialı taarruz emirleri vermeye teşvik etmişti, gerçekte ise bu sırada İngiliz birlikleri kendisinden sayıca üstün birliklere karşı güçbela direniyordu. Bu olaylardaki sonuç her ne kadar talimatlarının lafzını olmasa da, ruhunu haklı çıkarmıştı. Fakat Almanların Nisan 1915'te Ypres'teki zehirli gaz saldırısı müttefik cephesinde gedik açtığı anda, Foch'un "taarruzdan" kaçınması ve Fransız taarruzu için verdiği sözü tutmaması, Smith-Dorrien'in acı tecrübelerine dayanarak ta başından beri ileri sürdüğü gibi John French'in neredeyse geceleyin geri çekilme ve cephe hattını düzeltme kararı konusunda bocalamasına yol açmıştı. Bu nedenle nihayet bu sağduyulu hareket tarzına riayet edildiğinde İngilizler sadece Smith-Dorrien'in desteğini kaybetmekle kalmamışlar fakat aynı zamanda hiç yere insanlar ölmüştü.

1917'de Foch eski itibarına kavuştuğunda bu "taarruz" içgüdü-sü ona hâlâ hâkimdi ve Mart 1918 krizi onu başkomutanlığa getirdiğinde Foch, yeni taarruzları düşlemeden müttefiklerin kötü durumda olan cephesinin tatsız ıslah görevine girişmemişti. Aisne cephesinin Mayıs ayında yeniden çökmesinden bile evvel Haig ve Pétain'e, Amiens ve Hazerbrouck yakınlarında bulunan cepheye paralel demiryollarının kurtarılması için gerçekleştirilecek taarruzlarla ilgili *talimatlar* yayımlamıştı.

Her ne kadar bu proje kendisinin hareket serbestisi teorisine pratik inancını göstermekle birlikte, bunun yanı sıra Almanları kanatlarından kuşatabileceği muazzam büyüklükteki muharebe çıkıntıların içine çekerek tuzağa düşürmek gibi bir niyeti olmadığı açıktır – bu taktik, daha sonra gözde propagandacılar tarafından övülen bir hareket tarzı olmuştu. Benzer şekilde 18 Temmuz bü-

yük karşı taarruzunun, en azından Foch tarafından, hiçbir şekilde bir karşı taarruz olarak tasarlanmadığı gerçeğidir. Fakat “taarruz” nakaratı o denli tekrarlandı ki er ya da geç “psikolojik bir an” ile aynı zamana rastlaması zorunlu hale geldi – 18 Temmuz’da da aynen böyle oldu.

Bu arada Ludendorff’un benzer bir hareket tarzını izlemekteki istekliliği ve Pétain ve Haig’in ihtiyatlı tutumu, müttefik birliklerinin kuvvet dengesi değişmeden evvel hazırlıksız bir taarruza ciddi bir şekilde iştirak etmesini önlemeye yardımcı oldu. Buna karşılık savaşı gerçekte cereyan ettiği şekliyle savunmalı taarruz olarak tasarlayan insan gücünden ve kaynaklardan tasarruf eden, sıkça alay edilen “temkinli” Pétain idi – bu hareket tarzında önce düşmanın hücumu savuşturulacak ve daha sonra kontrolünü yitirdiğinde karşı hamleye giriülecekti. Pétain, 4 Haziran’da Foch’tan herhangi yeni bir Alman hücumunun kanatlarına karşı taarruz icra etmek düşüncesiyle sırasıyla Beauvais’de ve Epernay’da iki grup ihtiyat kuvveti teşkil etmesini talep etti. Margin komutasındaki ilk grup 9 Haziran’daki Alman taarruzunu önlemek için kullanılmıştı. Bu grup daha sonra biraz daha doğuya Soissons ve Reims arasında Marne’a doğru uzanan Alman muharebe çıkıntısının batı kanadında bulunan mevziye kaydırıldı.

Bununla beraber Foch, bu hareket tarzını Soissons demiryolu merkezine giriülecek tam anlamıyla taarruza yönelik bir amaçla kullanmayı planladı. Bu hareket tarzı için hazırlık yapılırken istihbarat teşkilatı Almanların Reims yakınlarında yeni bir taarruza kalkışmak üzere olduklarını netleştirdi. Bunun üzerine Foch, karşılık vermek yerine 12 Temmuz’da taarruza karar verdi. Ancak Pétain’in fikri aksi yöndeydi. Pétain düşmanı önce durdurmayı ve daha sonra zora düşünce sertçe mukabele etmeyi planlamıştı. Ve belki tuhaftır ancak Fransız birlikleri 12 Temmuz’da hazır değillerdi. O nedenle muharebe, Foch’tan ziyade Pétain’in düşüncesine göre cereyan etti. Ancak durum tam olarak öyle gelişmedi. Zira Pétain’in planı üç safhadan meydana gelmişti: Birincisi, Alman taarruzunu durdurmak; ikincisi, Reims’in her iki tarafında meydana gelmesi muhtemel yeni ceplerin (girmelerin) kanatlarına karşı taarruz icra

etmek; üçüncüsü ve sadece üçüncüsü, Alman ihtiyat birlikleri tamamen bu ceplere püskürtüldüğünde Margin'in ordusunu doğu istikametinde düşman geri bölgesinde bulunan asıl çıkıntı hattı boyunca büyük bir karşı taarruz için serbest bırakmak. Böylece bu karşı taarruzun sonucunda Aisne Nehri'nin güneyinde bulunan Alman birlikleri çok büyük alanın içinde kuşatılmış olacaktı.

Olaylar ve Foch bu planın tadilinde ittifak etmişlerdi. Daha önce de anlatıldığı gibi Reims'in batısındaki Alman taarruzu Marne'dan epeyce sızarak, can sıkacak derin bir girme teşkil etmiş ve Montagne de Reims'in meydana getirdiği doğal savunma mevzi-sinin geri bölgesini tehdit eder hale gelmişti. Pétain'in tehlikeden kurtulmak için karşı taarruzun ikinci safhası için planladığı ihtiyat birliklerinin birçoğunu buraya sevk etmesi gerekti; bu ihtiyat birliklerinin yerlerini doldurmak için Mangin'in ordusunu geri çekmeye ve halihazırda Foch tarafından 18 Temmuz tarihi itibarıyla emredilen Mangin'in karşı taarruzunu ertelemeye karar verdi.

Haig'in İngiliz ihtiyat birlikleri gönderme sözü vermesi nedeniyle arzulu ve morali yüksek olan Foch, Pétain'in hareket tarzını duyunca emri derhal iptal etti. Bu nedenle, 18 Temmuz'da Fransız sol kanadı karşı taarruzla görevlendirilirken,* merkezde ve sağ kanatta savunma muharebesi halen devam ediyordu. Bu, Pétain'in planının ikinci safhasının terk edilmek zorunda kalınması ve sol kanadın Almanların savunmasız geri bölgesine sarkmasını sağlamak amacıyla, sağ kanadın Alman ihtiyat birliklerini kendi üzeri-

* Bu karşı taarruzun öncülleri on tümeni birinci hatta (Amerikan 1. ve 2. tümenleri dahil), altı tümeni ve Robillot'un süvari kolordusu ikinci hatta ve İngiliz 15. ve 34. tümenleri ihtiyatta olan Mangin'in Onuncu Ordu'sundan müteşekkildi. Karanlık ve sisli 18 Temmuz sabahında saat 04:35'te Mangin bütün tanklarını Cambrai'de kullanılan taktikte olduğu gibi, topçu hazırlık ateşi olmadan muharebeye soktu. Mangin'in ordusunun iç kanat kısmında bulunan Degoutte'in Altıncı Ordu'sunun sol kısmı hazırlık bombardımanından sonra bir buçuk saat içinde yardıma geldi. Degoutte'in tali rolü birinci hatta sadece yedi tümeni (aralarında Amerikan 4. ve 26. tümenleri vardı) ve ikinci hatta bir tümen olmasıyla belirginleşmişti; Degoutte sonradan Vesle istikametindeki taarruzun son safhasında asıl yükü çeken Amerikan 42., 32. ve 28. tümenleriyle takviye edilmişti. Mangin'in karşısında beş ve Degoutte'in karşısında altı Alman tümeni vardı ve sırasıyla altı ve iki tükende ihtiyat görevindeydi. Fakat bu ihtiyat tümenlerinin hepsi zayıf durumdaydı ve yarısından fazlasının pek az ya da önemsiz oldukları rapor edilmişti.

ne çekmek yerine, sol kanadın taarruzunun sağ kanadın baskısını hafifletmesi anlamına geliyordu.

Sağ kanadın* başlangıçtaki pasif durumunu mümkün olduğunca telafi etmek için oradaki savunma birlikleriyle yer değiştirmek için gönderilen İngiliz ihtiyat birlikleri (51. ve 62. tümenler) savunma görevi yerine doğrudan taarruza katıldılar. Amerikan ihtiyatları da merkezde** benzer şekilde kullanıldı ve bu nedenle büyük muharebe çıkıntısının bütün cephesi boyunca genel bir baskı başlamıştı.

Fakat birliklerin birbirleriyle buluşmasını sağlayacak bu harekât, 20 Temmuz'a kadar başlamadı ve o zamana kadar –tankların tümünün aniden muharebeye iştirak ettirilmesinden dolayı– başlangıçtaki baskın unsuru da kalmamış ve sol kanat hızını kaybetmişti. 18 Temmuz'da yaklaşık altı kilometre ve 19'unda biraz daha ilerledikten sonra Mangin'in ordusu muharebe çıkıntısının hayati önemdeki yerin yakınında, Soissons kanat bölgesinde durduruldu. Böylece biraz nefes almak için büyük gayretle çarpışan Almanlar, kuvvetlerinin büyük kısmını kuşatmadan kurtarmak için ihtiyaç duydukları zamanı kazanmışlardı, yine de Almanlar arkalarında 25.000 esir ve çok miktarda malzeme bırakmışlardı. Almanlar düz ve çok kısaltılmış olan Vesle hattı boyunca emniyetli bir şekilde geri çekilince Ludendorff, kendinde 2 Ağustos'ta Flanders'te ve Montdidier'in doğusunda devam edilecek yeni taarruz hazırlıkları için emir verebilecek gücü buldu.

Taarruz düşleri altı gün sonra tamamen yok olmuştu; fakat düşleri yok edenin İkinci Marne Muharebesi'nin değil, "Foch'un büyük karşı taarruzunun" olduğunu anlamak tarihi açıdan önemlidir. Pétain tarafından Ludendorff'un düşlerini yok edecek şekilde tasarlandığı ileri sürülen ve Foch tarafından tadil edilen bu 18 Temmuz karşı taarruzu, sonuçları açısından asla tayin edici değildi. Pétain'in tez canlılığının taarruzu böylesi sonuçlardan

* Berthelot'un Beşinci Ordu'su dokuz tümeninden meydana gelmişti. Karşısında biri ihtiyatta olmak üzere on bir Alman tümeni vardı.

** De Mitry'nin Dokuzuncu Ordu'su Amerikan 28. ve bir Fransız tümeni ihtiyatta olmak üzere altı tümeninden (Amerikan 3. Tümeni dahil) meydana gelmişti. Karşılarında üçü ihtiyatta olmak üzere altı zayıf Alman tümeni vardı.

mahrum etmesi; Pétain'in çok sık eleştirilen temkinliliğinin çok daha yararlı olmuş olacağı ve daha fazla "esir" toplamış olacağı muhtemeldi.

Yine de her ne kadar muharebenin belirgin bir kati sonucu olmamakla birlikte, böylesine derin ve acı yenilgilerden sonra ilk zafer keyfi müttefikler için paha biçilmez bir moral kaynağıydı ve belki de Almanların morali üzerindeki karamsar etkisi ilk bakışta görünenden daha sinsi bir şekilde zarar vermişti. Bu nedenle daima sadece matematiksel olarak hesaplanamayan moral unsuruyla ilgilenen Foch, pekâlâ mutlu olmuş olabilir. İnisiyatifi ele geçirmişti ve bunu muhafaza etti – bu yeterliydi, sonuçlar pek önemli değildi. Çünkü stratejisi basitti, ona atfedilen efsane gibi karmaşık sanat şaheseri değildi. Bu strateji en iyi onun açık ve seçik tasvirinde ifadesini bulmuştur: "Savaş, işte bunun gibidir. İşte bir eğik düzlem. Taarruz onun üzerinde aşağı yuvarlanan bir top gibidir. İvme kazanarak yuvarlanır ve onu durdurmadığınız takdirde hızlanmaya devam eder. Şayet onu doğal olmayan bir şekilde durdurursanız ivmenizi kaybedersiniz ve yeni baştan başlamak zorunda kalırsınız."

Sahne 5: 8 Ağustos 1918: Alman Ordusunun "Kara Günü"

8 Ağustos 1918 tarihçinin ufkunda daima büyüyen bir tarih olmuştur. Batıdaki seferlerin herhangi birisindeki bir muharebe tayin edici bir unsur olarak kabul edilebilecekse, bu unsur, o gün Amiens'in doğusunda meydana gelen bu büyük baskındır. Ve bu baskın, tayin edici olma özelliği moral unsurunun savaşa hâkim olduğunun her şeyden önemli bir kanıtıdır.

Çünkü her ne kadar 8 Ağustos, "ünlü bir zafer," Dünya Savaşı'nda İngiliz ordularınca şimdiye kadar kazanılan en parlak, en iyi ve en ekonomik sonuç olsa da, ne taktik ne de görülebilir stratejik sonuçları onun moral etkilerini açıklamak için yeterliydi. İlk gün alınan 16.000 (toplam 21.000) esir önceki herhangi bir İngiliz taarruzuyla karşılaştırıldığında büyük bir başarıydı, fakat o sırada Batı Cephesi'nde konuşlanan muazzam kuvvetlere oran-

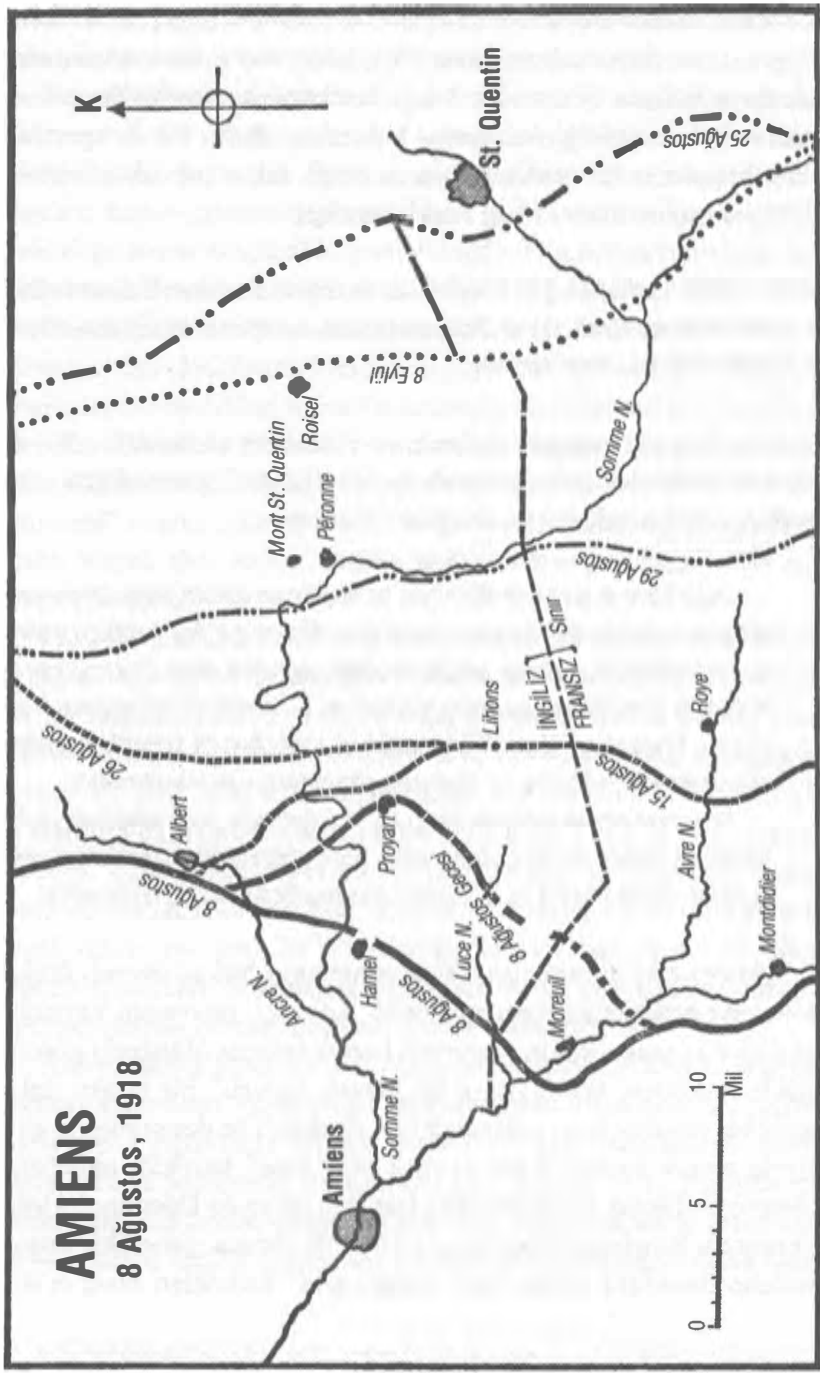
la az ve geçmişte cereyan etmiş Worcester, Bleinheim, Rossbach, Austerlitz ya da Sedan gibi zaferlere nispetle önemsizdi. Başlangıçtaki on ila on üç kilometre ve sonuçta otuz beş kilometreyi bulan ilerleyişi 1915-1917 standartlarıyla yine mükemmeldi, fakat Mart ayında Almanlar aksi istikamette hiçbir kati sonuç elde etmeyi başaramadan altmış kilometre mesafe ilerlemişlerdi. Harita üzerinde incelendiğinde 8-21 Ağustos tarihleri arasındaki ilerleme, sadece Almanların sığ Arras-Montdidier-Noyon muharebe çıkıntısının uç kısmındaki uzantıyı düzeltmiş ve bir kenarında girme meydana getirmişti. Bu harekât, düşmanın herhangi bir hayati ulaşım merkezine ulaşmaktan ya da o muharebe çıkıntısındaki birlikleri kuşatmaktan bile uzaktı.

Ancak bu durum Alman Yüksek Komuta Kademesi'ni tereddüte düşürmüştü ve moralini bozmuştu. Kayzer'e şunu söyletmişti: "Uzlaşmak zorunda olduğumuzu anlıyorum. Kaynaklarımızın sonuna geldik. Savaş sona erdirilmelidir." Bu, Ludendorff'u da benzer umutsuz bir görüşe sevk etmişti – "Savaş sona erdirilmek zorunda kalacaktı."

18 Temmuz'da Marne'a girilen çarpıcı karşı taarruzun ve 8 Ağustos taarruzunun karşılaştırılmasında dikkati çeken bir zıtlık olduğu ortaya çıkmaktadır. Ve bu zıtlık iki taarruzdan hangisinin daha tayin edici olduğu cevabını vermektedir. Çünkü Ludendorff, 18 Temmuz'dan sonra ümidini kesinlikle kaybetmemişti. Ludendorff bu bozgunu talihsiz bir vaka gibi ele almış gözüküyordu ve daha 2 Ağustos'ta, her ne kadar başlangıçtaki niyetine kıyasla daha düşük çapta olmakla birlikte, arzu ettiği dört yeni taarruzun hazırlığı için emir veriyordu.

Fakat 8 Ağustos'tan sonra bu hayaller bitti. Herhangi bir şekilde taarruza dönme fikrinden vazgeçildi. Daha da önemlisi ortada hiçbir alternatif stratejik plan yoktu. Düşmanın tacizlerine karşı sadece pasif direniş, bir stratejik plan olarak nitelendirilemez. Ludendorff, ancak iş işten geçince yeni bir sınır ötesi sefer hazırlığı amacıyla, Fransa'nın tahliye planını hazırlamıştı. Bununla beraber o zaman zarfında, Alman komutanlığının moral çöküntüsü Alman halkına sirayet etmişti.

Harita 23

Savaştan sonra Ludendorff, “8 Ağustos Alman ordusunun savaş tarihindeki kara günüdür,” diyerek, kesin bir kanaat belirtmişti. “Kara” sıfatı özellikle yerindedir, zira ani şoku baygınlık takip ettiği zaman, düşüncelerin kararması, bilinç kaybının ve sonuç olarak duyu felcinin belirtisidir. 8 Ağustos olayına esas ilgi bu şokun nasıl meydana geldiğini araştırıp bulmaktır. Foch, 12 Temmuz’da karşı konulmaz bir istekle çok arzu ettiği, fakat çok sık ertelenen taarruza geçme fikrini Haig’e teklif etmişti:

İngiliz cephesine gerçekleştirilecek ilk taarruz Festubert-Rebecq cephesinden başlayacaktı, amacı Bruay mayınlarını temizlemek ve Estaires ulaşım merkezine girişi yasaklamaktı...

Haig beş gün sonra “Rebecq ve Festubert arasındaki düz ve bataklık bölgedeki bir taarruzda hiçbir avantaj” görmediğini söyleyerek cevap verdi ve yerine şunu teklif etti:

Daha önce de size önerdiğim gibi, bana göre en yüksek önem derecesine sahip ve mümkün olan en kısa sürede icra edilmesi gereken harekât, o kenti ve demiryolunu kurtaracak şekilde müttefik cephesini doğu istikametine ve Amiens’in güneydoğusuna doğru ileri itmektir. Bu hedefi gerçekleştirmenin en iyi yolu, Fransızların Moreuil’in güneyine ve İngilizlerin de Luce’nin kuzeyine taarruz edeceği müşterek bir Fransız-İngiliz harekâtı gerçekleştirmektir.

Bu projeyi gerçekleştirmek için Luce’nin kuzeyinde, doğu istikametinde bir taarruz için gizlice planlar hazırlıyorum... Bana göre Fransız kuvvetleri bu planla irtibatlı olarak Moreuil ve Montdidier arasında bir harekât düzenlemelidir...

Arşivlerdeki bu mektup, savaş sonrasının birkaç önemli ihtilaf noktasını açıklığa kavuşturmaktadır. Birincisi, taarruzun kaynağına ilişkin olarak, bunun tamamen İngiliz tasarısı olduğunu göstermekle kalmıyor, fakat ayrıca bu planın “sınırlı” bir tasarı, daha geniş bir emniyet payı sağlamak için Amiens’i ve demiryolunu emniyete almak amacıyla dar cepheli bir “itme” harekâtı olduğunu gösteriyor. Fikrin, Başkomutan Haig’den mi ya da Dördüncü Ordu Komutanı Rawlinson’dan çıkıp çıkmadığı sorusu, genellikle tartışmalıdır. Buradaki “daha önce olduğu gibi” kelimeleri Haig’in ön-

celiği olduğunu akla getirmektedir, zira 4 Temmuz'da Hamel'deki parlak küçük bir baskın tesiri yaratan harekât ve o harekâtın Almanların moral bozukluğunu açığa çıkarması, Rawlinson'a daha geniş kapsamlı bir taarruz için ilham kaynağı olmuştu.

Bununla beraber öncelik konusu pek sorun değil gibi, çünkü Amiens'i kurtarmanın savunma yönünden avantajı aşikârdı. Aslında Rawlinson'a esin kaynağı olacak fikrin Hamel harekâtının sonuna kadar gelmemiş olması onun moral unsuru konusundaki zeki değerlendirmesini akla getirmektedir. Düşmanın moralinin bozulmasının devamının sağlanması aslen hücumla dayalı bir amaçtır.

İkincisi, taarruz planına gelince, mektup *Sir Douglas Haig'in Komutanlığı* (1929) adlı kitapta ve diğer kaynaklarda ileri sürülen, İngilizler istemedikleri halde Foch tarafından Fransızların harekâta iştirakini kabule zorlandıkları iddiasıyla çelişiyor gibiydi – böylelikle Clausewitz'in dediği savaşta kaçınılmaz olan “beklenmedik durumu” ortaya çıkartıyordu. Rawlinson bu taarruza, katıyetle ve haklı olarak elde etmek istediği baskın unsurunu engellediği için karşı çıkmıştı.

Fakat mektup, bunun Haig'in önerisi olduğunu göstermektedir. Haig'in Fransız ve İngiliz taarruzları arasında birkaç kilometrelik bir boşluk bırakmayı teklif ettiği doğrudur. Fakat her iki taarruz da tamamen cephe taarruzuydu ve stratejik olarak dayanışma içindeydi. Belki muharebe çıkıntısının her iki kanadında sırasıyla Albert'in kuzeyinde ve Montdidier'in epey güneyinde birbirleriyle birleşen daha geniş kapsamlı bir taarruz imkânı olabilirdi. Fakat önerilen bu taarruz için eski Somme muharebe sahalarının siperle kaplı arazisi bir sorundu ve müteakip olaylar diğer ordunun, Dördüncü Ordu'nun Somme'un güneyinde başardığı gibi bir baskını gerçekleştirmiş olacağı görüşünü desteklememektedir.

Asıl projenin genişletilmesini, başarılı olduğu takdirde başlangıçtaki taarruzun güneydoğu istikametinde Ham'e doğru ilerlemesi için 5 Ağustos'ta talimat veren Foch gerçekleştirmişti. Şayet Humbert ve Mangin'in ordularının sırasıyla 10 ve 17 Ağustos tarihlerinde muharebe çıkıntısının güney kanadına karşı giriştikleri taarruzlar, İngiliz taarruzuyla çakışabilmiş olsalardı daha fazla

maddi kazanç elde edilebilirdi. Gerçekte ise bu durumda İngilizlerin hemen yanında bulunan Debeney'in ordusunun yakın işbirliği İngilizlerin baskın planını engellemesi kaçınılmaz oldu. Çünkü tankların yokluğunda ordusu, hazırlık bombardımanından vazgeçemezdi ve bu hazırlık bombardımanı da genel baskın unsuru feda edilmeden İngiliz taarruzuna kadar başlayamazdı. Başlarsa baskın unsuru kaybolurdu.

Bununla beraber muharebe sahasında ele geçen malzemeler, Alman komutanlığının 8 Ağustos'ta yaşadığı moral bozukluğunu gidermesinde pek yardımcı olmadı. Bu sonuç belki de savaşın en mükemmel baskınının yarattığı şok tesirinden dolayıydı. Nasıl başarıldığı geleceğin askerleri için bir ibret dersidir, çünkü askerlik tarihi içindeki moral bozan bütün şaheser başarılar gibi, bu baskın da birçok aldatıcı unsurun ustalıkla bir karışımıdır. Baskın çok sık olarak, basit bir tarih ya da yer seçimi sonucu elde edilen rastlantıya bağlı bir unsur olarak ele alınmıştır.

Baskının esası, bir yığın tankın –toplam 456 adet– herhangi bir topçu hazırlık ateşi yerine, ani olarak muharebe sahasına sürülmesiydi.* Önceki Kasım ayında Cambrai'de başlatılan bu taktik, 18 Temmuz'da Fransızlar tarafından tekrarlanmıştı. Amiens'ten önce çeşitli vasıtalarla genişletilmişti. Daima farklı yerlerde hazırlık amaçlı konferanslar düzenleyerek, keşifleri gizleyerek ve icra makamındakilere teyakkuza uygun bir şekilde son anda haber vererek gizliliğin sağlanmasına gayret edilmişti – tümen komutanları 31 Temmuz'a ve muharip birlikler taarruzun başlamasına otuz altı saat kalana kadar taarruza niyetlenildiğinden haberdar değillerdi. Londra'daki Savaş Kabinesi'ne bile haber verilmemişti ve o Ağustos ayındaki toplantıda gelen telgraf, Avustralyalıların cephenin diğer uzak tarafında olduklarına ilişkin akla hayale bile gelmeyecek haberi getirdiğinde, Avustralya başbakanı Hughes, Avustralyalıların cepheden geriye alınması gerektiğine ilişkin sert talebini iletmek üze-

* Hasım Ordular Grubu'nun asıl beyni General von Kuhl, analitik savaş incelemesinde taarruzun ezici etkisini İngilizlerin baskını nasıl başaracaklarını "öğrenmiş olmasına" bağlar; bu baskında "en önemli ve kati unsur tanklardı" diye eklemiştir. Bu kanaat, olaydan on yıl sonra, üzerinde çok uzun bir süre düşünüldükten sonra edinildiği için önemlidir.

reydi. Ayrıca aynı sabah İngiltere'ye izne giden komşu ordudan bir General Rawlinson'un karargâhına şöyle bir uğramış ve laf arasında cepheden niçin bu kadar şiddetli top sesleri geldiğini sormuştu.

Bütün faaliyetler gece gerçekleştirilmeye gayret ediliyor ve aldatma unsurunun tesisine çalışılıyordu. Uçaklar devriye uçuşlarıyla açıkta herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Son akşama kadar İngiliz geri bölgesindeki savunma mevzilerindeki tahkimata devam ediyorlar, topçu atışlarının sürati ve zamanlaması ayarlanarak daha fazla top gizlenmiş mevzilere kaydırılıyor, günlük atış miktarlarında herhangi bir belirgin artış olmadan düzeltme tanzimleri yapılıyor. Bu çalışmalar sayesinde Dördüncü Ordu'nun gücü yaklaşık olarak iki katına çıkmıştı – altı yeni tümen, iki süvari tümeni, dokuz tank taburu ve ayrıca 1 ila 8 Ağustos arasında düşmanın kuşkulandığı bölgede 1.000 top mevzileniyordu. Bu yığınak 290 özel trenin (altmış adeti cephaneye, kalanı birlik taşıması içindi) kullanılmasını kapsıyordu – ve sadece iki tren hattı mevcuttu.

Böylece 8 Ağustos günü harekât saatine kadar (04:20) Dördüncü Ordu'nun kuvveti on üç tümen, üç süvari tümeni, on yedi hava filosu, on ağır ve iki Whippet tank taburu (toplam 360 ağır ve 96 Whippet tankı) ve 672'si "ağır" olmak üzere 2.000'i aşkın top ve obüs vardı. Ağır topçunun üçte ikisi düşman topçusuyla muharebeye tahsis edilmiş ve düşman topçusunu etkili bir şekilde tesirsiz hale getirmişti.

Ayrıca dikkati başka yöne çekmek temel bir baskın unsurudur ve bu vakada bu unsur, Kanadalıların muharebe iştiraklerinin çevresinde gelişmiştir. Kanadalıları hücum kıtaları olarak nitelendiren düşman, onların varlığını yaklaşan taarruzun bir işareti olarak kabul etme eğiliminde oldu. Kanada Kolordusu şimdi Arras'ın yakınlarındaydı ve yerinde bir seçimle ayrılan kesim –iki tabur, iki zayıt ayırma istasyonu ve telsiz kısmı– kuzeye Flanders'te bulunan Kemmel'e gönderildi. Ayrıca orada diğer taarruz "önerileri" fazladan havaalanı ve süvari telsizleri inşa edilerek gerçekleştirildi. Bu arada Kanada Kolordusu'nun büyük kısmı, burada olmalarını açıklayan dahiyane yaratıcı rivayetlerin dolaştığı İngiliz birliklerinin olduğu Somme'a sızmışlardı.

Dördüncü Ordu, asıl taarruzun sağ tarafta Currie komutasındaki Kanada Kolordusu ve solda Monash komutasındaki Avustralya Kolordusu tarafından gerçekleştirilecek şekilde tertiplenirken, nehrin bitişiğindeki Butler komutasındaki III. Kolordu asıl taarruzun kanadını korumak için nehrin kuzeyine doğru ilerleyecekti. Fakat Kanadalılar taarruza birkaç saat kalıncaya kadar cephe hattına ilerlemediler ve bu arada Avustralyalılar, Fransızların yerini alarak cephelerini güneyde Amiens-Roye yoluna kadar genişletmişlerdi. Böylece Almanları yatıştırarak, asılsız bir güvenlik duygusuna sevk etmişlerdi. Düşman, savunma tertibiyle yayılan bir kuvvetten niçin bir taarruz beklesindi ki?

Bütün taarruz cephesi yaklaşık yirmi üç kilometre uzunluğundaydı ve Alman tarafı General von der Marwitz'in altı asgari kadrolu tümeni (her biri ortalama ancak 3.000 göreve hazır askerden oluşan) olan İkinci Ordu'su tarafından tutuluyordu. Onların sayıca zafiyetleri savunma mevzilerinin zayıf olmasıyla artmıştı. Çarpışma saatine kadar bozuk olan ileri hatlarında, morallerini muhafaza edecek yeraltı sığınaklarından hiçbiri yoktu.

Taarruzdan beş gün önce bir düşman baskını bir Avustralya karakolunu ele geçirmiş ve üç gün sonra mevzii bir taarruz, III. Kolordu cephesini yarıp 200 esir almıştı. Fakat düşmanın edindiği bu tür bilgiler, onu sadece daha fazla yanıltmıştı. Üstelik Alman uçakları İngilizler tarafından o kadar aralıksız bir şekilde taciz edilmişti ki, İngiliz cephesinin gerisinde birkaç hafta keşif yapamamışlardı. Tek kuşkulu işaret, geceleyin duyulan sestti. Alman birlikleri birkaç vakada tankların hareketini duyduklarını rapor etmişlerdi; fakat “ordu karargâhı siperdeki birliklerin tanklar hakkında daimi olarak tekrarlanan asabi tutumlarını” alaya almıştı. Aslında o tarihlerde raporlarda yer aldığı gibi muharebe mahallinde tanklar yoktu ve bu “yersiz telaşları,” Alman komutanlığının bu inançsız tutumunu ve “kayıtsızlığını” pekiştirdi.

Böylece 8 Ağustos günü güneş doğmadan bir saat evvel İngiliz tankları baraj ateşi ve piyade ile birlikte aynı anda ileri fırladığında, taarruz azami baskın şokunu sağlamıştı. Kalın bir sis tabakasıyla gizlenen taarruz, mevzisini tahkimatla güçlendirmek

için hiçbir şey yapmamış olan düşmanı hedef almıştı. Eşsiz taarruz birlikleri olan Kanadalılar ve Avustralyalılar, karşı konulmaz bir şekilde düşmanın ileri hat tümenlerine akın ettiler. Sadece tankların az olduğu Somme'un kuzeyinde kısmi bir duraklama meydana gelmişti. Taarruzun hızını artırmak için bütün ihtiyatlar, Almanların 21 Mart'taki örneğini taklit ederek, taarruz saatinde harekete geçirilmişti. Çok geçmeden zırhlı arabalar da Alman cephesinin gerisindeki kargaşayı yaymak için yola koyulmuş, hatta rastgele ateşle Proyarda (Kuzey Fransa) kahvaltı eden kolordu karargâh personelini bile vurmuşlardı.

On ila on üç kilometre uzakta bulunan günün nihai hedefi, en sağ ve sol kısımlar hariç olmak üzere cephenin büyük bir kısmında ele geçmişti. Fakat ertesi gün çok az bir ilerleme kaydedildi. Oldukça dağınık bir baskı vardı ve daha sonra taarruz parladığı gibi aynı hızla sönmüştü. Bu tuhaf zıtlık nedendi? Neden bu kadar mükemmel bir yarma taarruzu çarpıcı bir sonuçla tamamlanmadı? Bu kısmen harekâtın, şu anda karmakarışık, paslı dikenli tel artıkları mevcut olan ve hareketi, takviyeyi ve ikmali engelleyen terk edilmiş siperlerin meydana getirdiği 1916 yılının eski Somme muharebe alanlarının sınırına ulaşmasındandı. Dünya Savaşı'nda, harekâtın idame ettirilme sorununun asla çözümlenmediği çok iyi hatırlanmaktadır. Asıl taarruz cephesi yine geniş değildi ve Dünya Savaşı'nın neredeyse bütün başarılı taarruzlarında gerçekleştirilen yarmanın derinliğinin, taarruz cephesine oranının yaklaşık yarısı olması ilkesiyle belirlenmiş gibi gözükmekteydi.

Diğer bir neden Cambrai'de olduğu gibi ihtiyat birliklerinin eksikliği idi. Dördüncü Ordu'nun mevzii ihtiyat birliklerinin muharebeye iştirak ettirilmelerinin zamanlaması iyi idi, fakat on üç tümeni muharebeye girdiğinde mevcut bütün kuvvet Haig'in bölgede topladığı üç tümendi. Ayrıca, buna karşılık Almanlar, 11 Ağustos'a kadar başlangıçtaki mevcut altı tümeni ihtiyattaki on sekiz tümenle –tahmin edilenden on tümen fazla– takviye etmeyi başarmışlardı.

Duraklamanın dördüncü nedeni taarruzun yapısındaydı. Taarruzun tam anlamıyla bir cephe taarruzu olması nedeniyle, düşman ne kadar geriye püskürtülürse, düşmanın direnişi de o kadar pe-

kiştirilmiş oluyordu. Düşmanın arasından geçebilecek ve gerisinde tertiplenebilecek teşkilatlanmış bir kuvvet olmadıkça, bu durum daima cephe taarruzunun bir kusuru olmuştur. Her zaman olduğu gibi süvariye, başarıyı genişletme rolü verilmişti. Süvariler bu kez piyadeler çıkagelene kadar, belirli bölgelerin ele geçirilmesinde ve tutulmasında yararlı olmuşlardı, fakat bu tür yardım süvarinin geçmişteki gerçek rolüyle kıyaslandığında çok yetersizdi. Şayet doksan altı İngiliz Whippet tankı süvariyle birlikte görevlendirilmek yerine, Tank Kolordusu tarafından teklif edildiği gibi müstakil bir şekilde gedikten geçerek ve güneydoğu istikametinde Fransız birlikleri karşısında bulunan Alman ordusunun geri bölgesine karşı kitlesel olarak kullanılmış olsaydı, daha büyük sonuçlar elde edilebilirdi.

Fakat daha geniş stratejik görüş açısıyla bakıldığında ihtiyat eksikliğinin ardında bu kez bir yöntem vardı ya da geliştirilmişti. Haig, 10 Ağustos'ta bu cepheyi ziyaret etmiş ve durumu çok yakından tetkik etmişti. Sonuç itibariyle Foch, Dördüncü Ordu'nun cephe taarruzunun baskısının devam etmesini teşvik ettiğinde, Haig insan hayatının boş yere israf edileceği gerekçesiyle bu öneriye karşı çıkmıştı. Haig, 14 Ağustos tarihli mektubunda Foch'a, ertesi gün için hazırlanan müteakip taarruzu durdurduğunu söyledi ve Üçüncü Ordu'yla Albert'in kuzeyine taarruza hazırlandığını bildirdi.

Foch bu alternatif adımın neden olacağı gecikmeye itiraz etti. Ancak Haig, ertesi gün Sarcus'taki (Kuzey Fransa) konferansta ınatla direndi ve istediğini elde etti. Sonuç olarak Üçüncü Ordu, 21 Ağustos'ta, Birinci Ordu daha kuzeyde 28 Ağustos'ta taarruza geçti. Bu arada Dördüncü Ordu ilerlemesine devam etmek için, düşmanın dikkatinin başka yöne çekilmesi fırsatından yararlandı. Avustralyalılar 31 Ağustos'ta Mont Saint Quentin ve Péronne'yi ele geçirdiler ve bu suretle yukarı Somme engelini dönmüş oldular. Bu harekâtlar birbirinden farklı fakat yakından irtibatlı noktalara, her bir taarruzun hızı kesilir kesilmez onu yeni bir taarruzun takip ettiği, ardına gerçekleştirilen yeni taarruz stratejisi dönemini başlatmıştı.

Birçok İngiliz yazarının yaptığı gibi, bunu Haig'in başlatmış olduğunu iddia etmek haksızlık olur. Çünkü bu zaten Fransızlar tarafından güneyde başlatılan, arka arkaya düzenlenen birçok taar-

ruzda görülebilir – 8 Ağustos'ta Debeney'in sol kanadında, 9'unda sağ kanadında, Humbert'in ordusu 10'unda ve Mangin'in ordusu 21 Ağustos'ta bu tür taarruzları icra etmişlerdir. Fakat bu hareket tarzından kuvvet tasarrufu elde edilebileceğini ilk değerlendirenin Haig olduğu anlaşılmaktadır. Foch baskıyı devam ettirmeyi düşünürken, Haig ise askerlerin hayatından en fazla nasıl tasarruf edebilme fikrinin baskısı altındaydı. Dördüncü Ordu'nun 8-12 Ağustos tarihleri arasında ele geçirdiği 21.000 esir sadece 20.000 zayıata mal olmuştu.

Bu stratejinin başarısına 8 Ağustos baskını ve onun Alman komutanlığı üzerindeki etkisinin çok büyük katkısı olmuştu. Şoka karşı Almanların verdiği içgüdüsel tepki, mümkün olan bütün takviyeleri anında olay mahalline sevk etmek olmuştu ve böylelikle yedek akçelerini (ihtiyat birliklerini) tükenme noktasına getirmişlerdi. Denizden Somme bölgesine kadar olan cepheyi tutan Velihaht Prens Rupprecht'in ordular grubunun ihtiyat tümenlerinin miktarı, 16 Ağustos'a gelindiğinde otuz altıdan dokuz tümene düşmüştü. Rupprecht'in kendi azmi bölgedeki ordu komutanlarının başlangıçtaki panikten doğan yukarı Somme'un gerisine çekilme kararlarını önlemek suretiyle, İngiliz ilerlemesini durma noktasına getirmede çok yararlı olmuştu. Fakat belki tam da bu kararlılık, sonunda Almanlara daha pahalıya mal olmuştu.

Böylece özetle 8 Ağustos'un tayin edici özelliği baştan aşağı bütün Alman Komuta Kademesi zincirinin düşüncesini ya da iradesini ya da her ikisini altüst etmesidir. 1914-1918'in tarihi, yorgun ya da zaten morali bozulmuş düşmanın haricinde, kati başarının ancak baskın sayesinde mümkün olduğunu gösteren bütün tarihin tecrübesini tekrarlamıştı. Ve o baskın birçok karmaşık unsurun karışımı olsa gerekti.

Sahne 6: Megiddo (Nablus) Muharebesi: Türk Ordularının İmhası

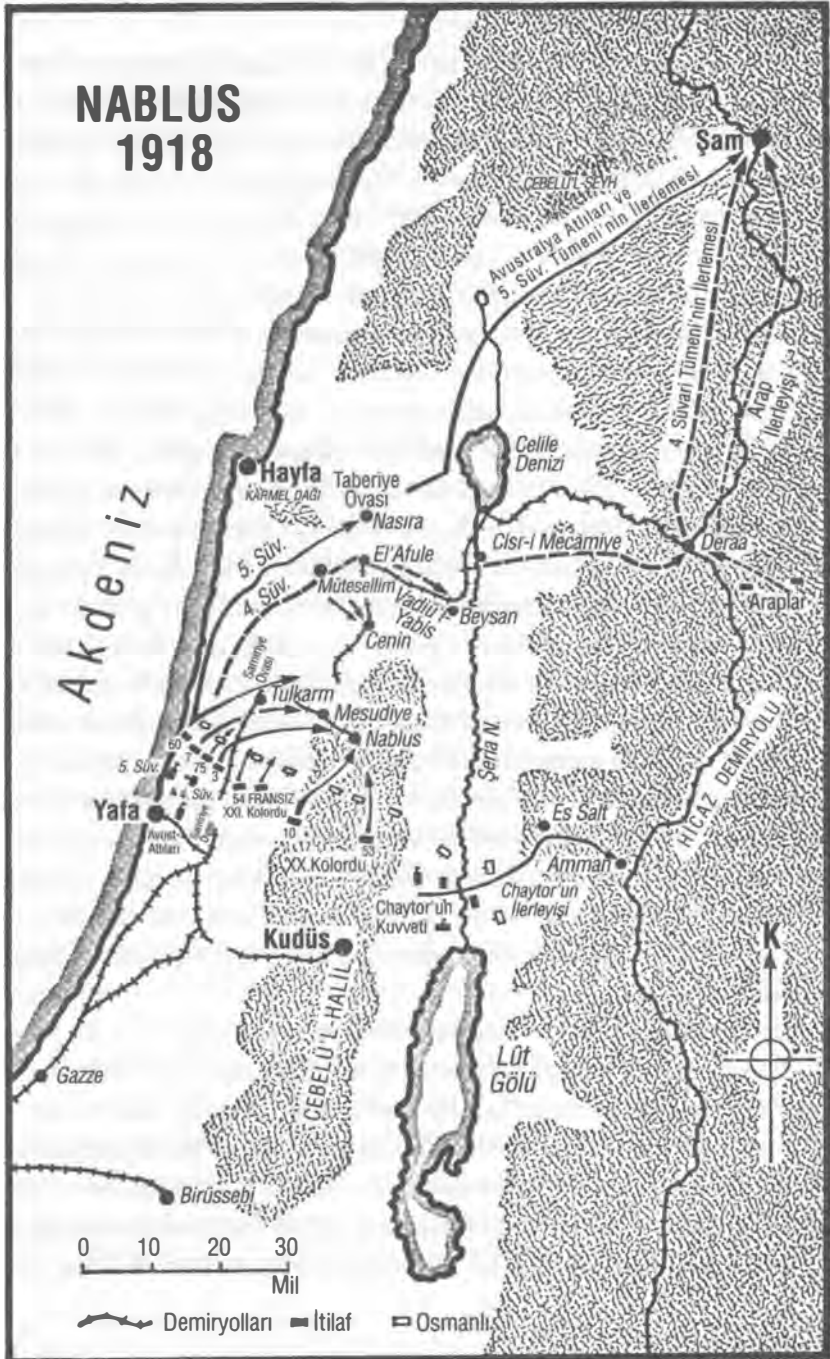
19 Eylül 1918'de, tarihin hem en çabuk sonuç elde edilen seferlerinden hem de en tayin edici muharebelerinden biri olan harekât

başladı. Filistin'deki Türk ordularının varlıkları birkaç gün içinde ortadan kaldırılmıştı. Bu harekâtın, esasen bir sefer ya da takiple tamamlanan bir muharebe olup olmadığı bir tartışma konusudur. Zira taarruz, temastaki birliklerle başlamıştı ve bundan dolayı muharebe sınıfında yer alması gerekir gibiydi; fakat asıl olarak stratejik vasıtalarla başarıya ulaşmış, muharebenin rolü az olmuştu. Bu gerçek, bu başarıyı Clausewitz'in "kan zaferin bedelidir" dogmasını takıntı haline getirenlerin nazarında itibardan düşürmeye yatkındır – ve bu görüş doğal olarak çok fazla kanla sulanmayan hiçbir zafer değerli değildir fikrini savunuyordu. Fakat Caesar'ın Ilderda'da, Scipio'nun Utica yakınlarında, Cromwell'in Preston'da ve Moltke'nin Sedan'daki zaferlerinde, çok güç harcamaktan ziyade fırsattan istifade etmeye çalışmakla birlikte, her birinde zaferi kazananın kanı az dökülmüştür. Her birinde strateji o kadar etkiliydi ki, muharebe sadece tali bir unsur olmuştur. Bununla beraber kimse onların hem zaferlerin niteliği yönünden, hem tarihin gidişatı açısından tayin edici rollerini inkâr edemez. Filistin'deki bu nihai sefer-muharebenin daha ciddi bir "değer kaybına" uğraması, Allenby'nin asker sayısında bire karşı iki, silahların değeri bakımından ise daha fazla olan üstünlüğe sahip olduğu gerçeğinde yatar.* Üstelik Türklerin morali o kadar düşüktü ki, genellikle ileri sürüldüğü gibi, Türk ordusunun olmuş bir erik gibi eline düşmesi için Allenby'nin sadece elini uzatması gerekmişti. Bu iddialar anlamlıdır; ancak Worcester'den Sedan'a modern tarihin "parlak mucizelerinin" birçoğunda muzaffer olan ile mağlup olan arasında güç ve moral konusunda büyük bir orantısızlık mevcut olmuştu. 1918'de Allenby, Sedan'da kendiliğinden kapana kısılan askerler gibilerini değil, Liman von Sanders ve Mustafa Kemal gibi yetenekli komutanları alt etmek zorundaydı.

Eylül 1918'in koşullarının avantajlı olduğuna ilişkin bir kanate varıldığında, zaten Megiddo'nun ölümsüz adıyla ölümsüz bir hale gelmiş olan zaferin, çok geniş ufku ve hareket tarzı nedeniyle

* Allenby'nin muharip gücü 12.000 kılıç, 57.000 tüfek, 540 top idi. Allenby, Türklerin gücünü 3.000 kılıç, 32.000 tüfek ve 402 top olarak tahmin ediyordu. Ancak makineli tüfek personelini dışarıda bırakan bu rakamlar, Liman von Sanders'in ayrıntılı gibi görünen tahmininin yaklaşık iki katıydı.

Harita 24

de, tarihin şaheserlerinden birisi olduğu gerçeği ortaya çıkmaktadır. Her ne kadar zor geçmese de, kusursuz bir şekilde icra edilen bu plan neredeyse eşsizdi.

Sıkça sorulur, bu plan kime aitti? Unvanı olan bir komutan mıydı? Yoksa doğuştan yetenekli bir ast birlik komutanının bir planı mıydı? Hindenburg'un Rus cephesindeki zaferleri tartışıldığında, sokaktaki adam bile Ludendorff'un stratejisinden bahsedirdi – ve savaşla ilgilenenler daha derinliğine ya da daha ayrıntılı inceleme yapıyorlar ve Hoffmann'ın paha biçilmez askeri dehasının etkisi üzerinde düşünceye dalıyorlardı. Fakat Megiddo'ya gelince, çok yakından ilgilenenlerin ittifakla kabul etmesi nedeniyle kuşkuyu gidermek mümkündür. İcrasına ilişkin ayrıntıların hazırlanmasının başarısı ne kadar yardımcılarına ait olursa olsun, genel fikir tamamen Allenby'nin kafasından çıkmıştı. Aslında bu genel fikir için “gelişti” demek, “çıktı” demekten daha iyi olurdu, zira asıl planın daha ılımlı boyutları vardı – bu plana göre, harekât kıyının yanında bulunan Türk cephesini yaracak ve içeri çark ederek Yahuda Tepeleri'ndeki birlikleri kanatlardan çevirecekti. Fakat Allenby sorunu incelemek amacıyla keşfe çıktığı bir günün sonunda, planın icrasını aniden hemen hemen bütün olağanüstü haliyle açıkladı. Plan, Napolyon'un “savaş sanatının bütün sırrı, ulaştırma sistemine hâkim olmakta yatmaktadır” ilkesini fazlasıyla yerine getirmişti. Her ne kadar Allenby'nin kuvvet üstünlüğü olmakla birlikte, onu sadece Türk ulaştırma sisteminin birine değil tümüne hâkim olmak için kullanacaktı. Ayrıca Allenby'nin harekâtının başarısı, bir tamamlayıcı unsur olarak kendi ulaştırma sistemine hâkim olmak için, mükemmel tedbirleri almasına çok şey borçlu olmasında yatmaktadır.

Her biri bir tümen kuvvetini ancak bulan, sözde üç Türk “ordusu” Şam'ın güneyinden geçen tek bir kaynaktan, Hicaz Demiryolu'ndan ikmal ediliyordu. Tali bir demiryolu, Dera'da batıya kıvrılıp Beysan'ın tam kuzeyinde Mecamiye'de Ürdün'ü geçtikten sonra Afule'de Ovası'nda iki hatta ayrılıyor, bir hat Hayfa'da denize ve diğeri de güneye dönerek tekrar Samarya'nın engebeli arazisinden geçerek Mesudiye Kavşağı'na ulaşıyordu. Bu hat, Ürdün Nehri ile

Akdeniz arasındaki cepheyi tutan Mustafa Kemal'in Yedinci ve Cevat'ın (Org. Çobanlı) Sekizinci ordularının ikmalini sağlıyordu. Ürdün'ün doğusunda bulunan Cemal'in (Bahriye Nazırı) Dördüncü Ordusu ana Hicaz Demiryolu'nca ikmal ediliyordu.

Şimdi ordunun ana ikmal yollarını kesmek demek, onun teşkilatlanmasını fiziki olarak bozmak etmek demektir. Geri çekilme hattını tıkamak onların moralini bozmak demektir. Ve beyni ile gövdesi arasındaki temel irtibatını ortadan kaldırarak onun emirlerin ve raporların muhaberesinin yapıldığı “dahili haberleşme hattını” imha etmek, onun düşünmesini ortadan kaldırmak demektir. Allenby, orduyu tek bir şekilde değil, üç noktada felç etmeyi başarmayı planlıyordu ve üçüncü unsur, bu planın başarısında en az önemli olan unsur sayılmazdı.

Hem yolların hem demiryollarının birleşmesi Dera, Afule ve daha az önemli olmak üzere Beysan'ı, Türklerin geri bölgesindeki hayati noktalar haline getirmişti. Afule ve Beysan'da hâkimiyet kurulması, Yedinci ve Sekizinci orduların ikmal yollarıyla irtibatını kesecek ve ayrıca Ürdün'den doğu istikametindeki ıssız bölgeye aşırı zor olan çıkışın dışında geri çekilme hatlarını tıkayacaktı. Dera'ya hâkim olunması, bütün üç ordunun ikmal yollarını ve Dördüncü Ordu'nun en iyi çekilme yolunu kapatacaktı. Fakat Dera İngiliz cephesinden oldukça uzaktaydı.

Bununla beraber Afule ve Beysan, yüz kilometrelik bir yarıçap içinde bulunuyordu ve işte bu nedenle bu hayati noktalar, hiç duraklamadan ya da gecikmeden ulaşabilme koşuluyla süvarinin stratejik “mesafesi” içindeydi. Mesele ilkin tabii engeli olmayan ve ikincisi düşmanın birlikleriyle tıkayamayacağı bir yaklaşma istikameti bulmaktı. Bu sorun nasıl çözüldü? Kıyıdaki Samiriye Ovası, sırasıyla Afule ve Beysan'ın yer aldığı Taberiye Ovası ve Vadiü'l-Yabis'e geçiş imkânı tanıyordu. Bu koridor çok fazla geride bulunması nedeniyle, Türkler tarafından muhafaza altında tutulmayan tek bir giriş tarafından engelleniyordu. Bu girişi, Samiriye Ovası düzlüğünü iç bölgedeki Taberiye Ovası'ndan ayıran dar bir dağ kuşağı meydana getirmişti. Fakat bu koridor girişi Türk cephesinin siperleriyle sıkıca örtülmüştü. Allenby bu kilitli

kapıyı açmayı zorlamak için piyadesini kullanmayı ve birlikleri geriye kuzeydoğu istikametinde püskürtmeyi planlamıştı. Böylece süvarisi için yolu açmış olacaktı. Fakat ön kapıyı geçtikten sonra, arka girişten geçmek zorunda kalacaklardı. Türkler ise zamanları ve haberleri olursa bu arka kapıyı kolaylıkla kapatabilirlerdi. Sü-rat, süvari için gerekli bir unsurdu ama yeterli değildi. Türklerin dikkati ve ihtiyat birlikleri başka yöne çekilmeliydi. Yine de hâlâ risk vardı. Savaştaki tecrübe süvarinin nasıl kolaylıkla durdurulabil-diği ve bir avuç asker ve makineli tüfeğin dağ kuşağı arasındaki iki geçidi tuttuklarını göstermişti. Bu tehlikeden kurtulmak için Türk komutanlığı, kör edilmesinin yanı sıra dilsiz ve sağır hale de getirilmeliydi. Megiddo zaferinin asıl önemi ve tarihi değeri, Türk Yüksek Komutanlığı'nın bu şekilde tamamen felç edilmesin-de yatmaktadır.

Harekâtın nasıl başarıldığına bir bakalım. Bunun için Allen-by'nin nispeten yeni, iki silahı vardı – uçak ve Araplar. Faysal'ın Arapları uzun bir süreden beri akıl hocaları Albay Lawrence'in öncülüğünde, Türkleri Hicaz Demiryolu hattı boyunca taciz et-mekte, hareketlerini kısıtlamakta ve morallerini bozmaktaydı. Şimdi ise İngilizler tarafından gerçekleştirilecek nihai taarruza doğrudan katkıda bulunacaklardı. 16 ve 17 Eylül'de çölde haya-letler gibi belirerek, Dera'nın kuzey, güney ve batısında bulunan demiryollarını havaya uçurdular. Bu, Türklerin ikmal akışını fiili olarak geçici bir şekilde aksatmıştı – burada önemli olan “geçici olmasıydı.” Bu unsurun, Türk komutanlığının yetersiz ihtiyatla-rının bir kısmını Dera istikametine sevk etmeye ikna edilmesinde önemli bir düşünsel etkisi olmuştu.

Hava Kuvvetleri'nin katkısı iki şekilde oldu. Birincisinde, sü-rekli hava saldırılarıyla gökyüzünü düşman uçaklarından temiz-lediler. Bu hava harekâtları o denli uzak bölgelere kadar yayıldı ki, nihayetinde avcı uçakları Türklerin uçaklarını kaldırmalarını bile önlemek için Cenin'deki Türk havaalanı üzerinde “hâkimi-yet” kurdular. Böylelikle hazırlık döneminde düşmanın havada-ki gözünü kapatmışlardı. İkincisinde, Allenby'nin planının icra safhasına gelindiğinde hava kuvvetleri, Türklerin Afule'deki

ana telgraf ve telefon santralını şiddetli bir şekilde bombalaya-
rak düşman komutanlığını dilsiz ve sağır bırakmıştı – bu saldırı
daha sonra İngiltere’den Avustralya’ya ilk uçan pilot olarak tari-
he geçen Ross-Smith’in İngiltere’nin tarih yazmasına yardımcı ol-
muştu. Üstelik düşmanın Nablus ve Tulkarm’da bulunan iki ordu
karargâhı bombalanmıştı. Birincisinden daha önemli olan ikinci
karargâhın muhabere hatları o denli etkili bir şekilde tahrip edil-
mişti ki, karargâhların gün boyunca hem Nasıra ile hem kıyıdaki
tümenleriyle irtibatı kesildi. Her ne kadar daha az askeri nitelik
taşımakla birlikte, diğer ve daha önceki hava harekâtlarının belki
daha geniş stratejik sonuçları olmuştu. Bu eylem bomba atmak
değildi ama ona eşit ağırlıkta olan Türk askerinin savaş esiri ola-
rak faydalandıkları, fiziki rahatlıkları gösteren resimli broşürleri
atmaktı. Lakin broşürlerin yarı aç ve pejmürde haldeki askerler
için çekiciliğini tam olarak tahmin etmek mümkün değildi.

Araplar ve hava kuvvetleri, düşmanın hazırlıklarını “dengesini” bozmaya zorlayan belki de en önemli iki unsur olmanın yanı sıra, planın ayrıca askeri tarihin şaheserleri olduğunu gösteren geniş kapsamlı ve çeşitli amaçlara yönelik hileleri vardı. Allenby bunlarla düşmanın dikkatini kıyidan Ürdün’ün yan kısımlarına çekmeye gayret ediyordu. Baharda Ürdün’ün doğusunda Amman ve Es Salt’a teşebbüs edilen iki başarısız harekât, bu amacı gerçekleştirmek konusunda Allenby’ye yardımcı olmuştu. Daha sonra Allenby, bütün yaz boyunca düşmanın dikkatini çekmek için Ürdün Vadisi’nin boğucu sıcağında, elinde belirli aralıklarla değiştirdiği süvari birliği bulundurdu. Sonunda süvari gizlice diğer kanada intikal edince, geride sadece daimi ordugâhları kalmadı, fakat bu arada çadır bezinden yapılmış 15.000 maket at, tahliye edilen atların yerlerini alırken, yenileri ilave edilmişti. Katırların çektikleri kızaklar toz bulutu kaldırıyordu; taburlar gündüz vakti vadiye doğru yürüyüşe çıkıyorlar – ve konaklayan ordunun bu yürüyüşünü tekrar etmek için geceleyin kamyonlarla geri dönüyorlardı. Kudüs’te bir otel devralındı ve bu otel titiz bir şekilde sözde Genel Karargâh kabul töreni için hazırlandı. Yeni köprü inşası ve telsiz faaliyetleri yanılmayı destekledi. Lawrance çok bü-

yük miktarlardaki erzak pazarlığı için Amman bölgesine ajanlar gönderdi.

Ayrıca giderek çok daha fazla birlik gece yürüyüşleriyle deniz kenarında bulunan diğer kanada sızıyorlar, oradaki portakal bahçelerinde ya da mevcut ordugâhlarda gizleniyorlardı. Allenby bu unsurlarla bütün cephede bire karşı iki olan üstünlüğünü, düşmanın kuşkulandığı hayati bölgede, bire karşı beşe çıkarmıştı. Liman von Sanders bir müddet kesinlikle büyük bir taarruz beklemiş ve aslında Taberiye Gölü yakınında bulunan geri hatta yapacağı gönüllü bir geri çekilmeyle, bu taarruzun gerçekleşmesini engellemeyi düşünmüştü: “Bu fikirden vazgeçtim, çünkü Hicaz Demiryolu’ndan vazgeçmek zorunda kalacaktık ... ve çünkü biz artık ordumuzun gerisindeki Arap isyanının gelişmesini durduramazdık. Türk askerlerinin sınırlı yürüyüş kapasitelerinden ve bütün yük hayvanlarımızın düşük hareket kabiliyetinden dolayı, mevzilerimizi sonuna kadar elimizde bulundurmanın, bozuk moralli Türk askerleriyle uzun bir geri çekilme harekâtından daha uygun koşullar arz ettiğini düşündüm.”

Her ne kadar kıyıya yakın bir taarruzdan korksa da, Ürdün’ün doğusundan yapılacak bir taarruzun sonucundan daha da fazla korkuyordu ve hatta son anda Ürdün’ün doğusunda 17 Eylül’de yakalanan firari bir Hintlinin ikazı, Arapların Dera’daki çok önemli demiryoluna yaptıkları daha olumlu olan taarruzla haberiyle bertaraf edilmişti. Önyargısının kurbanı olan Liman von Sanders, aslında bu firarının İngiliz İstihbarat Teşkilatı’nın bir tertibi olduğuna ve onun hikâyesinin Allenby’nin asıl niyetini gizlemek için bir bahane olduğuna inanmaya çoktan hazırды. Ayrıca Liman von Sanders, İngiliz bombardımanının boş siperlerde ziyan olması için birliklerini bir kilometre geri çekmek isteyen kıyı bölgesinin komutanı Refet Bey’in (Tümg. Bele) teklifini reddetti. Liman von Sanders, Refet’in bir santim bile geri çekilmesini yasaklaması sonucunda ordusunu geride ölü ya da esir bırakarak 160 kilometre geriye Sûr’a dönmesine neden olmuştu.

18 Eylül gecesi hem “dikkati başka yöne çekme” hazırlığının son aşaması ve hem asıl taarruzun ilk safhası başladı. Allenby’nin

en sağ kanadını meydana getiren 53. Tümen, Ürdün Vadisi'nin kıyısındaki engebeli bölgeye doğru harekete geçti. Böylece asıl taarruz kuşatma harekâtını icra ederken, 53. Tümen Ürdün'den doğu istikameti boyunca Türkler için açık bırakılan tek geri çekilme yolunu kapatarak kademeyi meydan getirmiş olacaktı.

Epey uzakta, batıdaki deniz kıyısı tamamen sakindi. Fakat saat 04:30'da 385 top belirlenen cepheye ateşe başladı. Sadece on beş dakika boyunca şiddetli bombardımana tabi tuttular ve daha sonra piyade, hızla ilerletilen baraj ateşi himayesinde ilerledi. Neredeyse hiç durmadan, afallamış düşmanın üzerine saldırdılar ve Batı Cephesi standartlarına göre derin olmayan ve zayıf tel engel tahkimatıyla teçhiz edilmiş, iki siper hattını yarıdılar. Daha sonra menteşeleri üzerinde dönen dev bir kapı gibi, iç kısma çark ettiler. Dönen kapı gibi çark eden bu kuvvetin iç kısmını, bir Fransız askeri birliği ve 54. Tümen teşkil ediyordu; aradaki sekiz kilometrelik mesafeden sonraki 3., 75. ve 7. Hint tümenleri ortadaki bölümü ve deniz kıyısındaki 60. Tümen dış bölümü teşkil etmişlerdi. 60. Tümen akşam olurken Tulkarm'a ulaşmıştı. Fakat Türk Sekizinci Ordusu'ndan sağ kalanlar uzun bir süredir düzensiz kalabalık birlikler halinde ve ulaştırma vasıtalarıyla Mesudiye Geçidi'nden geriye doğru çekiliyorlardı. İngiliz uçakları bu talihsiz kalabalığın üzerine bomba ve mermi yağdırmıştı.

Bu arada açılan bu kapıdan Chauvel komutasındaki Çöl Atlı Piyade Kolordusu'nun üç süvari tümeni geçti. Akşam olduğunda kolordu, "ara giriş" Karmel Dağı'na ulaşmış ve iki geçidi emniyete almak için zırhlı arabalı müfrez birlikler göndermişlerdi. Sabah olduğunda karşıya geçmişlerdi. Bir tugay, muharebe eden birlikleriyle bütün muhabere irtibatı kopmuş olduğundan, geçen yirmi dört saatte meydana gelen olaylardan habersiz bir vaziyetteki düşman Genel Karargâh'ının bulunduğu Nasıra'ya inmişti. Bununla beraber Liman von Sanders, kentin kuzey çıkışının tutulmasındaki başarısızlık sayesinde kurtulmuştu ve süvari çok şiddetli bir sokak çatışmasından sonra, geri çekilmek zorunda kaldı.

Bununla beraber, şimdi gerçek stratejik kilit nokta Nasıra'da değil fakat Afule ve Beysan'daydı. Bu kentlere sırasıyla 08:00'da

ve 16:30'da ulaşıldı – 4. Süvari Tümeni Beysan'a otuz dört saatte yüz on kilometre kat ederek ulaştı. Avustralya Bindirilmiş Piyade Tümeni Karmel Dağı'nı geçtikten sonra, Türklerin çekilme yolu boyunca daha yakın engel bir teşkil etmek amacıyla güney istikamete Cenin'e döndüler. Düşmanın kalan tek kaçış yolu, derin ve birkaç nehir geçiş noktası olan, çok hızlı akan, derin ve dolambaçlı, deniz seviyesinden 400 metre aşağıdaki Lut Gölü'nde son bulan Ürdün Nehri üzerinden doğu istikameti idi. Hava kuvvetleri olmasaydı, İngiliz piyadesi inatçı Türk artçıları karşısında dağlık bölgelerde yavaş ilerlediğinden, düşman karşıya geçebilirdi. İngiliz uçakları, 21 Eylül sabahının ilk saatlerinde Nablus'tan Ürdün'e doğru dik bir geçitten aşağı inen büyük bir kol –aslında bu birlikler iki Türk ordusundan sağ kalanlardı– tespit etmişti. Dört saat süren aralıksız bir bombardıman ve makineli tüfek ateşi bu kafilayı, top ve nakliye araçlarından meydana gelen hareketsiz, cansız bir yığın haline getirmişti. Sağ kalanlar sadece münferit kaçaklardı. Bu andan itibaren Türk Yedinci ve Sekizinci ordularının imhasından bahsedilebilir. Bundan sonra olan, “kaçanların” sadece süvari tarafından yakalanmasıydı.

Geriye sadece Ürdün'ün doğusunda bulunan Dördüncü Ordu kalmıştı. Bu çok geciken geri çekilme, 22 Eylül'e kadar başlamadı. Bozuk demiryolu ve Araplar, ordunun Şam'a doğru geri çekilme hattı önünde engeldiler. Dört gün sonra 4. Süvari Tümeni, orduyu takip etmek için Beysan'dan doğu istikametine harekete geçmişti. Bu arada diğer iki tümen doğruca, hedefleri olan Şam'da buluştular. Kurtulmak imkânsızdı, fakat onun kaderi diğer iki ordununkinden farklıydı, o ordunun kaderi düzenli olarak taciz edilmekten ziyade sürekli baskınlar altında hızlı bir yıpranmaydı. Bu takipte Çöl Bindirilmiş Piyade Kolordusu, şimdiye kadar görünmeyen ve müphem çöl müttefikleriyle ilk kez tanıştı ve onlarla işbirliği yaptı. Onların varlığı ve kimliği bir haberci mesaj gönderdiğinde ortaya çıkmıştı: “Orada tepede Rolls-Royce'un içinde bir Arap var; İngilizceyi mükemmel konuşuyor ve küplere binmiş vaziyette!” Lawrence, Arapları ihtiras şehrine doğru sevk ettiğinden, hiçbir takip harekâtı onun ateşli ruhunu tatmin edecek kadar hızlı olamaz. Tasvir yeteneği olan bir İngiliz süvari subayı, Arapların yürüyüşle-

rinin “Derby Günü’ndeki eski zaman Epsom yolunun tuhaf şark versiyonu gibi” olduğunu belirtti, fakat Araplar 4. Süvari Tümeni’ni geride bırakmışlardı.

Nihayet Türk Dördüncü Ordusu’nun kalan kısımlarının önü kesildi ve 1 Ekim’de işgal edilen Şam yakınlarında ele geçirildiler. Önceki gün garnizon birlikleri Barada Geçidi’nden (İncil’de Abana olarak geçmektedir) kaçmaya çalışırken Avustralya Bindirilmiş Piyade Tümeni tarafından önü kesilmişti. Avustralya Hafif Süvari Tugayı kaçanların önünü yarlardan sarkan makineli tüfeklerle taramak suretiyle kesmiş ve Şam’a geri püskürterek burada ele geçen esir sayısını 20.000’e yükseltmişti.

Bundan sonraki hareket tarzı tarihin bu bölümüne uygun bir sonuç olmuştu. 5. Süvari Tümeni, Arap birlikleriyle işbirliği içinde 320 kilometre uzakta bulunan Halep’e gönderildi. Tümenin zırhlı arabaları bu ilerlemeye öncülük etti, karşılaştıkları hafif direnişleri dağıtarak 23 Ekim’de Halep’in eteklerine ulaştı. İki gün sonra öncü süvari tugayı çıkageldi. Ertesi sabah için müşterek bir taarruz hazırlandı, fakat Araplar geceleyin içeri sızdılar ve kenti kendi başlarına ele geçirdiler. Garnizonun geri çekilmesini baskı altına alamayacak kadar zayıf olan İngiliz birlikleri, Türkiye’nin 31 Ekim’de mütarekeyi kabul etmesinin seferi “nihayete erdirdiğinde,” Şam’dan takviye birlik bekliyorlardı. İngilizler otuz sekiz günlük kısa zaman diliminde 560 kilometre mesafe kat etmiş ve 5.000’den az zayıat vererek 75.000 esir almışlardı.

Baskın ve hareket kabiliyetinin görülmedik bir şekilde kısırlı olduğu bir dünya savaşında, nihayet savaş sanatının temel unsurlarının önemli oldukları, hiç olmazsa en az bir harekât alanında olmak üzere bariz bir şekilde kanıtlanmıştı. Aslında baskın ve hareket kabiliyeti, zaferi muharebe etmeden kazanmıştı. Ve geri bölgelerinde “stratejik barajın” teşkil edildiğinin bilinmesi ve bunun kaçınılmaz ve değişmez moral sonucunun ortaya çıkmasına kadar, Türklerin hâlâ piyade taarruzunu önleyecek kapasiteye sahip oldukları belirtmeye değer bir konudur.

Başlangıçtaki siper savaşı koşulları hüküm sürdüğünden, piyade ve ağır topçunun bu kilidi açması gerekliydi. Fakat normal

savaş koşulları eski haline dönünce, zafer Allenby'nin toplam kuvvetinin sadece küçük bir bölümü olan hareket unsurlarıyla –süvari, uçak, zırhlı arabalarla ve Araplarla– kazanılmıştı. Ve savaş sadece fiziki güçle değil, fakat hareket kabiliyetinin moral bozucu uygulamasının etkisiyle kazanılmıştı. Bu Napolyon'un moralin fiziki güce oranla üç kat daha önemli olduğunu belirten özdeyişinin yeni bir kanıtıydı.

Sahne 7: Gerçekleşmeyen Rüya: Saint Mihiel Muharebesi

Dört yıl boyunca yirmi beş kilometre derinliğindeki bir cep (girme), asıl Fransız ordularının kanat bölgesinde uzanmıştı. Bu İsviçre sınırıyla ve Belçika kıyısı arasında uzanan, muntazam olmayan bütün cephenin en belirgin ve en “çirkin” özelliği idi. Bu düzensiz uzun siperlerin bulunduğu cephe boyunca çok sayıda ve her büyüklükte muharebe çıkıntıları vardı; fakat bunların hiçbirisi Saint Mihiel'de Woevre'nin tepelerinden aşağı Meuse Nehri'ne uzanan muharebe çıkıntısı kadar belirgin değildi ve hatta bu çıkıntı, nehrin ötesine bile taşmıştı. Bu muharebe çıkıntısı o süre zarfında Fransa'yı maddi ve manevi olarak rahatsız etmişti. Zira bu çıkıntı tek başına yeni bir Alman taarruzu için uygun bir sıçrama tahtası olmamakla birlikte, şayet Verdun'un diğer tarafında yeni bir cep meydana geldiği takdirde kolaylıkla bir tehlike haline gelebilirdi. Daha da kötüsü Lorraine'e girişilecek herhangi bir Fransız taarruz ihtimalini tehlikeye atabilirdi. Çünkü şayet Verdun'dan ya da Nancy'den böyle bir taarruza girişildiği takdirde, bu sadece Saint Mihiel'in geri bölgesini tehlikeye atmakla kalmayacak fakat lojistik desteği de zorlaştıracaktı – çünkü Saint Mihiel muharebe çıkıntısı Paris'ten Nancy'ye giden demiryollarını kesintiye uğratmıştı. Bu elverişsiz durum, Verdun'u savunan ordunun yarı yarıya kısırılmış ve daima bastırılma tehlikesiyle boğuştuğu 1916 yılında bütün açıklığıyla ortaya çıkmıştı.

Verdun'u savunanlar soluk borularını neredeyse tıkayan son derece çetin iki yıla daha katlanmak zorunda kaldılar. Ve niha-

yet 12 Eylül 1918'in ilk saatinin sonunda 3.000 topun gürlemesi kurtuluş haberini veriyordu. Saatler sonra, kendi toplarının gürültüsüyle sağır olan, ancak coşan Amerikan Birinci Ordusu'nun piyadeleri kendi siperlerinden ileri fırlatarak toz toprak içindeki düşman siperlerine atıldı. Yirmi dört saat sonra Amerikan kışakçalarının iki keskin ucu, muharebe çıkıntısının her iki yanını düzelterek orta yerde buluştular. Bu çirkin sivrilik ortadan kaldırılmıştı.

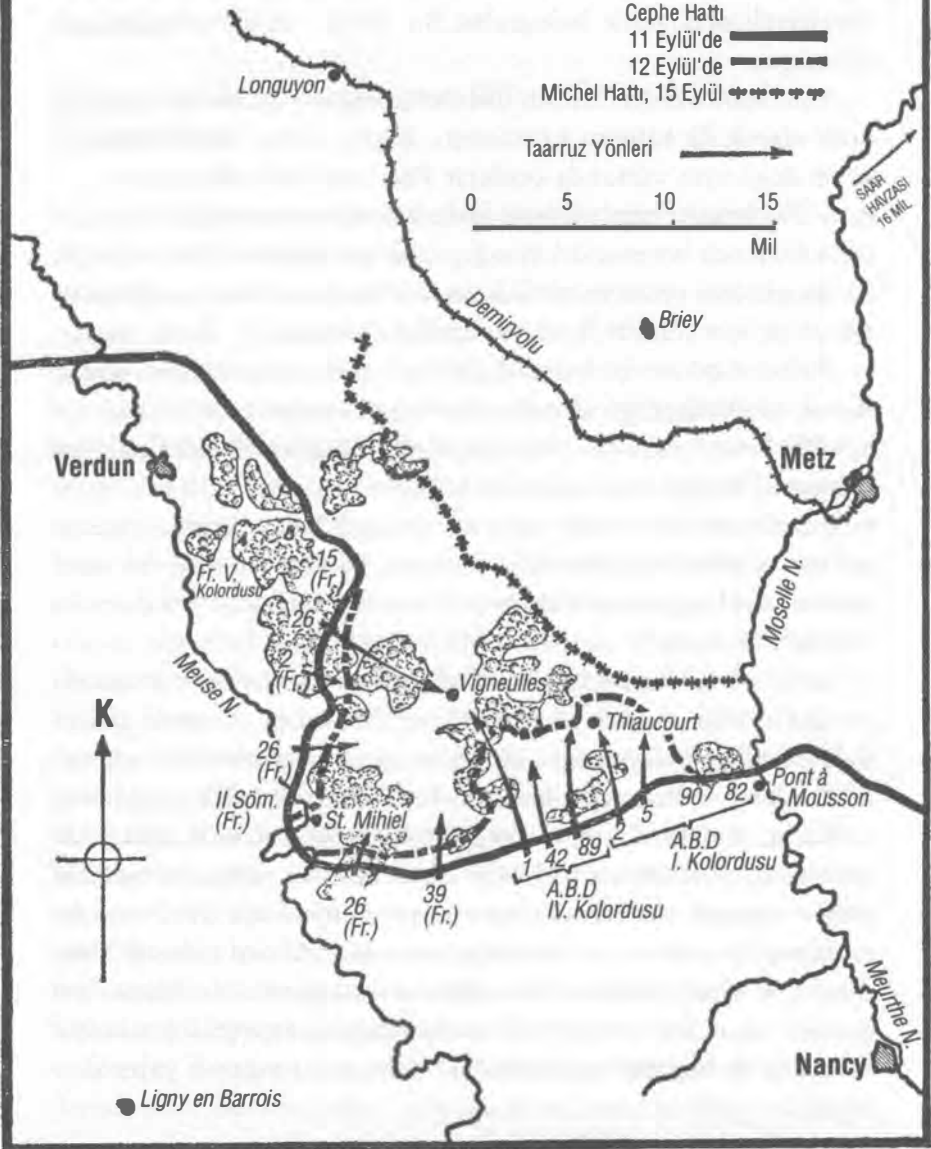
Amerikan Birinci Ordusu, ilk muharebesine iştirak etmiş ve bir ordu olarak ilk zaferini kazanmıştı. Başarı sadece iyiye doğru bir işaret değil aynı zamanda özellikle Pershing için haklılığının ispatıydı. Bu başarı, hem savaştan ordu hem de arkasındaki ulus için paha biçilmez bir moral kaynağı, Amerika'nın etkili bir ordu yaratma gücünü onun müttefiklerinden bile daha fazla sorgulayan Almanlar için yerinde bir hayal kırıklığı olmuştu.

Öyle anlaşıyor ki, Saint Mihiel keskin dışının sökülmesi savaşta stratejik dışçılığın en mükemmel eserlerinden birisidir. Aslında harekât pek tatmin edici değildi ve daha sonra sorun olacak kökler kalmıştı. Eksiklik kısmen kışak kollarının; kısmen de dışının hatasıydı; fakat daha ziyade uzun süredir gizli kalan gerçek, dışının koluna müdahale edilmesidir. Bununla beraber yine de bir soru vardı – şayet dışıya müdahale edilmemiş olsaydı harekât daha etkili olabilir miydi?

Bunu cevaplamak için harekâtın nedenini ve seyrini incelemeliyiz. Bu harekât, hemen hemen Birleşik Devletler'in savaşa girmesiyle çakışan bir rüyanın ve bir planın gerçekleştirilmesiydi. Aslında Pershing ve karargâhı Haziran 1917'de gözlerini Saint Mihiel'e dikmiş, akıllarında ise onun gerisindeki Metz olmak üzere Avrupa'ya gelmişlerdi. Amerikalılar sakıncalarına rağmen –özellikle çamur– İngilizlerin harekât üslerine yakın bir bölge olan ve onlara Manş limanlarıyla en kısa ulaşım yolu imkânını tanıyan Flanders'te ve Kuzey Fransa'da savaştıklarını biliyorlardı. Fransa'nın taarruzi harekâtları tümüyle Paris'in kuzeyinde gerçekleştirilmişti. Fransızların başkentlerini korumak için orada yığınak yapmaları doğaldı.

Harita 25

St. MIHIEL

Amerikalılar için doğu istikametinde Metz'i gören ve kuşatan bir bölgenin seçimi doğaldı, çünkü bölge müttefiklerin ikmal yollarıyla en az çakışan ve Biscay Körfezi'ndeki kendi üslerinden ulaşımın en kolay gerçekleştiği bir bölgeydi. Bundan başka besbelli ki bu bölge, Almanların en hassas noktasıydı, çünkü kısa mesafeli bir yarma harekâtı, Almanya'nın Fransa'daki Verdun ve Ypres arasında güneye doğru uzanan muazzam muharebe çıkıntısını meydana getiren bütün konuşlanmasının istikrarını tehlikeye atmaya yetecekti. Çünkü cepheye paralel büyük Metz-Maubeuge demiryolunun doğu ucunu kesmek, en azından ihtiyatların ve ikmal maddelerinin hareket kabiliyetini kısıtlayacaktı ve daha da önemlisi Alman ordularının kendi sınırlarının dışında çekilebilecekleri mevzilerin kanatlarını çevirecekti. Ayrıca böyle bir taarruz Briey (Kuzey Fransa) demir bölgesinin serbest kalmasının sonucunda hayati ekonomik sonuçlar vaat ediyor ve Almanların mühimmat yönünden büyük ölçüde bağlı oldukları Saar havzasını tehdit ediyordu. Saint Mihiel muharebe çıkıntısını düz hale getirmek sadece güvenli bir taarruz için gerekli bir ön hazırlık değildi, fakat yeni bir birliğin ilk tecrübesi için uygun bir mevzii harekâtı.

Fakat Amerikan Seferi Kuvvetleri, İngiliz birliklerinin ulaştığı hazırlık düzeyinden daha iyi bir duruma gelinceye kadar gücünü muhafaza etmeye kararlıydı. Amerikan Seferi Kuvvetleri hazır olana kadar bir yıl geçti. Bu süre zarfında Almanlar başka bir yerde, diğer bir ertelemeye neden olmuşlardı. Pershing, Almanların çöküş eğilimi başladığı Ağustos 1918'de güçlükleri yenmede ona yardımcı olan dağınık tümenleri tertipleyebilmiş ve onları tamamen Amerikalı askerlerden oluşan ilk Amerikan ordusu haline getirebilmişti. Ve yine de topçu ihtiyacının büyük bir bölümü için Fransızlara, uçak için ise Fransız ve İngilizlere bağımlı kalkmak zorundaydı.

Müttefik orduların komutanları, gelecekteki harekât tarzlarını görüşmek için 24 Temmuz'da Bombon'da (Fransa) toplandı. Çıkan sonuç çok sınırlıydı. Foch, çok ileriye düşünmeyi tercih etmedi ve sadece cepheye paralel demiryollarını kurtarmak için bir dizi mevzi taarruz düzenlenmesini istedi. Taarruzların ilki 8 Ağustos'ta Amiens önünde icra edildi ve Alman birliklerinin morali üzerinde-

ki dramatik tesiri bütün vaziyeti değiştirdi. 11 Ağustos'ta Amerikan Birinci Ordusu'nun yeni teşkil edilen karargâhı, Saint Mihiel bölgesine intikal etti ve orada Bombon'da Fransızların cepheye paralel demiryollarının kurtarılmasını öneren planı, Almanları tehdit eder hale getirecek şekle sokarak kendi planlarını çok daha iddialı bir hale getirdiler. Sadece muharebe çıkıntısını kuşatmakla kalmadılar fakat aynı zamanda cephenin herhangi bir ani çökmesine karşı "Mihiel" mevzisinin dahili bir engel olarak geçtiği asıl hattı yarmayı planladılar. Kurmay Başkanı General Hugh Drum tarafından tasarlanan plan, her biri Fransız ya da İngiliz tümeninden iki kat daha kuvvetli on beş Amerikan ve dört Fransız tümeninin kullanılmasını öngörüyordu. Planı, Pershing 15 Ağustos'ta ve iki gün sonra da Foch onayladı. Aslında Foch, plana sadece altı Fransız tümenini eklememiş, fakat cephenin genişletilmesi ve "mümkün olan en şiddetli taarruzun icra edilmesi ve azami neticelerin alınması" talimatını da vermişti.

Fakat Foch 30 Ağustos'ta Ligny-en-Barrois'deki Amerikan karargâhına köklü değişikliği olan farklı bir planla geldi. Değişiklik Haig'in müdahalesi sonucuydu. 8 Ağustos ve sonuçları ona Almanların düşüşte olduğu konusunda kesin bir kanaat vermişti ve hükümetinin ihtiyatlı tavsiyelerini göz ardı ederek şimdi kendi kararını tecrübe etmeye ve bütün Alman cephesinin en sağlam savunma mevzisi olan sabıkalı Hindenburg Hattı'na taarruz ederek, ününü tehlikeye atmaya istekliydı. Fakat başarısızlık riskini azaltmak ve başarı şansını artırmak istiyordu. Bu nedenle Foch'u, asıl Amerikan taarruzunun farklı bölgelere değil, tek bir istikamete yönelmesi konusunda teşvik etti. Böylece Haig, karşısında bulunan Alman ordularına karşı daha hızlı ve kuvvetli bir karşılık vermeyi hesaplamıştı ve onların hâkimiyetini azaltmak kendi görevlerini kolaylaştıracaktı – bu hareket tarzı benzer şekilde Amerikalıların görevini de kolaylaştıracaktı.

Foch, Haig'in ileri sürdüğü gerekçeleri daha canı gönülden dinledi çünkü kendi ufku genişlemişti. Foch şimdi savaşın 1919'da değil 1918'de bitirilebileceğini hissetmişti. Kendine duyduğu coşkulu itimadı, farklı noktalarda birbirini takip eden taarruzları içeren

yeni yönteminin aynı anda gerçekleştirilecek genel bir taarruza dönüştürmesine yol açmıştı: “Haydi herkes savaşı!” Foch bununla sadece Alman direnişini zorlayıp çökertmeyi değil fakat ve hatta Alman ordularını bir tarafta İngilizler, diğer tarafta Amerikalılar olmak üzere birleşen kısaç kollarının arasında tecrit edip ve kuşatmayı umut etmiş gibiydi. Alman ihtiyat birliklerini kanatlardan birine çekmeyi ve Fransızlara merkezde açık bir alan taahhüt ettiğinden dolayı konular Pétain’e danışıldığında, planın değiştirilmesiyle tamamen mutabık kalmıştı.

Bu nedenle Foch Amerikan Seferi Kuvvetleri karargâhı Ligny-en-Barrois’e geldiğinde, Saint Mihiel planının sadece muharebe çıkıntısının düz hale getirecek şekilde tadil edilmesini teklif etti. Şimdi Metz’in kuzeydoğu istikameti yerine Mézières’in kuzeybatı istikametinde icra edilecek bu harekât bir hazırlık ve asıl Amerikan taarruzunun geri bölgesi için emniyet görevi görecekti. Foch ayrıca Pershing’in ordusu Argonne’nin batısında daha kolay arazi koşullarında muharebe ederken Fransız komutasında bir Fransız-Amerikan ordusunun Argonne Ormanları ve Meuse arasında daha çetin bir bölgeye taarruz etmesi gerektiğini önerdi. Foch ayrıca General Degoutte’yi Pershing’e yardımcı olması ve taktik kararlarında rehberlik etmesi için gönderilmesini teklif etti.

Plan değişikliği Pershing’de şok tesiri yaratırken, diğer öneriler de bir hakaret gibi gelmişti. Görüşme hararetlidi ve ortam gergindi. Foch, Başkan Wilson’a müracaat edeceğini hissettirmişti – ve tehdidin Pershing üzerindeki tesiri öncekinde olduğu gibi pek az olmuştu. Foch, Pershing’in muharebedeki rolünden kaçındığını ima etti ve Pershing buna “bir Amerikan ordusu olarak” savaşımaya tamamen hazır olduğunu belirterek karşılık verdi. Foch, müstehzi bir şekilde Pershing’in Saint Mihiel için bile tamamen bir Amerikan ordusunu hazır edemeyeceğini, top, tank ve uçaklar için müttefiklerine bağlı olmak zorunda olduğunu ileri sürmüştü. Pershing, Amerikalıların bahar krizi dönemi boyunca müttefiklerin talebi doğrultusunda sadece piyade ve makineli tüfek sevk ettiğini hatırlatarak, misillemede bulundu.

Foch akıllı bir şekilde tezinden vazgeçti ve Pershing’i “enine boyuna düşünmesi için” bıraktı. Pershing düşündükten sonra ertesi

gün Foch'a yazdı. Hedefte birleşecek olan taarruzun muhtemel değerini anlamış fakat Amerikan birliklerinin iştirakinin zorluğu üzerinde durmuştu: "Fransa'ya geldiğimizden bu yana planlarımız... Saint Mihiel-Belfort cephe hattında bulunan Amerikan ordusunun tertiplenmesi üzerine hazırlanmıştır. Bütün depolarımız, hastanelerimiz, eğitim alanlarımız ve diğer tesislerimiz bu cephe göz önüne alınarak konuşlandırılmıştır ve plan değişikliği kolaylıkla gerçekleştirilemez." Daha sonra Pershing, Foch'un ikinci önerisine değinerek "müttefiklerin şimdilik Amerikan ordusunu ihtiyaç duyduğu hizmet ve yardımcı teçhizat yönünden geçici olarak desteklemeleri, Amerikan ordusunun teşkilatlanmasında başka gecikme beklemesinden çok daha uygundur" görüşünü ileri sürdü.

Pershing, Saint Mihiel taarruzunun sınırlanmasından hoşlanmadığını gizlemeye kalkışmadı ve taarruzu derhal Meuse-Argonne istikametine kaydırmak yerine, Saint Mihiel taarruzundan elde edilen başarıyı sonuna kadar genişletmeyi ve gerekli olduğu takdirde daha sonra "ya Belfort mevkesine ya da Luneville'ye" yeni bir hücum düzenlemek gerektiğini teklif etti. Pershing o sonbaharda henüz zaferi sezmediğinden, bu taarruzların Amerikalıların "Ocak ve Şubat aylarında Saint Mihiel'den İsviçre'ye kadar uzanan bölgenin" sorumluluğunu almayı amaçlayan nihai hedefine uygun düşeceğini ileri sürmüştü. "Fakat," dedi Pershing, "harekâtların stratejisine karar vermek sizin yetki alanınız ve ben sizin kararınıza uyarım."

Bir mesele hakkında kararı kesindi: "Bundan böyle birliklerimizi dağıtmayı içeren hiçbir planı kabul edemem." "Kısacası, bir tecrübe yaşadktan sonra hem subaylarımız hem erlerimiz artık diğer ordularda görevlendirilmeye istekli değiller... Bu şekilde bir görevlendirmede Amerikan askerlerinin iyi olan morallerini bozulma tehlikesi çok yüksektir." "Şayet Amerikan kuvvetlerini Mézieres istikametindeki bir taarruzda kullanmak istiyorsanız, benim ikmal sistemimi, hasta ve yaralı bakım faaliyetlerimi güçleştirse bile o kararı kabul ederim, fakat bu Amerikan ordusunun bir bütün olarak kullanılmasında ısrar ediyorum."

Bu mektubun sonucu 2 Eylül'de Foch, Pétain ve Pershing arasında Pershing'in Foch'un planına katkıda bulunmak amacıyla

kendi planından vazgeçtiği ve Foch'un Pershing'in Amerikan ordusunun bütünlüğü iddiasını istemeyerek kabul ettiği bir konferans olmuştu. Bu taviz kendisinin, Amerikalılar olmadan taarruzda sağ kışkacının savunmasız ve yıpranmış bölge olacağını fark etmesiydi. Ve Pershing, her ne kadar arazi daha çetin olmakla birlikte, ikmalin daha kolay olacağı Argonne'nin sağ tarafına taarruz etmeyi tercih ettiğinden istediğini elde etmişti.

Olağanüstü bir sorun ise Saint Mihiel taarruzuydu. Foch genel taarruzun en geç 20 Eylül'de başlamasını istiyordu ve Saint Mihiel taarruzundan vazgeçilmesini teklif etti. Pershing ve karargâhı, kendilerinin önce Meuse-Argonne geri bölgelerini emniyete almak için Saint Mihiel cebini kuşatmaya karar verdiler. İddiaları yine istemeyerek kabul edildi. Fakat bu, tümenlerini zamanında bir muharebeden diğerine kaydırmayacakları ve bir miktar tecrübesiz tümenin Meuse-Argonne taarruzunda kullanılmak zorunda kalınacağı anlamına geliyordu. Ayrıca Saint Mihiel taarruzu iki, Meuse-Argonne taarruzu da planlanan zamanın altı gün gerisindeydi.

Her bir taarruz birbirini etkiler bir durumdaydı. Ve sonuçlar basit değil, karmaşık bir haldeydi. İlk sonuç Amerikan birliklerinin tertiplenmelerinde ortaya çıkmıştı. Taarruzda mevcut olan normal tümenlerin iki katı büyüklüğünde on beş tümen yerine sadece yedi tümen kullanıldı. Her ne kadar bu Almanlar karşısında bire karşı sekiz oranında bir sayısal üstünlüğü sağlayan, görev için yeterli bir hazırlık olmakla birlikte fiili tertiplenme tuhaftı. Çünkü altı tümen (İngiliz ordusuna ait iki düzenli tümen) kuşatmanın sağ kışkacını meydana getirirken soldaki kolunda sadece bir Milli Muhafız tümeni vardı. Yapılan bütün tertiplenmenin yeniden düzenlenmesi yerine soldaki kısaç aşırı derecede zayıflatıldı ve hedefler son derece sınırlıydı. Aslında Foch, sol kanat taarruzundan vazgeçilmesi gerektiğini teklif etmişti.

Ayrıntılı planda Liggett'in I. Kolordu'su en sağda muharebe çıkıntısının siperi en yakın yerindeydi ve Dickman'ın IV. Kolordu'su saat 05:00'da muharebe çıkıntısının doğu cephesine taarruz etmesi gerekiyordu. Liggett'in 82. Tümen'iyle muharebe çıkıntısının siperlere kıvrıldığı bölgeye taarruz ederken, solunda bulunan 90., 5. ve

2. tümenler muharebe çıkıntısının esas hattı istikametinde hücum edeceklerdi. Taarruzda onların sol kanat yakınlarında Dickman'ın 89., 42. ve 1. tümenleri bulunuyordu. Saat 08:00'da Cameron'un IV. Kolordu'su, 1. Tümen'le birleşmek amacıyla muharebe çıkıntısının batı cephesine saldıracaktı. Bu arada Fransızlar, Almanların geri çekilme yolu kesilinceye kadar onları oyalamak için, muharebe çıkıntısının uç kısmına hafif bir baskı uygulayacaklardı.

Fakat Almanlar haftalardır taarruzu geri çekilmeyeyle önlemek için, bu konu üzerinde kafa yormakta ve hazırlanmaktaydılar. Amerikalılar 12 Eylül'de taarruz için harekete geçtiklerinde, aslında Almanlar geceleyin bu geri çekilme harekâtına başlamışlardı. Bu gerçek Saint Mihiel'in "Amerikalıların Almanlarla yer değiştirdiği bölge" olarak hicvedilerek tasvir edilmesine yol açmıştı. Her ne kadar bu tasvirde biraz gerçek payı bulunmakla birlikte, gerçeğin tamamı değildir. 1917'de Hindenburg Hattı'na doğru gerçekleştirilen büyük geri çekilme harekâtından farklı olarak bu geri çekilme planlayanların aleyhine işlemişti. Her ne kadar Alman komutanlığı Fransa'nın nüfusunun büyük bir kısmı gibi yaklaşmakta olan taarruzun pekâlâ farkında olmakla ve başka yerdeki aldatmacalara kanmamakla birlikte, kararlarında uzun süre tereddüt etmiş ve hazırlıklarını ağırdan almışlardı. Bu sebeple Almanlar topçularının büyük bir kısmı geri çekilmekte oldukları bir anda yakalanmışlar ve Amerikan bombardımanının -çoğunluğu Fransız olan 2.971 topla- büyük bir kısmı boş siperleri beyhude dövmekle birlikte, uzun menzilli atışlar yollarda geri çekilmekte olan bir kısım Almanları gafil avlamıştı. Ayrıca büyük ölçüde Liggett'in baskın unsuruna duyduğu ihtiyaç nedeniyle bombardımanın nispeten kısa süreli olması, Almanların geri çekilme harekâtlarına rahat bir şekilde başlamalarının önüne geçmişti. Özellikle Amerikan 2. ve 42. tümenlerinin süratli taarruzları, sistemli düzenlemelerini altüst etmişti.

Fakat Pershing'in planı da çok katıydı. Liggett'in tümenleri öğleden önce nihai hedeflerine ve çok geçmeden Thaiucourt'un kuzeyinde hâkim arazide bulunan ikinci gün hedeflerine ulaşmışlardı! Taarruzlarının sürati Liggett'in birliklerine komşu birliklerle aynı hızı korumak için onları beklemek amacıyla durmaksızın, ha-

rekâta mümkün olduğunca devam etmeleri için verdiği talimatlar sonucunda artmıştı. Şaşkın durumda bulunan ve kendi topçu birliklerince desteklenmeyen Almanlar, hiçbir direniş göstermemişlerdi. Fakat Pershing kendisini Foch'un talimatlarıyla bağlı hissetmiş ve Liggett'in Mihiel hattını çökertebilecek başka bir ileri hareket talebini ret etmişti. Dickman'ın ve Cameron'un aynı yerde buluşacak olan kolorduları günün hedeflerine neredeyse aynı kolaylıkla ulaşmışlardı. Fakat orada Pershing'in emrinden bir milim bile ayrılamayan kolordular durmuş ve yeni emirler beklemeye başlamışlardı.

Pershing, başarıdan faydalanma harekâtını denedi, ancak iş işten geçmişti. Her ne kadar Almanların muharebe çıkıntısı dışındaki yolları tıkanmış olmakla birlikte, o bölgeye giren kendi yolları da tıkalıydı. Pershing'in, Dickman ve Cameron'a ilerlemenin devam etmesi için verdiği emirler hava kararına kadar birliklere ulaşmamıştı. Ve böylelikle kuşatılmış durumda bulunan kırk ya da elli bin Alman askerinden dört bini dışında hepsi, ertesi sabah iki Amerikan kolordusunun Vigneulles'te bulunduğu boyun kısmını sıkıca çevirmesinden önce gizlice kaçmışlardı. Yine de Liggett 5.000 esir alırken ve diğer iki kolordu Fransızlarla birlikte ilk hücumlarında aynı sayıda esir almışlardı. Esirlerin toplamı 15.000'e ulaşmıştı ve daha çarpıcı olanı 8.000 zayıat karşılığında ele geçirilen 443 toptu. Her ne kadar sonuç Amerikalıları tamamen memnun etmemekle birlikte kendilerini, bu ilk muharebenin müttefiklerin geçmişteki taarruzlarının başlangıcında elde ettikleri başarının semeresini toplamakta gösterdikleri başarısızlıklarından hiç farklı olmadığını düşüncesiyle avutabilirlerdi.

13 ve 14 Eylül'de Dickman ve Cameron arada Fransız 2. Koloni Kolordusu olarak, Saint Mihiel hattının karşısında Liggett ile aynı hizada olacak şekilde yukarı doğru çark etmişlerdi. Daha sonra orada muharebe kesildi. Tek ciddi çatışma, ilerleme istikametinin tehlike arz etmesi nedeniyle karşı taarruzlarla karşılaşan Liggett'in kolordusunca icra edilmişti – düşman muharebe çıkıntısını tahliye etmeye razıydı, fakat kendi asıl hattının ele geçirilmesine izin vermeye hiç niyetli değildi.

Pershing'in asıl planının icrası önlenmemiş olsaydı ne olabilirdi? Hiç kuşku yok ki Almanlar, Pershing'in başarıyı genişletme harekâtını gerçekleştirmediğinden dolayı müthiş şekilde rahatlayacaklardı; ya da onlara göre bu istikametteki bir hücum Argonne taarruzunun Mézieres istikametinde olmasından daha büyük bir tehdit meydana getirmiş olacaktı. Bu konudaki Pershing'in kendi görüşü katiydi: "Şüphesiz derhal ilerlemeye devam etmek, bizi Hindenburg Hattı'nın (Mihiel hattı, asıl Hindenburg Hattı'nın bir uzantısıydı) çok ötesine ve muhtemelen Metz'in içine taşımış olacaktı." Dickman daha da sertti: "Elimizde bulundurduğumuz sayıca ezici üstünlükle Saint Mihiel'den kuzey istikametinde ilerlememek benim tarafımdan daima Mareşal Foch ve karargâhının sorumlu olduğu büyük bir stratejik hata olarak kabul edilecektir. Mahdut hedefli hareket tarzı safsatasının parlak bir örneğidir..."

Öte yandan belki de kendisini Amerikan ordusunun en mantıklı ve en gerçekçi askeri olarak kanıtlamış olan Liggett, "Bana göre şayet muharebe asıl plana göre cereyan etmiş olsaydı, bu durumda ancak bizim ordunun sorunsuz işleyen, tamamen koordine edilmiş bir ordu olduğunu varsaymak koşuluyla Metz'i ve geri kalan kısmını ele geçirme ihtimali mevcuttu – ki ordu henüz bu durumda değildi," demişti. Liggett ayrıca her ne kadar Meuse ve Argonne arasındaki taarruz Almanlar için büyük bir sürpriz olsa da, ihtiyatlarını üçüncü gün itibariyle açılan ilk gediği kapatacak süratte muharebeye iştirak ettirebildiklerine işaret etmişti. Ayrıca Saint Mihiel hattı çökmüş olsa bile buradan başlayan bir ilerleme o sırada Metz'in savunma mevzilerinde özellikle sağ tarafında yeni bir engelle karşılaşmış olacaktı. Keza hasım Alman Ordular Grup Komutanı General von Gallwitz'in aklı başında yargısı da önemliydi: "Mihiel mevzilerinin işgal edilmesinin imkânsız olduğunu düşünüyorum. Bu mevziyi ele geçirmek için ... çok geniş çapta yeni bir harekât gerekirdi." Pekâlâ, hatırlanacaktır ki kati sonuçlar için en azından Pershing'in Mihiel hattının otuz kilometre daha ötesinde bulunan Longuyon-Thionville paralel demiryolu hattına ulaşmış ve Longuyon arkasından geçip Lüksemburg'a giden hattı kesecek kadar ileri gitmiş olması gerekiyordu. Bu Batı Cephesi'nde

müttefikler tarafından henüz başarılmamış derinlikte ve hızda bir yarma harekâtını gerektirmiş olacaktı. Tecrübesiz bir orduyla bu, kesinlikle zayıf bir umuttu.

Bununla beraber eleştirilerin dikkate almadığı bir unsur vardı; bu Pershing'in asıl planına özel avantaj sağlayan bir unsurdur. Savaşta teşebbüs edilen neredeyse her yarma taarruzu tek bir harekât fikrine dayanmıştır. Birkaç istisna arasında 25 Eylül 1915'te aynı anda girilen Artois ve Champagne taarruzları vardı. Fakat her ne kadar bu harekât ikili bir yarma taarruzu şeklinde gerçekleştirilmekle birlikte, iki ayrı sonuç elde edilmişti, çünkü iki yarma taarruzu da iki bölgenin arasında herhangi bir bel verdiremeyecek ya da çökme meydana getiremeyecek kadar birbirinden uzaktı. Foch'un yeni planında yer alan Argonne ve Cambrai'de birleşecek taarruzlarda aynı ikili bir görüntü mevcuttu ancak aralarındaki mesafe daha da geniştir.

Tuhaf bir şekilde göz ardı edilmekle birlikte ikili yarma taarruzu, şu anda savaşın odak noktasıydı. Herkes hafif sıklet boksörünün bile tek kollu rakibine karşı iki yumruğunu kullanmasındaki avantajını kabul eder. Bu nedenle savaşta iki yumruğu kullanma gücü paha biçilmez değerlidir. Bir yumrukla vuracakmış gibi yapıp diğeriyle vurmak avantaj sağlar, ancak yine de yumrukları birbirlerinin yerine kullanmak – şayet rakip yüzünü açarsa vuracakmış gibi yaptığı yumruğu hakiki yumrukla değiştirmek, daha büyük bir avantajdır. İkili hedef kuvvetle kısıtlanmamalıdır. Sherman'ın ateşli taraftarı olduğu ikili hedef, taarruz eden tarafın hasmını iki müşkül şıktan birini seçme ikileminde bırakmaktadır ve onu şaşırtmak suretiyle düşmanı baskına uğratma şansını elde etmektedir. Böylelikle düşman bir hedefi savunmak için yığınak yaparsa taarruz eden taraf diğerini ele geçirebilir. Biz ancak hedefin bu kadar esnek olmasıyla, kendimizi gerçek anlamıyla savaşın belirsizliğine uydurabiliriz.

Genelden özele döndüğümüzde, Saint Mihiel muharebe çıkıntısının hemen hemen ideal koşullar altında henüz denenmemiş ikili yarma taarruzuna imkân tanıyacağını anlayabiliyoruz. Şayet iki kuvvetli taarruz, muharebe çıkıntısının kanatlarını yarmış olduğu

takdirde –ve daha da iyisi sağ ve sol taraflarını hâkimiyeti altına alırsa– merkezde savunmada bulunan birlikler büyük bir kargaşa içinde dağılmış ve güvenli bir şekilde “kuşatma” altına alınmış olacaktı. O sırada merkezde çöken cephenin olduğu yerden, güvenli iki kanadın arasındaki temizlenmiş bulunan güzergâhtan yeni bir birlik muharebeye sokulabilirdi. Esas hattın savunmasının eksikliğinden ve birliklerin burada mevzilendirilmeden önce geçen süreden edindiğimiz bilgi en azından 12 ve 13 Eylül’de geniş bir cephede imha edilebilmiş olacaklarını akla getirmektedir. Aslında daha küçük ölçekteki asıl taarruz ilerlediği sürece bunu başarmıştı, fakat o zaman kanatlardaki birlikler durdurulmuştu ve merkezden ilerleyecek yeni bir birlik yoktu.

Fakat Amerikalıların gedikten ne kadar ilerleyebilecekleri hâlâ bir soru işaretiydi. Ayrıca burada asıl unsur savunma mevzileri ya da savunan taraf değil, ikmal maddeleri olmuş olacaktı. Mahdut ilerlemelerde fiili olarak yaşanan yol tıkamaları ve ulaştırma zorlukları, iyimser bir cevap için cesaret verici değildi. Nihai sonucun Liggett’in fikrini –ve Napolyon’un aksiyomunu– haklı çıkarmış olması daha muhtemeldir: “Yeni bir orduyla çok çetin bir mevziyi ele geçirmek mümkün olabilir, fakat bir planı icra etmek ya da bir hedefi elde etmek *mümkün değildir*.” Ve savaşın son haftalarında tecrübeli ordular bile neredeyse hiç direnişle karşılaşmamalarına rağmen, sürekli bir ilerleme esnasında ikmal maddelerinin idamesi sorununu çözememişlerdi. Büyük ordular çok fazla ikmal madde-sine ihtiyaç duyarlar ve bu da onlar için bir sorundur.

Sahne 8: Kâbus Muharebesi: Meuse-Argonne

Her ne kadar daha büyük çapta bir muharebe olsa da, Meuse-Argonne savaşının dışında, Saint Mihiel’den daha az önemli bir muharebeydi. Hatta stratejik ve tarihi olarak, Saint Mihiel’in tamamlanmamış ve kısmen yazılmamış hikâyesinin bir bölümü olarak bile olarak kabul edilebilir.

Her şeyden önce nihai hedef, gerçekçi olmaktan ziyade idealistti. Bu plan, Ardenler’in Almanya’nın Fransa’daki büyük muharebe

çıkıntısının geçilmez arka duvarını meydana getirdiği, şayet müttefikler doğudaki ve batıdaki çıkış noktalarını yetişip kapatabildikleri takdirde, Almanları muharebe çıkıntısında kuşatabilecekleri fikrine dayanıyordu. Fakat Ardenler'in aşılmasının imkânsızlığı özellikle Haig'in raporlarında fazlaca büyütülmüştü. Aslında birçok yerde Ardenler'e paralel birçok yol ve demiryolu mevcuttu. Bunun sonucunda doğu ve batıdaki güzergâhların birbirinden ayrılmalari Alman geri çekilmesini karmaşık hale getirebilmekle birlikte, bu durumun tehlike arz etmesi ancak hedefin çok süratli bir şekilde ele geçirilmesiyle mümkün olurdu. Savaşta daima olduğu gibi, her şey zaman unsuruna bağlıydı.

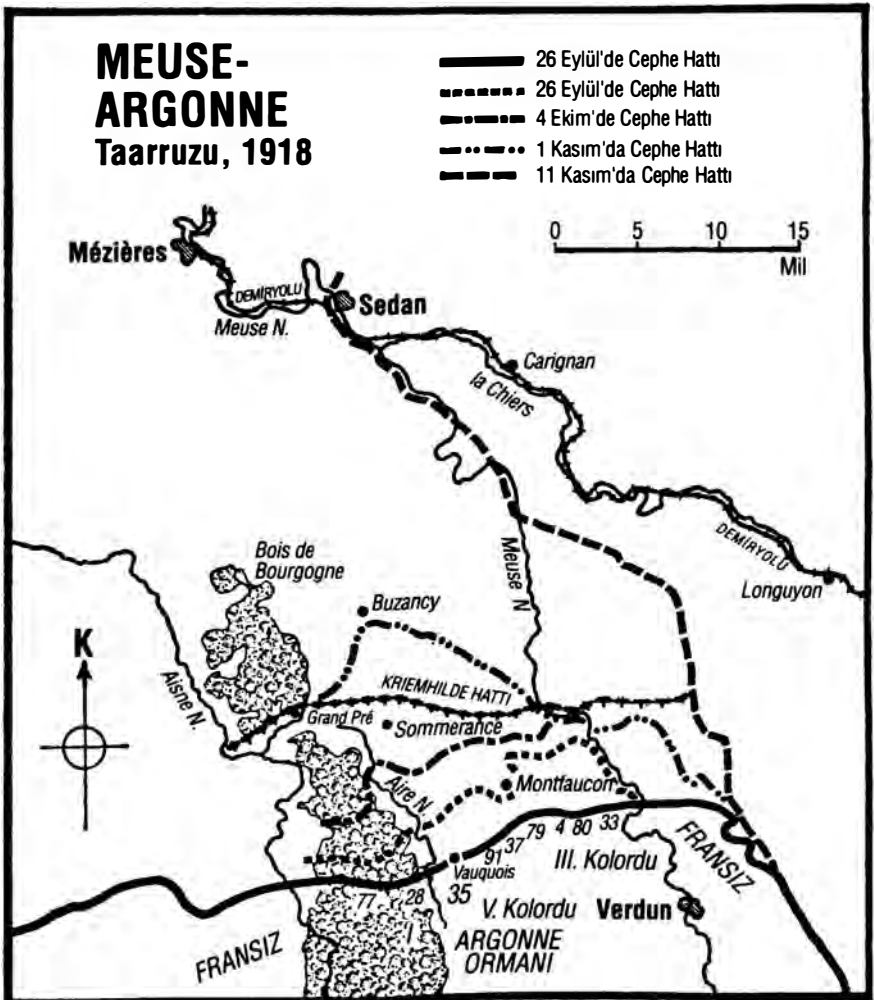
Amerikalılar, Meuse-Argonne bölgesinden paralel demiryoluna ulaşmak için elli kilometre ilerlemek zorunda kalacaklardı. Bunun etkili olabilmesi için, Saint Mihiel bölgesindeki ilerlemelerine oranla daha hızlı ilerlemek zorundalardı, çünkü onların taarruzu Saint Mihiel taarruzu gibi Alman sınırına yakın bir şekilde planlanmak yerine, asıl Alman ordularının yakınlarını hedef alacaktı. Esasen bu taarruz ve beklenti gerçek olmaktan uzaktı. Bu elli kilometrelik zorlu araziye kat etmek için önce Alman cephesini yarmak zorunda kalacaklar ve ondan sonra on üç kilometre geride bulunan Hindenburg Hattı'nın Kriemhilde kısmının el değmemiş savunma mevzileriyle karşılaşacaklardı. Pershing tecrübesiz ordusunun kapasitesine güvenmiş olabilirdi fakat 1914 ve 1915'te Fransızlarda olduğu gibi, onun inancı da makineli tüfek yuvalarında kaybolacaktı. Her ne kadar Pétain diğer unsurların etkisini küçümsemekle birlikte, Amerikalıların kıştan önce mesafenin üçte birini kat edebileceklerini tahmin ettiğinde gerçeğe daha yakındı.

Amerikalıların asıl taarruzu yaklaşık olarak bu mesafeye ulaşmıştı. Amerikalılar, Pétain'in öngöremediği diğer unsurlar yardım için devreye girene kadar, orada mahsur kalmışlardı.

İkinci olarak Meuse-Argonne taarruzu, Pershing'in kendi planı pahasına feda ettiği, Haig tarafından telkin edilen ilk hedefi elde edemedi. Çünkü sol kanattaki taarruz, herhangi bir Alman tümenin İngiliz cephesinden çekilmesini sağlamasından evvel Hindenburg Hattı'nın en kuvvetli olarak tahkim edilmiş Cambrai-Saint

Quentin mevzisini yarmıştı. Bu nedenle sonuç, Haig'in birliklerinin güzergâhlarının önlerinin açılması için dolaylı yardım almadan cepheyi yarabileceklerini göstermiş olması açısından onun güvenini haklı çıkartırken, tedbirlerini haklı çıkartmamıştı. Savunma mevzilerinin gücü savunmadakilerin zayıflayan moraliyle etkisiz hale gelmişti.

Harita 26

Kırk İngiliz ve iki Amerikan tümeniyle icra edilen sol kanat taarruzu, elli yedi Alman tümeni tarafından karşılanırken, en az altmış normal tümene denk olan on üç Amerikan ve otuz bir Fransız tümeni tarafından gerçekleştirilen sağ kanat taarruzunun karşısında sadece yirmi Alman tümeninin mevcut olması elde edilen sonuçtaki garipliği daha da artırmıştı. Farklı sonuç kısmen değişen tecrübe seviyeleriyle ve kısmen de koşulların farklılığıyla açıklanabilir. Sol kanat taarruzu, Hindenburg Hattı yakınında bulunan İngilizlerle başlarken, sağ kanatta bulunan Amerikalılar Hindenburg Hattı'nda kendilerine tahsis edilen bölgelerine taarruz edemededen evvel, derinlikte birçok mevzi işgal etmek zorundaydı. Amerikalıların taarruzları Hindenburg Hattı'na ulaşmadan ivmesini kaybetmişti.

Bundan sonra ağır kayıplar veren Amerikan hücumları, Alman birliklerinin Fransız cephesinden yeni on altı tümen çekmesine neden olmakla birlikte, elde edilen stratejik sonuç önemsizdi. Zira merkezde bulunan Fransızlar, kurnaz bir stratejik yaklaşımla genellikle kati sonuçların hızlı bir yarma taarruzuna ve kısılcacın kollarının kapanmasına bağlı olduğunu ve bu nedenle karşılarında bulunan Almanların geri çekilmelerini aşırı bir şekilde hızlandırmadıklarının farkına varmışlardı. Genellikle Fransızlar maharetle icra ettikleri ilerlemelerinde, düşmanın desteklendiği zamanlarda birbiri ardına sıçramalarla karşılık vererek, müttefiklerinin her iki kanadının gerisinde onlara ayak uyduruyorlardı. Fransızlar ilk iki yıl muharebenin asıl yükünü çekmişlerdi. Her ne kadar komutanları insan hayatını daha tasarruflu kullanmayı öğrenmekte geç kalsa da, onlar ve daha da önemlisi subayları bunu şimdi öğrenmişlerdi. Ve muhtemelen çok iyi öğrenmek zorundaydılar. Fakat bu, savaşın son dönemine gelindiğinde yeni iştirak edenlerin aşırı ihtiyattan şikâyetçi olmaları için değil fakat savaşın başlangıcından bu yana bütün gazabı çekenler içindi.

Öte yandan Meuse-Argonne taarruzunun hayal kırıklığı yaratacak şekilde erken duraklaması için yapılan eleştiri, haddinden fazla yeni olmanın elverişsizliğini gözden kaçırmaya oldukça yatkındır. Sorun, yalnızca birliklerin yeni olması değildi – belki daha çok düzenlemelerin yeni olmasıydı. Amerikalıların gerçek bir hazırlık için

şunun şurasında ancak bir haftaları olmuştu – bu durum İngiliz ve Fransızların 1915, 1916 ve hatta 1917’deki taarruzlarının öncesinde geçen aylara göre inanılmaz bir zıtlık sayılabilir. Almanların şu andaki muharip gücü ve morali düşme eğiliminde olsa bile, bu denli telaş herhangi bir birliğe insanüstü bir yük yüklemiş olacaktı. Bununla beraber, yeni birliklerle yeni bir kuruluş talep edilmişti. Revaçta olan görüş, mekanizmanın aksamasının sıklığından şikâyetçi olabilir; oysa mucize olan sistemin çökmemesi ve onun yerine yeniden ileri harekete devam etmesi için süratle onarılmasıdır.

Başlangıçtaki taarruzunun çok başarılı bir baskını gerçekleştirmesi, komuta kademesi için aynı şekilde övgüye değer bir başarıdır. Başlangıçtaki bu başarı, istihbarat teşkilatının daha doğuda Vosges yakınlarında çok güzel bir taarruz izlenimi yaratmadaki hünerine çok şey borçluydu.

Bu nedenle gerçek taarruz başladığında otuz kilometre genişliğindeki cephenin tümü sadece beş zayıf Alman tümeni tarafından tutuluyordu ve neredeyse biri dışında tümü eğitimi zayıf, güçsüz birliklerden teşkil edilmişti. Bu birliklerin karşısında, üçü yakın desteklerine verilmiş bulunan üç ihtiyat tümenin haricinde dokuz Amerikan tümeni daha tertiplenmişti – bu, muharip gücün bire karşı sekiz kat üstün olması demektir. Ordu ihtiyatı olarak üç tümen daha vardı. Fakat Saint Mihiel’den birlik çekmenin ve kaydırmanın zorluğundan dolayı, başlangıçta sadece bir düzenli tümen kullanılabilmişti ve sadece üçünün muharebe tecrübesi vardı.

Taarruzdan önce 2.700 topun katıldığı ve 189 tankın eşlik ettiği üç saatlik şiddetli bir bombardıman başladı. Tankların oranının, müttefiklerin 15 Temmuz ve 8 Ağustos taarruzlarında kullandıklarından çok düşük olduğunu belirtmek önem taşımaktadır. Ayrıca bu durum Saint Mihiel taarruzu öncesinde Pershing’in, Foch’a bütün topların Fransızlara ait olduğunu ve topların yarısının ve keza tanklarında kırk yedisinin Fransızlar tarafından kullanıldığını ima etmesi göz önüne alındığında, dikkate değer bir unsur olmaktadır.

Pershing’in planı kapsamlıydı. Plan kesinlikle mahdut hedefli olmak ya da ileriye görmemekle eleştirilemezdi, zira taarruz eden

birliklerin ilk gün on üç kilometreyi aşkın bir ilerlemeden sonra Kriemhilde hattına ulaşmaları ve hattı yarmaları bekleniyordu; geceleyin başarıyı genişletme harekâtını icra edeceklerdi. Bunun sonucunda ikinci günün sabahı düzlüğe ulaşacaklar ve neredeyse Sedan yolunu ve paralel uzanan demiryolunu yarılamış olacaklardı. Ne yazık ki Pershing'in emirleri, hiçbir suretle açık ve net değildi.

Foch, özel notunda Amerikan ordusunun kendisini komşu Gouraud'un Fransız Dördüncü Ordusu'nun hızına ayak uydurması gerektiğini açıklamış ve eklemişti: "Cephelerin yeni bir emir olmaksızın geçilmeyeceğini tayin etmek söz konusu değil – bu şekilde sınırlayıcı emirler, başarıyı genişletme imkânlarını önleme eğilimindedir..."

Ne yazık ki hedefi ne kadar kapsamlı olursa olsun, Pershing'in kolorduya emirleri tam da bu eğilimdeydi. Bullard'ın III. Kolordu'su sağda ve Liggett'in I. Kolordu'su solda hâkim Montfaucon Tepesi'nin iki tarafına doğru kama düzenindeki taktik tertiplenmelerle ilerleyecekti; bu suretle Montfaucon istikametine doğru ve "III. ve I. kolorduların ilerlemesini beklemeden" Kriemhilde hattına doğru harekete geçecek olan merkezdeki Cameron'un V. Kolordu'suna yardımcı olacaklardı. Bu tedbir akılcıydı fakat ilerlemelerinin "V. Kolordu üzerine bina edilecek olması" talihsizlikti. İşte planı asıl altüst eden buydu.

Çünkü 26 Eylül saat 05:30'da taarruz başladığında, kanatlarını korumaya aldırılmış bulunan V. Kolordu, solunda bulunan 91. Tümen'inin sevindirici istisnası dışında, komşu birliklerden çok daha az ilerleme kaydetmişti. V. Kolordu'nun sağ tarafındaki Bullard'ın kolordusunun 4. (Düzenli) Tümen'i, cepheyi derin bir şekilde yarmak suretiyle Montfaucon'un yan tarafından geçmişti. Bu arada Meuse Nehri yakınında bulunan 80. ve 33. tümenler iyi mesafe kat etmişlerdi. En zor görevi üstlenen ve en zorlu arazide bulunan ordunun sol kanadı için, Liggett'in yayımladığı emirler iyi bir başlangıç için zemini hazırlamıştı. Böylece 35. Tümen kurnaz bir şekilde zorlu Vauquois engelini çevirme harekâtıyla kuşatmış ve daha sonra solunda 28. Tümen olduğu halde Argonne Ormanları'nın tam doğusunda bulunan Aire Vadisi'nde yaklaşık altı kilometre

derinliğinde bir cep meydana getirmişlerdi. Batı tarafında bulunan Fransızlarla zorlu bir buluşma görevi olan 77. Tümen, ormandan geçerek harekâtına devam etti.

Bununla beraber daha sonra Pershing'in kolorduların hedeflerine ulaşmaları üzerine durmaları için verdiği emirler, ilerlemenin frenlenmesi olarak yorumlandı. Altı saatlik bir gecikmeden sonra tekrar ivme kazandırmak zordu. Liggett'in sezgisinin ona gösterdiği gibi, kuşatma muharebesinde güvenilir olan bir yöntem, zayıf ve geçici olarak morali bozulmuş bir düşmanla karşılaşıldığında bir hata olmuştu. Şu âna kadar Amerikalıların sistematik bir kuşatma muharebesi için ne eğitimleri ne de teşkilatları vardı ve kesin sonuçlu başarı kazanma şansı, düşmanın takviyelerini yığmadan, savunma mevzilerini insan seli baskının verdiği heyecanla yıkmakta yatmaktaydı. Harekât, vaktinden önce frenlenmesi sonucunda yavaşlamış ve bütün cephe boyunca ortaya çıkan münferit, kısa süreli taarruzlara dönüşmüştü. Toplar piyadeyi desteklemek için ileri doğru mevzi değiştiremediler, kontrol kaybolmuştu. Tecrübesizlik ve arazinin doğal zorluklarını artırması nedeniyle ikmal faaliyeti çok sık aksamıştı.

Bütün bu unsurlar, Almanların taarruzun şiddetini azaltma taktiklerinin başarılı olmasına yardımcı olmuşlardı. Zira Almanlar birkaç kilometre geri bölgede gerçek bir mukavemet göstererek, esnek (derinlikte) savunma taktiğini tekrarlamışlardı. Bundan habersiz olan Amerikalılar, başlangıçtaki hamleleri bitap düşünce ve birlikler dağılınca zekice hazırlanmış bir ateş engeliyle karşılaştılar. Montfaucon ikinci günde 79. Tümen tarafından ele geçirilmekle birlikte V. Kolordu, kanatlarda bulunan iki kolordu ile aynı hizaya gelmiş ve o gün az ilerleme kaydetmişlerdi. Büyük taarruz, uygulamada varını yoğunu ortaya koymuştu ve müteakip günlerde yeni Alman tümenlerinin gelmesi, düşmanın karşı taarruz yapmasına ve düzensiz bir şekilde taarruz eden birlikleri yer yer geri çekilmeye zorladı. 4 Ekim'de tekrarlanan genel taarruz, sol kısım haricinde az bir ilerleme kaydetti. Bu taarruz, bir kez daha yeterli ateş desteği ve baskın unsuru olmadan sırf insan bedenleriyle makineli tüfeklerin üstesinden gelmeyi denemenin yanlışlığını ortaya sermişti.

Fakat keza eğitimin değeri de, Liggett'in kolordusunun kadrosunda bulunan 1. Düzenli Tümen'i tarafından dar olmakla birlikte, Aire'nin doğu yakasında meydana getirilen derin bir cep (girme) ile sergilenmişti. Bu, Liggett'e 7 Ekim'de hem ilk hem de cesur bir manevrayı tecrübe etme imkânı verdi. Liggett, 82. Tümen'i 1. Tümen'in ardından getirdi ve onu Aire'nin batısında düşman kanadının karşısına ve daha sonra kuzey istikametine çark ettirdi. İcraat planlamanın gerisinde kalsa da –tümenin sadece onda biri muharebeye katılmıştı– ve böylece Argonne'de düşmanı kuşatma şansı kaybolmuşsa da, en azından bu tehdit halen zaman varken düşmanı ormandan geri çekilmeye ikna etmişti. 10 Ekim'e kadar Amerikan hattı ilerlemiş ve bölge zorluk çıkaran bu engelden temizlenmişti.

Bu arada asıl planı icra etmedeki bariz başarısızlık, cephe gerisinde yaygın tepkilere neden olmuştu. Clemenceau, Foch'u ziyaret etmiş ve sert şekilde şu hususa dikkat çekmişti: “Şu Amerikalılar kıştan önce bize büyük zafer şansımızı kaybettirecekler. Hepsi kendileriyle kapışıp duruyorlar. Pershing'i yola getirmeye çalıştınız. Şimdi bunu Başkan Wilson'a haber verelim.” Her ne kadar plan gereği olsa da, Gouraud'un ordusunun Amerikalıların epey gerisinde olduğu göz önüne alındığında, şikâyet oldukça haksızdı. Fakat Foch daha rahattı ya da Pershing'in yerinin sağlamlığının daha bir farkındaydı – ve cevabı, “Amerikalılar bunu bir gün öğrenmek zorunda kalacaklar. Şimdi hızla öğreniyorlar,” oldu. Aslında Pétain, Argonne bölgesinin sorumluluğunu General Hirschauer komutası altında, yarısı Fransız ve yarısı Amerikan ayrı bir orduya vermekle stratejik açıdan mantıklı bir öneride bulunmuştu – fakat Pershing bunu sadece yeni siyasi bir manevra olarak görmüş ve kesin olarak reddetmişti.

Bununla beraber Pershing, durumu belirlemek için ordusunu ve komutanları dikkatlice gözden geçirmişti. Meuse doğusunda bulunan gayri faal birliklerden Bullard'ın komutasında İkinci Amerikan Ordusu teşkil edilirken, Liggett'e Amerikan Birinci Ordusu ve Meuse-Argonne taarruzu sorumluluğu verildi. Pershing'in kendisi her iki ordunun kontrolünü üstlenmeye devam ederken, Albay

Hugh Drum'ı, Liggett'in başında kurmay başkanı olarak devam etmesi için bırakmıştı. Dickman, Liggett'in yerine I. Kolordu komutanı oldu ve Hines ise Bullard'ın yerine kolordu komutanlığına geçti, bu arada Cameron'un yerine Summerall geldi. Diğer bütün komutanlar neredeyse bütün askerlerinin Alman makineli tüfeklerinin ateşleriyle tırpan gibi biçildikleri, Pershing'in orağının altında kalmışlardı.

Fakat belli bir süre bu değişiklikler Almanlar üzerinde pek az etkili oldu. 14 Ekim'deki müteakip genel taarruz büyük bedel karşılığında –hem askerlerin hayatı hem generallerin ünü– pek başarılı olmadı. Bu başarısızlık sonucunda, komuta kademesi bile taarruzun ne ileri ne de geri gideceğini anlamış oldu. Yorgun birliklerle ve düzensiz ulaşım sistemiyle taarruzu devam ettirme çabası, diğer müttefik ordulara kayda değer bir yardım için yeterli bir baskı unsuru olamadı. Ayrıca Amerikan 27. ve 30. tümenlerinin birlikte görev aldığı müttefik taarruzunun İngiliz sol kanadı, zaten Hindenburg Hattı'nın son savunma mevzilerini yarmış ve 5 Ekim'de önlerinde taarruzu engelleyecek sadece doğal engeller, mesafe ve harap halde bulunan devasa bölge olan açık arazi kalmıştı.

Şimdi sorumluluğu devralmış bulunan Liggett, mevcut koşullarda mümkün olan en kısa sürede kesin bir harekâta girişmek için mola vermenin ve birliklerini yeniden düzenlemenin, imkânsız bir şeye girişerek hayatları feda etmekten çok daha iyi olduğunu anlayacak kadar zeki idi. Aradaki bu molayı kullanırken sadece eratını ve ikmal maddelerini tamamlamakla kalmadı, fakat ulaştırma tesislerini ıslah etti ve birliklerinin teşkilatlarını gözden geçirdi, yeni harekât için iyi bir taarruz çıkış hattı elde etmek amacıyla bölgesel harekâtlara girişti. Ayrıca sadece taktiklere değil, plana da yeni bir şekil verdi. Pershing ilk olarak Amerikan sol kanadının taarruz etmesini, onu da sağ taraftaki diğer kolordunun takip etmesini teklif etmişti. Bu önce tam Argonne'nin kuzeyinde bulunan tabii olarak kuvvetli ve yoğun ağaçlık ve keza düşmanın en güçlü olduğu Bois de Bourgogne bölgesinin harekâta maruz bırakılması demekti. Liggett, merkezde çok geniş bir gedik açmayı tercih etti. Böylelik-

le kanatlardan Bois de Bourgogne'ü çevirerek, Fransız Dördüncü Ordusu'nun batı istikametindeki ilerlemesiyle birlikte, bu bölgeyi kuşatılma tehdidi altında bırakacaktı.

Bu plan çok iyi düşünülmüştü; çünkü Liggett birliklerini 1 Kasım'da serbest bıraktığında bu bölge direniş gücü olan tek bölgeydi. Bu bölgede bulunan düşman artçıları, ertesi güne kadar yok oldu ve Amerikan cephesinin geri kalan kısmından mümkün olan hızlı şekilde geri çekildiler. Her ne kadar Almanlar zayıf bir direniş gösterse de, kanatlardaki Fransız birliklerini geride bırakan takip harekâtının hızı büyük bir baskı meydana getirmişti. Bu, daha önceki safhalardan çok daha düzgün işleyen Birinci Ordu mekanizmasının yeniden düzenlenmesinin bir başarısıydı. Bu takip harekâtında, bütün ordunun tedrici olarak sağa çark ettiği çok zor bir manevranın icrasına rağmen, birlikler düşmanın Meuse-Chiers nehirleri arasında çekilmiş bulunduğu kuzeydoğu istikametinde çok kuvvetli mevzilere karşı taarruza hazır durumdaydı. Bu dönüş, Metz istikametindeki ilerlemenin bir hazırlığıydı, ancak şimdi mütareke perdeyi kapatıyordu.

Bu hareket stratejik açıdan daha önemliydi, çünkü burada bulunan Almanlar Carignan-Sedan paralel demiryolu ile bu bölgeye şu anda tesadüfen gelen sol kanat birliklerinden daha savunmasız bir durumdaydılar. Bu demiryolu, daha 3 Kasım'da topçu ateşi altına alınmış ve dört gün sonra piyade buraya ulaşmıştı, fakat Almanlar zaten bu kuşatmadan kurtulmuşlardı. Aslında her ne kadar heyecanlı bir şekilde sona erse de, bu noktaya kadar olan ilerleme, en çok "özgürlüklerin" olabileceğini ve sonunda elde edildiğini göstermesi bakımından önemliydi. Pershing, şu anda Fransızların harekâtının sorumlu olduğu bölgede olmasına rağmen, Fransız duyularını oldukça nezaketsiz bir şekilde hiçe sayarak Amerikan ordusunun "Sedan'a girme" onuru taşımasını arzu ettiğine ilişkin bir mesaj yayımladı. Pershing cesaretlendirmek ya da teşvik amacıyla mesajına, "hudutların bağlayıcı olarak kabul edilmeyeceğini" eklemişti. Mesaj Liggett'e gösterilmeden kolordulara gönderildi ve bunun sonucu olarak ordunun solunda bulunan 42. Tümen Sedan'a önce girme yarışına kalktı. Fakat bu müphem ifade tarzı, hiç

de askerliğe uymayan –gerçekten gülünç– bir sonuç yarattı. Çünkü Pershing’in gözdesi, merkezdeki kolordu bünyesinde bulunan 1. Tümen de, gece I. Kolordu’nun tümenlerinin arasından aceleyle geçip onları karmaşa içinde bırakarak yarışa kalkışmıştı. 1. Tümen, 42. Tümen’in komutanını (Amerikan tümeni) esir alarak, bu işi soytarılığa çevirmişti. Ancak Liggett çabuk bir davranışla ve etkili bir üslupla müdahale ederek, hem tümenleri durdurdu hem de Fransızlara Sedan’a girme inceliğini tanıdı. Böylelikle 1870’in acı anıları silinmiş oluyordu.

Savaşın bütün ufkunu tarayan bir tarihçi, 1 Kasım’da başlayan bu son taarruzun sadece tamamlayıcı bir etkisi olduğunu kabul etmelidir, çünkü Ludendorff gücünü kaybetmişti –Alman sınırında yeniden bir tutunma talebi reddedilmişti– ve düşman zaten Liggett’in taarruzundan önce barış istemişti. Yine de Mütareke’nin 1 Kasım taarruzuna imkân verecek kadar gecikmesi iyi olmuştu. Çünkü bu gecikme, Meuse-Argonne’nin ilk safhasının –daha doğrusu ilk muharebenin– acı anılarına bir denge getirmiş ve kazanılan tecrübelerin sonucunda olumsuz ve kötü unsurlar ayıklanınca, Amerikan ordusunun muharebe eden birliklerinin cesur fedakârlıklarına geçecek bir liderlik ve karargâh çalışması yapabildiğini göstermişti – Amerikan ulusu artık ordu olmuştu.

Sonsöz

Her Mütareke yıldönümü, bizde yılın başka hiçbir gününde benzeri olmayan yakıcı duygu ve anıları alevlendirir. Mücadele-
nin dört yıl ve üç ayında yaşananları paylaşılanlar için anma töreni,
tekrar edildikçe bıkılan bir şey değildir. Fakat anma törenindeki
ruh hali, incelikli değişikliklerden geçmiştir. Mütareke'nin kendi-
sindeki en hâkim unsur, yarattığı sonsuz rahatlama duygusudur;
bu rahatlama duygusuna en çok ihtiyaç duyanlar bu duyguyu fazla
göstermemişlerdir, belki de savaştan uzakta olanlar arasında bu
duygu çok daha coşkundu.

İlk yıldönümlerinde iki zıt duygu hâkimdi. Bir yanda savaş sona
erdiğinden içimizde çok yoğun bir acı vardı. Öte yanda her ne ka-
dar abartılarak gösterilmese de, düşmanın hezimete uğratıldığı za-
fer duygusu vardı. Ancak bu ruh hali yine geride kalmıştı.

Mütareke Günü, kutlama yerine anma günü haline gelmişti. Ge-
çen zaman ilk duyguları yatıştırmıştı, bunun sonucu olarak savaşta
kişisel olarak kaybettiklerimizin yarattığı duyguyu kaybetmeksizin
bir halk olarak yaşanmış en ağır dönemin üstesinden geldiğimiz
için minnet duyarız. Her şeyden önemlisi bugün savaşın dünya ve
uygarlık üzerinde yarattığı sonuçların birçoğunun üstesinden gel-

miş durumdayız. Geriye dönüp savaşa baktığımızda, son düşmanlarımızın başarılarını ve görüşlerini kabule daha bir eğilimli olur ve belki savaşın hem seyri hem de nedenlerinin insan tabiatının kasıtlı kötülüğünden ziyade hatasından ve zayıflığından meydana geldiğini anlarız.

Savaş tarih olmuştü ve tarihin perspektifinden incelenebilirdi. Birinci Dünya Savaşı, ister ülke içinde isterse ülkeler arasında olsun, duygu ve çıkar birliği anlayışımızı temelinden etkilemişti. Ancak sonuçta savaş tapındıklarımıza olan güvenimizi, büyük adamların sıradan insanlardan daha farklı bir topraktan meydana geldiklerine ilişkin taparcasına duyduğumuz inancımızı yerle bir etmişti. Liderler hâlâ gereklidir, belki sandığınızdan daha da gereklidir, fakat onların olağan bir insan olduklarının farkına varmamız, onlardan bir şey beklememize ya da onlara fazla güvenmemize karşı koruyucu bir işlevi görür. Geçen on yılın böylesine kanıt ve ifşaatla, belgelerle ve anılarla dolu olması hem tarih hem gelecek nesiller için çok yararlı olmuştur. Hâlâ hayatta olan aktörlerden birçoğu, kanıtların kontrol edilmesinde paha biçilmez bir doğrulama işlevi temin ederken, tarihçiler savaşın atmosferine o denli gömülmüşlerdir ki, bir tarihçinin elli yıl sonra inzivaya çekilip yapacağı tarih çalışmalarında kolayca yararlanabileceği soyut teori geliştirme işinden kendilerini uzak tutmaktadırlar. Şu anda savaşa ilişkin hemen hemen bütün bilgilere sahibiz. Asıl zorluk, bu belgelerin muazzam miktarda olmasıdır ki bunların incelenmesiyle ancak tarih araştırması yapanlar başa çıkabilir.

Avrupa'nın üzerinden savaşın kâbusa dönüşmüş yükünü, mucizevi gibi bir şekilde kaldıran, Almanya'nın hayret verecek derecedeki ani çöküşüne ve teslim olmasına ne yol açmıştı? Müzakerenin telaşlı haftalarını ve 11 Kasım öncesindeki askeri başarıları tahlil etmek, tatmin edici bir sonuca ulaşmak için yeterli değildir. Askeri alanda bile, Alman komutanlığını yenilgi inancıyla dolduran 8 Ağustos gününe ve gidişatın görünür bir şekilde değişimine tanık olan 18 Temmuz'a dönmemiz gerekmektedir. Şayet oraya dönersek, daha da geriye, 21 Mart'a gitmeliyiz; zira Alman askeri gücü-

nün düşüşe geçmesi, 1918 baharında başlayan büyük taarruzun safhalarındaki o askeri teşebbüslerin tamamlanması ve kaynakların tüketilmesine başvurmadan izah edilemez.

Bununla beraber daha da geriye gitmemiz gerekiyor. Aslında geleceğin tarihçisinin Dünya Savaşı'nın akıbeti için bir gün tespit etmesi gerekirse, muhtemelen savaştan önceki 2 Ağustos 1914'ü seçecektir, çünkü İngiltere'nin henüz savaşa girmediği o gün, Winston Churchill saat 01:25'te İngiliz donanmasına seferberlik emrini göndermişti. O donanma, bir Trafalgar zaferi kazanmayacaktı, lakin müttefiklerin zaferi kazanması istikametinde, herhangi başka bir unsurdan daha fazla katkıda bulunacaktı. Zira donanma ablukanın vasıtasıydı ve savaşın bilinmezliği ve toz duman bulutu savaş sonrası yıllarının daha berrak ortamında dağıldığında ablukanın giderek daha ağır görevleri üstlendiği ve mücadelenin çok kesin belirleyici bir unsuru olduğu görülmektedir. Amerikan hapishanelerinde azılı mahkûmlar için kullanılan “ceketler” abluka esnasında giderek sıkıştırıldıkça, önce mahkûmun hareketlerini kısıtlamış ve daha sonra nefesini kesmiştir; ceketin sıkılması ne kadar uzun sürmüşse, mahkûmun direnme gücü o kadar azalmış ve daralma duygusu sonucunda morali de o denli bozulmuştur.

Çaresizlik umutsuzluğa neden olmaktadır ve tarih, savaşın akıbetini can kaybının değil, umudun kaybolmasının belirlediğine tanık olmuştur. Hiçbir tarihçi, Alman halkının yarı aç durumda olmasının, “cephe gerisinin” nihai çöküşünde sahip olduğu doğrudan etkiyi küçümseyemez. Fakat ihtilalin askeri yenilgiyi ne kadar etkilediği sorusunu bir kenara bırakırsak, elle tutulmayan, lakin her tarafa nüfuz eden bir unsur olarak abluka, askeri alanın her cephesinde etkili olmuştur.

Savaşın son yılı bu abluka konusundaki “şayetler” ile dolu olmuştur. Şayet Almanlar bütün askeri kaynaklarını 1918 yılındaki büyük taarruzlarda kullanmak yerine ve bu arada doğuda elde ettiklerini birleştirmeye çalışarak, batıda savunmada kalmış olsalardı, yenilginin önüne geçebilirler miydi? Askeri açıdan bakıldığında yenilginin önüne geçebilecekleri muhtemel gibiydi. 1915 yılının tecrübesinin ışığında, müttefiklerin batı cephesinde Almanların

100 tümenine karşılık 145 tümenlerinin mevcut olduğu ve Almanların dayanıksız siper sistemleri ile müstahkemlerinin sığ olduklarının bilindiği siperlerinin 1918 yılının siperleriyle kıyaslandığında, Amerikan insan gücü sevkini müttefikleri 1915 yılında sahip oldukları nispi sayısal üstünlüğe ulaştırmayı beklemiş olmuş olsalar bile, Alman cephesini yarabilmiş olacaklarını anlamak zordur.

Şayet öyle olmuş olsaydı, boşuna gerçekleştirilen hücumların biriken bedelleri karşısında sonunda barış için uzlaşmaya yatkın olmazlar mıydı? Ola ki Belçika ve Kuzey Fransa'nın terk edilmesi karşılığındaki muhtemel bir barış ihtimali, Almanya'ya doğudaki elde ettiklerinin bir kısmını ya da tümünü bırakabilirdi. Bununla beraber soru sorduğumuzda ve askeri açıdan iyimser cevabın bulunması zor oluyorsa, akla denizlerin hâkimiyeti unsuru gelmektedir. Zira bir dizi barış girişimlerinin olmadığı dönemde, Almanya'nın 1918 yılındaki *intihar* taarruzuna kalkışmasını kısıtlayan İngiliz donanmasının hâkimiyetiydi. Almanya'nın peşinde, nihai çöküşle sonuçlanan ağır ağır güç kaybetmenin hayaleti vardı.

Belki şayet 1914 Marne Muharebesi'nden sonra batıda bu şekilde bir savunma, doğuda hücumla dayalı bir savaş politikası benimsemiş olsaydı, ya da 1915'ten sonra o yıl geçici olarak benimsediği hareket tarzına devam etmiş olsaydı, başarı şansı daha parlak ve hikâyesi daha farklı olabilirdi. Almanya, bir yandan kesin olarak "Orta Avrupa" rüyalarını gerçekleştirebileceği için, öte yandan da abluka hâlâ gevşek bir durumdaydı zira Birleşik Devletler çatışmanın dışında kaldığı sürece, ablukanın etkili bir şekilde sıkı hale getirilmesi çok zordu. Ancak 1918'de büyük bir fırsat kaçırmıştı.

Sıkça ihtilaf konusu olan başka büyük bir "şayet" ise, 1918 sonbaharında Almanya'nın teslim olmaktan kurtulabilip kurtulamayabileceği konusuydu ilgilidir. Şayet savaş 11 Kasım'dan sonra devam etmiş olsaydı cephe çöker miydi? Teslim olma kaçınılmaz mıydı ya da Alman orduları başarılı bir şekilde geri çekilip kendi sınırlarında mevzi tesis edebilirler miydi? Alman kamuoyu ikinci soruya büyük ölçüde "evet" der ve "cephe gerisindeki" teslimiyeti suçlardı. Savaşta müttefikler arasında savaşı takip eden birçok açık fikirli ve gayretli kişiler, bunun askeri açıdan mümkün oldu-

ğunu kabul etmeye yatkındırlar. Fakat donanma unsuru yine devreye giriyor. Şayet Alman orduları ve kendi topraklarını çok üstün bir gayretle aşikâr bir şekilde savunmak için harekete geçen Alman halkı, müttefikleri yaklaştırmamaya muvaffak olsalardı bile akıbet ancak ertelenebilirdi. Tarihin Almanlar adına kaydedebileceği en lehte görüş, şayet Almanlar mevzide tutunma mücadelelerine yeterince devam edebilselerdi, zaten harpten bitkin düşmüş olan müttefikler savaştan bıkacak ve bu suretle Almanların Versay'inkilerden daha uygun şartlar sağlayabileceğini içeren görüştü.

“Şayetler”den kurtulduktan ve Mütareke'nin temel nedeninin –Britanya'nın tarihi silahı olan deniz gücünün, ki bu her ülkenin tarih boyunca kullandığı en öldürücü silahtı– altını çizdikten sonra şimdi Mütareke'nin yakın nedenleri incelemeye dönelim. Zafer nasıl kazanıldı? Askeri cephe, konunun büyük kısmını teşkil etmektedir. Donanmayı bir kenara bırakırsak, diğer unsurların rolleri olmuştur. Her ne kadar tamamen kabul etmezsek de, müttefiklerin etkin olmaları için Almanların istemeyerek ödedikleri bedeli göz ardı edemeyiz ve özellikle İngiliz propagandasını asla ihmal edemeyiz. Propaganda, savaşın sonraki safhalarında çok maharetli bir şekilde yönetilmiş ve yoğun bir şekilde geliştirilmişti.

Her ne kadar şimdi tutkular dindiğinde, kötüye kullanılan bazı “olayların” anısı tarafsızlık duygumuzu rahatsız etmekte ve bize huzursuzluk vermekte ise de, o tarz propagandanın ne kendi halkımızı harekete geçirdiğini ne de düşmanın cesaretini kırdığını anladık. Alman halkı, büyük meseleleri saran gerçeğin küçük ama önemli özünü kavramıştı. Bu öz, Almanların liderlerinin dürüstlüğü ve başarı şansını sorgulamasını sağlayarak, fedakârlığa devam etme isteklerini zayıflatmıştı.

Yine de, daha ayrımcı bir propagandanın değerini kabul etmemiz gerekse de, bunun etkisi, Alman sözcülerinin sıklıkla ileri sürdükleri gibi askeri başarılar için zemin hazırlamaktan ziyade, onları bütünlemek ve tamamlamak olmuştu. Bu noktada yüce ruhlu vatanseverliği ve samimiliğiyle, hem dostları hem de düşmanları arasında saygı uyandıran Baden Prensi Max'ın anılarında, önemli bir kanıt bulunmaktadır ve kitabı, şu âna kadar basılan en değerli

savaş anılarından birisidir. Max Baden, niyetten bağımsız olarak ve farkında olmadan, kolayca gözden kaçan kimi sayfalarda, Alman ordusunun geçici olarak büyüdüğü dönemde, daha akli başında insanlar arasında bile ılımlı olmanın coşku içinde unutulup gittiğini gösteriyordu.

Mart 1918’de barışsever bir kimse olarak Baden bile heyecanla haykırıyordu: “Asla endişelenmeyin!.. Ne tecrübe ama!.. Dünya hâkimiyeti.” İlimli görüşün başka bir temsilcisi, düşünceli bir biçimde, “Ağzımızdaki baklayı çıkaralım, Briey ve Longwy’e hayır demek zorunda değiliz,” diyerek, esasen kendinden geçme halinin, Almanya’nın savaş suçunda herhangi bir kötü niyetten daha fazla sorumlu olduğunu dışa vuruyordu.

Böylesi yaygın bir sarhoşluğun karşısında propaganda ancak askeri faaliyetlerden sonra gelebilirdi. Bu nedenle biz 11 Kasım’da Almanya’nın teslim olmasının doğrudan nedenleri arasında, müttefik ordularının başarısının temel unsur olduğu kesin sonucuyla baş başa kalmış oluyoruz.

Bu sonuç ille de, hatta doğal olarak, Mütareke anında Alman ordularının çökmenin eşiğinde olduğu anlamına gelmiyor. Ne de Mütareke, genellikle muharebeyi ağızlarıyla yapan kimi müttefiklerin zamanında yüksek sesle dile getirdikleri gibi, bir tavizdi.

Son “yüz günün” belgeleri baştan sona adamakıllı incelendiğinde, bu inceleme daha ziyade tarihin çok eski, savaşta gerçek hedefin birliklerin bedenleri değil düşman komutanı ve hükümetinin kafasında olduğunu, zafer ve yenilgi arasındaki dengenin fikri etkilere ve ancak dolaylı olarak muharebedeki taarruz ya da savunmaya ve diğer fiziki koşullara bağlı olduğu dersini teyit edecektir. Napolyon’un söylediği ve Foch’un da tasdik ettiği gibi, savaşta “önemli olan insanlar değil, sevk ve idare eden kişidir.”

Bu büyük gerçeğin tekrarına savaşın son safhasında rastlanacaktır. Temmuz ayında cereyan eden dönüm noktası niteliğindeki Marne Muharebesi’nin, harekete geçirici ve görünür başarısı büyük olmakla birlikte, Ludendorff ondan sonra hâlâ yeni taarruz plan ve hazırlıkları yapıyordu. Her ne kadar canı sıkılsa da, Nisan ayında Lys’te görünüşte başarılı gözüken taarruzda olduğu gibi çok hayal kırıklığına uğramış gibi gözükmüyordu.

Fakat İngiliz Dördüncü Ordusu'nun 8 Ağustos'ta Amiens önle-
rindeki sürpriz taarruzu, moralleri altüst eden bir darbeydi. Prens
Max taarruzu, "dönüm noktası" olarak tanımladığında, 8 Ağus-
tos'u psikolojik olarak doğru yansıtmış oluyordu. Yine de başarı-
sızlığın umutsuzluğa dönüşmesi için bir unsura, bir nedene ihtiyaç-
ları vardı. Bu neden, teslim haberi, Batı Cephesi'nden değil fakat
uzun süre müttefik askeri kamuoyu tarafından mahkûm edilen ve
Almanlar tarafından kendilerinin "en büyük esir kampı" olarak
nitelenip alay konusu yapılan, tali önemdeki Selanik'ten gelmişti.
Bulgaristan'ın çökmesiyle birlikte Avusturya'nın ve ilaveten Türki-
ye'nin, arkası kapısı Almanya'ya kadar açık hale gelmişti.

Savaşın akıbeti, 29 Eylül'de Alman komutanlığı kafasında be-
lirlenmişti. Ludendorff ve arkadaşları o vakit "çatırdamışlar" ve
ses bütün Almanya'da duyuluncaya kadar yankısını sürdürmüştü.
O yankıyı ne tutabilmek ne de durdurabilmek mümkündü. Ko-
mutanlık sınırlarına tekrar hâkim olabilir, fiili askeri durum iyiye
gidebilirdi, fakat savaşta moral etkisi her zamanki gibi tayin edici
unsurdu.

Bununla birlikte kararın temel nedenlerinin, onu derhal yaratan
hareketlerden daha çeşitli olduğunun altını bir kez daha çizelim.

Şu bir gerçektir ki hiçbir tek neden tayin edici değildi. Batı Cep-
hesi, Balkan cephesi, tank, abluka ve propaganda hepsi zaferin
nedeni olarak ileri sürülmüştür. Her ne kadar abluka en başta yer
alsa ve savaşta ilk olarak başlasa da, bütün iddialar haklıdır, an-
cak bütünüyle doğru değildir. Milletler arasındaki bu savaşta zafer,
bütün silahların –askeri, ekonomik ve psikolojik– katkıda bulun-
duğu sonuçların toplamıydı. Zafer kazanılmıştı ve ancak modern
bir ulusta mevcut bütün kaynakların kullanılması ve birleştirilmesi
suretiyle kazanılabilmıştı ve başarı payı, bu çok çeşitli faaliyetlerin
koordine tarzına bağlı olmuştu.

Hangi ülkenin savaşı kazandığını sormak daha da gereksizdir.
Fransa savaşı kazanmadı, fakat Britanya birlikleri hazırlanırken ve
Amerikan birlikleri daha bir hayal iken Fransa mevziyi işgal etme-
miş olsaydı, uygarlığın bu militarizm kâbusundan kurtulması im-
kânsız olmuş olacaktı. Britanya savaşı kazanmadı, fakat onun de-

nizlere hâkimiyeti, mali desteği ve 1916'dan bu yana mücadelenin asıl yükünü üslenecek ordusu olmasaydı yenilgi kaçınılmaz olmuş olacaktı. Amerika Birleşik Devletleri savaşı kazanmadı, fakat yükü hafifletmek için ekonomik yardımı olmasaydı, sayısal dengeyi değiştirecek birliklerin gelişi olmasaydı ve her şeyden önemlisi gelişlerinin verdiği moral takviyesi olmasaydı, zafer imkânsız olmuş olacaktı. Ve Rusya'nın, müttefiklerini kurtarmak için kendi düşüşünün kesin olduğunu bilerek müttefiklerine nihai zaferin yolunu açmak için kendisini kaç kez feda etmiş olduğunu unutmayalım. Son olarak, tarihin Almanya'nın politikası hakkındaki hükmü ne olursa olsun, onun eşsiz dayanıklılık ve yeteneği ile sayıca üstün güçlere karşı dört yıl boyunca ortaya koyduğu destansı askeri ve insani başarı, her türlü övgünün üstündedir.

Zaman Dizini

1914

HAZİRAN

- 28 Avusturya-Macaristan Arşidükü Franz Ferdinand, Saraybosna'da suikast sonucu öldürüldü.

TEMMUZ

- 6 Kayzer II. Wilhelm, Avusturya-Macaristan'ı Sırbistan'a karşı destekleyeceğine ilişkin söz veriyor.
- 23 Avusturya-Macaristan hükümeti Sırbistan'a 10 maddelik bir ultimatom veriyor.
- 25 Sırbistan Avusturya-Macaristan'a cevap veriyor.
- 28 Avusturya-Macaristan Sırbistan'a savaş ilan ediyor. Birinci Dünya Savaşı başladı.
- 30 Rusya genel seferberlik ilan etti.
- 31 Almanya Rusya'nın seferberliğini durdurmasını talep etti.

AĞUSTOS

- 1 Almanya Rusya'ya savaş ilan etti. Almanya ve Fransa seferberlik ilan etiler. İtalya tarafsızlığını ilan etti. Almanya ile Türkiye arasında gizli antlaşma imzalandı.
- 2 Almanya Lüksemburg'u işgale başladı. İngiliz donanması seferberliğe geçti.
- 3 Almanya Fransa'ya savaş ilan etti. Almanya Belçika'yı işgale başladı. İngiltere Almanya'ya ultimatom verdi.

- 4 Britanya Almanya'ya savaş ilan etti. Almanya Belçika'ya savaş ilan etti.
- 5 Türkiye Çanakkale Boğazı'nı kapattı.
- 6 Avusturya-Macaristan Rusya'ya savaş ilan etti. Sırbistan Almanya'ya savaş ilan etti.
- 7 İngiliz birlikleri Fransa'ya geldi.
- 10 Fransa Avusturya-Macaristan'a savaş ilan etti. *Goeben* (Yavuz) ve *Breslau* (Midilli) Çanakkale Boğazı'na girdiler.
- 12-21 Avusturya'nın Sırbistan'ı işgali Jadar Muharebesi'nde durduruldu.
- 12 Britanya Avusturya-Macaristan'a savaş ilan etti.
- 14-25 Sınırlar (Frontiers) Muharebesi
- 14-22 Lorraine Muharebesi
- 16 Liege teslim oldu.
- 17 Rusya, Doğu Prusya'yı işgal etti.
- 20-25 Ardenler Muharebesi
- 20 Gumbinnen Muharebesi. Almanya Belçika'yı işgal etti.
- 22-23 Sambre Muharebesi
- 23 Almanya Fransa'yı işgal ediyor. Mons Muharebesi. Namur ele geçirildi. Avusturya-Macaristan Rus Polonyası'nı işgal etti. Japonya Almanya'ya savaş ilan etti.
- 23-24 Krasnik Muharebesi
- 25-27 Le Cateau Muharebesi
- 25 Avusturya-Macaristan ve Japonya savaşa girdiler.
- 26-31 Rusya Tannenberg Muharebesi'nde yenilgiye uğruyor.
- 27 Avusturya-Macaristan Belçika'ya savaş ilan ediyor.
- 28 Heligoland Bight Muharebesi
- 29 Guise Muharebesi

EYLÜL

- 3-11 Avusturyalılar Rava Russka Muharebesi'nde mağlup oldular.
- 5-10 Marne Muharebesi
- 8-17 Avusturya'nın Sırbistan'ı ikinci kez işgali durduruluyor.
- 9-14 Birinci Masurian Gölleri Muharebesi; Rusya Doğu Prusya'dan geri çekiliyor.
- 14 Alman Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na Moltke'nin yerine Falkenhayn atanıyor.
- 15-18 Birinci Aisne Muharebesi
- 15 Avustralyalılar Yeni Gine'yi ele geçiriyorlar

EKİM

- 9 Almanlar Anvers'i ele geçiriyor.
 9-19 Varşova Muharebesi
 18 EKİM-30 KASIM Yser Muharebesi
 29 Türkiye Almanya safında savaşa giriyor.
 Batı Cephesi'nde Siper Savaşı başlıyor.

KASIM

- 1 Coronel Muharebesi
 Hindenburg Doğu Cephesi'nde komutayı ele alıyor.
 2 Britanya Almanya'ya abluka uygulamaya başlıyor.
 5 KASIM-15 ARALIK Sırbistan üçüncü Avusturya işgalini püskürtüyor.
 6 Fransa Türkiye'ye savaş ilan ediyor. Britanya Türkiye'ye savaş ilan ediyor.
 11-25 Lodz Muharebesi

ARALIK

- 3-9 Kolubra Nehri Muharebesi
 8 Falkland Adaları Muharebesi
 16 Birinci Champagne başladı ve 10 Mart 1915'te sonuçlandı.
 29 Sarıkamış Muharebesi

1915**OCAK**

- 19 Britanya'ya ilk Zeplin baskını gerçekleştirildi.
 23 Alman ve Avusturya birlikleri Karpatlar'a taarruz etti.
 24 Kuzey Denizi'ndeki Dogger Bank Deniz Muharebesi

ŞUBAT

- 4 Alman denizaltılarının (U-bot) ticari gemilere karşı taarruzları başladı.
 7-21 Masuria Gölleri Kış Muharebeleri
 19 Britanya Çanakkale Boğazı'ndaki Türk müstahkemlerini (kale) bombaladı.

MART

- 10-14 Neuve Chapelle Muharebesi
 22 Przemyśl Kalesi Ruslara teslim oldu.

NİSAN

- 22 NİSAN-25 MAYIS İkinci Ypres Muharebesi

MAYIS

- 25 İtilaf Devletleri Gelibolu Yarımadası'na çıktılar
 2 MAYIS-27 HAZİRAN Alman birlikleri Gorlice-Tarnow hattını yardı-
 lar.

7 İngiliz yolcu gemisi *Lusitania* Alman U-botu tarafından batırıldı.

9 MAYIS-30 HAZİRAN

23 İkinci Artois Muharebesi

HAZİRAN

22 Merkez Devletleri Lemberg'i tekrar ele geçirdi.

23 İtalya Isonzo cephesinde harekâta başladı.

TEMMUZ

9 Güneybatı Afrika'daki Alman birlikleri teslim oldu.

AĞUSTOS

5 Almanlar Varşova'yı Ruslardan ele geçirdi.

6-21 İtilaf Devletleri'nin Gelibolu Yarımadası'na yaptıkları ikinci çıkarma başarısız oldu.

21 İtalya Türkiye'ye savaş ilan etti.

25 Almanlar Brest-Litovsk'u ele geçirdi.

EYLÜL

1 Almanlar sınırsız denizaltı savaşına son verdi.

25 EYLÜL-6 KASIM Müttefiklerin Loos ve Champagne'deki taarruzları.

28 İtilaf Devletleri birlikleri Kutülammare'ye girdiler.

EKİM

6 Sırbistan Almanya, Avusturya ve Bulgaristan tarafından işgal edildi.

9 Müttefik birlikler Selanik'e geldiler.

15 İngiltere Bulgaristan'a savaş ilan etti.

22 Selmanıpak (Ctesiphon) Muharebesi

23 İtilaf birliklerinin Gelibolu tahliye kararı kabul edildi.

KASIM

27 Sırbistan ordusu çöktü ve Korfu Adası'na tahliye edildi.

ARALIK

3 Joffre Fransız ordusunun başkomutanı oldu.

7 Türklerin Kutü'l-ammare kuşatması başladı.

1916

OCAK

8 Korfu Adası müttefikler tarafından Sırbistan'a üs olması amacıyla işgal edildi. Kafkasya'da Rus taarruzu başladı. Alman Amiral Scheer Açık Deniz Donanma Komutanlığı'na atandı.

ŞUBAT

21-18 ARALIK Verdun Muharebesi

MART

9 Almanya Portekiz'e savaş ilan etti.

NİSAN

23 İrlanda'da İngilizlere karşı Paskalya ayaklanması başladı.

29 İngiliz birlikleri Kutü'l-ammare'de Türklere teslim oldu.

MAYIS

10 Trentino'daki Avusturya taarruzu başladı ve 9 Temmuz'da sona erdi.

31 MAYIS-1 HAZİRAN Jutland Deniz Muharebesi

HAZİRAN

4 HAZİRAN-20 EYLÜL Rusların Brusilov Taarruzu

5 Hicaz'da Türklere karşı Arap isyanı başladı.

24 HAZİRAN-13 KASIM Somme Muharebesi

AĞUSTOS

3 Romani Muharebesi

27 Romanya savaşa girdi ve Transilvanya'yı işgal etti. İtalya Almanya'ya savaş ilan etti.

29 Hindenburg Alman Genelkurmay Başkanı oldu; Ludendorff'ta onun yardımcılığına atandı.

30 Türkiye Romanya'ya savaş ilan etti.

EYLÜL

1 Bulgaristan Romanya'ya savaş ilan etti.

6 Merkezi Devletler birleşik bir komutanlık kurdular.

10 EYLÜL-19 KASIM Müttefikler Selanik cephesine taarruza geçtiler.

15 İngilizler ilk kez tank kullandılar (Somme Muharebesi).

EKİM

15 Almanlar denizaltı savaşını savaş ganimetleri hukuku uyarınca tekrar başlattılar.

ARALIK

3 General Nivelle Joffre'nin yerine Fransız başkomutanlığına atandı.

6 Bükreş ele geçirildi.

7 Lloyd George İngiliz başbakanı oldu.

13 İngilizler Mezopotamya'da taarruza geçtiler.

1917**OCAK**

31 Almanlar sınırsız denizaltı savaşına tekrar başladılar.

23 ŞUBAT-5 NİSAN Almanlar Hindenburg Hattı'na geri çekildiler.
ŞUBAT 22-25 İngilizler Kutü'l-ammare'yi tekrar ele geçirdiler.

MART

- 11 İngilizler Bağdat'a girdiler.
- 12 İlk Rus Devrimi
- 15 Çar II. Nikolay tahtından feragat etti.

NİSAN

- 6 Amerika Birleşik Devletleri Almanya'ya savaş ilan etti. Batı Cephesi'nde Nivelles taarruzu başladı.
- 9-16 İngilizlerin Arras taarruzu başladı.
- 16-20 Nivelles taarruzu başarısız oldu.
- NİSAN 29-MAYIS Fransız ordusunda isyanlar baş gösterdi.

MAYIS

- 5-15 Selanik cephesinde müttefiklerin taarruzu başladı.
- 10 İngilizler denizaltılara karşı konvoy sistemini devreye soktu.
- 15 Mareşal Petain Fransız Orduları Başkomutanı oldu.

HAZİRAN

- 4 General Brusilov Aleksiyev'in yerine Rus Orduları Başkomutanlığı'na getirildi.
- 7-8 İngilizler Messines Sırtı'nı ele geçirdiler.
- 12 Yunan kralı Konstantin tahtan çekildi.
- 25 Amerikan birlikleri Fransa'ya çıktılar.

TEMMUZ

- 1 İkinci Brusilov taarruzu başladı.
- 31 Üçüncü Ypres Muharebesi başladı; 10 Kasım'da sona erdi.

EKİM

- 24 İtalyanlar Caporetto'da yenilgiye uğradılar.

KASIM

- 4 İngiliz birlikleri takviye için İtalya'ya geldiler.
- 5 Müttefikler Versay'da yaptıkları toplantı sonucunda Yüksek Savaş Konseyi'ni kurdular.
- 7 Bolşevikler Rusya'da iktidarı ele geçirdiler.
- 20 İngiliz tankları Cambrai'de zafer kazandılar.

ARALIK

- 2 Doğu Cephesi'nde savaş sona erdi.
- 7 Amerika Birleşik Devletleri Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'na savaş ilan etti.
- 15 Almanya ile Rusya ateşkes imzaladı.
- 22 Rusya ile Merkezi Devletler arasında Brest-Litovsk'ta barış görüşmeleri başladı.

1918

OCAK

- 8 Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Wilson 14 maddeyi ilan etti.

ŞUBAT

- 18 Rusya ile Almanya arasındaki savaş tekrar başladı.

MART

- 3 Rusya ile Almanya arasında Brest-Litovsk Andlaşması imzalandı.

- 21 Somme'a Alman taarruzu başladı

- 29 Foch Batı Cephesi Başkomutanı oldu.

NİSAN

- 9 Almanların Flanders bölgesindeki Lys taarruzu başladı.

MAYIS

- 7 Merkezi Devletler ile Romanya arasında Bükreş Antlaşması yapıldı.

- 27-6 HAZİRAN Almanların Aisne taarruzu başladı.

MAYIS

- 15-22 İtalyanlar Piave boyunca Avusturya taarruzunu püskürttüler.

TEMMUZ

- 13 Türk Ordusu Filistin'de nihai taarruza geçti.

- 15-18 İkinci Marne Muharebesi. Alman Ordusu geri çekilmeye başladı.

- 18 Müttefiklerin Aisne-Marne taarruzu

AĞUSTOS

- 8 Müttefiklerin Batı Cephesi'ndeki Amiens taarruzu başarılı oldu: Alman ordusunun "kara günü"

EYLÜL

- 12-16 Amerikan birlikleri Saint Mihiel taarruzunu başlattılar.

- 15-29 Müttefikler Bulgaristan'a karşı taarruza geçtiler.

- 19-21 İngiliz ve Türk ordusu arasında cereyan eden Megiddo (Nab-lus) Muharebesi

- 26 Fransız Mareşal Foch Batı Cephesi'nde nihai taarruzu başlattı.

EKİM

- 1 İngiliz birlikleri Şam'a girdi.

- 5 İngiliz birlikleri Hindenburg Hattı'nı yardılar.

- 6 Almanya ateşkes talep etti.

- 9 Müttefikler Cambrai'yi ele geçirdiler.

- 20 Almanlar denizaltı savaşını terk ettiler.

- 26 Ludendorff'un yerine General Groener geçti.

- 29 Alman Açık Deniz Donanması'nda isyan çıktı

- 30 Osmanlı İmparatorluğu ateşkes antlaşmasını imzaladı.

KASIM

- 9 Alman İmparatoru II. Wilhelm tahttan çekildi.
- 11 Almanya ateşkes antlaşmasını imzaladı.
- 12 Avusturya cumhuriyeti ilan etti.
- 13 Macaristan ateşkes antlaşmasını imzaladı.
- 21 Alman Açık Deniz Donanması Britanya'ya teslim oldu.
- 27 Almanya Belçika'yı tahliye etti.

1919

OCAK

- 4 Paris'te barış konferansı toplandı.

HAZİRAN

- 21 Scapa Flow (İskoçya) üssündeki Alman donanması kendini batırdı.
- 28 Versay Antlaşması imzalandı.

TEMMUZ

- 9 Almanya Versay Antlaşması'nı onayladı.
- 21 Britanya Versay Antlaşması'nı onayladı.

KASIM

- 19 Amerika Birleşik Devletleri Senatosu Versay Antlaşması'nı onaylamayı reddetti

Kaynakça

Elbette ekteki liste savaştan bu yana geçen on beş yıl süresince okunmuş ya da başvurulmuş kitapların tam bir listesi olmaktan çok uzaktır. Listenin amacı en önemli kitapları göstermektir. Liste bu kitapta yer alan olaylardan ya da yapılan alıntılardan ya da birisinin savaştaki değerlendirmesini şekillendirmede doğrudan yardımcı olan kaynaklardan meydana gelmiştir. Birisi bu yıllar süresince ayrıca henüz yayımlanmamış ya da kullanılmamış birçok İngiliz ya da yabancı belgeleri görmek ve kritik faaliyetlere iştirak edenlerin ve önemli karar alanların şahsi tanıklıklarını içeren belgeleri toplama ayrıcalığına sahip olmuştur. Anlatılan olaya katkıda bulunan bu tür kaynaklar, ya “Yayımlanmamış Belgeler” ya da “Kişisel Tanıklıklar” olarak atıfta bulunulmuştur. Henüz yazarlarının kimliklerini eksiksiz olarak tanımlamak mümkün değilse de, böylesi tüm kaynaklar tarihle ilgilenenlerin muhtemel kullanımları için kaydedilmiş ve özel olarak katalog haline getirilmiştir.

Bu Kaynakça önsözünü tamamlarken, bu fırsattan istifade ederek, *Army Quarterly* ve özellikle onun “Yabancı Savaş Kitapları Üzerine Notlar”ına savaşı ciddi olarak inceleyen herkesin duyduğu büyük borcun hakkını teslim etmek istiyorum. Bu, geçen on yıl

zarfında yayımlanmış muazzam büyük ve karışık malzeme yığını ortasında paha biçilmez bir kılavuz ve ışıldaktı. Herhangi bir ülkedeki hiçbir askeri ya da tarihi süreli yayın, savaşı inceleyenler için bu kadar anlaşılır bir yol tutmuş ya da göstermiş değildir.

1930 yılından itibaren yayımlanan kitaplar, daha önce basımı başlamış ve ciltlerinin basımı devam eden birkaç kitabın dışında, 485-490 sayfaları arasında listelenmiştir.

BÖLÜM 1

- J.W. Headlam Morley, *The Outbreak of War. Dış İşleri Bakanlığı Belgeleri* (1926)
 G.P. Gooch ve H. Temperley, *British Documents on the Origins of the War*, c. 1-5 (1927)
 Haldene, *Before the War* (1920)
 Grey of Fallodon, *Twenty-Five Years, 1892-1916* (1925)
 G. Buchanan, *My Mission to Russia* (1923)
 H. Wickham Steed, *Through Thirty Years, 1892-1922* (1924)
 R.W. Seton-Watson, *Saraybosna* (1926)
 G.P. Gooch, *Recent Revelations of European Diplomacy* (1927)
 H.W. Wilson, *The War Guilt* (1928)
 B. Hendrick, *The Life and Letters of W.H. Page* (1922-1925)
 P. Renouvin, *Les Origines Immédiates de la Guerre* (1925)
 R. Poincaré, *Au Service de la France*, c. 1-5 (1926-1927)
 M. Paléologue, *An Ambassador's Memoirs* (İngilizce çevirisi 1923-1925)
 Alman Dışişleri Bakanlığı, *Die Grosse Politik der Europäischen Kabinette, 1871-1914* (1926) (*Alman Diplomatik Belgeleri'nden 4 cilt halinde İngilizce seçme ve çeviriler, 1871-1914, 1928*)
 K. Kautsky, M. Montgelas ve W. Schücking, *Die Deutschen Dokumente zum Kriegausbruch* (1919) (İngilizce çeviri 1924)
 A. von Tirpitz, *Memoirs* (İngilizce çeviri 1919)
The Kayzer's Letters to the Tsar (İngilizce çevirisi 1920)
 M. Montgelas, *The Case for the Central Powers* (İngilizce çevirisi 1925)
 K. Lichnowsky, *My Mission to London, 1912-1914* (1918)
Generaloberst Helmuth von Moltke. Erinnerungen – Briefe – Dokumente 1877-1916 (1923)
 W. von Schoen, *The Memoirs of an Ambassador* (İngilizce çevirisi 1922)
Diplomatische Aktenstücke zur Vorgeschichte des Krieges, 1914 (1919) (İngilizce çevirisi *Austrian Red Book*, 1920)
 Conrad von Hötzendorf, *Aus meiner Dienstzeit*, c. 1-4 (1922-1925)
 Czernin, *In the World War* (İngilizce çevirisi 1920)
How the War began in 1914, Rus Dışişleri Bakanlığı, Temmuz 1914, Rus Sovyet hükümeti tarafından yayımlanmıştır (İngilizce çevirisi 1925)
 S. Sazonov, *Fateful Years, 1909-1916* (İngilizce çevirisi 1927)
Un Livre Noir, diplomatie d'avant guerre d'après les documents des archives russes (1922-1923)

BÖLÜM 2-7

GENEL

- W.S. Churchill, *The World Crisis*, 4 cilt (1923-1927)
 John Buchan, *A History of the Great War*, 4 cilt (1921)
 Oxford ve Asquith, *Memories and Reflections* (1928)
 G. Arthur, *Life of Lord Kitchener*, 3 cilt (1920)
 Esher, *The Tragedy of Lord Kitchener* (1921)
 C. a C. Repington, *The First World War, 1914-1918*, 2 cilt (1920)
 W.R. Robertson, *From Private to Field Marshal* (1921)
 W.R. Robertson, *Soldiers and Statesmen, 1914-1918* (1926)
 Beaverbrook, *Politicians and the War, 1914-1916* (1928)
 N. Macready, *Annals of an Active Life* (1926)
 C.E. Callwell, *Experiences of a Dug-Out*, 1914-1918 (1921)
 C.P. Lucas, *The Empire at War*, 3 cilt (Dominyon ve Kolonilerin savaş faaliyetlerini kapsıyor)
 Royal Engineers' Institute, *The Work of the R.E. in the European War, 1914-1919*, 9 cilt (1921-1927)
 War Office, *Statistics of the Military Effort of the British Empire, 1914-1920* (1922)
 R. van Overstraeten, *Des Principes de la Guerre*, 2 cilt (Dünya Savaşı'nı kapsıyor)
 C. Seymour, *The Intimate Papers of Colonel House*, 4 cilt (1926-1928)
 J.W. Gerard, *My Four Years in Germany* (1927) (ABD Büyükelçisi)
 E. Ludendorff, *Urkunden der Obersten Heeresleitung, 1916-1918* (1920)
 Kuhl, *Der Deutsche Generalstab in Vorbereitung und Durchführung des Weltkrieges* (1920) (Fransızca kısaltılmış çevirisi, *Le Grand Etat-Major Allemand avant et pendant la Guerre Mondiale*)
 M. Erzberger, *Erlebnisse im Weltkrieg* (1921) (Fransızca çevirisi *Souvenirs de guerre*)
 J.V. Bredt, *Die Belgische Neutralität und der Schlieffensche Feldzugsplan* (1929) (Bu konuda *Army Quarterly* dergisinin Temmuz 1929 sayısında mükemmel bir özet vardır)
 E. von Falkenhayn, *General Headquarters, 1914-1916 and its Critical Decisions* (İngilizce çevirisi 1919)
 Stürckh (Graf), *Im deutschen Grossen Hauptquartier* (1921) (Avusturya askeri temsilcilerinden derin izlenimler ve tasvirler)
 Zwehl, *Erich von Falkenhayn* (1925) (Günlükten alıntılarını kapsıyor)
 Groener, *Das Testament des Grafen Schlieffen* (1927)
 H. von Hentig, *Psychologische Strategie des Grossen Krieges* (1927) (Genel olarak Alman savaş politikası ve stratejisinin keskin bir eleştirisi)
 L. Gehre, *Die deutsche Kraftverteilung während des Weltkrieges* (1928) (Alman tümenlerinin her ayın 15'inde ve sonunda bulundukları yerleri gösteriyor)
 Bauer, *Der Grosse Krieg in Feld und Heimat* (1922) (Alman Yüksek Komutanlığı'nın savaş sırasındaki ayrıntılı açıklamaları)
 M. Schwarte, *Der Grosse Krieg, 1914-1918*, 11 cilt (1921-)
 Buat, *L'Armée Allemande pendant la Guerre de 1914-1918* (1920)

BATI CEPHESİ

- J.E. Edmonds, *Military Operations, France and Belgium*, cilt 1-5 (1922-1932) (*British Official History*, c. 1-2, 1914; c. 3-4, 1915; 5, 1916)
The Despatches of Lord French, 1914-1915 (1917)
 French, 1914 (1919) (Komutanlık dönemini kayıtları, güvenilir olmamasıyla tanınmaktadır)

- J.H. Boraston (ed.), *Sir D. Haig's Despatches, 1915-1919* (1919)
- G.A.B. Dewar ve J.H. Boraston, *Douglas Haig's Command, 1915-1918* (1922)
- H.L. Smith-Dorrien, *Memories of Forty-Eight Years' Service* (1925) (Aşırı çekinceyle de olsa, ilk etapta onun kolordu ve ordu komutanlıklarında yerine getirdiği görevi kapsıyor)
- C.E. Callwell, *Field-Marshal Henry Wilson, 2 cilt* (1927) (İnanılmaz açık sözlü günlükten alıntılar, 1914-1919)
- F. Maurice, *The Life of General Rawlinson of Trent* (1928) (bütün savaşı kapsıyor)
- J. Charteris, *Field Marshal Haig* (1929)
- Huguet, *Britain and the War* (İngilizce çevirisi 1928) (Fransız temsilcinin İngiliz Genel Karargâhı'ndaki izlenimleri, 1914-1915)
- C.E. Bean, *The Australian Imperial Force in France, 1916* (1929) (Avustralya Resmi Harp Tarihi)
- J. Monash, *The Australian Victories in France in 1918* (1920)
- A.W. Currie, *Canadian Corps Operations during 1918* (1920)
- A.A. Montgomery, *The Story of the Fourth Army* (1920) (1918 yılının son yarısındaki muharebeler)
- A. de Schryver, *La Bataille de Liège* (1922) (kalenin kurmay kaşkanı tarafından yazılmıştır)
- Deguisse, *La Defense de la Position Fortifiée d'Anvers en 1914* (1921) (Belçikalı komutan tarafından)
- E. Menzel, *La Verite sur l'Evacuation d'Anvers en 1914* (1925)
- C. Merzbach, *La Verite sur la Defense de Namur en 1914* (1927)
- Duviver ve Herbiet, *Du role de l'Armée de Champagne et des Forteresses Belges en 1914* (1929) (Alman birliklerini durdurulması)
- Les Armées Françaises dans la Grande Guerre*, Büyük Kitap I, c. 1 (Marne arifesine kadar meydana gelen harekâtları kapsıyor, 1914); Büyük Kitap VII, c. 1 (18 Haziran-25 Eylül, 1928) (Fransız Resmi Harp Tarihi)
- B.E. Palat, *La Grande Guerre sur le Front Occidental*, 14 cilt (1921-1930)
- P. Renouvin, *Les Formes du Gouvernement de Guerre* (1929) (Fransa'da hükümet ile komutanlar arasındaki ilişkilere dair)
- R. Poincaré, *Au service de la France*, c. V, *L'Invasion*, 1914 (1929)
- Lanrezac, *Le Plan de Campagne Français et le Premier Mois de Guerre* (1920)
- V. Margueritte, *Au bord du Gouffre* (1920) (1914 yılı Fransız Planı)
- F. Engerand, *La Bataille de la Frontiere* (Ağustos, 1914) Brieu (1920) (1914 yılı Fransız Planı)
- Percin. 1914 *Les Erreurs du Haut Commandement* (1922) (1914 yılı Fransız Planı)
- Tanant, *La Troisième Armee dans la Bataille. Souvenirs d'un Chef d'Etat-Major* (1928) (1914 yılının ilk muharebeleri konusunda özel aydınlatıcı bilgiler içeriyor)
- Toussan, *Historique des Corps de Cavallerie commandé par le Général Conneau du 14 aout 1914 au 2 mars 1917* (1924)
- E. Valarché, *La Bataille de Guise* (1928)
- A. Grouard, *La Conduite de la Guerre jusqu' a la Bataille de la Marne* (1922) (Fransız Genelkurmay'ına Alman planı konusunda önemsenmeyen uyarıyı yapan ünlü askeri eleştirmenin keskin eleştirisi)
- Camon, *L'Effondrement du Plan Allemand en Septembre 1914* (1925)
- Mermeix, *Joffre - 1 Crise du Commandement*
- Mermeix, *Le Commandement Unique*
- Rousset, *La Bataille de l'Aisne* (Nivelle taarruzu, 1917)
- P. Painlevé, *Comment j'ai nommé Foch et Pétain* (1924)
- Laure, *Au Siemme Bureau du troisieme G.O.C. 1917-1919* (1922)

- L. Madelin, *La Bataille de France* (1918 seferi)
 Koeltz, *L'Offensive Allemande de 1918* (1928)
 Jean de Pierrefeu, *G.Q.G. Secteur I*, 2 cilt (1921)
 Jean de Pierrefeu, *Plutarque a Menti* (1923)
 N. Domege, *En Marge de Plutarque*
 Mordacq, *Le Commandement Unique, Comment il fut réalisé La Verite sur L' Armistice* (1929)
 Reichsarchiv, *Der Weltkrieg 1914-1918*, c. I, III, V, VI (1924-1929) (Alman Resmi Harp Tarihi, 1914 yılını kapsıyor); c. VII, VIII (1915 yılını kapsıyor)
 Reichsarchiv, *Antwerpen, 1914* (1921) (Kuşatma üzerine Alman Resmi Harp Monografisi)
 Reichsarchiv, *Ypres, 1914* (Alman Resmi Harp Monografisi, İngilizce çevirisi, 1919)
 Crown Prince Rupprecht of Bavaria, *Mein Kregstagebuch*, 3 cilt (1928)
 Krafft von Dellmensingen, *Die Führung des Kronprinzen Rupprecht von Bayern auf dem linken deutschen Heeresflügel bis zur Schlacht in Lothringen im August, 1914* (1925) (Lorraine'deki ilk muharebeler hakkında bilgi veriyor)
Die Schlacht in Lothringen (1929) (Bavyera Resmi Harp Tarihi)
 German Ex-Crown Prince, *Meine Erinnerungen aus Deutschlands Heldenkampf* (1923)
 Generaloberst Helmuth von Moltke, *Erinnerungen - Briefe - Dokumente 1877-1916* (1923)
 W. Foerster, *Graf Schlieffen und der Weltkrieg* (1920)
 Kluck, *The March on Paris, 1914* (İngilizce çevirisi 1920)
 Army Quarterly, October, 1921, *General Ludendorff on the German Plan of Campaign, August, 1914* (mektuptan alıntılar)
The Memoirs of Prince Max of Baden (İngilizce çevirisi 1928) (özellikle savaşın son safhası üzerine açıklamalar)
Final Report of General J.J. Pershing (1919)
First Army Report (1923'te basıldı)
 Shipley Thomas, *History of the American Expeditionary Force* (1920)
 R.L. Bullard, *Personalities and Reminiscences of the War* (1925)
 J.G. Harbord, *Leaves from a War Diary* (1926)
 J.W. Thomason, *Fix Bayonets* (1927)
 J.T. Dickman, *The Great Crusade* (1927)
 Hunter Liggett, *Commanding an American Army* (1925) A.E.F. (1928)
 T.M. Johnson, *Without Censor* (1928)
 T.C. Lonergan, *It might have been lost* (1929) (Pershing'in Amerikan Seferi Kuvvetleri'nin birliği korumak için verdiği mücadeleye ilişkin İngiliz belgelerinden alıntılar)

RUS CEPHESİ

(Ayrıca Bölüm 3, Sahne 2'ye bakınız)

- Reichsarchiv, *Der Weltkrieg 1914-1918*, c. II, V (1924) c. V (1929) (Alman Resmi Harp Tarihi, 1914 yılını kapsıyor)
 E. Ludendorff, *My War Memories* (İngilizce çevirisi, 1920)
 P. von Hindenburg, *Out of my life* (İngilizce çevirisi, 1920)
 Russian Historical Commission, *La Grande Guerre, Relation de l'Etat Major Russe* (Fransızca çevirisi, 1927)
 Conrad von Hötzendorf, *Aus meiner Dienstzeit*, c. IV-V (1925-1926) (1914 yılındaki seferi kapsıyor)
 François, *Gorlice, 1915* (1922) (1915 yılındaki yarma taarruzu)
 A. Arz, *Zur Geschichte des Grossen Krieges, 1914-1918* (Conrad'ın halefinin anıları)
 J.E. Edmonds in *Army Quarterly*, July, 1921, *The Austrian Plan of Campaign, 1914 and its development*

- K.F. Novak, *Der Weg zur Katastrophe* (1920) (Fransızca çevirisi) (Conrad'ın belgeleri esas alınmıştır)
- Buat, *Hindenburg et Ludendorff Strateges* (1923)
- Camon, *Ludendorff sur le Front Russe 1914-1915* (1926)
- Y. Danilov, *La Russie dans la Guerre Mondiale, 1914-1917* (Fransızca çevirisi 1927)
- Sukhomlinov, *Erinnerungen* (1924)
- B. Gourko, *Russia in 1914-1917* (İngilizce çevirisi 1918)
- A. Knox, *With the Russian Army, 1914-1917* (1921)
- Hindenburg's Second Offensive in Poland* (in *Army Quarterly*, Temmuz, 1921) (Lodz)
- C.E. Callwell, *Experiences of a Dug-Out, 1914-1918* (1921)
- C. Maynard, *The Murmansk Venture* (1928)

İTALYAN CEPHESİ

- L. Cadorna, *La Guerra alla fronte Italiana* (1921)
- Capello, *Note di Guerra* (1920-1921)
- Vigano, *La Nostra Guerra* (1921)
- A. Tosti, *La Guerra Italo-Austriaca, 1915-1918* (1925)
- Kuntz, *La Psychologie du G.Q.G. Italien sous le General Cadorna* (1923)
- A. Krauss, *Die Ursachen unserer Niederlage* (1921)
- A. Arz, *Zur Geschichte des Grossen Krieges, 1914-1918* (1924) (1917 ve 1918 yıllarını kapsıyor)
- A. von Cramon, *Quatre Ans au G.Q.G. Austro-Hongrois* (Fransızca çevirisi, 1922) (Alman baş temsilcisi)
- Kerchnawe, *Der Zusammenbruch der Oester-Ungar: Wehrmacht im Herbst* (1921) (Avusturya belgeleri)
- J.F. Gathorne-Hardy, in *Army Quarterly*, Ekim, 1921, *A Summary of the Campaign in Italy and an Account of the Battle of Vittorio Veneto* (İngiliz Genelkurmayı tarafından)
- R.H. Beadon in *Army Quarterly*, Ocak, 1925, *An Operation of War* (Caporette Muharebesi'nden sonra İngilizlerin İtalya harekâtı)

BALKAN CEPHESİ

- Wolfgang Foerster, *Graf Schlieffen und der Weltkrieg*, Bölüm III (1921)
- O. Landfried, *Der Endkampf in Macedonien, 1918* (1925)
- Nedeff, *Les Operations en Macedoine, L'Epoee de Doiran, 1915-1918* (1927)
- Feyler, *La Campagne de Macedoine* c. I, 1915-1916, c. II, 1917-1918 (Sırbistan ve Yunan kaynaklarından)
- Jouinot-Gambetta, *Uskub ou du Role de la Cavalerie d'Afrique dans la Victorie* (1920) (nihai yarma taarruzu)
- Robert David, *Le Drame Ignore de l'Armee d'Orient* (1928) (özelikle siyasi tarafı)
- Les Armees Françaises dans la Grande Guerre*, Büyük Kitap, VIII, c. I (1928)
- Ehmichen, *Essai sur la Doctrine de Guerre des Coalitions. La Direction de la Guerre* (Nov. 1914-Mars 1917) (1927) (Joffre'nin Selanik seferindeki etkisi hakkında)
- Sarrail, *Mon Commandement en Orient, 1916-1918* (1920)
- L. Villari, *The Macedonian Campaign* (1922)

ÇANAKKALE SAVAŞI

(Bölüm 5, Sahne 1 ve 2'ye bakınız)

FİLİSTİN

(Mısır ve Arabistan dahil)

G. MacMunn ve C. Falls, *Military Operations Egypt and Palestine* (1928) (*British Official History*)

C.E.W. Bean, *Official History of Australia in the War*, c. I.

H.S. Gullet, *Official History of Australia in the War*, c. VII. (1923)

A.P. Wavell, *The Palestine Campaigns* (1928)

R.M.P. Preston, *The Desert Mounted Corps* (1921)

T.E. Lawrence, *Revolt in the Desert*

T.E. Lawrence, in *Army Quarterly*, Ekim, 1920, *The Evolution of a Revolt*

W.T. Massey, *The Desert Campaigns* (1918)

M. Bowman-Manifold, *An Outline of the Egyptian and Palestine Campaigns* (1922)

G.E. Badcock, *History of the Transport Services of the E.E.F. Army, Navy and Air Force Gazette*, 18 Haziran 1927

Reichsarchiv, *Yilderim* (1925)

Kress von Kressenstein, *Zwischen Kaukasus und Sinai* (1922) (1915-1917 dönemini kapsıyor)

Liman von Sanders, *Five Years in Turkey* (İngilizce çevirisi 1928) (1918) (Türkçe çevirisi, *Türkiye'de Beş Sene*)

Rafael de Nogales, *Vier Jahren unter dem Halbmond* (1926) (Türkçe çevirisi, *Osmanlı Ordusunda Dört Yıl, 1915-1919*)

MEZOPOTAMYA CEPHESİ

F.J. Moberley, *The Mesopotamia Campaign, 1914-1918*, c. I-IV (1923-1927) İngiliz Resmi Harp Tarihi

Report of the Commission on Mesopotamia (1917)

C.V.F. Townshend, *My Campaign in Mesopotamia* (1920)

Erroll Sherson, *Townshend of Chitral and Kut* (1928)

Keisling, *Mit Feldmarshall von der Goltz Pascha in Mesopotamia und Persien* (1922)

Rafael de Nogales, *Vier Jahren unter dem Halbmond* (1926)

Schraudenbach, *Muharebe* (1926)

Gleich, *Vom Balkan nach Bagdad* (1922) (Kutulammare kuşatması konusunda açıklamalar)

R.H. Dewing, *Army Quarterly*, Ocak, Nisan, Temmuz, 1927, *Some Aspects of Maude's Campaign in Mesopotamia*

Edmund Candler, *The Long Road to Baghdad*

L.C. Dunsterville, *The Adventures of Dunsterforce* (1921)

W. Marshall, *Memories of Four Fronts* (1929)

C.E. Callwell, *Life of Sir Stanley Maude* (1920)

DENİZ

J.S. Corbett, *History of the Great War (Naval Operations)*, c. I-III (1920-1921)

H. Newbolt, *History of the Great War (Naval Operations)*, c. IV (1928)

C.E. Fayle, *Seaborne Trade*, 3 cilt (1920-)

A. Laurens, *Précis d'Histoire de la Guerre Navale* (1929)

W.S. Churchill, *The World Crisis*, 4 cilt (1923-1927)

- Jellicoe, *The Grand Fleet, 1914-1916* (1919)
 J.B.T. Harper, *The Truth about Jutland* (1927)
 G. Campbell, *My Mystery Ships* (1928)
 W.S. Sims, *The Victory at Sea* (1920)
 R. Scheer, *Germany's High Seas Fleet in the World War* (İngilizce çeviri 1920)
 G. von Hase, *Kiel and Jutland* (İngilizce çeviri 1926)

HAVA

- W.A. Raleigh, *The War in the Air*, c. I (1922) Resmi Harp Tarihi
 H.A. Jones, *The War in the Air*, c. II (1928) Resmi Harp Tarihi
 C.F. Snowden-Gamble, *The Story of a North Sea Air Station* (1928)
 A. Rawlinson, *The Defence of London* (1923)
 E.B. Ashmore, *Air Defence* (1929)
 E.A. Lehmann, *The Zeppelins* (İngilizce çevirisi 1928)
 H. Ritter, *Der Luftkrieg* (1926)
 Keller, *Die Heutige Wehrlosigkeit Deutschlands im Lichte seiner Verteidigung gegen Fliegerangriffe im Kriege, 1914-1918* (1926) (Alman Hava Savunma Teşkilatı)

BASIN VE PROPAGANDA

- E.T. Cook, *The Press in War-Time* (1920)
 C. Stuart, *Secret of Crewe House* (1920)
 N. Lytton, *The Press and the General Staff* (1921)
 C.E. Callwell, *Experiences of a Dug-Out, 1914-1918* (1921)
 H.D. Lasswell, *Propaganda Technique in the World War* (1926)

EKONOMİ VE CEPHE GERİŞİ

- M. Consett, *The Triumph of Unarmed Forces, 1914-1918* (1921)
 R. H. Gretton, *A Modern History of the English People (1910-1922)* (1929)
 A. Hallays, *L'Opinion Allemande pendant la Guerre, 1914-1918* (1923)

BÖLÜM 4

SAHNE 1. MARNE

- J.E. Edmonds, *Military Operations. France and Belgium*, c. I (İngiliz Resmi Harp Tarihi)
 Reichsarchiv, *Der Weltkrieg, 1914-1918*, c. III ve IV (1926) (Alman Resmi Harp Tarihi)
 Kluck, *The March on Paris, 1914* (İngilizce çevirisi 1920)
 J.E. Edmonds in *Army Quarterly*, Ocak, 1921, *The Scapegoat of the Battle of the Marne*
Militär-Wochenblatt, 18 Eylül 1920 (Albay Hentsch'in rolü üzerine araştırma kurulu)
 M. von Poseck, *Die deutsche Kavallerie in Belgien und Frankreich, 1914* (1922)
 Baumgarten-Crusius, *Marneschlacht, 1914* (1919)
 Baumgarten-Crusius, *Deutsche Heerführung im Marnefeldzug, 1914* (1921) (Albay Hentsch'in raporundan alıntılar)
 Bülow, *Mein Bericht zur Marneschlacht* (1920) (Fransızca çevirisi)
 Zwehl, *Maubeuge-Aisne-Verdun* (1921)
 Helfferich, *Weltkrieg*, c. II
 Tappen, *Bis zur Marneschlacht*
 François, *Marneschlacht und Tannenberg* (1920)
 Foerster *Graf Schlieffen und der Weltkrieg*, Kısım I (1920)
 Kuhl, *Der Marnefeldzug, 1914* (1920) (Fransızca çevirisi)
 Crown Prince Rupprecht of Bavaria, *Mein Kriegstagebuch* (1928)
 German Ex-Crown Prince, *Der Marnefeldzug, 1914* (1927)

- Hausen, *Souvenirs de la Campagne de la Marne en 1914* (Fansızca çevirisi 1922) (Sakson Üçüncü Ordusu Komutanı)
- Reichsarchiv, *Das Marnedrama, 1914* (1928-1929) (Alman resmi monografisi, beş kısım)
Geniş özet: *Army Quarterly*, Temmuz 1928, Ocak, Nisan, Ekim 1929, Ocak, 1930)
- Müller-Loebniz, *Die Sendung des Oberstleutnants Hentsch* (1922) (Hentsch'in görevinin resmi açıklaması)
- Generaloberst von Moltke, *Erinnerungen – Briefe – Dokumente, 1877-1916* (1923)
- Palat, *La Victorie de la Marne* (1921)
- Dubail, *Journal du Campagne, c. I, 1re Armee*
- J. Charbonneau, *La Bataille des Frontieres et la Bataille de la Marne vues par un Chef de Section* (1929)
- Memoires du Marechal Gallieni Defense de Paris (25 aout-sept 11, 1914)* (1926)
- Clergerie and Delahaye d'Anglemont, *Le Role du Gouvernement Militaire de Paris de 1 au 12 septembre, 1914* (1920)
- Marius-Ary le Blod, *Gallieni Parle* (1920)
- Les Armees Françaises dans la Grande Guerre*, Büyük Kitap I, c. II (1927) (Fransız Resmi Harp Tarihi)
- Toussan, *Historique des corps de cavallerie commandes par le General Conneau du 14 aout au 2 Mars, 1917* (1924)
- J. de Pierrefeu, *Plutarque a menti* (1922)
- Hirschauer and Klein, *Paris en Etat de Defense, 1914* (1928)
- H. Carre, *La Veritable Histoire des Taxis de la Marne* (1921)
- Boelle, *La 4e corps d'Armee sur l'Ourcq* (1925) (Maunoury'nin rolü hakkında açıklamalar)
- Dubois, *Deux ans de Commandement sur le Front de France, 1914-1916* (1920) (Foch'a ait bölüm üzerine açıklamalar)
- Bujac, *Le General Eydoux et le XI Corps d'Armee* (1925) (Foch'a ait bölüm üzerine açıklamalar)
- de Castelli, *Le VIIIe Corps en Lorraine aout-octobre, 1914* (1926) (Fransız sağ kanadı ve Saint Mihiel'in kaybedilmesine dair açıklamalar)
- Army Quarterly*, Ekim, 1922, *Another Legend of the Marne, 1914*
- Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 2. TANNENBERG

- Reichsarchiv, *Tannenberg* (1927) (Alman Resmi Monografisi)
- E. Ludendorff, *My War Memories* (İngilizce çevirisi 1920)
- P. von Hindenburg, *Out of my Life* (İngilizce çevirisi 1920)
- Army Quarterly*, Ekim, 1921, *An Echo of Tannenberg*
- H. von François, *Marneschlacht und Tannenberg* (1920) Tannenberg (1926)
- Y. Danilov, *La Russie dans la Guerre Mondiale* (Fransızca çevirisi 1927)
- M. Hoffmann, *The War of Lost Opportunities* (İngilizce çevirisi 1924)
- M. Hoffmann, *Tannenberg wie es wirklich war* (1927)
- M. Hoffmann, *War Diaries and ther Papers* (İngilizce çevirisi 1929)
- E. Ironside, *Tannenberg* (1925)
- Rus Tarih Komisyonu, *La Grande Guerre. Relation de l'Etat-Major Russe* (Fransızca çevirisi 1927)
- Noskov, *Militar Wochenblatt*, 1 Ağustos 1926 (bir Rus bakış açısı)
- A. Smirnoff, *Army Quarterly*, Nisan, 1926, *A New Light upon Invasion of East Prussia by the Russians in August, 1914*

BÖLÜM 5

SAHNE 1 ve 2. ÇANAKKALE

C.F. Aspinall-Oglander, *Military Operations, Gallipoli*, c. 1 (1929) (*British Official History*)

The Final Report of the Dardanelles Commission (1919)

Ian Hamilton, *A Gallipoli Diary*, 2 cilt (1920)

C.E. Callwell, *Experiences of a Dug-Out, 1914-1918* (1921)

J. Masfield, *Gallipoli* (1923)

Wester Wemyss, *The Navy in the Dardanelles Campaign* (1924)

E. Ashmead-Bartlett, *The Uncensored Dardanelles* (1927)

W. Marshall, *Memories of Four Fronts* (1929)

Compton Mackenzie, *Gallipoli Memories* (1929)

Liman von Sanders, *Five Years in Turkey* (İngilizce çevirisi 1928)

H. Kannengiesser, *The Campaign in Gallipoli* (İngilizce çevirisi 1928)

Reichsarchiv, *Dardenellen*, 1915 (1927)

Erkan-ı Harbiye-i Umumiye (Genelkurmay Başkanlığı), *Campagne des Dardanelles* (1924)
(geniş özet: *Army Quarterly*, Ocak-Nisan, 1926)

Army Quarterly, Ekim, 1929, *The First Turkish Reinforcements at Suvla, August 7th-9th, 1915* (Türk kaynaklarından)

The Times, 14 Şubat 1925, *The Suvla Bay Failure: New Evidence*

S. Sazonov, *Fateful Years, 1909-1916* (İngilizce çevirisi 1927) (Rusya'nın tutumunu göstermektedir)

Les Armees Françaises dans la Grande Guerre, Büyük Kitap VIII, c. 1 (1928) (Fransız Resmi Harp Tarihi)

Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 3. YPRES'TEKİ GAZ BULUTU

J.E. Edmonds, *Military Operations. France and Belgium, 1915*, c. III

Les Armees Françaises dans la Grande Guerre, Büyük Kitap III, (1927)

Huguet, *Britain and the War*

C.E. Callwell, *Field-Marshal Henry Wilson*, c. 1

Volonte (Paris) 25 Nisan 1929 (General Ferry'nin uyarılarının açıklamaları)

Hanslian and Bergendorff, *Der Chemische Krieg* (1925)

Falkenhayn, *General Headquarters, etc.*

Yayımlanmamış Belgeler

Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 4. LOOS

J.E. Edmonds, *Military Operations. France and Belgium, 1915*, c. III

Les Armees Françaises dans la Grande Guerre, Büyük Kitap III (1927)

Army Quarterly, Temmuz, 1924, *The Fight for Hill 70* (Alman kaynaklarından)

Crown Prince Rupprecht of Bavaria, *Mein Kriegstagebuch* (1928)

Palat, c. IX. *Les Offensives de 1915*

Huguet, *Britain and the War*

Oxford and Asquith, *Memories and Reflections*

Maurice, *The Life of General Rawlinson of Trent*

J. Charteris, *Field Marshal Haig*

Kişisel Tanıklıklar

BÖLÜM 6

SAHNE 1. VERDUN

- Reichsarchiv, *Die Tragödie von Verdun*, 1916 (1926-1929) (Alman Resmi Harp Tarihi)
 Wolfgang Foerster, *Graf Schlieffen und der Weltkrieg*, Bölüm III (1921)
 German Ex-Crown Prince, *Memoirs*
 Crown Prince Rupprecht, *Mein Kriegstagebuch*
 Zwehl, *Maubeuge-Aisne-Verdun*
 Ludwig Gehre, *Die deutsche Kraftverteilung während des Weltkrieges* (1928)
 de Thomasson, *Les Preliminaires de Vedun, aout, 1915-fevrier 1916* (1921) (Sayısız belge içermektedir)
 Pétain, *La Bataille de Verdun* (1929)
 J. Poirier, *La Bataille de Verdun* (1922)
 A. Grasset, *Verdun, le Premier Choc a la 72e Division* (1926)
 B.E. Palat, *La Ruee sur Verdun* (1925)

SAHNE 2. BRUSILOV TAARRUZU

Kaynaklar için Rus Cephesi kısmına bakınız

SAHNE 3. SOMME

- C.E.W. Bean, *The Australian Imperial Force in France*, 1916 (1929) (Avustralya Resmi Harp Tarihi)
 J. Charteris, *Life of Field-Marshal Earl Haig*
 Maurice, *Life of Lord Rawlinson of Trent*
 Dewar ve Boraston, *Sir Douglas Haig's Command*
 J.F.C. Fuller, *Tanks in the Great War*
Army Quarterly, Ocak ve Temmuz, 1924, *The German Defence during the Battle of the Somme (July 1st)*
Army Quarterly, Ocak ve Temmuz, 1925, *Mametz Wood and Contalmaison 9th-10th July, 1916*
Army Quarterly, Ekim, 1925, *Delville Wood, 14th-19th July, 1916*
Army Quarterly, Ekim, 1926, *The German Defence of Bernajoy and Trones, 2nd-14th of July, 1916*
 Palat, *Bataille de la Somme*
 Schwarte, *Der Grosse Krieg*, c. II
 Reichsarchiv, *Somme-Nord 1 Theil (July 13) Somme-Nord 2 Theil (July 14th-31st)*
 Rupprecht, *Mein Kriegstagebuch*
 Constantin Hierl, *Der Weltkrieg in Umrissen* (1927) (Alman savunma yöntemleri)
 Yayımlanmamış Belgeler
 Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 4. TANKIN ARTAN SORUNLARI

- C. ve A. Williams-Ellis, *The Tank Corps* (1919)
 A. Stern, *Tanks, 1914-1918, The Log Book of a Pioneer* (1919)
 J.F.C. Fuller, *Tanks in the Great War* (1920)
 D.G. Browne, *The Tank in Action* (1920)
 E.D. Swinton, *Tanks (Britannica Ansiklopedisi, 1922)*
 W.S. Churchill, *The World Crisis*
 Kraliyet Mucitlere Ödül Komisyonu'na (Royal Commission on Awards to Inventors) sunulan belgeler

Bentley v The Crown (Bently'den kraliyete karşı) davasında sunulan belgeler
Yayımlanmamış Belgeler
Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 5. ROMANYA YUTULUYOR

Ayrıca RUS CEPHESİ'NE bakın

E. von Falkenhayn, *Der Feldzug der 9 Armee gegen die Rumanen und Russen*, 1916-1917,
2 cilt (1921)

M. Sturdza, *Avec l'Armee Roumaine*, 1916-1918

SAHNE 6. BAĞDAT'IN ELE GEÇİRİLMESİ

Kaynaklar için Mezopotamya Cephesi kısmına bakınız

SAHNE 7. JUTLAND

The Admiralty, *Official Documents and Despatches, Battle of Jutland* (1920)

J.S. Corbett, *History of the Great War (Naval Operations)* (1921)

Jellicoe, *The Grand Fleet*, 1914-1916 (1919)

C. Bellairs, *The Battle of Jutland* (1920)

R. Bacon, *The Jutland Scandal* (1925)

H.W. Wilson, *Battleships in Action* (1926)

J.E.T. Harper, *The Truth about Jutland* (1927)

W.S. Churchill, *The World Crisis*, 1916-1918, Bölüm I (1927)

R. Bacon, *Mr Churchill and Jutland* (1927) (*The World Crisis: A Criticism* içinde)

H.S. Altham, *Jutland* (*Britannica Ansiklopedisi*)

R. Scheer, *Germany's High Seas Fleet in the World War* (İngilizce çevirisi 1920)

G. von Hase, *Kiel and Jutland* (İngilizce çeviri 1926)

BÖLÜM 7

SAHNE 1-4. ARRAS, MESSÎNES, PASSCHENDAELE, CAMBRAI

B.E. Palat, *La Grande Guerre sur le Front Occidental*, c. XII (1927)

Rousset, *La Bataille de l'Aisne*

R. Normand, *Destructions et Devastations au Course des Guerres* (1929)

W.S. Churchill, *The World Crisis*

Dewar ve Boraston, *Sir Douglas Haig's Command*

J.F.C. Fuller, *Tanks in the Great War* (1920)

Reichsarchiv, *Flanders*, 1917 (1919)

E. Ludendorff, *My War Memories*

Rupprecht, *Mein Kriegstagebuch*

C. E. Callwell, *Field-Marshal Sir Henry Wilson*

F. Maurice, *The Life of General Lord Rawlinson of Trent*

Laure, *Au 3ieme Bureau du troisieme G.Q.G*

Mermeix, *Nivelle et Painleve-2e Crise du Commandement*

P. Painleve, *Comment j'ai nommé Foch et Petain* (1924)

Yayımlanmamış Belgeler

Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 5. CAPORETTO

Kaynaklar için İtalyan Cephesi kısmına bakınız

Ayrıca Kişisel Tanıklıklar

BÖLÜM 8

SAHNE 1. BİRİNCİ YARMA TAARRUZU

E. Ludendorff, *My War Memories*

Rupprecht, *Mein Kriegstaebuch*

Wolfgang Foerster, *Graf Schlieffen und der Weltkrieg*, Bölüm III

Albrecht Philip, *Ursachen des deutschen militärischen Zusammenbruch*, 1918 (1925) (Parlamento soruşturmasının özeti)

Kuhl, Entstehung, *Durchführung und Zusammenbruch der Offensive von 1918* (1928)

Schwertfeger, *Die politischen und militärischen Verantwortlichkeiten im Verlaufe der Offensive von 1918* (1928)

Bruchmüller, *Die deutsche Artillerie in den Durchbruchschlachten des Weltkrieges* (1921)

Joachim, *Die Vorbereitung des deutschen Heeres für die Grosse Schlacht in Frankreich im Frühjahr 1918* (1927)

Fehr, *Die Marzoffensive 1918 an der Westfront* (1921) (Wetzell'in Ludendorff'un stratejisi üzerindeki etkisini gösteriyor)

Kuhl, *Der deutsche Generalstab*

German Ex-Crown Prince, *Memoirs*

M. Erzberger, *Erlebnisse im Weltkrieg*

E. Gugelmeier, *Das Schwarze Jahr* (1917) (yiyecek koşulları)

Rudolf Binding, *A Fatalist at War* (İngilizce çevirisi 1928)

Laure, *Au 3ieme Bureau du troisieme G.Q.G.*

Koeltz, *La Bataille de France 21 Mars-5 Avril, 1918, L'Offensive Allemande de 1918*

L. Madelin, *La Bataille de France*

Dewar ve Boraston, *Sir Douglas Haig's Command*

C.E. Callwell, *Field Marshal Sir Henry Wilson*, c. II

F. Maurice, *The Life of General Lord Rawlinson of Trent*

C. Falls, *Nineteenth Century* içinde, Ekim-Kasım 1921

C. a C. Repington, *The First World War, 1914-1918*, c. II

J. Charteris, *Field Marshal Earl Haig*

Seymour, *The Intimate Papers of Colonel House*, c. III

Yayımlanmamış Belgeler

Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 2. FLANDERS BÖLGESİ YARMA TAARRUZU

Ek kaynaklar:

La Bataille des Flanders d'apres le journal de marche et les archives de la IVe Armee Allemande (9-30 avril, 1918) (1925) (Ele geçirilen belgelerin Fransızca çevirisi)

Yayımlanmamış Belgeler

SAHNE 3. MARNE YARMA TAARRUZU

Ek kaynaklar:

Yayımlanmamış Belgeler

Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 4. İKİNCİ MARNE MUHAREBESİ

Ek kaynaklar:

Les Armees Françaises dans la Grande Guerre, Büyük Kitap VII, c. I (Fransız Resmi Harp Tarihi)

Zwehl, *Die Schlachten im Sommer*, 1918 (1922)

Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 5. 8 AĞUSTOS 1918: ALMAN ORDUSUNUN KARA GÜNÜ

Ek kaynaklar:

A.A. Montgomery, *The Story of the Fourth Army*

J. Monash, *The Australian Victories in 1918*

M. Daille, *La Bataille de Montdidier* (1922) (Fransız kısmı)

C. Falls, *Army Quarterly*, Temmuz, 1928, *An Aspect of the Battle of Amiens*, 1918 (Fransız işbirliği)

Yayımlanmamış Belgeler

Kişisel Tanıklıklar

SAHNE 7-8. SAINT MIHIEL VE MEUSE-ARGONNE

Final Report of General John J. Pershing

First Army Report

Frederick Palmer, *Our Greatest Battle* (1919)

R.L. Bullard, *Personalities and Reminiscences of the War*

Hunter Liggett, *Commanding an American Army American Expeditionary Force*

T.M. Johnson, *Without Censor*

J.G. Harbord, *Leaves from a War Diary*

J.T. Dickman, *The Great Crusade*

Welman, *Das I. Reserve-Corps in der letzten Schlacht* (1925)

Passaga, *Le Calvaire de Verdun* (1928)

Kişisel Tanıklıklar

EK KAYNAKLAR (1930-1934)

NEDENLER

Bülow, *Memoirs* (İngilizce çevirisi, 1931)

Österreich-Ungars *Aussenpolitik von der Bosnischen Krise 1908 bis zum Kriegausbruch* 1914, 8 cilt (Avusturya-Macaristan diplomatik belgeleri)

Bayens, *Deux Annees a Berlin, 1912-1914* (1932)

GENEL

The War Memoirs of David Lloyd George, c. I ve II (1933); III ve IV (1934)

C. Addison, *Four and a Half Years* (1934)

F.J. Moberly, *History of the Great War (Military Operations) Togoland and the Cameroons* 1914-1916 (1931)

M. Paleologue, *Une Prelude a l'Invasion de las Belgique* (1933)

A. Neimann, *Kayzer und Heer* (1930) (Kayzer'in savaş öncesi planları ve savaştaki harekât-lar üzerindeki nüfuzuna ışık tutan savunma)

Schafer, *Generalstab und Admiralstab* (1931)

Kuhl, *Der Weltkrieg, 1914-1918, dem deutschen Volk dargestellt* (1929) (Özet: *Army Quarterly*, Nisan 1930)

J.J. Pershing, *My Experinces in the World War* (1931)

Peyton C. March, *The Nation at War* (1932)

L.S. Viereck, *The Strangest Friendship in History-Woodrow Wilson ve Albay House* (1932)

C. Seymour, *American Diplomacy during the World War* (1934) (eski ve yeni belgeleri içeren güçlü ve önemli bir özet)

BATI CEPHESİ

The Memoirs of Marshal Foch (İngilizce çevrisi 1931)

Liddell Hart, *Foch - The Man of Orleans* (1931)

The Memoirs of Marshal Joffre (İngilizce çevrisi 1932)

E.L. Spears, *Liaison*, 1914 (1930)

J. Charteris, *At G.H.Q.* (1931)

C.B. Baker-Carr, *From Chauffer to Brigadier* (1930)

Hubert Gough, *The Fifth Army* (1931)

C.E.W. Bean, *The Australian Imperial Force in France*, c. IV, 1917 (1933)

J. Fabry, *Joffre et son Destin* (1932)

G. Gallieni ve P.B. Gheusi, *Les Carnet de Gallieni* (1932)

Les Armees Françaises dans la Grand Guerre. Büyük Kitap II (Siperlerin hareketsiz hale geldiği ilk dönemi kapsıyor, Kasım 1914-Mayıs 1915; ve Joffre'nin büyük başarısızlıkla sonuçlanan 1914 yılının Aralık ayındaki büyük taarruz girişimini anlatıyor). Büyük Kitap IV, c. I (Şubat-Mayıs 1916 dönemini kapsıyor)

Mordacq, *Powait-on signer l'Armistice a Berlin* (1930) *Le Ministere Clemenceau. Journal d'un temoin* (1932)

General XXX, *La Crise du commandement unique. Le conflit Clemenceau, Foch, Haig, Petain* (1931)

R. Poincare, *Au service de la France*, c. VI, VII (1915); ve VIII (1916) (1930-1932)

Herbillon, *Du general en chef au gouvernement. Souvenirs d'une officier de liaison* (1930)

E. Mayer, *Nos Chefs de 1914*

F. Gazin, *La Cavalerie Française dans la Guerre Mondiale, 1914-1918* (1930)

Castelli, *Cinq Journees au 8e Corps* (1931) (VIII. Kolordu'nun 1914 yılında Fransız Birinci Ordusu'na bağlı olduğu dönemde dahil olduğu beş kritik olayı ele alıyor)

Lucas, *Le 10e Corps a la Bataille de Charleroi* (1931)

J. Delmas, *Mes hommes au feu* (1931) (Fransızların Lorraine'e yaptıkları ve büyük hata olarak kabul edilen harekât konusunda aydınlatıcı açıklamalar)

J. Delmas, *L'Infanterie de la Victoire*, 1918 (1932)

M. Caracciolo, *Le truppe Italiene in Francia*

P. Azan, *Les Belges sur l'Yser* (1930) (Joffre'nin Kral Albert'i Ekim 1914'te Belçika kıyılarından iç bölgelere doğru harekât yapılması yönündeki ikna çabalarına ışık tutmaktadır)

Galet, *Albert, King of the Belgians, in the Great War* (İngilizce çevirisi 1931) (1914 yılının en önemli tanıklığı)

Belgian Generalkurmay Başkanlığı, Tarih Komisyonu, *La Defense de la Position Fortifiee de Namur en aout*, 1914 (1931)

A. Cerf, *La Guerre aux frontieres du Jura* (Almanların İsviçre üzerinden harekât ihtimalleri konusunda açıklamalar)

Der Waffenstillstand, 1918-1919 (1931) (Alman mütareke belgeleri, 3 cilt halinde)

W. Foerster, *Aus der Gedankenwerkstatt des Deutschen Generalstabes* (1931) (Schlieffen ve Moltke'nin etkilerine dair karşılaştırmalı bir inceleme)

Poseck, *The German Cavalry in Belgium and France*, 1914 (Amerika Birleşik Devletleri'nde İngilizceye çevrildi)

RUS CEPHESİ

Army Quarterly, Nisan and Temmuz 1931, *The Lemberg Campaign*

- W.S. Churchill, *The World Crisis, The Eastern Front* (1931)
 A.A. Brusilov, *A Soldier's Notebook, 1914-1918* (1931)
 Danilov, *Grossfürst Nikolayi Nikolayjewitsch, Sein Leben und Wirken* (1931)
 L. Trotsky, *The History of the Russian Revolution*, c. I (İngilizce çevirisi, 1932)
 Reicharsarchiv, *Gorlice* (1930) (Alman Resmi Monografisi)
 Österreich-Ungarns letzter Krieg, 1914-1918 (Avusturya Resmi Harp Tarihi, c. I, [1930]
 1914 yılını kapsıyor; c. II (1932) ve c. III (1933) 1915 yılını kapsıyor.

İTALYAN CEPHESİ

- L'Esercito Italiano nella Grande Guerra* (1927) (İtalyan Resmi Harp Tarihi) c. I, başlangıç.
 c. II, 1915)
 L. Villari, *The War on the Italian Front* (1931)

BALKAN CEPHESİ

- C. Falls, *Military Operations; Macedonia*, c. I (1933) (İngiliz Resmi Harp Tarihi)
 Coronnier, *Ai-je trahi Sarraïl?* (1932)
 Petin, *Le Drame Roumain, 1916-1918* (1933)
 Österreich-Ungarns letzter Krieg, 1914-1918 (Avusturya Resmi Harp Tarihi, c. I (1929-
 1930) Bölüm I ve V)

FİLİSTİN

- Liddell Hart, "T.E. Lawrence" - *In Arabia and After* (1934)
 E. Bremond, *Le Hedjaz dans la Guerre Mondiale* (1932)
 A.H. Burne, *The Fighting Forces* içinde, Nisan 1932 - Şubat 1933, *Notes on the Palestine Campaign*

DENİZ

- H. Newbolt, *History of the Great War (Naval Operations)*, c. V (1931) (Denizaltı Seferi
 ve başarısızlığı)
 L. Guichard, *The Naval Blockade, 1914-1918* (İngilizce çevirisi 1930)
 A. Laurens, *Le Commandement Naval en Mediterranee pendant la Guerre de 1914-1918*
 (1933)

HAVA

- J. Poirier, *Les bombardements de Paris, 1914-1918* (1930)
 C.F. Snowden-Gamble, *The Air Weapon* (1931)
 P.R.C. Groves, *Behind the Smoke Screen* (1934) (Savaşta hava gücünün yanlış kullanılma-
 sına ilişkin önemli açıklamalar)

EKONOMİ VE SAVAŞAN ULUSLARIN ANAVATANLARINDAKİ DURUM

- W. Beveridge, *Food Control in War Time* (1928)
 Landwehr, *Hunger die Erschöpfungsjahre der Mittelmächte, 1917-1918* (1931) (Avustur-
 ya-Macaristan İmparatorluğu'nun içine düştüğü kıtlık durumuna dair ayrıntılar)
 Kohn ve Mayendorff, *The Cost of the War to Russia* (1933)

MARNE

- Liddell Hart, *Foch - The Man of Orleans* (1931)
 Liddell Hart, *The British Way in Warfare* (Bölüm III) (1932).
 G. Lestien, *L'Action du General Foch a la Bataille de la Marne* (1930).

- Muller, *Joffre et la Marne* (1931) (Joffre'nin yaverinden Gallieni'nin nüfuzu konusunda daha önce tartışmalı olan iddialara ilişkin önemli belge ve tanıklıklar)
 E. Valarche, *Le Combat du Petit Morin ... au 10e Corps d'Armee*
 Koeltz, *L'armee von a la Bataille de la Marne* (1932)
 A.H. Burne, in *The Cavalry Journal*, 1934, *The German Cavalry on the Marne* (Müttefiklerce kaçırılan fırsatları ortaya koyan Alman belgelerinin güçlü bir tahlili)

TANNENBERG

- W. Elze, *Tannenberg* (Alman arşivlerinden alınan ve Alman Resmi Harp Tarihi'nde yer almayan birçok belge)

ÇANAKKALE

- C.F. Aspinall-Oglander, *Military Operations, Gelibolu*, c. II (1932)

YPRES'TE GAZ BULUTLARI

- Les Armees Françaises dans la Grande Guerre*. Büyük Kitap II (Bu resmi harp tarihçilerinin yurtsever gerekçelerle tarihi nasıl tahrif edebileceklerini gösteren değerli bir karşılaştırmalı inceleme)
 Mordacq, *Le Drame de l'Yser. Surprise des gaz, Avril, 1915* (1933) (Muharebe alanında bulunan bir tugay komutanının yazdığı dürüst gayri resmi tarih)

VERDUN

- R. Poincare, *Au service de la France*, c. VIII. *Verdun* 1916 (1932)
 Paquet, *Verdun, Janvier-Fevrier* 1916, *Le role de la Photographie et de l'Observation terrestre* (1930)
 J.R. ouquerol, *La Drame de Douaumont, 21 fevrier-24 octobre*, 1916
 H. Wendt, *Verdun*, 1916 (1932) (Fransız ve Alman anlatılarını uzlaştırıyor)

SOMME

- J.E. Edmonds, *Military Operations. France and Belgium*, 1916 (1932) (Somme taarruzunu ele alıyor)
Army Quarterly, Temmuz 1933, *Somme: 15th of September*, 1916
Army Quarterly, Ocak 1934, *The Capture of Thiepval, 20th of September*, 1916

TANKIN ARTAN SORUNLARI

- E.D. Swinton, *Eyewitness* (1932)
 R. Mortier, *Les Chars d'assaut. Comment ils furent realises* (Siperleri aşmak için tasarlanan zırhlı araçların gelişimine ilişkin 1915 yılında gerçekleştirilen kimi Fransız deneylerini aydınlatıyor)

ARRAS, MESSINES, PASSCHENDAELE, CAMBRAI

- C.E.W. Bean, *The Australian Imperial Force in France*, c. IV, 1917 (1933)
 J. Charteris, *At G.H.Q* (1931)
Army Quarterly, July 1930, *Cambrai: The Action of the German 107th Division*
 Reichsarchiv (Resmi Monografiler), *Die Tankschlacht bei Cambrai*, 1917 (1929)
 Reichsarchiv (Resmi Monografiler), *Die Osterschlacht bei Arras*, 1917 (1930)

BİRİNCİ YARMA TAARRUZU

- Liddell Hart, *Foch - The Man of Orleans* (1931)

Hubert Gough, *The Fifth Army* (1931)

H. Rowan-Robinson, *Belated Comments on a Great Event* (1932)

Thierry d'Argenlieu, *La Bataille de l'Avre* (İngilizlerin yardımına gelen Debeney'in ordusunun harekâtlarını kapsamaktadır)

MARNE YARMA TAARRUZU

Reichsarchiv, *Deutsche Siege*, 1918

Reichsarchiv, *Das Verdringen der 7 Armee über Ailette, Aisne, Vesle und Ourcq bis zur Marne: 27 Mai bis 13 Juni* (Alman Resmi Monografisi)

Reichsarchiv, *Wachsende Schwierigkeiten* (Marne ve Somme muharebe çıkıntısı arasında Haziran başlarında yer alan etkisiz taarruzları kapsamaktadır)

İKİNCİ MARNE MUHAREBESİ

Reichsarchiv, *Der letzte deutsche Angriff. Reims 1918*

Reichsarchiv, *Schicksalswende. Von der Marne bis zur Vesle, 1918* (Alman Resmi Monografisi)

8 AĞUSTOS 1918: ALMAN ORDUSUNUN KARA GÜNÜ

Grasset, *Montdidier, le 8 aout 1918 a la 42e Division* (1931)

Reichsarchiv, *Die Katastrophe des 8 August, 1918* (1932) (Alman Resmi Monografisi)

- 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı 3
 A Planı (Avusturya) 142
 Abbeville 519
 Adriyatik Denizi 20, 197, 451, 460, 486
 Afganistan 13
 Afrika 19, 41, 99, 398
 Batı Afrika 99
 Doğu Afrika 100, 398
 Doğu Alman Afrikası 100, 398
 Güney Afrika 7-9, 44
 Güneybatı Alman Afrikası 99
 Portekiz Afrikası 399
 Afrikalılar 239, 245
 Afule 552-54, 557
 Agadir 19
 Ahrenthal 17-18, 23
 Ailette Nehri 524
 Aire Vadisi 577-79
 Aisne Nehri 46, 73, 77, 79-82, 122-23,
 152, 173, 176, 414-15, 475, 520, 522-
 23, 525, 528, 535, 537
 Akabe 277
 Akdeniz 97, 177, 223, 278, 280, 485, 553
 Albert 440, 509, 522, 543, 548
 Albert (Kral) 80, 82, 153, 157, 169
 Albert Kanalı 509
 Alçıtepe 224-25, 227, 230
 Aldershot 331, 494
 Alderson 240
 Aleksandr (III.) 5
 Aleksiyeve 197, 295-97, 394
 Allenby 153, 159-60, 164-65, 301, 389,
 396-97, 406, 408-10, 414, 416, 485,
 550, 552-56, 559
 Allenstein 133, 136
 Alman Askeri İslah Heyeti 207, 221
 Alman Askeri Kabinesi 194
 Alman Dışişleri Bakanlığı 9, 27
 Alman Genelkurmayı 27, 32-33, 40-41, 54,
 60, 141
 Alman İmparatorluğu 2
 Alman İstihbaratı Teşkilatı 60, 72
 Alman İttifakı 17, 53, 61, 463
 Alman Komuta Heyeti 167
 Alman Komuta Kademesi 74-75, 77-80,
 190, 242, 297, 306, 527, 549
 Almanya 1-14, 16-32, 34-36, 39, 41-42,
 49-51, 54, 56, 61-63, 65, 71, 76, 86,
 92-94, 97-101, 140, 142, 174-76, 183-
 84, 189-90, 195, 201, 205-206, 210,
 212, 217, 266, 277-79, 281, 292, 296,
 375, 382, 391, 394, 399, 403-404,
 424, 436, 461, 470-71, 475-76, 480,
 486-89, 492, 563, 572, 584, 586, 588-
 90
 Almanya İstanbul Büyükelçiliği 205
 Alpler 197, 345, 448
 Alsace 2, 12, 74, 106, 341, 477, 487
 Yukarı Alsace 66
 Alt 345-46
 Amare 348
 Amerika Birleşik Devletleri 11, 16, 98-99,
 175, 280-81, 329, 356, 381-82, 393,
 402-404, 463, 465, 561, 586, 590
 Amerikan Seferi Kuvvetleri İstihbarat Teş-
 kilatı 522
 Amerikalılar (Amerikan) 99, 277-78, 280,
 329, 331, 381, 400-403, 424, 464,
 470, 475-77, 480, 482-84, 484, 490,
 492, 501, 522, 527-28, 531, 534, 537-
 38, 561, 563-70, 572-82, 585-86, 589
 Amery 46
 Amiens 59, 80, 106, 473-74, 476, 478,
 492, 498, 505-507, 509-12, 535, 539,
 542-44, 546, 563, 588
 Amirallik Dairesi *bkz.* İngiliz Amirallik
 Dairesi
 Amman 555
 Ancre Nehri 304-305, 327
 Anneux 443
 Antwerp 66, 73-74, 79-82, 104-105, 152-
 54, 483
 Anvers 487, 490
 Anzak Koyu 182-83, 226, 231, 234, 237
 Araplar 276-77, 346, 397, 485, 554-56,
 558-60

- Ardant du Picq 51
 Ardenler 54, 56, 58, 66, 71-72, 483, 572-73
 Argesu 346
 Argonne 252, 482-84, 565-67, 570-73, 575, 579-80, 582
 Argonne Ormanları 483, 565, 577
 Armentieres 516, 518
 Arnim, Sixt von 426, 514
 Arnavutluk 20, 201
 Kuzey Arnavutluk 20
 Arques 459
 Arras 82, 190-91, 248, 252, 268, 301-302, 389, 405-11, 414-16, 418, 421, 470, 472-73, 498, 502-503, 505-506, 508, 511, 514, 516, 522, 540, 545
 Artamanov 136
 Artois 176, 178, 196, 252, 255, 261, 263, 298, 511, 571
 Asiago 269, 453
 Aspinall-Oglander 213, 237
 Asquith 182, 204, 333, 382
 Aston 104-105
 Asya 16, 175, 181, 351
 Asya (Çanakale sahili) 181, 221, 223
 Atina 218
 Atlantik Okyanusu 97, 329, 400
 Aube Nehri 109
 Aubers 191, 236
 Auffenberg 144-51
 Augustovo 185
 Austerlitz Muharebesi 308, 540
 Avre Nehri 472, 506-507
 Avrupa 1-3, 6, 10-12, 16-17, 20, 29, 32, 39, 41, 43, 46, 84-85, 100, 137, 175, 223, 267, 401, 534, 561, 584
 Kıta Avrupası 48, 59, 170
 Kuzey Avrupa 401
 Orta Avrupa 586
 Avrupa (Çanakale sahili) 223
 Avrupalı 59, 399
Avustralya 97
 Avustralya 99, 181, 218, 225, 322, 413, 419, 478, 518, 544, 546, 555
 Avustralyalılar 227, 231-32, 323-24, 414, 428, 518, 544, 546-48
 Avusturya Genelkurmayı 32-33, 448
 Avusturya İmparatorluğu 3-4, 6, 16-17, 19-34, 40, 42, 53, 61-63, 86, 90, 137-38, 140-51, 176, 184, 191-95, 197, 199-201, 269-70, 273-74, 296, 343-46, 384, 394, 405, 448-52, 458, 470, 481, 486, 489-90, 589
 Avusturya Komuta Kademesi 62
 Avusturya-Macaristan İmparatorluğu 1, 23-24, 32, 40, 137-38, 151, 174, 179, 192, 270, 273, 395, 447-48, 490
 Avusturyalılar 22, 28, 47, 61-62, 86, 126, 142-43, 145-46, 148, 150-51, 183, 194-95, 198-99, 250, 269, 274, 295-96, 344, 394-95, 427, 447-48, 452, 486
 Ayas (Yumurtalık) Körfezi 275
 Aziziye 203, 349, 351
 Baden, Max 587-88
 Baden-Powell 46
 Bağdat 175, 203-204, 274-75, 346, 349, 351, 382, 396
 Bailleul 518
 Bainbridge 523
 Bainsizza Platosu 395, 450
 Balfour 402
 Balfourier 241
 Balkan Savaşları 23, 33, 206
 Balkanlar 3, 17, 20-21, 179, 201-202, 211, 480, 589
 Baltık Denizi 13, 61, 94, 128, 213, 295, 356
 Banteux 437
 Banteux Boğazı 445
 Bapaume 272, 302, 320, 324, 326, 389, 479
 Barada Geçidi 559
 Bares 460
Barham 372
 Barisis 466-67
 Bar-le-duc 291
 Bartenbach 279
 Basle 66
 Basra 203
 Basra Körfezi 203
 La Bassée 83, 253-54, 304, 473, 516
 La Bassée Kanalı 253, 514, 516
 Bastille 321
 Batı Cephesi 58, 60-61, 81, 86-87, 91, 124, 173-74, 176-77, 179, 185, 189, 191, 194, 197, 205, 210, 213, 217, 234, 237, 252, 254, 265-66, 269-70, 274, 298, 300-301, 303, 383-85, 393, 417, 422, 459, 465, 470, 480, 482, 486, 489, 492-93, 507, 519, 528, 539, 570, 585, 589
 Batı Çölü 275
 Bauer 116

- Bavyera 70, 115-16
 Bazentin-le-Grand 320
 Bazentin-le-Petit 320, 322
 Bazentin-le-Petit Wood 318, 320
 Beatty 96, 98, 278, 357-63, 366, 368, 370-71, 375, 377
 Beaucourt-sur-Ancre 327
 Beaumont-Hamel 313, 327
 Beauvais 536
 Belçika 27, 36, 54-59, 65-66, 71-72, 78-82, 92, 99, 104-105, 116, 152-55, 157-58, 160, 162-63, 165-66, 169, 241, 243-44, 248-49, 268, 279, 287, 300-301, 333, 391-92, 398, 401, 406, 415, 418-19, 421-22, 424-25, 428, 456, 465, 476, 482, 490, 502, 515, 560, 586
 Belçika Karayolları ve Köprüler Genel Müdürlüğü 425
 Belçikalılar 66, 80-84, 155-57, 244-45, 266, 383, 399, 483
 Bele, Refet 556
 Belfort 54, 267, 456, 566
 Belfort Boşluğu 54
 Belleville Tepesi 293
 Below, Otto von 132, 134, 136, 195, 328, 451, 503, 505-506, 508
 Berchtold 23-25, 28-29, 33
 Berlin 6-7, 14, 21, 27, 30, 32, 35, 85, 97, 175, 487, 490
 Bernafay Wood 317
 Berry-au-Bac 466, 523-25
 Berthelot 79, 112, 538
 Beseler 154
 Beşige Koyu 225
 Beşigeler Kıyısı 223
 Bethmann-Hollweg 18, 21, 24, 26, 28, 30-32, 35-36, 404
 Béthune 260
 Beyaz Rusya 195, 268
 Beysan 552-53, 557-58
 Bieberstein, Baron Marschall von 205
 Binding 508-509
 Birdwood 226, 232, 322, 324
 Birinci Deniz Lordu Dairesi Başkanlığı 177
 Birinci Dünya Savaşı 1, 44, 66, 100, 149, 265, 280, 282, 329, 332, 334, 352, 374, 377, 405, 433, 435, 463, 492, 500, 534, 539, 547, 584, 585
 Birinci Koalisyon Savaşı 384
 Birleşik Devletler *b.kz.* Amerika Birleşik Devletleri
 Birleşik Devletler Hazinesi 403
 Birmingham 373
 Birüssebi 276, 397
 Biscay Körfezi 563
 Bismarck 1-9
 Bixschoote 427
 Björkö 13
 Blaireville Projesi 406
 Blank Cheque 24
 Bleinheim 540
 Bliss 464-65
 Blücher 98
 Blücher (kod adlı taarruz) 472, 475
 Boehm 530
 Boelcke 456
 Boer Savaşı 19
 Boerler 45, 99
 Transvaal Boerleri 7
 Bois de Bourgogne 580
 Bois de Haumont 289
 Boisdeffre 5
 Bolayır 210, 223-26, 233, 236-37
 Bolşevikler 394, 470, 493
 Bombon 563-64
 Boroevic 451
 Bosna 17-18, 21-22
 Bosnalı Slavlar 22
 Botha 99
 Boulogne 79, 83, 154, 458, 505
 Bourlon 444, 446
 Bourlon Hill 438-39, 444
 Bourlon Wood 438, 443-44, 446
 Bouvet 215
 Boyne Muharebesi 313
 Bössau Gölü 134
 Braithwaite 237
 Braşov (Kronstadt) 345
 Bremerhaven 94
 Brenta 453
 Breslau (Midilli) 97, 175, 207
 Brest-Litovsk 142
 Briey 480, 563, 588
 Britannique Otel 481
 Britanya 2-20, 27, 30, 32, 35-36, 43, 48-52, 55, 57, 59-60, 71, 78, 81-85, 92-95, 97-99, 168, 170, 175, 177, 187, 196-97, 199, 204-209, 247, 250, 253, 266, 279, 281, 298, 314, 336, 351, 354-55, 369, 375, 384, 399-403, 424, 456, 461, 587, 589
 Britanya Adaları 98
 Britanyalı 6, 171, 276, 279, 400
 Brody 297

- Broodseinde 429
 Bruay 542
 Bruchmüller 499, 508
 Bruges 83, 154,
 Brusilov 145-47, 149, 197, 269, 271, 273,
 294-98, 341, 394
 Brüksel 66, 153
 Budapeşte 274
 Bug Nehri 194
 Bukovina 269, 297-98, 343, 394
 Bukovina Nehri 296
 Bulfin 240
 Bulgaristan 17, 20, 25, 179, 194, 200, 210-
 12, 217-18, 273, 341, 343, 480-83,
 489
 Bulgarlar 194, 200-202, 224, 273-74, 343-
 44, 458, 480-82
 Bull, John 8
 Bullard 577, 579
 Bullecourt 413, 441
 Bükreş 340-41, 346, 383
 Bülow 9-10, 13-15, 18, 73, 75-77, 102,
 106-108, 114, 117-22
 Büyük Dük Nikolay *bkz.* Nikolay (II.)
 Byng, Julian 392, 412, 437-38, 446, 473,
 502, 504-505
 Bzura-Ravka Nehri 91

 Cadorna 197-98, 274, 383, 394-96, 450,
 452, 465
 Caesar 550
 Calais 79, 156, 387, 458-59
 Cambon, Paul 12
 Cambrai 272, 302, 316, 319, 337-39, 392-
 93, 406, 413, 429, 432-39, 442-43,
 447, 483, 495, 498-99, 503, 537, 544,
 547, 571, 573
 Cameron 458-69, 577, 580
 Camon 120
Campania 460
 Campbell-Bannerman 15
 Campbell, D.G.M. 320, 523
 Canale 448
 Cannae Muharebesi 125, 137
 Capello 274, 395, 450-52
 Caporetto 270, 395-96, 447-54
 Capper 259
 Caprivi 5
 Carden 180, 211, 214
 Carignan 581
 Carso 274, 394
 Cary, Langle de 71, 117, 290

 Cassel 158, 160, 162, 166, 247
 Cassel Tepesi 159
 Castelnau, de 67, 78, 82, 115, 125, 289-90
 Castor 371
 Caterpillar Valley 320
 Cavan 327, 486
 Cebelitarık 400
 Cemal Paşa 553
 Cenin 554, 558
 Centre Way 305
 Cermen 137
 Cezayir 238, 241, 526
 Chalons 530
 Chamberlain 8-9, 11-12
 Champagne 176, 178, 185, 196, 252, 255,
 261-63, 289, 298, 386, 390, 406, 421,
 472, 527, 532, 571
 Champagne Loos 286
 Chantilly 290, 328, 383, 385, 406
 Chantilly Konferansı 266, 298, 385
 Charleroi 71, 73
 Charmes 54, 57, 115
 Charteris 44, 121, 162, 308, 410, 469, 494
 Chateau-Thierry 476, 527
 Chatfield 360
 Chatham (Lord) 78
 Chaulnes 324
 Chauvel 557
 Chelius, von 33
 Chemin-des-Dames 73, 393, 520, 522-23,
 528
 Chiers Nehri 581
 Chrétien 290
 Churchill, Winston 81, 104-105, 177-78,
 180, 182, 204, 210-13, 216, 218, 220,
 333-34, 336, 354, 364, 379, 400, 585
 Clausewitz 80, 95, 454, 461, 508, 543, 550
 Clemenceau 464, 466, 488, 579
 Cointet, de 522
 Cojeul Vadisi 406
 Combles 324-26
 Comines Kanalı 166, 420, 514, 518
 Compiègne 476, 530
 Compiègne Ormanı 492
 Congreve 313
 Conkbayırı 232
 Conneau 123-24, 165
 Contalmaison 313, 320
 Cornino 452
 Cote de Poivre 283
 Courcellette 325-26
 Courtrai 153

- Coutanceau 288
 Cradock 97
 Craonne 386
 Crefeld 56
 Crévecoeur 437, 443
 Croisilles 412
 Cromwell 43, 550
 Crozat Kanalı 505
 Ctesiphon 203
 Currie, 546
 Cuxhaven 94
 Czernowitz 196, 296

 Çanakkale 180, 200-202, 210-11, 216-17,
 219-21, 238, 275, 459
 Çanakkale Boğazı 12, 17, 20, 178, 180,
 183, 205-12, 217, 219, 221, 223-24
 Çanakkale Savaşları 238, 254
 Çanakkale Seferi 177, 221
 Çekler 450, 470
 Çekoslovakya 470
 Çin 7, 10, 99
 Çobanlı, Cevat 553

 D'Abernnon 208
 d'Esperey, Franchet 77, 111-14, 118, 120,
 122, 179, 440, 480-81
 d'Eyncourt, Tennyson 334, 339
 d'Urbal 155, 162, 165, 168, 191
Daily Telegraph 18
 Dalmaçya 179
 Danilov 126
 Danimarka 94, 279
 Danimarkalılar 279
 Dankl 144, 146, 148, 150
 Darüsselam 398
Dead Mule Corner 305
 Debeney 478, 544, 549
 Degoutte 537, 565
 Delcassé 13
 Delmensingen, Krafft von 70, 448
 Delville Wood 318, 320-21
 Dera 552-54, 556
 Derby (Lord) 265
Derrfflinger 98
 Diaz 396, 452, 486
 Dickens, Charles 116
David Copperfield 116
 Dickman 567, 569-70, 579
 Dicte Nehri 201, 203-204, 275, 348-50
 Disraeli 4
 Dixmude 153-54, 157, 166

 Diyale 351
 Dobropolye
 Dobruca 273, 343-46
 Dogger Bank 98
 Doğu Cephesi 56, 86, 90, 92, 134, 174,
 177, 183, 185, 191, 194, 205, 213,
 217, 265, 294-95, 394, 465, 471
 Dominyonlar 97
 Dormans 530
 Douai 258, 302
 Douaumont Kalesi 287, 290, 293
 Douglas *bkz.* Haig, Douglas
 Dover Boğazı 401
 Doyran 481
 Driant 288
 Drina Nehri 200
 Drocourt 409, 412
 Drum, Hugh 564, 579
 Dubail 61, 115, 288
 Dubois 156-60, 162-63, 167-68
 Duchene 523, 525
 Duckworth 213
 Duff 348
Duffer's Drift 332
 Dunajec 151, 192, 303
 Dunajec Nehri 92
 Dunkerque 156
 Dünya Savaşı *bkz.* Birinci Dünya Savaşı
 Düsseldorf 456

 Ebert 487
 Edgeworth, Richard 331
 Edinburgh 357
 Edmonds 123, 168, 260, 519
 Edward (VII.) 6, 12, 14, 18, 48, 517
 Eflak 273, 341, 345
 Ege (Çanakkale sahili) 181
 Ege Denizi 217
 Eichhorn 195
 Einem 530
 El Arış 276
Elbing 371
Emden 97
 Emmich, von 66
 Ems 369
 Enver Paşa 175, 177, 206-208, 218, 221,
 223, 235
 Epéhy 504
 Epervay 530, 536
 Epinal 54, 108
 Epsom 558
 Erenköy Koyu 214-15

- Eriha Surları 296
 Ersatz 38, 55, 58, 67, 74
 Ertuğrul Koyu 225, 227-30
 Erzberger 404
 Es Salt 555
 Eski Üçlü Antlaşma 48, 176
 Essen 461
 Essigny 504
 Estaires 542
 Estienne 335
 Eugen 384
 Evan-Thomas 358-63, 372
 Evert 295-97
 Eyfel Kulesi 119

 Fabeck 158
 Falkenhayn 79, 82, 86, 98, 119, 152, 173-75, 177, 183-84, 191, 193-95, 200, 205, 242-43, 261, 266-71, 273, 283, 285-86, 291-94, 297, 305-306, 344-46, 397, 499
 Falkland Adaları 97
 Fampoux 412
 Fas 12-15, 19
 Fashoda (Kodok) 12
 Faslilar 159
 Faysal 277, 554
 Feilding, Rowland 496
 Felâhiye (Sinaiyat) 349-50
 Ferdinand, Franz 22, 28
 Fere-en-Tardenois 526
 Ferry 241
 Festubert 191, 542
 Feuchy 412
 Fırat Nehri 203, 348
 Fiji Adaları 97
 Filipescu 341
 Filistin 276-77, 396-97, 465, 475, 485, 550
 Finlandiya 13
 Fisher, John 14, 177, 211, 213
 Fismes 525, 527
 FitzClarence 161
 Flanders 81-82, 152, 154-55, 168, 178, 242, 244, 279, 300, 321, 386-88, 392, 395, 415, 421, 424, 441, 476, 478, 482, 497, 500-501, 511, 522, 528, 530-31, 538, 545, 561
 Flers 325-26
 Flesquieres 439, 441, 443-44
 Flitsch 448
 Foch 244
 Foerster 283
 Fontaine 444
 Fontaine-Notre Dame 444
 Forth 96
 François 133-37
 Fransa 1-8, 11-21, 27-28, 30, 33-35, 38, 41-42, 44-45, 51, 53-55, 59-63, 65-66, 79-80, 82-83, 85-86, 92, 95-96, 101, 124, 126, 140, 142, 150, 152, 156, 158, 160, 165, 170, 174, 176, 178-79, 185, 187, 191, 193-94, 197, 210-12, 216-18, 236, 241, 245, 250, 252-55, 258-60, 262, 265-69, 272, 283, 285, 289, 295, 298, 301, 304, 325, 327, 332-33, 336, 338, 383-84, 386, 389, 391, 393-95, 405, 422, 436, 448, 451-55, 460-61, 465, 470, 475, 480, 485-86, 488, 493, 504, 540, 560-61, 563, 566, 568, 572, 589
 Cumhuriyet Fransası 34
 Doğu Fransa 524
 Kuzey Fransa 55, 104, 106, 406, 414, 436, 440, 459, 480, 515, 547-48, 561, 586
 Kuzeydoğu Fransa 459
 Fransız Genelkurmayı 41, 178, 464
 Fransız İstihbarat Teşkilatı 71, 522
 Fransızlar 12, 15, 21, 31, 38, 41-42, 44, 55-59, 66-67, 70-76, 80-82, 87, 107-108, 115, 122-23, 126, 143, 154, 165-68, 176, 181, 185, 190-91, 196, 217, 219, 225, 240, 244, 246-55, 261-63, 266-75, 285, 287-89, 291-92, 294, 300-304, 311-12, 314, 316-17, 319, 322, 324-26, 335, 383-87, 389, 395-96, 406, 408, 414, 422, 424, 431, 440, 456, 460, 464-67, 469, 477, 483, 488, 495, 497-98, 501, 519-20, 526-27, 532-33, 542-48, 561, 563-65, 568-69, 573, 575-77, 581-82
 Frauenlob 371
 Frederick 312, 377
 French, John 44-45, 47, 59, 72-75, 78-79, 83-84, 109-12, 121, 153-55, 157-60, 162-64, 166, 168-69, 178, 185-86, 196-97, 211-12, 217, 245-50, 252-56, 259-60, 262, 303, 535
 Frévent 254
 Freyberg, B.C. 226
 Fricourt 272, 312-13
 Fricourt Kalesi 312
 Friedrichshafen 456
 Fromelles 322
 Frögenau 137
 Furse 319

- G Planı (Almanya) 142
 Gagny 114
 Galatea 358-59
 Galiçya 61-63, 90, 140-41, 143, 151, 193,
 198, 270-91, 394
 Doğu Galiçya 142, 298
 Galler 6, 318
 Galliler 493
 Galliëni 76, 78, 102, 104, 109-14, 120,
 122, 124-25, 179, 288
 Gallwitz, von 200, 486, 570
 Galyahlar 267
 Gavrelle 414
 Gazze 276, 396-97
 Geddes, Eric 489
 Gelibolu Yarımadası 181-82, 185, 201,
 209, 212-13, 218, 220-38
 Gent 461, 483, 490
 George, Lloyd 19, 178-79, 186, 188, 204,
 218, 337-39, 382, 384-85, 400, 464-
 65, 467-68, 489, 493-94
 Gette 66
 Gettsyburg 282
 Geyer 499
 Gheluveld 158, 160-62, 164, 166
 Ghisteltes 155
 Ginchy 302, 318, 324
 Givenchy 514, 517
 Givet 71, 74
 Gladstone 4
 Gneisenau 38, 97
 Gnili Lipa 145
 Godley 419, 431
 Goeben (Yavuz) 97, 175, 206-208
 Gommecourt 302, 313, 406, 408
 Gonnellieu 446
 Goodenough 361-62, 371
 Gorçakov 3
 Gordon 419, 523
 Gorizia 274, 382, 395
 Gorlice 191, 195
 Gough 83, 121, 256-57, 259, 302, 316,
 318, 322, 324-27, 413, 426-28, 430-
 31, 450, 495-97, 502, 504-505
 Gouraud 531-32, 577, 579
 Gouzeaucourt 446
 Grand Couronné 77, 125
 Grand Couronné de Nancy 115
 Grandcourt 313
 Grandmaison, de 57
 Grappa 453
 Grey, Edward 7, 16, 18, 27-28, 30-31, 34,
 209
 Grierson 44-45, 83
 Gröner 173
 Grünert 129
 Guemappe 414
 Guillaumat 393, 480
 Guillemont 322, 324
 Guise 75
 Guise Muharebesi 75
 Gumbinnen 86-87, 129-31, 133
 Gustav 377
 Güney Afrika (devlet) 99, 398
 Güney Afrika Savaşı 44-46, 48, 246
 Güney Afrika Savaşı Kraliyet Komisyonu
 46-47
 Güney Afrikahılar 321
 Haber, Fritz 190, 242
 Hagen 461
 Hague Konferansı 31
 Haig, Douglas 44-48, 59, 83-84, 121, 123,
 154-59, 161-68, 186-87, 191, 197,
 236, 250, 252-60, 262-63, 266, 272,
 298, 300-302, 306-10, 315-17, 319,
 321-22, 325-27, 337-38, 383, 385-89,
 391, 394, 410, 414-16, 421-22, 424-
 28, 430-32, 437-38, 444, 446, 460,
 464, 466-69, 474, 478-80, 482, 484,
 487-88, 493-95, 497-99, 504, 507,
 511, 514-16, 519, 535-37, 542-43,
 547-49, 564, 573
 Haldane 19, 48, 204, 260, 319, 412
 Halep 397, 485, 559
 Haliç 206
 Ham 453
 Hamel 543 (BEAUMONT-HAMEL???)
 Hamilton, Ian 46, 84, 180-82, 219-20,
 223-25, 230-37, 246, 419, 523
 Hankey, Maurice 161, 210-11, 220-21,
 333
 Hannibal 136, 532
 Hannover 131
 Hare 227-28
 Harper 441-42
 Harrington 391, 417, 428, 430
 Hartlepoons 98
 Harvey 360
 Harwich 375
 Hatfield 335
 Haumont, Boris de 289
 Havre 74, 79
 Havrincourt 439
 Hayashi 11
 Hayfa 552

- Hazerbrouck 474, 501-502, 514, 518, 527, 531, 535
 Héburterne 300-301
 Heeringen 70
 Heligoland 94, 369
 Heligoland Bight, 5, 357, 369, 399
 Heligoland Körfezi 96
 Henderson 305
 Heninel 414
 Hentsch 102, 104-105, 119-20
 Herakles 463
 Herbebois 289
 Herr 287
 Hersek 17
 Hertfordshire 335
 Hicaz 276
 Hicaz Demiryolu 277, 552-54, 556
 High Wood 320-21
 Hindenburg, von 87, 90, 125, 130-31, 134, 137, 177, 184, 194, 270, 273, 328, 344, 389, 394, 440, 482, 514, 552
 Hindenburg Hattı 408-409, 413-14, 433, 438, 440, 479-80, 482-84, 564, 568, 570, 573, 575, 580
 Hindistan 43, 97, 348, 485
 Hines 579
 Hint Okyanusu 97
 Hintliler 100, 159, 185, 190, 202-203, 246, 556-57
 Hipper 357-63, 365
 Hirschauer 579
 Hoffman, Max 87, 90, 131-32, 137, 183-84, 394, 471, 552
 Hoffmann (yüzbaşı) 40
 Hohenlohe 7
 Hohenzollern Köprüsü 65
 Holden, Capel 333
 Holland 409
 Hollanda 56, 266, 421
 Hollebeke 160
 Holstein 9, 11, 13
 Holt, Benjamin 329, 331-33
 Holtzendorf, von 279
 Homeros 457
 Hood 363-64, 366
 Horn Reefs 369-70, 373, 374
 Horne 258, 313, 319, 406, 515-16
 Hornsby 331
 House 21, 381, 383, 402, 404, 464, 488
 Hoyos 24
 Hötendorf, Conrad von 23, 62, 137-38
 Hubbard, S.T. 522
 Hughes 544
 Hulluch 262
 Humbert 543, 549
 Hunter 47
 Hunter-Weston 226, 229-31, 234-35, 314
 Hussite 331
 Hutier 394, 502-503, 505-506, 508
 Huy 73
 II. Pön Savaşı 532
 Ilderda 550
Indefatigable 360, 376
Inflexible 97, 215
 Ingenohl 98
 Inkerman Muharebesi 84, 168
 Invergordon 357
Invincible 97, 365
Irresistible 215
 Isonzo 197-99, 268, 270, 274, 385, 394, 448
 Isonzo Muharebesi 198, 395
 Isonzo Nehri 198
 İkili İttifak 11
 İkiz Koyu 227-29
 İngiliz Savaş Bakanlığı 48, 59, 187-88, 210, 219, 236, 279, 332-34, 338-39, 427
 İngiliz Savaş Bakanlığı Maliye Departmanı 187
 İngiliz Savaş Komitesi 182, 334
 İmparatorluk Savunma Komitesi 188, 333, 336
 İngiliz Adaları 49, 399
 İngiliz Amirallik Dairesi 94-95, 97, 208, 213-14, 216, 218, 220, 279, 331, 334, 355, 357, 359, 372-74, 376, 400, 424, 460, 489
 İngiliz Cephane Bakanlığı 186-88, 337-39
 İngiliz Deniz Kuvvetleri Heyeti 207
 İngiliz Genelkurmayı 201, 343, 396, 464
 İngiliz İmparatorluğu 85, 168, 468
 İngiliz İstihbarat Teşkilatı 356, 522, 556
 İngiliz Kabinesi 19, 35
 İngiliz Savaş Heyeti (Birleşik Devletler'de) 404
 İngiltere 6-7, 11, 16, 18, 27-28, 30, 35, 48, 59, 81-82, 84-85, 95, 99-100, 123, 179, 185, 197, 206, 210, 213, 223, 236-37, 250, 255, 265-67, 275, 301, 334-35, 337-39, 350, 376, 382, 399-401, 404, 424, 446, 457, 461, 468, 475, 523, 545, 555, 585
 Güney İngiltere 375
 İran 13

- İran Körfezi 202
 İrlanda 400, 420, 441
 Kuzey İrlanda 313
 İrlanda Paskalya Ayaklanması 99
 İskender 340, 377
 İskenderiye 180, 219-20, 223
 İskenderun 275, 397
 İskenderun Körfezi 177, 182
 İskoçya 357, 489
 İskoçyalılar 258
 İsmailiye 175
 İspanya 4, 266
İspanya Veraset Savaşı 384
 İstanbul 8, 97, 179, 206, 208-209, 211-13, 218-19, 223, 397, 486
 İstanbul Boğazı 212
 İsveçliler 377
 İsviçre 54-55, 85, 560, 566
 İsvolsky 17
 İtalya 3-4, 16-17, 20, 25, 27, 30, 32, 36, 176, 193, 197-98, 201, 212, 218, 266-67, 269-70, 301, 316, 382, 382, 384, 394-96, 396, 444, 447-48, 451-53, 465, 475, 480, 486
 İtalyanlar 176, 193, 198-99, 266-71, 274, 295, 384, 387, 394-96, 427, 447-48, 450-51, 453-54, 465
 İtilaf Devletleri 28, 41, 51, 86, 176, 178-79, 189-90, 200-202, 208-209, 211, 254, 265, 271, 273-74, 281, 294, 297, 382, 385, 388, 393-94, 396, 455, 463
 İttihat ve Terakki 175
 İvanov 143-45, 147-48, 192

 Jackson, H.C. 523
 Jameson 7
 Japon Emekli Devlet Adamları Heyeti 11
 Japonlar 7, 11-13, 40, 131, 266
 Japonya 11, 13, 16, 99
 Jaroslav 193
 Jellicoe 96, 278-79, 354-55, 357-59, 361-75, 377, 379
 Jeudwine 445
 Jilinsky 126, 128-29, 132
 Joffre 57, 71-74, 76, 78-80, 82, 101-102, 105-106, 109-13, 115, 117-18, 122-23, 125-26, 138, 152-53, 155, 176, 178, 185, 190-91, 196, 217, 219, 241, 244, 248, 252-55, 259, 261, 263, 266, 268, 272, 287-91, 293, 298, 300-301, 306, 317, 327, 335, 383, 385-86, 408, 531

 Jonchery 527
 Jonescu 341
 Joseph, Francis 19, 21, 23, 147-48, 150
 Jön Türklerin *bkz.* İttihat ve Terakki Partisi
 Julian Alpleri 197, 447, 451
 Jussy 505
 Jutland 356, 367, 376-77, 382, 460
 Jutland (Deniz) Muharebesi 278-79, 351-79

 Kabatepe 181, 224-26
 Kafkasya 175, 180, 211
 Kahire 223, 275, 397
 Kamerun 99
 Kanada 185, 225, 240-41, 245, 412, 431, 443, 478, 507, 545-46
 Kanadalılar 159, 190, 240, 243-46, 412, 431, 545-47
 Kannengiesser, Hans 207, 223
 Kara El 22
 Karadeniz 12, 62, 177, 208, 346
 Karagemisi Komitesi 334
 Karlsruhe 34
 Karmel Dağı 557-58
 Kärnten Alpleri 197-98, 451
 Karpat Dağları 61, 138, 140, 184, 191, 193, 297, 343
 Karpatlar *bkz.* Karpat Dağları
 Kavanagh 411, 439
 Kayzer *bkz.* Wilhelm (II.)
 Koblenz 119, 130-32, 137, 267
 Kemmel Tepeleri 159, 475, 518-19, 545
 Kerberos 463
 Kerensky 393-94, 448
 Keyes 183, 231, 401
 Kırım Savaşı 169
 Kızıldeniz 276-77
 Kiderlen-Wachter 19
 Kiel 14
 Kiel Kanalı 94
 Kiggell 197, 437-38
 Kilimanjaro 398
 Kirte 234-35
 Kitchener 52, 59, 73-74, 81, 84-85, 157-59, 177-78, 180, 182, 187, 196, 205, 210-13, 216-19, 221, 224, 236, 244, 250, 252, 254-55, 258, 260, 265, 275, 298, 333, 420
 Kitcheners Koruluğu 244
 Kluck 73, 75-77, 102, 104, 106-108, 110-11, 113-14, 119-21, 455
 Knobelsdorf, Schmidt von 286, 292-93

- Koalisyon Kabinesi 182
 Koblenz 119, 130-32, 137, 267
 Kohl, von 527
 Komarov Muharebesi 144
 Konstantin 210
 Korfu Adası 201
 Kosturino Geçidi 481
 Kovel 297
 Kovno 194
 Köln 65, 456
 Königsberg 128, 133
 Krakow 90-91
 Kraliyet Komisyonu *bkz.* Güney Afrika Sa-
 vaşı Kraliyet Komisyonu
 Krasnik Muharebesi 144
 Krauss 452-53
 Kress, von 207
 Kriemhilde 573, 576-77
 Kruger 7
 Kudüs 396-97, 555
 Kuhl, von 120, 419, 500-501, 514, 544
 Kumkale 181, 225
 Kuropatkin 295, 297
 Kutü'l-ammare 203-204, 275, 348-49
 Kuzey Denizi 13, 15, 50, 60, 93-97, 201,
 277, 279, 356, 358, 361, 369, 399-400
 Küçük Asya 218

 L'Escaut Kanalı 437-38
 La Bassée 83, 253-54, 304, 473, 516
 La Bassée Kanalı 253, 514, 516
 La Boisselle 313, 318
 La *Caricature* 331
 La Fere 472, 502, 504
 Laderchi 453
 Lahna 135
 Lahore 247
 Lake 349
 Lancashire 517
 Landrecies 162
 Landsturm 38
 Landwehr 38, 55, 58, 74, 80, 129
 Langemarck 272
 Lanrezac 71-75, 106-107, 109, 111
 Lansdowne 11-12, 15-16
 Laon 530
 Lassigny 300
 Lateau Wood 443
 Lautern 134
 Law, Bonar 182
 Lawe Nehri 517
 Lawrence 277, 397, 485, 554-55, 558

 Le Cateau 45, 75, 83, 106, 247, 436
 Le Sars 325
 Le Transloy 326-27
 Lecquis 454
 Leçitski 296
 Leipzig 282
 Lemberg 90, 137, 141, 144-46, 149-51,
 193, 297
 Lenin 394
 Lens 190-91, 196, 252-55, 261, 386, 388,
 484, 497, 501, 503, 505, 512
 Leonardo da Vinci 331-32
 Lesboeufs 326
 Lestrem 515
 Lettow-Vorbeck, von 100, 398-99
 Leuze Wood 324
 Lichnowsky 30-31, 35
 Liège 56, 66, 71, 87, 131, 287, 483
 Liggett 567-70, 572, 577-82
 Ligny-en-Barrois 564-65
 Lille 153-54
 Lillers 514
 Limni Adası 219
 Lincoln 334
 Linsingen 297
 Lion 360-62, 371
 Litvanya 195, 268
 Locre Chateau 418
 Lodz 91, 174
 Lomax 160-61
 Londra 11, 14, 26, 30, 35, 105, 218-19,
 260, 333, 338, 356, 382, 387-88, 404,
 412, 414, 420, 433, 460-61, 544
 Londra Uluslararası Deniz Konferansı 98
 Longueval 317, 320
 Longuyon 570
 Longwy 588
 Loos 196, 250, 254-56, 262, 286, 298,
 440, 458
 Lorraine 2, 10, 51, 55, 58, 67, 71, 82, 115,
 152, 178, 250, 341, 477, 483, 486-87,
 490, 560
 Lossberg 514
 Lublin 142
 Luce 507, 542
 Luck 195
 Ludendorff 66-67, 87, 90-91, 125, 130-
 33, 135-37, 174, 183-84, 194-95, 270,
 273, 281, 328, 330, 344, 388-89, 394-
 95, 410-11, 427, 433, 447-48, 453,
 470-86, 493, 499-508, 511-12, 514,
 516, 519, 526, 528, 530-31, 534, 536,
 538, 540, 542, 552, 582, 588-89

- Luneville 566
Lusitania 98, 381
 Lut Gölü 558
 Lutsk 195, 269, 296-97
Lutzow 360, 367
 Lüksemburg 35, 54, 58, 75, 119, 421, 570
 Lys 419, 472, 478-79, 490, 515, 528, 588
 Lys Muharebesi 520
 Lys Nehri 153, 517
- Maastricht Bölgesi 56
 Macaristan 61, 184
 Macarlar 41, 343
 Macau 10
 Mackensen 129-30, 132-34, 136, 191-94, 198, 200, 273-74, 344-46
 MacMahon 125
 Magdebe 276
Magdeburg 356
 Maistre 393
 Makedonya 20, 200, 377, 480, 486
Malaya 372
 Mametz 312
 Mametz Wood 318
 Manastır 202
 Mançurya 40, 131
 Mangin 41, 272, 293, 537-38, 543
 Manş Denizi 13, 60, 79, 81, 96, 106, 123, 168, 204, 455, 470, 497-98, 561
 Marcoing 443
 Margin 385, 536-37
 Maricourt 301-302, 312
 Marienburg 132
 Marlborough 43, 384
 Marmara Denizi 223
 Marne 72, 76-77, 80, 87, 101-102, 104, 108-11, 113-15, 117, 120, 173, 455, 459, 475-77, 492, 520, 526, 528, 530, 533, 535-37, 540
 Marne Kanalı 523, 525
 Marne Muharebesi 70, 73, 76, 78, 80-82, 101, 112, 120, 123, 125, 178, 285, 586, 588
 İkinci Marne Muharebesi 528-39
 Marne Nehri 112, 121, 528, 533
 Marquis Ito 11
 Marshall 229
 Martinpuich 325-26
 Marwitz, von der 441, 503, 505-506, 546
 Masefield 304-305
Eski Cephe Hattı (The Old Front Line) 304
- Masnieres 443, 446
 Masurya Gölüleri 123, 128, 185
 Matthews 230-31
 Maubeuge 72-74, 483, 563
 Maude 275, 348-51
 Maudhuy 82
 Maunoury 76-78, 109-10, 113-14, 117, 121-22
 Max (Prens) 482, 486-87, 587, 589
 Maxim, Hiram 329
 Maxse 320, 411, 504
 Maxwell 236
 Maydos (Eceabat) 224
 McAdoo 402
 Mecamiye 552
 Megiddo Muharebesi 486, 549-50, 552
 Mekke 276
 Meksika 381
 Melun 110
 Menin 154, 160-61, 167, 427-28
 Merkezi Devletler 41, 51, 53, 90, 138, 173, 176, 201, 216, 447
 Messines 159, 164-65, 301, 315, 321, 391, 415-18, 420, 425, 428
 Mesudiye Kavşağı 552
 Mesudiye Geçidi 557
 Meteren 518
 Metz 55, 58, 71, 480, 484, 490, 561, 563, 565, 570, 581
 Meuse 71, 73, 482-84, 487, 490, 565-67, 570, 572-73, 575, 579, 581-82
 Meuse Geçidi 66
 Meuse Nehri 66, 71, 73, 109, 196, 253, 268, 285, 287-89, 291, 483, 560, 577
 Meuse Tepeleri 289-90
 Meuse Vadisi 56
 Mézieres 483, 490, 565-66, 570
 Mezopotamya 202-204, 265, 274-75, 348, 485
 Güney Mezopotamya 203
 Mısır 4, 12, 208, 217-18, 223, 235-36, 275
 Michael (kod adlı taarruz) 472, 502, 512
 Mihiel *bkz.* Saint Mihiel
 Millerrand, Alexandre 109-10
 Milli Koalisyon (Britanya'da) 204
 Milne 247, 474, 486-87
 Milner 474, 487
 Minsk 194-95, 295
 Miraumont 302
 Mitry, de 153, 538
 Moğollar 377
 Moldova 274, 448

- Mole, L.E. de 331
 Molodeczno 295
 Moltke 32-35, 45, 56-57, 60, 62, 65, 67, 70, 74-75, 77-79, 87, 106-108, 115-16, 119, 125-26, 128, 130-31, 138, 140-41, 150, 267, 506, 550
 Moltke (Birinci, Yaşlı) 38, 125, 140
 Monash 546
 Monchy-le-Preux 56, 412-13
 Monchy-le-Preux Hill 412
 Mondros 226
 Mondros Limanı 217, 219
 Monro, Charles 160-61, 182-83, 348
 Mons 72-73, 80, 83, 154, 162, 455, 490, 500
 Mont 548
 Montagne de Reims 537
 Montagu 337
 Montauban 272, 312, 318
 Montdidier 474, 506, 538, 540, 542-43
 Montello 453
 Montfaucon Tepesi 577-78
 Moreuil 542
 Moreuil Wood 507
 Morgan, J.P. 403
 Morhange-Sarrebourg 70
 Morhange-Sarrebourg Muharebesi 67, 115
 Morland 314, 419
 Morogoro 398
 Mort Homme 291
 Morto Koyu 227-29
 Morval 325-26
 Moselle 55
 Moser 441, 444
 Mudra 530
 Muhafazakâr Parti (İngiliz) 182
 Mukden 131
 Munster Alley 305
 Murat 507
 Murray, Archibald 44-45, 83, 110-11, 276, 396
 Mustafa Kemal 224, 231, 233, 550, 553
 Mühlhausen 130
 Münih 490
 Müttetfik Askeri Konferansı 328
 Müttetfik İstihbaratı 66
 Nablus 486, 549, 555, 558
 Namur 56, 66, 72-74, 287
 Nancy 77, 115, 125, 288, 560
 Napolyon 8, 43, 54, 57, 120-21, 124, 147, 211, 266, 308, 340, 345, 349, 377, 384, 552, 560, 572, 588
 Napolyon Savaşları 38, 282
 Naraç Gölü 268-69, 295
 Narew Nehri 194
 Nasıra 555, 557
 Nasriye 203
 Nassau 371
 Neidenburg 129, 134-36
 Nelson 14, 93, 279, 370, 375
 Neuve Chapelle 185, 189, 191, 511, 515
 Neuve Chapelle Muharebesi 458
 Nibelungen Destanı 267, 388
 Nicholas 223
 Nida Nehri 92
 Niemen 195
 Niemen Nehri 128
 Nieuport 156-57
 Nikolay (II.) 7, 14, 86, 90-91, 126, 138, 143-45, 180, 184, 194, 196, 211-12
 Nivelle 293, 385-90, 396, 408, 414, 464, 531
 Nixon 203
 Nord Kanalı 438-39, 484
 Norfolk 98, 335
 Northcliffe 186, 402, 404, 485
 Northey 398-99
 Northumberland 247
 Norveç 24, 93, 357, 401
 Nottingham 332
 Noyon 386, 388, 505, 540
 Nusret (Nusrat) 214
 Nürnberg 34
 Nyasaland 398
 Ocean 215
 Odessa 175, 208
 Oise 386, 389, 466
 Orange 331
 Orchies 153
 Orient Ekspres 219
 Orkney Adaları 93, 96, 401
 Ornain Nehri 109
 Ortadoğu 175
 Ostend 81, 104, 154
 Osterode 133
 Ourcq Nehri 112
 Owillers 313, 316-17
 Paget 47
 Palat 292
 Paris 12, 17, 26-27, 32, 55, 75-76, 78, 102, 106-14, 119, 122, 288, 404, 469, 474, 480, 506-507, 526, 528, 560-61

- Pasifik Adaları 99
 Passchendaele 339, 392, 415, 421, 425,
 427, 430-31, 436, 438, 445, 448, 467,
 493-95, 501
 Peel Trench 305
 Péronne 106, 303, 317, 440, 479, 496,
 505, 548
 Pershing 422, 475, 478-80, 483-84, 488,
 561, 563-71, 573, 576-81
 Pétain 191, 262, 268, 285, 289, 291-93,
 390-91, 393, 415, 422, 452, 464, 466,
 469, 477-78, 494, 507, 523, 526, 531-
 32, 534-39, 565-66, 573, 579
 Peter 147
 Petit Morin Nehri 114
 Piave 396, 452-53, 486
 Picardy 241, 298
 Pilckem 427
 Pirus 331
 Plehve 144, 146-48, 150
 Plettenberg 166
 Plumer 240, 242, 247, 391-92, 415-17,
 426, 428-29, 431, 453, 518
 Poincaré 21, 25, 252, 301
 Poivre Tepesi 283, 291
 Polonya 61-62, 86, 90-92, 138, 140-42,
 184, 189, 191, 193-95, 303
 Kuzey Polonya 184
 Rus Polonyası 61, 128
 Polygon Wood 429
Pommern 374
 Pont a Mousson 490
 Port Said 223
 Portekiz 10, 512, 515, 517
 Portekizliler 511-12, 514, 516-17
 Portland 93, 95
 Posen 91
Posen 371
 Potiorek 22
 Pozières 317-18, 322, 324
 Pön 61
 Presan 346
 Preston 550
Princess Royal 360, 371
 Pripet 141
 Pripyat 195
 Prittwitz 86-87, 128-32, 137
 Proyart 547
 Prusya 1, 14-15, 166-67, 291
 Doğu Prusya 61-63, 74, 86-87, 90,
 125-26, 128, 131, 140, 142-43, 184,
 192, 194
 Prusyalılar 38, 117, 169, 377
 Przemyśl Kalesi 151, 184, 193
 Pulteney 314, 439
 Putz 241-42, 244-46
 Quéant 409
 Quebec 225
Queen Elizabeth 232-34, 357
Queen Mary 360, 376
 Qurcq 526
 Rafah 276
 Railway Triangle 412
 Rakhovo 345
 Ramscapelle 157
 Ramsey, David 331
 Rancourt 302
 Rapallo 396, 463
 Rathenau, Walter 175
 Rava Russka 148, 150
 Ravelsberg 518
 Rawlinson 81, 83, 153-55, 157, 252, 256,
 271, 301-302, 306-307, 309-10, 315-
 16, 318-19, 324-25, 327, 426, 468,
 478, 542-43, 545
 Raws, J.A. 323
 Reading (Lord) 403
 Rebecq 542
Reich 1-2
Reichstag (Alman Millet Meclisi) 330, 404,
 481
 Reims 252, 386, 388, 475-77, 520, 523-
 24, 526, 528, 530-33, 536-37
 Ren 65, 67
 Ren Nehri 487, 490
 Rennenkampf 86-87, 128-32, 134, 136-37
 Repington 186
Reşadiye 206
 Rhine 55, 130, 490
 Rhineland 461, 487-88
 Ribecourt 437
 Rice 162
 Richthofen, Baron von 456
 Riga 196, 394, 427, 448
River Clyde 225, 228
 Robeck, de 180, 182, 214-16, 220
 Robeida, Albert 331
 Roberts (Lord) 48
 Robertson, William 197, 247, 250, 274,
 339, 348, 350, 384, 388, 464, 467-68
 Robillot 537
 Rodezya 7

- Rodezyalılar 7
 Roma 27, 384
 Romalılar 377, 532
 Romani 276
 Romanya 4, 20, 25, 179, 196, 201, 205, 212, 217, 269-70, 272-73, 276, 297, 340-41, 343-46, 382, 394, 448, 470, 493
 Ronarc'h 153, 157
 Ronssoy 504
 Ronville 410
 Roon 38
 Ross-Smith 555
 Rossbach 540
 Rosyth 96, 357
 Rother Turm Geçidi 345
 Rouen 55
 Roulers 155
 Roye 505, 546
 Ruffey 71, 116
 Ruhr 461
 Rumenler 21, 273-74, 341, 343-46
 Rupprecht 70, 77, 115-16, 389, 419, 426, 500-502, 506, 514, 549
 Rus Dışişleri Bakanlığı 126
 Rus Genelkurmayı 33, 91
 Rus Komuta Kademesi 143
 Rus-Japon Savaşı 11-12, 282, 332
 Ruslar 7, 13, 20, 31, 55, 61-63, 86-87, 90-92, 126, 129, 131, 133-36, 140-41, 143-51, 175, 183-84, 189, 192, 194-99, 206, 208, 212, 254, 268, 270, 296-98, 341, 343, 346, 356, 387, 394, 427
 Rusya 1, 3-6, 8-9, 11-13, 15-17, 20-21, 23-34, 42, 47, 51, 53-54, 57, 61-63, 83, 86-87, 126, 128, 131, 140-42, 174-75, 178, 183, 190-91, 195, 197, 201, 206, 208-13, 217-18, 243, 266, 268-71, 273-74, 294-95, 298, 301, 341, 354, 382, 384, 391, 393-96, 424, 441, 443, 447-48, 463, 470, 493, 590
 Ruzski 145-48, 150
 Saar 58, 563
 Sabotino Dağı 274
 Sahra Demiryolları 62, 173, 530
 Saily 302
 Saily-Saillisel 326
 Saint Eloi 165
 Saint George I (kod adlı taarruz) 472, 474, 502
 Saint George II (kod adlı taarruz) 472
 Saint Gond 101, 117
 Saint Julien 245-46, 427
 Saint Mihiel 185, 285, 467, 479, 484, 560-73, 576
 Saint Nazaire 79
 Saint Omer 160, 459
 Saint Pol 514
 Saint Quentin 436, 470, 472, 483-84, 498, 501-505, 548, 573
 Saint Quentin Kanalı 437
 Saint Sauveur 410
 Sakharov 296-97
 Saksonlar 117
 Salisbury 4, 8, 10
 Samarya 552
 Sambre Nehri 71-72, 80
 Samiriye Ovası 553
 Samoa 10, 99
 Samsonov 86-87, 128-37
 San Nehri 150-51, 193,
 Sanders, Liman von 221, 223-24, 233, 235-37, 550, 556-57
 Saraybosna 21
 Sarcus 548
 Sarıkamış Muharebesi 175
 Saros Körfezi 223-24, 226
 Sarraile 116, 125, 201-202, 274, 343, 480
 Savoy 384
 Sazonov 27-33, 212-13
 Scapa Flow 93, 96, 460, 489
 Scarborough 98
 Scarpe 412
 Scarpe Nehri 304
 Scarpe Vadisi 412
 Scharnhorst 38, 97
 Scheer 278-79, 356-57, 361-68, 370, 373, 375
 Scheldt Nehri 153, 304
 Schlieffen, Graf 54-57, 67, 74-75, 78, 119, 128, 131, 173
 Schlieffen Planı 55, 57, 75, 78, 173
 Scholtz 129, 133, 135
 Schulenberg 500-501
 Scipio 550
 Sedan 57, 75, 140, 285, 490, 540, 550, 577, 581-82
 Sedan Muharebesi 2, 125
 Seddülbahir 181-83, 224, 227-28, 232-35, 237
 Seeckt 191-92, 194, 200
 Seely 507
 Selanik 179, 200-202, 217, 265, 273-74, 343, 465, 475, 480, 589

- Selmanpak 203
 Sen Nehri 55, 108, 111, 125
 Senlis 110, 440
 Sensée Nehri 438-39
 Sensée Vadisi 406
 Serre 302, 313, 327
 Seydlitz 98
 Sforza, Ludovico 331
 Sherman 571
 Sırbistan 4, 17, 20-23, 25-28, 33, 62, 86,
 141, 179, 194, 197-202, 212, 216-17,
 270, 341, 394, 481
 Sırp lar 21-26, 31, 62, 199-201, 480-81
 Sinaiyet *bkz.* Felâhiye
 Sibirya 142
 Sibiu 345
 Siegfried 267, 389
 Silezya 51, 61, 90, 143, 184
 Sina Çölü 175, 275-77
Sir Douglas Haig'in Komutanlığı 543
 Siret Nehri 346
 Sissonne 124
 Sistovo 346
 Slavlar 20, 22, 200
 Bosnalı Slavlar 22
 Smith-Dorrien 75, 106, 242, 246-47, 535
 Smuts 398-99
 Snow 240, 412, 445-46
 Soissons 408, 475, 520, 526-27, 530, 536,
 538
 Sokol 480
 Soldau 134
 Somme 82, 102, 189, 259, 268-69, 271-73,
 286, 292-94, 297-329, 336-37, 382-
 83, 386-89, 405-406, 408-409, 426,
 435, 456, 472-74, 478, 496, 501, 503,
 505-506, 508, 511, 514, 516, 528,
 543, 545, 547-49
 Somme Muharebesi 298-328, 338-39, 443
 Sout Wales 161
 Southampton 371, 373
 Spa 478, 481
 Spee, von 97
 Spincourt 292
 Spitfire 371
 St. Petesburg 11, 25-26, 32-33
 Stanislau 145, 394
 Steenbeek Vadisi 427-28
 Steenstraat 243
 Stein 70, 320, 451
 Braune Stellung 318, 320
 Stern 338-39
 Stettin 14
 Stevin, Simon 331
 Stirling 374
 Stokhod Nehri 297
 Strachan, Richard 78
Strand Magazine 331
 Strypa Nehri 296
 Sturdee 97
 Sueter 460
 Sukhomlinov 34, 126
Sultan Osman 1206
 Summerall 580
 Sunderland 357, 375
 Sür 556
 Suriye 275, 277
 Suudi Arabistan 277
 Suvla Koyu 181-83, 237
 Sünüsiler 275
 Süveyş Kanalı 175
 Swinton, Ernest 177, 325, 332-34, 336-37,
 339
 Szurduk 345
 Şam 8, 485, 552, 558-59
 Şattü'l-geraf 203
 Şerbaçe 296
 Şumran 349-50
 Taberiye Gölü 556
 Taberiye Ovası 553
 Tagliamento 395, 452
 Tagliamento Boğazı 454
 Tagliamento Nehri 452
 Tagliamento Vadisi 198
 Tanca 13
 Tanga 100, 398
 Tanganyika Gölü 398
 Tannanberg 87, 90-91
 Tannenberg Muharebesi 87, 125-37, 143,
 296
 Tanzania 398
 Targu Jiu 345
 Tarnopol 296
 Tarnow 191
 Tarvis 198
 Teke Koyu 227-29, 231
 Telgraf Tepesi 412
 Teminat Antlaşması 3, 5
 Tervae 156
 Thaiucourt 568
The Green Curve 332
The Times 46, 186

- Thetford 335
 Thiepval 272, 313, 317, 322, 324, 326
 Thionville 55, 58, 71, 459, 570
 Thorn 91
 Thorne 161
 Thourout 155
 Thursby 232
 Tirpitz, von 8, 18, 49, 277, 356
 Tisza 23, 25
 Togo 99
 Tolmino 395, 448
 Tombeur 398
 Toul 34, 54, 108
 Tournai 153, 531
 Townshend 203-204, 348
 Trablusgarp 20, 454
 Trafalgar 94, 585
 Trakya 223
 Transilvanya 21, 273, 341, 343-45
 Transilvanyalılar 450
 Transvaal 7
 Trenchard 461, 490
 Trentino 197-98, 269-70, 274, 295, 396
 Trento 176, 451-52
 Trieste 176
 Tritton 334
 Troçki 197
 Trones Wood 318, 320, 324
 Trouée de Charmes 54, 57
 Truva 225
 Tschirschky 23-25
 Tsing-tao 99
 Tulkarm 555, 557
 Tuna Nehri 62, 145, 179, 200, 216, 274, 343-46
 Tussum 176
 Tutrakan 344
 Türk Yüksek Komutanlığı 554
 Türkiye 7-8, 15, 17, 20, 25, 175-77, 200, 202, 205-10, 218, 397, 485-86, 559, 589
 Türkler 17, 20, 175, 175, 180-81, 203-204, 206-11, 213-15, 218-19, 221, 223-25, 227-37, 275-77, 349-51, 396-97, 454, 458, 485, 549-50, 552-59
 Türkmenistan 142
 Tyrwhitt 96
 Udine 395
 Ujiji 398
 Ukrayna 269, 296, 470
 Ulster 313, 420
 Uluguru Dağları 398
 Unwin 225
 Usdau 133-34, 136
 Utica 550
 Uzakdoğu 13
Üç İmparatorlar Ligi 3
Üç Torres Vedras Hattı 74
 Üçlü İtilaf Devletleri 208
 Üçlü İttifak 3-5, 11
 Ürdün 277, 485, 552-53, 555-58
 Ürdün Nehri 552, 558
 Ürdün Vadisi 555-56
 Üsküp 201, 481
 Vadiü'l-Yabis 553
 Vailly 525
 Val d'Uccea 452
 Valenciennes 406, 436, 439
Valiant 372
 Valturio 331
 Deventer, Van 398-99
 Vardar 201, 480-81
 Varşova 90-91, 128, 142, 194
 Vaulx-Vraucourt 504
 Vauquois 577
 Vaux Kalesi 269, 287, 290, 293
 Venedik 197, 269, 396, 451
 Venizelos 200, 209, 218
 Verdun 34, 54, 74-75, 77, 108, 116, 119, 125, 244, 267-72, 282-83, 286-95, 197-98, 301, 307, 310, 385, 393, 408, 456, 483, 500-502, 522, 560, 563
 Verdun Kalesi 54
 Verdun Muharebesi 282-95
 Versay 396, 463-466, 468, 503, 587
 Vesle 526, 537-38
 Vesle Nehri 525-26
 Victoria (Kraliçe) 4
 Vigneulles 569
 Villers Guislain 446
 Villers Plouich 446
 Vilna 128, 194-95, 268, 411
 Vimy 389, 412, 473, 516
 Virton-Neufchateau 72
 Vistül 61, 130, 142
 Yukarı Vistül 191
 Vistül Nehri 87, 91, 128-30, 132, 148, 194
 Vittorio Veneto 396, 486
 Viyana 22, 25-28, 31, 271, 384
 Vlamertinghe 162
Von der Tann 360

Vosges 70, 173, 576

Vosges Dağları 54

Vulkan 345

Walcheren Muharebesi 421

Waldersee (Kont) 24, 129-30

Waldstätten 448

Walter 444

Wancourt 412, 414

Wangenheim 175

Washington 403

Waterloo 167

Waterloo Muharebesi 169

Watt 319

Weisner 23

Wejh 277

Wellington 377

Wells, H.G. 331

Wemyss 183

Wendt, Hermann 285

Westfalen 372

Westphalia 51

Wetzell 448, 500-501, 512

Weygand 465

Whippet 545, 548

Whitby 98

White Chateau 161-62, 420

Whitehall 105, 348

Wiesbaden 365

Wilhelm (I.) 3

Wilhelm (II.) 5-10, 12-15, 18-19, 21, 23-24, 26-28, 30-31, 33, 35, 106, 184, 194, 261, 267, 283, 290-91, 481, 487, 506, 540

Wilhelm (Prens) 292

Wilhelm (Veliaht Prens) 283, 292

Wilhelmshaven 94

Willenburg 135

William (Prens) 70-71

Wilson (teğmen) 334

Wilson, Henry 21, 44, 59, 74, 79, 85, 104, 112, 197, 250, 277, 279, 281, 303, 356, 381-83, 404-405, 453, 464-65, 468, 477, 482, 486-88, 503, 565, 579

Wimy 262

Wisloka Nehri 193

Woivre 176, 289, 560

Wolfe, James 225

Woollcombe 439

Woolls-Sampson 45

Worcester 540, 550

Worcestershires 161, 164

Wycherley 332

Wytschaete 165, 415, 420

XVII Numaralı Plan 58, 71, 74

Yafa Limanı 397

Yahuda Tepeleri 552

Yakındoğu 179

Yanuşkeviç 30-31, 126

Yeni Gine 99

Yeni Zelanda 99, 181, 218, 225, 235, 419-20

Yeşu 296

Yirmi İkiler Boğazı 445

Yorkshire 98, 245

Ypres 83-84, 91, 152-71, 173-74, 178, 185, 190, 192, 238-40, 242-43, 244, 247-49, 292, 301, 304, 391-92, 415-16, 425, 428-30, 433, 437-38, 468, 472, 474, 483, 501, 512, 518-19, 535, 563

Ypres Muharebeleri

Birinci Ypres Muharebesi 81, 84-85, 152-71, 174

İkinci Ypres Muharebesi 240

Üçüncü Ypres Muharebesi 421, 431, 436, 443

Ypres-Comines Kanalı 420, 514, 518

Yser 83-84, 153, 156-57, 268

Yser Nehri 81, 152, 156-57

Yugoslavya 22

Yunan Planı 210

Yunanlar 200, 209, 217-18

Yunanistan 20, 179, 201, 210-12, 217-18

Zandvoorde 159

Zeebrugge 401

Zigindere Koyu 225, 227, 229-30

Złota Lipa 145

Zonnebeke 163

Zwehl, von 283, 291, 330

Avusturya-Macaristan veliahdı Arşidük Franz Ferdinand'ın 28 Haziran 1914 günü Sırp milliyetçisi bir terörist tarafından Saraybosna'da suikasta uğraması, ilk başta Balkanlar'daki cadı kazanının alışıldık hadiselerinden biri gibi görülmüş ve geçmiş on yılda çıkan diğer krizler gibi diplomasiyle çözüleceği düşünülmüştü. Ne var ki böyle olmadı ve Saraybosna'da ateşlenen kurşunlar, 19. yüzyılın son çeyreğinden beri barut fıçısına dönmüş olan Avrupa'da fitili tutuşturdu. İki ay sonra Avusturya-Macaristan ile müttefiki Almanya; Rusya, Fransa ve İngiltere'nin kurduğu İtilaf bloğuna karşı savaşa girmişlerdi. Böylece bir Avrupa çatışması olarak başlayan "Harb-i Umumi" dört yıl sonra 11 Kasım 1918'de sona erdiğinde Japonya, Osmanlı İmparatorluğu, İtalya, A.B.D ve diğer büyüklü küçüklü Batı ülkelerinin de katıldığı tarihin ilk global savaşı olarak hafızalara kazanmıştı. On sekiz milyon kişinin canına mal olan Birinci Dünya Savaşı, dünya haritasının baştan çizilmesi ve toplumun yeniden şekillendirilmesiyle neticelenerek halen içinde yaşadığımız dünyayı yarattı.

Tarihin bu ilk endüstriyel topyekûn savaşına bizzat katılarak önemli bir rol oynayan ve 20. yüzyılın en kendine özgü askeri tarihçi ve düşünürleri arasında sayılan Basil Liddell Hart, ilk halini barışın tesisinden kısa süre sonra kaleme aldığı bu kitabında Birinci Dünya Savaşı'nın bir askeri tarihini sunuyor. Entelektüel bir askerin analitik yaklaşımı ile kendi tecrübelerini birleştirdiği yorumunda makineli tüfek, uçak, zehirli gaz, denizaltı ve geliştirilmesinde bizzat rol oynadığı tank gibi devrimsel yeni icatların etkisini; makineleşmiş orduların tarihteki bu ilk karşılaşması sırasında etten kemikten insanların çektikleri azabı ve oluşan çıkmazı aşmaya çalışan stratejistlerin kararlarını masaya yatırıyor.

Basil Liddell Hart (1895-1971), Paris'te doğmuş bir İngilizdi. Birinci Dünya Savaşı'nda Büyük Britanya ordusuna gönüllü olarak katıldı ve üç kere yaralandı. İyi eğitimini ve entelektüel yönünü takdir eden ordu komutanlığı tarafından talim ve taktik bölümüne atandı; piyade talimleri için birçok el kitabı hazırladı ve tankın mucitlerinden General J. F. C. Fuller'in öğrencisi oldu. Zehirli gaz yüzünden bozulmuş olan sağlığı sebebiyle 1927'de Yüzbaşı rütbesiyle ordudan ayrıldı ve kendini, ömrünün sonuna kadar, askeri tarih ve strateji üzerine eserler vermeye adadı. Yazdığı toplam yirmi üç kitaptan Türkçeye çevrilmiş olanlar: *Birinci Dünya Savaşı Tarihi*, *İkinci Dünya Savaşı Tarihi*, *Strateji: Dolaylı Tutum ve Alman Generalleri Konuşuyor* (2 cilt).

KDV dahil fiyatı
36 TL

